

ЕРИК ЛУСТБАДЕР

ОПЕРАЦИЯ „БЯЛАТА ЗВЕЗДА“

Превод от английски: Веселин Лаптев, 1996

chitanka.info

*„Кой ще изкачи върха, обитаван от Бога?
Кой ще заеме свящото му място?*

*Онзи, който има чисти ръце и чисто
сърце...“*

Псалм 24: 3–4

*„Човек все пак е успял да корумпира
Природата... Защото той не се ражда вълк, а
става такъв...“*

Волтер

ПРОЛОГ

УБЕЖИЩЕ

Буенос Айрес, Сан Франциско

Когато беше отегчена, Тори Нън неизменно се озоваваше в Буенос Айрес. Отчасти защото никога не беше работила там и съответно никой не я познаваше, отчасти защото само в този град, седнала под шарената сянка на якарандите^[1], тя беше в състояние да забрави болката от загубата на Грег. Но този разхвърлян и сякаш недовършен Буенос Айрес я привличаше най-вече със странния начин, по който ѝ помагаше да се самоопредели, да намери себе си...

Коренните жители бяха известни с прозвището „портенъос“ — пристанищни хамали, над тях властваха членовете на „алта сосиедад“ — букет от физически красиви хора с чувствителни души, които се гордееха и едновременно с това се срамуваха от факта, че са се родили южноамериканци... Подобно на изключени гимназисти, те се притесняваха както от себе си, така и от своето място в света... Вероятно по тази причина, вземайки самолета за Ню Йорк, те неизменно уточняваха, че заминават за Северна Америка...

Тори беше дълбоко заинтригувана от „портенъос“, от начина, по който тези хора прикриваха вътрешната си болка с културното наследство — така, както костенурките се затварят в корубата си. Съдържателите на „Кафе ла Биела“ и „Кафе дьо ла Пе“ бяха сред най-типичните представители на „портенъос“. От тях се излъчваше аромат на вносно плажно масло, използваша най-скъпите парфюми на „Калвин Клайн“ и „Жан Пагу“, но под всичко това се долавяше характерната за този град миризма на пури и евтин марципан — неразделна част от букета на Буенос Айрес, сред който доминираше възгорчивият аромат на „мате“ — местния билков чай...

Такава беше тяхната история, описана от Хорхе Луис Боргес, така бяха живели техните деди... Сред ароматния дим на навитите тютюневи листа, достатъчно плътен да скрие настоящето и да ги върне в миналото... В годините след Втората световна война бащите на тези

изтънчени „портенъос“ трупат огромни състояния от продажбата на говеждо месо в гладна Европа, но благоденствието не трае дълго. През петдесетте години кормилото на страната се поема от фамилията Перон, която с лека ръка пропилява всичко. Буенос Айрес потъва в хаос, с него и цяла Аржентина. Страната се разкъсва от жесток терор на десни и леви екстремисти, това води до установяването на военна диктатура.

Поредица от хунти си предават властта, терорът продължава в течение на десетилетия. Най-накрая управлението на страната се поема от цивилно правителство, главно поради натиск отвън. Светът научава за изстъпленията на военните режими и настоява за демократични реформи.

Но бедите на Аржентина не свършват. Страната е обхваната от хиперинфлация, която достига чудовищните стойности от 12 000 процента годишно. Това сваля поредица от цивилни правителства, народът е отчаян. Най-сетне, само преди няколко месеца, властта се поема от коалиция под ръководството на „Лас Динамикас“ — двете най-влиятелни жени в аржентинската политика. Тяхната партия се нарича Съюз на демократичния център, програмата ѝ е прагматична и ясна: да се прекрати авторитарното управление, да се осъществят решителни реформи във всички сфери на стопанския живот, да се прекрати държавното регулиране на частния бизнес. Печелившият предизборен лозунг на СДЦ е кратък, но категоричен: „СВОБОДНАТА ПАЗАРНА ИКОНОМИКА ЩЕ СЛОЖИ КРАЙ НА ХИПЕРИНФЛАЦИЯТА.“ Първата практическа стъпка за изпълнението на поставената цел е обвързването на националната валута с щатския долар. Ефектът е бърз, инфлацията веднага е поставена под контрол...

„Портенъос“ не само оцеляват сред бурното и често кърваво развитие на събитията от съвременната история, част от тях дори забогатяват. Това до голяма степен се дължи на поверието, че аржентинското сърце винаги е намирало утеха в мита и фантазията, особено в тежки времена...

Но митовете често се оказват илюзия, зад блестящата им обвивка няма нищо... „Портенъос“ добре знаят това и имат сили да го преодолеят...

Тори беше наясно с тези настроения, може би защото отлично познаваше „портенъос“, по-добре дори от тях самите... Именно по тази причина се чувстваше удобно в този град, разхождаше се по широките му булеварди, приличаше се на слънце по километричните му плажове, заобиколена от бронзови тела, вдъхваше с пълни гърди примирението и чувството за провал, което се излъчваше от тези стилни и горди хора.

Харесваше ги, защото и те като нея криеха болката дълбоко в душите си; харесваше ги дори и затова, че понякога отчаянието им проличаваше през дебелиите пластове на разкоша, с който се заобикаляха.

Вдигна ръка и си поръча още един горещ шоколад, най-гъстия и най-ароматичния на света... Предварително знаеше, че ще ѝ го поднесат на сребърен поднос, заедно с чинийка дребни сладкиши... Те бяха изключително вкусни, в различни цветове — блестящи като погледите на „шантас“ от съседните маси, които обичаха да показват любовниците си из централните кафенета на града, преди да скочат в леглото с тях.

Лек ветрец разклати дългите клони на якарандата над главата на Тори, ситни водни капчици от това вечно жадно дърво поръсиха раменете ѝ. В ноздрите ѝ нахлу особеният, сладникаво-горчив аромат на града.

Интересът ѝ към „шантас“ — свободните и обикновено богати дилъри на Буенос Айрес, беше неподправено дълбок... На един-двама от тях дори беше позволила да я прелъстят, но в крайна сметка им идваше твърде много. Особено ги дразнеше любопитството, с което ги наблюдаваше дори в най-интимните мигове на сексуалния контакт.

— Но какво правиш?! — възмущаваха се те. — Сега не е време за наблюдения, а за пълно отпускане!

Нямаше как да им обясни, че прави секс с тях само с една цел: да проникне през луксозните им черупки, да опипа срама и притеснението им, да ги сравни със своите... Нямаше как да сподели, че най-сладкото нещо на света е именно любопитството, което ги притеснява; че ароматът му е несравним — като този на горещия шоколад, който сервираха в „Кафе ла Биела“...

Но тази нейна „странност“ не беше единствената причина да изпитват страхопочитание към нея. Повечето от тях бяха чували как

Тори е изкачила с боси крака гигантските скали на водопада Игуазу, намиращ се на около хиляда километра североизточно от столицата. При това не само го изкачила, но и се връщала да помага на мъжете от компанията, много от които закъсали по време на катеренето. Бяха чували, че е смела и решителна — качествата, които на практика ги караха да я свалят.

В нейната странност, в загадъчната за жена комбинация от груба сила и непреклонен дух „шантас“ очевидно търсеха отговор на въпросите, които ги измъчват от деня на раждането им: кои са те, откъде са се появили, защо са провалили живота си.

Тори отпи глътка шоколад и пъкна един цял сладкиш в устата си. Невидим акордеон някъде нагоре по авенида Куинтана изпълваше въздуха с ритмите на типичното аржентинско танго, натежали от тръпчив копнеж, отхвърлена любов и желание за кърваво отмъщение.

Задръстена от лениви „портенъос“ и пъргави тълпи японски туристи, авенида Куинтана беше една от главните улици на оживения квартал Реколета. На практика това беше един отделен град, издигнат в края на миналия век. Аристокрацията се беше преместила тук принудително, тъй като в старите южни квартали беше избухнала епидемия от жълта треска. Преди това Реколета е бил кварталът на кланиците, в дъждовно време по улиците течала кървава вода. Днес обаче зимата, носеше единствено меланхолия и чувство за изоставеност. Което означаваше, че Буенос Айрес трябва да се отбягва...

Тори довърши втората чаша горещ шоколад и реши, че е време да става. Слънцето увисна ниско над хоризонта, около белите правоъгълници на небостъргачите в Реколета се появи оранжево сияние. Върху асфалта легнаха синкави сенки, извикващи в душата нежелания спомен за „безследно изчезналите“ — стотици и хиляди млади хора, ликвидирани от военната хунта като радикални терористи. В началото на 70-те години всеки учител, интелектуалец или просто синдикален активист живееше под заплахата да бъде привлечен под отговорност от военен трибунал, да бъде осъден без съдебен състав и юридическа защита, а след това да попълни списъка на „безследно изчезналите“...

Насочила мислите си към по-непосредствени неща, Тори вдигна чантичката и пазарската торба от съседния стол и се приготви да става.

Но в същия момент зърна Естильо. Той беше типичен аристократ от старата гвардия, в жилите му течеше немска кръв. Един от малцината, които търсеха приятелството ѝ, а не леглото. Различаваше се от обикновените „шантас“ и по друго — беше мъж, прехвърлил четиридесетте, с квадратна челюст и гъста посребрена коса, тънки мустачки и типично германска самоувереност. Поведението му често беше рязко, обичаше да казва истината право в очите. Именно това караше Тори да му прощава дребните недостатъци.

Естильо си пробиваше път към масичката ѝ, на лицето му грееше усмивка. След него крачеше млад мъж с широки рамене, тесни бедра и загоряло обветрено лице на „естансиеро“ — така наричаха местните фермери. Беше на около тридесет и пет години, приблизително на възрастта на Тори. Широкият панталон и ризата с отворена яка бяха от фина коприна, спортното сако — от тънък лен. Имаше гъста черна коса и очи с тежки клепачи — типичен представител на „портенъос“.

— Мила Тори! — извика Естильо, пристъпи напред и я сграбчи в прегръдката си. — Защо не се обади? Щях да ти направя разкошно посрещане!

— До последния момент не знаех, че ще пътувам — отвърна тя. — Знаеш как живея...

— Прекалено хаотично за млад пенсионер — огледа я с престорена строгост Естильо и цъкна с език. — Колко пъти ти казвам да си намериш подходяща работа... — широката усмивка разкри два реда равни, потъмнели от никотина зъби. — А ако не успееш, имаш постоянно открита оферта да се включиш в моя бизнес.

— А какъв по-точно е твоят бизнес?

Естильо отметна глава и гръмогласно се разсмя. После дръпна спътника си за ръкава, принуждавайки го да седне на един от столовете.

— Тори Нън, запознай се с приятеля ми Ариел Соларес. Той е от Северна Америка, но основната част от времето си прекарва тук. Най-съкровеното му желание е да стане „портенъос“... Нали така, Ариел?

— Приятелят ми както обикновено преувеличава — усмихна се Ариел Соларес. — Всъщност аз искам да разбера психологията на портенъос и посещавам Буенос Айрес, за да се потопя в митичната атмосфера на миналото — напълни гърдите си с въздух и бавно го изпусна. — Не я ли усещате? Ароматът ѝ е силен като на градинска

роза — замълча за момент, после сви рамене. — Идвам в Буенос Айрес с надеждата да усетя докосването му, да се променя... Защото животът ми е прекалено сив и прозаичен.

— Глупости! — поклати глава Естильо. — Идваш тук за бизнес.

Но Тори забеляза, че думите на непознатия му бяха направили впечатление. Подобно на всички портеньос, Естильо също изпитваше непреодолима страст към всичко митично и тайнствено. Хора като него твърде вярваха, че боговете обитават влажната джунгла и пампасите, просто защото така пишеше в приказките. А родният му град приютява духовете, висящи като скулптурни украшения от фронтоните на модерните сгради... Такава беше силата на мистичността, която запълваше душите на тези хора.

— Говорите за Буенос Айрес така, сякаш е Лурд — отбеляза Тори, изпитала внезапното желание да си направи ясна преценка за този човек. — Сякаш този град притежава тайнствена лечебна сила. — Даде си сметка, че за нея това е истина, защо да не бъде и за него?

— Признавам, че не съм мислил върху това — наклони глава Ариел Соларес. — Но виждам, че в думите ви се съдържа много истина... Не зная дали „лечебна сила“ е най-точният израз в случая, тъй като аз не съм болен, а просто отегчен.

— Отегчението също е болест, приятелю — намеси се Естильо, местейки поглед от Ариел към Тори и обратно. — Хората се нуждаят от цел, иначе животът губи смисъл... Това от своя страна води до други, вече по-сериозни болести.

Тори си даде сметка, че думите на Естильо са предназначени за нея и бавно отмести очи. Мелодията на акордеона стана още по-горчива, наситена с чувство на гняв, което всеки миг можеше да избухне...

— Аз пък съм съвсем наред — рече тя, без да се обръща, конкретно към някого, насочила психиката си към тъжното танго.

— Разбира се, мила — усмихна се Естильо и потупа ръката ѝ. Дланите му бяха огромни, с дълги и силни пръсти. — Нямах намерение да ти внушавам обратното! — „Точно такова намерение имаше“, въздъхна в себе си Тори. — Просто прецених, че е време да прогоним скуката от душата ти. Затова довечера те каня на гости у дома — мустачките му се извиха в дяволита усмивка. — Скромно

събиране, на най-близки хор. Ако не си ми приятелка, не идвай! — помълча за миг, после добави: — И Ариел ще бъде там...

Тори извърна глава към новия си познат, очите ѝ пробягаха по загорялата кожа на лицето му. Представи си как язди през безкрайната пампа или, леко приведен напред и с разрешена от вятъра коса, размахва стик за поло в Палермо Фиелдс... Но в този човек имаше нещо друго, по-особено. Не приличаше на портеньо, въпреки очевидните му опити да изглежда такъв. Това я заинтригува.

— Добре, ще дойда — рече на глас тя.

— Чудесно! — скочи на крака Естильо и лицето му светна. — Значи ще се видим довечера!

Ариел се задържа на стола в продължение на една безкрайно дълга секунда, очите му с цвят на препечено кафе потънаха дълбоко в нейните. После се надигна, целуна ѝ ръка и последва Естильо, който вече нетърпеливо бързаше напред.

Тори остана в кафенето и си поръча коняк. В представите ѝ конякът беше питието на меланхолията, пробуждащо спомени за неспазени обещания, забравени сънища и изпепелени желаниа...

Когато най-сетне стана и се приготви да тръгва, мелодията на тъжното танго отдавна се беше стопила в грохота на уличното движение.

Естильо живееше в просторен апартамент, заемащ целия последен етаж на един с нищо незабележителен небостъргач в Реколета. Намираще се само на няколко пресечки от градското гробище — факт, който обяснява на чужденеца всичко, което е необходимо да се знае за портеньос. Тези хора могат да живеят единствено когато мъртвите са близо до тях, невидимото присъствие на техните покойници сякаш им дава сили, прави ги по-различни и по-живи...

Апартаментът гледаше на изток и югозапад, беше огромен. Обзавеждането беше последна дума на италианската мода и говореше за две неща: изискан вкус и много пари. Във всяка мебел се долавяше елегантното присъствие на „Унгаро“ и „Мисони“, аранжирането беше дело на Адона — последната любовница на Естильо. Тя беше изключително красива аржентинка с тъмни коси, типична

представителка на висшето общество. Тори я харесваше, главно защото в много отношения двете си приличаха. Адона не се задоволяваше с ролята на обикновена любовница, искаше връзката ѝ с Естильо да е далеч по-пълна. В тази светлина настояваше той да я взема със себе си при всяко пътуване до затъntenите джунгли на Южна Америка, където се осъществяваше основната част на опасния му бизнес. Там тя проявяваше две от своите наистина забележителни способности: да разпръсква недоверието между партньорите и да обезоръжава враговете на Естильо.

А тук, в този снобски град, тя проявяваше и друго забележително качество: да бъде безупречна и гостоприемна домакиня, да задоволява и най-дребното желание на хората, които ги посещаваха. Вършеше го с лекота, просто защото обичаше тези хора. Двете с Тори топло се прегърнаха, като сестри след дълга раздяла.

Адона веднага я дръпна настрана, в коридора към кухнята. Вътре беше пълно с униформени лакеи, които поемаха огромни купи и сребърни подноси, отрупани с храна.

— Изглеждаш ми уморена, Тори — загрижено рече домакинята, без да обръща внимание на суматохата около себе си.

— Може би — отвърна Тори. — Но това със сигурност се дължи на бездействието.

— Така е — кимна Адона. — Познавам те достатъчно добре. Ти имаш нужда от страст. Но не страстта на насилието — онази, която те тласка към ръба на пропастта... Имаш нужда от човешка страст и топлота, като тази, която съществува между Естильо и мен... — в очите ѝ се появи загриженост. — Другото просто не е здравословно...

— Горедолу същото каза и Естильо днес следобед — отвърна с усмивка Тори.

— Той много те обича — кимна Адона, после приятният ѝ смях огласи тясното помещение. — Знаеш ли, че в началото го ревнувах от теб?

— Не би трябвало — сви рамене Тори.

— Как така не би трябвало? — вдигна вежди красивата брюнетка — Да не би да е ангел? Да не би ние с теб да сме ангели?

— Не сме — отвърна с въздишка Тори. В съзнанието ѝ изведнъж изплува Грег, понесъл се като истински ангел над атмосферата на планетата. Виждаше го увиснал от борда на космическия кораб,

сърцето ѝ се сви. Нещо пронизва скафандъра му, кислородът светкавично излита... Всичко свършва за броени секунди... Напуска рая и се стрелва към ада под равнодушната синкава светлина на звездите... „Смъртта е настъпила от задушаване“... Така пишеше в заключението на патологическия екип. Хладно и клинично, без никакви подробности. Пропуснато беше описанието на вкочаненото от космическия студ тяло, обезобразено до неузнаваемост от вакуума...

— Тори! — стисна ръката ѝ Адона. — Ето, пийни малко коняк... Изведнъж стана бяла като платно!

— Нищо ми няма — отвърна Тори, но с благодарност опразни чашата, която Адона тикна в ръката ѝ.

Домакинята продължително я изгледа, после поклати глава:

— Едно време страшно завиждах на живота, който водиш. Виждах се въоръжена до зъби като теб, скрита в засада, очаквайки врага... Това ме караше да се чувствам някак по-жива — взе празната чаша от ръката на Тори. — Но времената се менят, аз също се промених... Някога изпитвах сигурност само с МАК-10 в ръцете и дълъг нож на колана. Бях убедена, че не отстъпвам по нищо на мъжете. Извън секса и емоциите, разбира се... Мъжът е в състояние да убива, аз също... Мъжете ме уважаваха, на моменти дори се страхуваха от мен... Това премахваше различията, знаеш...

— А какво се промени? — вдигна глава Тори.

— Земята се върти — сви рамене Адона. — Сезоните следват един след друг, денят отстъпва място на нощта... Кой може да бъде сигурен какво се е променило в живота, му? Лично за себе си мога да кажа само едно — на даден етап започнах да осъзнавам, че това, към което се стремя, просто не съществува, че е една огромна илюзия... Желанието да се издигна до мъжките стандарти постепенно ме обезличи, започнах да се превръщам в безлична точка, една от милионите... Открих, че това никак не ми харесва.

— А какво казва Естильо? Той те срещна в джунглата, именно там се влюбихте...

— Естильо не знае нищо.

— Тогава трябва да му кажеш — погледна я Тори. — Той те обича и иска да си щастлива.

— Наистина ме обича — отвърна Адона и закова блестящите си кафяви очи в лицето на Тори. — Но щастие то е нещо по-различно...

Естильо е бизнесмен до мозъка на костите. Преживява всяка сделка, няма значение каква и с кого... Всичките са изпипани и точни, също като живота му. Дълго време се борих да стана част от този живот и сега, особено от негова гледна точка, всичко е наред. Никога няма да се раздели с мен, просто защото ролята ми в този живот има точно определено място. Ако изведнъж изчезна, на това място ще зейне празна дупка — нещо, което той не може да понесе...

— Наистина ли искаш да го напуснеш?

На лицето на Адона се появи тъжна усмивка, потрепна като пламъчето на свещ, после изчезна.

— Не зная — прошепна тя.

— Не го напускай — поклати глава Тори. — Той е добър човек.

— Вярно е — въздъхна Адона, наведе се и я целуна по бузата. — Върви да се забавляваш. Тъжните приказки отварят рана в душата...

Тори стисна ръката ѝ и я остави да наблюдава работата на прислугата.

Просторният апартамент гъмжеше от хора — каймака на висшето общество. Художници, топмодели, „шантас“ от най-различен калибър. Естильо моментално я засече сред гъмжилото, тикна кристална чаша в ръката ѝ и прошепна няколко комплимента на немски. Рядко използваше този език — само в случаите, когато беше леко пийнал и винаги в дискретна компания. В крайна сметка той беше аржентинец като всички останали и имаше нужда от свой собствен мит...

— В моменти като този страшно много ми липсва Мюнхен — хвана ръцете ѝ той. Тори знаеше, че Естильо пътува до Германия по няколко пъти в годината. — Отбивала ли си се да хапнеш в „Аубергин“?

— Никога не съм ходила в Мюнхен — отвърна с лека досада Тори. Този разговор бяха водили безброй пъти.

— О, ако знаеш какво удоволствие е да гледаш Максимилианплац и да се наслаждаваш на великолепната храна! — главата на Естильо бавно се поклати. — Но Буенос Айрес е моят дом... Един град, който е далеч по-тайнствен от Мюнхен. А германците... Те никога не се променят и мнозина мислят, че в това се крие силата им... Аз обаче не мога да изпитвам възхищение от камъни и бетон.

Поведе я към терасата, от която се разкриваше великолепна гледка към града. Беше насочена на запад и това позволяваше да се видят външните граници на града, очертани от гирляндите на уличното осветление. Зад тях тъмнееха великите пампаси — люлката на този народ, огромната гола прерия, която му даваше препитание.

— Там съм роден, скъпа — въздъхна Естильо и махна с ръка към мрака. — А не в Германия като баща ми... Той се оженил за дъщерята на фермер, а аз винаги съм мислил, че съм се родил на кон... — засмя се и поклати глава. — Естествено, това е само поредният мит... Моята психоаналитичка казва, че обръщам прекалено голямо внимание на митовете... Но тя нищо не разбира... Аз съм наполовина германец и имам нужда от митовете, за да намеря себе си... Не зная какво е вършил баща ми по време на войната и Бог ми е свидетел, че не искам да зная. Мога ли да споделя с аналитичката си всичко това? — сви рамене и с лека въздишка добави: — Всъщност това няма значение... Признавам, че предпочитам да я вкарам в леглото, вместо да разговарям с нея — очите му се плъзнаха по лицето на Тори. — А ти, скъпа? Какво ще кажеш за себе си?

— Май забравяш, че имаме споразумение — отвърна тя.

— О, да. Не задавай въпроси, за да не чуваш лъжи... Нали така беше? Помагали сме си, без да обясняваме кой с какво се занимава — в очите му се появи печал. — Но това съвсем не означава, че не знаем, а понякога ти направо ме тревожиш... Никога не съм искал да имам деца, просто съм прекалено голям егоист за родител. Но теб често те чувствам като родна дъщеря и изпитвам желанието да те закрилям... Въпреки ясното съзнание, че това е последното нещо на света, което би поискала от някого...

Тори изведнъж усети, че Естильо се страхува да не я обиди. Душата ѝ се изпълни с топло чувство, гърлото ѝ се сви. Неволно помисли за Грег, чието единствено желание на този свят беше да я закриля... Потъна в контролираното състояние на духа, известно като „прана“. Започна да диша дълбоко и равно, изпращайки кислород до най-скритите кътчета на тялото си.

— Много си мил — въздъхна най-сетне тя, отправила поглед към ниско надвисналите облаци, които отразяваха светлините на града. Въздухът натеза от влага, скоро щеше да завали. На устните ѝ заигра

лека усмивка. — Обичам те, макар че и ти, като всички портенъос, много си падаш по психоанализите...

— Ако съм разбрал нещо от живота, то е едно... — въздъхна Естильо. — Всеки от нас, независимо от характер и възпитание, от време на време има полза да се вглежда в себе си. Ти си невероятно същество, Тори. Но не правиш изключение от това правило.

Тори се усмихна, прегърна го и топло го целуна по бузата.

— Благодаря, татенце — каза на немски тя.

Естильо надникна в очите ѝ, а тя изведнъж си спомни за погледа на Ариел в кафенето. И двамата искаха да я разберат, но по коренно различен начин.

— Ариел те търси навсякъде — сякаш прочете мислите ѝ по-възрастният мъж. — Мисля, че си му взела ума...

— Много е симпатичен — призна Тори.

— Освен това може да ти помогне в някои отношения, особено при сегашното ти състояние...

— Приличаш на заклинател — засмя се Тори. — С какво се занимава той?

— Мисля, че работата му зависи от обстоятелствата — отвърна Естильо. — По принцип търгува с говеждо, но съм го чувал да твърди, че това е страшно досаден бизнес... Напълно законен, разбира се, всичко му е наред. Според мен обаче присъствието му тук се дължи на безследно изчезналите. Имам чувството, че провежда тайно разследване на всички жестокости в тази страна, сторени в името на „правосъдието и справедливостта“.

— Това звучи интересно.

— Бях сигурен, че ще отговориш по подобен начин — усмихна се той, обърна се и я побутна към оживената тълпа. — Хайде, иди да го намериш, преди да се е пръснал от притеснение! — последните думи изкрещя, за да надвика оглушителната музика и шумната какофония на стотици човешки гласове.

Ариел беше облечен в черно. Тори го засече сред тълпата и изпита странното чувство, че това е ангелът, който често ѝ се присънваше в миналото. Но около главата му нямаше ореол, а широката усмивка, с която я посрещна, бързо стопи илюзията. Зъбите му бяха бели и равни. Ангелите никога не се усмихват — кой знае защо Тори беше абсолютно убедена в това.

— Реших, че сте променили решението си и няма да дойдете — пристъпи към нея той.

— Да не би да сте ходил на врачка? — иронично го изгледа тя.

— Ще ви кажа нещо под секрет — наведе се над нея той. — Пет пари не давам за врачки и гадатели, но не казвайте това на моите приятели портенъос... Никога няма да повярват! — На лицето му отново се появи широката усмивка. — Тук врачките и психоаналитиците са свещени като кравите в Индия!

Тори се засмя и с известно учудване установи, че ѝ е приятно в компанията на този мъж. Един факт, в който се криеше съвсем определена опасност по отношение на доброволната ѝ отчужденост към всичко и всички. Може би в думите ма Естильо има известна доза истина, призна в себе си тя. Може би наистина е болна, а болестта ѝ е нова и непозната, дори без име. Дали ще се намери лек за нея?

Ариел говореше нещо, но тя не успя да долови думите му и околната глъч. Сви рамене и посочи ухото си.

Той се наведе и извика:

— Да идем някъде другаде!

Десет минути по-късно вече влизаха в гробището на Реколета, където сред цветни лехи и мраморни паметници лежаха достойните прародители на съвременните аржентински благородници. Това беше истински град на мъртвите, бароков некропол на всички митове и поверия. Пътят към живота започва от смъртта... Поетично внушение, особено за сантименталните аржентинци...

От листата на якорандите капеше влага, всеки момент щеше да завали. Блесна светкавица, грохотът на гръмотевицата увисна в неподвижния въздух.

Ариел уверено вървеше напред и сякаш отлично се ориентираше в обстановката. Непрогледният мрак бавно отстъпи, мястото му зае меко сияние, появило се Бог знае откъде сред хладния мрамор на надгробните плочи, оформени според изискванията на френския и италианския Ренесанс.

Скоро се озоваха пред фамилна гробница, отрупана с букети все още неувяхнали цветя. От двете ѝ страни се издигаха вековни дървета, гъстите им листа предлагаха надеждна защита от дъжда на стотиците запалени свещи, набучени направо в земята. Над вратата на гробницата беше издълбано само едно име: ЕВА ДУАРТЕ.

— Ето го мита... — тихо прошепна Ариел и махна с ръка към вечното жилище на Ева Перон. — За тази жена са се изписали реки от мастило, но твърде малко истини... Светица ли е била тя? Или демон?

— Може би нито едното; нито другото — отвърна Тори. — Може би е била просто жена...

— Не казвайте това пред „босяците“ — поклати плава той. С това прозвище в Аржентина наричаха хората на наемния труд, най-вече промишлените работници, които сляпо вярваха в Перон. — Няма да ви разберат, защото човек трудно се разделя с последната си надежда в живота...

Заваля, тежките капки забарабаниха по листата на дърветата, в съзнанието на Тори изплува представата за летище и раздяла...

— Отнели са дори децата им — прошепна тя. — Бъдещето им...

— Наистина е така. Никой не знае нищо за онези, които са изчезнали в нощите на терора... Незнайни мъченици, неми свидетели на най-новата аржентинска история. Това са те... Жертви на брутално насилие... — Ариел замълча, очите му се плъзнаха над морето от паметници и надгробни плочи. — Тъжно...

Намираха се в обкръжението на каменни ангели, крилата им бяха сиви от градския смог. Дъждовните капки се търкаляха по лицата им като сълзи, сякаш все още не бяха прежалили покойниците. Полираният мрамор на некропола мътно проблясваше на светлината на свещите.

— Означава ли всичко това, че перонизмът е жив след толкова много години? — вдигна глава Тори.

— В известен смисъл да — отвърна Ариел. — Това е една мечта, един сън, който отказва да се стопи... Босяците продължават да таят надежди, но новите лидери на Перонисткото движение непрекъснато сменят своите политически платформи и отказват да признаят една тъжна истина: идеите на неронизма са мъртви, отдавна превърнати в исторически анахронизъм...

Тори насочи поглед към бледите пламъчета на свещите и тихо промълви:

— Тук децата плащат греховете на своите родители... Къде е справедливостта?

— Намираме се в Аржентина — напомни й Ариел. — Страна, в която справедливостта е грешно тълкувано понятие.

Дъждът методично гасеше свещите, тъмнината бавно се завръщаше в мъртвия град. Тори изведнъж изпита чувството, че и двамата знаят тежестта на проблема на тази страна: тук справедливостта се използва като оръжие за унищожение, а и като щит за прикриване на несправедливостта...

Ариел потръпна, сякаш невидим дух беше докоснал кожата му.

— Може би не трябваше да идваме — глухо промълви той.

— Тук или на купона у Естильо? — погледна го Тори.

На лицето му се появи усмивка, а тя изведнъж си даде сметка, че харесва това лице. От него се излъчваше сила и решителност, които трудно се връзваха с твърдението му, че е просто един отегчен бизнесмен. Всичко това изчезваше в мига, в който се усмихнеше, и той изведнъж започваше да прилича на безгрижен хлапак. Привличаше я...

Неволно потръпна и се замисли върху това. Отдавна не ѝ се беше случвало да изпитва влечение към определен мъж.

— Имате необикновени очи — вдигна глава той. — Днес следобед бях сигурен, че цветът им е наситенозелен, но сега виждам, че са като кобалт...

— Татко ме наричаше „Ангелски очи“ — усмихна се Тори. Брат ми имаше същите...

— Имаше? — погледна я внимателно Ариел.

— Брат ми умря — сведе глава тя.

— Съжалявам.

— Беше чудесен — въздъхна тя. — Благословен от Бога... Летеше като ангел в небесата, цялата планета беше пред очите му... — Ариел въпросително я погледна, на лицето ѝ се появи тъжна усмивка. — Брат ми беше астронавт...

— Нън? — щракна с пръсти Ариел. — Разбира се, Грег Нън! Американецът, който загина по време на съвместния съветско-американски полет до Марс... Кога беше това, миналата година?

— Точно преди осемнадесет месеца.

— Грег Нън е бил ваш брат, така ли?

— Да.

Ариел моментално долови тъжната нотка в гласа ѝ и реши да смени темата.

— Естильо спомена, че сте в пенсия — подхвърли той. — От какъв бизнес?

Как се отговаря на подобен въпрос, запита се Тори.

— Семейен — отвърна на глас тя. Това не беше чиста лъжа, но не беше и истина.

— И моят е такъв — въздъхна той. — Но с тази разлика, че не мога да го зарежа... — Закрачиха един до друг по пясъчната алея. — Някога, когато нещата се движеха от баща ми, този бизнес беше удоволствие. В общи линии вършех само това, което ми се искаше. До смъртта на татко нямах никаква представа колко е скучно да търгуваш с месо. Удоволствието се стопи в момента, в който поех отговорността...

Напуснаха гробището през сводестия портал, Тори изпита чувството, че от плещите ѝ се смъква тежък товар. Там, сред мраморните паметници, въздухът беше тежък и лепкав, сякаш обременен от душите на мъртвите. Обърна се за последен път към тъжните ангели от камък, стори ѝ се, че чува как крилата им шумолят в дъждовната нощ.

— Означава ли това, че се нуждаете от странични занимания? — въпросът ѝ беше зададен небрежно, но съвсем целенасочено. Спомни си какво беше казал Естильо за присъствието на този мъж в Буенос Айрес.

— Нямам настроение да се връщам на купона — рече той, като с нищо не показва, че е чул въпроса ѝ. — Времето не е особено подходящо за веселба...

Тори се запита дали под „време“ има предвид дъжда или вътрешното състояние на духа си. Но това беше без значение, тъй като и на нея не ѝ се връщаше в шумния и задимен апартамент.

Той я заведе в кафе „Гортони“, един от известните джаз-клубове на Буенос Айрес, намиращо се на булевард „Де Майо“.

— Често ли будувате до късно през нощта? — попита Тори.

— Само когато пътувам — отвърна той и леко сви рамене. — Не зная дали е случайно, но всичките ми делови партньори са любители на нощния живот...

В два периода от живота си Тори също беше проявявала влечение към нощното будуване. Като тийнейджър в Лос Анжелис, благодарение на красотата си лесно проникваше в най-опасните нощни дупки на града... А после, години по-късно, срещаше друг вид

опасност в нелегалните нощни клубове на Токио. Но тогава вече беше съвсем друг човек...

Поръчаха си ром от захарна тръстика и се заслушаха в звуците, които идваха откъм подиума. Там се бяха настанили черен саксофонист, индианец барабанист и рус мъжага с пъргави пръсти, който подръпваше струните на контрабаса. Това, което правеха, едва ли можеше да се нарече музика, но посетителите изглеждаха доволни.

Съставът най-сетне приключи с дългата композиция, Ариел бегло погледна часовника си:

— Минава полунощ, може би сте уморена...

Тори само поклати глава.

— Добре — рече той, плати сметката и я поведе към изхода. Навън спря едно такси и нареди на шофьора: — Карай в „Ла Манцана де Лас Лучес“.

Онзи само сви рамене, направи маневра и потегли на юг, към центъра на града.

Площадът на просветлението се намирал между булевардите „Перу“ и „Боливар“, съвсем близо до авенида Жулио Рока. Там сред изобилие от паметници на културата бяха разположени канторите на известни фирми и редакциите на централните вестници. Тори напрегна паметта си, но успя да си спомни само един от тях — „Ла Пренса“, най-големия ежедневник в Аржентина.

Таксито ги стовари на ъгъла на „Перу“, Ариел направи няколко крачки и спря пред номер 222. Фасадата на сградата беше типична за италианските къщи от края на миналия век, но той каза, че тази къща е поне със сто години по-стара.

— Собственици са били последователно два вестника, после я поема университетът — поясни той. — Строили са я йезуитите, но през 1767 година кралят на Испания ги прогонва. Преди това обаче тук са ставали доста любопитни неща...

— Какви? — вдигна глава Тори.

— Елате, ще ви покажа...

Насочиха се към тясната, зле осветена алея, минаваща край стената на сградата. Пред тях се появиха стари каменни стъпала, изтъркани от дългогодишна употреба. Водеха надолу, към подземията в основите. Тори отбеляза с каква лекота се спуска Ариел, въпреки лошото осветление.

Миг по-късно до слуха ѝ достигна скърцането на ключ в стара ключалка. Масивната дървена врата се отвори с тихо проскърцване, посрещна ги непрогледен мрак.

— Редно ли е да правим това? — попита Тори.

— Обичате ли да рискувате? — отвърна с въпрос Ариел, после, без да дочака отговор, хвана ръката ѝ. — Внимавайте къде стъпвате...

Вървяха в абсолютен мрак. Проскърца врата, Ариел едва чуто прошепна:

— Пазете главата си.

Слязоха по нови каменни стъпала, в хладния въздух се появи миризма на гниещи мъхове. Стъпалата бяха тесни и изключително стръмни, миризмата на пръст и влажен гранит стана още по-силна. „Сякаш съм в собствения си гроб“, помисли Тори и усети как косъмчетата по врата и леко настръхват.

— Тези тунели са прокопани през XVIII век — поясни той, а тя се запита защо продължава да шепне. Кой, по дяволите, би ги чул тук, в недрата на старата сграда?

— Днес ги считат за нещо като туристическа атракция — добави той и устните му почти докоснаха ухото ѝ. — На любопитните обясняват, че тунелите са прокопани за защита на града по време на война. Но истината е друга — йезуитите са ги създали заради контрабандата. Според действащия в онези години кралски декрет, всички колонии, включително и Буенос Айрес, трябвало да търгуват само с Испания. Но хитрите йезуити поддържали търговски връзки с много страни, чуждите кораби акостирали в пристанището уж за ремонт, а стоката в трюмовете им била прекарвана нелегално в страната и стигала дотук именно през тези тунели...

В ръката на Ариел блесна фенерче, лъчът пробяга по свода на тунела. По стените бяха окачени съвсем съвременни електрически крушки, скрити зад метални решетки. Подът беше гладък, очевидно наскоро замазан с цимент.

Свърнаха зад ъгъла и влязоха в тясно помещение, краката им поеха по нова стълба, която беше още по-тясна и по-стръмна от предишната. Тунелите на долното ниво изглеждаха по-схлупени, вероятно защото не бяха ремонтирани. Въздухът беше спарен и неподвижен, електричество и бетон липсваха. Под краката им се появиха заоблени, хлъзгави от влага камъни.

Ариел стисна ръката ѝ, лъчът на фенерчето пробяга по нещо бяло. Тори с потръпване установи, че стоят пред човешки скелет.

— Ето какво е останало от безследно изчезналите — прошепна той. — Повечето от тях са били захвърлени тук, под града... Умирали са на броени метри от домовете си...

— Но какво...

Ръката му покри устата ѝ, фенерчето угасна. До слуха им достигнаха тихи и неясни звуци. Ариел стоеше като вкопан, дори дишането му престана да се чува.

Звучите бързо се приближаваха. Скоро стана ясно, че това са мъжки гласове, започнаха да различават и думите. Господи, те говорят на японски, удиви се Тори.

— Може би Рега още щеше да ни бъде от полза — каза един глас.

— Нищо подобно — отвърна втори. — При първа възможност щеше да ни предаде... — разнесе се смях, после същият глас добави: — Освен това беше толкова приятно да притисна дулото до тила му и да натисна спусъка! Бум! Сякаш гасиш свещ в църква, сякаш си Бог, който раздава правосъдие!...

— Аз съм шинтоист — каза първият глас. — За мен няма бог, няма дявол... Те са просто илюзия.

— Аз пък съм католик и затова разбирам смисъла на наказанието... Също и на прегрешението.

— Не разбирам... Как е възможно да бъдеш католик и едновременно с това грешник?

— Трябва да си грешник, за да бъдеш опростен — засмя се отново вторият. — Затова напоследък правя всичко възможно да нарушавам законите... Вероятно подозираш, че това ми носи и известна доза удоволствие.

— Хайде да приключваме — каза нетърпеливо първият глас.

Не беше възможно да се определи разстоянието. Японците можеха да са зад ъгъла, но можеха и да са само на няколко метра напред. Акустиката в тунелите е нещо измамно...

Тори усети, че и мъжът до нея мисли по същия начин. Вероятно иска да се махнат, но се страхува да не ги усетят.

Разнесе се рязко изщракване, двамата попаднаха в светлината на мощен прожектор. Тори по-скоро усети, отколкото видя двете тъмни фигури, които рязко тръгнаха напред.

— Хей, я виж!

— Какво, по дяволите...

В здрача мътно проблеснаха дулата на автомати.

— Света майко! — пое си въздух Ариел и рязко я дръпна в страни от светлия кръг. Обърнаха се и хукнаха обратно през тунела. Лъчът на прожектора ги последва, сенките им се замяха по стените, зад гърба им се разнесе тежък тропот.

— Гонят ни! — извика полугласно Тори.

Ариел не каза нищо и мълчаливо я дръпна зад поредния завой. Пред краката им се появиха стръмни стъпала. Хукнаха надолу, Тори замаяно се запита в какво я забърква този мъж.

— По-бързо! — дрезгаво извика Ариел. — Настигнат ли ни, ще ни убият!

Не можем да им избягаме, помисли си Тори, докато преминаваха под нещо, което наподобяваше арка. Импулсивно протегна ръка, сграбчи дрехата на Ариел и го принуди да спре.

— Какво, за бога...

— Насам! — прошепна в ухото му тя и го дръпна към непрогледната тъмнина зад тежък портал.

Лъхна ги миризма на застояло, до слуха им достигна странен звук, сякаш невидими нокти драскаха по камък. Ариел вдигна ръце й започна да опипва стените.

Зад гърба им блесна светлина, двамата замръзнаха на място. После светлината се стопи и те предпазливо тръгнаха напред. Прекосиха второ, значително по-малко помещение, после се озоваха в трето, миниатюрно като килия.

За пръв път Тори не успя да долови никакво течение, сърцето й тревожно се сви. Вероятно бяха попаднали в затворено помещение, от което нямаше изход. В замяна на това успяха да се изплъзнат от преследвачите.

Във външния коридор отново се появи светлина, до слуха им достигнаха гласовете на японците. Светлината се приближаваше, лъчите на фенерчето пробягаха по стените, зад които се криеха Тори и Ариел.

Тори използва момента и се огледа. Предчувствието й се оказа точно, наистина се намираха в стая без друг изход. Пътят към свободата се преграждаше от японците. Мярна й се нещо неясно до

стената в дъното. Пусна ръката на Ариел и отиде да го огледа. Оказа се друг човешки скелет, под него имаше още... Сред белите кости блеснаха няколко чифта червени очички, примигнаха и се стопиха в мрака.

Безследно изчезналите... Повече, отколкото беше в състояние да преброи.

Светлината се усили, гласовете замлъкнаха. Сигурен признак, че японците надушват плячката.

Тори тръсна глава, сграбчи ръката на Ариел и го дръпна по посока на купчината кости:

— Бързо!

Натикаха се сред скелетите, посрещнати с недоволен писък от невидимите плъхове. Вонята на гнило стана трудно поносима. Сякаш влизаха в ковчег, а пръстта от лопатите на гробарите тропа върху капака...

Най-сетне се добра до каменната стена, спря и се сви на топка. Ариел стори същото. Гората на мъртъвците ги заобикалеше отвсякъде със стърчащи ръце и крака, назъбени гръбначни стълбове и озъбени черепи. Затаили дъх, двамата бегълци обърнаха глави към арката, под която всеки момент щяха да се появят преследвачите. Тори усещаше топлината на тялото му, притиснато в нейното. Бяха като двама обречени влюбени, вдишващи миризмата на Смъртта, потръпващи в очакване на неизбежния край...

Лъчът на прожектора пробяга по каменните стени и се спря на купчината скелети. Светлината прониза лабиринта от бели кости и блесна в очите на Тори. Тя бързо спусна клепачи, надявайки се и Ариел да стори същото. Едновременно с това отпрати безгласна молитва към Бога. Не знаеше доколко са успели да се маскират сред мъртъвците, нито пък можеше да прецени качествата на онези, които ги преследваха... Почувства как се слива с душите на тези нещастници, безгласно им се помоли да ги предпазят, да ги спасят.

Започна да диша дълбоко и равно, затвори съзнанието си и угаси блясъка на „ва“ — онази вътрешна сила, която ръководи действията на всеки жив човек. Опасяваше се, че ако японците притежават дори част от специалната ѝ подготовка, лесно ще усетят присъствието ѝ...

Ариел не помръдваше, сякаш беше умрял. Очевидно и той знаеше какво трябва да прави.

— Уф! Тук има само кости! — обади се единият от японците.

— И душите на мъртвите — добави другият. — Неми свидетели.
Да вървим.

Но никой от двамата не помръдна.

— Видяха ни и трябва да ги пипнем — промърмори първият глас.

— И аз мисля така — съгласи се вторият. — Но тук ги няма...

Все още не помръдваха, лъчът на фенерчето продължаваше да играе върху купчината кости. Изведнъж яркостта му нарасна, гласът на японеца прозвуча на някакви нищожни сантиметри от главите им и Тори замръзна от ужас:

— Чувам дишане... Може да е твоето или моето... Но дали наистина сме сами тук?

Струйка студена пот се плъзна по гърба на Тори. Това беше гласът на онзи маниак, който се похвали, че изпитва удоволствие от екзекуциите. Той беше далеч по-опасен от съучастника си, въображението му работеше на високи обороти.

Разнесе се остро металическо изщракване, стаята отвърна със звънко ехо. А тя си представи автоматите в ръцете им.

— Сега ще разберем — изръмжа маниакът. — Мисля да пусна един пълнител в тази купчина кости!

Сърцето на Тори блъскаше лудо и сякаш всеки миг щеше да изскочи през гърлото ѝ.

По каменния под проскърцаха гумени подметки, после се разнесе гласът на другия:

— Да не си полудял? Това тук е гробница!

— Какво ми пука? — изръмжа, маниакът.

— Умрелите тук не са погребани, духовете им нямат покой... Не бива да ги тревожим, подобен грях дори ти не можеш да си позволиш!
— Тишина, после гласът отново се обади: — Защо не се примирим с факта, че ги изпуснахме? Тези подземия са истински лабиринт, могат да бъдат къде ли не... Нямаме време да прострелваме всички дупки, освен това могат да ни чуят... Хайде, да вървим! Иначе рискуваме да изпуснем нашия човек. Не зная какво мислиш ти, но аз предпочитам да се махна от тази преизподня!

— Но ония двамата...

— Какво ония двамата? Видяха ли нещо, разбраха ли какво ще правим? Вероятно са тъпи туристи, тръгнали да търсят силни усещания... И сега треперят някъде, напълнили гащите...

— Мамка им!

Лъчът на фенерчето най-сетне се отмести. Светлината се превърна в здрач, който бързо се стопяваше. Тори и Ариел търпеливо чакаха.

Така изтекоха няколко минути. Ариел се размърда, но Тори опря пръст в устните му.

Едър плъх се появи на пода, очичките му злобно проблеснаха. Ако започне да цвърчи, нещата могат да се преобърнат фатално, помисли си Тори. Особено ако японците се спотайват навън и чакат с пръст на спусъка. Усетят ли, че не са сами, нищо няма да ги спре, дори душите на мъртвите... И тогава ще настъпи краят...

Очите ѝ не изпускаха плъха, който си пробиваше път сред костите с плавни, кръгообразни движения. Беше ясно, че гадината ги е надушила, отдалеч личеше, че е гладна...

Тори търпеливо чакаше, дясната ѝ ръка лежеше отпусната до бедрото на Ариел. Плъхът продължаваше да се приближава. Ръката ѝ се стрелна напред с мълниеносна бързина, останалата част от тялото ѝ дори не помръдна.

Пръстите ѝ се ключиха около врата на гадината и пречупиха прешлените. Разнесе се тихо, едва доловимо изпукване и това беше всичко.

Времето сякаш беше спряло. Двамата лежах, без да помръдват, Тори се унесе. Полузаспала, но с напрегнати до крайност сетива. Най-сетне търпението им беше възнаградено. Тихо поскърцване на гума върху камък доказа правотата на подозренията ѝ. Японците вдигнаха засадата и очевидно се връщаха обратно към познатите им тунели.

Устните на Тори леко докоснаха шията на Ариел, той леко се размърда. После, вкопчени един в друг, те бавно се измъкнаха от страховитата гробница.

Ариел и Тори се бяха изправили на една от покритите с теракота тераси във величествената му къща, издигаща се в подножието на Рашън хил в Сан Франциско. Над тях все още личаха останките от

някогашната каубойска кръчма, в която преди сто години се бяха събирали на сладки приказки титаните на американската литература Амброуз Биърс, Брет Харт и Марк Твен...

От инцидента в йезуитските тунели на Буенос Айрес бяха изминали едва четиридесет и осем часа. Ариел я покани да му погостува и тя прие, усетила, че губи вкус както към атмосферата на Буенос Айрес, така и към самотата... Естествено, имаше и друга причина за това. Ариел я интригуваше и тя беше принудена да се примири с този факт. Стори го неохотно, защото той влизаше в противоречие с твърдото ѝ решение да избягва всякакви наченки на интимни контакти с когото и да било. Но любопитството ѝ се събуди от инцидента в онези подземия. Искаше да разбере как са се озовали там двамата убийци от Якудза и от къде на къде Ариел — човекът, който се представя за отегчен търговец на месо, е имал информация, че те ще бъдат там...

Погледът ѝ се зарея в далечината. Градът се разстиляше в краката им като замръзнали океански вълни, гледката беше великолепна. Виждаше се чак крайбрежната Хайд стрийт, оловните води на залива отвъд белите парапети, корабите, хвърлили котва в него... Втората тераса на къщата беше от фугата страна, от нея се разкриваше главозамайваща гледка към извиващата се като змия Ломбард Стрийт, стигаща чак до Норт бийч...

Просторната дневна на Ариел беше задръстена от антични предмети, повечето от които бяха свързани с историята на древните цивилизации, населявали Южна Америка: изрисувани на ръка глинени съдове, каменни статуетки на жени и животни, примитивни дървени лъкове с обжарени на огън стрели, чиито метални върхове индианците са топили в силна отрова.

— В течение на хилядолетия човекът е градил свои представи за пространството, което населява — тихо промълви Ариел Соларес. — Провинции и кралства, планини и заливи, острови и реки, кораби, къщи, сечива, домашни животни... — цитираше част от известно произведение на Хорхе Луис Боргес, което Тори познаваше почти наизуст.

— Този дом е най-доброто място, което съм виждала — промълви тя. — Далеч от всички, високо над сивото ежедневие.

— Единственото нещо, за което съжалявам, е, че не мога да бъда тук толкова, колкото би ми се искало — въздъхна, той и допълни чашата ѝ с шампанско. — Познавате ли Сан Франциско?

— Не много добре — отвърна Тори и отпи малка глътка от високата кристална чаша. — Страхувам се, че изпитвам инстинктивна неприязън към този град — едно съвсем естествено чувство в душата на всеки, който се е родил в Лос Анджелис.

— Тук е поносимо, поне в сравнение с останалите американски градове — рече Ариел. — Лично аз бих предпочел да живея в Париж, но трябва и да се работи...

— Нима французите не ядат телешко?

— Ядат — усмихна се той. — Но далеч по-малко от нас, американците. Освен това са адски подозрителни по отношение на вносното месо. Дори японците са цвете в сравнение с тях — засмя се, после потръпна. Слънцето залезе преди броени минути, но въздухът вече беше доста хладен. — Защо не влезем вътре?

Сан Франциско не беше сред любимите градове на Тори, но къщата на Ариел ѝ хареса много. За пръв път се изкачваше на Рашън хил, просторът и гледката ѝ допадаха, тук имаше нещо от величественото спокойствие на Роял Майл в Единбург...

Той влезе пръв, обърна се да я погледне и потечи да каже нещо. Пурпурният залез се отрази в очите му.

— Какво има? — долови колебанието му Тори.

Той помълча, притеснението му видимо се засилваше. Беше облечен в бяла риза и тъмен панталон, самото от тънка коприна беше небрежно наметнато върху раменете му. Вдигна глава да я погледне, на устните му се появи смутена усмивка:

— Иска ми се да спя с вас, но едновременно с това не мога да го кажа по най-подходящия начин...

— Нова линия на поведение, а? — засмя се Тори.

— Не — поклати глава той. — Честно казано, дори не съм си го помислял... — смущението му беше съвсем неподправено и Тори реши, че ще е най-добре да изяснят отношенията си веднага. После ѝ хрумна, че той все някога ще трябва да си получи урока и е по-добре да го стори тя, вместо някоя друга.

— Виж какво, усетихме взаимно привличане още в момента, в който се видяхме — започна тя, най-сетне решила да изостави

официалния тон. — Оценявам твоята откровеност, но нали съм тук? Нещата са ясни, не разбирам само на какво се дължи твоето колебание...

— Няма да повярваш, ако... — той млъкна, на лицето му се появи руменина. — Хайде да забравим всичко, а?

— Няма да стане — поклати глава Тори и пристъпи към него. — По-добре се научи да контролираш думите си, преди да ги кажеш. Защото след това вече не знаеш в каква беда можеш да попаднеш.

— Достатъчна е и тази, в която съм изпаднал в момента — промърмори той.

— Така ли? — продължаваше да настъпва тя и гърдите ѝ почти опряха в неговите. — И каква е тя?

— Знаеш каква — въздъхна той. — Обикновено съм добър лъжец, но ти, за добро или лошо, твърде леко стигна до скритите в душата ми чувства...

— Бедният Ариел — прошепна Тори и вдигна глава да го погледне. Устните ѝ тъкмо започнаха да се разтварят, когато бяха смазани от пламенната му целувка.

Въпреки високите бариери, предназначени да пазят чувствата ѝ. Тори усети как тялото ѝ пламва. Непосредствена опасност, изискваща незабавни мерки... Откъсна се от него с цената на доста усилия и се изправи пред библиотеката. Очите ѝ пробягаха по кориците на книги с непонятни заглавия, кръвта лудо препускаше във вените ѝ.

— Защо правиш това? — попита Ариел.

— Не ме доближавай — прошепна, без да се обръща, Тори. Даваше си съвсем ясна сметка, че нещата трябва да спрат до тук. Иначе рискуваше да изгуби контрол над ситуацията. Този мъж я излъга. Вкара я в подземията на Буенос Айрес с точно определена цел, сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да разбере каква е била тя...

Но трезвите мисли не успяха да обуздаят тялото ѝ. Температурата му продължаваше да се покачва, дори върховете на пръстите ѝ пламнаха. „Стига, заповяда си тя. Концентрирай се върху това, което трябва да сториш!“

Обърна се, очите ѝ се заковаха върху лицето му:

— Защо живееш тук, а не във Вирджиния? Нима Слейд се е отказал от личните контакти?

В стаята се възцари напрегната тишина. После Ариел се обърна и отиде до стереоуредбата, миг по-късно Мелиса Етъридж запя „Сърце, покрито с хром“... Тори отново се извърна с лице към библиотеката и остана така. Стъпките му бяха тихи, но отчетливи, гласът в ухото ѝ също:

— Как разбра, че работя за „Алеята“?

— Не беше особено трудно — въздъхна тя и неволно затвори очи — Първо от японците, на които се натъкнахме в онези подземия... „Пипнат ли ни, ще ни убият“... Това бяха твоите думи, нали? А преди малко спомена, че би предпочел да работиш с японци... Какво знаеш за японците, откъде ги познаваш? Все пак не това беше основната ти грешка... Допусна я там, в дупката, като не прояви достатъчно изненада от моите действия: търсенето на скривалище, начина, по който се справих с плъха и те накарах да изчакаме да се вдигне засадата... — обърна се и впи очи в лицето му. — Мисля, че вече е време да свалиш картите си на масата!

— По-късно — поклати глава Ариел. — Ще имаме много време за това. — Устните му отново се впиха в нейните и тя осъзна, че този път няма да има сили да се отдръпне.

Силните му ръце се увиха около тялото ѝ. Стана ѝ приятно, като в топла хралупа. После в душата ѝ се появи огнен вихър, разумът изчезна. Смътно си даваше сметка, че преградите падат, че светът се разтапя и остава само той, Ариел...

Притисна се в него, зърната на гърдите ѝ щръкнаха, приятна топлина натежа в ханша ѝ. Цялото ѝ тяло тръпнеше в прегръдката му, особено след като силните му ръце я отлепиха от пода.

В устата ѝ се появи влудяващият вкус на страстта, тялото ѝ се разтърси от могъщите тръпки на желанието, разумът се сви и изчезна, сякаш завинаги...

Изпита чувство на остър глад, слабините ѝ плачеха за запълване, сърцето ѝ също... Искаше да тръпне от сладостно желание, да тупти за любим човек, да лудува с него, да се превърне в пълноводен поток...

Той покри с целувки гърдите ѝ, корема ѝ. Устните му се плъзнаха надолу, към пламналата, ѝ женственост. От устата ѝ излетя сподавен стон, очите ѝ се овлажниха. Промърмори нещо неразбрано, после го пое в уста и усети рязкото му набъбване. Обзе я опияняващо чувство на възторг, което почти я задави...

После той проникна дълбоко в нея, тялото ѝ се сгърчи, от устата ѝ излетя сподавен вик, ноктите ѝ потънаха в гърба му. Краката ѝ се вдигнаха високо нагоре и се склучиха около кръста му, гърдите му смазаха щръкналите ѝ зърна. Дъхът им се смеси, той я целуваше като луд. По устата и носа, по ушите и нежната като на бебе кожа около клепачите... Езикът му се плъзна в трапчинката на шията ѝ, после слезе надолу, към натежалите зърна...

Беше прекрасно. Не толкова заради удоволствието, което си създаваха взаимно, колкото заради опияняващото чувство на свобода, изпълнило душите им... Сърцето на Тори запя, в душата ѝ отекна гръмотевицата на екстаза, сладката колизия на плът и емоции беше наистина невероятна...

После дишането му се учести, тялото му започна да се гърчи. Тя го усети дълбоко в себе си, сякаш в самата сърцевина на душата си. Възприятаята и се пръснаха на хиляди късчета като счупено огледало. А след това изведнъж се появиха отново — в друга реалност, на друга планета, за чието съществуване човек само може да мечтае...

— О, Господи!

Тялото ѝ най-сетне излезе от божественото вцепенение, бедрата ѝ се раздвижиха, гърдите ѝ се притиснаха в неговите, сърцата им влязоха във влудяващия ритъм на пълноценното сливане. Усещането беше толкова невероятно, че очите ѝ отново овлажняха. Какво удоволствие е пак да се чувствам жена, Господи! Слаба и беззащитна, нежна и уязвима... Просто жена! В продължение на години я бяха обучавали да се държи като мъж — да бъде твърда, непоколебима, безкомпромисна. Да замества чувствата с логическо мислене, да забрави за всичко лично, всичко интимно... Да бъде нов човек, да живее като робот — с пестеливи движения, още по-пестеливи реплики и ясна, хладна като хирургически скалпел мисъл...

Връх на тази роботизация беше визитата в Япония, усвояването на една колкото сложна, толкова и чужда на предишния ѝ живот философия. Стори го с желание, беше абсолютно убедена, че именно тази философия ще пречисти душата ѝ от токсините на съвременната цивилизация. Но в този миг на екстаз почувства как всичко се променя...

Изведнъж видя и обратната страна на медала... Видя как закаляването на духа и тялото я бяха лишили от всички онези неща —

добри и лоши, които чувства и преживява обикновеният човек... В душата ѝ нахлу огромна благодарност към Ариел Соларес — мъжа, който ѝ върна тези неща в най-подходящия миг. Нещата, без които никой не може да живее...

Искаше ѝ се отново да се любят. Сега, веднага — преди завръщането на разума в опиянената ѝ душа. Но мехурът ѝ заплашваше да се пръсне всеки миг... Стана от мекия диван, олюля се и зашляпа с боси крака към банята.

Грохотът се появи в момента, в който престана да плиска студена вода върху лицето си. По-скоро го почувства, отколкото чу... Първата ѝ мисъл беше за земетресение. Олюля се, ръцете ѝ се вкопчиха в хладния ръб на умивалника. Четката за зъби на Ариел заподскача в поставката си, шишенце одеколон се пръсна на хиляди блестящи късчета върху плочките.

Главата ѝ се завъртя. Като след ударна вълна на мощен взрив. Прескочи стъклата, отвори вратата на банята и се втурна към хола с опънати до крайност сетива.

Блъсна я тежък въздух, запълнен с прах, мазилка и огнени пламъци. Гърлото ѝ се сви, ноздрите ѝ безпогрешно уловиха характерната миризма на пластичен експлозив.

— Ариел! — дрезгаво изкрещя тя.

Откри го сгърчен в другия край на помещението. Диванът, на който допреди малко се любиха, беше превърнат в купчина тлеещи отломки. Прозорците се бяха пръснали навън, остриите им краища хладно проблясваха на светлините на града. На мястото на вратата зееше огромна дупка, през нея злобно фучеше нощният бриз на Сан Франциско, пердетата мрачно плющяха...

Тори се хвърли към сгърченото на пода тяло. Лежеше по очи, от гърдите му излитаха сподавени стенания, целият беше в кръв. Тя направи опит да го вдигне, но той я отблъсна, пръстите му отчаяно търсеха да се заловят за нещо... В крайна сметка напипаха вратичката на малко шкафче, направиха опит да я отворят, но силите му стигнаха до тук... Раменете тежко легнаха на килима, главата клюмна...

Тори го обърна по гръб и с мъка сподави писъка на ужас, който се надигна в гърлото ѝ. В гърдите му зееше огромна рана. Просто не беше за вярване, че този човек все още диша, да не говорим за опита му да отвори шкафчето...

Умът ѝ блокира, сякаш потънал в лепкав катран. Какво стана? Как е възможно този ужас да се случи точно в онези няколко минута, през които не беше в стаята?

Ариел Соларес умираше, но помътеното му съзнание очевидно беше заето с нещо друго. Тялото му се напрегна в прегръдката ѝ, ръката му отново се насочи към шкафчето... Вратичката отскочи, пръстите му конвулсивно се свиха около кутийка от тиково дърво и я измъкнаха навън.

Притисна кутийката в ръката ѝ, устните му се раздвижиха, очите му потърсиха нейните. Тори бързо се наведе и отчаяно проплака:

— Господи, Ариел! Какво стана?

Устата му изведнъж се напълни с кръв, в ъглите ѝ се появиа розови мехурчета. Тори не можеше да стори нищо друго, освен да го стиска в прегръдката си. Гледаше го в очите, искаше да усети присъствието ѝ, искреността на току-що зародилите се чувства в душата ѝ...

После в съзнанието ѝ бавно изплува втората част на мислите на Боргес, които ѝ беше цитирал Ариел: „Малко преди смъртта си човек открива, че сложния лабиринт на целия живот зад гърба му е точно копие на линиите, набраздили собственото му лице...“

[1] Тропическо дърво от рода на палмите, срещащо се предимно в Южна Америка. — Б.пр. ↑

КНИГА ПЪРВА

СКРИТАТА ПРАТКА

„В крайна сметка хората на действието се оказват инструменти в ръцете на хората на мисълта.“

По Хайнрих Хайне

ПЪРВА ГЛАВА

Полята на Вирджиния, Лос Анджелис

— Тя трябваше да бъде замразена и беше замразена! При това от теб... Какво ще кажеш?

— Нужно ли е да кажа нещо?

— Да, налага се тук лещата да са ясни.

По-младият от двамата мъже беше тъмнокос, с орлов нос и пронизителни сини очи. Другият беше на почтена възраст, с приведени рамене и пясъчноруса коса. Стояха в началото на каменната пътечка, която правеше концентрични кръгове сред безупречно поддържана английска градина.

Следобедното слънце надничаше сред клоните на стройни ели, лъчите му докосваха едрите гроздове на стара лоза. Зад двамата се виждаше просторна каменна къща в стил „Тюдор“, вторият етаж на която беше изграден от масивно дърво. Сред брези, кипариси и добре поддържани магнолии проблясваха широките стъкла на прозорците.

— Не те разбирам — промълви младият. Носеше бяла риза с отворена яка и навити ръкави, разкриващи силните му ръце. Крачолите на тесните джинси бяха натикани в меки каубойски ботуши от синкава кожа, широкият му колан беше обсипан със сребърни капсули.

— Така ли? — обърна се да го погледне по-възрастният. Понечи да добави „странно“, но се отказа. Той имаше властно лице с решителни черти, времето беше оставило следата си по хлътналите бузи, изтънялата коса и ситните бръчици около очите. Но самите очи бяха запазили младежкия блясък, продължаваха да бъдат очите на съседското момче, което те предизвиква да се изкатериш на най-високото дърво, да се возиш гратис на автобуса, метнал се на задната броня, да приемаш всички хлапашки предизвикателства...

— Бях приблизително на твоята възраст, когато заминах за Лондон, при братовчедите ни... — продължи той. Ръката му обхвана с широк жест вишневите дръвчета и храстите глог, морето от алени сини азалии, което се вълнуваше зад тях. — Там открих очарованието на подобни градини...

— Но не и очарованието от поддръжката им — добави иронично младият мъж, който се казваше Ръсел Слейд. — Англичаните обичат сами да се грижат за своите градини, нали?

— Така и трябва — кимна събеседникът му, чието име беше Бърнард Годуин. Лекото ловно сако от „Хенри Пул“, наметнато върху раменете му, беше толкова безупречно, колкото и градината му. Солидните обувки от „Джон Лоб“ меко проблясваха на слънцето, дебелите им подметки бяха създадени за далеч по-тежки преходи. — Когато човек разполага с ограничено късче земя, той неволно се стреми да го обработва със собствените си ръце... — тялото му се завъртя, очите му се заковаха в лицето на Слейд. По-младият мъж знаеше, че в подобни моменти не трябва да отмества поглед, тъй като Годуин неизменно ще приеме това като признак на слабост — Но ние сме в Америка, Ръсел. Тук земята не е проблем, тя е безкрайна... Още преди век каубоите са разбрали това, с цената на кръв и пот... Но земята, безкрайните пространства около нас е и нашето основно предимство пред англичани, европейци и японци.

— Земята ли?

— Не в буквален смисъл, разбира се. По-скоро притежанието на земята. То ни кара да действаме и реагираме по свой, особен начин. Свързва ни най-тясно и със съветските хора. — Бърнард Годуин никога не употребяваше термина „руснаци“. За него руснаците бяха просто една народност, населяваща територията на Съветския съюз заедно с латвийци, литовци и естонци, с кавказци и украинци, грузинци и арменци, различните мюсюлмански общности... Обединени от общи закони, тези народности представляваха един затворен свят, един микрокосмос със свой собствен живот. Бърнард Годуин беше изучавал този свят в продължение на години. Същото важеше и за Ръсел Слейд, но неговите заключения се разминаваха значително от тези на Годуин. Той беше твърдо убеден, че колкото по-остър е проблемът с малцинствата в СССР, толкова по-добре. Това принуждава правителството да отделя много време на вътрешните проблеми, изтощава го, пречи му да взема важни решения на международната арена. Господи, нима Бърнард не вижда всичко това? Идеите му за подпомагане на руското правителство за решаване на малцинствените проблеми бяха напълно налудничави. С гласност или без нея, Русия е

далеч по-податлива на манипулации, когато ѝ липсва вътрешен баланс. Това беше твърдото убеждение на Слейд.

— Съветският народ, слава богу, не се идентифицира с руския народ — промълви Годуин и внимателно заобиколи една цветна леха. — Всяко малцинство там прилича на узрял плод, който иска да се отърси от дървото — майка. Наближава времето, когато край това самотно дърво ще поникне цяла нова гора...

Ръсел Слейд мрачно поклати глава. Това е един мъртъв и ненужен проблем, особено когато става въпрос за дейността на „Алеята“, помисли си той. Защо Бърнард продължава да се занимава с него?

— Това има ли нещо общо с идеята да се обърнем отново към Тори Нън? — попита на глас той.

— Тори Нън е твой проблем още от самото начало — отвърна Годуин и вдигна тънката си като на жена ръка — И продължава да е твой проблем...

От едва забележимата промяна в гласа му Слейд разбра, че е пристъпил невидимата граница и побърза да отстъпи крачка назад, към твърда земя. Беше готов да приеме своето наказание, да го изтърпи като мъж.

— Добре — въздъхна той — Признавам, че привличането на Тори Нън може би ще се окаже грешка...

— То вече се оказа грешка — хладно го изгледа Годуин. — Особено по отношение на Соларес...

— Да. Жалко, че изгубихме толкова добър агент.

— Искам да ти напомня, че не играем бейзбол — все така хладно подхвърли Годуин. — Тук не става въпрос за точки, спечелени от противника. Става въпрос за смърт на близък човек, от семейството ни...

„Ето защо ме е привикал старецът в лятната си къща“, въздъхна Ръсел Слейд. Полянки, птички, цветя — всичко това внушава едно пасторално спокойствие. Но не и поведението на стария Годуин, който беше язвителен и изпълнен с мрачна енергия както винаги.

Погледна го крадешком. Пред очите му беше живото доказателство, че не бива да храни никакви илюзии за свобода на действие, въпреки поста директор на „Алеята“. Пред очите му беше създателят на тази институция — жилище и в отлична форма, въпреки

слуховете за влошено здраве и дори близка смърт. Слейд дължеше бързата си кариера изцяло на този човек — истински майстор в подмолните интриги и комбинации, успял да изгради една уникална за историята на Съединените щати организация, Бог знае защо наречена „Алеята“. Организация, която се занимаваше с шпионаж, но едновременно с това привличаше в редиците си най-изявените съвременни мислители от цял свят... Естествено кариерата на Слейд се дължеше и на личните му качества. Старецът бързо откри, че Ръсел има уникалната дарба да събира и обработва откъслечните сведения на оперативните агенти, пръснати по света, да сглобява вярната картина дори на най-сложните заговори. Често постигаше това благодарение на голата си интуиция, която рядко го подвеждаше. В допълнение на това се оказа отличен администратор, боравеше майсторски с бюджета, оптимизираше хора и ресурси като никой друг. Годуин искрено се възхищаваше на тези качества и съответно ги възнагради.

Въпреки всичко Слейд не можеше да се отърве от чувството, че старецът мъничко го ревнува. Обезобразените му от артрит ръце отказваха да пуснат юздите на властта. Очевидно си даваше сметка, че Слейд го превъзхожда само в едно: младостта, която завинаги си беше отишла... Младият директор дърпаше всички конци в „Алеята“, но Годуин все още не му разкриваше своите връзки и контакти на високо ниво, пръснати по петте континента... Връзки и контакти, които поставяха в краката му дори президенти.

„Алеята“ и нейният кръстник Бърнард Годуин олицетворяваха неограничената власт, сами по себе си бяха закон. Към тази власт се стремеше с цялата си душа Ръсел Слейд. Мигът приближава, помисли си той и погледна стареца, който замислено наблюдаваше своите цветя. „По дяволите, Годуин, нададе нетърпелив вик душата му. Дай ми това, което по право ми принадлежи!“

— Ще ти дам един съвет, Ръсел — обади се като ехо на мислите му Годуин. — В момента, в който разбереш, че не си в състояние да контролираш живота и смъртта на своите оперативни агенти, ти трябва да подадеш оставка...

— Говориш така, сякаш това е първата жертва, която сме дали на бойното поле...

— Губили сме хора и това е напълно естествено — отново се размаха тънката женствена ръка. — Но по мое време ги жертвахме

умишлено, в името на крайната цел. Смъртта им имаше смисъл, всичко беше предварително планирано. Разбираш ли ме?

„По твоє време, разбира се! Всичко по твоє време е било свършено!“ Душата на Слейд се сви в мрачни предчувствия. „Този човек е в състояние да ме отстрани с онази лекота, с която ме издигна, въздъхна в себе си той. Дали вече не ми подготвя заместник? О, не! Ще се боря със зъби и нокти да запазя поста си!“

Усети две неща едновременно. Първото бе, че Годуин рязко се дистанцира от непосредствената ситуация, а второто — че той самият на всяка цена трябва да възстанови равновесието, което старецът му отне. Любим похват в богатия арсенал на Годуин. Той беше твърд привърженик на идеята, че хората му действат най-добре, когато над тях се упражнява натиск. Колкото по-силен, толкова по-добре. Ако се огънат, значи мястото им не е в „Алеята“...

Лицето му не издаваше нищо от тези мисли, когато се извърна към стареца и каза:

— Знаеш ли, Бърнард, имам чувството, че напоследък обръщаш твърде голямо внимание на теоретиците в администрацията на тази страна... Това са слуги на президента, които наричат себе си „съветници“ и единствената им страст е да пишат отново съвременната история... Твоята също... Прави ми впечатление, че умишлено игнорираш загубите ни в операция „Бумеранг“, която беше разбита от КГБ...

— Стара история — изръмжа Годуин.

— Наистина ли? Нима предубежденията ти граничат с мания, ако ми позволиш да се изразя така? Стремешът ти да помагаш на съветските дисиденти, независимо от условията, е подробно документиран. Той ни струваше загубата на десет отлично подготвени агента, които ръководеха цялата дисидентска дейност в СССР. КГБ ни надхитри в тази игра, надхитри и теб — най-добрия експерт по съветските въпроси в света.

— Така беше — кимна Годуин. — Признавам, че изгубих съня си за доста дълго време. Но в крайна сметка отдадох провала на факта, че временно се бях лишил от крайния си цинизъм...

„Който се проявява с пълна сила в отговора ти“, въздъхна Слейд и поклати глава.

— Не е така. Грешката ти беше, че се предовери на твоите приятели в Москва.

— Ако човек не се доверява на приятелите си, той престава да бъде човек! — твърдо отвърна Годуин.

— Дори в нашия свят? — скептично се усмихна Слейд.

— Особено в нашия свят! — Скрит в сянката на глога, Бърнард изглеждаше недостъпен и тайнствен. Притежаваше необичайно мек и спокоен поглед, който отлично маскираше циничното му сърце. Човек неволно се поддаваше на подкупващата искреност, която струеше от него; дори когато подозира, че ще чуе куп полуистини и откровени лъжи. — Не зная как е при теб Ръсел, но когато ми позвънят в три часа сутринта някъде в Истанбул или Прага и стане ясно, че съм разкрит, аз предпочитам да чуя гласа на приятел, а не на обикновен оперативен агент, който като нищо може да се окаже презавербуван...

Стомахът на Слейд се сви от леката, презрителна и малко иронична усмивка, появила се върху лицето на възрастния мъж.

— Извинявай — подхвърли Годуин. — Често забравям, че нямаш опит в оперативната работа... — Заяждане или просто уточняване на факти? При Годуин човек никога не можеше да е сигурен. — Но едно време така се работеше, аз също извървах пътя си... — Тръсна глава, тонът му се промени. — Но ти имаш опит в други области, Ръсел. И аз те уверявам, че високо го ценя. Само понякога ми става мъчно за старите и отдавна забравени методи на работа, в които все пак имаше нещо човешко.

— По дяволите! — избухна Слейд. — Зная, че съм взел правилното решение! Бях сигурен, че Ариел Соларес ще привлече Тори Нън на наша страна. Естествено, с помощта на малко мед върху въдицата... В противен случай тя с положителност нямаше да прояви интерес.

— Разбира се, че е така — кимна Годуин. — Но всичко това щеше да е излишно, ако навремето я беше направил приятел и съюзник, а не обикновен оперативен агент, нали?

Тори щеше да е тук, при нас, а Ариел щеше да е жив...

Слейд отдавна знаеше, че най-добрата реакция срещу ударите под кръста на Годуин е да се правиш, че изобщо не ги усещаш. Защото старецът откликва единствено на благоразумни доводи, гневните крясъци го оставят напълно равнодушен.

— Соларес трябваше да събуди интереса ѝ, като ѝ позволи да хвърли поглед към част от дейността си — започна със спокоен тон той. — У нас съществуваха известни съмнения относно физическото ѝ състояние, ето защо той трябваше да я подложи на скрит тест. Идеята беше да търсим евентуалните недостатъци в психическото и физическото ѝ състояние. Планът ни беше отличен във всяко отношение, логиката му беше желязна. Но в процеса на изпълнението му Соларес вероятно е проявил моментна небрежност и това му струваше живота.

— Соларес беше от твоите хора, получаваше заповедите си директно от теб. Може би именно липсата на оперативен опит от твоя страна е причина за провала. Аз изчаках, не исках да се намесвам в операцията. Но сега трябва да разгледаме мотивите ти, при това с крайно внимание. Главен сред тях е желанието ти да подмамиш Тори Нън, да я измъкнеш от изолацията и отново да я включиш в екипа си. Нали така?

— Забравяш, че ти лично одобри решението да я консервираме — подхвърли Слейд и веднага съжали за думите си. В стремежа си да установи контрол над разговора, той неволно попадна в един от словесните капани на Годуин.

— Дадох съгласието си, Ръсел — промърмори онзи, упорито бранейки всеки милиметър от завоеванията си. — Но нищо повече. Решението беше изцяло твое.

— Нима искаш да кажеш, че не си бил съгласен с него? — изгледа го продължително Слейд.

— А ти нарочно ли се правиш на тапа? — избягна прекия отговор Годуин. — Решението беше *твое*! Ти го взе, ти трябва да се оправяше последиците!

— Какви последици? — учудено попита Слейд. — Ситуацията няма развитие.

— Глупости! — процеди старецът и главата му се наклони по посока на Слейд. — Твоите отношения с Тори Нън са недовършени, Ръсел. Да, по отношение на Соларес решението ти беше правилно. Но трябва да разбереш, че причините за това решение са били погрешни. „Ситуацията“, както я наричаш, може да се дефинира съвсем кратко: измама с психологически нюанси.

— Лично ще се погрижа за Тори Нън? — избухна отново Слейд.
— Това стига ли ти?

— Искам моят директор да се концентрира върху кризата и това е всичко — успокоително отвърна Годуин, после направи една от майсторските си паузи. Никой не умееше да сменя ритъма на разговора като Бърнард Годуин. — Какво е заключението на гробарите? — така наричаха екипа от опитни криминалисти и патологоанатоми на „Алеята“, който анализираше „мокрите операции“.

— Все още го бавят — отвърна Слейд. — Убиецът на Соларес е неизвестен.

— Някакви предположения?

— Не обичам догадките — рязко отвърна по-младият мъж, учуден и малко разочарован от факта, че събеседникът му все още е в състояние да го разпитва. — Ти си ме учил на това, Бърнард. Догадките най-често водят до погрешни заключения.

— Питам, защото спомена, че Соларес е проявил моментна непредпазливост — въздъхна Годуин и нежно докосна с ръка една алена азалия. — Има и друга вероятност, разбира се... — Очите му се спряха на пчела с мъхесто коремче, която тромаво пълзеше по нежните листенца на цветето. — Някой е на крачка пред теб... — стрелна косо събеседника си и въздъхна. — Но това е наистина обезпокояваща мисъл, нали?

— Обезпокояваща ли? — вдигна глава Слейд. — А не ти ли минава през главата едно друго прилагателно? Например „катастрофална“?

— Знаеш, че не обичам такива думи, Слейд — намръщи се с отвращение Годуин. — От тях лъха на поражение. А ние не си падаме по пораженията, нали? В момента ни трябва една здрава и сигурна нападателна стратегия.

— Разбира се — кимна Слейд. — Всяка ситуация има своя господар, всяка специалност — своя сенсей. Трябва ни Тори Нън и толкоз. Трябва ни нейният опит.

— Така е — кимна старецът. — И ти вече направи опит да я върнеш. Оценявам това, Ръсел. Но искам да разбереш, че то не е само жест...

Слейд изведнъж си даде сметка колко майсторски го бяха тласнали към лично отношение. Въпреки твърдото му убеждение, че в

техния свят личното отношение е смъртно опасно, Ръсел Слейд се придържаше към тезата, че емоциите нямат нищо общо с работата на „Алеята“. Именно тази теза се беше опитвал да внуши на Тори, за съжаление без никакъв успех. Не за пръв път му мина през главата, че властта му в организацията е илюзорна, че на практика той е изцяло в ръцете на този съсухрен мъж срещу него.

— Не трябва да отминаваме начина, по който е бил убит Соларес — промърмори Годуин. — Не са му теглили куршума тихо и кротко, а са предпочели пластичния експлозив. Това означава, че са искали да вдигнат шум, за да ги чуем чак тук, на изток... По дяволите, Ръсел! Те са искали да ни ядосат! — Пръстите му откъснаха едно цветче и започнаха да го мачкат.

— На подобно поведение има само един отговор. — Разтърси цветето, мъхестата пчела падна в краката им. — Да ги стиснем за гърлото, Ръсел! — красивият цвят кацна на ревера му. — Това е единствената правилна стратегия, когато някой те принуди да си седнеш на задника. Запомни го от мен!

Ръсел Слейд гледаше неподвижната пчела в краката си и се питаше как да отхвърли от плещите си тиранията на Бърнард Годуин, но едновременно с това да узнае и тайните му. Ще открие убийците на Ариел Соларес по свой път, според собствените си методи. „И защо не, запита се той. Бърнард беше действал по свой начин при операцията със съветските дисиденти, защо аз да не сторя същото сега?“

Тори се събуди от крясъците на яребица. Надигна се и я видя, кацнала между бугенвилиите, издигащи се на няколко метра от прозореца с полуспуснати щори.

За момент изгуби ориентация, не можеше да разбере къде се намира. После всичко дойде на мястото си. Беше у дома, в Лос Анджелис.

Огромното легло беше топло и удобно, не й се искаше да го напуска. Протегна се, в същия миг вратата на спалнята се отвори. Майка й беше облечена в скъп копринен пеньоар, на краката й имаше чехли от мека кожа. В ръцете си държеше поднос с кафе, сок и закуска.

— Събуди ли се, скъпа? — усмихна се тя.

„Как се озовах тук“, смаяно примигна Тори, заслепена от веселите слънчеви лъчи. После започна да си спомня...

... аромат на тютюнев дим, примесен с марципан и скъпо плажно масло. Миризмата на мъх и гниеща пръст.

Светлини й сенки, рязко мятащи се фигури... Цвъртене на плъхове, вкус на страх...

Не искам да се връщам!

... аромат на любов, интимна влага, прекрасното чувство да си обезоръжен, което прониква през порите като божествен еликсир... А после... Озъбената глава на смъртта, вкусът на страха, грохотът на експлозията разбива на ситни късчета току-що намереното блаженство...

Не искам да се връщам!

— Прекрасно е, че си у дома, скъпа — промълви Лаура Нън и постави подноса в скута й. — Много се разтревожихме, когато позвъни... Какво, за бога, правеше в полицейското управление на Сан Франциско?

Не умирай, Ариел! Това беше всичко, което искаше да каже Тори. Моля те, върни се! Грег вече е мъртъв, това ми стига!

Прогони мрачните мисли с решително тръскане на глава, седна в леглото и попита:

— Къде е татко?

В гласа й прозвуча примирение й фатализъм.

— Елис е в кантората си — отвърна Лаура Нън и нагласи подноса в ръцете на дъщеря си. — Праща ти своите извинения, но нали го знаеш... Прилича на подвижни пясъци... — сложи длан пред устата си и се усмихна. — Какво говоря, Господи? Исках да кажа, че си е все същият... Никога няма да разбере как е възможно човек да спи по три часа в денонощие, но Елис твърдо се придържа към навика си да ляга в три и да става в шест.

Тори спря поглед върху майка си. Изключително красива на млади години и изящна в зряла възраст, днес Лаура Нън продължаваше да изглежда отлично. Въпреки че беше прехвърлила шестдесетте, кестенявата й коса беше все така блестяща, зелените й очи светеха с младежка сила, а бялата кожа на лицето, непознаваща грим, беше гладка и свежа, без нито една бръчица. Сякаш времето тече, без да я докосва... Е, в крайна сметка това е Лос Анджелис, помисли си Тори.

Местното общество се радва на здраво генетично наследство и опитни пластични хирурзи. Комбинацията между двете прогонва старостта с онази категоричност, с която Бог е прогнал Адам и Ева от рая... С една отлика, разбира се. Тук, за разлика от рая, грехът се радва на всеобщо уважение, превръща се в неразделна съставка на успеха... Какво казваш Елис Нън? А, да... „В Лос Анжелис грехът се радва на най-голям успех“. Тук човек можеше да се измъкне от миналото както змията се измъква от старата си кожа, единственото условие е да се придържаш към правилата на играта и да имаш успех. Сега, в този миг... А правилата са прости: мачкаш тези под теб и целуваш задниците на тези над теб...

Лаура Нън разгъна ленената салфетка върху завивките.

— Хайде, започвай — усмихна се тя. — Мария е станала по тъмно, за да ти приготви всичко, което обичаш.

Тори погледна финия, обсипан с цветя порцелан от Лимож, сребърните прибори на „Тифани“, произведени през 30-те години на века. Главата ѝ се изпълни със спомени за детството, особено за прекрасната градина, която бяха създали родителите ѝ.

Помислила, че се колебае, Лаура Нън меко настоя:

— Хапни, скъпа. Ще бъде грехота да не обърнеш внимание на тази прекрасна закуска. Знаеш каква готвачка е Мария и колко много обича да те глези...

Тори се усмихна, на лицето ѝ неволно се появи невинното детско изражение. Откри, че е гладна като вълк, едва когато пое първата хапка храна.

Лаура Нън гледаше как унищожава закуската с онова любезно внимание, с което хората наблюдават звездите.

— Елис обеща днес да се прибере навреме — събщи тя. — А ти ще ми обещаеш, че няма да водиш битка с него. Нали, скъпа?

— Никога не съм водила битка с него — натъртено отвърна Тори.

— Оставям те — изправи се Лаура Нън. — Вероятно имаш нужда да се оправиш...

— Не — хвана ръката ѝ Тори и я придърпа към леглото. — Малко съм... неориентирана и това е всичко — на лицето ѝ изплува усмивка. — Няма да водя битка с татко, разбира се. Обещавам. С това отдавна е приключено.

— Много добре — усмихна се Лаура Нън. — Значи можем да преминем на по-важни неща. Например твоето щастие... Виждам, че продължаваш да си сама. Скрито се надявах, че ще се появиш в компанията на приятел или поне на някакъв мъж...

Сърцето на Тори се сви.

— Оценявам твоята загриженост, мамо — промълви тя. — Но съм решила да обърна гръб на мъжете, поне за известно време... — видя как се удължава физиономията на Лаура Нън и неволно се усмихна. — Не, не е това, което си мислиш. Просто за момента предпочитам да бъда сама...

— Но това е толкова тъжно, скъпа — промълви Лаура, Нън. „Все още не може да се освободи от многобройните роли, които беше играла в киното, помисли си Тори. Тази ѝ беше сред най-любимите... Ролята на грижовна майка на затворено дете, филмът май се казваше «Притежание»...“ — Човек трябва да има компания, не може да е сам... Присъствието на близък човек е като топлината и светлината, като въздуха, който дишаме...

„Както обикновено мнението на Лаура Нън се покрива напълно с общоприетото мнение, помисли си Тори. Но все пак не бива да я съди толкова строго. Нали именно нейните възгледи и очаквания я бяха крепили в тежки минути? Нали те бяха основен лек за болката ѝ?“

— Хората постоянно го правят, мамо — промълви успокоително тя. — Няма нищо страшно...

— Разбира се, че го правят — кимна Лаура Нън. — Но това не означава, че е правилно... Искам да бъдеш щастлива. Цял живот съм искала това... За теб и... и за Грег...

— Но татко...

— Ти ми обеща нещо, скъпа — прекъсна я Лаура Нън. — Баща ти е като куче, захапало кокал. Страхувам се, че никога няма да се откаже... — погледна Тори и я взе в прегръдките си. — Господи, от време на време си приличате като две капки вода...

— Може би точно затова той не ме одобрява — отвърна Тори. Опита се да го каже небрежно, но в гласа ѝ се промъкна горчивина.

— Не зная защо мислиш, че не одобрява теб — въздъхна Лаура и взе ръцете ѝ в своите. — Според мен той просто е... просто е много разочарован... Особено след като и Грег изневери на очакванията му...

— За бога, мамо! — повиши глас Тори. — Грег не е изневерил на очакванията му, а просто загина!

— Да, но баща ти...

— Знам — тръсна глава Тори. — Никога няма да направи разликата — изведнъж усети колко меки са ръцете на майка ѝ, особено в сравнение със собствените ѝ мазолести длани.

— Извинявай, скъпа. Не исках да те разстройвам.

„Сега пък коя роля играе“, уморено се запита Тори.

— Не си ме разстроила — отвърна тя и се отпусна на възглавницата. — Просто съм... преуморена... — След като майка ѝ използва евфемизми, защо да не ги използва и тя?

— Разбирам — въздъхна Лаура Нън, взе подноса и се изправи. — Опитай се да поспиш още малко. Дала съм нареждания никой да не те безпокои. Днес на етажа няма да се включват прахосмукачките.

„Това е голям жест“, помисли си Тори. Майка и беше известна с ежедневното почистване на къщата, включително и в неделя. Като дете Тори сериозно считаше, че върши това нарочно, за да ги буди рано. Защото Лаура Нън твърдо вярваше, че само мързеливците спят до обед.

— Ще бъдеш ли тук следобед, мамо?

— В три имам една среща в студиото — усмихна се Лаура Нън. Казваше „студио“, независимо дали става въпрос за „Парамаунт“, „Уорнър“ или „Дисни“. — По това време на деня трафикът положително ще е ужасен... Нали ги знаеш всичките тъпи борсови посредници и бизнесмени, който се влачат по разни тенис кортове и игрища за голф... Едва ли ще успея да се прибера преди шест, но ще предупредя Мария да ти сервира вечерята...

— Недей — махна с ръка Тори. — Предпочитам да те изчакам, ще вечеряме заедно в трапезарията.

Върху лицето на Лаура Нън изплува усмивката, която познаваха поне сто милиона души по света.

— Добре, скъпа. А сега си почивай.

Тори изпусна въздуха от гърдите си едва когато майка ѝ напусна стаята. Имаше чувството, че през цялото време го е задържала там, че е била под ярките лъчи на прожектор. Кожата я пареше, сякаш обгорена от силна топлина. Замайано се запита какво ли е струвало на

баща ѝ да се справя с необичайното излъчване на жена си през всичките тези години...

Актьорите нямат нищо общо с нормалните хора. Те пробват и захвърлят различни идентичности с лекотата, с която другите сменят дрехите си. Тази хамелеонска способност е изключително важна за успех на екрана, но в семейните отношения носи единствено напрежение и неудобство. Човек често остава с чувството, че броди из лабиринт с криви огледала.

Проблемът на актьорите е, че те никога не спират да играят. Това Тори научи още в най-ранна възраст. Никога не можеше да разбере дали чувствата им са искрени, или просто повторение на нещо вече изиграно. Поне за Тори беше така, затова не завиждаше на баща си...

Тъканите на ръка пердета помръднаха, ветрецът се вмъкна в стаята заедно с аромата на люляк, якаранда и бугенвилия. Пред очите на Тори се появиха други пердета, плющящи на вятъра през дупката от пластичния експлозив... В ноздрите я блъсна миризмата на изгоряло, на насилствена смърт... „Господи, Ариел! Нямахме време дори да...“

Тори рязко отметна завивките и стъпи с боси крака на персийския килим. Почувства лек световъртеж и побърза да потъне в „прана“. Дишането ѝ стана дълбоко и равно.

Чувстваше се така, сякаш цяла нощ беше шофирала от Сан Франциско към Лос Анджелис. Изскачаше от непрогледния мрак, за да потъне в ослепителна светлина, гладкият и монохромен блясък на фаровете се сменяше с лудостта на мигащ, разноцветен неон... Усети слънчевата милувка върху лицето си и затвори очи. Вдишваше ароматите във въздуха, пред очите ѝ тичаха разпокъсани картини: блясък на излъскани лимузини, миниполи и прекомерно тежки бижута, топлината на задната седалка, ярко червило, черно отчаяние... Безнадеждни опити да избяга от градината затвор...

Не искам да се връщам!

Съблече се и влезе под душа. Първо пусна гореща вода, след няколко минути я смени с ледена. Облече шорти и блузка без ръкави, сложи си лек грим и отвори вратата на хола. Навсякъде цареше плътна тишина. Представи си как прислугата стъпва на пръсти, за да не я събуди. Сложи ръце върху излъсканите перила от стар махагон и надникна надолу, към величествения входен вестибюл. Море от карарски мрамор, бронзови бюстове на Цезар Борджия, Николо

Макиавели, Козило де Медичи. Личният пантеон от флорентински Ренесанс на Елис Нън. Тори се натъжаваше от факта, че в историческите представи на баща ѝ отсъстват личности като Микеланджело, Да Винчи, Фра Анджелико, Донатело, Челини... За него италианският Ренесанс не беше нищо друго, освен сложни политически интриги и непрестанни междуособни войни.

Прекуси хола и отвори вратата, която водеше в кабинета на майка ѝ. Този на баща ѝ се намираще в противоположния край на къщата. Тук нищо не беше променено и едва ли някога щеше да се промени. Покрити с многобройни пластове черен лак, стените блестяха като метални.

Те бяха натежали от снимки в метални рамки, също както старото пиано и резбованото френско писалище със секретер, на което биха завидели десетки музеи по света. Повечето бяха черно-бели, но имаше и цветни. Работа на професионални фотографи, с рекламна цел. Всички без изключение на Лаура Нън.

Майката на Тори се къпеше във фантастично сияние, някаква смесица от мечти и лунна светлина. „Постигането на подобно осветление за снимки е истинско изкуство, макар и непризнато“, помисли си Тори. Нищо чудно, че хиляди мъже по света бяха влюбени в Лаура Нън, а още повече жени и завиждаха...

Преди време „Холивуд рипортър“ я нарече „Последната велика богиня на киното“. В това определение очевидно се съдържаше голяма доза истина, тъй като филмите на Лаура Нън продължаваха да приковават вниманието на публиката и привличаха зрителите с нещо повече от имената на известни режисьори като Алфред Хичкок, Хауърд Хокс и Джон Хюстън. Те бяха ярка демонстрация на нежеланието на една звезда да се примири с оковите на предварително съдвкания имидж, създаван в затворените снимачни площадки на големите студия. Лаура Нън положително притежаваше качествата, които превръщат в „богове“ и „богини“ повечето нейни колеги от екрана, но в допълнение на това беше и отлична актриса. Именно тази комбинация я правеше безценна и несравнима с никого...

Тори направи опит да не вижда собствените си черти в многобройните майчини образи по стените, но както обикновено не успя. Още от най-ранно детство ѝ бяха внушили, че ако прилича на майка си, тя неизбежно ще дублира огромната ѝ слава. Естествено, по

време на специалната си подготовка тя бързо разбра, че няма нищо поизмамно от подобни внушения. Но чувството остана, вкоренено дълбоко в душата ѝ...

Излезе от кабинета и се насочи към апартамента в съседство. Там бяха покоите на Грег. Странно, но всичко ѝ се стори променено. В обзавеждането доминираха синьото и бялото — любимите цветове на Грег. Стените бяха окичени с флагове от Техническият университет на Калифорния, с медали и спортни трофеи. Преди години Грег беше спечелил националното първенство по скокове във вода и маратонско бягане... Снимките на брат ѝ си бяха все същите, но въпреки това чувството за промяна остана в душата ѝ.

Очите ѝ попаднаха на една нейна снимка. Типично калифорнийско момиче с дълга руса коса, стройно и загоряло от слънцето тяло, широки рамене и дълги здрави крака. Зелени, широко разположени очи, смущаващо прави и открити, пламтящи от предизвикателство. За пръв път си даде сметка, че всичките ѝ снимки бяха осветени или от преките слънчеви лъчи, или от отражението им във водата. Плувният басейн...

Плувният басейн в райската градина на детството беше богат на спомени. Нещо като музей на съзнанието. Когато мислеше за него, в главата ѝ неизменно се появяваше спомен от очакването... Напрегнатото очакване на ръба на трамплина с изпънато тяло и затаен дъх. После идваше ред на свободния полет в пространството, на сложните акробатически фигури, сред които мимолетно проблясва синята, тръпнеща в очакване водна повърхност... Грохотът на водата в ушите, пяна в ноздрите, хладни тръпки по тялото... Изскача като тапа на повърхността, а баща ѝ, наведен над ръба, доволно казва: „Почти като Грег, ангелче... Почти като Грег!“

Очите ѝ попаднаха на две пожълтели изрезки от вестници, тикнати под метална рамка. Сърцето ѝ ускори ритъма си, ръката ѝ колебливо се протегна и ги взе. Първата беше вестникарска снимка, на която Грег стоеше редом със съветския космонавт Виктор Шевченко. Двата бяха вдигнали ръце за поздрав, лицата им се усмихваха срещу камерата. Бяха облечени в скафандри, на които пишеше НАСА — СССР, снимката беше направена малко преди изстрелването на кораба им от руския космодрум Байконур. В дъното на снимката се виждаха

очертанията на гигантската ракета — носител „Енергия СЛ-17“, напичена с шест овални резервоара за гориво.

„ТЮРАТАМ, БАЙКОНУР, 17 май, (АП). Днес светът приветства едно историческо събитие. Американският астронавт Грег Нън и съветският космонавт Виктор Шевченко излетяха с космическия модул «Один-Галактика II» за първия пилотиран полет до планетата Марс.

Едно колкото рисковано, толкова и скъпо начинание за овладяването на Космоса, принудило двете суперсили да обединят ресурсите си. Служители на НАСА работиха на съветския космодрум в продължение на повече от година, за да осигурят успешното изстрелване...“

Тори прекъсна четенето. Отдавна знаеше всичко, написано за полета, наизуст. Очите ѝ се върнаха към снимката на Грег и Шевченко. Отново изпита смайване от приликата между тях — красиви, здрави, самоуверени младежи. Сякаш избраниците да полетят в Космоса растат и се възпитават заедно, пренебрегвайки различията на раса и национална принадлежност... Но тя не забравяше, че в жилите на Грег тече и руска кръв, в нейните също... Какво ирония на съдбата, Господи!

Спомни си колко се гордеше с Грег в онзи ден. Залепена за екрана на телевизора, тя с вълнение наблюдаваше изстрелването на космическия кораб, огромните бели облаци, засенчили ясното небе на Русия. После ракетата се превърна в ярка звезда и изчезна... Въздъхна и с нежелание сгъна изрезката.

Знаеше какво има на втората изрезка, дори без да я разгръща. Направи усилие на волята и втренчи поглед в официалната снимка на Грег, направена в лабораториите на НАСА. Ново, по-трудно и почти перверзно усилие, очите ѝ пробягаха по печатните редове:

„МОСКВА, 11 декември, (АП) — Грегъри Нън, американският астронавт — участник в космическата експедиция до Марс, заедно със съветския си колега

Виктор Шевченко беше официално обявен за мъртъв. Това е съдържанието на съвместната декларация на ТАСС и американски дипломатически представители в Москва.

Грегъри Нън беше ко-пилот на космическия кораб «Один-Галактика II», който предприе първия в човешката история опит да кацне на планетата Марс. Мисията бе официално прекратена преди шест седмици, когато «инцидент от неизвестен характер» доведе до смъртта на Нън и сериозни повреди на «Один-Галактика II».

Вчера около полунощ специалните спасителни екипи успяха да открият космическата капсула и да проникнат в нея. Те потвърдиха смъртта на господин Нън, но отказаха подробности за състоянието на господин Шевченко, за когото се знае, че е оцелял.

Районът за приводняване в Черно море беше обхванат от силна морска буря и специалистите изразяваха сериозни съмнения в успеха на спасителната операция. В нея взеха участие много кораби на съветския морски флот, включително тежкия крайцер «Потемкин»...“

— Мили боже! — прошепна Тори и натика изрезките обратно в нишата. Окичените с флагчета и снимки стени изведнъж ѝ се сториха непоносими, изпита чувството, че се задушават.

Изскочи; навън и се облегна на затворената врата. Дишаше тежко, останала в компанията на бележитите флорентинци и собствените си спомени.

По-късно я повикаха да се срещне с баща си. Слънцето на великолепия калифорнийски ден лениво проблясваше между клоните на олеандрите. Тори вървеше между цветните лехи и се чудеше на бързината, с която попадна под влиянието на познатата градина. Вече не беше в състояние да се концентрира върху проблемите на външния свят, да мисли за събитията, които се разиграват извън стените на този дом. Също като някога...

Елис Нън я очакваше в беседката от тиково дърво, издигната в дъното на градината, отвъд плувния басейн с олимпийски размери. Цялата конструкция беше увита в бръшлян и ментова глициния. Елис

Нън изпитваше искрено възхищение към глицинията — едно жилаво и упорито растение, което издържаше на горещини и суша.

Усмихна се и я стисна в мечешка прегръдка.

— Здравей, ангелче.

Този път прояви благоразумието да не ѝ говори на руски, както беше правил много пъти, въпреки протестите ѝ. „Така няма да забравиш откъде идва семейството ти“, обичаше да казва Елис Нън. От тялото му се излъчваше приятна миризма, смесица от тютюн и мъжки одеколон. Същата, която Тори помнеше от дете.

Елис Нън правеше всичко възможно да изглежда американец, но в Европа винаги го вземаха за местен. Може би защото притежаваше северняшка красота, комбинирана с типично славянска физика, едър и здрав.

Името си беше сменил малко преди да кандидатства в Станфорд. В онези години това все още не беше университетът с безупречна репутация, но Елис Нън получи едно наистина великолепно образование. Стана Елис Нън не защото се срамуваше от истинското си име, а защото обичаше Америка с цялата си душа и искаше да се слее с нея. Докато Тори все още не можеше да разбере какво значи едно истинско американско име...

Беше мъж с едро телосложение, поддържаше тялото си във великолепна форма и никой не би допуснал, че вече е надхвърлил седемдесетте. Всеки ден плуваше поне час и половина в басейна, освен това правеше тежки физически упражнения. Косата му беше повече сива, отколкото руса, но все така гъста като на младини. Леко издължените му очи бяха раздалечени, широката уста беше изразителна като на комедиант.

Най-странен обаче беше носът му. Според Тори той изобщо не пасваше на славянските му черти, но това очевидно се дължеше на пластичната операция, която Елис Нън си беше направил преда години в стремежа си да изглежда типичен англосаксонец. В този акт нямаше дори капка суета, той беше изцяло подчинен на желанието му да се слее с новата си родина.

Елис Нън беше човек на светлината. Или, както го наричаха част от познатите му — *Човекът на светлината*. Наследил от баща си малка фабрика за електрически крушки, той я беше прехвърлил на запад и, използвайки всички придобити в Станфорд познания, беше

успял да я превърне в най-голямото и модерно предприятие за филмово осветление. Към неговата фирма „Магически миг“ се обръщаха всички, които се нуждаеха от слаба и скрита светлина за своите интимни сцени, ослепително осветление на батален декор, нощни симулации по всяко време на денонощието, специални ефекти. Компаниите на Елис Нън се появиха на всяка точка от земното кълбо, около която се прави кино: Италия, Франция, дори Хонконг... Днес неговите компютърни светлинни ефекти бяха в състояние да задоволяват буквално всички изисквания на Холивуд, особено след като собственият му научноизследователски институт разработи революционно нова лазерна технология.

Работата го направи богат и щастлив. Елис Нън нямаше нищо общо с тъжните „басети“^[1] на Бел Ер — общоприето прозвище за съпрузите на известни филмови звезди, които не правят нищо, освен да харчат огромните доходи на половинките си.

Бавно закрачиха покрай басейна. Тори неволно си спомни как баща ѝ се разхождаше тук с Грег и двамата оживено разговаряха. Винаги се беше питала какво толкова обсъждат и защо на нея рядко ѝ се случва да бъде на мястото на брат си. Особено пък там, под жилавата глициния на беседката...

Стигнаха до едно слънчево петно и Елис Нън се спря. Сякаш прочел мислите ѝ, той се извърна да я погледне и тихо попита:

— Знаеш ли защо обичам да съм тук, край беседката? Защото зная, че никой не може да ме види и чуе... — засмя се и махна с ръка. — Прекалено много хора се тълпят в този дом... — сви рамене и отново тръгна напред. — Разбрах, че няма смисъл да се боря срещу това, винаги е било така... Майка ти просто умира да пълни къщата с непознати, докато аз винаги съм изпитвал подозрение към тях. Кой ги знае какво вършат и какво са намислили — усмивката му беше широка и сърдечна. — Но когато съм тук, те не знаят какво съм намислил аз!

— Включително и мама, така ли?

— Естествено — кимна Елис Нън. — Тя е най-досадната от цялата група, защото иска всичко да бъде под контрола ѝ. Така и не разбра, че подобно нещо никой не може да постигне. Лично аз не съм изненадан от този факт, тъй като зная колко е зле с елементарните неща. Това е причината да се обгражда с купища хора, в състояние е да мисли единствено за ролята, която трябва да играе днес. Демонстрира

чудотворните си емоционални способности, превръща се в мис „Вселена на чувствата“... Едно време я наричах така, но и днес нещата са същите... Нищо не се е променило, с изключение на някои от нас. Не майка ти, разбира се. Тя никога няма да се промени.

Слънчевите отблясъци падаха върху статуята на Диана, едно съвършено копие на оригинала, който се намираще в Мексико сити.

— Ето това е майка ти — махна с ръка Елис Нън. — Диана, Богинята на лова... Чувала ли си, че моминското ѝ име е Диана Лиуей? Не си, нали? Така и предполагах. Не бих допуснал, че ще сподели подобно нещо с теб. А във филмовите студии едва ли са останали хора, които да го помнят. Не мога да се сетя кой предложи името Лаура, но продуцентите го харесаха. Така се роди Лаура Нън — и в киното, и в реалния живот. Разбира се, дотолкова, доколкото майка ти разбира какво означава реален живот.

— Как си я издържал толкова много години? — попита Тори. — Не само си оцелял, но дори процъфтяваш...

— За процъфтяването не мога да кажа нищо, но оцеляването е друга работа... — пръстът му замислено докосна устните. — Знаеш ли приказката за полицая Дзен? Не? Странно, особено като зная колко време си била в Япония...

— Татко!

— Господи, Тори, я се виж! — употребяваше истинското ѝ име само когато беше ядосан. — Зряла жена, надхвърлила тридесет и шест! С какво можеш да се похвалиш? Нямах дори сигурна работа, да не говорим за кариера и семеен живот. Това е истината, Тори, и ти трябва да я погледнеш в очите! Докато Грег... — замълча, неспособен да продължи, после лицето му окаменя, а гласът му прозвуча по различен начин — спокойно и малко горчиво. — Нали си изучавала източните философии? Можеш ли да ми кажеш защо именно Грег трябваше да бъде един от двамата представители на човешкия род, които тръгнаха да покоряват Марс? Защо той; след като животът му се подреждаше чудесно, след като имаше блестящи перспективи пред себе си, очертани сякаш лично от ръката на Господ — Бог? Имаш ли някаква представа какво означава това? — прекара длан през лицето си, от гърдите му се откърти тежка въздишка. — Защо стана така, Тори? Защо си отиде той?

Тори замълча. Нима някой е в състояние да отговори на подобни въпроси?

— Грег беше предопределен за велики дела, усетих това в мига, в който се роди! — лицето на Елис Нън потъмня от гняв и мъка, объркването в очите му се усили. — Но защо ни го отнеха? Майка ти казва, че такава е била волята Божия... Ако това е вярно, значи Бог е едно жестоко и безсърдечно създание!

Вълнението в душата на Тори стана неудържимо, очите ѝ гневно проблеснаха:

— Значи смяташ, че съм провалила живота си, така ли? Е, да, не съм това, което ти би искал да съм — астронавт, който волно се рее в безкрайния Космос. Не съм като Грег. Ти го обучаваше, а той искаше да бъде такъв, какъвто *ти* го създадеш! Идеална хармония между поколенията, нали? Ти се гордееше с него, знаеше как да го мотивираш. За теб Грег беше разтворена книга. Но аз бях друго нещо. Ти не можеше да проумееш защо искам да уча чак в Япония... Целият ти живот е преминал тук, в Лос Анджелис, но по отношение на световната политика и икономика си бил сякаш на Фиджи... Тук ти изгради своята вълшебна градина — една мечта, вградена в голямата мечта на Америка — Лос Анджелис. Естествено е да не разбираш мотивите ми, духовните ми интереси... Още помня какво каза, когато споделих намеренията си: „Япония?! Какво, по дяволите, е важното в Япония?“ Никога не прояви желание да ме разбереш, затова ще бъда голямото разочарование на живота ти... — Тори млъкна и тъжно поклати глава.

Баща ѝ внимателно наблюдаваше последните слънчеви зайчета, които се плъзгаха по каменната роба на Диана. На лицето му се появи отнесеното изражение, с което търпеше дългите и безумно скучни заседания в кабинета си. Едновременно с това угълчетата на устата му едва забележимо увиснаха. Така правеше и Грег, когато беше тъжен и самотен, разбира се, и когато беше сигурен, че никой не го наблюдава.

Тори наведе глава. Твърде късно се сети за обещанието да не започва битка с баща си. „Но какво толкова, въздъхна тя. Тук не става въпрос нито за него, нито за мен... Тук става въпрос за Грег. Той винаги е бил център на вниманието, дори сега, когато вече го няма. И нищо не може да се промени.“ В душата ѝ нахлу тъга, по-мрачна от първите сенки на здрача, започнали безшумно да се промъкват в

градината. Даде, си сметка, че се гневи колкото на баща си, толкова и на себе си... Защото тя е тази, която му позволява да чопли кървящите рани в душата ѝ.

Измина доста време, преди да вдигне глава. Гласът ѝ прозвуча тихо и някак колебливо:

— Няма ли да ми разкажеш приказката за полица Дзен?

Елис Нън кимна с глава. Не стана ясно дали този жест означаваше примирение с нестабилността на техните взаимоотношения, или обикновено съгласие.

— Преди много години живял един млад будистки свещеник, който предприел дълго пътешествие до Тибет — започна той. — Искал да проникне докрай в тайнството на религията и философията... Снабдил се със съответните препоръки от по-старшите свещеници на храма си, разположен някъде в Централен Китай. Когато най-сетне стигнал стените на търсения манастир, младият свещеник имал чувството, че вече е на небето, трябвало му известно време да свикне с разрежения въздух на високата планина...

Приели го, но изминали няколко дни, преди да се срещне с върховния лама. Той се оказал стар мъдрец, който сякаш бил на триста години.

„Разбрах, че си тук, защото считаш религиозното си образование за непълно“, казал старецът.

„Това е вярно“, поклонил се дълбоко свещеникът.

„Какво очакваш да научиш тук?“, попитал старият лама.

„Всичко“, отвърнал младежът.

„Ще видим — усмихнал се загадъчно старецът. — На първо време ще ти се наложи да будуваш тази нощ. Ще бъдеш на пост...“

Младият свещеник изглеждал объркан.

„Два месеца пътувах до тук — рекъл той. — Нима е възможно да имаш врагове дори на едно толкова затънтено място?“

„Монахът, който те доведе при мен, ще ти каже къде трябва да стоиш“, поясни ламата.

„Но аз не съм пазач, а свещеник! — изразил протеста си младежът. — Освен това съм будист и съм дал обет да не причинявам зло на никое живо същество. Дори гледам къде стъпвам, за да не смачкам някой червей...“

„Все още не знаеш какъв си — отвърнал старият лама. — Затова си тук...“

Показали на младежа къде трябва да пази. Оказало се, че това е едно място точно в средата на манастира. Подали му малка възглавничка за сядане и го оставили сам. От това място, имал възможност да наблюдава всичките четири сводести коридора, под които били подредени малките килии на монасите...

Времето сякаш спряло. В манастира царяла дълбока тишина, нищо не помръдвало. Клепачите на свещеника натезжали, на няколко пъти се уловил, че дреме. Прозявал се, протягал се, правел всичко възможно да остане буден. Неволно започнал да се пита защо е тук, имало ли е смисъл дългото му пътешествие...

После изведнъж дочул някакъв звук и скочил на крака, очите му внимателно пробягали по дългите, полутъмни коридори. Тишината била абсолютна. Мрачна и натезжала от гробовна клаустрофобия. Но младежът бил сигурен, че е чул нещо, това се потвърдило и от внезапното, почти болезнено свиване на душата му.

Рязко се завъртял по посока на западния коридор. Там имало нещо, неясна тъмна маса под светлината на бориките.

Изведнъж масата се раздвижила и се впуснала към него, стремителна като вихър. Студени тръпки пробягали по гърба му. Била прозрачна, като ципестите крила на насекомо. През нея се виждал пустият коридор...

Призракът се плъзнал покрай младежа и изчезнал към отсрещния пасаж. Той извърнал глава и видял, че на мястото му се появяват нови призраци, скупчени като полупрозрачна маса в дъното на коридора. За момент му се сторило, че различава лица, тела и крайници, после всичко се сляло в гола и тайнствена енергия...

Страх нахлул в душата на младежа. Какви са тези същества? Те ли са враговете на тибетския лама? Как ще се справи с тях, след като религията му забранява да използва насилие? Въпросите се блъскали в главата му по същия начин, по който призраците се блъскали в тесния пасаж. Страхът в душата му се превърнал в ужас, единственото му желание било да обърне гръб на това ужасно място и да побегне. Но краката му останали вкопани, сякаш сънувал кошмар. Вече не знаел от какво да се страхува повече — от загубата на разума или от загубата на живота си...

После забелязал нещо любопитно. Страхът се раждал вътре в него. Напрегнал всичките си духовни сили, младежът изведнъж разбрал, че каквито и да са тези призраци, те не представляват заплаха нито за него, нито за обитателите на манастира. Те просто се движели хаотично напред-назад и нищо повече...

Решил да сложи ред. Бързо открил, че когато успее да се концентрира напълно, той е в състояние да усети желанието на мятаните се демони, да насочва движенията им.

Едва тогава видял лицето на един от тях и познал в него монаха, който го отвел в покоите на ламата. И разбрал всичко.

Тези призраци били духовете на монасите. Сънят разкъсвал веригите на строгата дисциплина, на която всички се подчинявали през деня, духовете започвали да се мятат свободно, с радост отдавайки се на хаоса, който властва дълбоко в душата на всеки човек. Този хаос можел да бъде прекратен само от човек, поел функциите на Дзен-полицай; човек, който ясно вижда опасността в безконтролното поведение...

Тори и Елис Нън неусетно бяха стигнали до оградата. Баща ѝ се обърна ѝ хвърли един последен поглед към статуята на Диана, обвита в тайнствен здрач. Проточилото се мълчание най-сетне свърши, той въздъхна и леко поклати глава:

— Сега разбираш ли как съм оцелял в градината на Диана? Просто разбрах, че трябва да се променя, за да укротя демоните в гениалната глава на майка ти...

Тори потъна в дълбок размисъл. Приказката беше смайваща, но най-смайващото в нея беше фактът, че я чува от устата на баща си. Никога не беше допускала наличието на подобна изтънчена тайнственост в душата му. Приказката обясняваше и много странни неща в отношенията между родителите ѝ, едновременно с това пробуждаше забравени спомени от детството...

— Понякога се безпокоя, че... — объркано млъкна, после ядно размаха ръце. — Просто имам чувството, че когато мама е наблизо, аз губя идентичността си... От нея се излъчва могъща сила и душевна енергия — онова, което японците наричат „ва“... И това излъчване не оставя място за мен, за личността ми...

— Трябва да направиш усилие да разбираш майка си по-добре — промълви Елис Нън. — Убеден съм, че си струва...

— Май не разбра какво искам да ти кажа — поклати глава Тори. Имаше чувството, че не може да намери общ език с този човек, а и той не прави нищо, за да ѝ помогне. Въпреки това продължи: — Често си давам сметка, че не зная какво изпитвам спрямо нея... — очите ѝ се насочиха към благородния му, почти съвършен профил. — Ти обичаш ли я?

— Разбирам я, Тори — извърна се с лице към нея Елис Нън. — А при човек като майка ти това чувство се покрива изцяло с обичта...

— Така ли?

— Ти как мислиш? — напрегнато я погледна Елис Нън. — Как по друг начин може да се обича една икона? Как можеш да превърнеш в плът и кръв един идол, блестящ и обожествен? Няма такъв начин, Тори. Възможността е една — да се вмъкнеш в нейната реалност, колкото по-дълбоко, толкова по-добре...

— Аз не мисля, че...

— Виж какво, моят брак оцеля, въпреки че по нищо не се отличаваше от нещастните бракове на хора като Ди Маджо и Артър Милър. И в това се крие най-голямото ми постижение... — погледна към басейна, в очите му се появи копнеж да потъне в хладната и бистра вода. — Майка ти се нуждае от изградения си имидж с такава жажда, с каквата ние с теб имаме нужда от въздуха... Проумееш ли това, проумяла си всичко!

Тори вдигна глава да го погледне. Последните отблясъци на умирация ден се отразяваха във водата на басейна, но светлината беше достатъчна. Изведнъж ѝ заприлича на Грег, изправен край парапета след поредния скок, с блясък на триумф в ангелските очи. Грег. Винаги Грег. Дори смъртта не им попречи да говорят за него, да мислят за него, да се опитват да гледат на света през неговите ангелски очи...

— Говориш като истински Дзен-полицай — подхвърли тя с цялата ирония, на която беше способна в този миг.

Вечерта приближава. Скрита от майка си зад масивните дъбови врати на библиотеката, Тори сякаш отново е в капана на Градината на Диана. В главата ѝ нахлуват спомени от юношеските години. Пак е сред огромното имение в Лос Анджелис, слънцето облива загорялото ѝ тяло с топлите си лъчи. Прикована към едно точно определено бъдеще

както от красотата си, така и от желанието на баща си. Бъдеще, което, според навъртащите се около нея хлапаци, вече отдавна се е превърнало в действителност. Тези спомени винаги са едни и същи, натрапчиви като грях на монахиня.

В Градината на Диана разполага с всичко, което може да пожелае, стремежът ѝ да опознае света извън перфектно очертанния периметър става все по-слаб и по-слаб...

Но една вечер по време на някакъв прием, организиран от родителите ѝ, тя изведнъж разбира колко дълбоко се е заблуждавала. Присъстват всички известни личности на Холивуд, с изключение на враговете. Стаите са пълни с познати лица, легенди от екрана. Тук са мъжете с пари и техните изящни съпруги, излъскани като скъпоценни камъни. Приличат на скъпи часовници, измъкнати небрежно от джоба, приличат на пачка от хиляда долара...

Начинът на общуване се изчерпва с клюките, както обикновено. Кой с кого спи, коя от кого е бременна. Тори бавно осъзнава, че личният живот на тези лъскави обитатели на Холивуд, на това странно стадо красиви човекоподобни маймуни протича в синхрон с професионалната им кариера. Любов, брак, сексуални контакти — всичко това има значение само ако се развива по законите на филмовия сценарий. Тези хора се срещат сред декорите, ангажират се един с друг и съответствие с ролите си. Все пак изпитват нужда да усетят разликата между реалност и измислица, да направят любовта си не толкова обвързваща, колкото осезаема. Резултатът неизбежно е дете. Но след раждането му блясъкът също така неизбежно помръква. Любовта, бракът и сексуалните контакти вече не са същите. Майката не може да бъде толкова възбуждаща, колкото е любовницата; трима не могат да поддържат огъня на страстта, както го правят двама...

В крайна сметка Тори разбира, че ненавижда тези хора. Че приема тяхното присъствие като агресия. Но в тази нощ те са навсякъде — в дневната и кабинета, в библиотеката и фойето... Има чувството, че се задушават. Бяга навън, но и градината е пълна със знаменитости. И тук не може да се диша. Приведена над осветените отдолу води на басейна — нейното убежище, нейното любимо място за размисъл, тя чува как от гърдите ѝ излита астматично свистене.

Най-сетне успява да се добере до колата си — един новичък „Тъндърбърд“, завърта контактния ключ, изпод колелата излитат

дребни камъчета. Устремява се надолу, към неоновото сияние на Лос Анджелис. Не към Бевърли хилс или Уестууд, а отвъд тях — при хората, които нямат пари и привилегии, не участват в съзливни филми, а играят грубата и в много случаи жестока игра, наречена живот...

В душата ѝ бушува необясним гняв, срещу който не може да се изправи. Срамува се от него, сякаш частица от майка ѝ се е превърнала в отровна стрела, забита дълбоко в мозъка ѝ.

Този срам ненавижда повече от всичко на света. Той ѝ пречи да докосне гнева в душата си, да се изправи срещу него, да го опознае. От разстояние гневът изглежда като странно оранжево сияние на хоризонта на чувствата, маркер с неизвестно предназначение. Тази вечер обаче тя е твърдо решена да разкрие загадката му.

Колата се плъзга по тясната и изпълнена с остри завой алея „Мълхоланд“, излиза на магистралата и се устремява надолу, към блестящата от неон Долина. Тук въздухът е силно замърсен, няма нищо общо с прозрачната прохлада на хълма. Очите ѝ се насълзяват, кожата започва да я сърби. Натиска рязко педала на газта и хоризонтът стремително тръгва насреща ѝ.

Спира пред подозрителен бар, сред няколко блестящи с хрома си мотоциклета „Харли Дейвидсън“. Остава зад волана, заслушана в пукането на изстиващия мотор. Гневът в душата ѝ се смесва с тъга, иска ѝ се и Грег да е тук. Грег, който винаги е готов да я изслуша, единственият човек на света, който я приема такава, каквата е... Но Грег е далеч, в университетското градче на Калифорнийската политехника. Зубри за последните си изпити, мисли единствено за дипломирането...

Аз съм съвсем сама, казва си Тори и усеща как я обливат вълните на черно отчаяние.

Влиза в бара и започва да се налива с алкохол. Малолетна е, но лесно минава за навършила осемнадесет. Малцина бармани могат да устоят на красотата ѝ, никой не ѝ отказва питие, никой не иска документите ѝ...

От джубокса се носят натрапчивите ритми на „Локо моушън“, дансингът е претърпан от извиващи се тела. Преобладават черните кожени якета, мяркат се татуировки и дълги коси, дебели кожени колани и превръзки за ръце. Един от рокерите е окачил на шията си

миниатюрен череп, вероятно на, някакъв гризач. Партньорката му го пита нещо, той се смее, пръстите му подръпват кожената каишка:

— Истински е, маце... Принадлежеше на един плъх, който реши, че може да споделя кухнята с мен... К'во ще кажеш, а?

Момичето се киска, но очите му уплашено опипват мрачния талисман.

Всички посетители зяпат Тори, особено младежите. Присъствието ѝ тук е толкова странно, колкото поникването на прекрасна роза наред с леха със зеле. Някой сочи новичкия тъндърбърд зад прозореца, разнася се приглушен шепот. Огненото сияние вече не е на хоризонта, увисва пред нея, тя е сигурна, че може да го докосне.

Рокерът с черепа на шията единствен не ѝ обръща внимание. Той не е красив, Тори не изпитва никакъв интерес към него. Но сега това е без значение. Тя иска именно него, усетила пламъка в душата му. Познат до болка и едновременно с това абсолютно неразбираем... Пламъкът на гнева, изпълващ душата на затворен в клетка хищник, безсилен пред лицемерието на обществото... Той ще бъде избраникът, той ще бъде разковничето, с чиято помощ Тори ще дешифрира причините за непонятния гняв в душата си.

Той продължава да танцува с момичето, което го попита за черепа. В очите ѝ гори огън. Тори знае на какво се дължи той и искрено ѝ завива. Огън, чиито пламъци често докосват и нейната душа, но тя трябва да го потиска, за да бъде в тон с безупречно подредения живот в Градината на Диана... Див, примитивен и всепобеждаващ огън. Олицетворение на всичко, което Тори не може да притежава...

Скача на крака, сграбчва момичето за китката и го запраща назад. Изправя се срещу рокера и започва да танцува. Той е едър и здрав, от тялото му се излъчва главозамайваща миризма на кожа и пот. Истински примитивен звяр...

— Хей! — изскача насреща ѝ момичето. Косата му е разрошена, лицето — разкривено в гневна маска.

— Изчезвай! — вика Тори и продължава да танцува. — Сега е мой ред!

— Кучка! — крещи момичето и трмаво посяга към нея. Гневът най-сетне се отприщва. Тори извива горната част на тялото си, юмрукът ѝ потъва в лицето на момичето. Ударът е жесток. Шията на

съперницата ѝ отскача назад. Пропукват прешлени, краката ѝ се подгъват.

Тори продължава да танцува с рокера. Нито веднъж не е срещнала погледа му, сега това е напълно излишно. Очите му изобщо не я интересуват...

— Хей! — подвиква той. — Хей!

Тори продължава да танцува. Почти не забелязва, че той е престанал.

— За каква се мислиш, да те вземат мътните? — ръмжи рокерът. Ръката му лениво се повдига, юмрукът му размазва носа на Тори...

Седи абсолютно неподвижно в огромния кожен фотьойл. Отдавна не беше си спомняла за онази нощ в Долината. Носът ѝ се оказа счупен и зарасна накриво. Майка ѝ я заведе при личния си пластичен хирург. Тори изпита ужас от разнообразието на носове, които ѝ бяха предложени. Скочи на крака и избяга от кабинета. Отказа да се оперира, леко изкривеният нос постепенно се превърна в отличителен знак, в паметник, напомнящ за онова, от което се нуждаеше и което никога не получи...

Свободата да бъде...

Да бъде какво? Нямаше отговор на този въпрос. Но Адона е права: тя наистина се нуждае от страст. Без нея животът е едно сиво и монотонно съществуване.

— Тори?

Главата на Лаура Нън надникна през открехнатата врата на библиотеката. Беше облечена в джинси с мъниста по джобовете и бяла мъжка риза, току-що закупени от някакъв бутик на Родео драйв. Кой знае защо си беше въобразила, че в това облекло ще ѝ бъде по-лесно да общува с дъщеря си. Но опитът ѝ да се представи за приятелка беше просто поредната роля и на Тори ѝ стана тъжно...

— Ето къде си била, скъпа! Стори ми се, че се стопяваш като дим! — на лицето на Лаура Нън се появи ослепителна усмивка. — Един човек иска да те види...

— Едва ли — отвърна Тори и вдигна глава от разтворената книга в ръцете си. Беше прехвърлила крак през облегалката на огромното кожено кресло, облеклото ѝ се състоеше от чифт къси шорти и бяла

тениска с инициалите на Калифорнийския технически университет. — Никой не знае, че съм тук...

— Той очевидно знае и вече е тук.

— Кой?

— Ръсел.

— Кой Ръсел?

— Е, знаеш кой, скъпа — Лаура Нън отново пусна в действие ослепителната си усмивка и замръзна на място. Сякаш всеки миг очакваше да чуе познатото „стоп!“ от устата на невидим режисьор: — Ръсел Слейд...

— Господи Исусе! — скочи на крака Тори и книгата се изплъзна от ръцете ѝ. — Надявам се, че си го изгонила или поне си казала, че не съм у дома!

— Нищо подобно — поклати глава Лаура Нън. — Казах му, че се радвам да го видя и ще отида да те потърся... Освен това...

— Мамо! — прекъсна я с гневен вик Тори. — Ръсел Слейд е човекът, който ме уволни!

— Убедена съм, че е станало недоразумение — отвърна Лаура Нън. — Нищо повече от вътрешна политика, едва ли има връзка с работата, която си вършила. Ново ръководство, нови методи... Знаеш как става. Издигнати на ръководен пост, хората искат да назначат свои приближени... Това е напълно в реда на нещата, скъпа. Всеки ден съм свидетел на подобни неща в студията... Човек не трябва да им обръща внимание, а още по-малко да ги приема като лично отношение...

— Господи, та аз дори не съм разговаряла с Ръсел, откакто ме замрази преди година и половина!

— Дори когато бяхме... хм... във Вашингтон?

— Не!

Лаура Нън имаше предвид поканата на президента, който лично им връчи Ордена на честта — най-високото отличие на Съединените щати. С него Конгресът беше наградил посмъртно Грег, кутийката и до днес лежеше в едно от чекмеджетата на бюрото му. Тори не успя да изпита гордост от високата правителствена награда, за нея тя беше само още едно горчиво напомняне, че Грег никога няма да се върне...

— Не зная защо все още не сте изгладили различията си, скъпа — продължи Лаура Нън. — Той е толкова очарователен, идеалният

кандидат за... — някакво шесто чувство я накара да млъкне, очите ѝ се отпавиха към вратата. — Я виж кой е тук, скъпа!

Тори вдигна глава и видя как Ръсел Слейд се плъзга в библиотеката, отрязвайки ѝ пътя за отстъпление.

— Здравей, Тори — поздрави я той, сякаш се бяха разделили преди малко и между тях не беше се случило нищо особено.

Временно лишена от дар слово, Тори отправи объркан поглед към вратата. Лаура Нън усмихнато ѝ махна с ръка, после побърза да се оттегли.

— Отдавна не съм идвал тук — огледа се Ръсел. — Беше ми много приятно да се видя с майка ти. Господи, каква великолепна жена е тя!

— Зарежи любезностите! — срязва го Тори. — Какво, по дяволите, търсиш тук?

— Няма ли да ми предложиш едно питие? Шофирането от летището беше доста изморително...

Тори отиде до вградения в стената бар и му забърка един „Том Колинс“. Знаеше вкусовете му, излишно беше да го пита какво иска. Подаде му чашата, той я пое с благодарствено кимане. Беше облечен елегантно и едновременно с това удобно. Тъмносиньо поло, ленен панталон, леко и отлично скроено копринено сако. Тори се почувства съвсем гола в своите шорти и тениска. Изпита усещането, че е палаво дете, хванато на местопрестъплението от строгия си баща.

— Дойдох да те разпитам — внимателно промълви Ръсел Слейд.

— Да ме разпиташ?

— Все някой трябваше да го стори — кимна той. — Реших, че това мога да бъда и аз... Ариел Соларес беше един от най-добрите ми оперативни агенти. Ти си била свидетел на смъртта му, следователно трябва да бъдеш разпитана.

— Откога директорът се занимава с разпити на оперативните агенти? Това едва ли е част от задълженията му...

Ръсел не обърна внимание на иронията в гласа ѝ.

— Както вече ти казах, Соларес беше един от най-добрите ми агенти — търпеливо повтори той. — По тази причина реших да те посетя лично.

— Я не ме занасяй, Ръсел! — троснато рече Тори. — Дошъл си тук само защото аз съм била на мястото на инцидента. А за Соларес

изобщо не ти пука!

— Разбирам гнева ти, но...

— Не разбираш абсолютно нищо, свързано с мен! — избухна Тори.

Ръсел отпи една глътка и хладно я изгледа над ръба на чашата:

— Дори да е така, ще трябва да поговорим.

— Аз не работя за теб!

Той въздъхна и се отпусна на кожения диван, в съседство с широкото кресло. Наведе се и взе захвърлената на седалката книга.

— „Благородството на провала“? — очите му се спряха върху лицето ѝ. — Чел съм тази книга... В нея се говори за митическите герои на Япония, нали? — очите му не я изпусаха нито за миг. — Седни, ако обичаш. Зная, че си ядосана от безцеремонното ми нахлуване, но бях длъжен да те видя заради убийството на Соларес. Мисля, че можеш да ме разбереш... Предлагам да проявим възпитание, поне докато приключим с разпита.

— В устата ти всичко звучи лесно и просто — въздъхна Тори, отиде до бара и сипа два пръсти малцово уиски в широка чаша с лед. Нямаше никаква нужда от алкохол, но ѝ трябваше време да възстанови равновесието си.

— Преди всичко искам да се уверя, че около теб всичко е наред — прозвуча гласът на Слейд от другия край на помещението. — Допускахме, че си ранена при експлозията, но от Градското управление на полицията в Сан Франциско съобщиха, че си отказала медицинска помощ.

— Не ми беше необходима — отвърна Тори, отпи глътка уиски и бавно се обърна да го погледне.

— Значи дори не си изпаднала в шок? — очите на Ръсел се плъзнаха по лицето ѝ, главата му бавно кимна. — Това е типично за теб... Винаги си държала да се оправяш сама.

— Аз съм далеч по-добре подготвена от...

— Зная, зная — махна с ръка той. — Дай да вървим нататък.

— Каква маска си избрал днес, Ръс? — попита Тори и се отпусна на дивана до него. — Маската на твърдия администратор или онази, другата — на гросмайстор, жертващ една пионка след друга на кървавата дъска, която никога не е виждал със собствените си очи? А

може би си решил да се възползваш от най-любимата си маска, Ръс... На протежето на Бърнард Годуин...

— Тая последната ти най-много я ненавиждаш, нали? — промърмори Ръсел и отпи глътка от коктейла си. В главата му внезапно изплуваха думите на Годуин: „Тори Нън е твой проблем, Ръсел...“ — Предполагам, защото ревнуваш... И двамата сме протежета на Бърнард. Той няма деца, ние с теб ги заместваем в сърцето му...

Тори цъкна с език и се облегна назад. Хладната кожа се докосна до разгорещеното ѝ тяло.

Ръсел стана и пристъпи към библиотеката. Типично за него поведение. При своите контакти винаги обръщаше внимание на пространството, както във физически, така и в емоционален смисъл. И никога не пропускаше да избере най-подходящата за себе си дистанция.

Тори гледаше как се доближава до френската масичка от резбовано дърво и докосва с длан тапицирания с тънка кожа плот. Пръстите му нежно пробягаха по бронзовия лампион със зеленикав абажур, после се прехвърлиха на сребърната табакера за пури, подарък на баща ѝ от Самюел Голдуин. Продължиха пътя си към малката кутийка, която Ариел Соларес тикна в ръката ѝ, преди да умре, Тори затаи дъх. Нямаше никакво намерение да осведомява Ръсел Слейд за нейното съществуване. Нито сега, нито когато и да било... Това беше последният жест на Ариел и тя твърдо възнамеряваше да го запази за себе си.

— Какво се случи в Сан Франциско, дявол да го вземе? — рязко се обърна Слейд.

— Ти ще кажеш.

— Не те разбирам...

— Ариел Соларес ме преследваше.

— Така ли? — равнодушно я погледна Слейд. — Значи е имал по-добър вкус, отколкото предполагагах...

Тори се засмя, въпреки волята си.

— А твоят е още по-добър — изправи се срещу него тя, усмивката бързо изчезна. — Ти си знаел, че Ариел ме преследва по простата причина, че лично си му заповядал това!

Нанесе удара си слепешком, разчиташе да узнае нещо повече.

— Е, това вече е прекалено!

— Едва ли — поклати глава Тори. — Защо ще идваш да ме разпитваш лично, ако не си бил пряк ръководител на Ариел?

— По съвпадение на обстоятелствата Соларес изпълняваше една особено важна задача. На практика бях решил да пратя някой друг тук, но в последния момент ми се стори уместно да те разпитам лично, да покажа, че поемам лична отговорност за смъртта на Соларес...

— Много патетично! — презрително го изглежда Тори. — Типичен жест на бюрократ, който няма никаква представа за опасностите на оперативната работа!

— Не бъди толкова мелодраматична — усмихна се Слейд.

— Добре знаеш, че хората ми поемат рисковете доброволно, а не защото аз им заповядвам това — постави чашата си точно до кутийката на Ариел, сърцето на Тори отново пропусна един такт.

— Зная само, че Ариел е работил за теб и срещата ни в Буенос Айрес не беше случайна. Той ме е чакал там...

— Интересна теория — мазно проточи Ръсел. — Но за съжаление погрешна и прекалено макиавелианска...

Тори отново се разсмя.

— Е, този цитат заслужава място в дневника ми! — въздъхна тя, довърши питието си и остро попита: — С каква задача изпрати Ариел в Буенос Айрес?

— Нали вече знаеш? — сви рамене Ръсел. — Според твоето твърдение съм го изпратил там да те оплете в мрежата си...

— Имам предвид тунелите, Ръсел! И убийците от Якудза! Ариел прекрасно знаеше кои са те и защо са се напъхали в градските подземия. А това означава, че знаеш и ти...

— Разбира се, че зная. Но тази информация е поверителна, а ти вече не работиш за мен...

— И слава богу! — погледна го намръщено тя. — В същото време започвам да се съмнявам, че си ми намерил достоен заместник. Умения като моите не се срещат под път и над път...

— Вярно. Те могат да се срещнат у малцина избраници.

— Всъщност няма какво да се съмнявам — усмихна се Тори. — Ясно е, че никога не би успял да ме замениш.

Ръсел се облегна назад и впери очи в тавана.

— Това може би е вярно, може би не... — замислено промълви той. — Сега важното е да разбереш, че трябва да ни помогнеш да

открием убийците на Соларес... — направи кратка пауза и многозначително добави: — Дори само заради паметта му...

— Браво, Ръсел — усмихна се Тори. — Караш точно по учебника. Сега остава само да докоснеш струните на чувството ми за колегиалност...

— Мисля, че ме разбираш погрешно — въздъхна Ръсел. — Нима наистина ме считаш за толкова циничен?

Тори стана, пристъпи към бара и напълни чашата си с минерална вода.

— Как е Бърнард? — попита. — Все още ли се води пенсионер, който няма нищо общо с „Алеята“?

— Общо взето, да — сви рамене Ръсел. — Но ти знаеш, че той никога не е бил пенсионер... Крие се под наметалото на нещо като неофициален консултант, просто защото така е най-удобно. Не само за него, но и за всички нас...

— Предай му много поздрави от мен.

— Непременно — кимна Ръсел, извади миниатюрен магнетофон от джоба на самото си и натисна копчето за запис: — Имаш ли нещо против да започнем разпита?

— Нямам — отвърна Тори. — Ще ти кажа всичко, което зная.

Говори в продължение на няколко минути. Ръсел я изчака да свърши и тихо попита:

— Сигурна ли си, че това е всичко?

Тори само кимна с глава. Пропусна да спомене както за малката дървена кутийка, така и за интимностите си с Ариел.

— Добре, значи приключихме.

Ръсел изключи магнетофона, помълча малко и вдигна глава.

— Как мислиш, не бихме ли могли да сключим нещо като примирие?

— А какво те кара да мислиш, че такова примирие е необходимо? — отвърна с въпрос Тори и бавно се изправи на крака.

Минавайки покрай него, тя изведнъж усети нежното докосване на ръката му върху лявото си бедро.

— Как понасяш това?

Гласът му долетя някъде отдалеч, тъй като тя моментално потъна в „прана“, дишането ѝ стана дълбоко и равно. Но възстановяването на душевното равновесие все пак изискваше време. Мълчанието се

проточи, всяка отминала секунда затвърждаваше малката победа на Ръсел Слейд.

— Вече рядко се сещам за тези неща — излъга Тори.

— Това е хубаво — кимна със задоволство той. — Означава, че оздравителният процес, е приключил... — отдръпна ръката си, но Тори не се помръдна. — Я ми кажи... Можеш ли все още да правиш всичко онова, на което беше способна преди... хм... преди инцидента?

Разпокъсаните, нищо неозначаващи късчета на мозайката внезапно се подредиха в съзнанието ѝ, всичко стана ясно. Картината беше пълна само при физически контакт помежду им.

— Не си наредил на Ариел само да ме следи, нали? — обърна се да го погледне тя. — Заповядал си му да ме подложи на тест, това е причината да ме замъкне в онези подземия. Той е знаел, че японците ще бъдат там и затова остана напълно пасивен пред опасността, оставяйки ме сама да търся пътя към избавлението... Аз бях опитното зайче, нали? — широко отворени, очите ѝ се забиха в лицето на Ръсел Слейд.

— Виждам, че въображението ти работи добре — усмихна се той и пхна магнетофончето в джоба си. — Но честно ще ти призная, че нямам никаква представа защо те е вкарал в онези тунели. На практика това е сериозно нарушение на правилата за безопасност и се страхувам, че той си плати жестоко именно заради него...

— Това не е вярно — поклати глава Тори и прекоси стаята в негова посока. — Недей да скверниш паметта му. На практика нямаш никаква представа защо са го убили, не знаеш дори кой е прекият извършител. Защото ако знаеше това, изобщо нямаше да си губиш времето с разпити... — „Аз зная защо си тук, Ръсел, въздъхна в себе си тя. Имаш нужда от мен, ето защо! Издържах успешно повторните кандидатски изпити и сега си дошъл да ме вземеш!“

— Каква загуба! — клатеше глава Ръсел. — Трябваше да позволиш на нашите специалисти да те прегледат след инцидента... Нима не си даваш сметка, че, предпочитайки помощта на твоите японски доктори, ти наруши правилата на сигурността? Нямах друг избор, бях принуден да прекратя всякакви връзки с теб...

— Сторих каквото трябва, за да се спася — отвърна Тори. — Дори не бях чувала за твоите специалисти, но в замяна на това отлично

познавах своите. Освен че са ми близки приятели, те са сред най-добрите хирурзи травматолози на света!

— Това може да е вярно, но...

— Все още не искаш да го приемеш, нали? — погледна го Тори. — Нима не разбираш, че без това тяло, без пълно възстановяване на предишните си умения аз щях да бъда нула? Да не говорим, че сама нямаше да се понасям...

— Напълно разбирам загрижеността, която изпитваш към тялото си. Но нашите хора са не по-малко опитни специалисти от японците, а голямото им предимство е, че са минали през всички процедури на сигурността. Може ли да каже някой дали не си разкрила нещо за „Алеята“, докато си била под упойка? Разбери, че аз трябва да мисля за цялата организация, а не само за теб!

— Умно си подбрал тезата си — изгледа го одобрително Тори. — Но това не е достатъчно. Инцидентът беше само претекст, истинската причина за отстраняването ми е друга. Ние наистина бяхме като брат и сестра, това е една от малкото истини, които излетяха от устата ти. Аз бях най-сериозната заплаха за спечелване благоволенията на Бърнард и ти побърза да ме отстраниш от пътя си. В крайна сметка и „Алеята“ не е нищо друго, освен бастион на мъжкото превъзходство, нали?

— В едно си права — въздъхна Ръсел и започна да се надига. — Ти наистина не подлежиш на контрол. Но сега, когато не изпълняваш задачи за никого, вероятно не се чувстваш особено добре... — очите му бавно се спряха на лицето ѝ. — А що се отнася до начина, по който докоснах бедрото ти...

— Японците ми сложиха протеза от изкуствен материал, който е далеч по-качествен от човешките кости — прекъсна го с равен глас Тори. — Десет пъти по-гъвкав и сто пъти поздрав... — на лицето ѝ се появи хладна усмивка. — Добре, ще задоволя любопитството ти. Не изпитвам никаква болка при лошо време, липсва триене, нищо не напомня, че това бедро е било строшено на десетки места... След трансплантацията бягам и скачам дори по-добре от преди.

— Сега му е времето да призная, че си избягнала капана в онези тунели по наистина майсторски начин — подхвърли той. Така искаше да покаже, че отново ѝ вярва, но едновременно с това потвърждаваше подозренията ѝ, че Ариел е имал заповед да я подложи на тест. Това придаваше на победата ѝ горчив вкус...

Погледна го в очите и предпазливо подхвърли:

— Никога няма да признаеш, че съм постъпила правилно, като отидох при моите приятели, нали?

— Фактите говорят друго — отвърна Ръсел. — Това бе едно от многобройните решения, които си вземала със сърцето, а не с разума си. Но най-лошото е, че и до днес не разбираш огромната опасност, на която си изложила не само себе си, но и „Алеята“...

— Добрата памет понякога е нещо доста удобно, нали? — подхвърли Тори.

— Ние всички вярваме в това, в което трябва да вярваме!

— С изключение на Бърнард...

— Според мен прекалено много го превъзнасяш — отбеляза Ръсел. — Това без съмнение се дължи на факта, че именно той те е ангажирал пръв, превърнал се е в твой ментор. Но Бърнард предаде юздите в мои ръце, Тори. Ти отказваш да приемеш този факт и още от самото начало изпитваш недоверие в способностите ми...

— Ненавиждам тромавото и жестоко отношение към хората.

— Забравяш, че Бърнард Годуин беше не само твой, но и мой учител — усмихна се Ръсел.

Настъпи кратка пауза, Тори я използва, за да анализира тона и насоката на разговора. После бавно поклати глава:

— Не виждам с какво можеш да ме накараш да променя мнението си...

— Мнението ти за какво?

— За завръщането ми в „Алеята“.

— Не съм тук заради това.

— Така ли? — отвърна на усмивката му Тори, но сърцето ѝ рязко ускори ритъма си. — Е, в такъв случай получи всичко, което искаше...

— Точно така — кимна Ръсел. — И нямам намерение да злоупотребявам с гостоприемството ти.

— Никой не ти го е предлагал.

— Благодаря за питието — засмя се той. — Беше много любезна домакиня.

Тори премълча.

— До нови срещи — тръгна към вратата той.

— Очаквам ги с нетърпение! — иронично се усмихна тя.

Приятна и уютна през деня, сега библиотеката изглеждаше мрачна и потискаща. Това се дължеше както на вечерните сенки, така и на спомените.

Свита на кълбо върху огромното кожено кресло, Тори все още не можеше да се отърси от присъствието на Ръсел Слейд. В един момент я обзе паника. Господи, бедрото! Ами ако Ръсел е споменал пред майка ѝ за тежката операция? Беше предпочела да не казва на родителите си нито за инцидента, нито за протезата от изкуствен материал. Ясно си представи как Ръсел, в изблик на фалшива любезност, подхвърля на майка ѝ нещо от сорта на „Много се радвам, че дъщеря ви се е възстановила напълно, госпожо Нън“... Не, едва ли би постъпил така, това не е в стила му. Маниак на тема сигурност, Ръсел никога не казва повече от необходимото. Шпионин до мозъка на костите си, той прибягва не толкова до откровени лъжи, колкото до спестяване на истината...

Отчасти успокоена, Тори стана и пристъпи към писалището. Ръката ѝ легна върху кутийката на Ариел, поколеба се за миг, после вдигна капачето. Очите ѝ отново пробягаха по цветната снимка вътре. На нея беше запечатан Ариел, очевидно сниман съвсем наскоро, може би броени дни преди появата му в Буенос Айрес. Зад гърба му се различаваха дървета, пътечки и скамейки. Снимката беше направена в един от малките паркове на Сан Франциско, някъде близо до дома му. Потвърждение на това беше неясната грамада на Рашън хил, издигаща се в далечината. Лицето му беше в сянка, но времето очевидно е било ясно и слънчево, тъй като очите му бяха леко присвити. Беше усмихнат, зад гърба му се виждаше слънчев часовник от бронз, край който играеше дете. В дъното се очертаваха силуетите на мъж и жена, вървящи към обектива на камерата. Малко пред тях, в левия ъгъл на снимката имаше още някакъв мъж. И тримата бяха далеч, чертите на лицата им не можеха да се видят.

Тори вече беше изследвала подробно фотографията, на практика вършеше това по няколко пъти на ден. Все още не можеше да разбере значението ѝ, пропускаше онова, което беше накарало Ариел да я потърси в последните мигове на живота си. Снимка на един човек в парка и нищо повече. Човекът е Ариел. Това ли е всичко, останало от него? Това ли е цялото му наследство?

На вратата се почука, в библиотеката се появи Лаура Нън.
— Вече е късно, скъпа — каза тя. — Чакаме те за вечеря.
Тори хвърли поглед на часовника си и учудено вдигна глава:
— Но сега е едва шест и половина, мамо...
— Седем и половина — усмихна се Лаура Нън. — Сутринта преминахме на лятно време... — главата ѝ леко се наклони. — Предполагам, че вече си огладняла, нали?
Тори прибра снимката на Ариел и се изправи.
— Да, наистина съм гладна — кимна тя.

Няколко часа по-късно, оттеглила се на спокойствие в стаята си, Тори отново си спомни приказката за Дзен-полицая. Образът му се покриваше напълно с Бърнард Годуин — човека, изиграл най-важната роля в живота ѝ. Срецнаха се и всичко се промени, появата му беше като гръмотевица.

Седеше пред тоалетката в стил „ар деко“, подарък от майка ѝ. Преди години Лаура Нън я настаняваше на стола и започваше да ѝ връзва панделки. В нейните очи подобен акт се свързваше с най-топлите майчински грижи на света. Как не! Тори прекара четката през гъстата си коса и неволно потръпна. Гледаше лицето си в огледалото, в главата ѝ започнаха да нахлуват спомените...

Преди десетина години, попаднала в чуждото и затворено общество на далечна Япония, тя приличаше на безпризорно гаменче, буйно и диво... През Средновековието тук такива младежи са били наричани „ронин“ — самураи, които все още не са овладяли бойното изкуство...

Запълваше дните и нощите си със скитане, обикаляше мръсните покрайнини на Токио, отбиваше се в мрачните кръчми по брега на реката, от която се носеше нетърпима воня.

Белите петна в съзнанието ѝ бяха толкова много, че тя се страхуваше да заспи. Защото знаеше, че в момента, в който затвори очи, неизбежно се изправя пред неизвестността, пред изпитания, които все още не е готова да посрещне... По тази причина предпочиташе да будува, да си играе с опасността, да балансира по ръба на пропастта...

Не можеше да приеме, че някога ще изпитва носталгия по дома. Грег, естествено, ѝ липсваше, но с това се беше примирила, то беше

част от същността ѝ. Но никога не беше допускала, че ще тъгува по баща си, ще изпитва нужда от одобрението в очите му, ще иска да го накара да се гордее с нея така, както се гордееше с Грег... В семейството просто нямаше място за нея, родителите ѝ бяха свикнали да възхваляват успехите на Грегъри Нън — опитен пилот и известен в цял свят астронавт...

На практика бавно осъзнаваше нещо, което доскоро ѝ се беше изплъзвало... Че обича баща си не по-малко от Грег, че те двамата са най-скъпите хора в живота ѝ. Но мъчителното желание да се издигне в очите на Елис Нън, да му докаже, че е не по-малко достойна от брат си, ѝ пречеше да го оцени обективно — така, както оценяваше Грег...

Най-странното беше, че не завиждаше на брат си, не му се сърдеше за славата, която неизбежно оставяше на втори план нея самата. Подобна реакция би била най-естественото нещо на света. Но тя обичаше Грег толкова силно, че дори за миг не би допуснала да го мрази... Понякога, честно казано, изпитваше лека ревност към отношенията между баща и син, но за липсата на същите отношения с Елис Нън обвиняваше по-скоро баща си, отколкото Грег...

От друга страна, беше съвсем нормално да оневинява Грег, тъй като той цял живот беше единственият ѝ съюзник в тежката битка срещу родителския деспотизъм. Проявата на враждебност срещу него би означавала да се лиши от единствената си близка душа, би означавала заплаха срещу самото ѝ съществуване...

Но когато Грег напусна Градината на Диана, Тори бавно осъзна, че най-силното ѝ желание е да избяга от Лос Анджелис, да се махне накрай света.

Япония.

Там я очакваше огънят, който щеше да прогони мрака на самотните ѝ нощи.

Сенсейт може би усети празнотата в нея, но не каза нищо. Той сляпо вярваше в упорития труд. Веднъж сподели, че желязната дисциплина е отговор на всеки проблем. Толкоз. С нищо друго не показва, че подозира за душевните ѝ терзания.

Оказа се обаче, че нещата не са толкова прости. Тори скоро разбра, че или сенсейт греша, или тя не е в състояние да възприеме напълно неговите уроци... Това не ѝ попречи да изкара обучението

докрай, за голяма изненада на всички около нея. Оказа се, че е първата жена, успяла да стори това. Но неспокойството в душата ѝ остана...

Такава я откри Бърнард Годуин: опасна с новите си умения, с обтегнати докрай нерви, балансираща на границата между живота и смъртта, кипяща от отчаяна смелост...

Всъщност тя едва не го уби при първата им среща, споменът за която беше кристално ясен в съзнанието ѝ...

Откри я в един съмнителен нощен клуб, носещ странното име „Отвъдно щастие“. Беше истинска дупка, намираща се в най-затътената част на Нихонбаши, един Господ знаеше как Бърнард изобщо се бе добрал до там... Всеки, който пристъпваше прага на клуба, изпитваше чувството, че е всмукан в центъра на опасен циклон.

Ухажваше я дребен по ранг, но огромен като годзила главатар на Якудза. Тори го търпеше, защото ѝ харесваха татуировките му: ярки пламъци, които поглъщаха с ненаситна алчност всичко около себе си: богове и демони, митични зверове и свирепи самураи с дълги катани в ръце... Пламъците извикваха в душата ѝ представа за пречистващи заклинания, по-могъщи от мрака на безкрайна нощ...

Броени минути преди Бърнард Годуин да се спусне по стълбите на подземие, тя мислено се беше заела да съставя отговора на писмото на брат си, получено същия ден. „Всичко е наред, Грег... Правя каквото мога...“ Очите ѝ се спряха върху лицето на Годзилата, на устата ѝ се появи усмивка. „Да, сър, помисли си тя. Това огнено чудовище е зло и коварно, но изцяло мое...“

После ѝ се представи Бърнард Годуин. Моментът не беше подходящ нито за Тори, нито за Годзилата, и двамата искаха да бъдат сами... Бърнард Годуин каза, че иска да ѝ направи едно предложение, но навън, по-далеч от смърдящата дупка. И вратите на ада се отприщиха...

Оказа се, че въпреки едрия си ръст Годзилата е изключително пъргав. Намираще се на своя територия, тук никой не можеше да оспорва властта му. Особено пък някакъв жалък чужденец. Годзилата беше обзет от справедлив гняв и побърза да го демонстрира. Ръката му с размери на говежди бут сграбчи Бърнард за яката, вдигна го във въздуха и го разтърси така, че чак зъбите му затракаха.

— Престани! — извика Тори.

Но Годзилата не ѝ обърна внимание. В свободната му ръка блесна острието на къс нож и светкавично се насочи към гърлото на Бърнард.

Юмрукът на Тори го улучи в слънчевия сплит, едновременно с коляното ѝ, потънало дълбоко в слабините му. За момент не се случи нищо. После очите на Годзилата започнаха да овлажняват, ченето му увисна, тялото на Бърнард Годуин се строполи на мръсните дъски.

Тори знаеше всички пътища за отстъпление. Стисна врата на Бърнард Годуин и го изправи на крака, после бързо го изведе навън.

Прекосяха целия град и спряха едва в Ропонги. Тори кимна по посока на една осветена врата, върху която беше изрисувана риба. Оказа се, че това е денонощен ресторант, в който сервират суши...

— Ти черпиш — каза тя, след като се настаниха на една свободна маса. — Имаш за какво...

— С удоволствие — отвърна Бърнард Годуин и леко склони глава. Един колкото старомоден, толкова и подходящ за обстановката жест. Тори с изненада установи, че инцидентът в мръсния бар не беше се отразил нито на поведението му, нито на облеклото.

Поръча и за двамата. Като предястие избра голяма купа с млади змиорки, за основно — суши „асорти“ с охлюви, летяща риба и морски водорасли, а накрая поиска и пържено „фугу“. Нарочно избра специфична японска храна, това беше един вид изпитание. При пристигането си тук я бяха подложили на него, сега не виждаше защо да не постъпи така и с Бърнард Годуин. Намираха се в един от лицензираните ресторанти за рибата — чук, наричана от местните „фугу“. Пригответена не както трябва, тя можеше да бъде силно отровна...

Дадоха им горещи кърпи, поднесоха вряло саке. Тори мълчаливо наблюдаваше как Бърнард отпива от чашата. Змиорките пристигнаха, когато бяха преполовили втората бутилка — гадни бели червейчета в прозрачен, леко желиран сос. Крайно противни на външен вид, те бяха изключително вкусни. Тори въодушевено се нахвърли върху тях и с леко разочарование установи, че Бърнард започва да се храни, без да му мигне окото. „Почакай, рече си тя. Още нищо не си видял!“

Основното блюдо беше от онзи вид суши, с което човек свиква след доста време. Самите японци не си падаха особено по морските водорасли, поръчваха ги главно, за да впечатлят чужденците и да им

демонстрират оригиналност. На вкус бяха доста противни, на вид — още повече.

Но за огромно учудване на Тори, Бърнард ги хареса. Погълна значително количество от тях, дори си поиска допълнително от джинджифиловия оцет и „васаби“ — невъзможно лютата, зелена на цвят местна горчица.

— Някъде четох, че джинджифилът е най-доброто средство срещу микроорганизмите, които се срещат в суровата риба — подхвърли той. — Ти знаеш ли това?

Тори поклати глава в знак на отрицание.

Накрая поднесоха пърженото „фугу“. Тори подробно му обясни какво представлява то, но Бърнард само сви рамене и започна да се храни.

Най-накрая свършиха, Тори поръча шестата бутилка саке.

— Е, млада госпожице, как се представих? — вдигна глава Бърнард.

— Моля?

— Издържах ли изпита? — сдържано се усмихна той.

Тори му отправи продължителен поглед, после избухна в смях.

— Господи Исусе! — изхълца тя и изтри сълзите, бликнали от очите ѝ. — Ти наистина си върхът!

— Абсолютно същото си помислих и аз за теб — отвърна напълно сериозно Бърнард Годуин.

Тори го отведе в жилището си — малък апартамент в грозен и безцветен блок, който приличаше на кутия за бисквити. Вътре беше тесничко, но уютно.

Бърнард изглеждаше доволен. От цялата му фигура се излъчваше магнетична самоувереност, приличаше на Юлий Цезар: широко лице, върху което доминираше издължен патрициански нос, решителна брадичка, очи, които изискват подчинение, изпълнени със сила и добронамереност... Едно наистина необикновено лице — силно и едновременно с това нежно. Посланието му беше съвсем недвусмислено: *ако си мой приятел, цял живот ще се грижа за теб; но ако си враг — ще те ликвидирам с такава бързина, че дори няма да усетиш какво се е случило...* Доста по-късно Тори откри, че в яркосините му очи се мярка и определена доза лукавство...

Извади две бири „Кирин“ от хладилника, отвори ги и му подаде едната. Той отпи направо от бутилката и това ѝ хареса. Беше облечен в тъмносин панталон и тънко поло в същия цвят, отгоре носеше бежово яке от фино обработена агнешка кожа. На краката си имаше безупречно излъскани обувки от „Джон Лоб“, които не издаваха никакъв шум при ходене.

Хареса ѝ и начинът, по който ходи — не особено бързо, но пъргаво и целеустремено. Маниерите му не бяха на млад човек, но съвсем определено не бяха и на старец. Очевидно Бърнард Годуин беше от хората, които умеят да трупат опит с течение на годините и го търсят навсякъде. Това ѝ се стори интересно, но вече беше нащрек. Фантастичният начин, по който издържа изпитанието в ресторанта за „фугу“, я караше да бъде предпазлива. Най-много се впечатли от лекотата, с която беше разкрил намеренията ѝ. Този човек иска нещо от нея и вероятно ще го получи. Но на цена, която тя определи...

— Спомена за някакво предложение — подхвърли тя и се отпусна на футона. Когато не спеше върху него, го прегъваше на две и го използваше за диван.

— Вярно е — кимна Бърнард, протегна дългите си крака и ги кръстоса в глезените. Клепачите му бяха полуспуснати, вероятно сакето най-сетне го беше хванало или пък просто му се спеше. — Предложение, което без съмнение ще ти бъде интересно...

— Първо искам да знам откъде си научил за мен.

Бърнард отпи глътка бира и вдигна глава:

— Якудза те наричат „Дивото дете“, но някои други хора тук предпочитат прякора „Жената ронин“... — клепачите му леко се повдигнаха, очите под тях бяха живи и абсолютно трезви. — В определени среди си доста известна...

— Да, бе, истинска кинозвезда — усмихна се Тори, стана и включи стереоуредбата. „Джеферсън Еърплейн“, подчертано ритмична мелодия. Гласът на Грейс Слик запя „Бялото зайче“. „Давай, Грейси, въздъхна в себе си Тори. Кажи им го! Кажи им всичко! Кой може да знае гадните мисли, които се въртят в мъжките глави?“ Върна се на мястото си и тихо попита:

— Кой среди по-точно?

— Моите — сънливо отвърна той и отново надигна шишето. — Предполагам и твоите...

— Така ли? Откъде си толкова сигурен?

— Искаш да караме без увъртания? Добре... Ти си една гневна млада жена, на която ѝ липсва насока. В момента не ти пука от нищо, готова си да се хвърлиш в огъня... Или да бутнеш там някой друг... За теб няма никакво значение кой ще бъде този друг и точно затова съм тук. Защото има значение, при това огромно!

— Защо?

Бърнард Годуин помълча, после се наведе и остави бутилката бира върху стъкления плот на ниската масичка. Облегна лакти на коленете си и едва тогава промълви:

— Някога, преди много години, познавах един тип... Беше горедолу на твоите години, може би малко по-млад... Майка му току-що беше починала, той стоеше в Дома на покойниците и се надяваше, че и баща му ще дойде... Само за минутка, от уважение...

Бащата ги беше напуснал отдавна, още когато той бил петгодишно хлапе. Може би заради друга жена, а може би просто да си поживее. Във всеки случай оттогава момчето не го беше виждало. Откровено казано, никога не беше изпитвало нужда да го види, но сега, слушайки траурната реч на свещеника, то изведнъж разбрало, че трябва да се срещне с баща си.

Малко след погребението моят познат заминал за Чикаго, където живеел баща му. Отбил се да хапне в някаква закувалня в Саут Сайд, после се насочил към сградата, в която работел старецът.

Баща му бил репортер в някакъв вестник. На младежа казали, че е по задачи и никой не знае кога ще се върне. Той пояснил, че му е син и двамата не са се виждали от години. Останал да чака в редакцията, никой не се възпротивил.

Поканили го в кабинета на баща му, настанили го на старото кресло и го оставили.

Гледал бъркотията върху бюрото на баща си, но мислел за бъркотията в живота на майка си. Старата пишеща машина IBM му напомнила за тайната надежда, с която майка му всеки ден отваряла пощенската кутия, за мъката и разочарованието ѝ, когато я намирала празна. Опитвала се да крие тази мъка, но синът ѝ виждал всичко, сърцето го боляло заедно с нейното...

Започнал да рови из чекмеджетата, сякаш искал да открие призраците на забравеното минало. Открил снимката най-долу вдясно,

под кутия със салфетки. На нея били двамата с майка му, той — все още съвсем малко момче... Не помнел кога е направена тази снимка и колебливо я оставил настрана, сякаш не бил сигурен, че вижда собствения си образ.

Времето течало, денят преминал в нощ. Синът заспал на бюрото на баща си. Когато се събудил, баща му стоял пред бюрото и го гледал.

— Сине — рекъл. — Какво, по дяволите, търсиш тук?

В стаята настъпи пълна тишина. Дори Грейс Слик прояви благоразумието да млъкне. Тори не се помръдна, макар да ѝ се искаше да замени тишината с музика.

Бърнард Годуин най-сетне стана, отвори хладилника и извади още две бири. Пропукването на капачките прозвуча като музика в ушите на Тори. Пое бутилката от ръката на Бърнард, но не бързаше да отпие.

— Предполагам, че в моя случай всичко е ясно — промърмори Годуин. — Баща ми си беше стопроцентов мръсник... Хората, които го познаваха далеч по-добре от мен и майка ми, твърдяха, че бил страхотен репортер, но какво от това? В моите очи той беше мръсник и нищо повече... Но всеки има право на собствено мнение, разбира се...

— Може би не сме толкова различни — промълви след дълга пауза Тори.

Бърнард Годуин отпи глътка бира и замислено поклати глава:

— Ако съм научил нещо от тоя живот, то положително е следното: истината е сложно животно... Тъкмо мислиш, че си я хванал за опашката и я държиш здраво, когато тя се обръща и те захапва за задника...

Тори се засмя, но вътре в себе си знаеше, че думите му са напълно сериозни.

Краят на нощта бе ознаменуван със сивкав здрач, който бързо отстъпваше пред лазурното утро на новия ден. Тори и Бърнард Годуин бавно крачеха по все още пустите улици на Токио. Тишината се нарушаваше единствено от грохота на камионите за доставка на хранителни стоки, мостовете бяха задръстени с металните им туловища. По водите на река Сумида бавно се плъзгаха рибарски гемии, сирените им известяваха приближаването към рибния пазар Тцуки.

Тори си спомни поведението на Бърнард Годуин, когато Годзилата го вдигна във въздуха. Той просто не направи нищо. Какво ли щеше да стане, ако не беше се намесила? Не беше сигурна, че би заложила на едрия бандит, въпреки очевидното му предимство в груба сила. Много ѝ се искаше да види Бърнард Годуин в действие...

— Мисля, че вече е време да направиш предложението си — подхвърли тя. Небето над Токио беше лазурно и все още чисто, градът излъчваше затвореното величие на отделна вселена.

— Искам да работиш за мен — кратко отвърна Годуин.

— Законна работа?

— Приемам въпроса ти като обнадеждаващ — въздъхна Бърнард, довърши бирата в ръката си и леко се оригна. — Извинявай...

Тори само се усмихна.

— Това, което върша аз, е законно в широкия смисъл на думата — поясни той. — Същото се отнася и за работата, която ти предлагам...

— По-точно?

— По-точно това означава, че с каквото и да се занимаваме, никога няма да бъдем изправени пред съда...

— Но?

— В известен смисъл нашата работа е аморална... Ние сме над законите, създадени от обикновените хора. Това не означава, че не се подчиняваме на никакви закони. О, не! Подобно на японците, които ти очевидно обожаваш, ние създаваме свои собствени закони... — клепачите на Бърнард бяха полуспуснати, сякаш всеки миг се готвеше да задреме. — Интересува ли те всичко това?

„Господи, разбира се, че ме интересува, понечи да извика Тори. Кога започваме?“ Не го стори, само въздъхна и отпи едра глътка бира. Очите ѝ се насочиха нагоре, към върховете на гигантските кули от стъкло и стомана, сред които вървяха.

— Ще си помисля — кратко обяви тя.

Три дни по-късно даде отговора си на Бърнард Годуин. Същият, който искаше да му даде веднага, още в онова ранно утро на първата им среща. Но проблемът беше, че не искаше да се връща у дома. Той, както винаги, прояви разбиране. Изглежда беше единственият човек на света, който притежаваше способността да наднича дълбоко в душата

й, да вижда там онова, което за останалите смъртни беше скрито зад дебели каменни стени...

— Искам те тук, в Япония — увери я Бърнард. — Нямаме човек в тази част на света, който да притежава дори малко от опита ти... Отдавна се мъчим да вкараме свой агент в подземния свят на Япония без никакъв успех. А ти вече си вътре... Уважават те, страхуват се от теб... Това е от особено значение.

— Според мен е обратното — подхвърли Тори. — Първо се страхуват от мен, а едва след това идва уважението...

— Ще видим — кратко отвърна Бърнард.

Ще видим.

— О, Господи! — тихо простена Тори, гласът на Бърнард Годуин продължаваше да кънти в главата ѝ. Стана, пристъпи към телефона и набра номера, който от години помнеше наизуст.

Осъществяването на връзката отне доста време. Най-сетне в слушалката прозвуча гласът на Ръсел Слейд, накъсан от пукота на статичното електричество в мобифона му.

— Ти беше прав — каза в мембраната тя. — Времето на новите срещи настъпи. Аз идвам...

[1] Порода декоративно куче. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Токио, Москва

Само Хоно Канзей знаеше за готвеното ритуално самоубийство на „накодо“ — посредника на Кунио Мишита. Хоно беше лична секретарка на най-авторитетния токийски бизнесмен и знаеше всичко — тайни споразумения, предстоящи сделки, преразпределение на секретни фондове. Лесно можеше да пусне този слух на токийската фондова борса, но не го стори. Защото Хоно знаеше как да пази тайна, такава беше професията ѝ. Включително и тайната за себе си, скрита дълбоко в душата ѝ: беше родена през годината на „хиноеума“. Една ужасна грешка, разбира се. Нищо повече. Но твърдо убеден, че грешката е на съпругата му, баща ѝ реагира хладно и жестоко, отношението му към Хоно остана напълно равнодушно, като към чуждо дете. Непрекъснато я караше да се чувства „сото“ — неканен пришълец в собственото си семейство.

Защо? Според древното китайско летоброене, годината на „хиноеума“, тоест на коня, се появява веднъж на шестдесет години. Жените, родени през тази година, обикновено стават убийци на съпрузите си. По тази причина се наблюдава рязък спад в раждаемостта, при това във всички райони на страната.

Хоно беше изключително чувствителна и податлива по отношение на предразсъдъците. Напусна семейството си, но това я направи повече уязвима, отколкото силна. Непрекъснато чувстваше страха и гнева на родителите си — това чувство беше като остър нож в корема. Постепенно се убеждаваше, че необикновената ѝ чувствителност е допълнително проклятие. Това беше голямата тайна на живота ѝ, към която с течение на годините се натрупаха много други...

Една от тях беше предстоящата смърт на Какуей Саката, посредника на Кунио Мишита.

Саката също беше пазител на много тайни. Особено през последните четири години, когато тежестта им стана огромна.

Какво го накара да се пречупи? Ако живееше в друго общество, той просто би си подал оставката, би предал на властите компрометиращите факти за шефа си, а след това би се оттеглил да напише своите мемоари, които с положителност щяха да се превърнат в бестселър. По него щеше да се създаде филмов сценарий, телевизионните компании щяха да го затрупат с пари...

Но Саката беше японец и живееше в страна, в която човешките добродетели се измерват единствено с личните отношения. Смъртта му, подобно на смъртта на Юкио Мишима преди години, щеше да се превърне в средство за общуване, в декларация и символ на личните му убеждения, моделирани според изискванията на обществото, в което живее...

Всичко това отекна в съзнанието на Хоно с безпощадна яснота, когато чу думите на Саката, предназначени за помощника му:

— Твоят час дойде. Желая ти късмет, макар че и той няма да ти помогне в бурята, която се задава...

Каква буря?

Хоно погледна спокойното лице на Саката и се запита какво се крие в душата му. Какви са тайните, които ще предизвикат бурята? Дали току-що ги е открил, или тежестта им е станала непоносима с течение на времето?

Беше убедена, че Саката е пристигнал в Сенгакужи, за да умре. Тук японците се прекланят пред паметта на 47 ронини от Средновековието, жертвали живота си за честта на своя господар, убит от коварния враг. Смъртта им била благородна, достоен венец на достойния им живот...

Саката искаше такава смърт и за себе си. Вече не беше в състояние да живее с това, което знае и което беше сторил. Същевременно не можеше да разкрие тайните си. Това би означавало предателство спрямо Кунио Мишита — най-близкия му приятел. Това би означавало позор не само за него, но и за семейството му. Хоно знаеше всичко това и не можеше да се намеси. Никога не би си позволила подобен безчестен и неуважителен акт.

Винаги се беше възхищавала от този мъж, който така ловко манипулиреше сложното бюрократично общество на Токио в полза на Мишита. Но сега възхищението ѝ се превърна в нещо по-силно, в нещо, което наподобяваше боготворене.

Пролетният ден беше топъл и приятен, гробовете на четиридесетте и седем ронини бяха отрупани със свежи цветя. Неподвижният въздух беше наситен с уханието на запалени ароматични пръчици. Тежко, почти главозамайващо ухание, което Хоно до края на дните си щеше да свързва със смъртта.

Но какви бяха тайните, поради които Какуей Саката се разделяше с живота? Доколкото Хоно беше информирана, нищо не заплашваше репутацията на нейния шеф. Имаше добри връзки в Токузо — Областната прокуратура на Токио, от която мнозина се страхуваха. С положителност би разбрала за началото на някакво следствие срещу Мишита или Саката...

Древната гробница се намираше доста далеч от централния квартал Касумигасеки, където работеха Саката и Хоно. Посредникът беше избрал най-подходящото време за посещението си тук. В късния следобед малкият храм беше пуст, богомолците отдавна го бяха напуснали.

Беше облечен в бяло, цвета на смъртта. Хоно гледаше високата му фигура, изправена пред отрупаните с цветя гробове. Вятърът развяваше широкия памучен панталон. Контрастът между цветята и бялата материя беше натрапчив и ярък, в душата на Хоно неволно се появиха спомени...

Стоеше на място и гледаше как Саката се отпуска на колене, с гръб към нея. В ръката му се появи дълъг, извит нож, острието му блесна на слънцето и за миг я ослепи. После в полезрението ѝ отново се появи фигурата на Саката, силно приведена напред. От положението ѝ Хоно разбра, че ръцете му силно натискат дръжката на ножа, потънал дълбоко в корема му.

Главата му рязко отскочи нагоре, раменете му потръпнаха от последно усилие. Острието се подчини на въртеливото движение на ръцете, коремът беше разпран по типичния за самураите начин.

Духът на Саката беше пречистен, напълно освободен от греховете, които беше сторил в живота си. Но и най-силната ръка може да потрепне. Волята остава силна и непоколебима, но нараненото тяло понякога отказва да ѝ се подчини... Точно това се случи и на Саката.

Хоно ясно видя, че, изправено на прага на смъртта, тялото му отказа да изпълнява командите на мозъка. Ръцете му безсилно се отпуснаха, неспособни да извършат последния срез.

Хоно не можеше да понесе това. Напусна прикритието на големия кипарис и побърза да коленичи до Саката.

Дрехата под кръста му беше алена, вените на шията му се издуваха като корабни въжета, очите му всеки момент щяха да изскочат от орбитите си.

Хоно протегна ръка и я сложи върху увитата с коприна дръжка на ритуалното оръжие, силата на натиска ѝ се присъедини към неговата. Разнесе се ужасен скърцащ звук, острието разпори корема отдясно наляво...

Зачервените очи на Саката се извърнаха към лицето ѝ, в зениците им за миг проблесна благодарност... После главата му клюмна напред и потъна в ухайните цветя, поставени върху гробовете на благородните мъртъвци...

Ирина Викторовна Пономарьова се събуди и объркано се огледа. Не можеше да разбере къде е: в просторния, но мрачен апартамент на Марс на площад „Востанная“ или в малкото и спартанско подредено жилище на Валери на улица „Киров“, което обаче беше далеч по-светло... Седна в леглото и надникна през прозореца. Видя тясната уличка „Телеграфная“, минаваща зад Министерството на образованието, където работеше Ирина, в дъното се издигаше куполът на църквата „Свети Архангел Гавраил“. Повечето колеги на Ирина я наричаха „Кулата на Меншиков“, но тя предпочиташе, поне вътре в себе си, истинското име на храма...

Но Ирина едва ли приличаше на някой от колегите си в Министерството на образованието. Наскоро се беше върнала от продължителна командировка в Съединените щати и донесе много нови идеи, заимствани от американската образователна система.

Няколко седмици писа доклад с предложения за най-наложителните промени в съветското образование, предаде го по каналния ред и започна да чака отговор. Докладът ѝ пое дългия си път по бюрократичната система, коментари липсваха.

В крайна сметка поиска среща с министъра, който в продължение на двадесетина минути въртеше и сучеше, докато най-сетне стана ясно, че всичките ѝ предложения са били отхвърлени. От мазната му любезност Ирина разбра само едно — трябва да мисли за

своите компютърни модули и да не си пъха носа, където не трябва. В крайна сметка я пратиха в Щатите за обмяна на опит в систематизацията на архивите, нека използва там техните нововъведения — обобщил министърът. А реформите в образователната система като цяло да остави в ръцете на експертите...

„Е, сега поне няма да се блъскам като луда из средновековните архиви“, помисли си тя, докато очите ѝ опипваха познатия силует на „Архангел Гавраил“. Вече знаеше къде се намира: в апартамента на Валери на улица „Киров“, пулсът ѝ все още беше ускорен. Мислите за работното ежедневие не успяха да ѝ донесат спокойствие.

Отново сънува онзи кошмар — стои край масата в трапезарията и се дави. Прави опит да скочи, да се приближи до прозореца. Успява с цената на неимоверни усилия, но по улицата тече кръв и тя с ужас отмества очи. Луната над града е скрита зад решетки... Знае, че на всяка цена трябва да излезе навън, че на улицата става нещо важно, което изпуска... Но не може да се помръдне. Поглежда надолу и вижда тежки окови на краката си...

Ирина затвори очи, после отново погледна към стройния силует на църквата в далечината. Сякаш искаше да е сигурна, че вече се е събудила, че онова действително е било кошмар. Прогони го от съзнанието си, заповяда си тя.

Марс държеше да живее сред народа и апартаментът му се намираше на Садовая, доста далеч от центъра на Москва. Но въпреки това Ирина го предпочиташе, а може би предпочиташе и самия Марс. Което звучи иронично, разбира се...

Но и този апартамент имаше своя чар. Обичаше да се буди от блясъка на слънчевите лъчи, отразени в останките от църковния купол. Преди години го беше улучила мълния, никой не си направи труда да го ремонтира. Но в очите на Ирина това беше доказателство, че дори крехките неща имат своите шансове за оцеляване в една враждебна околна среда. След като църквата е оцеляла, ще оцелея и аз, беше си казала тя. Нито за миг не допускаше, че може да последва съдбата на родителите си...

Валери шеташе из кухнята. Какво ли ще измисли? Имаше само хляб, в цяла Москва не можеше да се намери мляко и масло. Вече месеци беше така, тя неволно си спомняше разказите на майка си за годините на войната. Тогава се радвали на картофи и ряпа, а появата на

зелка върху трапезата се считала за истински лукс... „Господи, бяхме готови да се избием за късче истинска храна, казваше майка й.“ Марс пригласяше на официалната пропаганда в твърдението, че всеки ден в СССР стават огромни промени, но вътре в себе си Ирина беше убедена, че нищо не се променя и никога няма да се промени...

Перестройката не означаваше нищо. Беше й все по-трудно, а често и напълно невъзможно да си осигурява най-елементарните неща от битов характер: сапун, хляб, зеленчуци, тоалетна хартия. Такова беше състоянието на нещата и преди промените, никой нищо не можеше да направи. Просто централизацията на пазара се беше впила толкова дълбоко в корените на съветското общество, че дори президентът не беше в състояние да промени състоянието на нещата. На всички беше ясно, че спасението е в частната инициатива, но никой, включително президентът, не смееше открито да се обяви за тази доскоро анатемосвана концепция. Затова на пазара се появяваха само стари и увехнали зеленчуци, при това епизодично, в зависимост от капризите на тромавата колхозна система.

Историята недвусмислено доказваше, че всяка структурна реформа в Русия е била свързвана с огромни политически рискове. Затова управниците винаги са предпочитали бездействието, либерализацията във всяка област неизменно е била следвана от безумни ограничения.

За американците подобен сценарий е невъзможен, но руснаците го приемат като нещо напълно естествено. Никой не очаква подкрепа от тромавия държавен апарат, всички безропотно посрещат трудностите, приемат ги за неизбежни като дългите и сковаващо студени зими... Там, където надеждата проблесне, идва и най-тежката депресия. Придружена от рязък скок в употребата на алкохол, който единствен затопля тялото, блокира мозъка и унищожава последните остатъци от волята...

Ирина се протегна, стана от леглото и зашляпа с боси крака към банята. Както обикновено, топла вода нямаше. Беше свикнала със студените душеве, но въпреки това очите й се разтвориха широко от първото докосване на ледената струя, а от устата й излетя неволен вик.

Разтри се здраво с хавлията, после облече чисти дрехи. Държеше ги в дъното на величествения махагонов скрин, който Валери беше донесъл чак от Англия.

Изправи се пред огледалото и внимателно започна да се гримира с американската козметика, закупена от местната „Берьозка“. Това беше веригата от валутни магазини, в които пазаруваха малцина привилегирани граждани, като нея... Имаше дребна, но безупречна фигура, с чудесни твърди гърди, тънка талия и малко, стегнато задниче. Краката ѝ бяха страхотни (благодарение на гените), с издължени, но здрави мускули (все още се упражняваше в балетната зала три пъти седмично, макар че отдавна престана да мечтае за професионална кариера — най-съкровено желание на майка ѝ). Чертите на лицето ѝ бяха правилни, с топли кадифени очи, изящно носле и пълни, чувствени устни. Блестящочерната ѝ коса беше подстригана шокиращо късо, но това не ѝ пречеше да се чувства добре. Общо взето беше от малкото жени, които са напълно доволни от външния си вид...

Валери Денисович Бондасенко седеше в кухнята, наведен над незаконно внесения портативен компютър „Тошиба лаптоп 5200“. Хитроумните японци бяха решили проблема с обемистия монитор, заменяйки го с плосък, запълнен с плазмен газ екран. Резервният комплект батерии беше особено ценен за Валери, тъй като никой в тази страна не можеше да предвиди кога ще спре токът.

Ирина надникна зад рамото му и видя готварската рецепта, изписана върху цветния екран. Устните ѝ леко докоснаха ухото му.

— Свършвам — разсеяно промърмори Валери. Беше огромен мъж с месести рамене на борец и силни ръце на работник. Ирина изпита истински ужас при първия им сексуален контакт. Лицето и гласът му бяха не по-малко заплашителни от тялото, когато беше разгневен, Ирина имаше чувството, че е в центъра на стихийен тайфун...

Тогава, при първата им среща, тя изобщо не искаше да спи с него. Отстъпи просто от страх, тъй като не можеше да си представи как ще му откаже. Срещнаха се служебно, както стават повечето срещи в този град. Тя присъстваше на някакво задължително заседание, но мислите ѝ бяха далече, насочени към тихата, кънтяща утроба на любимата ѝ църква „Архангел Гавраил“...

Валери Бондасенко я подбра както американските каубои подбират своите говеда и ги водят към кланицата. Представа за този акт Ирина получи от нелегално внесената, книжка с меки корици, носеща заглавието „Самотният гълъб“, която непрекъснато препрочиташе.

Валери прояви добро възпитание, беше дори чаровен. Но под маската на доброто възпитание ясно се долавяше бруталността. Там дремеше един друг Бондасенко — опасният политически лидер, който решително смаза сепаратистките движения в родната си Украйна. Той беше автор на идеята за временен компромис с лидерите на Балтийските републики. Идея, която направи възможно ликвидирането на сепаратизма в Украйна... Говореше се, че всяка стъпка на Бондасенко е предварително обмислена, част от солидна обща стратегия. Ирина беше достатъчно интелигентна, за да си зададе въпроса какво може да иска от нея човек като Бондасенко.

Даваше си съвсем ясна сметка, че е прелъстена, но това не означаваше край на процеса. Валери винаги постига това, което иска — такава беше всеобщото мнение за него. Поиска да има Ирина и я получи. Тя просто не притежаваше достатъчно политическа власт, за да му се противопостави. Никой не притежаваше такава власт... Въпреки това мигът беше тъжен — един от най-тъжните в живота ѝ. Никога досега не бяха я отмъквали по такъв недвусмислено брутален начин, никога не бяха я лишавали от избор... Седнала гола на ръба на леглото, тя отправи безмълвна молитва към Бога. Искаше просветление, искаше да получи онази морална сила, която би ѝ помогнала да устои... После избърса самотната сълза от бузата си и легна до него. От тялото му се излъчваше топлината на пещ...

Беше убедена, че ще я смачка. Но с изненада установи, че Валери Бондасенко е нежен и пламенен любовник. Мъжът под чаршафите сякаш нямаше нищо общо с онзи, който властва в Кремъл и с лекота отстранява всеки, проявил глупостта да се изпречи на пътя му.

В душата ѝ потрепна надежда. Не го намрази за безцеремонния начин, по който я направи своя любовница. Остави се да потъне в огнената пещ на страстта му и скоро откри, че ще има своите малки радости в нея. Въпреки неизбежното чувство на тъга и самота, което я обземаше в края на сексуалния контакт... Чувство, което изпитваше не само с него, но и с всичките си досегашни любовници.

Една нощ, по време на поредния акт, Ирина изведнъж откри ново измерение на връзката си с този мъж. Времето навън беше ужасно, суграшицата блъскаше в стъклата, вятърът пееше тъжната си песен... Той все още беше вътре в нея — твърд и горещ. Дишаха тежко, ударите на сърцата им се сливаха в странен синхрон.

— Ще ти призная нещо — тихо прошепна тя. — Никога не съм се чувствала толкова добре с друг човек в леглото... — протегна ръка и отмести влажния кичур коса от челото му. — Вероятно не си даваш сметка колко много плашиш околните... В онази първа нощ аз бях направо като парализирана... Исках да ти откажа, но просто няхах сили... Страхувах се, че още на следващата сутрин ще бъда без работа...

— Не те ли привличах, поне мъничко?

— Разбира се, че ме привличаше... Но... Всъщност това вече е без значение. Тогава просто сторих това, което поиска от мен... Точка. Единственото ми опасение беше, че няма да си доволен от моето представяне. Но след това...

— След това какво?

— След това започнах да откривам един друг, съвсем различен Валери Бондасенко — отвърна Ирина. — Човек, когото познавам само аз... Това ме накара да се почувствам, как да кажа... специална... Защото сред огромното море от жени в Москва си избрал именно мен...

— Това ли е всичко, което искаш да признаеш? — усмихна се Валери.

— Не — тихо отвърна Ирина, заслушана в ударите на сърцата им. — За миг изпитах усещането, че твоята сила се прелива в мен. Не като отражение или влияние, а истинската ти сила... Глупаво, нали?

— Напротив — отвърна Валери и леко се размърда. — Това твое признание ми дава сили да споделя нещо с теб... От известно време го обмислям, но не бях сигурен дали трябва да се доверя на инстинктите си...

— Какво е то? — сгуши се в топлата му прегръдка Ирина. Този мъж излъчва сила, какво лошо има в желанието ѝ да се разтопи в нея?

— Искам да разбера намеренията на Марс Петрович Волков, да се промъкна в главата му — прошепна Валери, а тя неволно потръпна. Все още не си даваше сметка, че такава е и нейното желание, но

думите му ѝ се сториха познати, някак очаквани. Говореше тихо, устните му докосваха ухото ѝ. — Волков се превръща в мой основен противник в Конгреса на народните депутати. Има на своя страна голяма част от партийните ръководители, успя да спечели доверието им и беше избран. Аз все още имам известно предимство, тъй като държа профсъюзите и имам връзки на национално ниво. Но присъствието му в Конгреса ще ми направи живота труден. Някои хора като него се опиват от критиките си срещу реформите. А Волков направо живее чрез тях, особено когато стрелите му са насочени срещу мен. Нарича ме „Наполеон“, твърди, че искам да стана поредният император на Русия... Хитро прикрива собствените си амбиции, като сочи с пръст моите... Отначало това си беше негов проблем, но напоследък става и мой... — Ирина виждаше отражението на собственото си лице в очите му. — Трябва да зная какви са намеренията на Марс Волков, за да мога да го неутрализирам! От собствен опит зная, че всеки мъж има своите слабости... Затова искам да свършиш една работа... Да сториш с Марс Волков това, което аз сторих с теб.

— Искаш да го съблазня, така ли? — попита Ирина. — Няма да мога. Просто не притежавам нужния темперамент...

— Темпераментът зависи от обстоятелствата — отвърна Волков. — Аз ще те науча какво да правиш...

— Нямам никакво намерение да ставам проститутка! — гневно извика Ирина.

Валери моментално усети, че е искрена, целуна я и топло се усмихна.

— Знаеш ли кое е най-смешното? — попита. — Че не аз те прелъстих, а точно обратното — ти мен... Мислиш, че просто си моето поредно завоевание, нали? Нищо подобно. Знаеш каква е репутацията ми. Тези неща аз ги върша открито и по този начин лишavam враговете си от възможността да ги използват срещу мен...

— Но за нашата връзка не знае никой — изтъкна Ирина. — Ти взе специални мерки да я запазиш в тайна.

— Вярно, но сторих това с определена цел. И аз искам да ти призная нещо... След смъртта на жена ми открих, че нямам особено желание за сексуален живот... През последните няколко години се опитвахме да имаме дете, но не се получи... А след като тя умря,

разбрах, че така е било по-добре... Дори детето може да бъде използвано срещу човек като мен...

Силните му ръце я вдигнаха, телата им се претърколиха върху широкото легло. Ирина се оказа седнала върху него.

— Зная, че искам от теб нещо опасно — продължи той. — Но ти побърза да откажеш още преди да си чула наградите, които те очакват...

— Какви награди? — рязко попита тя. — Повишение в службата? Пари? Подаръчета от „Беръозка“? Не, тези неща не ме съблазняват!

— Зная — изгледа я в полумрака той и отново се засмя. — Още в мига, в който те видях, усетих нещо особено... Точно по тази причина те моля да прелъстиш Марс Волков... Защото зная, че с този акт ще получиш неограничена власт. Повечето жени са доволни от отразената светлина на мъжката власт, но при теб нещата не стоят така... Ти си по-специална, ти искаш да разполагаш със собствена власт. Тази, която ще ти дам аз...

За целта трябва да спечелиш доверието на Марс, да го накараш да споделя намеренията си с теб. А после ще ми ги предаваш... Това ще ти бъде приятно, Ирина, повярвай ми!

Страх прониза душата ѝ. Може би защото в думите му се съдържаше цялата истина. „Прав е, въздъхна в себе си тя. Новите възможности ме привличат, не искам цял живот да си остана отегчената компютърна програмистка с идеи за реформа в образованието, на които никой не обръща внимание!“

Сега, влизайки в кухнята на Валери, в ноздрите я удари ароматът на запръжка. Дребни главички лук бяха изсипани в дълбок тиган, миризмата беше много приятна. Пристъпи навътре и седна зад масичката с плот на черно-бели квадратчета, който имитираше мрамор. Такива вероятно са били масите в американските кухни някъде през 50-те... Валери постави пред нея купичка украинско кисело мляко ѝ голяма чаша чай. Тя пусна вътре две бучки захар — истинско разточителство на фона на всеобщия недостиг на захар в Съветския съюз.

Гледаше майсторските движения на Валери, който чукна няколко яйца и ги разбърка в горещия тиган, заедно с леко запържения лук. Това беше едно от предимствата да прекара нощта в апартамента му:

обожаваше да ѝ поднасят закуска... Самата тя беше превъзходна готвачка — едно от малкото неща, които беше наследила от майка си. Именно по тази причина можеше да оцени усилията на друг добър готвач, макар че в душата ѝ се промъкваше чувството на вина... Вината на сития, който си позволява дори чревоугодничество на фона на всеобщия глад. Пребиваването в Америка ѝ се отрази двупосочно — усвоявайки новите методи в образователната система, тя неволно започна да възприема и западния начин на живот. Понякога, в мигове на депресия, беше почти сигурна, че е безнадеждно отровена от Запада, че непрекъснато прави сравнения между Бостън и Москва, че не може да се примири с дефицита, настанил се сякаш завинаги в родния ѝ град. Командировките в Америка неволно я накараха да постави под въпрос цялата съветска система — нещо, което не можеше да си позволи, особено пък пред Валери.

Въздъхна, направи опит да извика последните остатъци на патриотичен ентузиазъм и попита:

— Докъде стигна с „Бялата звезда“?

— Мръсни копелета! — изруга Валери. — Тяхната дисидентска организация сякаш е призрак! Не е за вярване, но нямаме никакъв напредък, представяш ли си? В страна като нашата това би трябвало да е невъзможно! Подозирам, че се ползват от тайната подкрепа на Запада, иначе няма начин да не разкрием поне една от групите им!

— Не означава ли това, че „Бялата звезда“ изобщо не съществува? — попита тя.

— Съществува — поклати глава Валери. — В това съм абсолютно сигурен... — от устата му се откъсна кратък смях. — А ние си въобразявахме, че само правителството е в състояние да създаде организация — фантом... Вероятно защото често сме го правили... — размаха ръце и добави: — Но това сега е без значение. Въпросът е дали зад вълната от националистически бунтове в Грузия, Узбекистан и Балтийските републики стои именно „Бялата звезда“? Бунтовниците са добре организирани, разполагат и с оръжие — пистолети, автомати и дори мини... Все някой трябва да ги снабдява! Напоследък надигат глава дори националистите в Башкирската автономна област!

— Там е Уфа, където стана онази тежка железопътна катастрофа, нали?

Валери кимна.

— Сблъскаха се два пътнически влака, загинаха над двеста души. Но това не беше катастрофа, а саботаж. В единия от влаковете пътуваха генерали от Червената армия, тръгнаха да инспектират един свръхсекретен обект в Урал. Всички загинаха...

— Саботаж? — вдигна вежди Ирина. — Не знаех това...

— Знаят го малцина — отвърна Валери, прочисти гърлото си и добави: — След Чернобил ни заля истинска вълна от терористични актове... Заключенията на специалната комисия по аварията в Чернобил са категорични — и там става въпрос за саботаж... Всички знаят какви бяха последиците. Правителствата на силните страни би трябвало да вземат мерки, да проумеят, че имат работа с отчаяни, направо луди хора! Но бюрокрацията е еднаква навсякъде по света, не само тук, в Русия...

— Господи, не мога да повярвам на това, което казваш!

— За нещастие не си единствената. Трябваша ми много време и усилия, за да убедя президента в необходимостта от създаване на специални отряди за борба с тероризма. И още повече, за да го убедя, че именно аз трябва да ги ръководя...

— Но „Бялата звезда“ е организация на украински националисти, нали? — попита Ирина.

Валери разбра и другата, неизказана част от въпроса ѝ.

— Да — кимна той. — Ръководителите на „Бялата звезда“ са украинци, също като мен... Но ние се борим за различни каузи. Аз съм лоялен към държавата, а те — единствено към себе си...

По всяка вероятност това ще се окаже първата по рода си обща организация на малцинствата, обединяваща националисти от Грузия и Естония, Латвия и Литва, а дори и от мюсюлманските републики... Подобно обединение крие много опасности, особено за нас — хората, които поддържат централната власт.

Те просто не знаят какво искат... Анархия, хаос, далеч от стройната организация на единната държава. Получат ли автономия, те с положителност ще започнат да воюват помежду си. Просто защото са примитивни, защото робуват на дълбоки заблуди. Кой може да им посочи верния път по-добре от мен — един истински представител на украинското малцинство в управлението на страната?

Ирина не беше сигурна дали вълнението в душата ѝ е предизвикано от възхищение или от отвращение. Вероятно и от двете

по малко... В думите на Валери имаше истина. Мотивацията на дисидентите често се оказва ирационална и откровено налудничавата, просто защото се ражда от две бурни емоции: гнева и страха... Революционерите се борят за власт, но когато я получат, обикновено не знаят как да я използват. Въпреки това ѝ се искаше да го погледне в очите и да попита: „Нима не виждаш, че «Бялата звезда» е символ на свободата? Нима не разбираш, че чрез нея всички неруски народи в тази страна търсят своята независимост? Тя е сигурен признак, че времето на промените е настъпило. Такива са настроенятията и във всички източноевропейски страни. Откажеш ли да признаеш този факт, ти едва ли много ще се отличаваши от някогашните руски царе...“

Но тя замълча, просто защото не можеше да се довери на никого. Усети бремето на потиснатите чувства с цялата му тежест, стори ѝ се невъзможно да продължава така. Това е кошмар! Кошмарът на човек, чувстващ се като затворник в собствената си страна... Господи, как ѝ се искаше да поговори откровено с някого! Да сподели чувствата, които вълнуваха душата ѝ... Не можеше да си го позволи. Дори със свещеника в църквата „Архангел Гавраил“, а още по-малко с Валери Денисович Бондасенко. Тръсна глава, прехапа език и отново се превъплъти в ролята на доброто руско момиченце.

— Какъв прагматик си, Господи — рече с равен глас тя.

— Комунизмът е дълбоката същност на прагматизма и аз съм длъжен да бъда такъв — отвърна Валери, после поклати глава: — Няма смисъл да продължаваме този разговор, закуската чака...

Постави на масата чиниите с омлет, огромната му лапа се уви около чашата със силен чай. Както обикновено вече беше изконсумирал своята купичка с кисело мляко — винаги го правеше в движение, докато приготвяше останалата храна...

— Много е вкусно — похвали го Ирина и си отчупи парче черен, едрозърнест хляб.

— Взех рецептата от „Ню Йорк таймс“ — изръмжа Валери. — За съжаление не успях да намеря масло. А според Пиер Фрейни именно маслото прави разликата... Наложих се да използвам олио.

— И така е добре — усмихна се Ирина. — Олиото е по-полезно, в него няма толкова много холестерол. — Вилицата изведнъж замръзна на милиметри от устата ѝ. „Господи, говорим съвсем като съпрузи, със смайване установи тя. Нима наистина започнах да свиквам с този

живот на предателство и измама?“ Не може да бъде! После в главата ѝ отново изплува това, което ѝ каза за властта... В душата ѝ помръднаха ледените пипала на страха.

— Какво има? — изгледа я Валери. — Изведнъж пребледня.

Ирина побърза да напълни устата си, трябваше ѝ време.

Преглътна, избърса устни и едва тогава отговори:

— Нищо... Просто си мислех за това, което ми предстои довечера... За Марс.

Валери пусна една сочна ругатня, лицето му заплашително потъмня:

— Тоя мръсник иска да ме погребее! При това по най-бързия начин! Сега се е заровил в предложението ми за компромис с Балтийските републики!

— Нима не разбира, че компромисът е единственият възможен път? — вдигна глава Ирина. — Той ще докаже на света, че намеренията ни за реформи са съвсем реални, а на твоите колеги в Политбюро — необходимостта да проявят гъвкавост. Още повече, че Балтийските републики никога, не са били неразделна част от Съветския съюз. Всички го знаят, но никой не смее да го каже на глас... Нима в Кремъл си въобразяват, че народът има толкова къса памет? Кой би забравил, че Хитлер ги подари на Сталин през 1939 година, съгласно клаузите на тайния пакт „Молотов — Рибентроп“? Но Литва, Латвия и Естония имат свои отделни представители в ООН през всичките следвоенни години, светът винаги ги е третираше като независими държави. Според мен вече е крайно време да се откажем от тях, да им дарим свободата...

На устата на Валери Бондасенко се появи иронична усмивка.

— Литва и Латвия вече са независими, но в ЦК продължават да ръмжат — промърмори той. — Старците не са се отказали и търсят начин отново да сложат ръка върху тях... всякакъв начин...

— Е, това вече е прекалено — поклати глава Ирина. — Не вярвам да се стигне до война...

— Знаеш ли какво казва Ленин? — погледна я Валери и избърса пръстите си в салфетката. — „Интересите на социализма стоят над правото на самоопределение на отделните народи.“ Това е продължение на една мисъл на Маркс, според която „пролетариатът няма родина“ ...

В подобни мигове Ирина откровено го мразеше. „Как е възможно да си толкова фанатизиран марксист — ленинист, когато историята на собствения ти народ опровергава изцяло това учение?!“

— Във всеки случай ние няма да отстъпим без бой, както го стори в Ялта американският президент Рузвелт — продължи Валери. — Затова се вкопчихме в Естония, затова държим здраво Украйна и Грузия, Армения и Молдова... Тук националистическите настроения нямат никакво значение — факт, който Марс Волков упорито избягва да признае. Пее една и съща песен и размахва сабята над главата ми... Като развалена плоча с рокендрол.

Без да иска, Ирина избухна в смях.

— Господи, Валери! Понякога забравям колко си старомоден!

— Единствената ми грижа е политиката — простичко отвърна той.

— И именно тя ще те закопае някой ден! — извика тя. — Не можеш да победиш враговете си с тези капаци на очите!

— Нима разширението на моите хоризонти включва и упадъчната рок музика?

— Може би — сви рамене Ирина. — На Запад рок музиката е велика сила. Тя е не само печеливш бизнес, но и мотивира младите, придава смисъл на живота им...

— После се появява, армията и ги разпръсква като пилци — изтъкна Валери.

— Само до момента, в който създадат своя собствена армия.

Бондасенко се замисли. Отлично знаеше, че работата на Ирина в Министерството на образованието ѝ позволява достъп до западния печат и съответните нови течения в живота отвъд Завесата. Обикновено тя беше далеч по-добре информирана от него и той охотно се вслушваше в съветите ѝ.

— Твоята критика мога да приема, защото е конструктивна — усмихна се той. — Но това съвсем не означава, че ще търпя критиката на Марс Волков! — изправи се на крака и натъртено добави: — Не забравяй това довчера, когато полагаш красивата си главичка на гърдите му!

Писмото пристигна два дни след ритуалното самоубийство на Какуей Саката. Беше странно — квадратен плик от ръчно произведена хартия. Хоно Канзей го извади от пощенската кутия на път за работа и видя, че подателят му е Какуей Саката.

Датата съвпаднаше с деня на самоубийството, вътре имаше един лист хартия, прегънат на две. Хоно го разгърна в метрото, на път за Касумигасеки. Вътре имаше малко ключе и нищо повече. Нито бележка, нито никакви обяснения.

Усети вятъра на приближаващата се буря, вероятно онази, за която беше споменал Саката. В продължение на тридесет и шест часа телевизията и радиото се занимаваха само с ритуалното му самоубийство, вестниците публикуваха снимки от мястото и трупа. Изказваха се най-невероятни предположения, всички телевизионни канали излъчиха интервю с шефа на Хоно — Кунио Мишита, което в много отношения приличаше на кръстосан разпит. Преди няколко години подобно интервю свали министър-председателя на страната, но Мишита беше прекалено опитен и телегеничен, за да се провали. Макар и притиснат до стената от неудобни въпроси, той не само успя да се измъкне от преки отговори, но и съумя да изглежда победител в словесните схватки. Един от каналите дори отмени обичайния сапунен сериал, за да покаже половинчасов репортаж на живо от Сенгакужи — лобното място на Саката.

На сутринта Хоно отиде на работа както винаги. Стиснала ключето в потната си длан, тя поднесе на Мишита обичайната чаша черно кафе и остави пощата на бюрото му. Отдръпна се настрана и мълчаливо загледа как дребният посивял мъж със стегната фигура и тънки му стачки започва да отваря кореспонденцията си. С готовност си записа задачите за деня, напомни за най-важните срещи от претрупаната програма на шефа си, включваща няколко заседания на високо ниво и интервюта за печата. Отблизо в поведението му се долавяше някаква странна раздвоеност. Без съмнение беше дълбоко разстроен от неочакваната смърт на своя посредник, но едновременно с това се радваше на вниманието, което му оказваха медиите. Беше изключително добър пред камерата и отлично го знаеше. Резултатите от първото му телевизионно интервю предната вечер вече се усещаха: обществеността беше на негова страна, а представители на деловите среди недвусмислено подчертаха, че Мишита се радва на пълната им

финансова и политическа подкрепа. Хоно остана с чувството, че този човек най-сетне плува в свои води...

— Печелим търга за „Осака керамикс“ — съобщи той. — Моля те да уведомиш икономическия отдел, който трябва да изготви необходимите договори — потърка ръце, на лицето му се разля доволна усмивка. — Това е шестнадесетият търг, който печелим през тази година! — обърна се и свали дебела папка от рафта зад бюрото си. — Реших да закрия нашите нефтохимически подразделения. Трябват ни всички налични капитали, за да форсираме изграждането на сателитната мрежа „Мишита сатком“. Имам предчувствието, че правителството ще поощри подобен акт и ние ще получим съответните финансови облекчения... — подаде на Хоно още една папка и продължи: — Хората от „Кага“ ще бъдат тук около обяд, искам дотогава договорите да са готови за подпис. Съвместното предприятие с „Кага“ ще ми донесе допълнителен авторитет. — Все още не беше я погледнал в очите, но в поведението му нямаше дори следа от притеснение. Докосна с пръст челото си, сякаш беше забравил нещо важно. — О, между другото, искам да ми уредиш една спешна среща... Пак по обяд трябва да се видя с Аоки от „Тандем поликарбон“. Новата технология за оцветяване е особено подходяща за тяхното производство...

— Благодаря, сър — не се сдържа Хоно.

— А? — погледна я за пръв път той. — Какво има?

— На заседанието на Управителния съвет миналата седмица споменах за новата стокова листа на „Тандем“ и предложих нашата дигитална технология, която отговаря напълно на техните изисквания...

— Така ли? — разсеяно я погледна Мишита, умът му очевидно вече беше на друго място. — Не си спомням. Вероятно бъркаш, тъй като докладната на Фуджинами по въпроса пристигна току-що... Свършил е отлична работа, със сравнителни анализи и всичко останало. Чака го повишение, ако сделката се осъществи. Ще ми напомниш за това, нали?

— Но...

— Осем и половина — установи Мишита след кратка справка с масивния часовник върху бюрото. — Време е за първото заседание. Надявам се, че си поканила когото трябва...

Хоно мълчаливо напусна кабинета. Фуджинами присъстваше на онова заседание миналата седмица и най-безсрамно беше откраднал идеята ѝ. Сама си е виновна, трябваше да я представи в писмена форма. Тогава Мишита положително щеше да ѝ обърне внимание.

Седна зад бюрото си и бавно разтвори длан. Ключето на Саката влажно проблесна.

Неволно се залови да прави рекапитулация на това, което беше постигнала. Намираще се в сърцето на Токио, най-любимия град на света. Беше секретарка на най-преуспяващия бизнесмен в страната, имаше авторитет сред колеги, приятели и познати. На практика беше извадила голям късмет да бъде служител на „Мишита индъстриз“ точно в годината на най-стремителната експанзия на огромната мултинационална компания.

Имаше чувството, че Кунио Мишита печели изгодни държавни поръчки с лекотата, с която диша. Гъвкав и с пъргав ум, той неизменно усещаше областите, в които правителството има намерение да инвестира, и беше готов да му предложи съответната нова компания. Убедителен пример в тази насока беше създаването на „Мишита Апарел“... Само преди шест месеца Хоно твърдо вярваше, че късметът на боса ѝ ще се прехвърли и върху нея. Но не стана така...

Какво се случи току-що? Влезе в кабинета на Кунио Мишита с твърдото намерение да му предаде странното ключе и да чуе причините за самоубийството на Какуей Саката. Не го стори, сега вече имаше чувството, че едва ли ще го стори и в бъдеще.

Подозираше, че ще трябва да сподели за странния плик в пощенската кутия поне със съпруга си Ейкичи, с шестото си чувство усещаше, че за него трябва да научи и Токузо. Връзките и с Токузо — Токийската градска прокуратура, бяха на лична основа. Просто защото там работеше съпругът ѝ Ейкичи Канзей, длъжността му беше заместник-помощник на главния прокурор. „Затънал съм до гуша в следствени дела за политическа корупция и незаконна злоупотреба със служебното положение“, често ѝ се хвалеше той. Страстно обичаше своята работа, нищо на света не беше по-важно от нея.

Житейската философия на Ейкичи беше проста, но ефикасна. „Всяко нещо има своето време и място“, казваше той и твърдо се придържаше към този принцип. Беше изключително организиран човек, произхождащ от стара и уважавана токийска фамилия.

Благодарение на собственото си трудолюбие и широките връзки на баща си беше получил отлично образование, беше си създал нужните контакти и в крайна сметка беше получил престижен пост, за който мнозина му завиждаха.

Майка му се беше опитвала да го глези като дете, но това изобщо не му се отрази. Единственото му желание беше да надмине очакванията на баща си и това го превърна в упорит до фанатизъм студент. Завърши университета с пълно отличие и пожела да бъде самостоятелен. Това не беше чак толкова трудно, тъй като разполагаше с щедра стипендия от дядо си и не беше длъжен да работи, за да си изкарва хляба.

Светът на Ейкичи беше затворен между две граници: власт и пари. Семейството му разполагаше и с двете, може би затова той ги възприемаше като даденост, а не като Божия благословия.

Когато Хоно се запозна с него, тя вече знаеше всичко това. Ейкичи я привлече именно с безупречно подредения си живот и ясно поставените цели. Самата тя беше израсла в общо взето нестабилна семейна среда и идеята да се омъжи за един истински организационен гений ѝ се стори неудържимо привлекателна. Още повече, че отношението на хората към нея се промени рязко в мига, в който обявиха годеща си. Всичко това стана благодарение на авторитета на Ейкичи и тя не можеше да не се съобрази с този факт. Ожениха се преди девет месеца и телефонът ѝ буквално се зачерви от многобройните покани на познати и приятели. Принуди се да монтира телефонен секретар, за да се справи с тях. Това също се дължеше на авторитета на Ейкичи.

А самият той се оказа съпруг, за който дори не беше мечтала. Хладен и затворен, той излъчваше „итаи“ — онази особена интимност, която се постига само между две сродни души. Никога и за нищо не я хвалеше, тъй като това би означавало да хвали себе си — един крайно недостоен акт в света на хората като Ейкичи. Продължителното мълчание и хладното отношение към Хоно доказваха недвусмислено наличието на „итаи“, сърцето ѝ преливаше от уважение. Подобно на повечето съпруги от своето поколение, тя никога не го наричаше по име, когато бяха у дома. Предпочиташе да му казва „Ото-сан“ — татко... Това обръщение не беше резултат на личен избор, а по-скоро се дължеше на културната среда, в която живееха. Дълбоко в себе си

Хоно знаеше, че никога не би могла да даде точна дефиниция на своите отношения с Ейкичи. Те бяха „итаи“ и толкоз...

Личният живот на Ейкичи беше толкова подреден, колкото и професионалният. Държеше да се храни в точно определено време, очакваше от Хоно да му поднася блюдата, които обича, при това в съответния ред. А когато вечеряха навън, Хоно беше длъжна да се съобразява с темата на разговор (разбира се, предложена от него), да знае кога да пази мълчание, особено по време на делови разговори. Без значение беше фактът, че като секретарка на Кунио Мишита тя имаше широки познания в областта на бизнеса. Безспорно изказваше професионално мнение по голяма част от дискутираните теми, но то трябваше да бъде запазено за лична употреба и толкоз. Всеки месец, на точно определена дата, Ейкичи канеше у дома свои делови партньори. Задължението на Хоно беше всичко да бъде безупречно, след което се оттегляше встрани, като гейша...

„Не, няма да казвам на Ейкичи за ключето“, реши тя. Спираше я същото шесто чувство, което я предупреди да не влиза в конфликт с Мишита. Освен това никога не беше споделяла със съпруга си за своето приятелство с Какуей Саката. Просто нямаше как да заговори на подобна тема...

Ключът. Послание от отвъдното, тежка отговорност към паметта на мъртвия приятел. „Гири“, чувството за дълг, легна в душата ѝ като бетонна плоча. По неизвестни причини Какуей Саката беше избрал за изпълнител на последната си воля именно нея. Защо? Хоно нямаше отговор на този въпрос. Може би ще го получи едва когато намери ключалката, която отваря този ключ...

Саката беше мъж със сложен и изтънчен характер. По време на многобройните им разговори Хоно постепенно стигна до заключението, че той е отличен познавач на женската душа. За разлика от повечето мъже, възпитани в самурайски дух, той никога не пренебрегваше мнението и опита на жените. „Времената се менят, каза изведнъж той. Преди години жената беше считана за нещо нечисто. Баща ми беше производител на саке... По време на ферментационния период, който трае няколко месеца, той упорито отказваше да вижда майка ми, тъй като беше убеден, че това ще доведе до провал на цялата реколта... — засмя се и добави: — Самураите механично искат да

живеят с миналото. Но това минало невинаги се оказва такова, каквото очакват...”

За разлика от съпруга ѝ, Саката не обичаше продължителното мъжко мълчание. По време на срещите си с Хоно той разговаряше с нея дълго и на всякакви теми. Личеше, че му е приятно, от тези разговори сякаш извличаше своя, особена интимност. Хоно слушаше разсъжденията му, отговаряше на въпросите му, свенливо отстъпваше пред настояванията му и казваше няколко думи за себе си. Тя също се чувстваше щастлива с него, но така и не се запита точно защо... Беше ѝ странно, че един мъж изпитва наслада от диалога си с нея, че търси мнението ѝ... Какуей беше влюбен в съвременна Япония, искрено се прекланяше пред новата ѝ мощ. „Днес сме далеч по-устойчиви — казваше той. — Вече можем да се справим с всяко предизвикателство. А младите хора като теб имат шансове, които бяха немислими дори за предишното поколение... Изпитвам носталгия по старата Япония — безкомпромисна и твърда като острието на катана, — само когато тази нова ѝ гъвкава устойчивост се изражда в корупция... И Мишима мисли като мен...”

Истината беше проста. Дватама изпитваха дълбока симпатия един към друг, Хоно считаше Саката за един от малкото си истински приятели. Ето защо сега трябва да оправдае неговото доверие...

Душата ѝ потръпна при представата за компрометиращите факти, които е оставил след себе си Саката. Сигурно наистина са ужасяващи, след като го принудиха да посегне на живота си. Как ли ще се отразят на нея — една слаба жена, след като с лекота отнесоха един твърд самурай?

Но не можеше да се оттегли и прекрасно го знаеше. Вече беше стъпила на пътеката, връщане назад нямаше. „Гири“ я задължаваше да открие всичко онова, което беше отнело живота на Какуей Саката.

Следователно трябва да реши как да употреби този ключ. Съзнаваше, че няма да се справи сама.

Пътят към разрешаване на загадката беше само един и вече започваше да се очертава в главата ѝ. Тялото ѝ се разтърси от вледеняващ ужас.

Марс Петрович Волков също беше животно, но породата му нямаше нищо общо с тази на Валери Бондасенко. Преди всичко, защото не беше нито украинец, нито представител на някое от другите малцинства в СССР. Беше роден в Москва, при това в „Белия град“ — центъра на столицата, недалеч от квартирата на Валери. В резултат притежаваше онова особено самочувствие на кореняк москвичин, което може да бъде разбрано само от старите жители на Париж или Ню Йорк. Всички останали без съмнение биха се възмутили от арогантността в поведението на Волков, независимо от опитите му да я прикрие с любезност и внимание.

Марс Волков обичаше да се представя не за професионален политик и партиен функционер (каквото беше извън всякакво съмнение), а за човек, който просто решава проблемите на другите. „Аз съм като стенографите в КГБ — заяви той още при първата си среща с Ирина. — Сякаш съм заключен в някое от дълбоките подземия на Любянка и правя неимоверни усилия да придам смисъл на безсмисленото... Но, за разлика от този клиничен пример, аз работя с живи хора, под ярката дневна светлина...“

Строго погледнато, това не беше цялата истина, нещата бяха далеч по-сложни. Защото главната задача на Марс Волков беше да придаде патриотична окраска на някои определено диверсионни актове, насочени срещу правителството на СССР. И той, подобно на Валери, се занимаваше с тъмната част от живота в тази страна. Беше член на бригадата бояджии, които определяха с какъв цвят да се покрие старата фасада.

Точно в тази област бяха и фундаменталните противоречия между него и Валери. Марс поддържаше тезата, че старите структури не се нуждаят от преобоядисване, а от пълна подмяна. За Валери обаче тази идея беше опасна и намирисваше на саботаж.

Ирина беше в течение на всички слухове. Беше й пределно ясно, че въпреки публичното съгласие с идеите на Волков, донесли му голяма популярност в Конгреса на народните депутати, Валери е човекът, който държи в ръцете си реалната власт. Марс правеше всичко възможно да прокара своите идеи в Политбюро, позициите му изглеждаха много силни. Но в най-добрия случай щеше да се добере до второто място — както всички предишни противници на Валери. После щеше да настъпи неизбежното: отстраняване от ЦК и

изпращането му в някое затънтено място, далеч от Москва, далеч от реалната власт. Кога ще стане това до голяма степен зависеше и лично от Ирина, от успеха на операцията по съблазняването.

Марс Волков имаше вид на кинозвезда. От съветски тип, разбира се, но все пак кинозвезда. Беше висок и слаб, със светли очи и високи скули на човек, израснал сред безкрайната степ. Косата му беше синкавочерна и изключително права, носеше я сресана назад и плътно зализана върху черепа. Макар и с тънки устни, устата му беше добре очертана и щедра, брадичката — подчертано решителна. Единственият му недостатък бяха несъразмерно малките ушички, но те не загрозяваха външния му вид, а по-скоро му придаваха допълнително очарование. Казано с две думи, Волков беше нещо повече от красив мъж — беше привлекателен...

Това направи задачата на Ирина не чак толкова противна, но в началото не ѝ беше от Бог знае каква полза. Движеше я чувството за абсолютна свобода при установяване на контакта (Валери се оказа прав, да го вземат мътните!), това ѝ помогна впоследствие и да го съблазни с професионална лекота, сякаш цял живот беше играла подобна роля. При първия им сексуален контакт главата ѝ беше замаяна от това чувство, стана ѝ дори малко страшно от удоволствието да бъде двулична.

Вече не беше работната крава в Министерството на образованието, не беше отрепката, на която възлагат нежелана от никого работа и на която никой не обръща внимание. До този момент се виждаше единствено като дъщеря на своите родители, или по-скоро на майка си и мъжа ѝ, загинал по време на някакви маневри... До този момент в душата ѝ неизбежно потрепваше един тъжен, дори страшен въпрос: „Това ли е животът? Възможно ли е това да е съдбата на една жена, наречена Ирина Викторовна Пономарьова?“ Най-сетне получи отговор, най-сетне разбра това, което ѝ казваше Валери. Имаше и друга Ирина на този свят — хладна и независима, устремена към свободата. В мига, в който усети как Марс Волков се влюбва в нея и я иска повече от всички други жени на света, сърцето ѝ потръпна от чувство на триумф, а очите ѝ зърнаха новата Ирина — горда, свободна, прекрасна... Да, тази жена съществува, влиянието ѝ върху хора с важни позиции тепърва щеше да се почувства!

Марс беше избран за депутат от Москва — една несъмнено престижна позиция в Конгреса. Избирателните му райони включваха Съветската федерация по бейзбол и Звездното градче — квартала, в който живееха и работеха всички съветски космонавти. От няколко години насам той беше главен ръководител на космическата програма на страната, а Ирина подозираше, че именно поради този пост му бяха поверили и грижите за развитието на бейзбола.

Тя бързо разбра, че Валери има основателни причини да се страхува от Марс. Възгледите им се различаваха коренно, а от самия Марс се излъчваше наистина царствена властност. Ако се беше родил в Америка, той несъмнено би стигнал далеч във всяка област на общественно-политическия живот, но в Русия на царствеността се гледаше с подозрение и безпокойство.

Там, където Валери си пробиваше път с груба сила и заплахи, Марс използваше чара си. Валери принуждаваше хората да му се подчиняват, докато Марс печелеше политически дивиденди главно по пътя на убеждението. И, както сам признаваше, основната му задача бе да прогони страха от душите на хората. Страхът, който изпитваха от Валери Бондасенко...

— Чувствам се като съомга — призна й той една вечер, след като тя го попита защо не се докосва до храната, която му беше приготвила. — Винаги плувам нагоре, срещу течението... Но въпреки усилията ми, Валери Денисович ще ме победи... Така, както побеждава всички... — потърси очите й, на лицето му се появи неспокойна усмивка. — Хората казват, че всичките му врагове почиват под Кремълската стена...

— Това са поразителни приказки — възрази Ирина.

— Тази вечер наистина се чувствам победен — въздъхна той.

— Но утре ще...

— Утре ще бъде различно, така ли? Това искаше да кажеш... — сви рамене и примирително промърмори: — Е, кой знае... Може и да си права...

Тя седна до него и хвана ръката му.

— Кажете какво се е случило.

— Не, няма смисъл. Прекалено потискащо е... За тази вечер ми стигат мрачните мисли. Ще излезем и ще се напием с подлютена водка, искаш ли?

Речено-сторено. Ирина го остави да говори на воля. Той имаше такова настроение, а тя искаше да го опознае още по-добре. Държеше се като прилежна студентка по време на лекции — попиваше и запаметяваше откъслечната информация за живота му с жаждата, с която би се готвила за държавен изпит.

Разказа ѝ за родителите си, които продължаваха да живеят в Москва и които той посещаваше всяка неделя. Носел им лакомства от сорта на черен хайвер и балтийска херинга — храна, която те никога не биха открили по магазините. Разказа ѝ за по-големия си брат, вече покойник, и за сестра си — омъжена, с три деца.

— Понякога си мисля, че най-щастлива от нас е именно сестра ми — каза той, докато пълнеше чашките с водка. — Тя води обикновен живот, грижите ѝ са дребни, като на всички останали. Имаше проблеми с последното си дете, което се роди с шум в сърцето. Но сега всичко е наред, детето се оправя. Животът ѝ е запълнен с любов и грижи за семейството. Те са всичко за нея, без тях е загубена...

Помълча известно време, очите му безцелно обходиха заведението.

— Знаеш ли, нещата около сестра ми бяха доста особени. Не бяхме близки, особено докато растяхме. Ние с брат ми бяхме неразделни, а тя — нещо като страничен човек, като враг... Нищо не споделяхме с нея, страхувахме се, че ще ни издаде на нашите... Затова изненадата ми беше огромна, когато, години по-късно, на погребението на брат ми тя се изправи до мен и започна да изброява всичките ни момчешки тайни. Знаела ги е през цялото време, просто защото е била далеч по-умна от нас. Но ги е пазела в себе си. Нашите тайни са били свещени за нея, въпреки че ние я изключвахме от игрите си и я подигравахме... Днес сме изключително близки. Изпитвам дълбоко удовлетворение, когато съм с нея, тя е единственият остров на разума в един безумен свят... Прозаичната ѝ привързаност към обикновените неща — родина, партия, деца, които един ден ще се включат в строителството на социализма, — постоянно ми напомня за важността на делата, с които съм се заел...

Ирина искаше да го попита какви точно са тези дела, но навреме се овладя и отпи глътка лютивата водка от чашата си. Започваше да става професионалист, вече знаеше кога да задава въпроси и кога да си държи устата затворена. Това беше инстинктът, който показва на

великите военачалници точното време на решителната атака, предпазва ги от излишни загуби и осигурява крайния успех на операцията.

Атаката по принцип е акт, който води до разголване. Ирина знаеше, че времето за подобен риск все още не е настъпило. Марс не беше достатъчно уязвим, продължаваше да е нащрек, въпреки количеството водка, което беше погълнал. Бузите му поруменяха, очите му излъчваха неестествен блясък, но тя усещаше, че въпреки тези очевидни признаци за влиянието на алкохола, умът му продължава да функционира с трезва прецизност.

Нещата бяха доста променени, когато се прибраха в апартамента му. Водката беше получила достатъчно време да попие в организма, либидото бързо вземаше връх над трезвия разум.

Облада я бързо, като експресен влак. Сякаш искаше да свърши час по-скоро, да скрие удоволствието, което изпитва от гъвкавото ѝ тяло. Постъпваше така още от самото начало на връзката им, Ирина беше сериозно озадачена. Струваше ѝ се, че подобно отношение не се връзва със задълбочения му характер, няма нищо общо с прямотата и искреността на възгледите му. Във всеки случай прибързаното му поведение в леглото не ѝ се отразяваше по най-добрия начин, в душата ѝ оставаше чувство на неудовлетворение. Въпреки това играеше ролята си с неизменно старание, целта ѝ оставаше непроменена — да накара този човек да я почувства близка... Понякога я обземаше срам, имаше чувството, че е на сцената на театър с един-единствен зрител, когото трябва да омае и прелъсти.

Мигът, в който той се отдръпваше от нея, неизбежно пробуждаше тъга. Ирина очакваше този миг, правеше всичко възможно да бъде готова. Но тъгата все пак идваше — понякога толкова силна, че чак очите ѝ се насълзяваха. Представяше си, че е някаква екзотична рибка, въртяща се в кръг около стените на стъклен аквариум. Отчаяно стискаше клепачи, но видението отказваше да изчезне, ставаше все по-ярко и по-тъжно... Въртеше се до безкрайност, чак докато ѝ се замае главата. После чувството на пустота бавно започваше да се топи...

Марс не забелязваше нищо. Седнал гол зад модерното си писалище от датско дърво, той пушеше една след друга силните си турски цигари и отпиваше от чашата черно турско кафе, гъсто като мед. Настолната лампа беше наведена ниско над купчината документи,

които неизменно изпълваха ожуленото му кожено куфарче. „Този човек работи двадесет и четири часа в денонощието“, поклати глава Ирина.

Лицето му беше скрито в облаци лютив дим, но тя продължаваше да го наблюдава, отпусната по корем на леглото.

— Необичайно слабата подкрепа за американските инициативи в ООН май ще се окаже единствената добра новина за седмицата — промърмори сякаш на себе си Марс. — Може би все пак ще успеем да изолираме Америка...

Ирина усети, че атмосферата е особена, защитните му реакции са заспали, времето на риска приближаваше... Ще трябва да опита, просто за да знае дали продължава да я подозира, да я счита за чужд човек...

— От къде получаваш всичките си лоши новини? — небрежно попита тя.

— От тук — въздъхна той и почука с пръст папката пред себе си. — Ето от това тук...

Ирина знаеше, че купчината папки върху бюрото представляват интерес както за нея, така и за Валери, но беше достатъчно умна, за да го покаже. Това би било равносилно на самоубийство.

Протегна се в леглото, въпросът ѝ прозвуча глухо от прозявката:

— Какво е то?

Марс затвори папката, изпусна облак дим и спря замислен поглед върху голото ѝ, небрежно отпуснато тяло. Ирина изпита неприятното чувство, че е разкрита, при това отдавна. „Не, стисна зъби тя. Това е невъзможно!“

После Марс отвори друга папка и започна да прелиства страниците. Ирина с облекчение разбра, че погледът му не е бил предназначен за нея, а за нещо друго, някъде далеч...

— Хафний... — промърмори той.

Ирина отвори очи и объркано примигна. На какъв език беше това?

— Какво каза? — попита с недоумение тя.

Той повтори странната дума, после поясни, без да вдига глава:

— Метал с особен състав, който се използва за контрол на прътите с ядрено гориво в реакторите... Най-вече на тези, които се монтират в атомните подводници... — прелисти една страница и тя остана с чувството, че чете дефиницията като от учебник. —

Изпитваме остър недостиг от хафний, особено след като Западът го включи в списъка на стратегическите стоки, забранени за износ в соцлагера според изискванията на КОКОМ...

Запали нова турска цигара от фасата на предишната, пръстите му отново прелистиха страниците:

— Години се борихме да създадем сигурен канал за доставка на хафний... И когато най-накрая успяхме, КОКОМ се намеси. Фирмата производител в Япония беше закрыта, въпреки че според документите първата пратка вече беше на път. Толкоз. Никакви обяснения, никакви контакти. Доставките секнаха...

Изправи се, напълни чашата с кафе и прибави вътре няколко капки водка. После се върна зад бюрото и потъна в размисъл. Мълчанието се проточи дълго, Ирина беше сигурна, че отдавна е забравил мисълта си.

— А какво стана с първата пратка? — попита накрая тя.

— Отначало мислехме, че е била конфискувана от японските власти — въздъхна Марс и остави чашата си върху плота на бюрото. — И е предадена за съхранение на Токийската областта прокуратура... Такъв е редът там... Но седмица по-късно получихме съобщение, че пратката е тръгнала преди закриването на фирмата и бяхме дискретно помолени да приведем стойността й... Верността на това съобщение беше потвърдена и от независим източник... Но бедата е там, че ние така и не получихме този хафний...

— Нали сам каза, че каналът е бил прекъснат? — седна в леглото Ирина.

Марс въздъхна, затвори папката и пристъпи към леглото.

— В известен смисъл това е вярно — погледна я той. — Изпратихме специален екип, който трябваше да провери канала по обратен път, чак до доставчика... Но открихме само смърт. Всяка брънка на веригата беше акуратно прекъсната, нашите хора бяха намирани с отрязани езици, натикани в устата им... Не особено приятен начин да умреш, нали?

Ирина неволно потръпна, но беше твърде заинтригувана, за да спре.

— А каква е съдбата на хафния? — попита тя.

— Един въпрос за шестстотин милиона долара, както биха се изразили американците... — мрачно се усмихна Марс и седна на

леглото до нея. Очите му одобрително пробягаха по голото ѝ тяло, възбудата му буквално можеше да се пипне с ръка. — Най-логичното обяснение беше, че пратката е отмъкната от терористи... Заехме се със съответните проучвания, но ударихме на камък. Това стана преди три седмици...

— Но къде тогава е проклетият метал? — промърмори тя и плъзна пръсти около наедряващото змийче между краката му. Наведе се, езикът ѝ пробяга по зърната на гърдите му. — Ти знаеш, нали?

— Знам — дрезгаво отговори Марс. — И едновременно с това не знам... — Клепачите му потрепнаха и се затвориха, дишането му започна да се учестява. — Хафният е тук, в Русия... Но не знаем къде точно и това ни плаши...

Хоно Канзей се беше заклела да не се вижда повече с Големия Езо, но развоят на събитията я принуди да пристъпи клетвата си. Карма...

Големия Езо обитаваше огромно, подобно на склад помещение, разположено в източните покрайнини на Токио. Без съмнение беше богат човек, за да може да си го позволи. В това едва ли имаше нещо чудно, тъй като Големия Езо беше оябун на един от най-могъщите кланове на Якудза — гангстерите, които имаха монопол над подземния живот на огромния град. Тези хора живееха в затворени фамилии от комарджии, които пропиляваха на зарове цели състояния и с това предизвикваха дълбокото уважение на обикновените японци, възприемащи ги като полубогове, като митически същества...

Но ако се приеме, че Якудза обитават един митичен подземен свят, неизбежно трябва да се приеме и нещо друго: Големия Езо е бог Харон, чиито многобройни пипала се простират навсякъде и са прехвърлили през реката Стикс хиляди невинни души... Отвъд, в мрачните и изпълнени с опасност територии на Якудза... По стечение на обстоятелствата един от тези нещастници беше и бащата на Хоно Канзей...

Хоно подозираше, че именно Големия Езо е убиецът на баща ѝ. Може би не със собствените си ръце, но каква е разликата, по дяволите? Баща ѝ беше отчаян комарджия, нищо не беше в състояние да го откаже от гибелната страст. Играеше в контролирани от Якудза

заведения и губеше. После дойде редът на неизбежните заеми, утежнени от огромна лихва. Губеше и тези пари, дълговете му главоломно растяха. Животът му свърши под колелата на връхлитащ автобус, така и не се разбра дали се е хвърлил сам, или някой му е помогнал... Издъхна, преди да го откарат в болницата, със счупен гръбнак, сред локва кръв...

Насочила се към жилището на Големия Езо, Хоно неволно си спомни за тяхната първа и последна среща... Беше се появила на прага със смирено изражение на лицето, любезно помоли да я допуснат до домакина. Получила очаквания отказ, тя все така любезно подхвърли:

— Кажете му, че дъщерята на Нобору Ямато иска да погаси заемите му...

Озова се в кабинета на Големия Езо точно след три минути. На лицето му грееше широка усмивка, а Хоно спря на крачка от него и впи поглед в лицето на човека, станал причина за смъртта на баща ѝ. Огледа го добре, после измъкна малък пистолет и го насочи в главата на гангстера.

Онзи продължаваше да се усмихва, Хоно тръсна глава и гневно просъска:

— Ти не само строши гръбнака на баща ми, ти стъпка и душата му! Какво се хилиш?

— Би било срамно да проявявам страх пред лицето на смъртта — отговори Големия Езо.

В този миг Хоно ясно видя последиците от това, което се готвеше да стори. И едновременно с това разбра, че не може да го стори. Колкото и силна да беше мъката по изгубения баща, тя не би могла да отмъсти за смъртта му по този елементарен начин — като предизвика смъртта на друг човек...

Затова свали оръжието и мълчаливо го остави върху бюрото на Големия Езо...

Днес, година по-късно, тя отново се появи на това ужасно място. Стори го по принуда, подгонена от силата на отчаянието. Гадеше ѝ се при мисълта, че трябва да се срещне с Големия Езо, но само той притежаваше достатъчно власт, за да ѝ помогне... Отвратително чудовище, митичен дракон, хитър, коварен, непредвидим...

Влезе в склада, главата ѝ моментално се замая. Испита странното чувство, че времето спира и потича в обратна посока, към мрачното

минало.

Вътрешността беше променена. На високия таван бяха пробити широки капандури, светлината от тях падаше върху перфектно очертаня квадрат на японска градина: алпинеум от бели камъни, от който се стичаше поток от гладък чакъл, миниатюрни храсти и дръвчета създаваха чувство за симетрия. В далечния ъгъл се издигаше горичка от изумруденозелен бамбук — задължителния контрапункт, без който съзерцанието губи своя смисъл.

Преведоха я покрай градината, извървяха дълъг път сред лабиринт от широки коридори и най-сетне се озоваха пред кабинета на Големия Езо. Безцеремонно я тикнаха вътре, ключалката меко щракна зад гърба ѝ. Озова се пред равнодушния поглед на домакина. Кабинетът беше пълен с антични предмети, очевидно стари и скъпи. Китайска ваза от изящен полупрозрачен порцелан контрастиреше рязко с тежката и величествена самурайска броня от XVII век, окачена на стената зад нея. В противоположния ъгъл имаше красив и монументален фонтан Нагуши, изработен от черен камък. Матовата му повърхност мрачно проблясваше под кристалните водни струи, а на стената над него висеше прекрасна дърворезба от Хокусай — великия японски скулптор.

Хоно обхвана всичко това с един кратък поглед, в душата ѝ се появи недоумение. „Как е възможно чудовище като Големия Езо да проявява толкова изтънчен вкус, запита се тя. Откъде е този странен афинитет към красивите и изящни предмети?“

Измина доста време, преди домакинът да покаже признаци на живот. Туловището му се раздвижи, ръката издърпа едно от чекмеджетата и на бюрото се появи пистолетът, който Хоно беше насочила в главата му преди година.

— Предполагам, че си дошла за това — промърмори Езо.

Хоно втренчи поглед в блестящото дуло, предвидливо извито настрана. Върху хромираната стомана изплуваха разпокъсаните и болезнени спомени, раната от бащината смърт отново се разтвори в душата ѝ.

— Ако омразата все още живее в теб, имаш още един шанс да я използваш — спокойно добави Големия Езо.

Но в душата ѝ живееше единствено обречеността.

— Задръж го — дрезгаво прошепна Хоно. — Сигурно ще намериш начин да го използваш...

— Както искаш — кимна гангстерът, огромната му лапа покри оръжието. После се сети нещо, издърпа пълнителя и ѝ го показа. — Не беше зареден, макар да си била сигурна в обратното... Това ми позволи да надникна в сърцето ти... — на лицето му изплува лека усмивка. — Искаш ли нещо друго?

Хоно вдигна глава и го погледна в очите. Напълни дробовете си с въздух и тихо попита:

— Може ли да получа чаша чай?

Големия Езо вдигна вежда в знак на учудване, после кратко кимна с глава:

— Да, разбира се.

Натисна едно копче пред себе си, даде тихите си нареждания и се облегна назад в креслото.

— Ако продължаваш да се мръщиш, скоро ще остареееш — отбеляза след известно време той, огледал на спокойствие лицето на Хоно. — Чувал съм го от майка ми... Така съветваше бившата ми жена... — на лицето му отново се появи усмивка. — Може би трябва да те заведе при нея на инструктаж...

Чаят пристигна. Големия Езо се зае с церемонията по сервирането. Хоно проговори едва когато чашките останаха празни.

— Имам нужда от помощта ти.

— Моите ръце са изцапани — някак тъжно поклати глава Езо. — Аз съм гангстер, а ти си твърдо убедена, че съм убил баща ти... Как е възможно да търсиш помощ именно от мен? — главата му отново се поклати. — Дошла си не където трябва... По-добре се обърни към полицията, или иди в Токузо...

Значи знае, че съм омъжена за Ейкичи, съобрази Хоно. В това нямаше нищо изненадващо, тъй като събирането на информация беше едно от основните занимания на Големия Езо.

— Полицията и прокуратурата не могат да ми помогнат — твърдо рече тя. — Ти си единственият ми шанс. Искам да сторя каквото трябва, но изпитвам страх. Обвързана съм от „гири“, но какво може да направи една жена в този мъжки свят? Искам да ми помогнеш. Ще го сториш ли?

Големия Езо дълго я гледа. Беше едър мъж на около петдесет години, ръкавите на копирения костюм сякаш всеки момент щяха да се пръснат под напора на огромните мускули. Широкото му и открито лице внушаваше доверие, колкото и странно да звучеше това. Здравостиснатите устни и решителната брадичка издаваха наличието на силна воля и голяма доза агресивност. Косата му беше гъста и късо подстригана, в подрязаните мустачки проблясваха първите сребърни косъмчета. Повече приличаше на представител на закона, отколкото на гангстерски оябун.

— Извинявай за въпроса, но защо трябва да ти помагам? — разпери ръце той.

Хоно очакваше подобен въпрос. Отвори бележника, в който съхраняваше адреси и телефони, на бюрото легна кафяв плик.

— Това са пари — рече. — Всичките, които успях да събера...

Големия Езо се намръщи.

— Не стигат ли? — попита със свито сърце Хоно.

— Махни този плик! — заповяда гангстерът. — Не вземам пари от млади и красиви момичета, които би трябвало да имат повече ум в главата!

— С всичко ли се шегуваш? — изглежда го Хоно и отчаяно поклати глава. Ако Големия Езо откаже, всичко отива по дяволите! — С твоя помощ бих могла да...

— Моята помощ не се купува, драга госпожо Канзей! — отсече Големия Езо, стана от мястото си и тежко пристъпи към нея. — Тя се заслужава! — очите му не се отделяха от лицето ѝ. — Сама каза, че си слаба жена в един мъжки свят... Това ми напомня за думите на мама, отправени към бившата ми жена: „Трябва да ме убедиш, че мястото ти е именно тук“... Ако аз приема да ти помогна, това означава, че поемам съвсем точно определени задължения. Отношенията ни ще станат други — сериозни и задълбочени. Затова те съветвам хубаво да си помислиш, преди да продължиш...

— Вече сторих това — отвърна Хоно. — Ако приемеш да ми помогнеш, аз ще ти бъда задължена... Нямах представа колко зле се чувствам, като си помисля за това.

— Сега пък ме обиждаш! — изръмжа Големия Езо. — По доста странен начин молиш за помощ...

— Поела съм задължението да изпълня предсмъртното желание на един умиращ самурай! — стисна зъби Хоно. — Той беше мой приятел, беше истински човек на честта. Аз му помогнах да умре достойно... Но той поиска услуга от мен и за мен е въпрос на чест да я изпълня... Давам си сметка, че не мога да го сторя сама и затова съм тук. Трябва ми твоята помощ!

— Самурай, казваш... — проточи Езо и замислено подръпна долната си устна. В очите му проблесна любопитство. — Нима твърдиш, че ти си била секундант на Какуей Саката, че твоята ръка му е помогнала да си разпори корема?

— Да.

— Ясно — замислено кимна оябунът, помълча малко, после вдигна глава. — Един якудза поема знамето от ръцете на падналия самурай... Това ми звучи фантастично!

— Значи си съгласен да ми помогнеш?

Очите на Големия Езо бавно се спряха на лицето ѝ.

— Имах предчувствието, че скоро пак ще се видим тук, госпожо Канзей — тихо промълви той. — Преди една година нахлу с пистолет в ръка и го насочи в главата ми... Никога не бях си представял, че една жена е способна на подобен акт. Особено след като прояви благоразумието да не натиснеш спусъка... Ще ти призная, че нямаше да успееш. Моите хора бяха готови и щяха да ти пръснат черепа моментално... А сега...

— Ще направя всичко, което се иска от мен — твърдо отвърна Хоно.

— Сигурна ли си? Дали имаш представа какво означава това „всичко“? — Големия Езо помълча, пистолетът върху дланта му приличаше на невинна детска играчка. — Знае ли някой къде ще те отведе този път, какво ще се наложи да вършиш? — тялото му леко се олюля. — Самураите не прибягват току-така до ритуално самоубийство, за него трябва да имат основателни причини... Ти се готвиш да направиш първата крачка в мрака. Там, където без съмнение те дебнат непознати опасности, могъщи и злокобни сили... Задължително трябва да си готова за борба с тях — пистолетът легна удобно в дланта му, показалецът бавно се уви около спусъка. — Какво ще кажеш за това? Все още имаш време да се откажеш...

Хоно извади ключа, който Какуюей Саката й беше изпратил по пощата. Показа го на Големия Езо и решително тръсна глава:
— С това започваме!

ТРЕТА ГЛАВА

Провинцията на Вирджиния, Картечният град

Ръсел Слейд взе Тори със специалната си бронирана лимузина, изработена по поръчка. Навън още не се беше съмнало, птиците едва започваха да се пробуждат.

С присъщата си арогантност той беше останал на летище Лос Анджелис, сигурен в нейното обаждане. Разполагаше с три от тези специални коли, които издържаха на картечен огън, вървяха с 240 километра в час и бяха пълни с ултра модерни електронни средства за комуникация. Те поддържаха висока готовност и бяха на негово разположение, когато му потрябват, в три от най-възловите града на страната — Вашингтон, Ню Йорк и Лос Анджелис. Истински мобилни офиси, тези автомобили бяха от жизненоважно значение за работата му, в тях той не само ръководеше акциите на отдела си, но често се хранеше и спеше. Ръсел имаше почти патологическа нетърпимост към застояването на едно място. Без съмнение тази странна привичка беше наследство от Бърнард Годуин, който преди години оцеля при опит за атентат от страна на КГБ именно благодарение на нея. Ръсел ненавиждаше хотелите, главно защото в тях нямаше начин да бъде осигурена стопроцентова безопасност. Прекалено многоброен персонал, коридори и стълбища, прекалено много хора с резервни ключове и оживено движение по всяко време на денонощието...

За негова чест обаче, той не прояви никакво злорадство, а прие обаждането ѝ като нещо, което е напълно в реда на нещата. Когато Тори получи възможност да се замисли върху този факт, тя проумя, че е очаквала от него точно такова поведение и всичко беше наред.

По време на полета към Вашингтон имаше предостатъчно време за размисъл. Полет в частния самолет на Ръсел, разбира се. Техниката против отвличане се беше оказала толкова тежка и обемиста, че „Алеята“ се принуди да поръча за нуждите на ръководството си не първоначално одобрения малък реактивен самолет „Лиър“, а един доста солиден „Боинг-727“. Тори умираше за сън, но затвореше ли очи, в главата ѝ изплуваше картината от къщата на Ариел на Рашън хил,

разкъсаният от експлозията диван и споменът за онази, другата експлозия, която беше раздробила бедрото ѝ... Споменът за грозно озъбената маска на смъртта, която беше погледнала право в очите...

Стряскаше се от ударите на собственото си сърце, отваряше очи и се надигаше в креслото. Ръсел седеше насреща ѝ, потънал в съдържанието на дълъг факс, изпратен от оперативния център на „Алеята“, скрит дълбоко под изумруденозелените хълмове на Вирджиния. Помнеше го като пушач, но сега очевидно беше отказал цигарите и ритмично дъвчеше капачката на някаква химикалка.

Някъде над Охайо или Мисури им поднесоха кафе и сандвичи и Тори с благодарност пое пластмасовата чинийка. Нямаше никакво желание да се връща към кошмарната дрямка, запълнена с болка и вледеняващ ужас.

Ръсел се обади едва когато приключиха със закуската.

— Продължаваш ли да поддържаш връзки с японския вариант на мафията? — попита той.

Тори не обърна внимание на иронията в гласа му. Все още си го представяше небрежно отпуснат в блиндираната лимузина, арогантен и циничен... Толкова сигурен в нейното обаждане, че не си беше направил труда да се качи на самолета. Изпита желанието да стовари един юмрук в лицето му, но вместо това направи опит да се концентрира върху плана, който се очертаваше в главата ѝ. Някъде на разсъмване тя стигна до заключението, че има начин да получи всичко, което иска: своята работа в „Алеята“, като тя, а не Ръсел диктува условията; едновременно с това да го накаже за наглостта, да отмъсти за отстраняването си... Възнамеряваше да го нарани далеч по-дълбоко, отколкото би сторила това с помощта на юмруците си. Все пак представата за мутрата му със скоби за фиксиране на счупени челюсти я накара да изпусне една замечтана въздишка...

— Ако имаш предвид Якудза — да, аз все още имам контакт с тях — невинно се усмихна тя.

Ръсел кимна с глава, сякаш доволен, че е издържала някакъв неизвестен тест.

— Много добре — рече. — Защото твоите Якудза са затънали до гуша!

— Имаш предвид убийството на Ариел Соларес?

Ръсел отмести подвижната лампичка и притисна с пръсти клепачите си. Лицето му потъна в сянка. Зад илюминаторите се мяркаха белите кълба на облаците, разкъсани от скоростта на реактивния лайнер.

— Помниш ли онези убийци от Якудза, които ви преследваха в подземията на Буенос Айрес? — попита той. — Е, те бяха една малка част от заплахата, която трябва да отстраним... Страхувам се, че ни очакват още доста мръсни номера...

— Сега разбирам на какво дължа личното ти посещение — въздъхна Тори. — Японците играят някаква игра и ти имаш нужда от моя опит... — очите ѝ се спряха върху лицето му с престорена загриженост. — Но какво е това? Нима си се изпотил под мустачките?

— Не ставай смешна!

Отговорът му прозвуча раздразнително и Тори изпита дълбоко задоволство.

— Сериозна ли е тази игра? — попита тя.

— Твоите японски приятелчета започват да ме дразнят — хладно я изгледа Ръсел. — Не признават никакви правила!

— Напротив, те винаги играят по правилата — поклати глава Тори. — Проблемът е там, че ти реагираш като всеки друг член на американската администрация... И нямаш никаква представа за тези правила!

Той се втренчи в нея с изражението на човек, сблъскал се със странно произведение на модерното изкуство. В погледа му имаше шок, объркване и солидна доза гняв.

Тори изпревари реакцията му, скочи на крака и отиде в тоалетната. Върна се двадесет минути по-късно, облечена в топла жилетка от естествен мохер над плътно прилепнало боди. Надолу носеше плисирана поличка в бежов цвят, на краката си имаше меки обувки от кожа на гущер, на ушите ѝ се поклащаха обици от солидно злато.

— Едно малко шоу, а? — язвително подхвърли Ръсел.

— Ето как ти се отразява Л.А. — въздъхна с престорено съжаление тя. — Винаги си мислиш за някаво шоу... — на лицето ѝ се появи усмивка. — Ти може и да не оценяваш усилията ми, но Бърнард положително ще бъде на друго мнение.

Вашингтон ги посрещна с гъсти изпарения, издигащи се от Потомак. Една от специалните лимузини на Ръсел ги очакваше направо на пистата. Мощният двигател едва чуто мъркаше, тъмните стъкла предлагаха надеждна защита както срещу столичната влага, така и срещу куршумите на евентуален убиец.

Тори изчака да излязат сред хълмовете на Вирджиния и въпреки протестите на Ръсел спусна прозорчето от своята страна.

— Искам да чуя как пеят птичките — поясни тя, докато колата се насочваше към магистралата с четири платна. По нея изминаха точно осем километра, след което свърнаха по широко и гладко шосе, от двете страни на което се занизаха къщичките на типично американско градче, с обичайните за цялата страна магазини: „Сиърс“, „Д.С. Пени“, „Рейдио Шак“ и „Файленс“ — огромната аптечна верига с представителства във всяко населено място. Лимузината прекоси градчето и влезе в голям подземен паркинг. Стигна най-долното ниво и спря срещу гола бетонна стена, боядисана в бяло. Изчакаха електронната проверка, продължила няколко секунди. После на малкия пулт пред Ръсел светна зелена лампичка и той набра десетцифровия шифър за достъп. Част от бетонната стена се вдигна и лимузината се плъзна в отвора.

Озоваха се в тунел с две платна, очертани от жълто-оранжеви светлини. Пътуваха по него в продължение на десетина минути, бетонната настилка се изви стръмно нагоре и не след дълго отново се озоваха сред зелените поля на Вирджиния. Но този път периметърът беше очертан от висока ограда, намираха се в модерна ферма за развъждане на коне — истинския дом на „Алеята“.

Бърнард Годуин ги очакваше пред главния вход. Зърна Тори да слиза от задната врата на лимузината и на лицето му изгря широка усмивка. А тя с изненада установи, че изобщо не се е променил от времето на последната им среща: от фигурата му все така се излъчваше самоуверената решителност на опитен римски пълководец и мъдър държавник. Никога в живота си не беше виждала човек, на когото толкова много приляга мантията на властта. В сравнение с него Ръсел изглеждаше неуверен ученик. Имаше чувството, че Бърнард Годуин се нуждае от властта така, както бебето се нуждае от майчиното мляко; както собствената ѝ майка се нуждае от постоянните

си артистични превъплъщения. Лишен от власт, той би загинал в рамките на двадесет и четири часа...

— Господи, Тори! Изглеждаш сто пъти по-добре отпреди година и половина! — Бърнард пристъпи крачка напред и топло я прегърна, устните му леко докоснаха ухото ѝ. — Страшно се радвам, че отново си тук!

В следващия миг вече я отдалечаваше от себе си, главата му се извърна към лимузината:

— Браво, Ръсел! Успя да я доведеш отново у дома...

По традиция рапортите се приемаха в тапициран с плюш апартамент, напълно изолиран от останалата част на сградата. В него дори електрическото захранване беше самостоятелно, от специално монтирани генератори. Всъщност целият комплекс беше напълно независим в енергийно отношение — Бърнард Годуин беше успял да се пребори за това още при създаването на „Алеята“. Тежките и скъпи генератори бяха монтирани по такъв начин, че правеха невъзможно използването на каквито и да било подслушвателни устройства.

Мебелировката в апартамента беше типична за елитен мъжки клуб — солидна и удобна, със спартански нюанс. Точно по тази причина Тори реши да се облече подчертано женствено, дори провокативно. Осемнадесет месеца не беше стъпвала тук, в този могъщ център на тайната власт. Затова искаше завръщането ѝ да се усети, особено от мъжете, които упражняват тази власт...

Настаниха се около солидна маса от полирано дърво, отрупана със сандвичи, пресни плодове, кафе и сокове. Тори не беше сигурна, че има апетит, но си взе от всичко — ей така, по навик... Тук разговорите неизменно се провеждаха свободно, с дълги паузи за похапване... Механично наблягаше на боровинките — плодовете, които фигурираха в списъка на тъй наречената оперативна храна. По време на Втората световна война боровинките са били неразделна част от менюто на бойните пилоти, тъй като съдържат ензим, който изостря зрението...

Тори вдигна глава и хвърли очаквателен поглед към Бърнард. Но той само поклати глава и кратко рече:

— Започвай, Ръсел.

Ръсел Слейд извади гланцирана папка. На корицата пишеше „Сладолед“, горният десен ъгъл беше пресечен от алена черта. Това означаваше, че съдържанието на папката е строго секретно и не може

да бъде размножавано или изнасяно извън периметъра на „Алеята“ без РД — лично разрешение на директора.

Ръсел прочисти гърлото си и започна:

— Тори, по време на полета вече ти споменах, че нашите противници готвят една изключително опасна операция. Не се шегувах, нито пък преувеличавах... Става въпрос за разпространение на наркотици в глобален мащаб.

— Кокаин?

Ръсел и Бърнард Годуин размениха кратки погледи, после помладият мъж кимна с глава:

— И да, и не... Нещата станаха достатъчно лоши, когато южноамериканските наркобарони започнаха да подкупват своите правителства, превръщайки ги в съучастници на целия процес — от отглеждането до разпространението на кокаина... Сега обаче сме изправени пред нов, още по-опасен момент, който заплашва пряко националната сигурност на Съединените щати.

Замълча и отпи глътка портокалов сок. А Тори си припомни, че Ръсел Слейд е изключително добър в разговорите, винаги знае кога и по какъв начин да привлича вниманието на събеседниците си.

— Първият обезпокоителен сигнал дойде преди около година — продължи той. — Умря едно хлапе във Вашингтон... Зная, че това не звучи особено убедително, но по време на разследването излязоха наяве някои доста странни, бих казал дори смразяващи обстоятелства. Първо: хлапето беше момиче на около петнадесет години, бяло момиче от добро семейство. Тъжно или не, именно този факт привлече нашето внимание... Ако жертвата беше някое обикновено хлапе от улицата, ние едва ли щяхме да се занимаваме с нея...

Но бащата на това момиче се оказа не само състоятелен, но и доста влиятелен човек, твърдо решен да разкрие загадката на нещастията, което сполетяло семейството му. За тази цел наел опитен специалист — бивш главен съдебен лекар на Ню Йорк, който се пенсионира преди време и пишел мемоарите си. Умен тип, който знае къде и как да се рови. Когато предал предварителните си заключения на бащата, онзи бил толкова разтревожен, че започнал да звъни на приятелите си в правителството. Вдига се шум, информацията влиза и в нашите компютри. Бях принуден да взема незабавни мерки и

изпратих Ариел Соларес да получи лични впечатления от участниците в случая.

Ръсел откачи лист хартия от машинката на папката и го подаде на Тори:

— Това е заключението на съдебния лекар. Няма смисъл да го четеш цялото, аз ще ти го предам в резюме: въпросното петнадесетгодишно момиче не е починало от свръхдоза наркотик (каквото е първоначалното медицинско заключение), а от системна злоупотреба с кокаин.

В стаята се възцари тишина. Тори бе принудена да признае пред себе си, че Ръсел не е забравил как се борава с драматичните паузи.

— Надявам се, че започваш да схващаш пред каква главоблъсканица бяхме изправени. Нима е възможно петнадесетгодишно хлапе да умре от системна злоупотреба с кокаин? Криминалистите са категорични, че за достигането на този фатален етап са нужни поне десет години здраво друсане, при това с тежки наркотици. Нещо невъзможно в нашия случай, нали? Но доказателството въпреки всичко беше пред очите ни!

Пръстите на Ръсел несъзнателно потънаха в джоба на сакото и Тори разбра, че търси цигари. Овладя се почти веднага и отпи нова глътка сок.

— Наеният от бащата патолог се блъска над загадката в продължение на шест седмици — продължи Слейд. — Но той наистина е един изключително умен стар пес и успява да я разреши... Момичето действително е вземало кокаин, но едва в продължение на три месеца... — очите му се заковаха върху лицето на Тори. — За три месеца организмът ѝ се скапва така, сякаш е злоупотребявала с наркотици цели десет години! Как е възможно това? Отговорът дава самият кокаин... На пръв поглед една съвсем нормална дрога, този кокаин показва доста странни свойства, когато е подложен на задълбочен молекулярен анализ. Отначало отклоненията ни се струаха незначителни, но ние си направихме труда да възстановим точния му състав в една от нашите лаборатории. Ефектът върху опитните мишки беше поразителен. Оказа се, че този наркотик е силна отрова, просто и ясно... Естествено той не действа като отрова и не предизвиква бърза смърт. В сравнение с него обикновеният кокаин изглежда като безвредна бучка захар... Защото новата субстанция не

само възбужда до крайност човека, който я употребява, но и е изключително прилепчива. Който я опита веднъж, вече не може да се откаже. Една истинска бомба с часовников механизъм, който се задейства максимум след три месеца и организмът е мъртъв...

Тори се замисли върху чутото, после вдигна глава:

— В тази връзка ли си изпратил Ариел в Буенос Айрес?

— Да.

— А двамата якудза в тунелите?

Ръсел стрелна с поглед Бърнард Годуин, после очите му се върнаха към Тори:

— Ариел стигна до заключението, че те са свързани с нелегалния канал на дрогата. После, както пише в последния му рапорт, той е открил друга, още по-обезпокоителна връзка между Якудза и супер кокаина...

— Чакай малко — прекъсна го Тори. — Нима твърдиш, че японците произвеждат този наркотик?

— По всичко личи, че е така — кимна Ръсел.

— Откъде е получил Ариел тази информация? Кои са осведомителите?

— Не знаем това — призна Ръсел. — Успя да ме убеди, че трябва да прекратим всички обичайни контакти помежду си, иначе едва ли ще успее да проникне сред мрежата... Знаеш какво означава това: никакъв ежедневен контрол, никакви регулярни рапорти, никаква подкрепа в случай на нужда... Каза, че действа в изключително опасна обстановка и ако бъде заподозрян... — млъкна и сведе поглед към надписа „сладолед“ в ръцете си. „Вероятно не вижда нищо, а просто си спомня за загиналия агент“, съобрази Тори.

— Така възникна идеята за твоето привличане — вдигна глава Ръсел. — Ти познаваш японците, тяхната култура. Те никога нищо не откриват сами, но сложат ли ръка върху даден прототип, могат да го усъвършенстват като никой друг на този свят...

— Не е вярно, че не правят открития — поклати глава Тори.

— Знаеш какво има предвид Ръсел — намеси се за пръв път Бърнард. — Този кокаин не е синтезиран по изкуствен начин. Оригиналната дрога е основна съставка в него, само така той се превръща в най-страшното оръжие, изобретено някога от човека...

— Но в това няма логика! — изглежда ги последователно Тори. — Защо японците ще искат да създадат този супер наркотик? Ако е за пари, всичко би било наред... Но защо им е да го превръщат в оръжие? Това е чудовищно!

— Напълно съм съгласен с теб — кимна Бърнард Годуин. — Но определени среди в нашата администрация са твърдо убедени, че от няколко години насам Япония води необявена икономическа война с Щатите и няма да се спре пред нищо, за да постигне победата... — облиза устните си, както правеше винаги, когато е изправен пред труден проблем. — Лично аз не вярвам на тази теза, но ще останеш изненадана, ако ти кажа колко хора на Капитолийския хълм са убедени в нейното съществуване, да не говорим за Белия дом... — изражението на лицето му беше все така твърдо и решително. Лице на истински лидер. — За момента сме сигурни единствено в това, което успя да разкрие Ариел: супер кокаинът действително е създаден от японците. От теб искаме да разкриеш останалото: кой го произвежда, кой го купува, защо го купува... А после ще имаш възможността да ги пратиш по дяволите, веднъж и завинаги!

— Опитай се бъдеш по-толерантна с Ръсел — рече Бърнард Годуин. — Той е добър човек.

— Той ме уволни! — отвърна Тори.

— Вярно, при това с мое съгласие...

— С твое какво?!

— Тори, аз те обучих на всичко и много те обичам. Включих те сред агентите на „Алеята“ с ясното съзнание какъв риск поемам. Защото бях убеден, че твоите изключителни умствени и физически качества ще вземат превес над останалото: склонността ти към бунт и неподчинение, към рисковани решения...

Но, за добро или лошо, „Алеята“ е организация с военизирани структури и ти вече познаваш част от тяхното действие. Никой не може да нарушава правилника, тъй като това заплашва сигурността на цялата организация. А ти се опита да сториш точно това и понесе последиците. Ръсел постъпи така, както би постъпил всеки директор, затова престани да го обвиняваш...

Намираха се на просторната затревена площ, изпъстрена с препятствия за прескачане. Наоколо не се виждаше жива душа, но въпреки това те се придържаха в близост до храстите и дърветата — естествена преграда срещу електронното подслушване от разстояние.

— Добре — въздъхна Тори. — Може би наистина се отнасям несправедливо с него. Но това не означава, че се отказвам от претенциите си.

— А какви са те?

— Да се завърна на работа при определени от мен условия.

— Това ми звучи твърде опасно, за да го приема безпрекословно — усмихна се Бърнард. — Каж ми какво точно искаш.

Тори помисли за миг, после тръсна глава и започна:

— Не искам да нарушавам правилника, искам просто мъничко да го променя. Искам пълна свобода на действие при...

— Невъзможно!

— Вие имате нужда от мен, нали?

Бърнард се извърна, очите му я пронизаха.

— Хайде да престанем с този танц, Тори — изръмжа той. — Познаваме се прекалено добре. Ние имаме нужда от теб, но и ти имаш нужда от нас. Ако отречеш този факт, аз незабавно ще прекратя всякакви контакти с теб. Защото това би означавало, че се самозаблуждаваш, следователно лесно би могла да заблудиш и нас. Не мога да позволя подобен развой на събитията, каквото и да ми струва това. Ти обичаш лова и опасността, обичаш дори кръвта, която се плиска около теб... Не, излишно е да го отричаш — и двамата знаем, че е истина... Ти обичаш танца пред лицето на смъртта, Тори. И умееш да го правиш така, както никой друг...

Настъпи пауза, нарушавана единствено от почукването на кълвача, скрит в листака над главите им.

— Ако ме изслушаш, вероятно ще приемеш това, което искам — промълви най-сетне Тори.

— Съмнявам се — поклати глава Бърнард. — Но все пак искам да го чуя...

Отново закрачиха напред и спряха едва когато стигнаха сянката на няколко огромни клена. Под тях беше хладно и лъхаше на влага, на огряната от слънцето поляна кротко пасяха коне. Картината беше идилично спокойна.

— Искам РД, което ще ми дава незабавен достъп до секретен материали — заяви Тори. — Да има постоянно действие, защото иначе ще губя твърде много време... И още нещо — искам Ръсел за партньор в оперативната работа!

Мълчанието, което последва, беше толкова тежко, че Тори чу хрупането на конските зъби от поне шестстотин метра разстояние. Това беше личното ѝ отмъщение към Ръсел Слейд: да изкара бюрократа от чистичката канцелария, да го натика в калта, да го изправи срещу лицето на врага... И да надзърне в очите на смъртта, ако има късмет, разбира се...

Нито за миг не се разколеба от думите на Бърнард. Някогашен актьор, той прекрасно умееше да насища изразите си с емоции. Но Тори беше израснала в тази среда и отдавна беше имунизирана срещу поведение от подобен род.

— Мястото на директора не е на фронта... — промълви най-сетне Бърнард.

— Въпреки това аз...

— Не мога да позволя това.

Тори се извърна и подигравателно отдаде чест:

— Тогава ще се видим след още година и половина!

— Тори, ти също имаш нужда от нас...

Тя направи крачка по посока на слънцето, Бърнард протегна ръка да я спре.

— Окей — въздъхна той. — Ще получиш постоянното си РД — пръстите му се увиха около ръката ѝ. — Никога не съм те молил за каквото и да било, Тори... Но сега ще го направя. Ние наистина имаме нужда от теб! Далеч повече, отколкото беше склонен да покаже Ръсел. Но и той е човек, и той притежава чувство за гордост... Може би и ти се нуждаеш от нас повече, отколкото си склонна да признаеш. Дявол да го вземе, прекрасно знаеш, че в думите ми има истина, нали?

Тори издържа погледа му, без да мигне.

— Искам Ръсел за партньор, Бърнард!

— Защо?

— Тук, в тази херметически затворена ферма, той е страхотно изолиран, Бърнард. Също както в блиндираните си лимузини и обезопасените самолети. За разлика от теб, той е напълно откъснат от света. Спомни си... Твоят опит не се изчерпваше единствено с екипа

умни глави и оперативния център, нали? От време на време считаше за необходимо да отлепиш ухо от безжичните телефони и да го опреш в земята. Ръсел ще бъде заплаха за мен, ако остане тук и единствената му грижа бъде да ме засипва със заповеди. Така е постъпвал с Ариел, така се готви да постъпи с мен. Дай ми го за партньор. Опитът ще му бъде от полза, а и на мен ще помогне...

— Не съм сигурен, че точно тази мисия е най-подходяща за подобни експерименти.

Сега беше ред на Тори да се втренчи в лицето му.

— Искаш да кажеш, че е твърде опасна за него, но мен можеш да ме похарчиш, така ли?

— На този етап не мога да си позволя да изгубя нито един от двамата ви — поклати глава Бърnard, но в поведението му се долови колебание.

— Но не можеш да позволиш и разпространението на новия кокаин, нали? Разполагаш с доказателства, че този процес вече е започнал. А представяш ли си как ще завърши? Ако тази мисия не стартира, Ръсел вероятно няма да има шанс за участие в друга...

— Как успя да те убеди? — учудено го изглежда Ръсел. — Сигурен съм, че идеята не е била твоя...

— Не ставай нагъл! — срязва го Бърnard. — Аз я одобрих и това е важното!

— Винаги си проявявал слабост към нея — въздъхна Ръсел.

— При това съвсем основателно. Струва ми се, че ти така и не успя да оцениш по достойнство таланта на Тори...

— Донякъде си прав — неохотно се съгласи Ръсел. — Но аз никога не съм изпитвал стопроцентово доверие в нея. Не, не в обикновения смисъл на думата... Но поведението ѝ страда от хронична непредвидимост. Зная, че я доведе тук с надеждата да се отърси от бунтарството. Но сам виждаш, че никога няма да стигне зрелостта, нали?

— Не съм убеден, че „зрелост“ е най-подходящата оперативна дума — поклати глава Бърnard. — Тя просто ненавижда организации от всякакъв вид, а аз започвам да се убеждавам, че това е по-скоро

предимство, отколкото недостатък. Особено за задачите, които ѝ поставяме...

Ръсел презрително изсумтя.

— Ще разбереш какво имам предвид, само ако се освободиш от личната си антипатия — продължи Бърнард. — Омразата към организациите я прави сто процента сигурна. Представяш ли си, че някой някога би могъл да я презавербува? Изключено! В този смисъл тя е чиста като сняг, а свободният дух завинаги ще я остави такава. Трябва да си благодарен на Бога, че разполагаш с такъв агент...

— Всичко това са пълни глупости! — избухна Ръсел. — Проклет да бъда, ако тръгна с нея и изпълнявам заповедите ѝ!

— Виж какво, Ръсел! — изръмжа Бърнард Годуин и сграбчи ръката на по-младия мъж. — Не само ще тръгнеш, но и ще се представиш добре! Защото, ако не го сториш, мога да ти гарантирам погребение в рамките на тридесет и шест часа! Такова е мястото, за което потегляте, ясно ли е? На света няма по-добър оперативен агент от Тори Нън. Няма! Тя те пожела за партньор като част от условията да се върне при нас и аз дадох съгласието си. Толкоз!

— А какви бяха другите условия?

— Остави ги на мен. Те са просто подробности. Сега искам от теб да се заемеш с тази японска ситуация. Аз и без това си имам достатъчно работа с проклетата „Бяла звезда“!

— Не мога да повярвам, че още се ровиш в тази история — учудено го погледна Ръсел.

— „Бялата звезда“ е първата ни реална следа към организираната националистическа съпротива в рамките на СССР — отвърна Бърнард. — Затова никога няма да се откажа от нея.

— Но дори ти, с твоите връзки и умение да убеждаваш, не успя да получиш одобрение — изтъкна Ръсел. — Всички се страхуват, че отново ще се окажем в ситуацията отпреди известно време... Никой не е забравил фиаското на операция „Бумеранг“.

— Не е нужно и ти да ми напомняш за нея — въздъхна Бърнард.

— Опитвам се да те предпазя — рече Ръсел. — Предшествениците на КГБ вече са правили подобен номер през 20-те... Създават Тръста и всички са убедени, че това е организация за свалянето на Ленин. Правят го толкова добре, че много емигранти се завръщат в родината си, за да се включат в новата съпротивителна

организация. Естествено само за да попаднат в лапите на Феликс Дзержински — шефа на НКВД. Това, е установен модел, Бърнард... А ние знаем, че КГБ обича да работи по установени модели. „Бялата звезда“ без съмнение...

— Аз вярвам, че „Бялата звезда“ е напълно реална организация — твърдо го прекъсна Бърнард. — И се бори за съюз на независими държави в рамките на СССР — нещо, което твърде много се доближава до нашите щати...

— Значи истински Съюз на съветските социалистически републики, а? — почти се изсмя Ръсел.

— Не социалистически и точно там е работата! „Бялата звезда“ се бори за демократична република, а това означава окончателна смърт на социализма в Русия. Лично аз съм убеден, че това е пътят, по който тази страна може да влезе в двадесет и първи век като наистина модерна държава. Защото от промените зависи оцеляването им. Русия отчаяно иска да стане конкурентоспособна на страни като Япония, Корея и Тайван, да печели твърда валута от износа си. Но социализмът я скована. Тя се нуждае от свободна пазарна икономика толкова силно, колкото и от независими в национално отношение републики, освободени от робството на Москва. Ръководството на „Бялата звезда“ разбира това, но е изкушено да избърза. И с това неволно привлича върху себе си повече внимание, отколкото е здравословно за него... — Ръката му се размаха във въздуха. — Но стига сме обсъждали „Бялата звезда“! Имаме далеч по-неотложни задачи.

Очевидно ободрен от разходката, Бърнард помълча малко, после започна:

— Може би мислиш, че съм прекалено сантиментален по отношение на Тори Нън. Но скоро ще промениш мнението си, бъди сигурен в това. Наскоро прегледах архивите и установих, че нито веднъж не си използвал целия ѝ потенциал...

— Това е твое мнение.

— Което е единственото валидно мнение — рязко отвърна Годуин, после побърза да смени тона. — В случая просто съм по-обективен от теб, Ръсел... Отричай колкото щещ, но ти просто не можеш да понасяш Тори Нън и това е голата истина. И аз зная защо — защото ако наистина беше стигнала „зрелостта“ (според собственото ти неточно определение), днес директор щеше да е тя, а не ти...

Колкото повече мисля за предложението ѝ, толкова повече се убеждавам, че е права. Ти действително се атрофираш зад това бюро. Има опасност скоро да бъдеш вреден не само за себе си, но и за „Алеята“. Никой от нас не иска това да стане факт, нали?

Подновиха разходката си и скоро приближиха мястото, на което бяха разговаряли Тори и Бърнард. Но сега се свечеряваше, конете бяха прибрани. Без тях хълмовете изглеждаха някак пусти...

— О, не се прави на толкова съкрушен — поклати глава Бърнард. — Получаваш уникален шанс да поправиш грешките, които си допуснал в миналото. Не всеки може да се похвали с това...

— Въпреки това искам гаранции — тръсна глава Ръсел. — Сам знаеш, че е възможно да си сбъркаш. Тя може пак да наруши правилата и тогава всички ще бъдем в опасност.

— Вярно — кимна Бърнард. — И това е още една причина да работиш съвместно с нея по време на операцията. Кой по-добре от теб би усетил фалшива нотка в поведението ѝ?

— Ами ако се окаже, че ти грешиш?

— О, тогава нещата ще бъдат безкрайно прости — отвърна Бърнард Годуин и тръгна обратно към къщата: — Имаш разрешението ми да я ликвидираш!

— Първата ни спирка е Япония, затова трябва да получа експресна информация за най-важните неща — промърмори Ръсел, докато пътуваха към летището. — Обичаи, начин на поведение, идиоматични изрази и всичко останало...

— Няма да пътуваме за Япония — поклати глава Тори. — Поне не веднага...

— Но нали японците...

— Трябва да хванем нишката отначало, иначе няма да стигнем доникъде — поясни Тори. — Няма смисъл да си завираме носа някъде по средата на пътя и да се чудим в коя посока да тръгнем...

— Но нали нишката тръгва именно от Япония? Логично е да започнем от там.

— Логиката носи полза само в лабораторна среда. Там, където отиваме, решителна роля ще играе интуицията...

От оперативния център на „Алеята“ се беше свързала с Естильо, своя аржентински приятел. Размениха няколко общи приказки, после споменаха Соларес. От гласа на Естильо ясно пролича колко тежко преживява загубата на приятеля си, но иначе не каза нищо определено. Беше сдържан, мъката остана скрита в душата му. Но Тори я усети много добре, ненапразно Естильо твърдеше, че тя, дълбоко в себе си, винаги е била истински „портеньо“...

— Добре — капитулира Ръсел. — Къде отиваме?

— В Картечния град — отвърна Тори.

— Меделин? — смаяно попита Ръсел. — Колумбия?

— Точно така — кимна Тори и пое по стълбичката на частния 727. Шофьорът на лимузината пъргаво се зае да подрежда багажа им в търбуха на металната птица.

— Даваш ли си сметка, че това е забранена зона дори за американските дипломатически представители? — избухна Ръсел. — Чувала ли си, че в това мирно градче плащаш осемдесет долара да ти посвирят на ухо в някой ресторант, но само десет, за да видиш сметката на някого? — имаше предвид „сикарио“ — младите и безскрупулни наемни убийци, които в Колумбия се срещаха на всеки ъгъл. — Знаеш ли, че тази адска дупка е световен рекордър по неразкрити убийства сред градовете, които не са в състояние на война?

— Но Меделин е в състояние на война — отвърна Тори и се обърна да го погледне: — Виж какво, Ръсел. Няма значение дали японците са замесени, или не. Тук става въпрос за кокаинов канал, затова отиваме при източника.

— Хубаво — въздъхна Ръсел и се обърна да хвърли последен поглед на Вашингтон. Вече изпитваше носталгия по удобствата, които оставяше тук. — Източник, който ще ни посрещне с дулото на автомат, насочен в гърдите ни!

Меделин се намира в западната част на Колумбия, недалеч от Тихия океан, сгушен в дълбока долина сред могъщите склонове на Андите. Боингът беше принуден да кръжи дълго над непристъпните планински върхове, после, някак изведнъж, рязко започна да се снижава.

Тори и Ръсел получиха отлична възможност да огледат околността, сякаш бяха безгрижни туристи, стиснали илюстровани брошури в ръце. Под тях се нижеха терасите на великолепно поддържани овощни градини, другото основно перо за износ на, Картечния град.

Останаха на пистата, докато екипажът изключи двигателите, после Тори отиде да поговори с командира. Всички на борда бяха опитни агенти на „Алеята“.

Така изтекоха петнадесетина минути и Ръсел започна да губи търпение. Скочи на крака и тръгна към пилотската кабина.

— Няма ли да се махаме от тук, за бога? — нервно подвижна той.

— Не бива да се появяваме на летището — отвърна Тори. — Там има достатъчно „сикарио“, които чакат да се появи някой гринго и да се лепнат за него...

— Какво ще правим в такъв случай?

— За момента нищо — отвърна Тори и махна с ръка към илюминатора.

Ръсел се приведе напред и успя да зърне двама души в униформи, които с достойнство крачеха към самолета. Ботушите им скоро зачукаха по металната стълбичка.

— Дай ми паспорта си — прошепна Тори, взе документа от ръката на Ръсел и тръгна да посрещне гостите.

Разговаряха на испански. От това, което долавяше, Ръсел бързо разбра, че Тори владее езика безупречно, не по-зле от униформените. Той самият също говореше испански добре, заедно с още няколко езика. Но беше достатъчно честен да си признае, че акцентът му винаги личи. Тори го превъзхождаше главно във владенето на идиоматичните изрази и онези особени нюанси, които елиминират акцента и околните трудно разбират, че пред тях стои чужденка.

Ръсел видя как пачка американски долари преминават в ръцете на униформените, после Тори им подаде паспортите на всички, които се намираха на борда. Граничарите бързо ги подпечатаха и си тръгнаха, без дори да погледнат към Ръсел.

Тори му направи знак и двамата се насочиха към стълбичката. Граничарите не се виждаха никъде. Ръсел напълни дробовете си с чистия планински въздух, лишен от потискащата влага на градовете с по-малка надморска височина.

Тори носеше малък сак от парашутна коприна. Изправиха се в сянката на самолета и търпеливо зачакаха процедурата по презареждане с гориво и всички онези проверки, които предшестват самолетните полети.

На пистата се появи синьо рено с четири врати и бързо се насочи към тях. Тори беше поискала именно рено, тъй като то разполагаше с по-мощен двигател и по-просторно купе от обичайните тук мазди и тойоти.

— Въръжен ли си? — погледна го тя.

Ръсел поклати глава.

— Иди при главния пилот и си избери някакво оръжие — нареди му тя. — По съвместителство той изпълнява ролята и на главен оръжейник.

Ръсел се подчини, но в душата му бликна гняв. Не си направи труда да огледа екипажа и сега трябваше да научи от нея кой какъв е в тази експедиция. Вече съжаляваше, че прие да участва в операцията. Но нима имаше друг избор? Никакъв, въздъхна мрачно той. Бърнард се беше погрижил за това.

Когато се върна, Тори вече седеше на задната седалка и разговаряше с шофьора. Ръсел се настани до нея и колата рязко потегли. Човекът зад волана беше здравеняк с посребрена коса и тънки мустачки. Очите му бяха скрити зад широки слънчеви очила с огледални стъкла, а облеклото му беше просто — памучна риза с отворена яка и ленен панталон.

— Добре дошъл в „Метра-лин“, сеньор Слейд — поздрави го Естильо. Така звучеше името на Меделин на местен жаргон. — Метра-лин, Картечния град...

— Защо не вземем хеликоптер? — попита Ръсел и се извърна към Тори.

— Защото последните чужденци, които го сториха, бяха превърнати в добре обгорели трупове — отвърна Тори. — Терористите сикарио очакват от жертвите си точно това и са готови за нападение... — раменете й леко се повдигнаха. — Алтернативата на гринго, предполагам... Но ние ще се придвижваме като местните...

Реното летеше с огромна скорост по неравната повърхност на тесния път, който криволичеше сред гористи хълмове. Ръсел протегна врат и хвърли поглед на скоростомера. Механично прецени, че се

движат поне с тридесет километра в час над допустимата скорост за подобен път. Готвеше се да каже това на глас, когато Естильо за миг отмести очи от платното и лаконично поясни:

— Преследват ни.

Ръсел се завъртя толкова рязко, че шийните му прешлени изпукаха. Зад тях летяха два блестящи с хромираните си части мотоциклета, които бързо скъсяваха разстоянието до реното.

— Господи Исусе! — възкликна той. — Това ли са ти прехвалените мерки за сигурност? — измъкна пистолета, който му предаде пилотът. Беше тежко оръжие, добро за стрелба от средно разстояние и абсолютно смъртоносно от близко.

— Опитай се да им избягаш — рече Тори. Естильо натисна газта и реното се стрелна напред. Гумите пронизително засвириха по острите завои, дърветата край пътя се превърнаха в плътна зелена стена. Ръсел отново се обърна. Мотоциклетите бяха поизостанали, но вече наваксваха.

— Никога не можем да им избягаме — въздъхна той.

— Нямаме подобни намерения — поясни Тори и се извърна към шофьора: — Намали, Естильо... — кратка пауза, после: — Знаеш какво да правиш, нали?

Ръсел видя как ръката на латиноамериканеца се плъзга надолу, между краката му, а Тори дърпа ципа на сака от парашутен плат.

— Луда ли си?! — изкреця той. — Тези бандити ще ни направят на кайма!

Мотоциклетите с грохот се изравниха с реното. Ръсел видя, че на всеки от тях имаше по двама „сикарио“, отрупани с оръжие като коледни елхи. Всички бяха хлапаци, не повече от седемнадесетгодишни. В околностите на Меделин беше пълно с такива лумпенизирани типове — хладнокръвни убийци, пристрастени от ранна възраст, към кокаина. Те вършеха престъпленията си не толкова от необходимост, колкото от заслепяваща жажда да проливат кръв... С разширени от ужас очи Ръсел видя как дулата на две пушки с отрязани циви се насочват към реното, миг по-късно към тях се присъединиха и чифт автомати МАК-10.

Естильо скочи на спирачката в мига, в който проехтяха първите изстрели. Реното поднесе, задницата му почти запречи пътя. Тори

изскочи навън още преди да престане клатенето на купето, ръцете ѝ се протегнаха напред в класическата стойка на снайперист.

Подминали обекта на нападението си, мотоциклетите заковаха на място и започнаха да правят обратен завой. Това означаваше, че онези с пушките не могат да се прицелят, преди да завърши този процес.

Тори държеше някакъв пистолет с дълга цев, който Ръсел не познаваше. Натисна спусъка, проехтяха два изстрела. Ездачите на първия мотоциклет отлетяха встрани и назад, останалата без контрол машина пресече платното и се заби в крайпътните храсти. Облак мазен дим се вдигна в кристалночистия въздух, изпълнен с аромата на дивия цветя.

Вторият мотоциклет стремително приближаваше. Ръсел забеляза, че шофьорът им, когото Тори нарече Естильо, стоеше спокойно, в ръцете му не се виждаше оръжие. Вероятно беше парализиран от страх. Но самият Ръсел не изпитваше такива емоции. Може и да е бюрократ, както го нарича Тори, но оценките му по стрелба винаги бяха отлични, а в допълнение посещаваше три пъти седмично специалната зала за бойни изкуства „дожо“.

Вдигна пистолета и изскочи до кръста през отвореното прозорче на колата. В момента, в който започна да се прицелва, Естильо рязко се извърна и сложи ръка върху оръжието му.

— Заповед — лаконично поясни той.

— Но тези „сикарио“...

— Търпение — рече на испански Естильо. — Стой и гледай.

Тори напусна прикритието на реното, затръшна вратичката и хукна по шосето — в посоката, от която бяха дошли.

— Какво става? — изкрещя Ръсел и подаде глава през прозореца. — Тори, къде, по дяволите... — направи безуспешен опит да изтръгне пистолета си от хватката на Естильо, в ушите му екнаха пушечни изстрели. — Пусни пистолета, да те вземат мътните! — изрева той. — Не виждаш ли, че ще я убият?

Мотоциклетът летеше в дясната половина на шосето, точно по следите на Тори. Разнесе се сърдитият лай на автомат МАК-10.

Мотоциклетът почти се изравни с тях. Само след миг щеше да профучи покрай колата и тогава вече нямаше как да помогнат на Тори. Ръсел удвои усилията си, но пистолетът остана в ръката на Естильо. Не можеше да приложи цялата си сила и умение, просто не беше

свикнал да се бори в толкова тясно пространство. Облегалката на предната седалка беше солидна преграда срещу ударите, които беше усвоил в дожото.

Видя лицата на двамата сикарио, развяващите се на вятъра дълги коси, широките и злобни усмивки на лицата им. Изобщо не погледнаха към реното и мъжете в него, цялото им внимание беше насочено към жената, убила приятелите им. Въздухът се разтърси от поредния автоматичен откос.

В момента, в който бандитите се изравниха с реното, Естильо гръмна през отворения страничен прозорец, кракът му светкавично изрита вратата.

Мотоциклетът беше прекалено близо, за да избегне удара. Разнесе се пронизително скърцане на гуми, после вратата отлетя заедно с пантите си. Моторът се вдигна във въздуха като разгневен жребец, после се преобърна с жален писък на двигателя, като ранен звяр...

Естильо излетя навън като стрела, Ръсел се извърна и видя тичащата обратно Тори. Кракът на аржентинеца изрита автомата подалеч от безчувствената ръка на бандита.

Едва след като излезе от колата, Ръсел видя кръглата дупка в челото на мъртвия бандит. „Какъв изстрел, Господи“, не можа да скрие удивлението си той.

Естильо пристъпи крачка напред и затисна с крак китката на втория „сикарио“, който понечи да вдигне пушката. От носа и ухото на хлапака течеше кръв. До пристигането на Тори никой не продума нищо.

Тори приклепна до последния от нападателите и заплашително изръмжа:

— Кой ви изпрати?

Онзи направи презрителна гримаса и я заплю в лицето. Тори приближи цевта на странното си оръжие до коляното му и натисна спусъка. Сикариото подскочи като пронизан от гръмотевица. Лицето му стана бяло като платно, очите му се завъртяха лудешки в орбитите си. Сълзите от болката направиха кални вадички по прашното му лице.

Тори се наведе над него, дулото на револвера се насочи в слабините му.

— Натисна ли спусъка втори път, нещо друго ще излезе от строя!
— заплашително просъска тя.

От устата на хлапака излетя само една дума:

— Круз.

„Бикът“... После тялото му се разтърси в буйни спазми, сякаш изведнъж беше пипнал малария.

Когато пристигнаха, коридата вече беше в пълен ход. Изпуснаха да чуят как наркобароните и въоръжените до зъби бодигардове пеят химните на Колумбия и Меделин с патриотичен жар, но кръв все още не беше пролята. Добър знак.

Места имаше само на слънчевата страна на трибуната. Беше страшно горещо. Дълбоката, оформена като гигантска купа арена миришеше на стар камък, червеникава прах и войнственост. Седнаха така, че бикът с кървясали очи беше точно срещу тях, изправен заплашително на крачка от тънък като вейка матадор.

— Ще ми кажеш ли какво, по дяволите, търсим тук? — изръмжа Ръсел, след като се отпуснаха на дървената пейка, без облегалки.

— В онези подземия двамата с Ариел подслушахме разговора между японците, които ни преследваха — отвърна Тори. — Още преди да разберат, че сме там. Току-що бяха убили човек на име Рега, който по всяка вероятност е бил аржентинската им връзка. След като се запознах с твоята информация, ми мина през ума, че трябва да тръгнем по тази нишка... Искам да разбера кой е Рега. Затова повиках Естильо...

— А кой е Естильо? — попита Ръсел и стрелна с поглед сивокосия мъж.

— Мой приятел — отвърна Тори. — Това ти стига.

— Изобщо не ми стига — възрази Ръсел. — Той не е проверен, не е длъжен да изпълнява нашите заповеди. За мен не е нищо повече от дупка в стената...

— Но за мен е.

— Предупреждавам те, Тори! — леко повиши тон Ръсел. — Ако възнамеряваш да превърнеш тази мисия в своя лична.

— О, Ръс, защо не се прибереш у дома? — прекъсна го с отвращение в гласа Тори. — Сбърках с теб, ти наистина нямаш нищо

общо с това, което става тук. Върни се зад бюрото си във Вирджиния и ме остави да си върша работата!

Бикът връхлетя срещу матадора, който ловко отскочи встрани, а плащът му грациозно профуча на пет сантиметра от страховитите рога. Фигурата „Вероника“, едно наистина добро изпълнение.

— Не съм дошъл тук, за да се отказвам — мрачно поклати глава Ръсел. — Това хич не си го и помисляй. Но този човек...

— Май забрави, а? Естильо спаси живота ти на онзи път от летището! — гневно го изгледа Тори. — Моя също! И този акт струва сто пъти повече от всичките ти електронни проверки, взети накуп!

Бикът отново се втурна напред, тълпата нададе възбуден рев. Матадорът грациозно отскочи и заби една пика в мускулестия му врат.

— Какво варварство! — гнусливо се намръщи Ръсел. — Сякаш сме в Средновековието!

— Това е изкуството на смъртта, сеньор Слейд — обади се Естильо. — Меделин е известен с природните си красоти и смъртта. В коридата отсъства насилието, тя предлага красива и благородна смърт. И точно това привлича тълпата...

— Не разбирам — поклати глава Ръсел.

— Естильо ме осведоми за самоличността на Рега — продължи подхванатата тема Тори. — Бил е колумбиец, работил е за един от най-големите наркокартели на Картечния град. Те са фамилен бизнес, изключително богати и добре организирани. Нито Естильо, нито аз имаме представа защо японците са го ликвидирали. Те имат нужда от суровина за производството на своя супер кокаин, защо трябва да прекъсват доставките? В това няма логика. Дойдохме тук, за да си изясним нещата, и няма да мръднем дори крачка напред, преди да го сторим.

— Но какво общо има коридата?

— Трябва да разберем за кого е работил Рега. За Круз — най-могъщия фамилен картел в Меделин, или пък за конкурентите му от Орола, които държат района на Кали. Ще започнем с Круз, защото именно той е изпратил онези сикарио да ни ликвидират. Трябва да разговаряме с него, а той се намира тук... — пръстът на Тори се насочи към дебел мъж, седнал почти директно срещу тях, точно на границата между сянката и палещите слънчеви лъчи. Беше в обкръжението на няколко сикарио, въоръжени с карабини. Жената до

него беше извънредно красива, в ръцете ѝ имаше пудриера с огледалце, очите ѝ бяха сведени към нея.

Естильо се извърна към Тори и махна по посока на жената:

— Меделин ражда най-опасните убийци на света, а Кали — най-красивите жени! Потвърждение за това е Соня, приятелката на Круз... Говори се, че когато Круз притисне под себе си това прекрасно тяло, родено в Кали, той може да мисли единствено за Орола, своите смъртни врагове...

— Съдейки по това, което стана на пътя, тоя тип Круз едва ли иска да има нещо общо с нас — обади се мрачно Ръсел.

— Искане и още как — отвърна Тори. — Но все още не го знае...

На арената под краката им бикът започна да дава първите признаци на изтощение. Продължаваше да налита срещу матадора, но главата му беше тежко отпусната, а огромното тяло бе изгубило доста от пъргавината си. Слабият мъж направи грациозна крачка встрани и тържествено заби сабята си във врата на животното, точно зад масивния череп. Ударът беше нанесен с хирургическа точност, острието прониза сърцето на бика. Кървясалите очи бясно се завъртяха, предните крака започнаха да се подгъват. Миг по-късно животното падна на пясъка. Скочила на крака, тълпата крещеше и ръкопляскаше. Към матадора полетяха цветя, той направи елегантен поклон и вдигна ръце към небето.

Тори не изпускаше от очи жената до Круз. Имаше нещо странно в начина, по който не отделяше очи от огледалцето в ръцете си. В един момент леко помръдна и слънчевото зайче се плъзна по лицето на мургав мъж. Тори се наведе и прошепна нещо в ухото на Естильо, после посочи с ръка към отсрещната трибуна. Двамата станаха на крака.

— Чакай тук — извърна се тя към Ръсел.

— Но...

— Нищо няма да ти се случи, ако останеш на мястото си — погледна го в очите тя и тихо добави: — Разбираш ли?

Ръсел мрачно кимна с глава. Всичко беше от ясно по-ясно. Той е един нещастен гринго, попаднал във враждебно обкръжение. Затова трябва да си наляга парцалите и да върши това, което му казват...

— Как предпочиташ да го направим? — попита Естильо.

— Ти мини отзад, а аз ще се опитам да застана между него и Круз — отвърна Тори.

Естильо кимна и двамата се разделиха. Естильо тръгна нагоре, към най-високата част на трибуната, пробивайки си път сред възторжената тълпа, която продължаваше да приветства красивата смърт на бика.

Тори успя да се промъкне достатъчно близо до мургавия мъж, за да види смъртоносния блясък в очите му. Тя отлично познаваше този блясък, криещ в себе си максимална концентрация. Така гледа човек, който иска да се изключи от околната среда, да забрави всичко и всички преди решителната атака. В случая обект на тази атака щеше да бъде Круз.

Естильо познаваше всички в Кали и без усилие идентифицира мургавия мъж: той беше от клана Орола — най-непримиримия съперник на Круз.

Мисията на мургавия несъмнено беше самоубийствена. Не носеше нито пушка, нито автомат МАК-10, арсеналът му се изчерпваше с малък пистолет. Това беше типично за Орола, чиито босове винаги бяха предпочитали единичните удари, нанесени с хирургическа точност. За разлика от дивите сикарио на Меделин, които разрушават цели квартали, за да ликвидират жертвата си. Тук ставаше въпрос и за нещо друго. Ликвидирането на Круз във върховния миг на коридата съдържаше в себе си и онази изтънчена ирония, която беше неразделна част от поведението на всички, свързани с клана Орола. Тори изпита неволно възхищение от умно подбраната стратегия. Това обаче изобщо не й попречи в избора на позицията, от която щеше да предотврати коварния атентат.

Спря на крачка от мургавия убиец и застина на място.

Концентрира се дълбоко, усещайки тежестта на „ва“ в долната част на корема си. Мъжът не забелязваше нищо, очите му не изпуснаха фигурата на жертвата. Бодигардовете на Круз изобщо не го тревожеха, просто защото не възнамеряваше да се спасява с бягство. В случаи като този бягството беше изключено.

Тълпата пееше и скандираше името на матадора, който пристъпи към мъртвия звяр и елегантно измъкна сабята си от сърцето му. По блестящото острие плъзна тънка струйка кръв.

Тори търпеливо чакаше. Когато мургавият извади пистолета си и го насочи в гърдите на Круз, тя нададе пронизителния боен вик „киай“, тялото ѝ се стрелна напред. Ръбът на дланта ѝ се стовари върху протегнатата ръка на убиеца със страхотна сила, костта пропука и се счупи.

С периферното си зрение видя как Круз прикляка и изчезва зад телата на бодигардовете, които светкавично го наобиколиха и вдигнаха карабините си. Разнесоха се писъци на уплаха, най-близките зрители панически се разбягаха.

Сега вече нямаше защо да бърза. Тори измъкна пистолета от омекналите пръсти на мургавия и го сграбчи за яката на дрехата, за да предотврати падането му. Главата му безсилно увисна, а нейните очи зърнаха уязвимата точка на шията. Неволно си помисли за бика, проснат долу, на арената, сред локва бързо съсирваща се кръв. „Тук Естильо греша, каза си тя. В тази смърт няма нищо елегантно, нищо красиво... Смъртта си е смърт, подчинява се на свои собствени правила. Или я има, или я няма. Толкоз!“

Круз изкрещя някакви заповеди, хората му бавно разхлабиха кръга и тръгнаха към нея. Пейките бързо опустяваха, скоро на трибуната останаха само участниците в инцидента. Круз стъпи на бетонната пътечка и се насочи към Тори и увисналия в ръцете ѝ убиец.

Тори го изчака да се приближи на няколко крачки и едва тогава сграбчи косата на мургавия и вдигна главата му.

— Познаваш ли го? — подозрително попита Круз, гласът му прозвуча дрезгаво и малко неуверено.

— Идва от Кали — кимна Тори. — Носел ти е подарък от Орола...

— Последен подарък — промърмори Круз и взе пистолета от ръката ѝ. Разгледа го, после вдигна глава и заби тежкия си поглед в лицето на Тори. — Това върши работа само от близко разстояние... Значи не е имал намерение да бяга...

— Не.

— Е, след като е така... — Круз тикна дулото в тила на мургавия и натисна спусъка.

Огромният апартамент на Круз заемаше последния етаж на „Монако билдинг“ — един луксозен блок, издигащ се в сърцето на Ел Побладо, най-престижния квартал на Меделин. Долу патрулираха въоръжени до зъби бодигардове, двама с карабини стояха на пост пред входния вестибюл. Просторният хол беше претъпкан с мечи и леопардови кожи, на пода имаше дебел фламандски килим, изключително стар и изключително скъп. Целият апартамент беше задръстен от сикарио — млади, отрупани с оръжие, жадни за кръв.

Тори изпита разочарование от Круз, особено след като го видя да разстрелва убиеца на Орола, без дори да си направи труда да го подложи на разпит. Същевременно си даде и сметка, че босът едва ли имаше друг избор — всяко колебание пред подчинените щеше да се отрази както на авторитета, така и на бизнеса му.

Изглеждаше прилично, въпреки плоското лице. Косата му беше черна, зализана назад и стигаща чак до гърба. Ако не беше намръщен и раздражителен, винаги готов да натисне спусъка, Круз едва ли би подсказал с нещо, че е един от най-влиятелните наркобарони не само в Меделин, но и в цяла Колумбия.

Без съмнение фамилията Орола не се заблуждаваше от невзрачния му външен вид. Само три месеца по-рано под негово ръководство беше организиран атентат срещу най-младия от братята Орола, тръгнал да проверява връзките на Круз с боливийските „кокалерос“ на пазара Ел Черито. „Кокалерос“ наричаха селяните, които се занимават единствено с отглеждането на кока и снабдяват с нея тайните рафинерии, разположени високо в непристъпните планини. Круз изтълкува този акт като открито обявяване на война и реагира по единствения начин, който познаваше. Дъждът от куршумите на неговите сикарио засипваше врага в продължение на пет безкрайно дълги минути. Резултатите бяха печални: младият Орола беше надупчен като решето, тримата му телохранители — също. Освен това смъртта застигна около дузина ратаи, натоварени със сто килограма суров кокаин, четирима случайни минавачи. Десетки бяха ранени, а пазарището се превърна в куп ламаринени отломки. Седмици след инцидента Круз се хвалеше наляво-надясно с победата си.

— Това не е първият атентат срещу мен, организиран от Орола — каза Круз, след като се настаниха в огромния хол. — Но те са калпави хора и нямат никаква представа как се организира едно

майсторско убийство... — „Пак се фука, помисли си Тори. Но това е нормално. Намира се в безопасност, окървавеният скалп на поредния враг е в ръцете му...“

Тори представи Ръсел и Естильо. Наркобаронът любезно се усмихваше, но в очите му липсваше интерес. „Това ще се промени“, рече си Тори. Но само когато настъпи подходящият момент.

— Знаете ли в какво ще се превърне тази страна без мен и хора като мен? — попита Круз, без да се обръща конкретно към никого. — В един кенеф! — на лицето му се появи усмивка. — Ако не ми вярвате, питайте икономистите... Икономиката на Колумбия е крехка и нестабилна, като вазите „Мин“ в моята колекция... Без експорта на кокаин страната ще потъне в дълбока рецесия и ще си остане завинаги там... Всъщност няма смисъл да искате мнението на икономистите... Всички те са „мариконес“. По-добре питайте обикновените хора, народа на Колумбия... Те ще ви кажат истината. Те са против тази гражданска война, наложена от президента... До гуша им е дошло от това правителство. Както на мен ми дойде до гуша да поставям бомби из пощи и други държавни учреждения... По мое мнение правителството на Колумбия отдавна е мъртво.

„Елементарна самовъзхвала, натрапчива като миризмата на евтин парфюм“, помисли си Тори. Въздъхна и с досада установи, че вече ѝ е дошло до гуша от този тип.

Соня, мадамата на Круз, беше поела ролята на домакиня и раздаваше питиета на гостите. Тори не пропусна да отбележи, че въпреки силния загар, кожата на лицето ѝ е доста побледняла...

Тори седеше до Ръсел на дълъг диван, пред нея имаше кристална масичка с една от древните китайски вази, които изобилстваха в помещението. Забеляза, че брокатените завеси на прозорците са поръбени с метално фолио. Дали това ги прави непроницаеми за куршуми, или е обикновена изолация, запита се тя.

— Даваш ли си сметка какво правиш? — попита я шепнешком Ръсел.

— Надявам се, че си добър в импровизациите — отвърна по същия начин тя.

— Е, вече сте тук! — обяви самодоволно Круз. От цялото му поведение личеше, че макар и да му беше спасила живота, Тори едва ли може да разчита на нещо повече от поканата да посети жилището

на един велик мъж. Компанията очевидно го отегчаваше. Може би наистина вярва, че е безсмъртен и намесата на Тори не е била от особено значение. А може би просто се беше корумпирал от абсолютната си власт до такава степен, че вече по нищо не се отличава от обикновената свиня...

И в двата случая обаче Тори беше твърдо решена да го разтърси, при това здравата. Този дебелак едва ли е по-различен от другите представители на породата си, единствените неща, които го вълнуват, са властта и сексът. При това именно в този порядък... Въпреки че за хора като него сексът почти не се отличава от властта, двете винаги вървят ръка за ръка...

В този смисъл Соня играеше важна роля в живота му. В момента, в който тази роля избледнее, Круз несъмнено ще се погрижи за окончателното ѝ отстраняване. Ще я прати в калта завинаги и окоето му няма да мигне. Но за момента тя процъфтяваше под сянката на властта му, стараше се да го облива с топлите вълни на своята сексуалност и всичко беше наред. Тези вълни имаха нещо вълшебно в себе си, Круз — подобно на играч на зарове в мига преди решителното хвърляне — беше твърдо убеден, че късметът е на негова страна. Късметът, възприел образа на Соня. Това го караше да не я пази само за леглото, да я води навсякъде със себе си — по улиците и тържищата на Картечния град — там, където върши своите сделки, там където разчиства сметки с враговете си. Там, където е цар... А обикновените хора гледаха и завиждаха. Чудеха се на качествата на Круз, успял да привлече и задържи една толкова прекрасна жена...

Круз хвърли изразителен поглед на часовника си, Естильо забеляза това и се изправи.

— Достатъчно сигурно ли е това място? — попита той.

— Сигурно? — озадачено вдигна глава Круз. — Какво искаш да кажеш?

— Нищо — въздъхна Естильо. — Просто се питам дали това беше единственият убиец, когото Орола са изпратили в Меделин...

— Да не си се побъркал? — презрително изръмжа Круз и се блъсна в гърдите, грубо като горила. — Тук е моето сърце. От тук започват лъчите на огромната ми империя. Орола са нищо. Никой от тях няма задник, за да се опита да проникне в тази сграда.

Соня се извини и излезе, миг по-късно и Тори стори същото. Забърза по коридора и настигна домакинята малко преди вратата на банята да се затръшне под носа ѝ. Предотврати това, като тикна обувката си през прага, бутна вратата и влезе.

— Господи Исусе! — неволно възкликна тя. Помещението ѝ се стори колкото футболно игрище, обзаведено е изключителен разкош. Всичко беше двойно, включително двуметровите вани за хидромасаж и живите палми в метални буренца. Тори не можеше да установи кое преобладава тук — мраморът или кристалните огледала. Обърна се, превъртя ключа и загледа смяната на емоциите върху лицето на Соня.

— Дните ти тук са преброени — хладно я осведоми тя. — Това ще ти каже всяка врачка, към която се обърнеш...

— Една вече го каза — отвърна с изненадваща прямота колумбийката. — При това го каза с пребледняло от страх лице... — замълча, опитвайки се да прецени Тори, после се отказа и попита: — Круз ли те праща?

В поведението ѝ имаше повече примирение, отколкото страх.

— Не, за бога! — засмя се Тори.

— Но ти си негова приятелка, нали?

— Искам нещо от него и това е доста по-различно от приятелството...

— Така е — съгласи се Соня и раменете ѝ едва доловимо помръднаха. — Значи имаш делови отношения с него и си дошла да сключиш сделка...

— Може би — кимна Тори. — Но тази сделка едва ли има нещо общо с Круз... — облегна се на вратата и рязко попита: — На кого си любовница? — гласът ѝ прозвуча толкова рязко, че Соня подскочи от изненада — С кого от братята Орола споделяш леглото?

— Ти си луда!

— Ако тук има някой луд, това с положителност не съм аз! — отсече Тори. — Видях те да сигнализираш на убиеца по време на коридата. Какво си въобразяваш, че правиш? Това не е детска игра!

— Разбира се, че не е! — просъска Соня, а лицето ѝ се разкриви от омраза. — Моят любим беше онзи мъж, когото Круз уби в Ел Черито! Нито за миг не се замислих, когато чух предложението на братята му! И защо да го правя? Какво остана от живота ми? Нищо!

Нищо, с изключение на желанието за мъст! Това е всичко, което ме кара да дишам!

— Я се погледни — въздъхна Тори и насила я обърна с лице към близкото огледало. — Приличаш на робот, който ходи и говори... Нищо повече!

Соня облиза устните си и тръсна глава:

— Приличам на това, което обича да гледа Круз. А той е побъркан, можеш да бъдеш сигурна в това...

— Много хора са побъркани...

— Не ме разбираш. Този човек е напълно луд! Всички наркобарони са такива. Вероятно има нещо във въздуха, който дишат... Или жаждата за власт ги побърква, не знам... Но Круз е опасен колкото за мен, толкова и за теб. Когато манаците маршируват, всички трябва да се отстранят от пътя им. Точка по въпроса.

— Значи трябва да се намери начин за обездвижването му — подхвърли Тори.

Соня се втренчи в очите ѝ, отразени от огледалото.

— Ще си пръсна черепа в мига, в който видя смъртта на Круз! — тихо, но решително прошепна тя.

— Така ли? — завъртя я към себе си Тори. — Нима животът ти струва колкото на онзи нещастник, когото Круз уби като муха? Защо тогава още не си му видяла сметката? Нима не си имала достатъчно шансове до го сториш, докато спи?

— Страх ме е от него, дори когато спи и хърка, а шкембето му се тресе като желе! — проплака Соня. — Властта му ме парализира, богатството му сякаш е килия с железни решетки... — раменете и отново потръпнаха, лицето ѝ помръкна. — Защо ли ти обяснявам всичко това? Ти не можеш да ме разбереш...

Но Тори разбираше прекрасно, далеч по-добре, отколкото можеше да допусне другата жена.

— Не може да няма начин да се освободиш от оковите на властта му — тихо подхвърли тя.

— Нищо не разбираш — поклати глава Соня. — Круз вече е мъртъв, но все още не го знае... За братята на Рубен е важен начинът, по който ще го настигне смъртта.

— Публична екзекуция като тази, която трябваше да стане днес — кимна Тори.

— Защо я предотврати? — погледна я Соня. — Ти не си приятелка на Круз...

— Разполага с информация, която искам да получа — кратко отвърна Тори. — Получа ли я, войната може да бъде възобновена. Нямам никакво желание да ви се бъркам.

— Но ти вече се забърка — хладно се усмихна Соня. — Войната е такова нещо, че човек няма право на избор... Ти попречи на намеренията ни и автоматически зае страната на нашите врагове. Приятелите ти също...

Тори замълча. Соня изчака няколко секунди, после продължи:

— Кажки какво искаш да получиш от Круз и аз ще ти помогна. Но в замяна ти и твоите приятели ще ми помогнете да го ликвидирам.

— От къде на къде? — вдигна глава Тори. — Това си е твоя вендета, а не моя... Мога да получа от Круз исканата информация далеч по-просто — достатъчно е само да те издам. Научи ли, че си агент на Орола, той без съмнение ще ми бъде много благодарен, нали?

— Значи изобщо не го познаваш — въздъхна Соня, извади една цигара от кутия „Марлборо“, но не я запали. Очите ѝ пробягаха по лицето на Тори като очите на фехтовчик, който хвърля последен поглед на противника, преди да надене маската. — Круз е от хората, които вземат, но не дават... Няма да получиш от него абсолютно нищо, докато не му предложиш значителна сума в брой... — раменете ѝ леко се повдигнаха, цигарата кацна на тоалетката. — Освен това не само аз съм агент на Орола в неговото обкръжение... Такъв е и Хорхе, един от лейтенантите му... За разлика от Круз, братята Орола знаят как да харчат парите си. Хорхе не знае нищо за мен, но аз зная за него...

„Естильо е прав, въздъхна в себе си Тори. Тук вярност не съществува, от значение са единствено парите.“

— Защо трябва да помагам на теб и Орола? — попита на глас тя.

— Защото си ми задължена — тръсна глава Соня. — Отне ми нещо, което по право ми принадлежи: смъртта на Круз. Сега си длъжна да ми я върнеш!

От изражението на лицето ѝ Тори разбра, че жаждата за отмъщение наистина е всичко, което движи тази жена. Отмъщение, което без съмнение ще я унищожи, но единственото нещо на този свят, което може да нарече наистина свое... Без него животът ѝ губи всякакъв смисъл...

Соня извади късче оризова хартия от чекмеджето на тоалетката, разкъса цигарата и изсипа тютюна върху него. Отгоре прибави ситен бял пращец, по всяка вероятност кокаин. Нави цигарата на руло и я залепи с език, после запали и жадно дръпна. Само след няколко секунди кафявите ѝ очи започнаха да се изцъклят, а зениците им станаха огромни.

Тори изпита желанието да помогне на това нещастно момиче. Да протегне ръка, да я убеди, че е жива, че съществува независимо от Круз и Орола, дори от призрака на Рубен, мъртвия любим... Не го стори, просто защото видя, че вече е късно. Соня беше добра жена, попаднала в тежка ситуация.

В мига, в който е приела плановете на братята Орола, тя е продала душата си на дявола. Връщане назад нямаше. Единственото нещо, с което Тори би могла да ѝ помогне, беше да направи пътуването ѝ по-малко болезнено...

Неволно се запита дали може да се довери на някого тук.

Доверие заслужават хората, но тук такива няма. Всички са бездушни призраци, движени единствено от алчност и жажда за отмъщение. Греховете на прокълнатите... Тежката миризма на кокаина я удари в носа, започна да ѝ прилошава. Миризмата на безнадеждната корупция...

— Е, добре — промърмори на глас тя, усещайки как косъмчетата на врата ѝ настръхват. Ситуацията беше крайно опасна, на карта беше заложен успехът на цялата мисия. Искаше ѝ се да вярва, че помага на една жена в отчаяно положение, но въпреки това не можеше да се отърве от чувството, че току-що е сключила сделка със зъл демон...

— Хей, момичета, добре ли си прекарвате тук? — ухили се Круз. — По какъв начин се забавлявате? Мъжете не обичат да си показват пишките, затова се чудя вие какво можете да си покажете... — поведението му беше преднамерено грубо, все още не беше се освободил от възбудата на убийството. Очевидно беше от хората, за които проливането на кръв е свързано с върховна наслада.

— Двете със Соня говорихме за важни неща — подхвърли Тори.

— Така ли? — презрително я изгледа Круз. — За какви? Може би за нов модел вибратори? — горилите зад гърба му се ухилиха като добре дресирани животни.

Тори пристъпи крачка напред и спря на метър от него.

— Соня е видяла как един от най-доверените ти хора сигнализира на убиеца!

— Лъжеш! — изкрещя Круз и се извърна към Соня с такава злоба, че тя неволно подскочи, въпреки влиянието на кокаина: — Защо не ми го каза веднага?

— На практика не е разбрала какво вижда — намеси се успокоително Тори. — Изясни си го едва сега, след като я разпитах...

— Това е невъзможно! — изкрещя Круз.

— Напротив — поклати глава Тори. — Именно по този начин убиецът е успял да се промъкне достатъчно близо, за да използва онзи малък пистолет...

Круз млъкна.

— Помисли си — продължи да го кове Тори. — Подобен, атентат е лишен от всякакъв смисъл, ако братята Орола не са разчитали на своя агент сред обкръжението ти...

— Защо пък трябва да ти вярвам? — изръмжа Круз и впи кървясалите си очички в лицето ѝ.

— И аз това се питам — сви рамене Тори. — Не съм направила нищо да спечеля доверието ти. Само ти спасих живота на онази арена...

— Може би си го направила по съвсем прозаични причини, а? — зловещо се ухили Круз и многозначително потърка пръстите си.

— Това е без значение — поклати глава Тори. — Важното е, че един от твоите лейтенанти работи за Орола.

— Ти го казваш!

Тори разигра колебание, после бавно вдигна глава:

— Мисля, че можем да ти бъдем от помощ... — кимна по посока на Ръсел и добави: — Сеньор Слейд е нашият експерт по разкриване на „къртици“.

— На какво? — попита с недоумение Круз.

— На „къртици“ — повтори Ръсел. — Това са агентите на врага, успели да се внедрят в твоята организация.

— Аха — кимна Круз. — Къртици значи... — очите му враждебно опипаха лицето на Ръсел. — И как ги вадиш от дупките?

Ръсел неволно си спомни думите, които му беше прошепнала Тори: „Надявам се, че си добър импровизатор...“

— Имам си начин — отвърна на глас той. — Просто ги надушвам...

Пристъпи към скупчилите се до вратата горили и започна да ги оглежда. Някои отвръщаха на погледа му с откровено любопитство, други го гледаха враждебно. Но нито един не отклони погледа си.

— Това е интересно — промърмори Круз и застана до него.

— Ето какво ще направим — обади се Тори. — Ще ти прошепна в ухото името на човека, който е дал сигнала на убиеца. А сеньор Слейд ще го посочи, въпреки че не е чул какво ти казвам... Става ли?

— Става — изръмжа Круз и мрачно се втренчи в Ръсел. — Я ми кажи, сеньор Слейд, какво правиш с къртиците, след като ги разкриеш?

Ръсел изпита отчаяно желание да погледне Тори, но беше достатъчно умен да не го стори. Усещаше, че този наркобарон е маниакално подозрителен и веднага ще ги обвини в някаква шашма... Умът му бясно препускаше.

— Преди време имах работа с един съветски агент — започна с лека въздишка той. Сякаш ситуацията беше безкрайно досадна. — Разпитвах го тридесет часа без прекъсване и в крайна сметка го принудих да рухне... Измъкнах от него всичко, което ми беше необходимо...

— А какво беше то? — подозрително попита Круз.

— Сведения за всички операции на неговата организация, в които има участие — отвърна Ръсел.

— Аз зная много за това, което става в картела Орола — сви рамене Круз. — Но няма да е излишно, ако науча още повече — тръгна да се разхожда пред строените в редица лейтенанти, пръстите му небрежно си играеха с огромен ловджийски нож. — А как точно разкри вражеския агент, сеньор Слейд?

— От поредицата дребни, почти незабележими грешки, които допуска всеки агент, независимо от добрата си подготовка — отвърна Ръсел. — Те се проявяват най-добре по време на разпит, а аз съм свикнал да ги откривам...

Круз бавно кимна с глава.

— Много добре. Изминаха почти четири месеца, откакто екзекутирах Рубен Орола... В рамките на този срок братята му направиха три опита да ме ликвидират, последният от тях беше днес...

— обърна се и впи тежък поглед в лицето на Ръсел. — По тази причина се нуждая от опита ти в разкриването на „къртици“. Тук и сега, още в този момент!

Тори пристъпи към Круз и прошепна нещо в ухото му, а Ръсел бавно тръгна пред редицата. Нямаше абсолютно никаква идея какво търси, но играта му доставяше странно, дори перверзно удоволствие. Усецаше как властта натежава в мускулите му, чувстваше нарастващото напрежение у хората, с които разменяше по някоя дума. Не пропускаше да отбележи потрепването на лицеви мускули, присвиването на зеници, ситните капчици пот по челата и над устните...

Придвижваше се бавно, но скоро спря пред последния в редицата. Сега вече мърдане няма — ще трябва да даде на Круз името на предателя, при това същото, което Тори беше прошепнала в ухото му. Но как, за бога?

Спря пред последния лейтенант и се направи, че оглежда лицето му, едновременно с това търсеше очите на Тори с крайчеца на погледа си. Не успя да ги зърне, но за сметка на това в полезрението му попадна лявата ѝ ръка. Беше спокойно отпусната край тялото, пръстите ѝ бяха свити, с изключение на показалеца и безименния. Сякаш беше защитник в бейзбола, показващ на колегите си, че иска параболичен удар... Но, да, разбира се! Вторият в редицата!

Приключи с огледа на строените мъже и бавно се върна назад. Спря пред втория лейтенант в редицата и без колебание протегна ръка:

— Това е „къртицата“!

— Хорхе, нали ти казах? — подхвърли Тори.

— Лаваперо (кучи син)! — изкрещя Круз, сграбчи нещастника за яката и го закова за стената. Хорхе смутено започна да мънка, но босът очевидно не го чуваше. Независимо дали се използва за лична употреба или за търговия, кокаинът ражда силна параноя.

— Нож! — изръмжа Круз и протегна ръка. Един от лейтенантите пристъпи напред и сложи в ръката му дълъг щик — от онези, които използва американската морска пехота.

Круз го стисна и без нито миг колебание преряза гърлото на Хорхе. После, без да обръща внимание на кръвта, която бликна като фонтан и опръска ръцете му, той грубо разтвори челюстите на

предателя и отрязва езика му. Тялото се строполи на пода със смразяващ тътен.

Круз вдигна отрязания език над главата си. Очевидно се чувстваше като онзи матадор, който преди броени минути измъкна острието на сабята си от сърцето на мъртвия бик.

— Изпратете го на Орола! — дрезгаво заповяда той. — Не забравяйте да го покриете с хубав сух лед, искам онези копелета да го получат свеж, като в най-добрия ресторант! — От гърдите му излетя налудничав смях. — Съжалявам, че няма да видя лицата им в този миг!

Извърна се към Естильо и попита:

— Сега се чувстваш по-сигурен, нали? — напереното поведение бързо се завръщаше, фигурата му се изправи и сякаш стана по-висок. Очите му се спряха върху Ръсел. — Благодаря за помощта, сеньор Слейд. По какъв начин искаш да те възнаградя? Пари? Кокаин? Кораб? Хеликоптер? Или може би самолет? Тук е Меделин, гринго! Тук няма невъзможни неща! — усмивката му се разшири. — В Картечния град магазините работят двадесет и четири часа в денонощието, сеньор Слейд. А цените на стоките винаги са добри...

— Благодаря за вниманието — кимна Ръсел. — Но нищо от изброеното не ни върши работа... Бихме предпочели малко информация...

— Така ли? — лицето на Круз помръкна, очевидно не одобри внезапната промяна в хода на разговора. — Каква информация? Аз не съм информатор, не търгувам с тази стока.

Соня пристъпи между двамата, безпогрешно забелязала признаците на зараждащия се гняв у своя господар. Изправи се съвсем близо до Круз, бръкна в пазвата си и измъкна дебела златна верижка, на която висеше камък с изящен обков. Взе ръката му и притисна пръстите му около камъка.

— Тези хора ни носят късмет, корасон — прошепна тя. — Усецам го с цялата си душа... Ти също, нали? Вонята на Орола се разтапя и изчезва, същото става и с мъката от убийството на Рега — там, в далечния Буенос Айрес... Чужденците донесоха тази промяна, корасон... Ето, нима не усещаш новия вкус в устата си? Богатият вкус на парите се завръща... Вкусът на страшно много пари!

Достатъчно близо, за да чува тихите думи на Соня, Тори се почувства привлечена и отвратена едновременно. В гласа на

тъмнокосата жена имаше нещо дълбоко интимно, блясъкът му се отразяваше в очите ѝ. Сякаш започна да прави секс с господаря си направо тук, пред очите на всички...

Вече разполагаше с късче от мозайката. Рега действително е бил човек на Круз. Но защо са го убили онези от Якудза? Какво каза единият от тях в мрачните тунели? „От него вече няма полза...“

— Войната избухна с пълна сила именно когато Орола убиха Рега — поклати глава Круз. — А от нея имат полза единствено търговците на оръжие...

— Круз — обади се Тори. — Рега не е бил убит от Орола.

— Ти пък откъде знаеш това? — намръщено я изгледа той.

— Натъкнах се на убийците му в Буенос Айрес — поясни тя. — И за малко не изгубих живота си. Те бяха японски гангстери...

— Японски гангстери? — изсмя се недоверчиво Круз, после лицето му изведнъж помръкна. — За глупак ли ме вземаш?

— Нищо подобно, корасон — обади се Соня, продължавайки да притиска пръстите му около амулета си. — Помисли малко... Рега поддържаше контакт с изключително богат купувач, парите течаха като река... Именно по тази причина изпрати него в Буенос Айрес, нали? Не обикновен превозвач, а един от най-доверените си лейтенанти... Тя казва истината, корасон. Нима не виждаш как всичко съвпада?

— Но за какво им е на японците толкова много кокаин? — възкликна Круз.

— Точно това се опитваме да открием — отвърна Тори.

— Виждаш ли, корасон? — възбудено извика Соня. — Те наистина ни носят късмет!

— Трябва да разберем защо японците са очистили Рега — обади се Ръсел. — Той е бил единствената им връзка с доставчика...

Круз се замисли.

— Възможни са два отговора — въздъхна най-сетне той. — Или не искат повече доставки, или са намерили по-изгоден партньор.

— Знаем със сигурност, че кокаин все още им трябва — поклати глава Ръсел.

— Възможно ли е да са получили по-изгодна оферта от Орола? — попита Тори.

— В такива огромни количества? — попита Круз, после поклати глава. — Веднага бих разбрал... Не, ако японците имат нов доставчик,

той с положителност не е картелът Кали!

— Кой е тогава? — изгледа го продължително Ръсел.

Круз помълча, после сви рамене и несигурно подхвърли:

— Може би е просто слух — знаете какво влияние имат слуховете тук... Но... През последните няколко месеца упорито се говори, че в планините на провинция Мета е заработила нова и модерна фабрика за производство на кокаин. Това е на изток от тук, малко след като се прекоси река Манакасия... Местността е дива и непристъпна, няма начин да се проверяват никакви слухове... Затова не им обръщаме внимание...

— Чия територия е това? — попита Ръсел.

— Нито на Орола, нито моя — сви рамене Круз. — Там всичко е под контрола на колумбийската армия и ОАС... — имаше предвид Отдела за административна сигурност към правителството, чиято задача беше да контролира наркокартелите, като преследва всички кокалерос — дребните производители на наркотика. — По принцип са калпави, но при определени обстоятелства могат да бъдат опасни...

— Значи ничия земя, така ли? — подхвърли Естильо.

— *Liano negro* — кимна Круз. — Черна джунгла. Земята на сенките. Според един от най-упоритите слухове, войската и ОАС са окупирали района не за да открият новата фабрика, а за да я охраняват... — раменете му отново се повдигнаха. — Но слуховете винаги са силно преувеличени, нали? Няма начин да се разбере истината...

Има такъв начин, разбира се. Една и съща мисъл премина през главата на Тори и Соня, Ръсел и Естильо... Именно тя ги накара да разменят напрегнати погледи. Цялата необходима информация беше разменена, без да се каже нито дума. Беше им ясно, че тръгват за *Liano negro*, откъдето ще хванат нишката на сложната японска игра...

Двадесет часа по-късно вече напускаха Картечния град. Намираха се на борда на един от хеликоптерите на Круз — американски военнотранспортен модел „Бел Джет Рейнджър“.

Малко преди излитането Соня направи знак на Тори и я отведе настрана.

— Не забравяй какво ми обеща! — прошепна тя. — Трябва да ми помогнеш да ликвидирам Круз!

— Няма да забравя — каза Тори. — Но това ще стане, като се върнем.

— Добре, като се върнете — кимна Соня. Каза и още нещо, но думите ѝ потънаха във воя на витлата. „Дали зърна съмнение върху лицето на колумбийката, или само така ѝ се беше сторило“, запита се Тори.

Всички носеха комбинезони от лека материя в защитен цвят — униформата на въздушните десантчици. Въръжението им се състоеше от мачете, армейски нож, револвер 45-и калибър и лек автомат „Узи“ с по три резервни пълнителя.

В търбуха на хеликоптера беше тъмно, вибрациите ги разтърсваха чак до костите. Ръсел отиде да поговори с пилота, който трябваше да ги спусне в точно определен район, а после, двадесет и четири часа по-късно, да ги прибере обратно. Уговорката беше да се върне още веднъж, след нови двадесет и четири часа, ако нещо попречи на групата да се яви на уговореното място. Естильо се изтегна на дървената скамейка до стената и веднага заспа. Тори облегна глава на хладния илюминатор и затвори очи.

— Не бива да се тревожиш толкова, сеньор Слейд — обади се няколко часа по-късно Естильо. — Ние, аржентинците, имаме една хубава поговорка: „Когато сатаната се опитва да ходи по леда, той винаги пада по нос... Ледът не е любимата му настилка.“

„С кого се занася“, запита се Тори, докато хеликоптерът бавно се снижаваше над малката полянка, появила се като светло петно сред гъстата джунгла на провинция Мета. В душата ѝ помръдна мрачно предчувствие.

Черната джунгла. Домът на сенките. Територията, която е извън контрола на Круз и Орола... Но все някой трябва да я контролира, нали? Въпросът е кой е този някой...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Москва, Токио

Марс позвъни в службата на Ирина и я помоли да отскочи през обедната почивка до Гастроном №1 на улица „Горки“. Искаше малко продукти за родителите си, които в събота възнамеряваше да посети. Цял ден беше ангажиран със срещи и заседания и се страхуваше, че прясната есетра бързо ще свърши.

Ирина с готовност прие. Разходката по улица „Горки“ с многобройните магазини и хотели, с тротоарите, задръстени от добре облечени чужди туристи, винаги ѝ доставяше удоволствие. Но най-много обичаше просторния и отлично зареден Гастроном №1, където се чувстваше като дете, попаднало в света на приказките. Зад стъклените витрини бяха подредени хранителни продукти от всички краища на Съветския съюз, имаше и доста чуждестранни стоки. Опашките бяха огромни, но Ирина с удоволствие се включваше в тях. Така получаваше допълнителна възможност да потъне в особената атмосфера на този магазин.

Купи исканите от Марс продукти — прясно пушена есетра и няколко кутийки хайвер, после импулсивно добави към тях и пакет вакуумирана пушена съомга, внесена чак от Нова Скотия. Беше ужасно скъпа, но Марс с положителност ще оцени тази проява на екстравагантност, помисли си тя.

Излезе от гастронома и бавно тръгна по тротоара, осветен от бледите слънчеви лъчи. Испитваше дълбоко задоволство от факта, че е на чист въздух, далеч от мрачната и претъпкана канцелария. Е, въздухът едва ли можеше да се нарече чист, но като всички московчани и Ирина отдавна беше свикнала да не обръща внимание на отровните газове, които бълваха старите и раздрънкани автомобили, изпълващи московските улици.

Намираще се на петдесетина метра от книжарница „Дружба“, когато Валери излезе отвътре. Вдигна ръка и понечи да го повика, но той вече бързаше надолу по тротоара.

Ирина се затича подире му, доволна, че може да продължи обедната си почивка. Никак не ѝ се връщаше в мрачната канцелария, където я очакваха куп скучни задачи.

Валери подмина Гастроном №1 и започна да пресича Площада на Съветите, сред който се издигаше величественият паметник на княз Долгоруки^[1] — основателя на Москва. Няколко пресечки по-нататък той свърна наляво и изчезна във входа на малка сграда със зелена фасада — стария московски Театър на изкуството. Преди години именно там беше преподавал великият Станиславски, чиито методи оказаха решително влияние върху развитието на театралното изкуство в целия свят.

Даваха „Три сестри“ от Чехов. Снимките на участващите актьори бяха залепени точно над програмата. Ирина бутна вратата и влезе. Просторното фоайе беше празно, някъде отдалеч долитаха приглушени гласове.

Пристъпи към вратата на залата и внимателно я откряна. Сцената беше ярко осветена, очевидно течеше поредната репетиция. Ирина изчака да свикне със слабата светлина, после се огледа. Откри Валери на един от последните редове, понечи да тръгне към него, после изведнъж замръзна на мястото си.

До него седеше страхотно красива жена. Имаше руса коса и сини очи, а извивката на носа ѝ носеше следите на онова изящество, за което Ирина беше готова на убийство. Позна я веднага — Наташа Маякова, една от звездите на театъра.

Не беше в състояние да се помръдне, в главата ѝ отекна тихият глас на Валери: „Най-смешното е, че не аз прелъстих теб, а ти мен... Нима мислиш, че си поредната бройка от моите завоевания? Нищо подобно, скъпа...“ Господи, но какви са тези мисли, тръсна глава тя. Очевидно това е делова среща или просто отбиване при стара позната... Някъде дълбоко в душата ѝ обаче се обади мрачен глас: „Не се заблуждавай скъпа. Той те е лъгал през цялото време... Това не е делова среща, а нещо далеч по-интимно...“

Седяха много близко един до друг, главите им почти се докосваха. Тишината беше толкова плътна, че Ирина без усилие долови гласа на Валери:

— Времената са трудни, котенце... Но това не те засяга, нали?

Смехът на Наташа Маякова прозвуча звънливо, като сребърни камбанки.

Котенце. Ирина искаше да се обърне и да избяга, но краката отказаха да ѝ се подчинят. Чувстваше се като очевидец на катастрофа, който не може да отдели очи от ужасната гледка пред себе си. Наблюдаваше интимното им поведение с перверзна замаяност, лицето ѝ пламтеше от разкритата лъжа.

Едва когато се прибра в прашната канцелария и понечи да се залови за работа, Ирина си даде сметка колко дълбоко я беше наранил Валери. Но защо беше очаквала по-друго отношение от него? Неговият живот беше различен, запълнен изцяло със заплахи, измами и лъжи.

Това прозрение не ѝ донесе очакваното облекчение. На практика стана обратното — душата ѝ потръпна и се сви, потънала в дълбока депресия. Направи опит да работи, но скоро се отказа. Следобедът бе безнадеждно провален.

— Съомга от Нова Скотия! — възкликна Марс и импулсивно я целуна по бузата. — Браво на тебе! Дай малко черен хляб и да си похапнем! Изглежда страхотно съблазнителна, няма да издържа да я запазя всичката за старците. — Намираха се в кухнята на апартамента му. Лампата светеше, но навън все още не беше се мръкнало.

— Ти яж, аз нямам апетит — унило промърмори Ирина.

— Как така нямаш апетит! — учуди се Марс, докато вадеше чиниите от бюфета. — Вече минава осем, а доколкото съм запознат с опашките в Гастроном №1, едва ли ти е останало време за обяд.

— Днес нямаше много навалица, затова успях да купя и това — отвърна Ирина.

Марс пое малкия плик и го разтвори.

— Билети за „Три сестри“! — учудено възкликна той, после на лицето му се разля усмивка. — Тази вечер наистина си пълна с изненади!

„Нямаш представа дори за половината от тях“, мрачно си помисли Ирина.

— Но защо си без настроение? — попита Марс и остави билетите на масата. — Неприятности в службата? Не, след като нямаш желание, не искам да ми разказваш нищо... Зная, че обичаш да се

справяш сама. Хайде, излизаме! Виждам, че не се блазниш от вечеря в домашна обстановка.

Ето, това е Марс! Вечната му рецепта за справяне с неприятностите: излизаш сред хората, ядеш и пиеш, позволяваш на живота да те пониже с могъщата си струя, чакаш я да проникне в теб и да прогони отчаянието. И, общо взето, рецептата имаше резултат...

Заведе я в малък грузински ресторант, където сервираха и след девет, за разлика от големите и помпозно натруфени държавни заведения, където в този час категорично прекратяваха всякакви поръчки за аламинути. Заведението беше приятно затоплено, пълно с хора и апетитни миризми, разнасящи се от кухнята. Поръчаха си пилешка „табака“ и подлютена водка, Марс непрекъснато правеше опити да я увлече в разговор.

— Разкажи ми за семейството си — рече. — Какъв живот си водила там?

— Скапан — въздъхна Ирина. — Баща ми беше скрит пияница — от онези, които чакат почивните дни, за да се гипсират... Иначе беше редовен, нямаше дори един ден отсъствие от работа. Той отдавна почина... Работеше в някаква ядрена централа, но никога не споменаваше за работата си. Подозирам, че е започнал да пие, след като родителите му умрели от студ някъде в Сибир... Така и не успя да се освободи от чувството за вина.

— За какво?

— За това, че те са мъртви, а той продължава да живее. Свалил палтото от тялото на майка си, обувките от краката на баща си. Гледката на тези крака го преследваше, докато беше жив... Били сини и подути, студени като лед... Половин час се борил, докато събуе проклетите обувки... Веднъж спомена, че именно тези дрехи го спасили от бялата смърт, спомените обаче го измъчваха... По време на трагедията бил едва 11-годишен...

— Бедният — поклати глава Марс. — Но нали животът е бил пред него?

— Според мен част от него е умряла там, в Сибир, заедно с родителите му — въздъхна Ирина.

— Значи е бил достоен за съжаление...

Ирина направи опит да прогони спомените. Но въпреки това в главата ѝ проеца студен и враждебен глас. Тя знаеше какво ѝ казва, но

не искаше да го слуша: „КГБ, запазете спокойствие!“ Сибирска зима, жълтият диск на луната е насечен от дебели решетки... Родината се е превърнала в огромен и студен затвор...

— Нещата едва ли щяха да се развият така, ако не беше починал и брат ми Евгени — промълви тя, без да вярва в нито една от произнесените думи. Мразеше се за проявената слабост, но вече не можеше да спре. — Убиха го недалеч от тук, на брега на Москва река... Нощта беше ледена, имаше пълнолуние. Беше се забъркал с някакви престъпници, купуваше и продаваше контрабандни стоки. Така и не разбрахме кой го е заклал — потенциален купувач или някой от конкурентите му. Милицията отлично знаеше с какво се занимава и не прояви никакво усърдие за разкриването на убиеца. Честно казано, дори не си мръдна пръста. Аз останах с впечатлението, че се радват на смъртта му.

— А семейството ти?

— Семейството хич го нямаше, отношенията ни бяха на прага на разпадането. Баща ми вече беше починал, всички отдавна бяхме свикнали с отсъствието му. Но убийството на Евгени дойде като неочаквана експлозия наред кухнята — обичайното място за редките ни срещи, постоянно убежище на мама. Именно там я завари съобщението на милицията. Направо полудя. Изтича навън необлечена, въпреки ужасния студ. Озовала се над вкочанения труп на сина си с нож в гърдите, тя започна да скубе косите си, да се блъска с юмруци в гърдите. Помня, че едва успях да я прибера. Беше бясна, от устата ѝ излитаха страхотни ругатни, никога преди не бях я чувала да говори подобни неща. Направи опит да ме ухапе, очевидно не можеше да ме познае...

Марс позволи на мълчанието да се проточи. Веселата глъч наоколо изведнъж ѝ се стори нетърпима, Ирина изпита желанието да скочи на крака и да изкрещи: „Спрете! Господи, защо всички изглеждат толкова щастливи?“

— Жива ли е още? — обади се най-сетне Марс.

— Отчасти — горчиво отвърна Ирина.

— Съжалявам — прошепна той и погали ръката ѝ. — Понякога думите са неуместни, нали?

Ирина усети промяната и внимателно го погледна в очите. Имаше чувството на човек, който се разхожда в позната до болка

градина и изведнъж открива, че един от камъните по пътя му се е изместил. Леко и незабележимо, но въпреки това градината изведнъж е придобила нов, съвсем необичаен вид...

— От време на време човек просто има нужда от присъствие — промълви тя, все още неразбираща с какво са се променили отношенията ѝ с Марс.

Следващата събота я помоли да го придружи при посещението на родителите си. Ирина прие, без да знае защо го прави. Опасяваше се, че ще ѝ бъде скучно до припадък...

Оказа се обаче, че греша. Родителите на Марс обитаваха красива къщичка с кремаво боядисани стени, намираща се на „Болшая Ординка“, само на няколко метра от величествения 350-годишен храм „Свети Николай“, изграден в сладкия, сякаш захаросан стил на източноправославния барок.

Майката и бащата на Марс се оказаха чудесни хора, жизнени и сърдечни, изпълнени с дълбока обич един към друг. Ирина ги наблюдаваше скрито, с непонятна свенливост. Старците се поглеждаха и докосваха рядко, но от всеки жест личеше дълбоката привързаност помежду им.

Бяха във възторг от деликатесите, а Марс великодушно излъга, че съомгата от Нова Скотия е специален подарък от Ирина. После двете с майката на Марс се оттеглиха в кухнята да направят сандвичи и Ирина с учудване откри колко ѝ е лесно да се държи непринудено с възрастната жена. Започнаха да си разменят рецепти за готвене, споделяха малките си тайни в кухнята, през цялото време весело се смееха...

Малко преди вечеря пристигна сестрата на Марс заедно със семейството си. И тя като него беше истинска красавица. Държеше се доста свенливо. Когато Ирина най-сетне намери подходящия миг да си поговорят насаме, жената с притеснение сподели, че се срамува от широката талия и дебелите си крака. „Съвсем като карикатурите на руската домакиня, които срещаме в разни американски списания“, с въздишка рече тя.

Децата ѝ — две момчета и едно момиченце — бяха много добре възпитани и очевидно обожаваха дядо си. А той от своя страна им показваше разни трикове, после усмихнато обясняваше как стават. След което стаята се изпълваше със звънлив детски смях.

Баща им, зетят на Марс, беше архитект. Занимаваше се предимно с проектирането на грозните панелни блокове, които Ирина тайно ненавиждаше. Струваше ѝ се, че да се живее в тези блокове е безкрайно скучно, все едно години наред да си шофьор на автобус по една и съща линия... Архитектът изглеждаше съвсем обикновено, лицето му се оживяваше само когато поглеждаше към децата си.

Вечерта постепенно премина в нощ, заедно с това Ирина неусетно потъваше в топлината и уютта на това прекрасно семейство. За пръв път от доста време насам се почувства напълно спокойна. После, с внезапно присвиване на сърцето, разбра, че е не само спокойна, но и щастлива...

Очите ѝ бавно прекосиха стаята и се спряха върху лицето на Марс Петрович Волков. Гледаха го по нов, съвсем различен начин. „Какво от това, че физическата страна на отношенията ни е все още доста несъвършена, запита се тя. Той притежава толкова много други неща, които иска да ми даде. Може да сподели с мен това, което цял живот ми е липсвало... Да ме приобщи, да ме накара да се почувствам част от това прекрасно семейство...“

Касумигасеки — централната градска част на Токио, където работеше Хоно, в превод означава „Покрита порта“. Големия Езо също познаваше този квартал, но в доста по-различна светлина от Хоно. Показва ѝ такива места, за които тя изобщо не беше подозирала.

В този район човек неволно добиваше впечатлението, че живее под вода. Светлината (доколкото я имаше сред стъклено–металните кули на небостъргачите) притежаваше онова размито качество, което е добре познато на гмуркачите — можеше, да бъде сравнявана с гледане през дебело стъкло.

— Какуей Саката беше самурай — рече Големия Езо. — Значи и ние трябва да мислим като самураи. Не успеем ли да възприемем неговия начин на мислене, никога няма да разрешим загадката.

Тайнственото ключе подскачаше върху дланта му.

— Бизнесменът би наел някой банков трезор, Якудза ще предпочете да зарови метална касетка под татамите на спалнята си... А как би постъпил един самурай, когато се налага да укрие нещо ценно?

— Не зная — погледна го Хоно.

— А аз мисля, че зная — ухили се Големия Езо.

След което я заведе в сърцето на града, в „Покритата порта“. Бързо потънаха в модерната част на Токио. Под подметките им скърцаха микроскопичните частици на промишления смог, в ноздрите ги удари отровата на половин милион автомобили с работещи двигатели, замърсеният въздух зачерви очите им. Нощният мрак се разпръскваше от пулсирането на огромните неоновии реклами по фасадите на небостъргачите с ярко осветени входни вестибюли, просторни като футболно игрище.

Но дори тук, скрити в малка странична уличка и смалени от металните кули, символизиращи икономическия успех на страната, все пак можеха да се видят останките на един друг, по-стар начин на живот, чиито прости традиции бяха ръководили Япония в течение на векове.

Големия Езо посочи лакираното дърво на шинтоисткия храм и тихо промълви:

— Тук Какуей Саката е търсил уединение, тук е събуждал древното „ками“ на своя свят...

Дръпна въженцето до вратата и сред каньоните на човешкия напредък отекна мелодичен камбанен звън.

— Събудете се духове — вие, които живеете сред горите и потоците! — На лицето му се появи широка усмивка. — Понякога се питам дали има и модерни „ками“, които предпочитат да живеят в стоманена гора, сред неоновии реклами на „Сони“ и се возят на бързи асансьори, които за секунди ги качват до стотния етаж! Дали не страдат от акрофобия?^[2]

— Как може да си толкова непочтителен? — поклати глава Хоно.

— Това е едно от най-дълбоко вродените ми качества — отвърна едрият якудза, а Хоно не успя да разбере дали говори сериозно, или пак се шегува. Тя самата никога не се шегуваше, закачките и поднасянията за нея бяха светотатство — все едно да попита Ейкичи дали не е виждал чорапите си или къде е захарницата...

— Глупости! — тръсна глава тя. — Човек се ражда с определено количество вродени рефлексии: плаче, яде, спи... Толкоз. Всичко останало се придобива...

— Възможно е — кимна Езо, все още развеселен. — Значи баба ми е виновна, че все се присмивам на света... Защото тя ме е отгледала, знаеш... Беше много особена старица. Казваше, че ако не се подиграва на този мрачен живот, отдавна да си е направила харакири.

— Точно това имам предвид — ядоса се Хоно. — Убедена съм, че баба ти не е била толкова шантава!

— Напротив, точно такава беше — поклати глава Езо. — Зная това по-добре от теб. Освен това защо мислиш, че да се присмиваш на света е шантаво?

— Ако не е шантаво, значи е погрешно — отвърна Хоно.

— Сигурно затова си станал гангстер!

— Човек никога не става каквото и да било, най-малкото пък гангстер — въздъхна Големия Езо. — Аз произхождам от семейство якудза и е съвсем естествено да бъда такъв.

— Казваш го така, сякаш не си имал друг избор. Но на практика си имал... Причината да бъдеш гангстер е съвсем очевидна — ти обичаш живота.

— Може би — отвърна Големия Езо. — Което все пак е нещо, в сравнение с теб. Аз поне обичам живота...

— Аз обичам съпруга си — побърза да отвърне Хоно.

— Този птичи мозък? — засмя се Езо. — Какво пък можеш да обичаш у търтей като него?

— Това не те засяга. Нима знаеш нещо за света на хора като Ейкичи?

— Повече, отколкото мислиш — въздъхна Големия Езо и вдигна глава към високите кули на Касумигасеки, издигащи се отвъд покрива на шинтоисткия храм. — Зная, че не искаш да споделяш с мен повече от необходимото, но в душата ми потръпва любопитство. Какво те привлича у Ейкичи Канзей?

Хоно нямаше желание да отговаря на подобни въпроси, но се почувства длъжна да защити съпруга си от обидите на този бандит.

— Чувството му за чест — рече. — Освен това той има нужда от мен. А пък аз се чувствам сигурна от стабилността, която излъчва...

— Сигурна, значи... Ето че стигнахме до същността на въпроса. А не ти ли минава през ума, че тази сигурност означава подчинение? Не изпитваш ли скрито удоволствие от факта, че се прекланяш пред силата на другия? Няма ли това нещо общо с удоволствието на

майката, която прави жертви за своето дете? — Големия Езо говореше унесено, сякаш на себе си: — Ейкичи ти дава чувство за сигурност, защото твърдо се придържа към установените норми на поведение. У дома почти не разговаря с теб, просто подвиква едно „хей“ и получава това, което иска... В този смисъл той е твое дете, разбираш ли? — Очите на едрия мъж продължаваха да изследват небето. — Което означава, че има нужда от теб. Има нужда да му приготвиш храна, сутрин очаква чисто бельо и изгладени дрехи... Но ти си жена, която работи. В колко часа ставаш сутрин, за да задоволиш всички нужди на съпруга си?

— Не е точно така! — изрази протеста си Хоно.

— Как е тогава? Каж ми...

— Много те бива в приказките! — Хоно беше толкова ядосана, че трудно намираше думите: — Извърташ ги така, че винаги да отговарят на целта ти. Аз не съм толкова опитна...

— Чела ли си „Хагакуре“ — „Книгата на скритите листа“? Е, тогава сигурно помниш един ключов пасаж, който се отнася до мъдрия самурай... Набрал достатъчно опит, той с изненада открива, че строгите правила на обществото, които неотменно е спазвал, в крайна сметка се оказват една безсмислена илюзия... После „Хагакуре“ съветва самурая да си държи езика зад зъбите и да не разкрива тази проста истина на младите, които вървят по неговия път...

Хоно замълча. Бузите ѝ пламтяха от срам, в този момент изпитваше дълбока ненавист към човека до себе си. Никого не беше мразила така. Най-сетне се овладя и смени темата:

— От къде знаеш, че Саката-сан е търсил уединение именно в този храм?

Големия Езо ѝ отправи продължителен поглед, после тихо промълви:

— Знаеш ли какво ще ти кажа, госпожо Канзей... Трябва да се научиш да прочистваш душата си... Защото бремето, което носиш, неминуемо ще те смачка. — Раздвижи се и тръгна към навеса на малкия храм. — Отговорът на въпроса ти е прост... Аз имам много приятели, поддържам контакти навсякъде. Включително и със самураи... Саката е бил засичан тук многократно...

— Има ли нещо, което да не знаеш? — погледна го с удивление Хоно.

— Разбира се, че има — въздъхна Големия Езо и взе ключа от ръката ѝ. — Например това, което крие Саката... — наведе се с леко пъшкане, вдигна парчето плат, което беше спуснато край стената на храма, и тикна ключа в процепа на малка дървена вратичка.

От почти незабележимата ниша извади две дебели книги, които приличаха на счетоводни дневници. Хоно ги пое и разлисти едната от тях. Страниците бяха изписани със ситен почерк на непознат език. Не беше нито канжи, нито някое от останалите наречия, които владееше тя.

— Какво е това?

Големия Езо надникна над рамото ѝ.

— Не знам — сви рамене той. — Но бих казал, че е някакъв шифър...

— Чудесно — промърмори Хоно. — И какво трябва да правя с тези тефтери? Нямам никаква представа от съдържанието им!

После се сети за Гийн и всичко си дойде на мястото.

Хоно се запозна с Гийн преди десетина години, още преди да подозира за съществуването на Ейкичи Канзей. По онова време Гийн заемаше висок пост в едно от министерствата, но тя така и не си направи труда да разбере в кое точно. Отношенията им бяха сериозни, мислеха дори за брак. Тя несъмнено би се омъжила за този човек, ако не беше разкрила една малка подробност от живота му — и той, подобно на баща ѝ, се оказа отчаян комарджия.

Тогава Хоно все още беше прекалено млада, в душата ѝ се блъскаха противоречиви чувства по отношение на баща ѝ. След смъртта му миналата година нещата, разбира се, се промениха. Паметта на Нобору се оказа далеч по-чиста от живота на Нобору. Противоречивите чувства в душата на Хоно изчезнаха напълно, мястото им зае синовното състрадание. „Хиноеума“ или не, тя все пак беше негова дъщеря...

Едно от нещата, които обаче никога не би допуснала, беше да се влюби в човек, който притежава бащиния порок. Човек, който непрекъснато ѝ напомня за баща ѝ. На практика Гийн беше далеч по-интелигентен от Нобору Ямато, мнозина го считаха за истински гений. Но приликата с баща ѝ беше на друга основа, по-силна и по-властна от

интелигентността. Двамата се оказаха наистина сродни души — тиранично стриктни в личния и професионалния живот, но безсилни пред магията на комара...

Просто не можеха да спрат, комарът беше аксиомата на живота им — властна, доминираща, ръководеща и оправдаваща всичките им постъпки. И двамата губеха — бяха обречени на това. Но то не се отразяваше на самочувствието им, дори напротив. Колкото по-тежки ставаха загубите им, толкова по-малко внимание им обръщаха, упорито отказвайки да видят опасността. Интересуваше ги само едно: страстта към печалбата. Защото печалбата се идентифицираше с техния дух, с дълбоката им идентичност. Без стремеж към печалба и двамата биха се превърнали в живи мъртъвци...

Нобору Ямато беше този, който не надживя своята мания. И това беше съвсем естествено. Гийн оцеля, макар и с цената на върховни усилия. Хоно разбра, че вече не работи в общественния сектор, но не знаеше дали това се дължи на личното му решение, или просто е бил изхвърлен. Преди да си намери подходяща работа, доста дълго се беше лутал насам-натам, един истински „ронин“. Така наричаха бившите държавни служители.

Подходящата работа се оказа академична — Гийн стана преподавател по философия в Токийския университет. Една промяна колкото смешна, толкова и трагична... Според гледната точка на наблюдателя. Той бе най-малко гъвкавият човек на този свят, с изключение на баща ѝ. А философията е наука, която изисква именно гъвкавост на мисълта, аналитичност, способност да се разбират и тълкуват различни теории. За Хоно беше най-малкото странно, че човек като Гийн ще завърши кариерата си като преподавател по философия...

Настоя да го види насаме, въпреки че Големия Езо искаше да я придружи. Вътре в душата си изпита смразяващ ужас, че първата ѝ среща с Гийн след десетгодишна пауза би могла да стане в присъствието на бандитски главатар.

Посети го в кабинета му в края на работния ден, след лекции. Секретарката съобщи името ѝ в мембраната на интеркома, стомахът ѝ болезнено се сви. Изпита странното и почти уничително чувство, че ще бъде изправена пред строг съдия. Беше сигурна, че няма да каже нищо

за свое оправдание, ако Гийн изведнъж се изправи на крака и я попита: „Е, драга моя, какво постигна в живота, след като ме напусна?“

В действителност той не каза нищо. На бюрото му бяха пръснати студентски тестове, които очевидно се беше заел да оценява. Кабинетът му се оказа тясна килийка без прозорци, претъпкана с бумаги до такава степен, че място за въздух почти не беше останало.

Гийн седеше зад обикновено писалище, беше облечен в също така обикновен тъмен костюм. Посивялата му коса беше акуратно сресана на път, стъклата на кръглите му телени очила мътно проблясваха на светлината на лампата. Дори не вдигна глава при нейното влизане и това я обиди, усили чувството за унижение в душата ѝ. Но Хоно вече беше успяла да разбере, че това чувство се отнася колкото до него, толкова и до нея самата... Едва сега си даде сметка, че предстоящият разговор може да се окаже дяволски труден за него.

Беше го напуснала решително, изведнъж. Въпреки че обеща да се омъжи за него; въпреки че се беше превърнала в част от живота му и вече беше представена както на семейството, така и на приятелите му. Но най-лошото беше, че го напусна без никакви обяснения... Ала тогава нещата не можеха да се развият по друг начин. Тя просто не беше в състояние да си обърне езика и да му каже, че отказва да се омъжи за един отчаян комарджия. Това би било безкрайно унижително. И за него, и за нея...

Сега, спряла поглед върху приведената му фигура, зает да поставя оценки на студенти, които едва ли някога щяха да оценят гениалния му ум, Хоно усети как бузите ѝ пламват. Тихо се отпусна на някакъв стол и търпеливо зачака. Съзнаваше, че ще му трябва време да се справи с унижението, което го беше принудила да изпита преди десет години...

Гийн най-сетне реши, че мълчанието се е проточило достатъчно дълго и вдигна глава.

— Чух, че си се омъжила... Щастлива ли си?

— Разбира се, че съм щастлива! — почти извика Хоно и веднага съжали за думите си. — Ейкичи Канзей е много добър съпруг!

Очите на Гийн бавно се спряха върху лицето ѝ, в погледа им имаше толкова заплашителна твърдост, че Хоно неволно се сви. За миг съжали, че не беше взела и Големия Езо със себе си. Но после осъзна, че изпитва гняв и болка — чувства, на които нямаше абсолютно

никакво право. Побърза да ги прогони от душата си, запечатвайки ги дълбоко под онази безизразна маска на лицето, която японците овладяват почти от мига на своето раждане.

— Радвам се да те видя, Гийн — промълви тя.

— Измина много време — въздъхна той. — Цял живот...

— Как я караш? — попита със свито сърце Хоно.

Ръцете му обхванаха с широк жест тясното помещение.

— Не виждаш ли?

— Оженили се?

— Тази необходимост отпадна още след като ме напусна.

— Аз... — гласът на Хоно потрепна и се стопи. Какво може да каже пред очевидната му мъка?

— Доволен съм, че си уредила живота си — тръсна глава той. — Докато бяхме заедно, ти беше толкова объркана и нещастна!... Опитвах се да ти помогна, но очевидно не успях да открия ключа към душата ти... — усмихна се и Хоно за пръв път откри някаква прилика с човека, когото беше познавала. — В това има силна доза ирония, нали? Аз — геният, който имаше отговор на всеки проблем! Нали помниш, че по онова време се занимавах с кодове и шифри, за които търсех универсални математически формули? Сложни неща, но някак сухи и скучни... Докато отношенията ми с живите хора куцаха, трудно разбирах проблемите им... Може би това беше основната причина за нашата раздяла.

— Може би — сведе очи Хоно.

— Затова реших да дойда тук, в университета — продължи след известна пауза Гийн. — Тук винаги съм сред хора, принуден съм да контактувам с тях... Предполагам, че това е един начин да призная грешките на миналото и да направя опит за промяна...

Хоно замълча и той неуверено подхвърли:

— Радвам се, че прие да вечеряш с мен... Съзнавам, че понякога съм бил груб с теб, но това се дължеше на собствената ми психическа нестабилност, на чувството за срам...

Хоно направи усилие да вдигне глава и да го погледне в очите.

— Спрях да играя — простичко добави той. — Най-накрая разбрах колко пагубно ми се отразява хазартът. Изгубих работата си, разделих се с голяма част от близките си хора. Когато осъзнах падението си, първата ми мисъл беше за теб. Бях страшно доволен, че

ме напусна, че не позволи да те повлека към дъното... Ако това беше станало, нямаше да мога да си го простя.

— Не зная какво да кажа — въздъхна Хоно и това беше чистата истина. Изповедта на Гийн я завари напълно неподготвена, главата ѝ пламна. Но най-лошото беше, че в сърцето ѝ потрепнаха отдавна забравени емоции. Господи! Старото, дълбоко погребано излъчване все още е живо! Испита истински ужас, опитът да потисне чувствата, които я обземаха, завърши с пълен провал. „Аз съм една щастливо омъжена жена“, напомни си тя. Нищо, никакъв ефект. Неочакваната му изповед беше нищо в сравнение с това, което виждаше в очите му. Там светеше любовта — топлата и искрена любов, която Гийн беше успял да съхрани през всичките тези години! В душата ѝ помръдна нещо ново и непознато... Но без съмнение приятно.

— Не нищо — тихо промълви той. — Остани на мястото си, нека те погледам. Мога да го правя през цялата нощ, колкото и дълга да е тя.

— Какво си направила?! — удивено я изгледа Големия Езо.

— Дадох му дневниците — отвърна Хоно.

— Не мога да повярвам!

Този разговор се водеше на следващата вечер, в просторния склад на гангстера.

— Нали така се бяхме разбрали? — погледна го тя.

— Бяхме се разбрали само да му кажеш за дневниците! — избухна Езо. — И да го попиташ дали е съгласен да ги разшифрова!

— Той се съгласи — тръсна глава Хоно. — И престани да крещиш, ако обичаш!

— Ще престана само когато си получим дневниците обратно! — викна още по-силно Големия Езо.

— Ако беше видял с каква готовност прие да се върне към предишната си работа, сигурно и ти щеше да му ги дадеш веднага — поясни Хоно.

— Очите ти светят — установи гангстерът и смръщи вежди. — Отвратително!

— Нямах право да ми говориш по този начин — неволно се усмихна Хоно. — Ти какво, да не би да ревнуваш?

— Аз да ревнувам? — ревна онзи. — И от кого, моля? От някакъв стар и скапан комарджия!

— Вече не играе комар — някак сковано отвърна Хоно.

— Кой ти каза? — присви очи Езо.

— Той самият... Сам се изповяда, че...

— И ти му повярва, а? — простена Езо. — Малкото и глупаво влюбено момиченце му повярва!

— Разбира се, че...

— Глупачка!

— Не смей да ме наричаш така!

— Наистина си глупачка, госпожо Канзей!

Зачервена и с гневно проблясващи очи, Хоно рязко вдигна глава:

— Ще бъдеш ли така любезен да се поясниш?

— Всичко е много просто — отвърна Големия Езо. — Той те е излъгал!

— Грешиш — поклати глава тя. — Аз познавам Гийн.

— Аз пък познавам комарджиите! Те никога не се променят, остават комарджии до края на живота си! Само лъжат, че се променят... Страхувам се, че доста има да учиш, когато става въпрос за човешката същност, госпожо Канзей...

— Ще бъде много по-добре, ако престанеш с тъпите си обобщения! — срязва го Хоно.

— Виждам, че имаш нужда от доказателства — въздъхна Езо. — Знаеш ли къде живее тоя тип? — изчака кимването на Хоно и заповеднически добави: — Заведи ме там!

— Сега?

— Да, веднага! — Големия Езо скочи на крака и я дръпна по посока на изхода.

— Никой не отговаря — прошепна Хоно, след като за трети път натисна звънеца. — Сигурно е отишъл да хапне някъде...

— Да бе, как не! — изръмжа Езо, измъкна тънка метална пластина и ловко я тикна в ключалката.

— Какво правиш? — с недоумение го погледна Хоно.

— На какво ти прилича? — промърмори гангстерът, натисна бравата и вратата се отвори.

— Това не е ли противозаконно? — попита Хоно, докато предпазливо прекриваша прага.

— Може и да е — отвърна Езо. — Но аз не познавам законите...

Вратата се затръшна зад гърба им, Езо протегна ръка към електрическия ключ.

Хоно само ахна, докато от устата на Езо излетя сложна и изтънчена ругатня.

В апартамента на Гийн цареше пълен хаос. Преобърнати мебели, изсипани на пода чекмеджета, срязан килим и изтърбушени възглавници... Всичките три стаи бяха в това състояние.

— Какво, в името на небето, се е случило тук? — попита с пресъхнала уста Хоно.

— Няма Гин, няма дневници — кратко обобщи Езо и мрачно я изгледа. — Изчезнаха!

— Сега вече разбираш, че е било излишно да го подозираш! — тръсна глава тя. — Някой го е отвлякъл, при това заедно с дневниците! Господи, в какво го забърках?! — Сърцето ѝ се сви, в очите ѝ се появиха сълзи. Спомените от миналото изведнъж се отприщиха в съзнанието ѝ, могъщи като гръмотевична буря...

— Харесаха ли ти родителите ми? — попита Марс Волков. — Дано не си се отегчавала...

— Ни най-малко — отвърна Ирина. — Беше ми страшно приятно.

Намираха се във фойето на Стария театър, запълнено с тютюнев дим и човешка глъч. Течеше главният антракт на постановката „Три сестри“. Ирина позна Наташа Маякова в момента, в който се появи на сцената. Начинът, по който беше гримирана, я караше да прилича на маркиза Дьо Мерту — една от главните героини в „Опасни връзки“ — видеокасетата, която си беше донесла от Америка.

Искаше ѝ се да прогори с поглед тази Наташа Маякова, въпреки че нямаше особени основания за гнева си. Какво ли е за нея мъж като Валери Бондасенко? Нищо, абсолютно нищо! Въпреки това не успя да се успокои, напрежението остана в душата ѝ. Може би затова посрещна главния антракт с нескрито чувство на облекчение...

— Понякога родителите ми са доста досадни — въздъхна Марс.
— Макар че едва ли някой друг, освен мен може да долови това.

— Много приличаш на майка си — усмихна се Ирина. — У нея има някаква вътрешна сила, някакво особено чувство към семейството. Страшно много харесвам такива жени! Може би защото самата аз съм лишена от подобни добродетели...

— Ти имаш по-друг характер — кимна Марс. — Усецам го... Вечно неспокойна, вечно търсеца натура.

После заговориха за незначителни неща, главно около постановката и актьорската игра. Ирина умишлено спомена името на Наташа Маякова, просто да разбере дали Марс я познава. Но отговорът му беше равнодушен и уклончив, после на лицето му се появи усмивка и той се зае да ѝ разказва някакъв нов виц. Ирина избухна в смях, после изведнъж се почувства неудобно. Просто защото в душата ѝ се появи непреодолимото желание да му разкрие тайната си, да му признае за отдавнашната връзка с Валери и обидата от факта, че го е видяла в компанията на друга жена — тази, същата Наташа Маякова... Но какво би си помислил Марс? Нима няма да изпита същото чувство, нима няма да се счита предаден?

Естествено, техните отношения бяха съвсем различни. Тя не беше обещавала нищо на Марс, не му се беше клела във вярност. Стараеше се да не го лъже, въпреки вътрешното убеждение, че това рано или късно ще ѝ се наложи...

Всичко, което вършеше, беше предназначено за нея — Ирина Викторовна Пономарьова. Но дали наистина е така? Нима не предава Марс, за да задоволи желанието на Валери? Да, това си е чисто предателство. Само допреди три дни изобщо не ѝ пукаше, но нещата се промениха. Особено след като Марс я запозна със семейството си, а Валери доказа, че пет пари не дава за нея, че просто я използва...

„Да, всичко се промени“, въздъхна в себе си тя.

Погледна Марс Волков с нови очи, отърсила се от гняв, егоизъм и жажда за власт. И видя един земен човек, приятен и желан, водещ тежка битка срещу могъществото на Валери Бондасенко както в Политбюро, така и в Конгреса на народните депутати... Човек, който, за разлика от Валери, не демонстрира маниакална жажда за власт, не приема тази власт като единствена разменна монета в живота си.

Някой ден Марс ще създаде собствено семейство, помисли си тя. И ще бъде щастлив. Тази мисъл я стопли.

После се замисли за себе си. Бавно осъзна, че в предложението на Валери да се сближи с Марс не се съдържа елемент на така жадуваната лична свобода, а по-скоро шанс да оцени безнадеждно корумпираната душа на самия Валери...

— Чехов винаги ме кара да се замислям — промълви на глас тя. Това беше истина, но едновременно с това и инстинктивен опит да прикрие дълбокото безпокойство в душата си. — Пиесите му приличат на модерни картини — някак незавършени и едновременно с това близки... Темите им са толкова човешки, че неволно те карат да се включиш, сам да откриеш изхода...

— Останах с впечатлението, че се интересувах не толкова от Чехов, колкото от онази Наташа — отбеляза Марс. — Истина е, нали?

— Даже не й знаех името — излъга Ирина. — Просто бях любопитна... Мъжете харесват жени от нейния тип, исках да чуя мнението ти...

— Прекалено много грим — обяви Марс, докато се връщаха на местата си. — Човек не знае какво да очаква под толкова пластове боя!

В спалнята на Марс се процеждаше синкава светлина от площад „Востанная“. Беше късна нощ, гастрономът и киното отсреща отдавна бяха затворени. Ниски облаци с оловен цвят висяха над града. Макар пролетта да беше заела място на календара, във въздуха се усещаше меланхолията на предстоящ снеговалеж. А може би съм депресирана от пиесата, помисли Ирина, докато се събличаше. Не е възможно да изгубя настроение само заради онази Наташа Маякова.

Скрито се надяваше да види и Валери сред зрителите в театъра. Дали това я накара да се нареди на опашка за билетите? Отговор на този въпрос би могъл да даде Станиславски, но той е мъртъв, мрачно поклати глава тя. През целия следобед си представяше как ще му се усмихне в залата, увиснала на ръката на Марс... Това не стана, настроението й рязко помръкна. В устата й имаше метален вкус — сякаш беше захапала част от облаците, които се стелеха над Москва. Не можеше да разбере защо е така. Ето я тук, с Марс — човека, който би й дал всичко, което пожелае... Е, почти всичко... А непрекъснато

мислеше за Валери. В момента мечтаеше да се притисне до влажното му тяло, да преплете крака с неговите и да го люби до насита...

Потръпна, уплашена от силата на чувствата си. Сякаш вече не беше в състояние да ги контролира. Обича ли Марс? Ако е така, защо тогава мечтае за ласките на Валери? Защо го ревнува от онази Наташа? Какво става?

В началото на тази история беше абсолютно сигурна. Знаеше кой е прав и кой не. Позволи на Валери да я завербува за своите цели, просто защото той единствен на този свят я оцени, накара я да се чувства различна от сивата, безлична тълпа. И беше прав, Господи! Толкова е вълнуващо да те иска не друг, а самият Валери Бондасенко — силен, могъщ, неотразим! А когато той ловко ѝ показа, че може да получи много повече, че има шанс да сподели властта му, тя без колебание прие шпионската мисия срещу Марс.

Но всичко това се случи още преди да опознае Марс, преди да спечели доверието му. Днес той едва ли имаше нещо общо с мъжа, когото Ирина потърси, за да прелъсти. Днес тя се срамуваше, че го предава на Валери, и този срам ѝ пречеше да се успокои, бушуваше като стихийен пожар в душата ѝ. „Господи, вече съм пред прага на нервна криза“, рече си тя и потръпва от страх. Прекрасно знаеше какво ще се случи тогава — няма да я искат нито Марс, нито Валери, отново ще се превърне в безлична нула, затънала в безнадеждна изолация. Съзнаваше ясно, че нещо трябва да се направи. Нещо, което да определи позицията ѝ. Но кого да предпочете, Господи? Марс или Валери?

Усети присъствието на Марс зад гърба си.

— Защо все се въртиш около прозорците? — попита той. — Приличаш на котка, обичаш да гледаш навън... Какво е това, което виждаш, а аз не мога?

— Просто се бях замислила — отвърна с въздишка Ирина и се обърна.

— Това звучи сериозно — изпитателно я погледна Марс. — Но сега е прекалено късна нощ, за да си сериозна, котенце...

„Котенце!“ Така Валери се беше обърнал към Наташа Маякова.

— Не мислиш ли, че тъмнината понякога ни кара да бъдем по-сериозни и по-меланхолични?

— Не зная... — проточи Марс и изви глава, явно заинтригуван от хода на мислите ѝ. — Аз самият често откривам, че мисля най-добре именно в мрака...

— Ето, виждаш ли?

— Но това се дължи не толкова на мрака, колкото на тишината и съня, които ме обгръщат — добави той.

— А какво сънуваш, когато най-сетне заспиш?

— Електронна овца, задвижвана от портативен ядрен реактор — отвърна той.

Шегата беше деликатен опит да я откъсне от мрачните мисли.

— Какво те измъчва? — протегна ръце да я прегърне Марс. — Сякаш си попила неспокойния дух на Чехов... Ако е така, вероятно бих могъл да ти помогна... Защото много искам да ти помогна, Ирина! — устните му се залепиха до ухото ѝ. — Знаеш ли, моето семейство е приемало хладно всички жени, които съм им представял досега... Всички, с изключение на теб. Те са влюбени в теб, Ирина!

Думите му сякаш възпламениха душата ѝ. Затаи дъх, сърцето блъскаше като чука в гърдите ѝ.

— Много те обичам...

Коленете ѝ омекнаха, имаше чувството, че чува на живо думите, които беше сънувала през толкова много самотни нощи... Господи, семейство! Какво ли не бих дала отново да си имам майка и баща, които ме познават и обичат!

Позволи му да я отдръпне от прозореца — онази мярка против електронното подслушване, до която Марс прибегваше механично, без участие на съзнанието си. Преведе я през хола и я побутна към банята. Там бавно развъртя крановете на ваната. Оказа се, че днес има дори топла вода...

Свалиха бельото си и бавно се отпуснаха във водата. Беше много приятно. Седнаха един срещу друг, преплели крака.

Той се засмя и целуна връхчето на носа ѝ.

— Знаеш ли, изпитвам страхотна нужда да ти се изповядам — прошепна Марс. — Но това е опасно, тъй като съм изправен срещу могъщ и безкомпромисен враг като Валери Денисович... Напоследък имам желание да ти говоря за такива неща, които доскоро не бих се осмелил да споделям дори със себе си. Лудост, нали? — Устните му се впиха в нейните, от устата ѝ излетя неволен стон.

— Не е лудост — прошепна със затворени очи тя. — Мисля, че това е напълно нормално за влюбените...

— Точно в това е проблемът — въздъхна Марс. — За човек като мен е опасно да бъде влюбен, бих казал — дори нездравословно.

— Защо?

— Защото ти ще бъдеш слабото ми място.

Ирина неволно си спомни какво ѝ беше казал Валери: отказал да има дете, защото едно дете би го направило уязвим за враговете... Господи, колко си приличат двамата, въздъхна в себе си тя. Но приликата е външна, достатъчно е само да одраскаш с нокът фасадите им, за да разбереш това... Те носят маски, под тях други маски — само така могат да гледат на външния свят... В душата на Ирина потрепна вълнение. Нима тя — обикновената чиновничка, наистина беше успяла да надникне зад маските на двама от най-влиятелните мъже в Русия? Нима наистина беше спечелила любовта на единия от тях? Изведнъж се почувства силна и уверена, за пръв път усети, че държи нещата под контрол. Сега ѝ трябва още малко търпение. Още съвсем мъничко! А после властта ще бъде в ръцете ѝ. После — когато разкрие всички мрачни тайни, криещи се в душите на тези влиятелни мъже. Тя не беше наивна и знаеше, че Марс също не е светец. В днешния свят никой не може да концентрира в ръцете си толкова власт и влияние, без да направи компромис с личния си морал.

Предишната Ирина положително би потръпнала от страх от подобно заключение, но тя вече не беше предишната Ирина. Властта я промени. Вече ясно виждаше, че правилата на играта са различни — както за нея, така и за Марс и Валери. Правила, които едва ли имат нещо общо с живота на обикновените хора...

Надникна в очите на Марс и разбра, че никога няма да му признае за заговора на Валери. Това беше тайната, с чиято помощ можеше да манипулира и двамата, следователно няма да се раздели с нея за нищо на света...

— Ще ти разкрия една тайна, Ирина — прошепна Марс. — Но само ако обещаеш, че няма да я споделиш с никого...

— Обещавам.

— Предполагам, че Валери Денисович ще ме направи на кайма, ако разбере, че изпитвам дълбоки симпатии към нелегалната националистическа организация „Бялата звезда“...

Ирина внимателно го наблюдаваше през облаците пара и полуспуснатите си клепачи. Това беше последното нещо на света, което очакваше да чуе. И вероятно затова се почувства напълно обезоръжена.

— Валери Денисович се преструва, че търси компромис с Балтийските републики — продължи Марс. — Затова вдига толкова шум около договора, който им предлага... Но свободата в този договор е напълно илюзорна. Другата му ръка е свита в юмрук и този юмрук ще се стовари върху украинците — неговия собствен народ. Представяш ли си? — ръката му се спусна върху косата ѝ и леко започна да я гали. — Въпреки промените, думичката „национализъм“ продължава да е мръсна думичка за онези, които обитават Кремъл... Равносилна на предателство. Мнозина влиятелни люде са убедени, че президентът окуражава демократичните промени в Източна Европа само за да неутрализира натиска на Запада по отношение на Балтийските републики...

Марс взе ръцете ѝ и я привлече към себе си:

— Искам да разбереш едно: „Бялата звезда“ е организация, която трябва да бъде официално призната. Разбира се, ако не се окаже в ръцете на фанатизирани терористи... Трябва да последваме примера на Полша. Там никой не си правеше илюзии относно „Солидарност“. Възникването на този профсъюз беше факт, беше израз на народната воля... При нас нещата не са същите, но управниците рано или късно ще разберат, че тяхната сила и опора е народът. Населението на всички съветски републики. Колкото по-дълго потискаме личната свобода на това население, толкова повече се отдалечаваме от него... Вместо да прегръщаме тези хора, ние ги хвърляме в затвора... Нещата могат да се променят, стига да дадем някакви шансове на „Бялата звезда“. И аз съм твърдо убеден, че трябва да им ги дадем...

Ирина надникна в тъмните му очи и тихо прошепна:

— Случайно и моето мнение е същото...

— Знаех си аз — усмихна се Марс и избърса ситните водни капчици от бузата ѝ. — Сега вече съм сигурен, че ще ми помогнеш да открием лидерите на „Бялата звезда“ и да си поговорим с тях...

— Аз?! — погледна го удивено тя. — Как бих могла да сторя това?

— Спомних си, че на няколко пъти летя в командировка до Америка — отвърна все така усмихнато той. — И вероятно си се натъкнала на някой от тамошните привърженици на „Бялата звезда“. Доста хора в Америка имат желание да помагат с каквото могат: пари, оръжие, пропагандни материали...

— Може и да е така — сви рамене Ирина. — Но аз не съм срещала такива хора.

— Това беше само мое хрумване — промърмори Марс и се премести по-близо до нея. — Значи ще трябва сам да се справя...

— Защо сам? — притисна се в него Ирина. — Двама винаги се справят по-добре...

Ирина се събуди рязко, с разтуптяно сърце. В стаята цареше абсолютен мрак, Марс дишаше дълбоко и равно. Остана да лежи неподвижно, очите ѝ проследиха бледата светлина, помръдваща върху тавана като фина паяжина. После се надигна и безшумно пристъпи към прозореца.

Замисли се дълбоко, опитвайки се да прецени възможностите, които се разкриват пред нея. С усилие на волята потисна нетърпението, надигащо се в душата ѝ. В крайна сметка реши да помогне на Марс да открие представители на „Бялата звезда“ — една дисидентска организация, чието значение очевидно тепърва щеше да расте. И двамата мъже искаха да установят контакт с нея, всеки по свои причини. Марс искаше да помогне на нейните членове, докато Валери се интересуваше преди всичко от съдбата на изчезналия хафний.

Самата тя усети как „Бялата звезда“ започва да я привлича с магнетична сила. В доверието на Марс имаше нещо символично, нещо като пръст на съдбата. „Трябва да му помогна“, каза си Ирина. Подходът на двамата съперници към тази организация ѝ помогна да изостри чувството си за справедливост, в душата ѝ назряваше убеждението, че, помагайки на тези хора да възвърнат свободата си, тя самата ще намери смисъла на собственото си съществуване, изгубен след завръщането ѝ от Кеймбридж.

Кимна с глава, вече виждаше начин да се освободи от дилемата, която разкъсваше съзнанието ѝ. Ще продължи, да шпионира Марс, но

сега вече това ще бъде просто фасада за пред Валери. Нейна лична фасада. Ще предава на Валери само това, което намери за необходимо — минимума, който ще я задържи извън подозрението му. Едновременно с това ще го обработва — бавно и търпеливо като археолог по време на разкопки. И така ще получи необходимата информация за „Бялата звезда“? Но преди това ѝ трябваше някаква гаранция.

Не се заблуждаваше и знаеше на каква опасност се излага в опита си да манипулира човек като Валери Денисович Бондасенко. Неволно потръпна, като си спомни за натрапчивия сибирски сън. Даваше си ясна сметка, че Валери може да я прати там само с едно небрежно махване на ръка. И никой не би дръзнал да му се противопостави, включително Марс...

Беше достатъчно умна, за да разбере, че в това решение присъства и личен елемент. Искаше да си върне на Валери, да го измами така, както той беше измамил нея. Отново се запита защо се чувства толкова засегната от него, защо копнее за отмъщение. Нали в отношенията помежду им отсъства близостта, няма я искрената обич?

Гаранция. Ирина знаеше, че гаранцията ще ѝ бъде крайно необходима. Нещо, което би попречило на Валери да я унищожи, ако случайно разкрие намеренията ѝ. Той признава единствено силата на властта, следователно именно власт ѝ трябваше...

Ще се наложи да го следи. Валери твърдеше, че няма тайни, но Ирина беше убедена в обратното. Всеки на този свят има нещо, което не би желал да става обществено достояние. Защо пък точно Валери да е изключение?

В бронята на огромната му власт трябва да има някаква пукнатина, независимо колко миниатюрна е тя. Ще трябва да я открие... Очите ѝ се отправиха към непрогледната московска нощ зад прозореца. Въздухът беше тежък и някак застоял, почти като онзи в театралното фойе...

Проблясъкът дойде внезапно, решението беше взето. Точно така! Ще започне с актрисата Наташа Маякова!

— Ами ако Гийн вече е мъртъв? — попита Хоно.

— Тогава ще организираме погребението — отвърна Големия Езо, надникна в очите ѝ и се разсмя. — Нещо хич те няма, откакто си влюбена...

— Не съм влюбена в Гийн, ако това намекваш! — отвърна Хоно. — Нима забрави за Ейкичи?

— Ти си съпруга на Ейкичи Канзей, но това съвсем не означава, че го обичаш — подхвърли Големия Езо.

— Не ставай глупак! — срязва го Хоно и мрачно поклати глава. — Защо изобщо обсъждаш мен, когато трябва да мислим за Гийн и изчезналите дневници на Саката-сан?

— Защото моите хора вече ги търсят и за момента не можем да правим нищо друго, освен да чакаме... — отвърна Езо. — Това ни дава възможност да отделим малко време и за себе си, нали?

— Тонът ти ме обижда! — троснато каза Хоно. — Нима всички якудза прибягват до заплахи и инсинуации?

— Основна стока в арсенала ни, госпожо Канзей — кимна мафиотският бос и на лицето му се разля широка усмивка. — Защо не седнеш? Имам чувството, че ако продължаваш да крачиш напред-назад, може и инфаркт да получиш!

Хоно понечи да отвърне, после изведнъж разбра, че сарказмът едва ли би ѝ помогнал с човек като Езо. Послуша съвета му и се отпусна на близкия стол.

Бяха в офиса на Езо. Из коридорите на просторния склад кипеше трескава дейност. Хоно тайно се надяваше, че поне част от нея е свързана с търсенето на Гийн и дневниците. Едновременно с това знаеше, че бодигардовете на Езо се навъртат наблизко, но го правеха толкова добре, че тя не успя да зърне нито един от тях.

Вече втора вечер излизаше и закъсняваше, беше крайно време да се прибере у дома, за да не предизвика подозрението на Ейкичи. Същевременно искаше да бъде максимално дълго в компанията на Езо, по тази причина си взе няколко дни отпуск от „Мишита индъстриз“. Наложил се да ангажира две опитни секретарки, за да се справят с работата ѝ.

Ейкичи работеше до късно, после обикновено отиваше да хапне и пийне с колеги от прокуратурата. Но когато се прибираще рано, той държеше вечерята да е готова. Никакви обяснения нямаше да

помогнат, ако храната липсва от масата, особено пък ако липсва и самата му съпруга.

Затова Хоно му каза, че заминава за Осака да навести болната си леля. Ейкичи знаеше, че лелята е единственият член от семейството, с който Хоно поддържа нормални отношения, и прие решението ѝ за напълно в реда на нещата.

Големия Езо не я изпускате от очи.

— Седнала изглеждаш дори по-нервна — поклати глава той, въздъхна и напусна мястото си зад бюрото. — Така не може да продължава... Ела, ще идем някъде, където със сигурност ще се освободиш от излишната енергия. — Докосна колана си и добави: — Имам пейджър, веднага ще ми докладват, ако са открили нещо.

Качиха се в сив блиндиран мерцедес и поеха към Гинза. Отминаха широките, претъпкани с туристи булеварди и спряха на тиха странична уличка. Край високите стени на къщите растяха акуратно подрязани дръвчета гинко, а зад една от тях Хоно с изненада зърна малка, но безупречно поддържана градина, в средата на която се издигаше красив алпинеум от мъхести камъни с още по-красив водопад. В дъното се виждаха зелените стебла на миниатюрна бамбукова гора.

Тук се помещаваше най-изтънченият клуб на Токио. Тълпа униформени служители ги посрещна с дълбоки поклони, появи се и самият управител, осведомен незабавно за гостите. Кабинетът му се намираше на втория етаж, непосредствено под изумително красивия витраж на покрива, кацнал върху подпори от бял мрамор.

Зад огромен бял концертен роял седеше мъж в смокинг, който леко докосваше клавишите. Музиката беше от Ерик Сатие. Върху рояла беше поставена ваза от бял порцелан, в която майсторски бяха подредени алени пеонии. Зад гърба на пианиста се виждаше ултрамодерна комбинация от стъкло, оризова хартия и леки прегради „шожи“ в сивкав цвят, отвъд които се виждаше безупречно подредена вътрешна градина, запълнена с мъхести камъни, ромонящи поточета и миниатюрни азалии, които олицетворяваха времето и пространството...

Спуснаха се надолу в малък блестящ асансьор от неръждаема стомана.

— Ще се видим в дожото — промърмори Големия Езо и изчезна.

Униформена служителка отведе Хоно в съблекалня, облицована с тежка ламперия от кедър. Там ѝ подаде комплект памучно „ги“ — традиционното облекло за бойни изкуства, меко и удобно. Показаха ѝ банята и я оставиха сама.

Големия Езо я очакваше в просторното дожо. Стените и таванът бяха облицовани с дървото къоки, в средата висяха знамената на древно феодално „даймийо“. Подът беше покрит с татами, осветени еднакво добре във всички части на салона.

— Откъде знаеш, че имам познания по бойни изкуства? — попита Хоно.

— Това ми е работата — да зная всичко — поясни Езо. — Имай ми доверие и се отпусни... — Хоно избухна в смях, а той одобрително поклати глава. — Ето, това вече ми харесва. Дай да свалим нервното напрежение. — Започна да се върти около нея, привел тяло и протегнал ръце. — Джиу-джицу, тай-чи и малко айкидо — безпогрешно определи уменията ѝ той, съдейки по позицията, която беше заела.

Стрелна се напред и надолу, към коленете ѝ. Хоно го блокира с „ирими“, после механично мина в контраатака. Дълбоко в корема ѝ се появи приятно чувство на сигурност. Това беше „ва“ — центърът на вътрешната душевна енергия, носещ облекчение, съдържащ възторга на рибата, успяла да се откачи от рибарската кукичка...

— Така вече е по-добре — подвикна Големия Езо и отново мина в атака.

Въпреки едрия си ръст, той се движеше с невероятна пъргавина. Хоно обаче разгада стратегията му и бързо намери противодействие. Езо очевидно обичаше да напада непрекъснато, без никакви паузи. Вероятно разчиташе на умората на противника, която би го принудила да допусне грешка. Достатъчно, сръчна да се справи с тези постоянни атаки, Хоно скоро изработи и собствената си стратегия. Усети, че ако е достатъчно бърза, без съмнение ще успее да пробие защитата му и да нанесе контриращ удар.

Използвайки поредица от блокиращи „ирими“, тя се отказа от контраатаките и търпеливо зачака удобния момент. Трябваша ѝ няколко секунди в повече, за да разгадае поредния му ход.

Моментът се появи в средата на дълга серия агресивни удари. Блокирайки първите два, тя предусети посоката на третия и се стрелна

напред. Оказа се обаче, че Големия Езо беше готов да я посрещне, а серията удари са били повече финтове, отколкото истинско нападение. Твърде късно разбра, че е попаднала в капан. Озовала се по гръб върху татамито, тя изпита неволно възхищение от майсторството на противника си, който се тръшна върху нея и опря в гърлото ѝ ръба на мазолестата си длан.

— Много добре, госпожо Канзей — изпъшка Езо и ѝ подаде ръка да стане. — Но все пак, недостатъчно добре...

Срещнаха се след час и половина в ресторанта на клуба, разположен на третия етаж. За това време Хоно се изкъпа, разтърка тялото си с благовонни масла, после взе още една вана. Когато влезе в съблекалнята, дрехите я чакаха в шкафчето — изпрани и изгладени.

За разлика от белотата на входния вестибюл, ресторантът беше облицован със сив, необработен гранит. Стените бяха заети от високи и тесни прозорци, отвъд които панорамата на Токио изглеждаше някак геометрична, като странно произведение на изкуството.

— Обадиха ли ти се от офиса? — попита Хоно, докато се настаняваше на масата срещу него.

— Трябва да се научиш на търпение, госпожо Канзей — въздъхна Големия Езо, докато униформен келнер пълнеше чашите им с ледено бяло вино. — Именно липсата на търпение доведе до поражението ти в дожото...

Хоно отмести луксозното меню и го погледна в очите:

— Искам да зная какво е стлало с Гийн! Искам да си върна дневниците!

Големия Езо отпи глътка от чашата си и спря замислен поглед върху лицето ѝ.

— Дай да си изясним един важен въпрос — въздъхна след известна пауза той. — Загрижена си за дневниците на покойния си приятел Саката или се безпокоиш за живота на професор Гийн?

— И двете, по дяволите! — тръсна шава тя.

— Ами ако стане така, че можеш да получиш само едното? — търпеливо я изгледа Езо. — Кое би предпочела?

— Сериозно ли говориш? — въздъхна Хоно. — Или пак започваш една от своите дебелашки шеги?

— Говоря напълно сериозно.

— Тогава не ми задавай идиотски въпроси!

— Съвсем не са идиотски, мога да те уверя в това...

— Що за човек си ти? — избухна Хоно, после се овладя и отново въздъхна: — Е, добре... Разбира се, че животът на Гийн е далеч по-важен от два тефтера с драсканици!

— Така ли? — изглежда я над ръба на чашата си Езо. — Ами обещанието, дадено пред Саката, госпожо Канзей? Нима ще пренебрегнеш своето „гири“?

Срам нахлу в душата на Хоно. Загрижена за живота на Гийн, тя беше забравила напълно за своя дълг към мъртвия приятел.

— Въпросът ти е коварен, но несъществен! — рече ядосано тя. — Прекрасно знаеш, че в случая отговорът ми е без значение!

— Напротив — поклати глава Големия Езо и остави чашата си на масата. — Въпросът ми е типичен за вярващите в мъдростта на дзен-будизма... Дълбоко грешиш, ако мислиш, че е излишно да отговаряш, защото те подвеждам... Дзен-будистките гатанки предлагат изход от душевното раздвоение, госпожо Канзей... Вече те предупредих, че трябва да си готова на всичко. Ти ме увери, че си готова, даде ми думата си. Но още при първото препятствие се отмяташ и започваш да говориш глупости. Не така постъпва истинският воин, госпожо Канзей. Какво би си помислил за теб покойният Саката-сан?

Хоно не издържа, скри лице в ръцете си и захлипа. Големия Езо търпеливо изчака отминаването на пристъпа, после тихо попита:

— Защо правиш това?

— Беше глупаво от моя страна да поемам това „гири“ — подсмръкна Хоно. — Бремето е прекалено тежко за плещите на една жена...

— Глупости! — тръсна глава Езо. — Бремето на „гири“ се поема изцяло от воинския дух, който няма нищо общо нито с пола, нито с възрастта. Ти притежаваш воински дух, госпожо Канзей. Усетих го там, в дожото. Биеш се с наслада и ярост, изпитваш истинско удоволствие. Сигурен съм в това, защото и аз се чувствах по същия начин...

— Не мога да не се тревожа за бедния Гийн! — проплака Хоно. — Какво би станало, ако...

— Воинското сърце е чисто като сълза — прекъсна я с авторитетен тон Езо. — То се закалява в решителен бой, в славата на

честта, в мъдростта на „гири“... Само това е от значение, госпожо Канзей. Не забравяй, че Гийн е обикновен човек и нищо повече...

— Но някога аз обичах този човек — въздъхна Хоно. — А може би още го обичам, както ми подхвърли преди време... В същото време обичам и Ейкичи, своя съпруг...

— Ейкичи също е обикновен човек. Докато воинските идеали са нещо свещено, нещо съвършено и далеч по-значително от съдбата на обикновените хора. Убедиш ли се в това, успееш ли да се слееш с тях, нищо друго не може да има значение...

— Но аз съм съпруга на Ейкичи и му дължа своята чест — мрачно промълви Хоно.

— Хората са грешници, госпожо Канзей — поклати глава Големия Езо. — Независимо дали са мъже или жени... Те лъжат, крадат, изневеряват... Такава е човешката природа, самият живот... Да зависиш от някого, със сигурност означава, че си търсиш белята... Воинът е над тези чувства и именно в това се крие силата му.

— Думи — въздъхна Хоно. — Празни думи и нищо повече...

Големия Езо замълча, очите му не слизаха от лицето ѝ.

Най-накрая поклати глава, посегна към менюто и рече:

— Напълно си права... Но тази вечер ще направим така, че празните думи ще се изпълнят със съдържание.

Първо стигнаха до градината, мъховете блестяха като малахит под жълто-зелените кленови листа. После се появи езерото — дълбоко, мрачно и тайнствено. В бистрите му води се мяркаха обсипаните с точки гърбове на лениви пъстърви, а повърхността му оставаше гладка и чиста като белите страници на ненаписана книга...

— Тук Мама-сан разгадава поличбите — подхвърли Големия Езо, сякаш прочел мислите ѝ. — Танцът на рибите ѝ помага да надникне в бъдещето. Поне така твърди тя...

Намираха се в северните покрайнини на Токио, застроени предимно със стари дървени къщички като тази, останали от предвоенните години. В този час на угасващия ден светлината беше изключителна, сякаш се излъчваше направо от стройните кленове, от водите на спокойното езерце, от мъха по камъните около него... Човек

оставаше с чувството, че времето е спряло, затаило дъх пред величествената красота на природата.

— Откъде си разбрал за съществуването на подобни места? — попита Хоно. — Тук ли се освобождаваш от излишъците на сексуална енергия? — скрит намек за тъй наречените градини на удоволствието, в които японците търсят облекчение от житейските трудности в които всичко е позволено...

Големия Езо се усмихна, обърна гръб на езерото и я поведе към къщичката между дърветата. Мама-сан беше на прага и сякаш ги очакваше. Поклони се на Езо, изчака го да представи Хоно и я отрупа с любезности. Събуха обувките си и ги сложиха в красив сандък от къоки, монтиран върху гранитния праг. Къщата беше пълна със свежи цветя, букети покриваха дори част от еротичните дърворезби, окачени по стените. Мама-сан ги въведе в стая с шест татамита, в която доминираше прекрасен скрин от червено дърво с метални инкрустации. Върху него беше поставена проста бяла ваза, в която имаше една-единствена жълта хризантема, издигаща се сред тъмнозелени листа. Поднесе им чай, после Големия Езо се извини и излезе.

— Често ли идва тук? — попита Хоно.

— О, не — тъжно отвърна Мама-сан. Имаше сива коса и приятно закръглено лице, облеклото ѝ беше старомодно, но безупречно. Под светлозеленото кимоно надничаше ръбчето на бельото в яркожълт цвят — точно според старите традиции. Сложната ѝ прическа се крепеше от изящно изработени дървени гребени, а лицето ѝ беше силно гримирано в бяло, черно и алено — пак в съответствие с традициите. — Идва много, много рядко...

— От къде го познавате?

Мама-сан изви глава и изведнъж заприлича на присмехулник, кацнал на тънък клон и готов всеки миг да отлети.

— Мила моя — усмихна се тя. — Това място е собственост на Големия Езо... — усмивката и се разшири, в очите ѝ се появи закачливост. — Готова съм да се обзаложа, че днес сте обядвали в неговия клуб в Гинза!

— Негов ли е този клуб?! — смаяно попита Хоно.

— Разбира се, че е негов — отвърна Мама-сан и в очите ѝ се появи гордост. — Големия Езо притежава много, много неща... Но

никога не се възползва от тях... — в погледа ѝ се мярна любопитство.
— Разбираш ли какво искам да кажа?

— Не съм сигурна — поклати глава Хоно.

— Ще ти обясня — рече Мама-сан и отпусна ръце в скута си. Филтрирана от оризовата хартия на плъзгащите се врати, светлината падаше върху лицето ѝ меко, превръщаше чертите му в онази загадъчна абстракция, която Хоно откри в тесните прозорчета на клуба. — Човек се стреми към богатството, но то не му носи полза, когато му липсва мъдростта. О, той може да има най-скъпия мерcedes, да поръчва дрехите си в чужбина, да живее в разкошна къща някъде из Кожимачи... Но, лишен от уважение, той е нула и безпомощно наблюдава как животът изтича между пръстите му...

— Това ли е вашата характеристика на Големия Езо?

— Нямах предвид него — поклати глава Мама-сан. — Говорех изобщо, опитвам се да ти помогна да проникнеш в същността на нещата... Събитията, колкото и изненадващо да настъпват, винаги съдържат своя вътрешна логика. Чрез нея умът обхваща това, което е недостъпно за очите...

В този момент се появи Големия Езо.

— Време е да се качим горе, Мама-сан — рече той.

— Разбирам — сведе глава възрастната жена.

— Приключихте ли с разговора?

Мама-сан му хвърли загадъчен поглед, по лицето ѝ затичаха сенките.

— Подобни разговори никога не приключват — отвърна тя.

Големия Езо я погледна с непонятна тревога, после мълчаливо отвърна на поклона ѝ и направи знак на Хоно да го последва. В подножието на стълбите стоеше едър мъж, вероятно един от бодигардовете на Езо. Очите му старателно се извърнаха встрани от лицето на Хоно.

— Къде отиваме? — попита тя, последвала домакина нагоре по стълбите. — Защо изобщо дойдохме тук?

На втория етаж цареше мрак. Краката им безшумно потъваха в меките татамита. Всички помещения бяха свързани с плъзгащи се врати и представляваха едно хармонично цяло — строга и отдавнашна традиция на японската култура, която категорично отхвърля индивидуалността.

— На това място властва безсънието — тихо промълви Езо. — Но именно тук се раждат съновиденията...

Спря пред плъзгащата се преграда в дъното на коридора, докосна с ръка дървената рамка и се извърна:

— Доверието често се оказва прекалено крехко, за да оцелее, госпожо Канзей... Сега ще видиш как моите думи се превръщат в действителност.

Преградата се плъзна встрани, Хоно се втрени във вътрешността на стаята. Върху футона бяха вкопчени телата на мъж и жена, потънали дълбоко в ритъма на сексуална наслада. Усетил чуждото присъствие, мъжът с нежелание отмести тялото на жената от скута си. Тя се изплъзна изпод чаршафите и Хоно с изненада установи, че това всъщност е мъж. Седнал на пода, той заби поглед в очите ѝ...

Тръпки пробягаха по снагата на Хоно, кръвта в жилите ѝ изстина. Пред нея седеше Ейкичи, който само допреди миг се беше любил с друг мъж. „Не може да бъде“, тръсна глава тя. Това сигурно е някакъв монтаж или рисунка... Не, то няма нищо общо с действителността! Зави ѝ се свят, в главата ѝ се появиха думите на Мама-сан, споменала Кожимачи — един от най-люксоznите токийски квартали. Именно там беше отраснал Ейкичи, в разкошната къща на своите родители. „Лишеният от уважение човек е нула и безпомощно наблюдава как животът изтича от пръстите му...“ Очевидно Мама-сан се беше опитала да подготви Хоно за сцената, която сега се разкриваше пред очите ѝ...

— Как смееш, Хоно-сан! — изръмжа Ейкичи. — Как смееш да ме лъжеш и шпионираш?! — На лицето му се изписа неудържима омраза. — Всъщност няма защо да съм изненадан! Ти си една тъпа „хиноеума“ и нищо повече! — Ядосан от срама и притеснението в очите ѝ, той вече не беше в състояние да спре. От дълбините на съзнанието му бликна злоба, гореща като лавата на току-що изригнал вулкан: — Месец преди да се оженим баща ти дойде да се запознае с моите родители. Очевидно искаше да разбере какъв е статутът им в обществото, но едновременно с това и да измъкне някоя йена срещу информацията, която предлагаше... Посрещнах го аз, това му попречи да стигне до родителите ми. Платих му и го отпратих. И защо не? Информацията му беше ценна за мен, макар че той, бедният, нямаше никаква представа за това... Реших да я използвам като лост срещу

теб, особено ако решиш да проявиш характер... Защото усещах, че не си от покорните и сигурно ще се разбунтуваш срещу семейните порядки. — Протегна ръка и нежно прегърна слабичкия младеж в постелята. — А сега се махай от тук, проклетнице! Остави ме да си довърша удоволствието!

Хоно искаше да изкрещи, но гърлото ѝ се оказа парализирано. Реалността я връхлетя с огромна сила, превъплътила се в скърцащия глас на Ейкичи. Неволно му обърна гръб, прекалено ужасена, прекалено потресена, за да може да каже каквото и да било.

Изблъска Големия Езо и се втурна надолу по стълбите. Излезе от къщата и потъна в мрака на градината. Искаше да стигне до спокойните води на езерото, да потърси утеха в ленивите движения на рибите и величественото спокойствие на старите кленове.

Не успя да стигне до там. Закова се на място и повърна, от устата ѝ излетя сподавен стон. После започна да се придвижва на колене и лакти, спря на брега на езерото и потопи глава в прозрачната вода. Обзе я хлад, очите ѝ се отвориха към мрака на безмълвния живот...

Когато най-сетне извади главата си на повърхността и жадно пое кислорода в гърдите си, Големия Езо седеше на един камък на противоположния бряг на езерцето. Срещнал очите ѝ, той се изправи и се приближи до нея. В ръката му се поклащаха обувките ѝ.

— Мръсник! — задавено промълви Хоно. — През цялото време си знаел с какво се занимава Ейкичи! — дишаше на пресекулки, сякаш беше тичала в продължение на километри. — От кога посещава това място?

— От три години — отвърна Езо. — Бракът с теб изобщо не промени навиците му...

— Защото съм „хиноеума“, нали? — попита с отчаяние в гласа Хоно. — Защото съм родена в прокълнатата година на жените убийци!

Големия Езо мълчаливо отмести очи. В тъмнината на нощта проблясваха светулки. Тук, край спокойните води на езерцето и величествените кленове, човек трудно можеше да си представи, че се намира в Токио — града на свръхмодерните небостъргачи, столицата на узаконената корупция, стартовата линия на бясното надбягване към двадесет и първото столетие, което японците се надяваха да спечелят... Всичко това изчезна и се стопи, сякаш никога не беше

съществувало. Останаха простите и земни неща, останаха жестоките уроци на времето...

— Насочваш мислите си в съвсем погрешна посока — обади се предупредително Големия Езо. — Ейкичи Канзей е продукт на времето, в което се е родил и израснал. Нищо не може да го промени, навиците му нямат нищо общо с теб или вашия брак... Мама-сан се е опитала да те предупреди за това, тъй като го познава отдавна и далеч по-добре от теб.

Обидите на Ейкичи продължаваха да кълтят в главата ѝ. Стана ѝ лошо, имаше чувството, че отново ще повърне. Цял живот беше търпяла унижения и побоища: първо от баща си, а след това и от Ейкичи. Бавно осъзна, че нарочно го беше избрала за съпруг — брутален, властен, жесток... Беше си втълпила, че именно тези качества олицетворяват честта и достойнството на един мъж. Но другояче и не можеше да бъде, други мъже тя не познаваше. Покорството беше дълбоко вкоренено в душата ѝ.

Същото беше и положението ѝ в службата. И там играеше ролята, която се изисква от жена като нея: покорна, елегантна, винаги готова да помогне. Ролята на тапет в успокояващи тонове... Тази дефиниция покриваше не само миналото, но и бъдещето ѝ. Фактът, че притежава не по-малко образование и опит от мъжете около нея, нямаше никакво значение. Никой не се вслушва в съветите и идеите ѝ, другояче не можеше и да бъде. Какво, по дяволите, разбира от бизнес една жена? Така мислеха всички, включително и самият Кунио Мишита. Именно затова не обърна внимание на предложенията ѝ, свързани с „Гандом поликарбон“... Чувството за подчинение отново я подведе, душата ѝ потръпна от отчаяние. Защото си даде сметка, че през цялото време е знаела мястото си. Както в службата, така и у дома...

У дома ли? Какъв дом? Детството ѝ беше мрачно и безрадостно, бракът — пълен провал.

Изпита чувството, че се пробужда от дълбок сън, че се завръща от един кошмарен свят на мълчаливо подчинение. Там, където качествата на ума са без значение, където стойност имат единствено външният вид и умението да се мълчи. Там, където е била покорен робот на Мишита и жива реклама на Ейкичи...

Най-сетне събра кураж и вдигна очи към лицето на Езо.

— Разбрах, че в живата има безброй светове — тихо промълви тя. — Като този тук, един малък оазис на спокойствието сред кипежа на огромния град... Кой от тях е истинският?

— Ти току-що даде отговор на въпроса си, госпожо Канзей — прозвуча в мрака гласът на Големия Езо. — Реален свят не съществува. Съществува единствено *твоят* свят!

[1] Княз Юрий Долгоруки е основал Москва през 1156 г. — Б.пр.

↑

[2] Страх от височина. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Liano negro

Тори откри рисунките върху кората на едно дърво в джунглата. Груби и примитивни, издълбани от неизвестна ръка, те излъчваха сила. Бебе, река, мъж без крака, друг мъж, разпънат на кръст, старец без очи, мъртвец...

— Какво, по дяволите, означават? — попита Ръсел.

— Митове — отвърна Естильо.

— Аз не вярвам в митове! — отсече Ръсел, обърна гръб на дървото и започна да оглежда местността.

— Хорхе Луис Боргес — един от най-добрите наши поети, казва, че митът е една безкрайно опростена реалност — подхвърли Естильо. — Така всеки може да я разбере...

— И ти вярваш на това, така ли? — обърна се Ръсел.

— Тук човек трябва да вярва — обади се тихо Тори. — Особено когато се намира в непознатата и враждебна джунгла... Опасно е да твърдим, че мит и реалност са две различни неща. Защото тук значението им се слива, разликата между тях изчезва.

— Защо непрекъснато се стремиш да демонстрираш познания? — изгледа я Ръсел. — Защо искаш да покажеш някакво превъзходство над мен?

— Защото ти си мъж, а аз не съм — отвърна Тори.

— И какво от това?

— Нищо особено. Но подобни неща те карат да си подозрителен спрямо мен, нали?

— Говориш глупости!

— Така ли?

Той ѝ отправи един продължителен поглед, после въздъхна и смени темата:

— Стига! Закъсняваме...

Подминаха дървото с издълбаните фигури и потънаха в храсталаците на *liano negro*, черната джунгла.

Спряха за почивка чак около пладне. Въздухът беше дяволски влажен и горещ, телата им плуваха в пот. Извадиха манерките с вода, също и нещо за хапване.

— Естильо, какво символизират онези фигури? — попита Ръсел.

— Животът — дрезгаво отвърна аржентинецът. — Раждаме се, растем, съгрешаваме, получаваме наказание за греховете си и умираме... — хвърли в уста няколко хапки боб от консервата в ръката си и добави: — Предполагам, че е нещо като предупреждение... Местните „кампесиньос“ са много суеверни. За тях това е краят на света — *l'ano negro* е границата с неизвестното...

— А кой според теб е издълбал тези фигурки? — попита Ръсел.

Естильо кимна в посоката, към която се бяха отправили:

— Онзи, на когото принадлежат тези земи...

— И кой е той?

— Няма смисъл да правим догадки — въздъхна Естильо и се изправи. — Скоро ще разберем.

Продължиха пътя си и двадесетина минути по-късно стигнаха бреговете на река Манакасия. Водите ѝ бяха мътнокафяви, задръстени от паднали дървета и гнили клони, течението не беше силно. Преодоляха я без особени трудности.

— Ако можем да вярваме на онзи пилот, фабриката за кокаин трябва да е някъде наблизко — промърмори Ръсел, след като се озоваха на противоположния бряг.

— Естильо! — прошепна напрегнато Тори. — Спри на място и ме слушай много внимателно! Не мърдай! Не извивай глава! — Заобиколи някакво паднало дърво и застана пред очите на аржентинеца. — Гледай право в мен! — В очите на Естильо се появи ужас. — Полазил те е скален бръмбар!

— Къде? — леко се раздвижиха устните на Естильо, докато тялото му се вцепеняваше от напрежение.

— Точно в основата на врата ти.

— Тори! — Естильо затвори очи, през тялото му премина едва доловима тръпка на ужас.

Видя, че се моли, с крайчеца на окото си забеляза и движението на Ръсел, насочил се към гърба на нещастника. Протегна ръка и стисна китката му между пръстите си, точно когато онзи се готвеше да бръсне гадината от врата на Естильо. Скалният бръмбар беше огромен

екземпляр, почти колкото показалеца ѝ. Черната му черупка — мъхеста и отвратителна, мрачно проблясваше на слънчевата светлина.

— Искях само да го перна — оправда се Ръсел.

— И тогава Естильо щеше да е мъртъв — отвърна Тори и посочи към насекомото. — Виждаш ли предните щипки? Вече са забити в кожата. Дори да си достатъчно бърз, те рефлексивно ще изстрелят отровата си... — погледна го в очите и попита: — Знаеш ли защо го наричат скален бръмбар? Защото отровата му парализира централната нервна система на жертвата и тя буквално се вкаменява...

— Като погледа на Цирцея, а? — подхвърли Ръсел, но остана неподвижен на мястото си. — Спомних си лекцията за сливането на мит и реалност, която току-що ми изнесохте... — очите му изпитателно пробягаха по лицето на Тори. — Добре, но какво ще правим сега? Аз нямам никакъв опит със скалните бръмбари.

— Пътят към спасението е само един — въздъхна Тори. — Не мърдаш, каквото и да ти струва това. И не издаваш нито звук... — извърна се към Естильо и спря замислен поглед върху гигантското насекомо на врата му. Бръмбарът не помръдваше, но съвсем ясно се виждаше, че грозните му щипци бяха забити дълбоко в кожата на нещастника. Тори усети как по гърба ѝ плъзва студена струйка пот.

Ръката ѝ бавно се вдигна, разперените пръсти предпазливо започнаха да се спускат над черупката на гадината. Дългият, леко извит нокът на безименния пръст спря на няколко милиметра от бръмбара. Напълни дробовете си с въздух и леко потръпна. Даваше си съвсем ясна сметка, че ако не успее да парализира гадината с точен удар в единственото ѝ уязвимо място — тънкия като косъм отвор между черупката и главата — Естильо ще се превърне в труп. Същото ще стане и ако не прецени точно силата на удара си.

Отправи кратка молитва към Бога и потъна в „прана“. Дишането ѝ стана бавно и дълбоко, могъщите пипала на „ва“ бавно се плъзнаха в съзнанието ѝ. Очите ѝ обгърнаха околната среда с необичайна яснота, страхът и колебанието бавно започнаха да се стопяват. После извитият нокът се стрелна надолу и потъна в цепнатината между бронята на насекомото. Усети съпротивление и леко усили натиска. За миг изпадна в паника, решила, че натиска прекалено силно, и гадината в предсмъртна конвулсия ще изстреля отровата си в кръвта на Естильо.

След което ще последва парализа и смърт... Отново напълни дробовете си с въздух, изчака за миг и тихо попита:

— Добре ли си, Естильо?

— Махни тая гад от тялото ми!

Облекчението беше толкова силно, че Тори почти избухна в смях. Скалният бръмбар беше парализиран. Протегна лявата си ръка и внимателно хвана мъхестата черупка между пръстите си. В същото време нокътят на безименния пръст остана на мястото си. Започна да тегли, очите ѝ внимателно следяха как грозно закривените щипци излизат от кожата на Естильо. Най-сетне всичко свърши, Тори измъкна гадината и я запрати по посока на близките храсти.

— Готово!

— Браво, момичето ми! — възкликна Естильо и приятелски я плесна по рамото. Кръвта бавно се връщаше в пребледнялото му лице. — Господи, този път наистина се разминах на косъм! — Наведе се и разцелува Тори по двете бузи.

— Много впечатляващо — промърмори Ръсел, докато се подготвяха отново да поемат пътя си.

— Не го направих, за да те впечатля — остро отвърна Тори.

— Хайде вече да престанем, искаш ли? — въздъхна той и вдигна плава. — Просто исках да кажа, че за това, което стори, се изисква много кураж!

Обърна ѝ гръб и пое напред. Крачеше бързо и уверено. Огледал терена заедно с пилота на Круз, той нито веднъж не разтвори топографската карта. Очевидно беше запааметил всички детайли.

— Натам — махна с ръка той и групата предпазливо пое към тъмнеещата стена на джунглата. Светлината под дърветата беше слаба и някак разсеяна, хрусталаците тънеха в тайнствен зеленикав полумрак. Напредваха бавно, тъй като сега скоростта нямаше значение, важна беше тишината. Не биваше да използват мачете, защото охраната на кокаиновия цех положително щеше да ги чуе.

Скоро стигнаха ствола на огромно дърво, очевидно живяло тук в продължение на векове. Върху кората му беше издълбана единаединствена, голяма фигура. Представляваше мъж, увиснал с главата надолу над някаква окръжност.

— Черното колело на смъртта — прошепна Естильо. — Символизира безкрайната болка и вечните мъки...

— Още едно предупреждение — промърмори Ръсел, измъкна армейския си нож и ловко изрязва кората около странната композиция. — Сега обаче то е в наши ръце!

Натъкнаха се на военен патрул и това беше първото доказателство, че се намират близо до целта на своето пътешествие. Двадесетина униформени войници се бяха разположили в малка падинка около паянтова колиба, очевидно построена от местните кампесиньо.

Предпазливо се промъкнаха напред и спряха под прикритието на храсталациите, които ограждаха полянката. Скоро забелязаха, че войниците се редуват да влизат в колибата, която беше обзаведена с малък генератор за ток, телевизор и видеокасетофон. Гледаха касета с „Апокалипсис сега“ — това личеше от възбудените им подвиквания, когато отново се озоваваха на открито, заслепени от ярката слънчева светлина. Едни имитираха жаргона на полковник Килгор, други издуваха бузи като полковник Къртц...

Ръсел даде знак да го последват, тримата потънаха обратно в мрачната джунгла и започнаха да описват широк кръг около лагера. Предположенията на Круз за участието на армията изглежда щяха да се окажат верни. Онзи взвод на полянката очевидно нямаше заповед за охрана на периметъра с патрулни двойки. Намираха се на не повече от километър-два от цеха за производство на кокаин и бяха доволни от почивката. Но кой ръководи толкова значителни военни подразделения, запита се Тори, докато групата бавно напредваше към фабриката. Нямаше съмнение, че тук са групирани поне няколкостотин души — доказателство за това бяха домашните животни, на които се натъкнаха: кокошки, прасета, кози... После пред очите им започна да се разкрива и самият обект.

Приклекнал до Тори, Ръсел смаяно прошепна:

— Пресвети боже! Това не е никаква фабрика, а един цял шибан град!

Преброиха около дузина ниски и дълги бараки от неръждаема ламарина, очевидно спални помещения. Джунглата отвъд тях беше разчистена и превърната в самолетна писта, простираща се далеч на

юг. В началото ѝ клечеше тромавото туловище на двумоторен „Туин Ортър“, около който се суетяха механици.

Продължиха обиколката. Не след дълго се натъкнаха на навеси, под които бяха струпани варели с ацетон и самолетно гориво, етер и червен бензин... Всичко, което беше необходимо за рафинирането на кокаина и транспортирането му до потребителя. Зад складовете имаше още един навес, доста по-голям от предишните. Под него бяха строени три редици мощни електрогенератори. По-нататък следваха стопански постройки — баня с душове, пералня и огромна столова, пригодена да поеме цяла дивизия... Откриха и лабораторията — ниска и дълга постройка с покрив от поцинкована ламарина. Приключиха обиколката си едва след като се увериха, че не са пропуснали нищо.

Във въздуха се носеше тежката сладникава миризма на „сварена“ кока — една замайваща комбинация от етер и кокахидрохлорид, която се превръщаше в нещо като собствен „промишлен смог“ над този странен и опасен град, изникнал сред пущинаците.

— На какво се натъкнахме, по дяволите? — тихо възкликна Естильо. — Това е нещо далеч по-голямо, отколкото си го представяхме, Тори... За да блокираме такъв обект, ще ни бъдат необходими поне два полка!

— Може би — отвърна Тори. — А може би не...

Направи им знак и тръгна в посоката, от която бяха дошли. На два пъти им се наложи да търсят укритие в храстите, тъй като по тясната пътечка с грохот прелитаха джипове. Мъжете вътре бяха въоръжени с автомати, готови за стрелба. Не носеха униформи, но отдалеч личеше, че са военни.

Тори издебна подходящия момент и се насочи към един от навесите. Там внимателно провери съдържанието на сандъци и варели, после се върна при двамата си спътници.

— За момента не можем да направим нищо — съобщи с леко свиване на раменете тя. — Ще изчакаме нощта — нашия най-силен съюзник...

Ръсел пожела да дежури пръв, Тори и Естильо се отпуснаха на земята и опряха гърбове в ствола на гигантско дърво.

Сред листата над главите им пърхаха птички, въздухът ехтеше от силното ѝ равномерно жужене на насекомите.

Тори и Естильо си подаваха манерка, отпивайки на малки, скъпернически глътки. Хапнаха малко кондензирана храна, после Естильо се намести удобно и затвори очи.

— Веднъж, преди много години, отидох в джунглата и намерих едно коте — промърмори той. — Бях невръстно хлапе, но все пак разбрах, че котето е болно... На корема му зееше рана, едното му око не беше в ред... В замяна на това беше страхотен боец... Скрит в храстите, аз гледах как напада и побеждава една двуметрова змия — толкова отровна, че не бих я приближил за нищо на света... Котето си хапна до насита, облиза лапите си и тръгна, мяукайки, към мен... Останах напълно неподвижен. Гледах котето в очите и имах чувството, че, помръдна ли, то ще се нахвърли върху мен... — Естильо сви рамене, въздъхна и продължи: — Не го направи, станахме приятели... В продължение на дълги години нямах никакъв приятел освен това коте. Семейството ми живееше с други емигранти от Германия, не можех да ги понасям... Противна ми беше фалшивата им арогантност, още по-противно — фалшивото им чувство за превъзходство. Бяха ми смешни с твърденията си, че превъзходството им е генетично заложено... Нищо подобно. Те просто купуваха с крадени от нацистите пари уважението на аржентинците... — той се извърна и плю върху черната земя. — Един ден котето изчезна... Просто ей така, без причина. Обърнах земята да го търся, открих го чак вечерта. На една малка уличка зад къщата ни, със счупен врат... На челото му беше изрисуван пречупен кръст и аз разбрах кой го е убил... Близнаците, които живееха в съседство. Бяха гадни копелета както в училище, така и в квартала. Винаги ходеха заедно и момчетата се страхуваха от тях...

С нищо не им показах, че зная кои са убийците на моето коте. Заех се да ги наблюдавам и скоро открих, че единството им свършва в мига, в който останат сами. Тогава се нахвърляха един срещу друг, разкъсвани от съперничество. Бях убеден, че съм открил слабото им място, но все още не знаех как да го използвам...

Стана така, че и двамата бяха луди по едно и също момиче. Беше кокетка, която или ги харесваше и двамата, или просто искаше да се радва на вниманието им. Месеци наред се мъчих да ѝ стана приятел и в крайна сметка успях. Използвах факта, че е слаба по математика, и започнах да ѝ помагам.

Сближихме се, започнахме да говорим на всякакви теми. Аз въртях и сучех и все се опитвах да насочвам разговора към близнаците. Получих достатъчно информация за тях и започнах да пускам клюки — как се биели помежду си за момичето, как единството им в училище и на улицата е куха фасада... Без значение беше фактът, че в тези клюки нямаше капка истина. Важното беше да им повярват...

В крайна сметка успях да настроя близнаците един срещу друг. Толкова сполучливо, че разруших всичко, което ги свързваше — кръвна връзка, взаимна любов... Враждата им беше толкова дълбока, че продължи през остатъка от живота им. Вече възрастни хора, те станаха заклеті врагове в бизнеса, правеха всичко възможно взаимно да се унищожат.

Естильо млъкна, тишината на джунглата се нарушаваше единствено от почукването на водните капки върху влажната земя, жуженето на насекомите и далечния призивен зов на неизвестен звяр.

Тори се запита защо Естильо ѝ разказа тази мрачна история. Измина доста време, преди да разбере, че котето е било само символ... Олицетворение на всичко, което топли човешката душа: вярност, приятелство, обич... В главата ѝ изплува споменът от последния разговор помежду им — когато го потърси от централата на „Алеята“. И веднага разбра, че по този начин Естильо изразява мъката си от загубата на Ариел Соларес, очевидно един от най-близките му приятели...

Над Liano negro се спусна непрогледна нощ. Нямаше луна, мракът се разпръскваше единствено от мощните прожектори на секретния обект. Ослепителната бяла светлина изглеждаше странна, особено когато беше наблюдавана от абсолютния мрак на джунглата. В нейния кръг цветове липсваха — всичко беше бяло или черно като нощта...

Ръсел придружи Тори по пътя към складовете.

— Не съм убеден, че идеята ти е добра — загрижено промърмори той.

— Това е без значение — отвърна Тори и приклепна до един варел с ацетон.

— Забравяш, че аз командвам операцията! — троснато рече той.

— Нищо не командваш! — срязва го Тори. — Ако искаш да се правиш на началник — моля, заповядай! Но те предупреждавам, че си напълно лишен от подчинени!

Кратка пауза, после той приклепна до нея.

— Все още съм на мнение, че идеята ти е безкрайно опасна — напрегнато прошепна той. — Има вероятност всички да загинем!

— Такава вероятност имаше и по време на полета — поклати глава Тори. — Достатъчна беше дори и най-малка грешка от страна на пилота, който ни отпусна Круз... Номерът е да не допускаме никакви грешки... — в ръката ѝ се появи навит на руло канап. — Срежи го, ако обичаш...

Ръсел се подчини, а Тори натопи отрязания край в ацетона. После започна да развива кълбото и се насочи към следващия варел, пълен с етер. Отвори капака, пусна част от канапа вътре и бавно започна да се отдалечава, размотавайки кълбото след себе си.

— Готов ли си?

— Не бих казал — промърмори Ръсел, докато тя щракаше запалката под края на подгизналия канап. После двамата скочиха на крака и побързаха да се отдалечат.

Верижните експлозии отекнаха двадесетина секунда по-късно. В периметъра настана истински хаос — крещяха хора, джипове свиреха с гумите си.

Стиснали автоматите „Узи“ в ръце, тримата тичаха към лабораторията. Не се наложи да стрелят, тъй като в суматохата никой не им обърна внимание. Но това беше само временно. Грохотът на взривовете без съмнение щеше да докара тук всички онези войници, които зяпаха „Апокалипсис сега“ на близката полянка, а командирите им положително щяха да започнат внимателно претърсване на обекта веднага след като потушат възникналия пожар.

Тори прецени, че разполагат с пет минути. Може би и повече, но да се разчита на това, означаваше да се подложат на прекалено голяма опасност.

Атаката срещу лабораторията беше стремителна, истински тайфун. Вратата отскочи от пантите си, скорострелните откоси на узитата пометоха неуверената съпротива на шестимата пазачи, повечето от които бяха мъртви още преди да натиснат спусъка на автоматите си. Десетината лаборанти с вдигнати ръце уплашено се

скупчиха в далечния ъгъл, вонята на химикали беше нетърпима, въпреки лишените от стъкла прозорци.

Тори остави Естильо да охранява лаборантите, а двамата с Ръсел се втурнаха между широките работни маси, отрупани с колби и епруветки. Сред тях доминираха дълбоки поцинковани кофи, препълнени с гъста, подобна на желе субстанция. Това беше суровият кокаин, извлечен от дълго врялата суровина в огромните метални казани, издигащи се току зад прозорците.

На една от масите имаше пластмасови торбички, пълни със стрит на прах, рафиниран кокаин.

— Тук има нещо странно — озадачено промълви Тори.

В същия момент се приближи Естильо, автоматът в ръцете му продължаваше да е насочен към лаборантите до стената.

— Успя ли да хвърлиш едно око на пазачите? — подвижна той.

— Нямах време — поклати глава Тори.

— Всички са японци!

— Японци ли? — учуди се Ръсел, пристъпи към трупа на един от охраната и бавно го обърна по гръб. — Вярно, японци са... — сръчно нави ръкава на памучната куртка и добави: — При това Якудза... Какво ли ги е накарало да дойдат чак тук?

— Може би загрижеността за направените инвестиции — подхвърли Естильо.

Тори не беше на това мнение. Макар че зърна татуировката на мъртвия само за миг, тя веднага, оцени сложността ѝ: това „иризуми“ принадлежеше на човек, който е поне заместник-главатар в съответния клан. Човек с прекалено голяма власт, за да поеме никакви си охранителни функции, при това толкова далеч от дома. Якудза не работят така, а хората с отговорен пост не биха дошли чак тук, в джунглите на Боливия, без крайно основателна причина. Кокаинът си е кокаин, проверката на качествата му спокойно би могла да стане при получаването. Но какво тогава правят Якудза тук, на края на света? Какво е толкова важно, че...

Естильо нададе остър вик, автоматът в ръцете му сърдито залая. Един от лаборантите с пистолет в ръце отлетя назад и се блъсна в поцинкованата маса. Няколко десеткилограмови чувала с готова стока паднаха на пода, един-два се разкъсаха. От гърлото на Тори излетя озадачено ръмжене, краката я насочиха към белите купчинки върху

бетонния под. Ръсел я последва и видя как върхът на ножа ѝ потъва в кокаина и побутва нещо черно в него.

— Какво, по дяволите, е това? — подвижна Естильо, без да изпуска от поглед пленниците.

— „Мека опаковка“ — отговори Ръсел.

— Какво?

— Това е един особен начин на контрабанда — поясни Тори. — Прост, но високоефективен, тъй като е измислен от болни мозъци... Контрабанда, скрита в пакет с друга контрабанда, достатъчно скъпа сама по себе си. — Върхът на ножа разчисти белия прах от нещо като прозрачен плик, пълен с някакви странни топчета, ситни като сачми. Бяха от черен, силно матиран метал, без никакъв блясък...

— Какво ли е това? — сякаш на себе си промърмори Ръсел, вдигна плика и го претегли върху дланта си. — Доста тежка стока...

Тори вече ровеше в съседния чувал. В средата му скоро се появи втори плик, напълно идентичен с първия.

— Ето обяснението за присъствието на японците — промърмори тя. — Значи изобщо не става въпрос за контрабанда на кокаин — възкликна Ръсел, без да откъсва очи от черните топчета.

— Така е.

— Тогава?

Прекъсна ги предупредителният вик на Естильо:

— Внимание, идват!

Стиснал готовия за стрелба автомат, аржентинецът подкара пленените лаборанти пред себе си.

— По дяволите! — изруга от прага той, обхванал осветената площ на обекта за частица от секундата. — Проклетите войници вече са тук!

— Подредихме се, няма що! — изръмжа Ръсел и хвърли обвинителен поглед към Тори.

— Вземай сачмите и да тръгваме! — кратко заповяда тя.

Разнесе се автоматична стрелба. Естильо отскочи от вратата и отвърна на огъня.

— През прозорците! — заповяда Тори. — А навън държим посока към пистата!

Качиха се на работните маси и оттам изскочиха навън. Прозорците бяха доста високи, но гъстите храсти долу омекотиха

падането им.

Огънят на войниците стана по-концентриран и по-точен. Около тях се разхвърчаха листа и късчета от мазилката. Улучен в месестата част на ръката си, Естильо пусна едно проклятие на немски и придърпа Ръсел зад ствола на близкото дърво.

Разнесоха се викове, нови автомати се включиха в обстрела. Тори се извърна към двамата мъже и им направи знак да се разпръснат. После, приведени към земята, тримата затичаха към самолетната писта, отговаряйки на огъня с къси, но точни откоси на автоматите си.

С лекота разкъсаха набързо оформения кордон от пазачи в южния край на обекта и минута по-късно вече бяха извън периметъра. Насреща им тъмнееше грамадата на двумоторния „Туин Отър“, истински оазис на спасението.

Войниците и пазачите се организираха едва когато разстоянието до самолета беше преполовено. Огънят на автоматите им избухна с нова сила. От портала изскочи джип и със заплашително ръмжене се насочи към тях. Шофьорът беше приведен ниско над кормилото, а двама войници отзад деблокираха лафета на тежка картечница.

— Иисусе! — промърмори Ръсел.

— Не спирай! — подвикна му Тори, но самата тя се закова на място и притисна приклада на узито до рамото си. Но джипът не промени посоката на движение към нея, както би ѝ се искало. Само дулото на картечницата заплашително започна да се върти, бълвайки сърдити, дълги пламъци. Тори измъкна фосфорна граната от колана си, прехвърли автомата в лявата си ръка, а с дясната запрати гранатата по посока на джипа.

Шофьорът я видя и рязко завъртя волана. Джипът се заклати, гумите му се повдигнаха от земята. Гранатата избухна точно когато се връщаха обратно върху чакъла. Попадението беше в предната част, между калника и капака на мотора. Блесна ослепителна зеленикава светлина, тътенът на експлозията беше оглушителен. Джипът се обърна с колелата нагоре и избухна в пламъци. Секунда по-късно се взривиха амунициите в него, във въздуха захвърчаха метални отломъци. Приведена към земята, Тори затича на зигзаг по посока на пистата и почти връхлетя върху двама войници, които бяха заобиколили лабораторията и тичаха към самолета от противоположната посока.

Единият заби приклада на картечния си пистолет в челюстта ѝ, другият ловко я препъна. Тори се просна на земята, тежък ботуш потъна в корема ѝ. Превита на две, тя отчаяно се бореше да поеме въздух и да възстанови равновесието си.

Нов ритник я просна по гръб, единият от войниците опря дулото на автомата си в слепоочието ѝ. Потта му капеше върху лицето и очите ѝ, вонеше на барут и отдавна немито мъжко тяло.

Устата му се разтегна в жестока усмивка, тя ясно видя дупките на извадени зъби.

— Adios, puta — изръмжа войникът.

Тори чу трясъка на автомата и неволно се сгърчи. Миг по-късно отвори очи, удивена, че все още е жива. Върху лицето на войника беше застинало учудено изражение, кръв капеше от малката дупчица в челото му. Тялото му политна и падна възнак, но Тори нямаше време да го проследи, тъй като вече се търкаляше със смайваща бързина към втория войник, започнал да вдига картечния си пистолет.

Армейският нож се озова в ръцете ѝ, описа къс полукръг и потъна дълбоко в корема на врага. Онзи нададе дрезгав вик и се отпусна на колене, куршумите от оръжието му пронизаха въздуха.

Но животът все още не го беше напуснал, силите — също. Юмрукът му се стовари в скулата на Тори с такава сила, че пред очите ѝ заиграха звезди. Стиснала зъби, тя рязко завъртя ножа в раната. Втори удар я улучи в областта на бъбреците, силите започнаха да я напускат. С последно усилие на волята легна върху дръжката и рязко разпра корема на врага.

Секунда по-късно се появи Ръсел. Дулото на револвера 45-и калибър почти докосна слепоочието на войника. Разнесе се изстрел, после Тори усети как здравите му ръце я изправят.

— Добре ли си?

Тя мълчаливо кимна, после на устните ѝ се появи бледа усмивка:

— Чудесен изстрел... Точно между очите...

За известно време беше принудена да се опира на него, после тичането премахна вцепеняващата болка в главата и корема. Челюстта я болеше ужасно от съприкосновението с приклада на картечния пистолет.

Настигнаха Естильо точно в началото на пистата. Двумоторният самолет изглеждаше съвсем близо, на една ръка разстояние. Понесоха

се към него.

Точно когато Тори реши, че са отървали кожата, на пистата зад гърба им се появи втори джип. Полетя след тях с пълна скорост, сърдите залаяха автомати.

— Оттатък! — изкрещя Естильо. — Ще използваме прикритието на самолета!

Пъхнаха се под крилото, почти в същия миг забелязаха веригата войници, която отрязваше бягството им откъм южния край на пистата. Бяха в капан.

— Самолетът е единствената ни надежда — промърмори Естильо. — Трябва да проникнем вътре!

— Стълбичката е от другата страна — извика Ръсел. — Опитаме ли се да я използваме, онези автомати ще ни разкъсат на парчета!

— Естильо е прав — обади се Тори. — Не успеем ли да вдигнем тази машина във въздуха, с нас е свършено! — провери пълнителя на узито в ръцете си и кратко заповяда: — Сменете пълнителите! Трябва да сме сигурни, че разполагаме с достатъчно огнева мощ! — Очите й опипаха лицата на двамата мъже, сивкави под светлината на йодните прожектори. — Окей, да тръгваме!

Започнаха да стрелят още преди да изскочат от другата страна на лъскавия самолетен корем. Джипът беше по-близо, отколкото очакваха, до ушите им долетя пукането на карабините, което идваше от веригата войници в южния край на пистата.

— Никога няма да успеем да изправим тази стълбичка! — отчаяно извика Ръсел.

Тори светкавично прецени, че има право.

— От тук! — изкрещя тя и се понесе към отворения люк на товарния отсек.

Ръсел сграбчи Естильо и го блъсна към отвора, през това време Тори се обърна и пусна дълъг ред срещу връхлитащия джип. Ясно видя как един от войниците вътре извика и се люшна назад. Продължи да стреля, докато се увери, че и Ръсел е във вътрешността на самолета. После пусна един последен ред, скочи след него и затръшна вратичката.

Куршумите затропаха по обшивката с яростна интензивност, сякаш навън се беше разразила буря с градушка.

— По дяволите! — изръмжа Тори, разбута спътниците си и насочи лъча на фенерчето към малък люк, очертал се на тавана на товарния отсек. Нямаше време да си играе с ключалката. Извади револвера, прицели се и натисна спусъка. Капакът отскочи, товарното отделение се изпълни с електрическа светлина. Тори подскочи и изчезна в процепа, Ръсел и Естильо я последваха.

Затичаха към кабината. Самолетът беше празен и тя отправи кратка благодарност към Бога за този късмет. Хвърли се на пилотското място и започна да включва навигационните уреди.

— Не съм сигурна дали ще излетим — промърмори, без да се обръща конкретно към никого. — Но вдигнем ли се във въздуха, всичко ще бъде наред...

Ръсел зае мястото на втория пилот и започна проверка на предстартовия списък. Моторите равномерно забоботиха. Всичко изглеждаше наред, проблем създаваше единствено стрелбата на войниците отвън.

— Тръгвай! — нареди Ръсел, без да отделя поглед от контролните уреди. Тежкото туловище се размърда, самолетът тронаво се отлепи от мястото си и се насочи към пистата. Ръсел добави газ, стабилизира оборотите и започна да придърпва командния лост. Тори правеше същото. Машината подскочи и колелата ѝ се отлепиха от пистата. Набра височина ѝ направи лек завой. Далеч долу остана liano пегго със своя чудовищен кокаинов град, неизвестния, но могъщ и коварен враг, съумял да организира умната контрабанда, наречена „мека опаковка“...

КНИГА ВТОРА

ЗДРАВАТА МАШИНА

*По мое мнение нашият век се
характеризира със съвършенството на
средствата и неясно поставените цели.*

Алберт Айнщайн

ШЕСТА ГЛАВА

Москва, Звездното градче, Архангелское, Токио

Следващата среща на Ирина с Наташа Маякова беше лице в лице. Наташа имаше собствена школа за актьорско майсторство, в която работеха четирима инструктори, а самата тя водеше занятия един път седмично. Ирина се записа именно в нейната група.

Естествено, трябваше да се подложи на първоначално прослушване. Но това не ѝ създаде особени проблеми, тъй като постоянното балансиране между Валери и Марс неусетно я беше превърнало в актриса, при това доста добра. Откри, че не изпитва сценична треска. Избра откъс от „Три сестри“ на Чехов — това ѝ се струваше особено подходящо за случая. Вероятно беше чела добре, тъй като на следващия ден я уведомиха, че е приета в класа на Маякова.

Групата се състоеше от шест жени. Събираха се в една прашна задна стаичка на новия Московски театър, който Ирина харесваше далеч по-малко от стария.

Записа се под друго име, разбира се. Целта ѝ беше да разкрие естеството на отношенията между Валери и Наташа Маякова, а след това да го използва срещу него и да измъкне информацията за „Бялата звезда“, от която се нуждаеше Марс. В групата се представи като Катя Бороская, а Марс с удоволствие ѝ предостави фалшивите документи, необходими за записването. Не я попита защо са ѝ необходими тези документи, а и тя не му каза. Все още беше много рано.

— Искам да се чувстваш като свободен агент — подхвърли ѝ той.
— Имам ти пълно доверие.

На първата лекция Наташа Маякова им каза, че този клас не би бил възможен без перестройката. Каза го с гордостта на момиченце, на което са разрешили да закъснее чак до полунощ. Ирина намери думите ѝ за противно наивни и дори опасни.

— Тук ще изучаваме творчеството на известни американски драматурзи като например Едуард Олби — продължи Наташа. — Избрах него, тъй като в пиесите „Малката Алис“ и „Деликатно

равновесие“ ясно се усеща влиянието на Чехов. Екзистенциалистичният ужас на героите на Олби се доближава до онова отчаяние, което присъства в „Три сестри“ и „Вишнева градина“. И двамата прекрасно владеят динамиката на инерцията, магическото ѝ влияние върху публиката.

Наташа поиска от ученичките си сами да извършат „студения прочит“, после добави:

— Предпочитам този метод, тъй като възнамерявам да ви хвърля в дълбоката вода без никакво предупреждение...

Избра две от тях да четат откъси от „Кой се страхува от Вирджиния Улф“, едната се оказа Ирина. Падна ѝ се ролята на Марта — същата, която беше гледала в един малък авангарден театър на Кеймбридж, при това в изпълнение на Елизабет Тейлър. Спомни си как седеше в затъмнения салон сред американските студенти, а душата ѝ се изпълваше с невероятното чувство за пълна свобода... Усети миризмата на пресни пуканки, отново изпита чувството, че плува гола в кристалните води на планинско езеро... После пред очите ѝ се появи изразителното лице на Елизабет Тейлър, реалността се стопи и стана далечна, далечна...

Часът свърши, Наташа Мякова я помоли да остане. Ирина моментално застана нащрек, имаше чувството, че е разкрита и ще се наложи да мине в защита.

— Имаш ли време за чаша чай? — попита актрисата, когато останаха сами.

Беше доста късно и се принудиха да слязат в нощния бар на хотел „Метропол“ — едно от малкото московски заведения, което беше отворено след полунощ. Московчани обичаха да идват тук, тъй като преди години хотелът е бил любимото място на Ленин — в просторните му зали титанът на революцията изнасял своите пламенни беседи. Днес обаче хотелът изглеждаше стар и занемарен, позлатата по стените отдавна се беше напукала и плачеше за обновление.

Поръчаха, после Наташа се облегна назад и започна:

— Катя, искам да си поговорим, тъй като бях впечатлена от начина, по който четеш Олби... — разбърка захарта в чашата си и някак разсеяно добави: — Финландска... Неотдавна научих, че внасяме дори захар... Не мога да разбера защо в тази страна никога

няма достатъчно захар, а млякото е рядко срещан лукс. Къде изчезват огромните количества, които се произвеждат? Говори се, че „Бялата звезда“ отвлича камиони и цели влакови композиции, но според мен това са само слухове.

Ирина замълча, правилно преценила, че Наташа не търси отговор на въпросите си, а просто разсъждава на глас. Същевременно не я изпускаше от очи. Наташа беше истинска красавица: руса, синеока, с динамични черти на лицето, което би било агресивно, ако не беше меко очертаната уста. Ирина мразеше това лице.

— „Кой се страхува от Вирджиния Улф“ е трудна пиеса — продължи Наташа, отпи глътка чай и сбърчи нос. — Слаб е, такъв трябва да предлагат само на туристите. — На лицето ѝ се появи приятелска, някак срамежлива усмивка, която накара Ирина да потръпне от изненада. — Героите също са особени, някак прекалено американски... — замълча, сякаш се колебаеше дали да продължи, после тръсна глава: — Но ти се справи с Марта много добре, бих казала — дори отлично...

— Благодаря — отвърна Ирина. В душата ѝ се промъкнаха гняв и ревност, предизвикани от свободното поведение на актрисата, която очевидно можеше да се справи с всякаква ситуация.

— Несъмнено си усетила, че Марта се нуждае от известна доза вътрешен гняв, който — като чайник, забравен на печката, всеки миг може да се възпламени... — Наташа вдигна глава към Ирина, паузата беше точно премерена, както се полага на добър актьор. — Но у теб се долавя истински гняв, Катя... В душата ти бушува океан от ярост и именно той ти позволява да изградиш реалния образ на Марта... Точно за тази ярост искам да си поговорим. Питам се дали съзнаваш, че си безнадеждно затънала в нея?

Ирина не знаеше какво да отговори. Понечи да приеме думите на Наташа като обида, но после си спомни за натрапчивия кошмар от сънищата си, за насечената от решетки луна... От него излизаше с цената на огромни усилия, събуждаше се с главоболие и световъртежи. Възможно ли е това състояние да се дължи на яростта? Погледна Наташа Маякова с ново подозрение. Просто защото дори дългогодишните ѝ приятелки не бяха ѝ задавали толкова интимен и обезпокояващо точен въпрос...

— И това ли е част от идеите ти за перестройката? — язвително попита тя.

Наташа се засмя, на лицето ѝ отново се изписа онази очарователна свенливост, която объркваше Ирина.

— О, не — отвърна с въздишка тя. — Това са пълни глупости. Говоря ги просто защото моите ученици очакват нещо от този сорт... То им помага да се отпуснат.

— Опасни глупости! — натъртено рече Ирина и мрачно поклати глава.

— Така ли? С какво са толкова опасни?

— С това, че внушават заблуди. Че трябва да сме доволни, защото са ни позволили да тичаме без каишка из градината...

— Какво лошо има в това?

— Всичко! — тръсна глава Ирина. — Въпросът не е в каишката, а във факта, че все още ни третираат като палета. Джаф, джаф!

Наташа поръча водка и „закуски“ — чиния с типични за Русия мезета. Проговори едва когато отново останаха сами:

— Олга, Маша и Ирина — трите Чехови сестри, часове наред мечтаят как един ден ще заминат за Москва... Не го правят, разбира се. А ние чак в края на пиесата разбираме, че всъщност живеят само на няколко километра от столицата. Мисля, че точно това състояние имаш предвид...

Ирина отново изпита желанието да се разкрещи, да скочи на крака и да попита: „Какво правиш с Валери Бондасенко? Следобед ли го чукаш, преди репетиция? Или споделяш леглото му нощем, когато мен ме няма?“

„Невъзможно! Чудовищно! Но защо мисля само за това?!“ Запази самообладание с цената на огромни усилия, неволно си даде сметка, че отново е на ръба на нервната криза. Тръсна глава да прогони мрачните мисли и каза:

— Колко си самодоволна, Господи! Убедена си, че знаеш каква си, че знаеш точно какво вършиш! Ръководиш малката си театрална школа с твърдото убеждение, че по този начин допринасяш за статута на жените в нашето общество. Но на практика се заблуждаваш, при това много дълбоко!

Ти си част от системата, точно както КГБ. Дори си по-опасна, защото всеки знае с какво се занимава КГБ. Докато ти се представяш

за нещо, което не си... Подкрепяш системата с твърденията, че твоите ученици са свободни, внушаваш им, че за новия си статут трябва да благодарят именно на системата. Какво на практика е твоето послание? Не се оплаквайте, бъдете доволни, вършете това, което ви се казва! Вижте колко сте добре, колко сте свободни! Пълни глупости, драга!

— Предполагам, че ще искаш да напуснеш групата ми — въздъхна Наташа и довърши чая си.

— Нищо подобно. Мога да търпя глупостите, стига действително да овладее актьорското майсторство.

— Няма да са ти необходими кой знае колко уроци — отбеляза Наташа, докато им поднасяха водката и мезето.

Хапнаха и пийнаха, над масата се възцари мълчание. Ирина внимателно оглеждаше чуждестранните туристи, особено облеклото им. Винаги беше мечтала за хубави дрехи. Все още помнеше как се отби в един магазин за галантерия в Бостън и поиска да премери изящното копринено боди, което видя на витрината. Никога нямаше да забрави приятното, почти еротично чувство, което я обзе при докосването на божествената материя. Хвърли скрит поглед към Наташа и изведнъж изпита непреодолимо желание да сподели декадентските си мисли с нея. Душата ѝ болезнено се сви, искаше ѝ се да се разтвори към света, към близки хора...

— На сцената се стремим да правим разлика в персонажите — меко промълви Наташа. — Разликата между главните и второстепенните роли... Тази вечер ти доказа, че имаш талант за това...

Каза го с такава топлина и сърдечност, че Ирина без да иска промълви:

— Извинявай...

— Няма за какво — въздъхна Наташа и избърса устните си с книжна салфетка. — Предполагам, че напълно заслужавам упреците ти... От студентските години насам не бяха ме кастрили така безжалостно... Моят преподавател беше гениален актьор, но в класната стая — истински садист. Обожавах го, почти припаднах от радост, когато ме прие в групата си. После само ревах... Нощем се мятах в леглото, в главата ми кълтеше безпощадната му критика. Бях готова на всичко, за да получа дори една-единствена похвала...

— И получи ли я? — попита Ирина.

— Да, макар и по косвен начин — отвърна Наташа и поръча по още една водка. — Станах завършена актриса. Той искаше от мен само това, нищо друго... Веднъж призна, че само у мен виждал истински заложби, другите студенти били безлична маса... И правеше всичко възможно да развие тези заложби.

— Като те е карал да страдаш?

— Като ме принуждаваше да надникна в душата си, да потърся скъпоценната искра в дълбините й... — Наташа замълча, докато келнерката заменяше празните чаши с пълни, после леко поклати глава: — Знаеш ли, Катя, аз бях сираче... Израснах в държавно сиропиталище. В душата ми тежеше огромна буца лед, изпитвах силен гняв, но не знаех срещу кого... Не знаех дали родителите ми са мъртви, или просто са ме захвърлили. Но и в двата случая ги мразех — просто защото не са край мен... Тази омраза ме разяждаше отвътре, растеше като тумор...

Откъде съм се появила? Кой са майка ми и баща ми? Имам ли дядо и баба? Въпроси, на които повечето хора имат отговори. Толкова обикновени, че никой не им обръща внимание. Но за мен те бяха грозна язва, бяха недъг, който никаква протеза не може да замени... Бях различна от другите, бях аутсайдер... Никога не забравях това. Особено тежко беше по време на ваканциите, когато всеки се събираше с близките си. Ядяха, пиеха, смееха се... Просто бяха заедно... — дълбоко концентрирана, Наташа сякаш беше забравила за съществуването на Ирина. Ирисите на очите й станаха някак тъмни и безпомощни. — Помня всичко, дявол да го вземе! Проклятието на актьора е, че никога нищо не забравя!... — пръстът й леко докосна ръба на чашата. — Когато бях малка, страшно много ми се искаше някой да ми пее приспивна песничка... Може би майка, запомнила простите думи на песничката от своята майка... Може би баща, който да ме сложи на коляното си и да ми разказва приказки за вълци и призраци, за царски дъщери...

Ръката й блъсна чашата с такава сила, че водката се разля по покривката.

— Остави я! — дрезгаво заповяда тя, видяла как Ирина се опитва да попие мокрото петно със салфетката. — Важното е да знаеш, че е тук... Като спомените!

В очите ѝ блестеше мрачна, дори отчаяна решителност. Сърцето на Ирина, се сви. Странно, помисли си тя. Хората често се оказват съвсем различни от това, което мислиш за тях. Наташа изглеждаше толкова щастлива в прегръдката на Валери, толкова самоуверена на сцената! А сега — на ръба на отчаянието и с просълзени очи — признава, че е самотна и нещастна... За миг Ирина забрави омразата си, заряза ролята, която играеше.

— Добре ли си? — попита загрижено тя и се наведе над масата.

— Какво те кара да мислиш, че не съм? — сопнато отвърна Наташа.

— Гледаш така, сякаш искаш да убиеш някого.

— Интересно... — проточи Наташа. — Същото си помислих и аз за теб, когато четеше репликите на Марта...

— Така ли? — стреснато я изгледа Ирина и неволно потръпна. „Господи, нима е възможно?! Появих се с намерението да унищожа тази жена, а сега изведнъж разбирам, че бихме могли да бъдем дори приятелки! Сигурна съм, че ще ме разбере правилно, ако ѝ кажа какво съм изпитала в Бостън! Наистина ще ме разбере и едва ли ще тича да ме натопи в КГБ за еретичните мисли! Господи, нима нещастieto наистина обединява хората? Животът понякога предлага изненади...“ — Мисля, че ще изпия още една водка — меко промълви тя.

— И аз — кимна Наташа. — Но този път ще поръчаме старка, искаш ли? — имаше предвид една особено силна разновидност на руската водка.

Изпиха по две чашки старка, хапваха от мезето. Мълчаха, но в това мълчание вече се усещаше една особена, успокояваща интимност.

— Знаеш ли, Катя — въздъхна най-сетне Наташа. — Пожелах да се срещнем насаме, защото като те гледах как четеш репликите на Марта, виждах себе си... Сякаш бях изправена пред вълшебно огледало, което ме връщаше в миналото. Признавам, че успя да ме разтърсиш здравата! Трябва да опозная това момиче, рекох си... Нямам семейство, нямам близки... Защо да не се опознаем? Може пък да станем приятелки, да прекараме и Великден заедно...

— Не си омъжена, така ли? — попита Ирина. Въпросът ѝ беше по-скоро отражение на това, което би попитала в случай, че Наташа се окаже семейна: „Имаш си мъж, защо тогава спиш с Валери?“ Изпита остра нужда от яснота и сигурност, даваше си сметка, че контактът с

Наташа прилича на пътуване с лодка в бурно море. Всяко разклащане на вълните намаляваше сигурността ѝ, тласкаше я навътре, към тайнствените изумрудени дълбини...

— Работата е там, че винаги съм се оказвала прекалено красива, за да се получи нещо сериозно — усмихна се Наташа. — Мъжете се лепят за мен като мухи на мед. А аз така и не успях да разбера дали виждат у мен нещо друго, извън физическата красота... Те откликват единствено на лицето, на тялото ми... Аз си зная, че притежавам и други качества, но дали го знаят те? На този въпрос така и не успях да получа отговор...

— Но на твоето място аз бих помислила за семейство — отбеляза Ирина. — Самотна си, а на света все пак има и свестни мъже...

— Трудно ми е да приемам мъжете именно защото съм самотна — въздъхна Наташа. — Искам всичко да е безупречно, всичко да е свършено... Ами ако съпругът ме напусне? Ами ако аз реша да го напусна? Страхувах се от повторението на това, което бяха сторили моите родители, направо се парализирах при представата за нещо солидно и постоянно... Мисля, че не вярвам в искрените отношения между половете...

— Признавам, че и аз не вярвам — въздъхна Ирина. — Мъжете са мръсници!

— Но не можем без тях, нали? — погледна я съучастнически Наташа. — Понякога си мисля, че ги искаме именно защото са мръсници — засмя се, този път към смеха ѝ се присъедини и изненаданата Ирина.

Помисли за Валери и сякаш нож прониза сърцето ѝ. Отново си представи усмихнатата и очевидно щастлива Наташа, хванала го под ръка на улица „Горки“. Следеше ги от известно време насам и вече знаеше, че се срещат поне два пъти седмично. Защо ще го правят, ако не са любовници?

Или Наташа лъже, или Валери — лукавият и хитър Валери — е хвърлил примката си върху нея и иска да я използва по начина, по който използваше самата Ирина. Кое е по-вероятно? Не ѝ беше трудно да открие отговора на този въпрос...

Два пъти в седмицата Марс Волков напускаше кабинета си, качваше се в черната чайка и заминаваше за Звездното градче — модерния жилищен комплекс на съветските космонавти.

В това нямаше нищо необичайно, тъй като беше народен представител на Голяма Москва, която включваше и предградията. А самото Звездно градче имаше голямо политическо значение в Конгреса на народните депутати.

Посещенията му се отличаваха с обичайната показност, поведението му беше като на кинозвезда: раздаваше усмивки и ръкостискания, стараше се да очарова всички: бюрократите, които управляваха миниградчето, служителите от службата за поддръжка, които си въобразяваха, че го управляват; учените, които си въобразяваха, че управляват техническите служби, и накрая — самите космонавти, които го населяваха...

Всички жители на Звездното градче бяха доволни да го видят там, с изключение на един. Но Марс ходеше два пъти седмично там именно заради него и му отделяше почти цялото си време. Ръкостисканията с бюрократите, ослепителните усмивки, предназначени за техническия персонал, компетентните, но не особено любопитни въпроси към учените и потупването по гърба на космонавтите приключваха сравнително бързо, след което идваше ред на истинската работа. Разпитите.

Героят от злощастната мисия „Один-Галактика II“, единият от двамата жители на планетата, направили опит да стъпят на Марс, разполагаше с отделна сграда в Градчето. Тя беше напълно самостоятелна, град в градчето, разполагаше със свой собствен батальон от учени, теоретици, лекари, лаборанти и охрана. Приличаше на крепост. Изясняването на причините за провала на мисията „Один-Галактика“ беше възложено на Марс — една трудна и отговорна задача. Двадесет месеца след нещастиято разследването продължаваше, резултати все още нямаше. Едно дълбоко секретно разследване.

Сградата на Героя беше на четири етажа. В приземието бяха разположени генераторите, които захранваха цялата сложна и разнообразна апаратура. Първите два етажа бяха запълнени с лаборатории и камери за изпитания, медицинският екип имаше задължението да следи физическото състояние на Героя и два пъти на

ден го подлагаше на щателни прегледи: пулс, дишане, ЕКГ, ЕФГ, стресови фактори и всичко останало. Последните два етажа бяха отредени за личните нужди на Героя, доколкото ги имаше.

Подлагайки се на сложните процедури за сигурност, които сам бе въвел, Марс си помисли, че идва тук вече цяла година, още от самото построяване на сградата. Но Героя продължаваше да бъде загадка за него — такава, каквата беше при първата им среща. Не знаеше защо се получи така. Причините едва ли бяха в Героя — той приемаше разпитите с желание, а понякога дори и с нетърпение. Въпреки това обаче Марс нямаше никаква представа за това, което става в главата му, не знаеше как се чувства, какви мисли го вълнуват. Сякаш бяха изстреляли в Космоса едно нормално човешко същество, което е претърпяло някаква странна метаморфоза там, горе, за да се завърне на Земята като представител на друга планета...

Промяната беше огромна.

Разбира се, никой не забравяше травматичния ефект. Той се дължеше както на внезапната и ужасна смърт на човека, с когото беше живял в продължение на дълги месеци и на когото беше поверил живота си по време на опасната мисия, така и на шока от тежките повреди на космическия кораб, на мисълта, че мисията е провалена, на страха, че може би никога вече няма да види Земята... Едновременно с това учените продължаваха да работят и върху един друг вариант. Вариант, свързан с евентуалното въздействие на космическите лъчи, проникнали през скафандъра му. Вариант, плашещ със своята неизвестност.

Всичко това трябваше да се вземе предвид от човека, поел задължението да разпитва Героя. Марс го вършеше педантично, съвестно и внимателно, но резултатите бяха все така незадоволителни.

— Къде е? — попита той, стигнал коридора на последния етаж. Въпросът му беше отправен към Татяна — една от внимателно подобрите компаньонки пазачи на Героя.

— В басейна, другарю — отвърна жената.

— Сам ли е?

— Не, с него е Лара.

Марс кимна с глава. Героя държеше да е заобиколен от жени, а той беше последният човек на този свят, който би го лишил от

желаната компания. Хора като Героя имат правото на избор, поне що се отнася до удоволствията.

Напоследък Героя все по-трудно понасяше твърдата земя под краката си и предпочиташе да е във водна среда. В това нямаше нищо чудно, особено след като учените установиха, че продължителната безтегловност е нанесла необратими поражения не само на мускулатурата, но и на костите му. През последните месеци тялото му видимо се промени. Нищо не остана от стройния и здрав младеж, фигурата му се прегърби, чертите му се разкривиха, превръщайки го в някакъв зловец Квазимодо... Но най-странното беше, че Лара и Татяна не обръщаха никакво внимание на тази уродливост, грижите им за Героя станаха по-пламенни... Още една загадка, която Марс трябваше да дешифрира...

Първо видя Лара — една безупречна фигура, облечена в оскъдно изрязан бански костюм. Просната на ръба на басейна с морска вода, тя беше заета да храни синия делфин. Животното беше пуснато в басейна преди около шест месеца. Първоначално Марс беше категорично против този странен каприз, но Лара успя да го убеди, че Героя се нуждае от компания, която двете с Татяна не могат да му предложат...

В ушите му отекнаха странните звуци, които издаваше делфинът. Приличаха на ритмично потракване, наподобяващо цъкване с език. Преди няколко седмици, късно през нощта, скритите във водата микрофони (видеокамерите бяха безполезни в дълбокия басейн) регистрираха това потракване в два различни диапазона на звука. При последвалата проверка се установи, че Героя се намира в басейна и прави опит да общува с млекопитаещото.

Лара чу стъпките му и се обърна.

— Добро утро, другарю — поздрави го тя и продължи да храни делфина.

Марс отвърна на поздрава и насочи очи към Героя, който се беше отпуснал във водата до делфина. Неволно потръпна, принуден да признае пред себе си, че между човека и животното има твърде много прилики. Подложено на интензивна космическа радиация, тялото на Героя беше гладко и напълно обезкосмено. Пореше солената вода с онази лекота, която е свойствена за хората, израснали край морето. Привързаността му към морската стихия беше толкова силна, че на

даден етап (според рапорта на Лара) сериозно се беше замислил да иска присаждането на ципи между пръстите на ръцете и краката си.

Марс така и не разбра дали намеренията му са били сериозни. Героя обичаше да изразява странни желания, охотно разиграваше всички, които следяха състоянието му. Веднъж вече беше побъркал докторите, успял незабелязано да прикрепи сърдечния монитор към тялото на делфина.

Заключението на Марс беше категорично: макар и сериозно пострадал в космическата катастрофа, Героя продължава да демонстрира изключителни умствени способности. Независимо от все по-ярко проявяващите се физически недъзи, мозъкът му работи на високи обороти както преди. Израз на това беше предпочитанието му към водата. Давайки си ясна сметка, че е обект на постоянно наблюдение, Героя бързо беше открил, че басейнът е единственото място, където може да намери уединеше, да бъде далеч от електронните очи на апаратурата.

„Аз съм като Одисей, попаднал в плен на острова на Полифем“, подхвърли един ден той. После, забелязал недоумението върху лицето на Марс, невъзмутимо добави: „Полифем е името на циклопа, победен от Одисей... Ти не се притеснявай от празнотите в познанията си... Напоследък аз просто имам достатъчно време да чета...“

А Марс така и не разбра дали забележката му е искрена, или тежи от скрита ирония.

— Добро утро, Виктор — подвикна той. — Как си днес?

— Гадно — отвърна Героя. — И не ме наричай Виктор. Нали знаеш, че не искам никакви имена тук...

— Няма как — прилекна до парапета Марс. — Нали това е твоето име? — В душата му се промъкна чувство на досада. Все същото, Господи! Все същото!

— Ще ти кажа нещо, което без съмнение ще те изненада — изръмжа Героя. — Няма да клекна пред теб. Преживях ужас, който никой смъртен не е преживявал. Но въпреки това оцелях. Жив съм, разбираш ли? Ето защо нямам никакво намерение да потъна в мрака на нощта, каквото несъмнено е твоето желание. Нямам намерение да ти спестя неприятностите... Моите другари знаят, че съм тук, знаят, че съм жив зад тези стени. Не можеш да ми сториш нищо лошо, не

можеш и да ме убиеш... Защото после ще трябва да се разправяш с тях... С всичките космонавти!

— Имаш един куп привилегии — меко му напомни Марс. — Лара. Татяна. Басейнът. Делфинът. Най-вече делфинът... Аз ти ги предоставих, аз мога да ти ги отнема...

— Аз пък мога да млъкна — отвърна Героя. — Мога да престана да разговарям с теб, а и с всички останали — очите му се спряха върху лицето на Марс. — Е, какво доказахме с всичко това?

Марс извади малка рибка от кофата до себе си и я хвърли във водата. Делфинът го погледна, отвори уста и започна дълга серия от крякане.

Героя отметна глава и избухна в смях.

— Знаеш ли, тя има повече чувство за хумор от всички вас!

— Какво иска да ми каже? — сбърчи нос Марс.

— Името ѝ е Арбат — поясни Героя. — И изобщо не те харесва.

Марс прехапа устни, въоръжи се с търпение и попита:

— А казва ли защо?

— Първо — защото не знаеш името ѝ. И, второ — защото ти няма доверие.

Марс въздъхна, душата му се изпълни с отвращение. „Докъде стигнах, Господи, горчиво си помисли той. Да ме карат да си бърбря с някакъв делфин!“ Но едновременно с това съзна, че друг начин да поддържа контакт с Героя просто няма.

— Откъде Арбат е толкова сигурна, че не заслужавам доверие? — направи опит да се усмихне той. — Защо не взема храна от мен?

Делфинът нададе енергични писъци, Героя се усмихна:

— А от Лара ще вземе...

— Жалко — промърмори Марс ѝ сложи една рибка в ръката на Лара. Делфинът подскочи и светкавично погълна храната.

— Трябва да поговорим, Виктор — тръсна глава Марс.

— Добре де, ще поговорим — съгласи се Героя. — Но защо настояваш да ме наричаш Виктор? Казах ти, че не обичам имената...

Без съмнение този мъж е бил изключително красив, въздъхна в себе си Марс. Но нещо необяснимо беше станало с него там горе, в небето. Беше виждал много снимки на Героя, основната част от тях го показваха в навечерието на полета, още преди да бъде спуснат в тясната кабина на „Один-Галактика II“. Този човек тук нямаше нищо

общо с онзи прекрасен, пращящ от здраве младеж. Конфигурацията на черепа и скелета бяха същите, разбира се. Но тялото му беше прегърбено и смалено, а походката му — когато беше в състояние да ходи — наподобяваше походката на деветдесетгодишен старец. Обикновено се придвижваше в инвалидна количка с електродвигател, изработена специално за целта. „Може би това е отговорът на загадката“, въздъхна Марс. Там, в Космоса, Виктор е станал жертва на неизвестен процес, довел до преждевременното му състаряване. Но най-странното беше, че този процес е засегнал само тялото му, докато мозъкът си оставаше все така бриляnten... Загадка, за която Марс нямаше отговор.

— Наричам те Виктор, защото така трябва — рече на глас той. — В това отношение имам специални заповеди — леко се завъртя, очите му останаха заковани върху лицето на отпуснатия върху повърхността на водата мъж. — Но ако от това ще ти стане по-леко, мога да ти го призная: за мен ти не си Виктор, а Героя... С главно „Г“!

— Нещо като военен чин, а?

— Не, аз виждам нещата в друга светлина. Изобщо не те приемам за Космонавт с главно „К“...

— Какво мога да направя за теб днес, Волков? — попита Героя, на когото очевидно омръзнаха дребните заяждания. Делфинът усети промяната в гласа му и моментално застана нащрек. Марс вече беше информиран, че животното реагира и на най-малката промяна в душевното и емоционалното състояние на господаря си. Арбат обърна гръб на Лара и рибките в ръцете ѝ, гъвкавото ѝ тяло се плъзна към Героя, устата ѝ отново подхвана забързаната си песен...

Марс потисна раздражението си. Базисните техники на разпита изискват установяването на ритъм. Успееш ли да накараш обекта да отговаря на въпросите ти — независимо от тяхното съдържание, — ще ти бъде далеч по-лесно да получиш отговорите, които те интересуват.

Но едно е да те прекъсват живи хора по време на упражнения, а съвсем друго — някакво грамадно земноводно. Беше на прага на избухването, но очите му попаднаха върху безизразното лице на Героя и изведнъж разбра, че точно това се очаква от него. Несъмнено човекът във водата познаваше не по-зле от него основните закони на разпита и се готвеше да направи всичко възможно, за да блокира въпросите му.

— Ще ти призная нещо — въздъхна Марс. — Дойдох да ти кажа, че тази малка пиеса ми омръзна до смърт! Имам чувството, че блъскам заключената врата на Вечността, над която пише „Минаването забранено“! Имам чувството, че са ме натикали в Чистилището! Писна ми да се съобразявам със странните ти желания, искам да наричам нещата с истинските им имена. До известна степен ти си тук против волята си, но и аз съм в същото положение. Не съм молил никого за тази задача, нито пък съм особено доволен от факта, че я възложиха именно на мен. Не си мисли, че ми е много приятно да гледам как страдаш, как се скапваш с всеки изминал ден!

— Нима очакваш да приема всичките тези дрънканици? — спокойно попита Героя.

— Това би било наивно — кимна Марс, скочи на крака и методично се зае да изключва всички уреди за подслушване и наблюдение. Върху лицето на Лара се изписа ужас, но Героя го наблюдаваше напълно равнодушно.

Тридесет секунди по-късно до слуха им долетя тропот на обувки, вратата отхвъркна на пантите си и на прага се появиха двама въоръжени пазачи.

— Всичко е наред — успокои ги Марс. — Аз изключих апаратурата, можете да се върнете по местата си.

— И какво ще правим там? — попита един от членовете на медицинския екип, надникнал зад гърба на охраната. — Без показанията на уредите нашето присъствие тук е напълно безсмислено...

— Тогава идете да обядвате — предложи Марс. — Или просто се разходете. Навън е прекрасен пролетен ден, възползвайте се...

— Надявам се, че имате разрешение за това, което вършите — обади се втори лекар. — Защото последиците ще бъдат много сериозни!

— Махайте се по дяволите! — изведнъж кресна Марс. Стреснати от необичайното му избухване, хората на вратата побързаха да изчезнат.

Настъпи тежко мълчание.

— Искам Лара да остане — обади се най-сетне Героя.

— Добре — кимна Марс.

— Искам да изляза от водата.

Лара пристъпи напред, но Марс ѝ направи знак да остане на мястото си. Наведе се, хвана Героя под мишниците и го изтегли от басейна. Лара отиде да докара инвалидната количка, а Марс взе една хавлия и започна да подсушава голото тяло.

Героя никога не носеше бански костюм, очите на Марс с интерес пробягаха по тялото му. Липсата на окосмение беше странна, но привлекателна. Бяха го измъкнали като парцалена кукла от повредената капсула, а последвалото мускулно възстановяване даде наистина забележителни резултати (за разлика от костите, които бяха необратимо увредени). Гладката му кожа буквално грееше под разсеяната светлина на лампите, цветът ѝ беше сребристосив, като на далечна звезда. Марс за пръв път разбра защо, въпреки деформациите на тялото си, Героя е сексуално привлекателен за Лара и Татяна.

Двамата с Лара го настаниха в инвалидната количка. Жената извади чиста кърпа и я хвърли над слабините му. Героя ненавиждаше дрехите, вероятно защото му беше трудно да се облича и съблича, защото дрехите непрекъснато му напомняха за недъзите...

— С какво име искаш да те наричам? — започна Марс, твърдо решен да проведе разпита си.

— Не зная. Но не ме наричай Виктор. Аз не съм Виктор.

— Разбира се, че не си...

— Какво ще кажеш за Одисей? — лицето на Героя беше все така невъзмутимо. — Обещавам да не ти викам Полифем...

Марс се поколеба, просто защото не беше сигурен дали това не е поредната шега. После кимна с глава:

— Добре. Как си със съня, Одисей?

— Аз не спя — отвърна с готовност Героя. Това беше една от любимите му теми. — Аз сънувам, а това е нещо съвсем различно. Когато човек сънува непрекъснато, той не спи, а живее... Друг, съвсем различен живот, в друго състояние...

Марс вече беше свикнал с подобен вид разсъждения.

— И какво сънуваш?

— Сънувам безкрайния Космос, изпълнен с блестящи звезди... Сънувам невероятните цветове, които видях там, сред звездите...

— Какви са те? Червени, сини, зелени?

— Не мога да ти кажа — поклати глава Героя. — Просто няма такива думи, с които бих могъл да ти ги опиша... На практика това

дори не са цветове в ефимерния смисъл на думата...

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... В тях се съдържа някаква субстанция...

— Каква субстанция? Такава, от каквато е направен космическият кораб?

— Не, нещо съвсем различно...

Настъпи продължителна пауза. Марс хвърли поглед към Лара, която седеше с длани на коленете и внимателно слушаше. Очите ѝ не се отделяха от лицето на Героя. Дали верността ѝ няма да се пропука, неволно се запита той. После побърза да прогони тази мисъл проучвал основно миналото им, отлично знаеше, че може да им се довери. Но все пак изпитваше съмнение, просто такава му беше работата... Едновременно с това съзнаваше, че ако иска да получи някакъв резултат, в никакъв случай не бива да дава воля на параноята си...

Героя прочисти гърлото си и тихо продължи:

— Откакто се свестих, непрекъснато мисля за това... И постепенно стигнах до извода, че съм видял цвета на Бога...

— Защо мислиш така? — погледна го с интерес Марс.

— Защото това се потвърждава от сънищата ми, от лицата на всички хора, които населяват тази планета...

— Лара — извърна глава Марс. — Ти вярваш ли на тези приказки?

— Да.

Героя също се обърна към нея:

— Разкажи му — рече. — Все едно, че му поднасяш един от седмичните си рапорти...

Лара замръзна от смайване, Марс също беше разтърсен. Откъде Героя може да знае за рапортите?

— Нали искаш да наричаме нещата с истинските им имена? — стрелна го с поглед Героя.

Марс тръсна глава и прие предизвикателството.

— Добре — извърна се към Лара той. — Разкажи ми.

— Аз просто му вярвам — тихо рече жената, а очите ѝ се отправиха към леко развълнуваната повърхност на басейна.

Преди да зададе следващия си въпрос, Марс направи някои съпоставки.

— Може би сънищата ти казват, че си самият Бог? — вдигна глава той.

Устните на Героя се разтеглиха в лека усмивка, очите му иронично проблеснаха.

— Аз не съм луд, Волков — тихо каза той. — Намеците ти в тази посока са безплодни и, бих казал, глупави...

— Оттеглям ги — решително отвърна Марс, преценил, че е по-добре да признае малкото си поражение. — Но сам разбираш, че бях длъжен да ги направя, нали?

— Питам се защо — изгледа го продължително Героя. — Нещата не са чак толкова тайнствени, макар да съм готов да се обзаложа, че ТИ ги приемаш за такива... Има само един начин да придадем някакъв смисъл на този разговор, Волков... Признанието, че и ти вярваш в Бога, също като мен... Не, не се опитвай да го отричаш заради Лара. Няма смисъл, просто защото и тя вярва в Бога... А също и Арбат, ей там, в басейна... По този въпрос сред присъстващите цари пълно единодушие. Освен това Лара ти принадлежи изцяло, тялом и духом... В страна, която отрича капиталистическото чувство за собственост, това звучи особено иронично, нали? Виждам, че устните ти мърдат, Волков. Какво има? Защо не говориш? Аха, това е ерес, така ли? Добре. Значи и двамата обладаваме еретични мисли. Виждаш ли? Не си по-различен от мен, макар че не очаквам да си го признаеш...

Очите на Марс пламтяха. Сякаш искаха да проният черепа на Героя, да изгорят тайнствената космическа зараза, настанила се в главата му.

— Всички ние чувстваме присъствието на Бога — продължи Героя. — Именно това присъствие ни обединява в този момент... Четири безкрайно различни живи същества... А може би точно нашата вяра в Него ни е събрала тук...

— Не искам да говорим за Бога — обади се Марс.

— Веднага сменяме темата — иронично се усмихна Героя. — Не бих допуснал да изпитваш душевен дискомфорт... — лицето му мрачно се разкриви. — Но преди това ще ти кажа още нещо... Открих основната ти слабост, Волков...

Марс усети как устата му пресъхва от непонятно чувство за срам. Прииска му се чаша вода, но не посмя да помоли Лара, страхувайки се от присмеха на Героя.

— И каква е тя? — объркано смотолеви той.

— Всичко е много просто — усмихна се Героя. — Ти нямаш представа какво е станало с мен там, горе, нали? Затова, каквото и да ти разказвам, ти не можеш да го отхвърлиш — просто ей така... Дори това да е най-голямата небивалица, Волков! Аз не се мисля за Бог, но в определен смисъл действително съм такъв, особено за теб... Защото не знаеш абсолютно нищо за мен!

— Ти си човек, също като мен — направи опит да се овладее Марс. — И двамата сме обикновени човешки същества — но в гласа му липсваше убеденост.

— Ние с теб приличаме на испански цигани, Волков — продължаваше да се усмихва Героя. — Перчим се един срещу друг... Като на дуел, вързани за двата края на двуметрово въже... Но и двамата нямаме ножове — традиционното циганско оръжие. Затова отчаяно се борим да измислим нов начин, с чиято помощ да постигнем победата... Резултатът е равен, никой не може да вземе предимство... — усмивката му се разшири и стана някак жестока. — Или вече не е така? Нима си открил начин да ме победиш? Нима нашият дуел ще се превърне във война на надхитряне?

— Ние не сме противници — поклати глава Марс. — Не зная защо мислиш, че аз съм ти враг...

Героя не отговори, очите му бяха насочени към Арбат.

— За какво си говорите с делфина? — внезапно попита Марс.

— С Арбат — поправи го Героя.

— Добре, с Арбат...

— Обсъждаме тайните на Вселената — промълви Героя, без да откъсва очи от делфина. — Сложността на съществуването, разнообразието на познанието... Но най-вече тайнството на смъртта...

Марс хвърли озадачен поглед към Лара, но тя гледаше право пред себе си. Изведнъж изпита чувството, че губи ориентация. „Какво става тук, запита се той. Един от присъстващите очевидно е луд, но защо не мога да разбера кой е той?“

— Какво стана там, в Космоса? — смени тактиката той. — Връзката с „Один-Галактика“ беше прекъсната и точно тогава стана нещастieto... Зная, че оттогава изтече доста вода, но...

— Не и за мен — прекъсна го Героя. — За мен всичко изглежда така, сякаш се е случило вчера.

— Разбирам, че определени обстоятелства НАИСТИНА изглеждат така, сякаш...

— Случи се вчера! — повтори Героя, вдигна ръце и ги уви около въображаемо кълбо над главата си. — Защото аз се научих да боравя с времето така, както вие боравите със светлинните лъчи...

Продължаваше да казва „вие“, вместо „ние“ — сякаш се беше изключил от състава на човешкия род.

— Изтекоха петнадесет месеца откакто излязох от комата, нали? Колко пъти си ме питал, какво е станало и колко пъти съм ти отговарял?

„Безброй, призна в себе си Марс. Но бедата е там, че никой не ти вярва...“

— Отговори ми пак — рече на глас той. — Въпреки всичко...

— Пак или още един път? — попита Героя.

Размениха си напрегнати усмивки, после Марс бавно осъзна, че Героя ще се окаже прав. Отношенията им наистина се превръщаха във война на надхитряне. Трябва да бъде сигурен, че не той ще бъде победителят в тази война, зарече се мислено.

— Пуснахме модулните компоненти за кацането на Марс в орбита, точно според инструкциите — започна Героя. — Всичко вървеше по план, двамата работехме в чудесен синхрон. Вече се намирахме извън гравитационното притегляне на Луната. Трябва да призная, че бяхте прави да ограничите бройката на екипажа. Десет души нямаха никакви шансове да се справят с първоначално замисления огромен модул. Дори силно смалената версия беше трудна за нас двамата, тъй като компонентите ѝ бяха изстреляни с отделни ракети — носители...

В крайна сметка успяхме и насочихме кораба в траектория към Марс — втората фаза на мисията. Луната беше невероятно близо, струваше ни се, че можем да я докоснем с ръка... Неусетно се превърнах в невръстното хлапе, което гледа небесното светило от прозореца, на стаята си и се пита какво ли има там... Но аз вече знаех какво има там и неволно потръпвах от ужас... На практика ми прилошаваше от гледката, изпитвах онова усещане, което вероятно е изпитвал Мойсей при вида на опожарената гора... Грешах, разбира се. Това чувство щеше да се появи доста по-късно...

Потъвахме все по-дълбоко в необятния Космос. Марс мигаше в далечината като огромен червен фар — опасен, но привлекателен... Спяхме мъртвешки сън... Бяха ни предупредили, че това е естествено при една мисия, която ще продължи цели три години. През деня се чувствахме смъртно уморени. Постоянната връзка ви позволяваше да знаете точния час на събуждането, а също и този на лягането... Най-странното беше, че изобщо не сънувах. Споделих този факт с психиатрите, но те не ми повярваха. Просто защото медицината има твърди доказателства за обратното. Според показанията на вашите уреди, аз редовно съм имал съновидения. Психиатрите твърдяха, че съм сънувал, но не помня какво... Може би действително съм имал известно движение в очните ябълки, но не сънувах! Още от малък помня всичко, което ми се присънва, затова съм толкова сигурен... Но в Космоса престанах да сънувам, вероятно защото сънувах най-малко...

Психиатрите твърдят, че обръщам прекалено голямо внимание на сънищата. Казват, че съм пристрастен към тях. Но на фона на това, което се случи горе, аз съм сигурен, че сънищата нямат абсолютно никакво значение... Зная какво си мислите — че съм се заблудил относно това, което се случи по време на аварията, или че най-безсрамно ви лъжа... Иначе отдавна да сте престанали да ме разпитвате и да ме държите под ключ... Зная как се чувствате... Просто мразите загадките, готови сте да обърнете Земята, за да ги разрешите...

Героя изведнъж избухна в див смях, сълзи се затъркаляха по бузите му.

— Господи, всичко е толкова смешно! — изстена той. — Не зная какво ми става... Преди старта не се отличавах с кой знае какво чувство за хумор... Може би го придобих след дългото висене между рая и ада...

Марс изпита непреодолимо желание да разкъса тежката тишина, увиснала над главите им след тези думи.

— А какво стана с Грегъри? — попита той.

— Никакви имена! — гневно изрева Героя. — Предупредих те вече, дяволите да те вземат! Но ти си арогантно копеле и винаги вършиш това, което си намислил! Махай се от тук, по дяволите!

— Извинявай — смотолеви Марс. — Просто забравих...

— Забравил си, как ли не! — изръмжа Героя, извърна се към Арбат и двамата започнаха да си разменят странни, кресливи звуци.

Марс погледна към Лара. Лицето ѝ беше спокойно, но леко смръщено. Дали в него няма неодобрение, запита се Марс.

Реши да опита отново:

— Как ще наричаме мъртвия ти партньор? — попита той, изчака малко, после добави: — Одисей, чуваш ли ме?

— Менелай — отвърна Героя, без да отмества очи от Арбат.

— Добре. Какво стана с Менелай?

— Умря — неочаквано бързо отвърна Героя. — Беше навън. И двамата бяхме в скафандри, но аз все още бях във вътрешността на кораба... Типичен нещастен случай, такива са предвидени в инструкциите. Всичко беше наред, после изведнъж... — замълча, тишината отново легна като тежка мантия върху плещите им. Гърбът му леко потрепна, после мрачният разказ продължи: — Според мен ни връхлетя някаква странна буря... Сякаш милиони ситни метеорити ни обляха с невидим душ... Чух някакъв неприятен звук — все едно, че някой хвърля шепи пясък върху корпуса... После чух гласа му... Беше тънък и напрегнат, веднага разбрах, че се е случило нещо лошо... Наложих шлема и побързах да изляза извън кораба...

Гледката беше страшна. Неговият шлем беше разкъсан от космическата буря. Висяхме в сянката на кораба, наоколо имаше странно сияние. Не идваше от звездите... Тяхната светлина е ярка. Именно на светлината на това... хм... странно сияние аз видях какво беше станало с него... Визьорът на шлема му беше пръснат от космическия пясък или Бог знае от какво... Нима някой може да знае истината? Това със сигурност не сме ние...

Въздухът отдавна беше излетял от скафандъра му. Когато стигнах до него, вече беше вкочанен, увиснал като новородено на пъпната си връв... Въртеше се бавно, широко отворените му очи гледаха право напред... Не зная дали мога да опиша точно ужасната гледка, която представляваше... Но... Той се усмихваше! Въпреки отоците и контузиите върху разкривеното си лице, той се усмихваше! Стигнах до него, прекратих въртеливото движение на скафандъра и го завлякох обратно във вътрешността на кораба. Беше мъртъв, с нищо друго не можех да му помогна...

После разгледах лицето му отблизо. Очите му бяха страшни, сякаш нещо го беше ослепило. Отначало помислих, че това е следствие от космическия прах, но после промених мнението си. Оказа се, че са засегнати единствено очите, останалата част от лицето му беше непокътната...

Във въздуха отново се възцари тежка тишина. Марс изчака колкото може, после попита:

— Какво стана с очите на Менелай? Какво видях в тях?

Главата на Героя безсилно клюмна.

— Има ли смисъл да продължавам? — мрачно попита той. — Няма да ми повярваш, просто защото ще вляза в остро противоречие с вашата наука...

— Не е така — поклати глава Марс. — Съдебномедицинската експертиза не влиза в противоречие с разказа ти. Аутопсията на Менелай не доведе до категорични заключения. Труп като труп, нищо необичайно за отбелязване... Сякаш някой предварително го беше почистил от евентуалните улики. Много въпроси останаха без отговор. Каква е причината за смъртта? Защо скафандърът му е показал дефект? Какво се е случило в онези решителни минути, през които той е бил извън кораба, а ти все още си бил вътре? Сигурни сме само в едно: нещастieto е причинено от неизвестен за нас космически разум. Доказателство за това е фактът, че по време на инцидента блокира цялата телеметрична апаратура на борда. Останахме глухи и слепи, причините са неизвестни...

Героя се изправи в инвалидната количка и глухо промълви:

— Казах ти всичко, което видях.

— Така е — замислено кимна Марс.

— Но никой не ми вярва, нали?

— Честно казано, наистина не е лесно да се повярва на твоята история... Да, доста хора считат, че лъжеш или пък просто нямаш точни спомени от момента на трагедията...

— И ти ли си сред тях? — втренчено го погледна Героя.

Това е решителният миг, въздъхна в себе си Марс. При всеки разпит настъпва моментът, в който махалото тръгва в обратна посока — психологически най-благоприятният момент да превърнеш врага в приятел... Много са причините, които го обуславят: обектът иска да сложи край на своята изолация, не е в състояние да прави разлика

между истина и фантазия, или пък просто не може да анализира собствените си емоции. Но Героя е далеч по-силен и умен от средностатистическия обект на разпит. В неговия случай се стигна до фаталния въпрос, просто защото Марс му позволи да надникне в собствената му душа. Героя има нужда от сродна душа, от някой, който е различен от Лара и Арбат.

Марс моментално разбра, че Героя би усетил всяка неискреност или груба лъжа. Беше уязвим, но тази уязвимост го правеше двойно по-опасен. Марс нямаше намерение да попада в капана, провалил толкова много следователи по света: да стигне до погрешното заключение, че уязвимостта е признак на слабост.

— Честно казано, не зная на какво да вярвам — поклати глава той. — Патологоанатомичните изследвания са безполезни, а онези, които упорито се придържат към научните методи, според мен дълбоко грешат... — вдигна ръце и обърна дланите си нагоре, сякаш да подчертае безсилието. — Мисля, че не лъжеш... Нямах причина да го правиш. В същото време съм твърдо убеден, че всякакви намеци за пропуски в паметта ти са напълно изключени!

— Остава да се самозаблуждавам — подхвърли Героя.

— Както сам каза, никой не знае какво е станало с теб там, горе — поклати глава Марс. — Аз обаче съм сигурен само в едно: никой няма право да отхвърля разказа ти с лека ръка. Ето защо постоянно искам да го повтаряш, ето защо не използвам записи, направени преди месец или година. Искам да слушам теб!

Почти видя как мозъкът на Героя опипва току-що изречените думи. Беше страшно интересно — сякаш наблюдаваше змия, която се готви да погълне жертвата си.

Най-сетне Героя въздъхна и кимна с глава:

— Това го помня до най-незначителните подробности! Беше в очите му, в очите на Менелай... Зениците бяха изчезнали, имаше само ириси — огромни, блестящи ириси. Очите му се превърнаха в цвят... Но какъв цвят! Онзи, който може да се открие между звездите... Цветът на Бога!

— Той ти проговори, нали? — предпазливо подхвърли Марс. — Трупът отвори уста и...

— Не, не! — тръсна глава Героя. — Това няма нищо общо с научната фантастика и филмите на ужасите... Той нито възкръсна,

нито оживя като вампир или зомби... Това беше нещо съвсем друго... Нещо, което трябва да видиш със собствените си очи, за да повярваш... Аз все още не го разбирам, макар че вече петнадесет месеца го разглеждам от всички възможни ъгли: физически, метафизически, философски, религиозни... Това не беше магия, Волков. Аз не съм глупак. Но не беше и илюзия... — Героя напълни дробовете си с въздух и бавно продължи: — Трупът не отвори уста, нито пък ми проговори. Това е истината. Но едновременно с това осъществи контакт с мен. Чрез очите, разбираш ли? Започваш ли поне мъничко да разбираш? Нямах работа с нито една от познатите форми на контакт, включително телепатията. Но в тези очи с невероятен цвят се съдържаше *послание!*

Лара се наведе и стисна ръката на Героя между дланите си. Марс използва паузата и тихо попита:

— И какво беше това послание?

Очите на Героя станаха тъмни, преливащи от напора на чувствата. От устата му излетя груба руска ругатня.

— Господи, какви хора сте вие? — простена той. — Нима нищо не разбирате? Точно това имах предвид, когато казах, че съм увиснал между рая и ада! Получих послание, *но не го разбрах!*

Денят в Архангелское беше чудесен — хладен, ясен, безоблачен. До красивото имение можеше да се стигне сравнително лесно — човек трябва да напусне центъра на Москва по Кутузовски проспект и да поеме по пътя за Минск. При отклонението за Рубльово се завива надясно, пресича се Москва река по моста при Успенское и оттам се поема на югозапад, към самото Архангелское.

Валери Бондасенко използваше именно този маршрут. Веднъж седмично, но в различни дни и различни часове на денонощието. В средата на имението се издигаше величествен дворец, облицован с дървени плочки, изграден в характерния за XVIII век стил „Белведере“, зад него се простираше красив и добре поддържан парк, а още по-нататък светлееше брезава горичка. При хубаво време тук гъмжеше от туристи, които се разхождаха и щракаха с фотоапаратите си.

Посещенията на Валери обаче нямаха нищо общо с удоволствието. Колата му подминаваше Архангелское и поемаше по тесния път, който пресичаше гората на изток, а после рязко свиваше на север.

В далечния край на гората се появи мрачна сграда от гранит и дърво, оградена от висока каменна ограда. Тежките врати на портала бяха отворени и сякаш го очакваха. Той вкара колата през тях и паркира до редицата очукани пикапи, волги и жигулита, на повечето от които липсваха чистачките на стъклата.

Вътрешността на мрачната сграда вонеше на дезинфекционни материали, а отделни места — направо на повръщано... По коридорите бързаха санитарки с бели престилки, всички до една с широки рамене и мрачни лица. Тук-там се срещаха и мъже с палки на кръста, които бавно се разхождаха напред-назад и надничаха през малките зарешетени прозорчета на вратите. Това заведение беше лудница, независимо дали човек ще използва точно тази дума, или ще предпочете някое по-малко обидно определение.

Валери го мразеше. Тук си спомняше за всичко лошо и мрачно, което съществува на този свят. Слабо осветените коридори воняха на дезинфекция и изпражнения, но най-вече на отчаяние. Виновни за това бяха колкото хората от обслужващия персонал, толкова и пациентите. Тези, последните, пристигаха тук по силата на обстоятелствата, хладната утроба на каменната сграда беше последната спирка в живота им. Тук излежаваха присъдата на обществото, без надежда за помилване, без надежда за нищо добро... Никой никога не напускаше това място. Нито пациентите, нито пазачите. Всички до един излежаваха доживотни присъди, невидимите им секрети изпълваха въздуха с тежкото отчаяние на обречените — като отровни газове над огромно и мрачно блато...

Завръщайки се в Москва след посещение тук, Валери неизменно хвърляше дрехите си в най-отдалечения ъгъл на апартамента, влизаше в банята и дълго се търкаше с четка и сапун. Какво ли искаше да смъкне от себе си с помощта на ледената струя?

Мръсотията лесно изчезваше в тръбите на канализацията, но със спомените не беше така. Спомените съществуват самостоятелно, напълно независими от волята на човека. Запален почитател на Юнг, Валери отдавна беше открил, че голяма част от възгледите му се

формират под натиска на онази странна смесица от минало, настояще и бъдеще, която е характерна за всяко живо същество — лепкава и жилава като мрежата на огромен паяк... А в центъра на тази мрежа зловещо проблясва миналото — общо и задължително за всеки човек...

В тази мрачна точка се съдържа и способността (а може би желанието?) на човека да бъде нехуманен по отношение на ближния си. Убийството — заклеявявано от обществото във всички фази на човешката история — все пак си остава едно от най-съкровените желания на индивида. Той най-често прибегва до него по отношение на съседа си, при това в най-тежката му форма — масовото убийство...

Нима бе толкова далеч в историята 1918 година — когато чичото на Валери е бил застрелян в центъра на Киев само защото дръзнал да говори на украински? По онова време президентът на Украйна е бил покорен слуга на Кремъл. Той забранил с декрет украинския език, наричайки го реакционен, креация на гнилата интелигенция и кулаците — онези украински селяни, които неуморно превивали гръб, за да изхранват цяла Русия. По силата на този декрет един от многобройните руски войници в Киев просто насочил пушката си в главата на чичото и дръпнал спусъка. „Не изпълнява заповедта, ваша чест! Наказан, ваша чест...“

Ами баща му? Валери си даваше сметка, че не бива да се замисля върху съдбата му. Ужасната съдба на много хора в тази страна, включително и руснаци...

Тръсна глава и тръгна по окосената трева на поляната. Очите му се насочиха към сенчестата горичка от борове и гъвкави брези, отвъд която беше разположен красивият замък на Архангелское. Защо са тези мрачни мисли?

— Другарю Колчев?

Валери позна гласа на доктор Калинин, окачи пресилена усмивка на лицето си и бавно се обърна:

— Здравейте, докторе.

— Добре направихте, че се отбихте — каза доктор Калинин с тон, който би подхождал на погребален агент. Валери знаеше, че не го прави нарочно, че тонът му е в съответствие с духа, който витае над тази мрачна сграда. Когато човек прекарва голяма част от времето си сред живи мъртъвци, той неволно започва да се влияе от тях.

Доктор Калинин беше млад човек със светла коса и дълбоко хлътнали очи. Валери не знаеше какво провинение го е запратило в това чистилище толкова млад, нямаше и желание да узнае. Въпреки това изпитваше жалост към него.

— Трябва ви повече слънце — отбеляза той и махна с ръка към безоблачното небе. — Ще ви се отрази добре...

— Всичко е от проклетата дълга зима — въздъхна докторът. — Слава богу, че пролетта вече е тук, нещата ще се оправят... — но от мрачното изражение на лицето му беше ясно, че нещата никога няма да се оправят, поне за него...

Валери тикна ръце в джобовете си и тръгна през полянката, изпъстрена с дървени столове. Повечето от тях бяха заети от болните — странни същества, напълно смазани както във физическо, така и в психическо отношение. Зад всеки от тях се издигаше заплашителната фигура на санитар в бяла престилка. Валери инстинктивно искаше да забави мига, в който ще се наложи да влезе в прокълнатата от Бога сграда. Вонята на коридорите ѝ никога не можеше да се забрави, още отсега чувстваше как му се повдига от нея. „Това е положението, докторе, рече си той. Съжалявам, но работното ти място е гадно и кара стомаха ми да се свива... Разбираш ме, нали?“

— Тя е будна — подхвърли доктор Калинин, решил да се докосне до болезнената, но неизбежна причина за посещението му. — Ще се радва да ви види...

„Защо го правя“, запита се Валери. Защо се опитва да спусне булото на илюзията над ужасната истина? После сам си отговори: ясно е защо. Нима иначе доктор Калинин би успял да се примири със собствения си живот, протичащ в тази къща на ужасите? Над лудостта и анархията трябва да бъде спуснато булото на някаква нормалност, колкото и крехко да е то. В противен случай губиш чувство за реалност, полудяваш като всички останали...

Въпреки логичността на това обяснение, Валери нямаше никакво намерение да се подчинява на лунатичните правила, които му се предлагаха.

— Докторе — въздъхна той и забави ход. — Моята дъщеря не се е радвала на нищо в живота си. Тя просто е лишена от способността да изпитва радост, но това за съжаление не ѝ пречи да изпитва отчаяние. Усещам това в мига, в който се приближава към нея...

„Отчетливо усещане, добави в себе си той. Натрапчиво като миризмата на цъфнали рози. Кошмарът, който смущава съня ми...“

— Ако посещенията ви станат по-чести, вероятно и по-леко ще ги понасяте — подхвърли докторът.

Валери се закова на място, ръцете в джобовете му се свиха в юмруци. „Господи, докторе, няма изобщо не ме разбираш, отчаяно се запита той. Нима не можеш да си представиш, че има моменти (като този сега), в които бих ти пръснал черепа, без дори окото ми да мигне?! Разбира се, че не можеш... Иначе едва ли би дръзнал да ми демонстрираш фалшивото си превъзходство. Вярно е, че те съжалявам, но едновременно с това те мразя и в червата! Защото твоята дъщеря е нормална и здрава, докато моята...“

— Идвам, когато ми е възможно — сухо рече той.

— Разбира се, другарю Колчев. Мнението ми беше клинично, в интерес на дъщеря ви...

„Идиот! Нима не знаеш, че дъщеря ми е извън обсега на тъпите ти психиатрични теории?“ Валери с мъка потисна желанието си да избухне. Не можеше да си го позволи дори само защото идваше тук като обикновен гражданин. Другарят Колчев се представяше за обикновен машинист, който познава членовете на Политбюро единствено от снимките им във вестниците... Друг начин нямаше. Прекалено много врагове кръжаха на почетно разстояние около него и дебнеха удобния миг. Научеха ли за болната му дъщеря, те без колебание биха се възползвали от този факт, биха го превърнали в лост, с чиято помощ ще го изхвърлят от властта... „Защо иначе ще я държа тук, в тази мрачна дупка“, запита се с въздишка Валери. После тръсна глава и се извърна с лице към доктора.

— Дъщеря ми не знае кой съм, нито пък й пука дали идвам да я видя, или не... Тя не възприема нищо от заобикалящата я действителност... Мисля, че няма да възразите на това, нали?

— Тя наистина не реагира — кимна доктор Калинин. — Но няма знаем какво става в главата й?

„Гад, червей, плужек! Само като те гледам и ми се повръща! Не, докторче! Няма да ти доставя удоволствието да избухна. При определени обстоятелства дори аз мога да го направя... Но няма, ти си от особено значение за мен. Ти се грижиш за дъщеря ми... Макар и лишена от разум, тя е най-скъпото ми същество на този свят!“

— Прав сте кимна сдържано той. — Човек никога не трябва да губи надежда, нали?

— Това се казва дух! — одобрително се усмихна доктор Калинин. — Почакайте тук, ще я изведем, както обикновено...

— Много любезно от ваша страна — рече Валери. В този миг беше убеден, че, зърне ли безжизненото лице на дъщеря си, с положителност ще се разкрещи. — Ценя високо помощта ви...

— Това ми е работата — отвърна докторът и енергично закрочи към своята къща на ужасите.

Валери бавно се насочи към края на поляната, където се издигаше висока, самотна бреза. В основата ѝ имаше грубо скована дървена пейка. Седна до някакъв дългокос младеж, извърнал лице към топлите лъчи на пролетното слънце. На дясната му буза имаше червеникав белег, очевидно по рождение.

— Научихте ли последната новина? — попита младежът, без да отваря очи. — Националистите от „Бялата звезда“ принудили правителството да се откаже от подземните ядрени опити в Семипалатинск...

— Така ли? — проточи Валери. — Аз пък мислех, че това е станало под натиска на природозащитните организации в Казахстан...

— Правителствена пропаганда! — отсече дългокосият. — Това е работа на „Бялата звезда“!

„Бялата звезда“. Където и да отиде, все това име чува... Очите му се насочиха нагоре, към клоните на брезата. Обичаше това място, тъй като дървото му напомняше за родния дом в Киев... А Киев неизменно му напомняше за нещо друго: пушечен изстрел, кръвта на чичо му по паважа, ритникът на руския войник в слабините на все още топлия труп. „Получи си заслуженото, гад!“ Бащата на Валери отваря уста да изкрещи, после се овладява и се обръща с гръб. В очите му има сълзи. Беше слушал тази история толкова много пъти, че отдавна вече се мислеше за участник в нея. Представяше си, че е там, на киевската улица, стиснал ръката на баща си...

Татко...

Нима е възможно да ти сторят всичко това?

По-добре да не мисли. Това беше отдавна, преди много години. Но времето е без значение, както би казал Юнг.

Болката продължаваше да пулсира в наранената душа на Валери — душа на украинец, но и на руснак... Душа, неспособна да забрави...

Доктор Калинин се появи след около пет минути. Валери вече беше сам, тъй като дългокосият младеж стана и се отдалечи. До доктора вървеше високо момиче с бледа кожа.

Възрастта ѝ не може да се определи нито от лицето, нито от неоформеното ѝ тяло, помисли си Валери. Но момичето беше на осемнадесет... Години, които не бяха оставили никаква следа, изтекли като сън, като вик за помощ на изгубено в гората дете... Вик, толкова слаб и далечен, че Валери не знаеше в каква посока да го търси...

Погледна гъстата златиста коса, яносините очи. Сърцето му се сви пред тази странна, сякаш неземна красота. Обзе го безсилие, искаше му се да изкрещи. Все още не можеше да се примири с факта, че с нищо не може да ѝ помогне... Най-голямото му желание беше да общува с нея, да я изтръгне от летаргията. С цената на всичко, дори с помощта на отвъдни сили! Да, точно така! Това бяха мислите в главата на Валери Денисович Бондасенко, най-прагматичния човек на света...

Доктор Калинин извърна момичето към него.

— Миличка — прошепна Валери. От очите му се откъсна самотна сълза, търкулна се по бузата му и капна в тревата. Въпреки усилията на волята му, въпреки присъствието на доктор Калинин...

— Непознати ще срещнеш и в собственото си семейство — промърмори Големия Езо. — Така казваше баба ми...

— В момента за мен всички са непознати — отвърна Хоно. Прибягна до думичката „хито“, която в буквален превод означаваше „хора“, но винаги чужди и равнодушни към теб.

— Искам да ти благодаря за помощта. Напуснах дома на Ейкичи, без да поискам нищо, освен да не ме безпокои повече...

Седяха на дивана в един доста просторен апартамент. Големия Езо носеше тъмен официален костюм, а Хоно беше облечена в копринено костюмче с пола-панталон, което току-що беше купила. Лампиони с различна големина хвърляха обилна светлина върху модерното западно обзавеждане. Връщаха се от продължителна вечеря в един ресторант със съмнителна репутация, в който гъмжеше от борци сумо и други подозрителни типове.

Навън луната се бореше с тъмните буреносни облаци, лъчите ѝ все по-трудно си пробиваха път сред тях.

— Дано новото жилище ти хареса — рече Големия Езо и разпери ръце.

— Страхотно е — отвърна Хоно, стана и се приближи до прозореца. — Винаги съм мечтала прозорците ми да гледат към Сумида. Погледни! Върху водата има лунна пътечка! Сякаш е гравивирана там... — Чувстваше се така, сякаш се намира в един нов и напълно непознат град. Обърна се към Езо и добави: — Вероятно още съм в шок, но това не ми пречи да харесвам мястото, особено размерите му. Сякаш се намирам в Америка!

— Моите приятели от Америка наистина се чувстват удобно тук — усмихна се Големия Езо. — Вечно се оплакват от малките размери на жилищата в Токио, само тук им беше широко...

— Няма да остана дълго — разтревожено го погледна Хоно. — Можеш да бъдеш спокоен...

— Ще останеш колкото е необходимо — махна с ръка Езо. — Притежавам още доста такива апартаменти из Токио.

— Е, все пак трябва да мисля и за разноските...

— Защо? — погледна я той. — Мен разноските не ме притесняват — усети укора в погледа ѝ и тръсна глава. — Сега вече се питаш защо правя всичко това, нали? И какво ще поискам в замяна...

— Не, но...

— Съвсем нормални въпроси — прекъсна я той. — Първо — аз съм якудза. Второ — ти ме мразиш и в червата. Сама го каза при първата ни среща, нали? А подобна комбинация не предполага доверие...

Хоно объркано замълча. За пръв път срещаше човек, който говори толкова директно, който пренебрегва дебелиите пластове ритуално притворство — неразделна част от разговорите между всички японци.

— Нещата стоят далеч по-просто — продължи едрият оябун. — Интересуват ме престъпленията, които твоят приятел Какуей Саката е документирал в онези шифровани записки. Поддържам тесни връзки с деловите кръгове в тази страна и искам да разбера тайните на Саката. При това преди някой като съпруга ти, който без съмнение ще ги направи достойние на властите.

— Но...

— Време е да се залавяме за работа — категорично добави Големия Езо. — Готова ли си, госпожо Канзей? — в ръцете му се появи бележник-календар, най-горният лист премина в ръцете на Хоно. — Това е програмата ти за вечерта. Моля за стриктното ѝ спазване. Обещавам, че няма да ти бъде скучно. Долу те чака кола. Шофьорът има копие от програмата и е запознат с подробностите.

— А какво ще стане с Гийн и бележниците?

— По този въпрос ще говорим утре сутринта — изправи се Езо. — Ще се срещнем в клуба на Гинза, точно в шест. А сега трябва да тръгвам. Приятна вечер, госпожо Канзей.

Пред сградата действително я чакаше шофьор. Той се поклони и отвори задната врата на сребристосив мерцедес 560 SEL със затъмнени стъкла. Нощният въздух беше напоен с влагата на предстоящия дъжд. Хоно влезе в хладното и слабо осветено купе, в което се оказа и още един човек.

— Добър вечер, госпожо Канзей — любезно поздрави слабичък младеж с гъста, сресана право назад коса. Беше облечен в безупречен летен костюм от фина материя в гълъбов цвят, бяла риза и вратовръзка. Очите му бяха скрити зад очила с огледални стъкла. Хоно механично забеляза златните ръкавели и масивния пръстен на дясната му ръка. — Казвам се Фукуда и тази вечер ще бъда ваш гид, по молба на Големия Езо. Надявам се, че ще бъдете доволна — в гласа му липсваше вълнение.

Огромният мерцедес безшумно се плъзна по оживените улици на Токио. Хоно имаше чувството, че е попаднала в нов и непознат свят, за чието съществуване обикновените хора дори не подозират. Свят, в който не действат природните закони, в който социалните и икономическите правила са без значение. Свят на мъгла и сънища... Облегна глава на луксозната немска кожа и престана да мисли за каквото и да било.

Първата им спирка беше в Шинжуки. Влязоха в един небостъргач, качиха се в бърз асансьор и спряха на 40-тия етаж. Фукуда я поведе по дълъг и пуст коридор, в който единственият звук беше шепотът на климатичната инсталация.

Спряха пред малка врата в дъното, Фукуда извади ключ и го пъкна в ключалката. На стената в дъното беше изписан йероглифът

Кага, а под него триизмерна бронзова отливка на познат фирмен знак — наподобяващ този на „Мицубиши“ и „Панасоник“.

Преминаха през няколко канцеларии. Бяха празни и призрачни, тишината се нарушаваше единствено от включването на факс машините, които живееха свой собствен живот и осъществяваха тайнствени космически връзки с Австралия, Германия или Щатите тогава, когато пожелаят. Един роботизиран свят на електронни платки и силициеви чипове, който действа по свои закони...

Най-сетне Фукуда хвана bravата на врата от тъмно дърво, обърна се към Хоно и долепи пръст до устните ѝ. Озоваха се в някаква секретарска канцелария. Прозорецът зад масивното бюро беше с вдигнати щори, лъч сребърна светлина пронизваше стаята. Фукуда внимателно я поведе към тъмния ъгъл на канцеларията, от който се влизаше в шефския кабинет. От тук можеха да гледат и слушат незабелязано.

Собственикът на кабинета дишаше тежко, тялото му почти закриваше жената с високо вдигната пола на кожения диван.

— Мъжът е вицепрезидент по финансовите въпроси на „Кага“ — прошепна в ухото ѝ Фукуда. — А жената позната ли ви е?

Хоно напрегна взор и със смайване установи, че това е Мама-сан — икономката на къщата, в която бяха заловили Ейкичи с любовника му.

Очите ѝ не се отделяха от едрото тяло на вицепрезидента, което усърдно работеше за задоволяване на страстта си. Лишено от искрата на сексуалното привличане, човешкото съвкупление винаги изглежда странно, дори гротескно, помисли си тя. Страстта е онзи магически компонент, с чиято помощ животинското задоволяване се превръща в любов. И тогава падат всички прегради — расови, религиозни, дори класови... Колко велики мъже са били погубвани от низките си страсти?

Фукуда ѝ направи знак да го последва и двамата безшумно поеха обратно по пътя, по който бяха дошли.

Асфалтът беше влажен и мътно проблясваше. Над Токио се сипеше ситна суграшица — нито дъжд, нито сняг. Макар че времето беше топло, водните капчици почукваха по настилката като градушка, натезжали от твърдите частици на промишления смог. „Някой ден японците несъмнено ще им измислят име, помисли си Хоно. Точно

както ще измислят име и на странните електронни диалози между нощните факсове...“

Мерцедесът ги понесе сред оживения трафик с едва чуто мъркане. Потъваха все по-дълбоко в сърцето на Шинжуку — царството на забранените удоволствия, увито в ослепителното сияние на разноцветния неон, отразяващ се в стъклените кули на властта и богатството.

Мерцедесът се плъзна към тротоара и спря срещу входа на един „удон“ — заведение, в което се предлагат само макарони. Фукуда я преведе през топлия и шумен салон на ресторанта, отвори някаква врата и стъпките им отекнаха в пуст, полутъмен коридор.

От него се озоваха в просторно помещение с нисък таван, което очевидно беше таен игрален дом на Якудза. Около дългите маси се тълпяха хора с различен статут в обществото, осветлението идваше от силни лампи, увиснали на дълги синджири ниско над масите.

Фукуда и Хоно се придържаха към сянката на стените. Очите на Хоно бяха привлечени от живописните татуировки „иризуми“ на якудза, които мърдаха като живи под ярката светлина, докато собствениците им местеха дебели пачки с пари по зеленото сукно.

Това не беше обикновен игрален дом като онези, които се срещаха в крайните квартали. Тук залозите бяха изключително високи. Хоно се зае да оглежда лицата на играчите. Повечето от тях бяха облечени консервативно, но с безупречен вкус, лицата им издаваха напрегната деловитост. Такива лица Хоно срещаше ежедневно в чакалнята на кабинета на Кунио Мишита.

Фукуда се приведе към ухото ѝ:

— Третиият играч вляво... Онзи с тънките мустачки, който залага максимално... Той е вицепрезидент по административните въпроси на „Кага“...

Хоно остана на място, очите ѝ не изпусаха висшия администратор на корпорацията, който за по-малко от час изгуби шест и половина милиона йени — някъде около 50 000 долара. Очевидно гореше от хазартна страст и нямаше никакво намерение да спре до тук. Лицето му беше потно, косата — разрошена. Поиска писалка и забързано подписа маркер за същата сума — нови петдесет хиляди долара. Обслужващите масата якудза поеха бележката и започнаха да

си я предават от ръка на ръка. Пътят ѝ завърши при шефа на масата — плешив мъж с татуиран дракон върху голия череп.

Той внимателно прочете написаното върху маркера и вдигна глава. Лицето му беше непроницаемо, а очите му се забиха право в очите на Фукуда. Хоно потръпна и извърна глава точно навреме, за да види едва доловимото кимане на мъжа до себе си. Плешивият прибра маркера, извади три пачки йени и ги побутна към вицепрезидента на „Кага“.

Малко преди да стигнат до третия пункт от маршрута си, Хоно започна да се пита докъде се простира влиянието на Големия Езо в огромния търговско-промишлен конгломерат „Кага“. Все още бяха в района на Шинжуку, но далеч от центъра, сред тесни и мръсни улички, обитавани от не безопасни рожби на нощта. Подобно на повечето жители на Токио, и Хоно беше чувала какви ли не истории за този квартал, но за пръв път го виждаше с очите си.

— Не се страхувайте, госпожо Канзей — обади се Фукуда, сякаш прочел мислите ѝ. — Докато сте с мен, нищо лошо няма да ви се случи...

Слязоха от колата и тръгнаха по мокрия тротоар. Минаваше полунощ.

Хоно долови някаква особена миризма във въздуха. Така вони човешката утайка на всеки голям град. Хората с психически отклонения, душевните инвалиди, перверзните типове, изритани от обществото и натикани в отходните канали на града...

Мерцедесът спря на известно разстояние от неосветен мост, по който ръмжаха камионите за нощно зареждане на магазините.

Фукуда я поведе натам, но вместо да тръгнат по моста, те хлътнаха под него. До ушите ѝ достигна плясъкът на водата около изгнилите колове на дървен кей, вонята на гнило стана нетърпима.

Хлътнаха в някакъв мръсен бар. По брега на реката имаше цял низ подобни заведения, наричаха ги „акачочин“. Тук човек можеше да купи всичко, от което се нуждае, разбира се, на съответната цена...

Под неприятно яркото осветление на червени лампи се тълпяха двойки. Прилично облечени жени с добре поддържани фризури правеха компания на бизнесмени от втора ръка — такива, които не могат да си позволят изисканите клубове в Нихонбаши или Гинза, където едно питие струва цяло състояние.

— Мъжът срещу вас — обади се внезапно Фукуда. — Онзи с гъстата сива коса... Това е президентът на „Кага“. Задоволява сексуалните си апетити тук, тъй като е сигурен, че никой от познатите му не посещава подобни дупки...

— Очевидно греша, защото вие го разпознахте — отбеляза Хоно.

— Всички грешим — отвърна загадъчно Фукуда. — Този „акачочин“ е собственост на Големия Езо. Ще останете много изненадана, ако разберете колко много важна информация се предлага в подобни дупки... — Фукуда кимна с глава и добави: — Сега искам хубавичко да огледате създаването, което е ангажирало вниманието на нашия президент...

Тръгнаха към вътрешността на заведението, Хоно не изпускате от очи добре облечената жена, увиснала на ръката на бизнесмена. Когато минаха на крачка от масата им, от устата ѝ излетя сподавено възклицание. Оказа се, че жената е мъж. Травестит, облечен в безупречно ушити женски дрехи.

Изскочила най-сетне навън, Хоно напълни гърдите си с чист въздух и с удоволствие подложи лице на дъждовните струи. Изведнъж ѝ се стори, че вонящият въздух край реката е еликсир в сравнение с атмосферата в онази дупка.

Върнали се в хладния комфорт на мерцедеса, те прекосиха моста и се насочиха към блестящите светлини и небостъргачите на едно друго, напълно различно Токио.

Мерцедесът навлезе в квартала Акасака, увеличи скоростта си и се понесе към хотел „Капитол“. Влязоха в кафенето оригами и Фукуда поръча германски пай с ябълки. Хоно нямаше апетит и само гледаше как младият мъж унищожава пълна чиния и се пресяга към нейната.

Точно пет минути след като приключи с храната, Фукуда се извърна към входа на ресторанта зад гърба си. Хоно проследи погледа му и с учудване видя фигурата на шефа си Кунио Мишита, който размени няколко думи с портиера и се насочи към масата на един мъж, когото Хоно не беше забелязала до този момент. Оказа се, че това е японският министър на финансите.

Двамата си размениха любезни поклони и подеха оживен разговор. Поръчаха си само кафе, но почти не докоснаха чашките. След няколко минути станаха и си тръгнаха.

Фукуда плати сметката и двамата се насочиха към вратата. Тръгнаха подир Мишита и министъра. Навсякъде около тях блестяха неоновии реклами, небостъргачите от стъкло и стомана демонстрираха новото богатство на Япония.

Отначало Хоно не видя нищо необичайно в срещата между шефа си и министъра. Просто двама бизнесмени с общи интереси разменят мисли помежду си. Но после забеляза как подозрително издут плик преминава в ръцете на министъра, който побърза да го напъха във вътрешния джоб на самото си. Двамата продължиха бавната си разходка, както разговаряха спокойно, сякаш нищо не беше се случило. Десет минути по-късно се разделиха.

Фукуда и Хоно продължиха разходката си из Акасака. Хоно си мислеше за огромния късмет на „Мишита индъстриз“ през последната година, когато печелеше търг след търг за спонсорирани от правителството проекти. Компанията винаги беше най-подходяща за развитие на нови дейности, винаги закриваше част от производството си точно преди Министерският съвет да обяви това производство за остаряло и безперспективно. Едва сега разбра, че тук късметът няма нищо общо. Всичко опираше до срещи като тази, на която присъстваха преди малко.

Високите сгради около тях чезнеха в ниско надвисналите, натежали от влага облаци, които бледо отразяваха сиянието на града. Хоно винаги беше обичала този град, гордеше се с него. Но сега изведнъж започна да го вижда в по-друга светлина.

Спомни си за лунната пътека върху спокойните води на Сумида, която беше зърнала през прозореца на новото си жилище. Една от мечтите ѝ се беше превърнала в действителност. Сега обаче беше изправена срещу обратната страна на медала — един кошмарен свят, изпълнен с корупция, измама и смърт, също част от любимото Токио. Нейното Токио. „Господи, въздъхна тя. Тази вечер станах свидетел на чудовищни неща! Нима ще мога отново да заобичам този град?“

Фукуда я въведе в малък парк и кимна по посока на къса каменна пейка. Седнаха. Някъде в мрака ромолеше поточе, над пейката се издигаше стар японски кедър с изкорубен ствол.

— Това място винаги ми е харесвало — обади се някак отнесено Фукуда. — Идвам тук, когато градът ми се струва прекалено мрачен и

усещам, че не го издържам повече... Сядам на тази пейка и гледам стария кедър...

— Горкото дърво — отбеляза Хоно. — Изглежда така, сякаш Господ го е поразил с мълнията си...

— Аз пък мисля, че красотата на този кедър е била отнета от болката... Вижте го — няма игличките му не изглеждат странно на фона на неоновите реклами, стоманата и стъклото? Нима стволът му не е разкривен, защото е трябвало да търси светлината на слънцето между тези метални кули? Не бих казал, че Бог е виновен за уродливостта на това дърво...

Хоно разбра внушението. Тук Бог и човек бяха едно монолитно цяло, природата няма думата в защита на своите творения. Старият кедър просто подчертаваше липсата на смисъл в живота на тази огромна метрополия.

— Аз също бих била доволна да се отбивам тук — простичко отвърна тя.

Наближаваше три сутринта. Последната спирка от маршрута им се оказа грозна, подобна на бункер сграда в Шимабаши. Изградена от гол железобетон, тя беше абсолютно безлична, Хоно остана с усещането, че някой нарочно я е побил тук, сред старите и далеч по-нормални къщи на малката уличка.

Вътре цареше полумрак, сякаш се намираха в нощна гора.

— Можете да се преоблечете ей там — рече Фукуда и махна с ръка към една врата в дъното на коридора.

Хоно влезе в съблекалнята, изкъпа се и облече мекото „ги“, с което се практикуват бойните изкуства. Отиде в дождо, което беше доста по-различно от онова в клуба на Големия Езо. Това тук беше по-голямо, по-зле осветено и някак заплашително. За миг изпита чувството, че се намира в замъка на великия шогун Йеасу Токугава...

Не след дълго се появи и Фукуда. На главата му имаше защитна маска, а в ръцете си държеше два „бокена“ — традиционните дървени саби за кенжуцу. Носеше и втора маска, очевидно за Хоно.

Хвърли й маската и сабията, после зае стойка за нападение:

— Как сте в боя със саби, госпожо Канзей? — попита той и се хвърли напред.

Хоно нямаше време да отговаря, засипана с истинска вихрушка от удари. Правеше всичко възможно да се защитава, но безсънието

започна да си казва тежката дума. А също и изненадата от това, което беше видяла по време на нощната обиколка. Разкритията бяха толкова шокиращи, че не ѝ беше лесно да се настрои на друга вълна, да постигне високата степен на съсредоточеност, която е задължителна при кенжуцу.

Но човек никога не може да избира кога да влиза в бой и тя добре знаеше това. Наложил се да търси концентрация в движение, по най-бързия начин. Стисна зъби и тялото ѝ постепенно започна да се подчинява на командите на мозъка.

В хода на този процес обаче разбра, че Фукуда просто си играе с нея. Променяше тактиката си с лениви движения, в ударите му личеше известно пренебрежение.

Хоно добре знаеше, че най-важното нещо при кенжуцу е да разгадаеш тактиката на противника. Едва тогава избираш своята, търсиш слабите му места, засипваш го с финтове. Това продължава до мига, в който си сигурен, че можеш да нанесеш решителния удар.

Но каква е тактиката на Фукуда? Макар и пренебрежителни, ударите му бяха изключително разнообразни и тя не беше в състояние да разкрие намеренията му. Сега най-важното беше да разбере дали тези удари са наистина тромави, или зад тях се крие нещо друго. Дали умело прикрива стратегията си, или просто няма такава?

От своя сенсей по кенжуцу знаеше, че е по-добре да надцениш противника, отколкото да го подцениш. Придържайки се към това правило, тя усили концентрацията на волята си и с благодарност усети пулсиращата радиация на своето „ва“.

Нито за миг не потърси преимущество в битката. Подозираше, че точно това иска Фукуда. Чакаше я да мине в атака и да прояви онази небрежност, която неизбежно ще я вкара в капана му. Не беше забравила грешката, която допусна в двубоя с Големия Езо и нямаше намерение да я повтаря.

За страничния наблюдател битката се водеше монотонно, по един и същи начин. Фукуда продължаваше да променя стратегията си, принуждавайки я да стори същото. Но присъствието на нейното „ва“ започваше да се усеща. Атаките ѝ ставаха все по-стремителни, блокираше неговите с нарастваща лекота. Бавно и постепенно изтикваше противника си към края на татамито, скоро Фукуда се оказа

притиснат в ъгъла. Само една стъпка го делеше от лакираната повърхност на пода, което означаваше поражение.

Хоно реши, че е време да се възползва от цялото могъщество на своето „ва“. Но в мига, в който го стори, тялото ѝ изведнъж блокира, а дървеният бокен се изплъзна от ръката ѝ. Фукуда контраатакува, сабята му се насочи към главата ѝ. Тя вдигна ръце и я хвана между дланите си.

Фукуда моментално спря и дълбоко се поклони.

— Големия Езо беше прав относно бойния ви дух, госпожо Канзей — почтително рече той.

— Но аз съм жена — изгледа го продължително тя. — А жените рядко могат да бъдат добри бойци.

Фукуда свали защитната маска от главата си и тя ахна:

— Какво става, Господи? Нима това сте вие?!

Лишено от червило и скрито под слънчевите очила, това лице ѝ се беше сторило абсолютно мъжествено. Сега обаче то беше подчертано женско, излъчваше съвършена красота. Ето я разликата между „мъжествената хубост“ и „женската красота“, въздъхна в себе си Хоно. Две твърди и категорични понятия, с които беше свикнала от дете. Сега обаче виждаше онази груба действителност, която Фукуда ѝ показва по наистина забележителен начин: възприятията за света са онази сложна паяжина, която човек възприема заедно с майчиното мляко...

— Аз също съм жена, госпожо Канзей — промълви Фукуда. — Но това не ми пречи да съм сенсей в шестнадесет разновидности на бойните изкуства — тъмните ѝ очи блестяха, но не от гордост, а от задоволство, че Хоно разбира внушението. — Вече не помня колко мъже съм победила на кенжуцу... Затова можете да ми вярвате, като казвам, че притежавате дух на истински боец. Също като мен...

Напуснаха залата заедно, изкъпаха се в една и съща съблекалня, после се облякоха и излязоха в нощта. Наближаваше пет сутринта и Хоно се питаше какво ще правят до шест — часа, в който трябваше да се срещне в клуба на Гинза с Големия Езо.

Скоро получи отговор на този въпрос. Мерцедесът бавно се плъзна обратно към футуристичните колоси на Шинжуку. Улиците бяха пуссти, нямайте ги дори камионите. Боботенето им долиташе

отдалеч, като далечна гръмотевица. Вече бяха стигнали крайния си пункт — складовете по бреговете на Сумида...

Двадесет минути по-късно отново се озоваха пред игралния клуб. Хазартът се вихреше с пълна сила. Хоно имаше чувството, че са отсъствали пет минути, а не пет часа. Помещението вонеше на цигарен дим и спарени тела, напрежението се усещаше във въздуха. Хоно си спомни за баща си, стомахът ѝ се сви. Колко ли нощи е стоял на колене пред зеленото сукно, губейки всички пари, с които разполага? Със сигурност повече, отколкото са дърветата в гората край Йошино... Съдбата му беше такава. Да умре от силата на порока си... Никой съдебен лекар не би записал подобно заключение в смъртния акт, но такава беше истината...

Голите до кръста якудза продължаваха да клечат край ниските маси, разноцветните им „иризуми“ потно проблясваха. Съставът на играчите също не беше променен, те все така местеха купчини с пари върху зеленото сукно, никой не изглеждаше уморен или отегчен. Дори обратното — в очите им светеше трескав блясък, нервите им бяха опънати до скъсване.

Бяха обзети от вечната комарджийска заблуда, че печалбата е близо, че вече я докосват с ръка... Макар на практика да беше точно обратното — печалбата си беше все така илюзорна, колкото и в началото на играта. Точно в това се съдържаше най-опасната заблуда на техния порок. Заблудата, която рано или късно води до унищожението им...

Хоно насочи вниманието си към административния вицепрезидент на „Кага“ още преди Фукуда да ѝ прошепне това. Той току-що беше загубил нова купчина пари, ръката му нервно потъна в джоба. Извади бележник и подписа поредния маркер. Колко ли такива бележки е подписал тази нощ? На каква сума възлиза купчинката, подредена пред главното крупие? „Господи, поклати глава Хоно. Нима е възможно да се губят толкова много пари?“

Вицепрезидентът пусна маркера, очите му ревниво следяха как якудза си го предават от ръка на ръка. Хартийката най-сетне кацна пред онзи с бръснатата глава, върху която беше татуиран дракон. Той дори не я погледна, очите му отново потърсиха погледа на Фукуда.

Този път Фукуда не помръдна. Устните ѝ се доближиха до ухото на Хоно:

— Какво ще ме посъветвате? — прошепна тя. — Да приема ли маркера на „Кага“, или да го откажа?

— Нямам право да ви давам съвет — поклати глава Хоно. — Просто не разполагам с нужната информация.

— Информацията е без значение — отвърна Фукуда. — Казвайте: да или не?

— Не зная...

— Знаете — поклати глава Фукуда. — Знаете не по-зле от мен. Време е да поемете отговорност. Воинският ви дух има нужда от отговорност, единствено благодарение на нея той може да укрепва и процъфтява...

Хоно премести поглед от мъжа с дракона към вицепрезидента на „Кага“. Би трябвало да помисли за ужасната агония на баща си, за страданията на семейството си... Може би го правеше, но по нов, съвсем различен начин. Не изпитваше никакви симпатии към човека на „Кага“. Той беше затънал в порока прекалено дълбоко, за да може да му се помогне. Освен това нямаше никакво желание да му помага и това беше другата изненада... За пръв път видя порока на баща си от друг ъгъл, за пръв път разбра, че отношението ѝ към този порок може да бъде различно и многообразно — като лунните зайчета, подскачащи върху развълнуваната повърхност на Сумида. В последния миг на нерешителност главата ѝ се проясни, тя изведнъж разбра значението на всичко видяно през тази нощ, на кратките реплики на Фукуда... Колебанието изчезна, всичко беше ясно...

— Приемете маркера! — отсече боецът с гласа на Хоно.

Фукуда кимна, мъжът с дракона прибра бележката и тикна три дебели пачки йени към вицепрезидента на „Кага“, чиито очи алчно проблеснаха.

В шест без три минути мерцедесът безшумно паркира пред клуба на Големия Езо в Гинза. Дъждът беше спрял, черните облаци бързо отстъпваха, подгонени от свеж източен ветреца. Небето над небостъргачите в центъра вече просветляваше, цветът му беше гълъбовосив, съвсем като костюма на Фукуда.

— Няма да дойдете с мен, нали? — попита Хоно.

— Не — поклати глава Фукуда. — Имам друга работа.

— Ще се видим ли пак?

Шофьорът слезе и отвори вратичката пред Хоно.

— Това зависи само от вас, госпожо Канзей — усмихна се Фукуда. — Властта е в ръцете ви, съдбата ви — също...

Хоно бавно излезе на тротоара, гърдите ѝ жадно поеха свежия въздух на настъпващото утро. Най-сетне, помисли си тя и душата ѝ запя.

— Открихме го! — обяви с усмивка Големия Езо, едва изчакал я да прекоси гладките гранитни плочи на ресторанта.

— Искаш да кажеш, че Гийн е жив? — попита тя и се отпусна в свободния стол. — Пострадал ли е?

— Тоят университетски професор е жив и здрав, госпожо Канзей — засмя се Езо и леко сви рамене. — Не може и да бъде друго, тъй като никой с нищо не го е заплашвал...

— Не разбирам...

Слънцето изгря, първите му лъчи блеснаха в остъклените фасади на гигантските административни сгради в центъра на Шинжуку. Знак за нощните хищници да се прибират по дупките си, да спят в очакване на мрака... В съзнанието ѝ изплува споменът за изкривения японски кедър в онази градинка, за болезнения контраст между уродливото му стебло и геометричното съвършенство на модерния градски център. Изведнъж ѝ се прииска да бъде там, да попие страданието на безмълвното дърво, да го съживи чрез собственото си страдание...

— Тоят приятел Гийн е умно момче — поклати глава Големия Езо. — Сам е организирал отвличането си...

Вероятно беше направил поръчката още преди пристигането на Хоно, тъй като на масата се появи закуска в американски стил: портокалов сок, яйца с бекон, царевични пръчици и черно кафе. Хоно никога не беше виждала толкова храна на закуска, но сега изведнъж усети вълчи глад.

Би трябвало да е изненадана от съобщението на Големия Езо, но на практика не се чувстваше така. Веднъж извикан на живот, воинският дух очевидно встъпваше в правата си.

— Гийн е прибягнал до номера с отвличането просто за да не му висиш на главата — поясни Големия Езо. — Появи се отново едва след като е направил плановете си и е взел всички мерки за тяхното практическо осъществяване... Появи се тук, в центъра на моя свят...

Това не му е било трудно, тъй като той винаги е бил сред редовните посетители...

Големия Езо прекъсна обясненията си и ѝ хвърли един любопитен поглед:

— Виждам, че не си особено учудена, госпожо Канзей. Нали Гийн ти се беше заклел, че е зарязал комара и е обърнал гръб на миналото си?

— Наистина го стори — кимна Хоно. — Но така постъпваше и баща ми. Не помня колко пъти се е клел на майка ми в абсолютно същото...

— Преди няколко дни беше доста по-склонна да повярваш на приятеля си...

Хоно се замисли. Преди няколко дни. Наистина беше така, но сега ѝ се струваше, че оттогава е изминал един цял живот... Вдигна глава и впи поглед в очите на Големия Езо:

— Сега иска да ни продаде дневниците, нали?

— И да, и не — въздъхна оябунът. — Според мен той изпитва остра нужда от пари. Задлъжнял е във всичките ми игрални домове... Но е твърде умен, за да се раздели с дневниците ей така, на един път... Успял е да разшифрова кода на Саката, на това се дължи и забавянето му... Сега вече знае съдържанието на дневниците и правилно е преценил, че то е прекалено ценно, за да го изпусне...

— Какво възнамерява да прави?

— Можеш да се сетиш и сама — въздъхна Големия Езо. — Не е толкова трудно.

Хоно се замисли само за миг.

— Иска да смуче пари от нас — отсече тя. — Като в замяна ни предлага информация на парче.

— Като всички аматьори, и Гийн си въобразява, че може да надхитри професионалистите — въздъхна Големия Езо. — Защо иначе би рискувал да се появява всяка нощ в моите игрални заведения? Сега ми е определил среща точно в осем сутринта. Трябва да се видим в средата на моста Нихонбаши. Аз ще му занеса пари, а той ще ми, даде една разшифрована страница от дневниците. Едва след като се уверя, че информацията си струва парите, той ще ми даде адреса, на който държи самите дневници, съответно разшифровани... Разбира се, дневниците няма да са там, ще започне доенето...

— Но това е безкрайно опасно за него!

— Именно — кимна Големия Езо. — Само че той дори не го подозира... Искан да преговаря с мен, защото ме познава. Или поне си мисли, че ме познава... На практика е на ръба, всеки момент може да падне в пропастта — помълча малко, после добави: — Работата е там, че Гийн разчита на теб, госпожо Канзей... Ти си главният му коз.

— Едно време си го обичала — започна Големия Езо с тон, с който майките разказват на децата си фантастични приказки. — Но днес воинският дух ти показва, че си обичала не Гийн, а представата, която си си изградила за него. Представа, съдържаща собствените ти нужди и желаниа... Вероятно същата, която те е накарала да се омъжиш за Ейкичи Канзей... Но и в двата случая тази представа няма нищо общо с действителността...

Бяха в лимузината на Големия Езо и пътуваха към Нихонбаши. Градът зад стъклата изглеждаше така, сякаш се пробуждаше от тежък махмурлук.

— Какво възнамеряваш да правиш? — попита Хоно.

— Аз ли? — учудено я погледна Езо. — Абсолютно нищо!

Лимузината спря до бордюра, шофьорът изскочи и отвори вратичката откъм страната на Хоно. В ръката му се поклащаше тънко дипломатическо куфарче. Без да показва признаци на изненада, новата Хоно го пое и бавно стъпи на тротоара.

— Какво има вътре? — попита тя, но вече знаеше отговора, сякаш долетял до слуха ѝ заедно с тихия шепот на Фукуда: „Всичко, което искаш...“

— Ще остана тук, докато въпросът бъде решен — обади се от вътрешността на колата Големия Езо.

Хоно пое по моста, без да поглежда назад. Преди векове от Нихонбаши е започвал главният път Токайдо, свързващ столицата (тогава наричана Едо) с Киото. В съзнанието ѝ изплува спомен от детството — стои захласната пред великолепна дърворезба от Хирошиге, изобразяваща именно Нихонбаши. Може би точно тогава, погълната от неземната красота на шедьовъра, тя беше започнала да обича Токио...

Часът беше точно осем. Гийн вече беше под арката, маркираща средата на моста. Зад гърба му се простираше центърът на Токио в цялото си великолепиe — блестящ и загадъчен като самия живот...

Той я видя и лицето му пребледня. Обърна се с намерението да побегне, после алчността в душата му надделя и краката му се заковаха на място.

— Защо искаше да избягаш? — попита Хоно. — Защо открадна дневниците?

— Едва ли ще ме разбереш — забързано отвърна Гийн. — Трябвах ми пари, много ми трябвах...

— Можеше да ми поискаш — подхвърли Хоно.

— Не ставай смешна! — изсмя се той. — Трябват ми много повече, отколкото би могла да предложиш.

— От къде знаеш колко мога да предложа? — попита тя. — Трябваше да си поискаш.

Гийн сведе глава, на лицето му се появи напрегната усмивка.

— Права си — въздъхна той. — Едва сега си давам сметка, че наистина трябваше да ти поискам... Но бях изпаднал в шок от появата ти, чувствата ми се оказаха непокътнати... Искях всичко да бъде както преди, без значение, че вече си омъжена. Искях теб, Хоно... Затова имах нужда от пари. Трябва да се оправя с текущите неща, после вече всичко ще бъде наред...

— Продължаваш да играеш комар — установи Хоно, без да показва, че е чула тирадата му.

— Не! Нали ти казах, че...

— Защо ме лъжеш?

— Кълна се, че...

— Винаги си ме лъгал!

— Хоно, какво ти става?

— Нищо — отвърна тя и вдигна празното куфарче. — Ето парите, които ще оправят текущите ти неща...

Гийн колебливо кимна, в ръката му се появи лист хартия.

— Информацията в дневниците е смайваща — промърмори той и ѝ подаде хартията. — Просто не мога да повярвам, че е истинска. Но не може да бъде другояче, тъй като всичко е подложено на проверка от няколко независими източника. Ето виж: време и място на срещите, точната сума на прехвърлените средства. В тези дневници се съдържа

цялата сложна мрежа на подкупи, измами и корупция, върху която се гради политиката на правителството...

— Сигурен ли си?

Усмивката на Гийн се разшири. Стори му се, че ще успее да спечели, въпреки странното поведение на Хоно.

— Това ще остане тайна за теб, докато не получи цялата сума — отвърна той. — Едва тогава ще ти предам ключа за шифъра.

— Искам го веднага.

— А?

— Искам както шифъра, така и всичко разшифровано до този момент! — отсече Хоно, сграбчи яката му и го дръпна с такава сила, че чак зъбите му изтракаха. — Ще ми предадеш всичко още сега, като наказание за лъжите и кражбите си!

— Ти си луда — задъхано извика Гийн. — Напълно откачена! Аз съм уговорил условията на сделката предварително!

— Или ще ми кажеш това, което искам да зная, или ще те ликвидирам! — изръмжа Хоно. — Тук, пред очите на всички! За назидание на крадците и измамниците!

— Но аз не...

— Край на всичките ти пороци! — отсече Хоно и заби пръст в слънчевия му сплит. Лицето му се разкриви от болка, тялото му се сви, от устата му протекоха лиги.

— Причинил си болка на прекалено много хора! — просъска Хоно и му нанесе нов удар. Очите на Гийн сякаш щяха да изскочат от орбитите си. — Една от тях съм и аз, малката Хоно, която се кълнеш, че обичаш... Именно аз ще сложа край на всичко!

Показалецът ѝ се присви и отново потъна в плътта му, този път насочен право в сърцето.

— Ще сложа край и на твоите мъки, тъй като ти очевидно не можеш да се справиш сам... Вместо да действаш като мъж, ти затъваш все по-дълбоко в измами и самозаблуждения.

Придърпа го толкова близо до себе си, че чуваше как пърха сърцето му. Пипалата на „ва“ се разгънаха като стоманена мрежа, в душата ѝ нахлу триумф. Отново си спомни за Фукуда и преобразяването. Дали воинският дух вече доминира в душата ѝ? Не, още не... Но скоро и това ще стане.

— Възнамерявам да ти строша гръбнака! — просъска заплашително тя. — Не, сега няма да те убия... Мислеше, че все още можеш да ме омагьосаш, нали? Че ще успееш да ме омаеш със сладките си приказки. Но аз вече зная какво представляваш и се освободих от магията ти. Затова ще получа всичко, което искам!

— Но аз не го притежавам — проплака Гийн. — Отдавна не съм се занимавал с дешифровки, забравил съм много неща... Остарявам, паметта ми изневерява... Намерих друг човек да свърши работата. Той се занимава с дешифровката, у него е това, което искаш...

— Име и адрес! — стегна хватката си Хоно.

Гийн ѝ ги каза, главата му безсилно се люшкеше върху раменете. А Хоно — неустрашимият воин, изведнъж изпита пристъп на отвращение. Така се беше почувствала и пред слабостта на баща си. Дойде ѝ до гуша да бъде доброто момиченце, да подлага на анализ чувствата си, да прикрива отвращението си в името на доброто възпитание.

От устата ѝ се откъсна дрезгав вик, ръцете ѝ се стегнаха. Ушите ѝ доловиха рязко пропукване, сякаш някой ходеше върху сухи съчки. Шийните прешлени на Гийн се счупиха, главата му клюмна. Тя подхвана омекналото тяло и го прехвърли през перилата на Нихонбаши — „Началото на пътя“... Трупът плъсна в ленивите води на Сумида. Същите, над които нощем играеше красивата лунна пътека...

После жената воин се наведе, взе празното дипломатическо куфарче и спокойно се насочи към чакащата в края на моста лимузина. В съзнанието ѝ се появи грозно сгърченият ствол на самотния кедър, превърнал се в символ на самия живот... Извивките на осакатеното дърво омекотяваха безмилостно геометричната панорама на модерния град, но едновременно с това ѝ напомняха за страданията на хората... Кедърът беше живото доказателство за съществуването на надеждата. Навсякъде — дори в непрогледната мъгла, в тъмнината на нощта, сред непоносимата болка... Съзнанието ѝ потръпна, миналото се стопи и изчезна. Пред очите ѝ блесна бъдещето — сияйно, красиво, безгранично...

Усещаше пулса на любимия град около себе си, топлата кръв на стотиците и хиляди улички — артерии, пренасящи кислорода до най-отдалечените кътчета на този огромен организъм. Но жената воин вече

беше избрала своя път. Онзи, който ще я отведе до най-желаната мечта на живота ѝ: свободата.

СЕДМА ГЛАВА

Картечният град, Токио

Естильо настояваше да убият Круз в момента, в който кацнат в Меделин, но Ръсел беше категорично против. По време на полета Тори им каза за обещанието, което беше дала на Соня. Разсъмваше се, оранжевият диск на слънцето багреше краищата на облаците в златисто-алено.

— Ние не сме убийци! — отсече с обичайната си категоричност Ръсел. — Не искам да се замесваме с тези хора повече от необходимото, най-малкото пък да свършим мръсната работа на фамилията Орола.

— Бъркаш понятията, сеньор Слейд — възрази Естильо. — Ако ставаше въпрос за бизнес, щях да бъда съгласен с теб. Но сега става въпрос за чест!

Тори го стрелна с поглед. За пръв път го виждаше в тази светлина. Типичен „шанта“, той винаги беше предпочитал да избягва кръвопролитие, оправяше се с ум и ловкост. Стрелбата е за такива като Круз, последствията — също. Беше гръмнал Рубен Орола и какво последва? На два пъти се размина с атентат, организиран от собствената му любовница, но опитите щяха да продължат... Несъмнено заслужава подобна съдба, но умните хора трябва да си направят съответните изводи.

— Не ме е грижа нито за чест, нито за чувства! — тръсна глава Ръсел, вечният прагматик. — Мисля само как да се измъкнем от тук цели, а не в дървен сандък! Картелът Меделин е купил всичко — полицията, съда, правителството на Колумбия, а вероятно и нашите собствени хора от Агенцията за борба с наркотрафика, които вече втора година не са се появявали на територията на Круз.

— Ами справедливостта? — обади се Тори. — Без помощта на Соня не само нямаше да открием кокаиновия цех в джунглата, но и изобщо нямаше да излезем живи от апартамента на Круз! — пръстите ѝ се свиха около пластичния плик с топчетата от тъмен метал.

— Майната ѝ на справедливостта! — изръмжа Ръсел. — Намираме се в Колумбия, тук никой не е чувал за такова животно!

Неочаквано си спомни как се беше запознал с Бърнард Годуин. Беше студент последна година в Хвартън, а Бърнард им четеше лекция за справедливостта. Поддържаше тезата, че тази концепция е изкуствена, едно напълно човешко творение. Следователно и обект на онези манипулативни изкривявания, които са характерни за хората. В природата такова понятие няма, отсеке Бърнард. Там има само живот и смърт.

Лекцията направи дълбоко впечатление на Ръсел, Бърнард Годуин — също. Години по-късно разбра, че появата му в университета е имала точно определена цел — да търси нови сътрудници на „Алеята“. Това не промени мнението му за този човек, той продължаваше да се възхищава на ума му.

Годуин беше проучил миналото на Ръсел с педантично внимание. Знаеше, че гениалната му способност да борава с цифри и факти го беше превърнала в чужденец дори за семейството му. Както обикновено става при гениалните деца, родителите му изпитваха страх от него, а брат му се чувстваше глупав.

— Ние с теб сме от породата на самотниците — каза му Бърнард. — Хора, които са в състояние да проникнат в абстрактното, да оценят по достойнство всяка вярна концепция, всеки идеал...

— Дори справедливостта? — беше попитал Ръсел.

Бърнард Годуин се разсмя и прегърна през рамото младия Ръсел Слейд.

— Точно така — кимна той.

Сега, настанил се удобно в самолета на контрабандистите, той отново чу тихите, омайни и невероятно убедителни слова на Годуин. Каква огромна власт, Господи! В онези години Ръсел беше убеден, че контактът с Годуин може да се сравни единствено с някаква фантастична, абсолютно немислима за обикновените хора пътека, водеща директно към Бога. Но оттогава насам изтече доста вода, много неща се промениха...

Слънцето изскочи иззад облаците, лъчите му бързо затоплиха пилотската кабина. Тори разчупи блокче шоколад и го разпредели по равно. Естильо беше поел функциите на радист. Надянал слушалките,

той внимателно следеше въздушния трафик, от време на време подхвърляше по някоя дума в микрофона.

— Забрави ли, че именно бандитите на Круз ни подгониха още от летището? — попита Тори, обръщайки се към Ръсел.

— Но пак той ни отпусна един от своите хеликоптери, нали? — контрира Ръсел. — Как иначе щяхме да стигнем до *l'iano negro*?

— Исусе! — промърмори Естильо.

— Ами тогава да го разцелуваме, като се видим! — подхвърли Тори. — Мисля, че оценката ти за ситуацията е погрешна. Аз дадох думата си на Соня и възнамерявам да я удържа!

— Нищо подобно няма да сториш! — гневно повиши тон Ръсел. — Вече допусна една грешка и това е достатъчно. Проклет да бъда, ако ти позволя да допуснеш и втора! Кой ти разреши да даваш обещания на онази жена? Очевидно си го сторила под натиска на емоциите... Сега обаче аз ти заповядвам да забравиш всякакви емоции! По време на акция те могат да донесат единствено вреда! Край на неподчинението, Тори! До тук!

— Глупости! — ядосано го изгледа тя. — След като отказваш да ми помогнеш, ние двамата с Естильо ще...

— Забрави го! — прекъсна я със заповеден тон Ръсел. — Имаш договор с „Алеята“ и трябва да се подчиниш. Връщаме се обратно в цивилизацията, а там моята дума е закон!

Естильо вдигна глава и мрачно го изгледа.

— Сеньор Слейд — тежко въздъхна той. — Дълбоко се заблуждаваш, ако мислиш, че цивилизацията има нещо общо с Картечния град!

Думите на Естильо се оказаха пророчески. На пистата на Меделин ги очакваше лично Круз, заобиколен от своите сикариос. Дулата на поне дузина картечни пистолета МАК-10 застрашително се насочиха към самолета.

Круз даде знак на подвижната стълба още преди да се укротят витлата на „Туин Отър“-а и бързо започна да се качва по нея. Тори отвори вратата да го посрещне. Въоръжените хлапаци се пръснаха в товарния отсек и започнаха да го претърсват. Круз мълчеше и чакаше.

— Няма ли кокаин? — процеди най-сетне той, доловил поклащането на глава от страна на лейтенанта си. В ръцете му се озова пластмасовото пликче с металните сачми.

— Не бяхме там за кокаин — отвърна Ръсел, умишлено отбягвайки да гледа пликчето в ръката на барона.

— А открихте ли кой командва онзи цех?

— Не. Бяхме посрещнати доста грубо...

— Значи за нищо не ставате! — ухили се Круз и подхвърли пакетчето върху дланта си. — Но виждам, че все пак не се връщате с празни ръце...

— Имаш предвид самолета ли? — направи се на ударен Ръсел.

Тясната кабина прокълтня от подигравателния смях на Круз.

— Това трябва да е ценно за вас — подхвърли пакетчето той. — Но в живота е така — всяко нещо си има цена... Например информацията. Докато ви нямаше, до мен достигна известно количество от нея... По всичко личи, че Соня е била любовница на Рубен Орола — копелето, което пречуках миналата година... Интересно, нали? За Соня това е било много вълнуващо! За съжаление тя вече не е сред нас, за да го потвърди лично... Стана жертва на трагичен инцидент... Тръгнала да се разхожда не където трябва и някой я застрелял... Глупаво момиче! Колко пъти я предупреждавах...

Настъпи напрегната тишина. Круз направи крачка напред и заби тежък поглед в очите на Ръсел.

— Не зная каква игра играете, но всичко свърши! — отсече той.

— Разполагате с един час да напуснете Меделин — раменете му леко се повдигнаха: — След това не отговарям за вашата сигурност...

— Няма проблеми — приятелски се усмихна Ръсел. — Тръгваме си веднага. Дайте ни това пакетче и...

— О, не — поклати глава Круз. — Трябва да получа възнаграждение за хеликоптера, който ви отпуснах... А и за всичките неудобства, които ми причинихте.

— Пакетчето не ти върши работа — отвърна Ръсел.

— Може би — отвърна онзи. — Но този самолет несъмнено ще е добре дошъл... — очите му изпитателно пробягаха по лицето на Ръсел. — Освен това ми е приятно да зная, че притежавам нещо, което има важно значение за вас. Може и да го изхвърля още утре, но това няма значение... То вече е мое.

Обърна се към изхода, но гласът на Ръсел го спря:

— Първо трябва да се справиш с мен!

— Ти си гринго — отвърна с гръб към него Круз. — А аз не се занимавам с...

— Гринго или не, именно аз открих агента на врага в обкръжението ти! — извика Ръсел. Сърцето биеше лудо в гърдите му, стомахът му се сви от напрежение. — Без мен сега щеше да си труп! — Не обръщаше внимание на предупредителния глас в главата си, не беше в състояние да спре. Искаше да докаже, че има тежест и на бойното поле. Там, сред пущинаците на liano negro, под куршумите на врага той изведнъж беше проумял, че Бърнард Годуин умишлено го излага на опасност, че иска да го накаже и унижи. Защото се беше издигнал в йерархията на „Алеята“ по свой начин, а не като него... И още тогава си обеща да не му достави това удоволствие, да не позволи нито на него, нито на Тори да го видят слаб пред очите на опасността. Тръсна глава и продължи: — А какво ще си помислят твоите сикариос, ако не отвърнеш на предизвикателството на един гринго? Няма ли да им мине през главата, че се страхуваш от мен? Че остаряваш и ставаш мек?

Круз рязко се завъртя, лицето му се наля с кръв.

— Лично разстрелях Соня, когато открих, че е шпионка на Орола! — изрева той. — Лично аз, Кастро Круз! Натиках дулото в устата ѝ и дръпнах спусъка! През цялото време я гледах в очите и видях в тях смъртта! Това ли наричаш мекота? — пристъпи назад и спря на сантиметри от Ръсел. — А сега започвам да се питам дали Хорхе наистина е бил агент на Орола... И как така един толкова добър ловец на шпиони като теб пропусна да открие Соня?

— Изобщо не съм гледал към нея — отвърна Ръсел, усещайки как устата му се изпълва с неприятен металически вкус. — Ще приемеш ли моето предизвикателство, или не?

Круз бавно се огледа. Бойците му стояха неподвижно, в очите им светеше очакване. Главата му кимна, раменете му небрежно се повдигнаха.

— Добре — изръмжа той. — След като си търсиш белята...

Арената беше пуста, сякаш задрямала под слънчевите лъчи. Тук беше оживено единствено в неделя, когато жителите на Меделин запълваха трибуните, нетърпеливи да попият контраста между живота и смъртта, който им предлага коридата.

— Е, добре, сеньор Слейд — промърмори Круз и на лицето му се разля иронична усмивка. — Ти ме предизвика, аз приех.

Тори и Естильо седяха на първия ред, заобиколени от въоръжените сикариос. Ръсел се беше изправил в средата на арената и чакаше.

— Сега срещу теб ще излезе най-добрият ми бик — продължи Круз. — Справиш ли се с него, ще получиш това, което искаш... А ако стане така, че победи бикът, за теб вече няма да има значение у кого е пликчето, нали? Защото ще си мъртъв.

Тори направи опит да разчете мислите на Ръсел, но лицето му оставаше абсолютно непроницаемо. „Ако умре, аз ще бъда виновна, помисли си с въздишка тя. И никога няма да си го простя...“

— Не е нужно да правиш това, Ръсел! — извика тя.

— Как да не е — изсумтя Круз и кимна с глава на един от бойците си. Онзи се изпъна и насочи автомата си в гърдите на Ръсел. — Истинският мъж не се отказва толкова лесно от намеренията си! О, моля за извинение, сеньор Слейд... За момент забравих, че ти не си мъж, а обикновен гринго! А от гринго може да се очаква всичко...

Ръсел не отговори. Очите му бяха заковани върху високият, обкован с желязо портал.

Круз вдигна ръка, после бавно я отпусна.

Порталът проскърца и се отвори, зад него се очерта фигурата на огромен звяр. Въздухът свиреше в ноздрите му, предните крака гневно риеха земята. Ръсел помръдна и бикът се втурна към него.

— Няма ли да му дадете поне рапира? — изкрещя Тори.

— Не — поклати глава Круз. — Рапирата е оръжие, достойно за тореадор, а не за някакъв гринго! Ще трябва да се оправя както може...

— Така, с голи ръце? — ужасено го изгледа Тори.

— Такъв е номерът! — ухили се Круз и иронично подвикна: — Оле, гринго, оле!...

Бикът стремително се приближаваше. Ръсел усети как по гърба му плъзва струйка студена пот. Беше ходил на корида и преди, но едва сега си даде сметка колко огромни са тези животни, изваяни сякаш

само от мускули и сляпа ярост. Миризмата на звяра го удари в носа, но той беше разтърсен от друго. Впил поглед в кървясалите очи насреща си, Ръсел за пръв път се сблъска със злото — абсолютното зло, диво и неукротимо... Инстинктивно разбра, че тук място за компромиси няма да има. Или той ще убие бика, или бикът ще убие него. В злобните очички със странно магнетично излъчване други възможности просто липсваха.

Бикът се носеше към него, изпод копитата му хвърчеше прах, тъмна като съсирена кръв. Главата му се сведе напред, рогата застрашително се насочиха в корема на Ръсел. Той почти усети как върховете им потъват в тялото му, а то самото литва във въздуха и се размазва в стената на арената, разкъсано и безпомощно пред изявата на тази първобитна сила.

Все пак прояви достатъчно съобразителност да остане на мястото си. Даваше си сметка, че все още е твърде рано за действия, тъй като бикът с лекота би го настигнал. Номерът беше да се дръпне в последния момент и животното да го подмине, тласкано от инерцията на огромното си тяло. „Но до какво в крайна сметка ще доведе всичко това“, отчаяно се запита Ръсел. Това не е корида, на арената е сам. Няма кой да промушва бика с острите пики, няма кой да изцежда силата му, принуждавайки го накрая да отпусне глава и да се изложи на смъртоносния удар...

Изчака до последния момент. Мускулите му започнаха да се гърчат в неконтролируеми спазми, зъбите му затракаха. Огромната глава на звяра беше на сантиметри от него.

Отскочи встрани, но малко закъсня. Тежкото копито застъпи пръстите на крака му, той се олюля и падна на пясъка. Бикът изпръхтя, вратът на Ръсел овлажня от ситните капчици розова пяна. Могъщият рог се заби в дървената преграда, на сантиметри над главата му, обля го зловоние.

Круз и бандитите му напрегнато се приведоха напред, усетили края на смъртоносния танц. Дори постове в горния край на арената налягаха взор, за да не изпуснат нищо от ужасната смърт на грингото. Никой не викаше „оле“, тъй като всички бяха на страната на бика.

Тори се приведе над ухото на Естильо и му прошепна нещо. Той мълчаливо кимна, както винаги готов на всякакви рискове. Тя започна да брой до шест, с крайчеца на окото си забеляза, че и Естильо върши

същото. После скочи, прехвърли се през преградата и затича с всички сили през арената. В същото време Естильо измъкна револвера от кобура на Круз и го опря в слепоочието му.

— Някой да не мърда! — изкрещя той и наскочалите сикариос замръзнаха по местата си. — Ще кротувате, иначе главатарят ви заминава в отвъдното!

Бикът вдигна копито над главата на Ръсел. Той светкавично се отмести и ударът попадна в рамото му. От устата му излетя сподавен стон, тялото му инстинктивно започна да пълзи встрани. Това беше грешка. Бикът се втурна подире му с наведена глава, рогата застрашително се насочиха към корема му.

Тори изтегли ножа от ботуша си и се понесе към звяра. Скочи във въздуха без никаква подготовка и миг по-късно се озова на гърба му, острието светкавично потъна между масивния врат и мускулестите рамене — там, където тореадорите нанасяха последния си удар...

Беше сигурна, че чу болезнения стон на животното. От раната бликна фонтан алена кръв, тялото конвулсивно се разтърси. Тори отлетя встрани и болезнено се блъсна в дървената преграда.

В следващия миг Ръсел ѝ подаде ръка и двамата затичаха към вратичката, от която се излизаше навън.

До слуха им долетяха изстрели на автомат. Естильо, изтръпна Тори и се обърна да огледа високо разположените постове. После Ръсел рязко я дръпна и двамата се озоваха в полумрака под трибуните.

— Някой откри стрелба по охраната на Круз! — извика възбудено Тори.

Хукнаха нагоре, към наредените в полукръг бетонни подпори. Изскочиха на слънце и се огледаха. Охраната на наркобарона беше изчезнала, а той самият, с Естильо до себе си, беше обкръжен от непознати хора. Кой са те? Може би бойците на братята Орола?

— Спокойно — извика Естильо, видял как мъжете насочват оръжие към двойката. — Това са приятели.

— Добре ли си? — извика Тори.

— Отлично, тореро! — ухили се Естильо и разтърси яката на Круз. Очевидно имаше предвид геройската ѝ постъпка на арената.

— Какво става тук, по дяволите? — пожела да узнае Ръсел.

Естильо се обърна към един от въоръжените мъже и кратко нареди:

— Претърсете ги! Внимавайте с жената, пълна е с номера! — После очите му бавно се върнаха върху лицето на Ръсел. — Позволих си да внеса допълнителна сигурност в края на нашата малка авантюра... За целта по време на полета осъществих кратък радиосеанс с моите хора...

— С твоите хора? — изненадано го погледна Ръсел. — Кой си ти, да те вземат мътните?

— Приятел на Тори и това ти е достатъчно — отсече Естильо.

— Някога това ми стигаше — намеси се Тори, пристъпила към тях. — Но сега искам да зная повече, Естильо!

— Сигурна ли си, скъпа? На практика нищо не се е променило, особено между нас двамата...

В очите му светеше предишната нежност, но зад нея помръдваше нещо непознато и страшно. Тори усети как коремът ѝ се свива в мрачно предчувствие. В очите на Естильо имаше страх и едва доловимо отчуждение. Тя инстинктивно почувства, че отношенията помежду им никога вече няма да са същите...

— Добре — кимна с лека въздишка Естильо. — Ще изпълня желанието ти... Цехът за производство на кокаин в Iiano negro е мой...

— Твой?! — почти се задави от смайване Тори.

Естильо се засмя.

— Не ти ли направи впечатление, че онзи „Туин Отър“ беше зареден с гориво в най-удобния момент? — попита той. — На твое място непременно бих забелязал това... — усмивката му се разшири. — Съвсем като във филм с Джеймс Бонд, нали?

— Не ти вярвам!

— Аз обаче му вярвам — намеси се Ръсел. — Бягството ни от онзи обект беше подозрително лесно...

Естильо не му обърна внимание, очите му продължаваха да фиксират Тори.

— Близостта между хората понякога прави тези номера, скъпа... — промълви той. — Мисля, че дълбоко в душата си ти не си толкова изненадана... Предварително беше информирана, че моят бизнес не е от напълно законните, нали?

— Но кокаин...

— Спомагателна операция, скъпа — усмихна се Естильо. — Нима забравяш за меката опаковка? Нямах намерение да ти разкривам

това, но тази свиня Круз си пъха носа дето не му е работа... Защо му трябваше да прибира сачмите от хафний? Наложил се да взема мерки... Не бих позволил да ви убият заради шепа метал...

— Значи се занимаваш с контрабанда на хафний — изгледа го продължително Ръсел.

— Браво, сеньор Слейд — иронично се усмихна Естильо. — Много проникателно откритие! Наистина изнасям тези метални сачми. Японците ги купуват от мой концерн в Западна Германия. Аз ги прехвърлям тук, а те имат грижата да ги мушнат в някоя пратка с кокаин...

— И не знаеш за какво им е самият кокаин, така ли? — подхвърли Тори. — Защото са създали супер наркотик, който убива в рамките на няколко месеца.

— Наистина? — учудено я изгледа Естильо, после поклати глава: — Ти ме познаваш, Тори. Аз съм бизнесмен. Мотивирам се от печалбата, идеологията и политиката не ме интересуват. Мислех, че си сигурна в това...

Най-ужасното беше, че наистина бе така. Тори прекрасно знаеше какъв е Естильо, докъде може да стигне. Бяха приятели. Това не беше особено ласкаво за нея самата...

— Хафният се използва при ядрените реактори, нали? — попита Ръсел. — За тяхното спиране, доколкото зная...

— Аз продавам хафний — уточни Естильо. — Не зная за какво се използва.

— А на кого го продаваш? — попита Тори. — На коя японска компания? Казвай, копеле!

— Искам да зная и нещо друго — добави Ръсел. — Ти ли поръча убийството на Ариел Соларес?

— Ариел беше мой приятел! — натъртено рече Естильо. — И все още страдам от смъртта му! — думите му прозвучаха така, сякаш Ръсел му беше нанесъл страшна обида.

— Тогава кой го уби? — попита Ръсел.

— Знаеш ли, би трябвало да ви убия и двамата — изръмжа аржентинецът. — Това е най-логичният ход. Бизнесменът в душата ми настоява да ви отстраня, преди да сте направили нови поразии... — очите му се преместиха върху лицето на Тори. — Но ти си моето котенце, никога не бих ти сторил зло...

— Нищо не разбирам — тръсна глава тя. — Поведението ти е отвратително! Готов си да продаваш и купуваш какво ли не, само в името на печалбата, без да мислиш за последиците!

— Прости ми.

— Никога!

— Аз пък ти прощавам, котенце — тъжно я изгледа Естильо. — И в това се крие разликата между нас. Аз те приемам такава, каквата си... С доброто и лошото. Никога не си имала приятел като мен... Не го съзнаваш, разбира се — сви рамене и се обърна към хората си: — На летището ги чака частният им самолет. Изпратете ги до там, погрижете се да нямат проблеми с митницата и емиграционните служби — извърна се към Тори и добави: — Когато пристигнеш в Япония, иди да се видиш с Хитасура — твой приятел якудза...

— Откъде знаеш за Хитасура?

— Погрешен въпрос — поклати глава Естильо. — Правилният е какво знае Хитасура?

Тори се втренчи в него. В душата ѝ се блъскаха толкова много противоречиви чувства, че не знаеше дали някога ще успее да ги разбере. Даваше си сметка, че Естильо ги беше закрилял по време на цялата мисия и без него едва ли биха се справили. Защо тогава не може да му прости участието в контрабандата на супер кокаина? Или просто беше засегната, че я излъга за естеството на бизнеса си? Възможно ли е да се чувства наранена от това?

— Адиос, сеньор Слейд — махна с ръка Естильо. — Сбогом, котенце... Чакаат ме страшно много задачи. Ще се погрижа тази свиня Круз да си получи заслуженото, а после ще организирам достойно погребение на Соня — очите му за последен път пробягаха по лицето на Тори. — Може би ще се помолиш за нея...

— За нея — да, но не и за теб! — отсече Тори, обърна му гръб и последва Ръсел, който вече крачеше към изхода на арената.

— Искаш ли да останеш сама?

Тори вдигна глава към Ръсел, който се беше изправил над седалката ѝ. Боингът се плъзгаше на 10 хиляди метра височина с едва чуто свистене на реактивните двигатели.

— Да — кимна тя. Но когато той се обърна, пръстите ѝ инстинктивно докоснаха ръкава му. — Не, остани при мен...

Облегна се назад, от гърдите ѝ се откърти тежка въздишка. Беше ѝ приятно в компанията му, предпочиташе да сложи край на уединението, в което се беше изолирала от момента на излитането им от Картечния град.

— Следваща спирка Токио — обяви Ръсел и крадешком я погледна. — Дано не се окаже, че Сцила ни е прехвърлила в лапите на Харибда...

— Какво искаш да кажеш?

— Ако Естильо е еталонът, по който трябва да съдя за приятелите ти, тогава Хитасура положително ще ни откъсне главите — сви рамене Ръсел.

— Естильо можеше и сам да стори това — изтъкна Тори.

— Знаеш ли, продължавам да се питам защо върши всичко това — въздъхна Ръсел. — Знаел е какво търсим още в мига, в който ти му позвъни от кабинета ми... През цялото време е бил част от него. Защо тогава ни позволи достъп до секретните си операции? Като на всичкото отгоре и лично ни придружи?

— Няма да се преструвам, че зная отговорите — въздъхна загрижено Тори. — Но Естильо ме познава отлично. Дава си сметка, че захапя ли нещо, не го изпускам никога... Според мен е искал да ми осигури най-надеждната закрила и затова се присъедини към нас. В твърдението му, че е обикновен бизнесмен, не се съдържа цялата истина. На практика той е най-големият авантюрист на света... Върховното му удоволствие е да намира нови и нови приключения, да прониква там, където обикновените хора дори не могат да си помислят — раменете ѝ леко се повдигнаха. — Но може би бъркам... Той дойде с нас, осигури ни необходимата закрила, разкри ни голяма част от тайните си операции... Господ ми е свидетел, че съм се заблуждавала по отношение на Естильо... Никога не съм го разбирала напълно.

— Напротив — поклати глава Ръсел. — Разбирала си го прекалено добре. Главно защото си приличате като две капки вода. Само една от оценките ти е погрешна — той не е най-големият авантюрист на света, защото това си ти!

Тори извърна глава към илюминатора и отправи поглед към млечнобялата пелена на облаците, простиращи се далеч под крилата на

самолета. После погледна нагоре, към лазурната синева на небето. Какво ли е виждал там горе Грег, въздъхна в себе си тя. Как ли се е чувствал, когато Земята се е смалвявала далеч назад?

— Има и още нещо — промърмори Ръсел. Очите ѝ напуснаха царството на ангелите и бавно се върнаха върху лицето му. — Защо, по дяволите, Естильо ни каза за хафния? Каква игра започва?

— Не знам — отвърна Тори. — Но доколкото го познавам, той е искал да разполагаме с тази информация...

— А ако лъже? Ако се окаже, че тези сачми изобщо не са хафний?

— Не, това не е в неговия стил. Далеч по-лесно би било просто да си замълчи. Готова съм да се обзаложа, че онези сачми действително са били хафний.

Ръсел се усмихна и разпери пръстите на дясната си ръка. Върху дланта му лежеше малка найлонова торбичка, в която имаше едно-единствено топче от матиран метал.

— Аз пък няма да се обзалагам, защото си имам мостра — промърмори той, прибра торбичката в джоба си и се намръщи. — Ами ако се окаже, че Естильо е наредил отстраняването на Соларес?

— Нали го отрече?

— Помисли малко... Не го отрече, а само спомена, че все още страда от загубата му...

— За Естильо това е едно и също — поклати глава Тори. — Въпрос на чест. Ариел беше негов приятел, а той никога не би наредил да убият някой от неговите приятели.

Ръсел изсумтя, но не пожела да влиза в спор.

— Тогава да се прехвърлим в Япония — рече той. — Мисля, че е време да получа повече информация. Кой е този Хитасура?

— Най-младият сред босовете на японската мафия — отвърна Тори. — Действа в Токио, поема ръководството на своя клан, след като сваля стария оябун в безкръвен преврат. Прави го изключително ловко. Старецът бил замесен в някакъв скандал, а Хитасура използва връзките си сред младите правителствени чиновници и потулва нещата. Старейшините на фамилията били толкова благодарни, че решили да го издигнат за ръководител на клана. И не сбъркали: оттогава насам влиянието на фамилията се е увеличило трикратно.

Основният съперник на Хитасура е оябун на име Големия Езо... Истински мръсник!

— Всички якудза са мръсници — отбеляза Ръсел.

— Донякъде си прав — кимна Тори. — Но само донякъде. В момента, в който се съсредоточиш върху отделната личност, изведнъж откриваш смайващи неща. Хитасура е именно такава личност... Дължи ми голяма услуга, което означава, че не е нужно да се съмняваме в неговата лоялност.

Ръсел изчака малко, с надеждата, че Тори ще му разкаже нещо повече. Но тя не го стори и той директно попита какво е сторила, за да очаква благодарност от страна на един якудза.

— Това не те засяга, Ръсел — отсече тя. — Не бива да ми задаваш толкова лични въпроси.

Ръсел усети как жената до него отново потъва в особената, чисто японска загадъчност, с която го беше държала на разстояние още при първата им съвместна акция. Но сега той беше твърдо решен да не допусне това, да не позволи развихрянето на тъмните, непознати за него сили.

— Виж какво — тръсна глава той. — Сега положението е доста различно. Защото на дръвника е не само твоята, но и моята глава. Не мислиш ли, че заслужавам да получа някакъв отговор?

— Не — отвърна Тори.

— Слушай, Тори! — напрегнато се приведе Ръсел. — Нима трябва да ти напомням, че ако твоят Хитасура се окаже замесен в контрабандата с хафния...

— Ръс! — ледено го изгледа тя.

— Пет пари не давам дали ти е задължен, или не! — повиши тон Ръсел. — След като убийството на Ариел не е било поръчано от Естильо, остава другата възможност: да е било поръчано от Хитасура!

— Хайде да не прибързваме, а?

Ръсел ясно почувства гнева ѝ. Не би могъл да я обвинява — Естильо и Хитасура са нейни приятели. Но единият от тях вече я предаде, нима е толкова трудно това да стори и другият?

— Извинявай, трябва да отида до тоалетната — изправи се Тори.

Ръсел гледеше стройната ѝ фигура, отдалечаваща се по пътеката между седалките. „Защо не мога да спечеля в спор с нея“, запита се той. Няколко минути по-късно осъзна, че не бяха спорили, а просто

разговаряха. Следващият въпрос логично се появи в съзнанието му: „Защо се опитвам да превърна в спор всеки наш разговор? Спор, който искам на всяка цена да спечеля?“

В душата му нещо потрепна. Отново почувства как се разделя с живота, безпомощно проснат в краката на огромния бик... В ноздрите му нахлу животинската воня, червеникавият пясък на арената проскърца в устата му, носейки вкуса на смъртта... В онзи миг вече се беше простил с живота. Червеникавата прах задръсти дробовете му, зрението му помръкна. Болката пулсираше в рамото и глезена, но тя беше нищо в сравнение със застрашителната грамада на звяра, надвесен над него. Грамада, която носеше смъртта... Едва в този кратък миг Ръсел си даде сметка, че животът му е протекъл не както трябва, не както би искал да го изживее...

Стана и се насочи към предната част на самолета. Спря пред една врата и леко почука:

— Тори?

Ръката му завъртя топката, тясната вратичка се отвори навътре. Тори беше на колене пред тоалетната чиния от неръждаема стомана, тялото ѝ се разтърсваше от конвулсии.

Когато се извърна, той видя, че лицето ѝ е бледо като платно, а от очите ѝ капят сълзи.

— Махай се, по дяволите! — промърмори на пресекулки тя. — Остави ме на мира!

Зад него се появи един от членовете на екипажа и той побърза да влезе в тясната кабинка, затръшвайки вратата след себе си.

— О, Господи!

Отпусна се на колене до нея, хвана главата и раменете ѝ. Спазмите продължаваха с неукротима сила, тялото ѝ се разтърсваше. Най-накрая се отпусна в ръцете му, напълно безжизнена. Главата ѝ докосна подутината, причинена от копитото на бика, лицето му неволно се смръщи от болка.

Протегна ръка и успя да докопа купчината с книжни кърпи, прикрепена към стената. Внимателно избърса лицето, устните и шията ѝ, после напълни една чаша с вода. Тя мълчаливо я пое и изплакна устата си.

Ръсел ясно усещаше топлината на тялото ѝ, онази особена комбинация от нежност и твърдост, която не притежаваше никоя друга

жена на света. В душата му нещо помръдна, сърцето му ускори ритъма си. Това го накара да тръсне глава и да се наругае за глупостта.

„Как е възможно?!“, почти се задави от гняв той. Гняв към самия себе си. „Но тя е беззащитна, безсилно отпусната в ръцете ми... Силната и неустрашима Тори Нън, жената легенда! Ето я тук, в прегръдката ми. Така, както би мечтал да я види всеки мъж...“ Не, тук нещата опират до друго... В душата му напиреха нови, напълно непознати емоции. Той се бореше с тях, бореше се със самата си същност. И вероятно заради това не знаеше какво трябва да стори...

Усещаше с невероятна острота докосването на златистите ѝ коси, тук-там зацапани от кръвта на ужасния звяр, който беше убила. Пред очите му отново изплува стегнатата ѝ фигура, прескочила предпазната ограда на арената и устремила се към бика.

Виждаше деликатната извивка на скулата ѝ — подобна на майчината, но едновременно с това безкрайно различна...

Клепачите ѝ помръднаха и погъделичкаха кожата на шията му. Дишането ѝ стана равно и дълбоко, ударите на сърцето ѝ излъчваха приятна топлина... Пред очите му отново блесна дългият нож, потънал във врата на звяра с ловкост, на която би завидял всеки тореадор. Господи!

До този миг Ръсел не си беше давал сметка какво означава истинският ужас. И този миг го промени, той беше сигурен в това. В мига, в който го обля топлатата кръв на животното — свидетелство както за смъртта на противника, така и за собственото му оцеляване, той изведнъж проумя онази проста истина, която му се беше изплъзвала през стотиците безсънни ноци, прекарани в оперативния център на „Алеята“.

Най-сетне изпита на собствен гръб какво означава да тикнеш главата си в черната и воняща дупка, да потънеш в смразяващ кръвта мрак и да се изправиш пред собствената си същност — гола, озъбена, противна... Клатушкайки се между живота и смъртта, той усети как пада лустрото, с което упорито се беше покривал през целия си съзнателен живот. До този миг беше твърдо убеден, че това лустро е непробиваемо, една съвършена смес от ум, цивилизованост и изтънчена интелигентност. Онази смес, която е неразделна част от качествата на човек, достоен за поста директор на „Алеята“...

Сега обаче разбра, че вече не би могъл да понася живота, който беше изграждал внимателно в продължение на години. Вече не искаше да бъде марионетка в ръцете на Бърнард Годуин — човека, пред когото дълбоко се прекланяше. Човека, който го притежаваше изцяло...

Равносметката изплува в главата му бавно, но съвършено категорично: беше предизвикал Круз, за да опровергае Бърнард Годуин, а едновременно с това да се покаже на Тори в нова светлина. Но това го беше тласнало в опасна посока, беше го принудило да погледне в очите на смъртта. Така и трябваше. Той вече не можеше да понася онзи Ръсел Слейд, детето — чудо, всемогъщия директор на една още по-могъща организация. Защото вътре в себе си беше изпълнен с дълбока нерешителност и чувство за малоценност, майсторски подхранвано от Бърнард Годуин. Всемогъщ директор — да, но не и оперативен агент, един от онези, които Годуин беше създал направо тук, на бойното поле... Нали именно това бе причината за парещата ревност, която винаги беше изпитвал по отношение на Тори? Да, така е. Ръсел Слейд винаги е бил точно това, за което го беше подготвял Бърнард Годуин. Една послушна марионетка в ръцете му...

Истината беше непоносима, караше го да се черви от срам. Защото, назначавайки го за директор, Годуин беше съумял да задържи цялата власт в ръцете си, да прокара своите идеи където и когато трябва. А сам да се оттегли в сянка, възприемайки незначителния пост на съветник...

Усети ръцете на Тори около тялото си, почувства натиска на мускулите ѝ и изведнъж, нещо се случило. Сведе глава надолу като смъртно ранен бик по време на корида, затвори очи и потърси устните ѝ със своите.

Това беше един напълно неосъзнат акт. Дълбоко разтърсен от разкритията си, Ръсел едва ли си даваше ясна сметка какво върши. Но устните на Тори се разтвориха под натиска му, езиците им се преплетоха.

— Не! — рязко се отдръпна Тори. — Моля те!

Ръсел се учуди не толкова на красивите ѝ очи, колкото на факта, че едва сега ги забелязва. Бяха фантастични като безценни камъни — блестящи и прозрачни като изворна вода. Сини, но не съвсем... Всъщност зеленикави... Една тайнствена врата, която копнееше да откряне.

— Тори...

— Ръсел, аз...

Само допреди миг всичко беше наред. Беше убеден, че тя ще отстъпи пред мъжката му сила, ще се разтопи в нея. Но мигът отмина и той разбра, че дори да отстъпи, причините за това ще останат тайна за него. Уязвимост, отчаяние, нужда да бъде близка с някого след двете ужасни загуби? Или може би чувство... Чувство, което на даден етап не е в състояние да контролира?

Ръсел искаше на всяка цена да разбере това. Да бъде сигурен, че Тори знае какво иска... Иначе нещата губеха смисъла си...

Стана и ѝ помогна да се изправи. Не каза, че съжaliaва, просто защото не съжaliaваше. Обърна се и я остави сама, насочвайки се към пилотската кабина. Искаше да се запознае с маршрута до Токио — просто ей така, за всеки случай... Освен това винаги предпочиташе да знае къде се намира. Един факт, който в сегашното му объркано състояние можеше да предизвика само иронична усмивка.

Когато се върна в пътническият отсек, Тори вече беше на мястото си. Ръсел поръча сандвичи и кафе. Нахвърлиха се върху тях с неочакван и за двамата апетит, после Тори започна да го информира за нравите в съвременна Япония.

— Човек най-лесно ще разбере тази страна, ако никога не забравя, че там няма лидер, няма индивид, който да носи цялата отговорност върху плещите си — започна тя. — Американците не могат да възприемат този факт. Нито президентът, нито представителите на Конгреса, нито деловите среди или военните... Всички те се чувстват участници в изграждането на нова Япония и вероятно заради това са много обидени, че никой там не си прави труда да изпълнява желанията им.

За момент да оставим настрана факта, че не задават въпросите си правилно, че не могат да изразят желанията си на ясен език... Но инициативата им се прекратява в момента, в който отсреща отказват да приемат езика на долара. На практика никой в Япония няма да признае, че е пряко отговорен за този феномен, защото това би означавало унижение.

Японското общество е уникално в човешката цивилизация и винаги е било такова. Тази страна се „управлява“ (въпреки разтегливия смисъл на тази дума) от органично свързани общности и личности —

министър-председателят заедно с управляващата партия, парламентът, възпитаната в самурайски дух бюрокрация, представителите на едрия капитал и Якудза... Така е сега, така ще бъде и в бъдеще. Историята на страната се е погрижила за това — още със смъртта на последния велик шогун Токугава през 60-те години на миналия век, интервенцията на Запада и наложената от Макартър конституция след Втората световна война...

Ръсел слушаше и гледаше. Неволно се запита какво чувства в този миг, докъде се простира фасадата, криеща емоциите ѝ. Външно изглеждаше съвсем като предишната Тори, сякаш случката в тоалетната беше плод на въображението му. Но нима наистина е така? Нима човек може да сдържа чувствата си с толкова воля?

Беше принуден да признае пред себе си, че Тори Нън продължава да е пълна загадка за него. Приличаше на шифър, който го увлича до лудост, но въпреки това не е в състояние да разбере. Фактът, че е близо до нея, че двамата изпълняват заедно конкретна задача, изобщо не му помагаше. Продължаваше да бъде в неведение относно намеренията ѝ, само учудването му нарастваше.

Изведнъж усети, че излъчващата се от тази жена привлекателност заплашва да се превърне в мания. До този момент единствената мания на Ръсел Слейд беше „Алеята“. Веднага след като получи назначението си, Бърнард Годуин го покани на вечеря и директно заяви: „Сега вече ще разбереш какво е да имаш любовница, която не само ангажира мислите ти и действията ти, но и цялата ти душа. Надявам се, че притежаваш необходимите качества да я държиш под контрол...“

Ръсел си спомни тези думи просто защото в течение на работата беше открил, че те са само малка част от лъжите, с чиято помощ го манипулираше Бърнард. Онази тънка и почти невидима мрежа, чрез която Бърнард го държеше в подчинение; същата, с чиято помощ той, от своя страна, се опитваше да манипулира Тори. „Но ние с нея се спречквахме като близки хора, като брат и сестра, въздъхна в себе си той. Затова се беше погрижил Бърнард, направил всичко необходимо и двамата да го виждаме в една и съща светлина. Като справедлив баща, за чието одобрение се състезаваме...“

Сега, гледайки я как му обяснява вътрешните механизми на японското общество, Ръсел изпита желание да стане още по-близък с

нея. Усещаше, че в нейните очи Бърнард продължава да е идол, че е готова да изпълни всяко негово желание. С преливащо от вълнение сърце Ръсел се запита дали някога ще успее да прекъсне нишките, които я свързваха с Бърнард по-здраво от стоманени въжета. Знаеше, че ще трябва да започне отнякъде. Може би, като предпазливо ѝ разкрива част от истината за този човек, бавно и постепенно, с безкрайно внимание... Докато ѝ внуши най-главното: че Бърнард без колебание би я пожертвал, ако такива са изискванията на съответната мисия... Но това няма да стане сега. Тори все още не е готова да чуе нищо негативно за Бърнард Годуин, нейния духовен баща... А, погледнато строго егоистично, Ръсел имаше далеч по-важни неща за решаване...

Всичко се промени в онзи кратък, наситен с електричество миг на близост. Една врата беше отключена, нищо на този свят вече не беше в състояние да я затръшне пак. Светът се промени — поне този свят, който познаваше Ръсел Слейд. А през следващите няколко дни ще му се наложи да определи отношението си към него...

Токио. Бяха прелетели почти петнадесет хиляди километра по трансатлантическия маршрут. На три пъти кацаха за гориво — в Картагена, Санто Доминго и Франкфурт. Още не бяха преминали митническите формалности и в душата на Ръсел се появи чувството, че е извънземен, озовал се внезапно на непозната планета. Японците притежаваха странното качество да те държат на почетно разстояние, проявявайки изключителна любезност. Владееха го до съвършенство, човек бързо разбираше, че е попаднал в пълна изолация. Всичко наоколо е форма, лишена от съдържание. Сякаш цялата страна участва в гигантска постановка на националния театър „Кабуки“...

Усмивки без смисъл и значение, фалшиви поклони, „да“, което на практика означава „не“, пристрастяване към незначителните детайли по време на важни разговори... Нима на света има друг толкова притворен народ? Нима може да съществува по-изтънчена култура на двуличието? Тези въпроси се въртяха в главата на Ръсел, докато колата им бавно пълзеше по задръстената магистрала, свързваща летище Нарита с центъра на Токио. „Вероятно китайската,

отговори си с въздишка той. Но китайците, доброволно или не, се бяха изключили от международната игра за дълги години напред...“

— Направо при Хитасура ли отиваме? — попита на глас той.

— Не — поклати глава Тори. — Мисля, че ще бъде по-благоразумно, ако преда това научим нещо повече за този хафний... В случай, че Хатасура действително се окаже купувачът на Естильо, аз бих искала да се срещна с него максимално подготвена...

За пръв път от много време насам Ръсел беше напълно съгласен с нея. И с изненада откри, че това чувство съвсем не е неприятно.

— Тоя Деке е малко смахнат — каза Тори.

— Колко малко? — стрелна я с поглед Ръсел.

— Сам ще прецениш — отвърна Тори и започна да се спуска по плъзгавите стъпала. Намираха се в старата част на Щинжуку, сред невъобразим лабиринт от тесни улички и малки дюкянчета. Слънцето отдавна беше изгряло, но работилницата за татуировки тънеше в полумрак. Светлината стигаше дотук само като отражение, някаква безцветна маса.

Ръсел започна да оглежда мострите, окачени по стените.

Феникси и дракони, змии и демони, страховити бойци от историята, бълващи огън чудовища от митологията... Всички бяха изрисувани старателно, до най-малки детайли. Приличаха на рекламните пана по жилищните блокове и край магистралите — ярки и контрастни под светлината на мощните луминесцентни лампи.

Над работната маса се беше навел японец, който изглеждаше като тийнейджър, но годините му несъмнено бяха доста повече. Хвърли кратък поглед към новодошлите и продължи да обработва гърба на някакъв едър тип, който се беше проснал по очи. Прическата му стърчеше на всички страни в стил пънк, ръцете му бяха оплескани с мастило. Носеше сандали и бермуди за сърф, на гърба на късата му тениска пишеше „ВОЛЕЙБОЛЕН КЛУБ ПЕПЪРДАЙН“.

— Привет, кукличке — промърмори той, без да вдига глава.

— Как си, Деке?

— Кофти — промърмори онзи, натопи няколко заострени клечици в мастилото и ги заби под кожата на клиента. Движенията му бяха точни и сръчни като на истински майстор. — Както винаги...

Тори се изправи до него.

— Имам един проблем, Деке...

— Разрешаването на проблемите е моята стихия, кукличке.

Тори му показва матираното топче в найлоновото пликче.

— Искам всичко, от А до Я — рече тя.

Пънкярят мълчаливо кимна и тя пусна пликчето в джобчето на бермудите му.

— След един час — промърмори Деке. — Току-що отворих... — Работното му време беше малко странно — от обяд до малките часове на следващия ден. Ръцете му отново повториха операцията с оцветените клечици. — През това време иди да изпиеш някой шейк, клиентите ми се изнервят от куклички като теб...

Върнаха се точно след час, но работилницата беше пуста.

— Къде изчезна твоя пънкяр? — подозрително се огледа Ръсел. — Да не би да ми е отмъкнал мострата?

— Територията на Деке се простира чак до пресечката — отвърна Тори. — А лабораторията му е тук, в задната част на магазина.

— Не е ли млад за сложни лабораторни анализи? — изгледа я със съмнение Ръсел. — Искам да кажа, че като нищо може да си подпали пелените...

— Наистина е млад — усмихна се Тори. — Но в замяна на това е истински гений. Не се заблуждавай от възрастта му. В Япония тя няма това значение, което ѝ се придава на други места по света.

В същия момент Деке се появи. На ръцете му имаше дебели гумени ръкавици, тялото му беше покрито с плътна престилка. Матовата сачма беше стисната с дълги пинсети, на шията му се поклащаше предпазна маска.

— Още ли играеш волейбол, кукличке? — лениво попита той. — Днес следобед ни предстои страхотен мач...

— Този път едва ли ще имам време за мачове — отвърна Тори. — Но ще наваксам при следващото си посещение — главата ѝ кимна към сачмата. — Несъмнено си открил състава на белия прах около нея, нали?

— Колумбийска стока, при това първокласна — кимна Деке и млясна с устни. — Направо страхотна!

— И това е всичко?

— Какво друго си очаквала?

Тори хвърли кратък поглед към Ръсел и тръсна глава:

— Хайде, дай да чуем и останалото!

— Нищо особено — сви рамене Деке. — Сачмата е хафний от високо качество. Случайно да разполагаш с количества за продажба?

— Не сме в този бизнес — дрезгаво се обади Ръсел.

— Ще ни дадеш ли някакви подробности за хафния? — забързано попита Тори, усетила как американската агресивност на Ръсел поставя под заплаха целта на посещенияето им тук.

— Няма проблеми — кимна Деке и пусна сачмата в протегнатата ѝ длан. — Хафният се произвежда от цирконий — един метал, който в природата се среща изключително рядко. Доколкото съм осведомен, находища с цирконий са открити само на две-три места по света. От хафний се изработват специални пръти за контрол на процесите в ядрените реактори. Действат на динамичен принцип, което означава, че се вкарват и вадят от реактора по строго определена система. Имат свойството да поемат свободните неутрони от ядрената реакция и благодарение на него се контролира самият процес...

Обикновено контролните пръти се произвеждат от бор, който е значително по-евтин. Но борът се износва относително бързо и това налага честа смяна на прътите. Предимството на хафния е, че има почти неограничен капацитет за поглъщане на неутрони. Подложен на интензивна неутронна бомбардировка, той променя химическия си състав и на практика се превръща в ново, различно по състав химическо съединение. Но то също притежава уникалната способност да поглъща свободни неутрони... — Деке замълча, огледа посетителите си и добави: — Благодарение на споменатите свойства, хафният най-често се използва в реакторите на атомните подводници. Колкото по-рядко се налага презареждане, толкова по-продължителен е престоят им под вода...

— За какви отрязъци от време говорим? — пожела да уточни Тори.

— С прътите от бор в реактора подводницата може да изкара около шест месеца — отвърна Деке. — Но ако тези пръти са от хафний, престоят ѝ под вода се удължава до две години, пък и повече...

— Добре — въздъхна Ръсел. — Но вие говорите за пръти, а това тук е под формата на сачма. Това означава ли, че имаме работа с

някаква форма на необработена суровина?

— Логичен въпрос — кимна Деке и хвърли кратък поглед към Ръсел. — Но след като анализирах вашата сачма, стигнах до заключението, че тя няма нищо общо с каквато и да било форма на суровина. Напротив — тя е рафиниран, напълно готов за употреба продукт.

— Който обаче не е под формата на пръти — отбеляза Ръсел. — И това ме навежда на мисълта, че има друго, доста специално предназначение...

— Пак грешите — блеснаха очите на Деке. — Това тук е много по-добро от всякакви пръти. Изготвено е така, че да бъде постоянна част от ядреното гориво. Което означава, че става въпрос за реактори от принципно нов тип, с които много бих искал да се запозная...

— За тази цел ще се наложи да се наредиш на опашката — отбеляза Тори.

— Сигурно е така, кукличке.

— За какво може да се използва подобен реактор? — попита Ръсел.

— Трудно е да се каже — сви рамене Деке. — Но, оборудвана с него, една атомна подводница положително ще изкара пет години, без да се връща в базата си...

— Друго? — изгледа го продължително Тори.

Деке се замисли за момент, после с въздишка каза:

— Предположението ми е по-скоро теоретично... Но, прибавени към състава на горивото, сачмите от хафний дават възможност за изграждането на портативен реактор с изключителна мощност — далеч по-голяма от тази, която познаваме...

— По-точно? — внимателно го изгледа Ръсел.

Лицето на Деке се сгърчи в напрегнат размисъл.

— Как да кажа, приятел... — проточи той. — Но ако успееш да мобилизираш в екип необходимата бройка гениални умове, като нищо можеш да създадеш реактор колкото средно тежка туристическа раница, с чиято помощ можеш да получиш практически неограничена енергия — на лицето му се появи мрачна усмивка, очите му опипаха смаяните лица на посетителите. — Какво ще кажете за такава играчка, драги?

— Пресвети боже! — промърмори след известно време Ръсел. — Тръгваме да разследваме едно убийство, разкриваме международна мрежа за контрабанда на кокаин, а сега се натъкваме и на заговор за създаването на портативен източник на енергия с огромна мощ... Представяш ли си, Тори? Един ядрен реактор, който можеш да носиш на гръб!

— Представям си, при това много добре — неволно потръпна Тори. — Представям си и чудовищата, заети с неговото създаване!

— Лабораторните анализи на Деке доведоха и до друго любопитно разкритие — подхвърли Ръсел. — Оказа се, че кокаинът, който Естильо произвежда в джунглата на Колумбия, има съвсем нормален състав и няма нищо общо с наркотика убиец на японците. Нещо, което все пак носи известно успокоение, нали?

— И така може да се каже — неохотно отвърна Тори.

Седяха до прозореца на двуетажен „кисатен“ — едно от тридесетината хиляди подобни кафенета, пръснати из Токио. Отвъд стъклото кипеше оживлението, което в търговския център Ропонги не секва нито за миг. Декорът беше футуристичен както вътре в кафенето, така и навън...

Розови панели придържаха яркочервени неоновы тръби по стените на „кисатен“, под тяхната светлина се виждаха скулптури от никелиран метал, изобразяващи дръвчета бонзай и жерави в полет. Стари символи, намерили място в модерна среда. Сякаш при своя решителен скок в бъдещето японците бяха решили да вземат със себе си останките от миналото...

Хората зад витрината носеха странни, футуристични дрехи, които повече приличаха на театрални костюми. Ръсел отбеляза, че всички без изключение бяха почти безцветни — черни, бели и в различни нюанси на сивото — така полите, саката и блузите понасяха по-добре футуристичните кройки и, подобно на металните скулптури в заведението, излъчваха свой, особен колорит...

— Защо всичко в Япония е символ, Тори? — попита той.

— Не е трудно да се разбере — отвърна Тори. — Японската привързаност към символиката е тясно свързана с националните им културни традиции. Казваш едно, вършиш друго... Много хора, събрани на прекалено тясно пространство... Поради честите

земетресения къщите се строят предимно от дърво и оризова хартия — така възстановяването им след поредния трус не представлява трудност. Но всичко това е за сметка на уединението, на възможността да останеш сам със себе си... Опитвал ли си някога да споделиш с някого нещо интимно в помещение със стени от хартия? Недей, няма смисъл...

Всички в Япония са пред очите на околните, всички са свързани помежду си в дадена социална прослойка. В подобно обкръжение е съвсем нормално да възникне сложна система на протоколни любезности, а тя от своя страна изисква символиката — единствен начин за идентификация на различните социални групи.

— До тук всичко ми е ясно, кукличке — рече Ръсел и тя неволно отговори на усмивката му. — Но ако човек рече да се вгледа в тези символи, той бързо открива, че в тях липсва смисъл...

— Точно така — кимна Тори. — Ако обаче се научиш да мислиш като японец, това няма да ти прави впечатление. Всички се възхищават на видимото, но малцина му вярват. Спазва ли се протоколът, няма значение какви мисли ти минават през главата. При тези обстоятелства е по-добре символите да бъдат безсмислени — така няма опасност от конфузии.

„Аз също съм японка по душа, помисли си тя. Въпреки че бърборя като университетски преподавател, у мен се крие именно тяхната култура. Говоря и се слушам, но Ръсел вижда единствено обвивката, лъскава и непроницаема. Показа ли му какво се крие под нея, ще изпадна в конфузно положение.“

От известно време напразно се опитваше да постави чувствата си под контрол. В мига, в който видя Ръсел на арената — изправен пред могъщия звяр и близката си смърт, нещо в душата ѝ щракна и се прекърши. Даваше си ясна сметка, че се втурна да му помогне не заради собственото си достойнство, не дори заради някакво чувство на вина...

Да не говорим за случката по време на полета, когато Ръсел ѝ помогна да изтръгне от себе си болката от изгубеното доверие в Естильо... Беше убедена, че той ще я накаже за проявата на чувства, ще я натика още по-дълбоко в несигурността, ще я накара да си зададе неизбежния въпрос: нима е сбъркала, като се доверява на хора, с които е градила приятелски отношения в продължение на години? Бавно и с

безкрайно търпение тънката паяжина на приятелството се беше прокъсала, сърцето ѝ кървеше. Нима това не беше най-удобният момент за Ръсел Слейд да я смаже? Да ѝ нанесе решителния удар, да ѝ отнеме инициативата веднъж завинаги? Твърдо вярваше, че именно тук се крие слабостта на Ръсел: той беше истински маниак по отношение на инициативата, вбесяваше се от факта, че Тори има възможността да ръководи по свой начин мисията.

Но той не се възползва от благоприятния момент — нещо, което не е типично за характера му. На практика постъпи по коренно противоположен начин. Прояви загриженост, разбиране, внимание... Качества, които решително липсваха на онзи Ръсел Слейд, когото Тори познаваше.

Дълбоко в себе си винаги беше изпитвала удоволствие да го вбесява. А от факта, че неортодоксалните ѝ методи винаги носят успех, той отдавна би трябвало да види собствената си слабост. Ясно и отчетливо, като в огледало. Не стана така. Ръсел продължаваше да се опира на ината си, от това слабостта му ставаше още по-видима. Инициативата, контролът върху ситуацията... Две неща, които за него означаваха всичко.

Когато прекъсна всякакви връзки с „Алеята“, беше толкова огорчена и озлобена, че си обеща един ден да притисне Ръсел до стената и да организира лабораторен експеримент с маниакалния му стремеж към контрол.

Сегашната мисия ѝ предлагаше отлична възможност да изпълни закана си. Усетила, че Ръсел и Бърнард отчаяно искат да я върнат на оперативна работа, тя реши да приеме, за да накаже Ръсел. Бойното поле е най-добрата лаборатория, за която можеше да мечтае. Тук понятието „контрол“ се стопява, тук човек е изцяло под неочакваните удари на съдбата. Проблемът възникна, когато разбра, че тя самата е забравила колко изненади предлага всяка мисия. Изненади, които нито могат да се предвидят, нито да се овладеят...

Първата от тях беше предателството на Естильо. А втората — фактът, че на бойното поле Ръсел се оказа далеч по-умен и изобретателен, отколкото беше очаквала Тори. Принуди Бърнард Годуин да го включи в мисията с единствената цел да докаже, че Ръсел го бива само за бюрото в кабинета си, а едновременно с това да го

унижи, да го накара да се върне в централата с подвита опашка... Но нещата се развиха в съвсем друга посока...

Започна да се впечатлява от него. Без да иска, бавно и незабележимо. Ръсел прояви завидно самообладание и опит — както в психологически аспект (в апартамента на Круз), така и във физически (акцията в цеха за производство на кокаин). Но най-силно я впечатли смелостта му да предизвика Круз, да излезе с голи ръце срещу огромния бик на онази арена...

„Господи, това не може да е истина, въздъхна в себе си тя, седнала спокойно насреща му зад масичката на кафенето в Ропонги. Изобщо не познавам този човек. Винаги съм го считала за свой съперник и враг. Кого обича повече Бърнард? Ръс или мен? Този въпрос възникна още в момента на появата на Ръсел в «Алеята». Най-важният за мен въпрос, а — убедена съм — и за него... Бърнард Годуин е нашият баща, ние го обожаваме, боричкаме се помежду си и крещим с пълна сила: *избери мен, избери мен!*“

Отправила поглед към мъжа насреща си, който спокойно отпиваше от чашката кафе за десет долара, Тори усети, че не може да го третира както досега — като съперник, който се стреми да я надхитри в сложните комбинации за спечелване влияние и авторитет в тайната правителствена служба, Бог знае защо наречена „Алеята“... „Би трябвало да мразя този човек, рече си тя. Нима не изпитвах към него дълбока ненавист? Особено в онзи миг, в който ме уволни? О, да, мразя го! Не, не го мразя... *Не мога да го мразя!*“

Потръпна, с огромно усилие на волята насочи мислите си в друга, по-безопасна посока...

Спомни си за един късен следобед в Градината на Диана. Лежеше отпусната до басейна, след час и половина изтощителни скокове от трамплина. Караше втората си година в колежа, а Грег беше второкурсник в университета, завърнал се у дома за великденските празници.

Лежеше по гръб и гледаше потъмняващото, сякаш гланцирано небе. Грег се беше изтегнал до нея, тя усещаше хладината на тялото му. Обичаше хладната му кожа, особено когато беше в близост до нейното вечно сгорещено тяло. Обичаше да наднича в очите му — сякаш надничаше в огледало и виждаше отражението на собствените си очи. Два чифта ясни ангелски очи...

В онзи следобед остана недоволна от тренировката, в очите ѝ имаше сълзи на мъка и гняв.

— Какво има, Тор? — забеляза състоянието ѝ Грег.

— Нищо.

— Плачеш за нищо, така ли? — изви вежди той. — Това е глупаво!

— Аз не съм глупачка!

— Зная.

Главата ѝ се повдигна, в гласа ѝ прозвуча свенливост:

— Нещо хич не ми върви с руския... Изглежда нямам способност да разбера този език...

— Не се предавай. За него е важно и двамата да знаем руски.

— Уф!

Не можеше да проумее защо баща ѝ — човек, който по всякакъв начин демонстрира своята принадлежност към американското общество, продължава да държи на руските си корени. Именно той настоя Тори да се включи в курса по руски език, вместо да учи френски — последен вик на модата сред съученичките ѝ. Курсът по руски посещаваха хлапаци с дебели вратове, които криеха пубертетските си пъпки зад слънчеви очила, направени от дъното на бутилки кока-кола. Тори ги мразеше с цялата си душа, мразеше и езика, който ѝ се струваше напълно безсмислен. Беше убедена, че лесно ще научи марсиански, ако има такъв...

— Контролно ли имахте? — попита Грег.

— Класно — въздъхна Тори. — Стана ми лошо, повърнах... Страхувам се, че нищо не съм направила...

— Трябва да влагаш душа — промърмори Грег и се изпъна под лъчите на залязващото слънце. — Когато влагаш душа, всичко е лесно...

— За теб може би...

— И за теб. Ние не сме толкова различни, колкото си мислиш...

— Но аз не разбирам нито думичка! — проплака тя. — Не пропускам нито едно упражнение, водя си записки като побъркана и пак нищо не разбирам!

— Може би е от учителя — рече Грег. — Кой ти преподава? — преди шест години беше завършил същия колеж и познаваше всички преподаватели.

— Брокър.

— Брокър е боклук — отсече категорично Грег. — Утре след часовете ще дойда да си поговоря с Боб Хейс, директора... Боб прекрасно знае, че Брокър не става за нищо. Най-добрият учител по руски е Питър Борачов. Ще те уредя в неговия курс...

— С това едва ли ще обикна гадния език! — тръсна глава Тори.

— Не ставай глупава. Езикът е страшно интересен, ще видиш!

— Наистина ли?

— Наистина.

Страхотно!

Неразрешимият проблем изведнъж беше решен. Такъв си е Грег, винаги има отговор...

Следобедът изведнъж натежа от величествена красота и спокойствие. Но не задълго. Грег се засмя, сграбчи я през кръста и двамата цопнаха в басейна. Потъваха все по-дълбоко, силните му ръце натискаха главата ѝ. Въздухът излиташе от устата ѝ на едри мехурчета, дробовете ѝ пламнаха. Обзе я паника, ръцете и краката ѝ разпениха водата, устата ѝ се отвори за уплашен вик. Грег забеляза това, натискът на ръцете му отслабна, телата им най-сетне се устремиха нагоре, към въздуха и светлината...

— Престани! — истерично извика Тори. — Никога вече не прави така! — От гърдите ѝ излитаха конвулсивни ридания, очите я засмъдяха от солените сълзи. Забелязала втренчения му поглед, тя направи опит да се овладее и троснато попита:

— Защо ме зяпаш?

— Искам да видя как се променя лицето ти — отвърна Грег.

— Как се променя лицето ми? — учуди се Тори и избърса с юмрук солените сълзи, бързо забравила страха и гнева. Това вече е сериозен разговор...

— Не мога да ти кажа, но мога да ти покажа — отвърна Грег, сложи ръката ѝ върху главата си и добави: — Блъсни ме във водата и не ми позволявай да излизам на повърхността!

— Не ставай глупав, Грег! Защо да...

— Направи го, Тор! — прогърмя той с блеснали очи и тя неволно се подчини.

Натика главата му под водата, обхвана главата му с две ръце и натисна колкото може. Помнеше обстановката с поразителна яснота.

Слънцето проблесна за последен път върху гладката повърхност, после изчезна зад далечните хълмове. Помпите в басейна вече бяха изключени, водата беше спокойна и кристалночиста. Очите ѝ се насочиха към дълбокото — там, където потъваше брат ѝ, там, където допреди малко се беше гърчила и самата тя, оплетена в хладните пипала на страха. „Що за експеримент е това, запита се тя. Може би Грег иска да провери колко време ще остане под водата?“ Обичаше да участва в експериментите му. Беше ѝ приятно да бъде в екип с него — Тори и Грег срещу мама и татко... Обичаше да чувства подкрепата му във вечната борба срещу родителския деспотизъм...

Бяха сами в Градината на Диана, сами в хладната вода на басейна. Участваха в някакъв тайнствен процес, нещо като ритуал от древността, за който Тори нямаше дори понятие... Неизвестността усилваше вълнението ѝ, имаше чувството, че Грег ѝ оказва доверие като на възрастен човек, за сериозна работа. „За такива мигове си струва да бъда тероризирана от него“, щастливо си помисли тя.

Времето течеше. Повърхността на водата се успокои, неподвижността ѝ се нарушаваше единствено от ситните мехурчета, които излитаха от устата на Грег. Тори усети желанието му да изплува, ритна с крака и усили натиска на ръцете си.

После от небето се стрелна тъмна сянка, черен като въглен кос докосна повърхността на водата, сякаш искаше да провери какво става под нея. „Господи, какво правя, с ужас се запита Тори. Натискам брат си под водата, без да съм сигурна, че има кислород в гърдите си!“ Тялото ѝ се разтърси от страх, ръцете ѝ рязко се дръпнаха от темето на Грег. В следващия момент се гмурна и го изтегли на повърхността.

Лицето му беше бяло като вар, очите — някак помътнели. Изглеждаше променен, вероятно от близостта със смъртта. Кръвта на Тори замръзна в жилите ѝ.

— Ето, гледай! — промърмори Грег, хвана я за раменете и я обърна към себе си. — Такова беше твоето лице... Нямахме как да ти го опиша, но сега ти го показвам...

„Защо си припомням тази случка, запита се Тори, отпусната в кафенето срещу Ръсел Слейд. Вероятно защото искам да избягам от емоциите, които разтърсват душата ми в момента, да блокирам хода на мислите си в нежелана посока...“ Имаше чувството, че тогава,

втренчила се в бледото лице на Грег, тя за пръв път усети мъчителното желание да погледне смъртта право в очите...

Макар и ужасна, тази мисъл заслужаваше вниманието ѝ. Не се задълбочи в нея само поради присъствието на Ръсел Слейд. Въпреки че на онази арена в Картечния град и двамата се бяха изправили именно срещу лицето на смъртта... Попречи ѝ и споменът за инцидента по време на полета. Отказът му да се възползва от слабостта ѝ, да нанесе решителния удар. Вместо това я беше прегърнал, беше направил опит да я успокои...

Спомни си за предишното си посещение в Токио. Преди десет години, доста по-различна от сега. По-млада, по-дръзка, а може би и по-умна, въпреки уязвимостта. Беше самоуверена, сигурна в своите способности. Дори през ум не ѝ минаваше, че ще познае вкуса на загубата, че може да се изправи срещу смъртта.

Грег дойде да я посети, един от редките случаи, при които успя да отскочи до Япония. Живееха в коренно различни светове, но връзката помежду им беше все така здрава. И двамата бяха в разгара на тежко обучение, и пред двамата стоеше ясно определена цел — да усвоят огромния поток информация, да се научат да го използват за целите си. Бяха хора, които по великолепен начин управляват умствените и физическите си качества, постепенно откриваха колко ценен е синхронът между тях.

Чуваха се рядко, още по-рядко се виждаха. Но продължаваха да са близки. Това вероятно дължаха на родителите си, които цял живот ги бяха принуждавали да търсят съюз един с друг, заедно да се борят с натиска в Градината на Диана...

Излязоха да пийнат по нещо. Никой от двамата нямаше подобни навици, но шансът да се откъснат от желязната дисциплина на живота се оказа твърде изкусителен. А Тори, съвсем по японски, вярваше че истинските чувства могат да се изразяват единствено под влиянието на алкохола. В такъв момент всичко може да бъде простено, човек не се чувства неудобно, не се срамува да покаже слабостта си...

Обикаляха заведенията на Токио до малките часове на нощта и неусетно се озоваха в мрачните и доста опасни части на града, далеч от туристическия поток. Всъщност не беше неусетно, а съвсем съзнателно. И двамата нямаха нищо против да се докоснат до истинската опасност, да изострят сетивата си. Това беше едно особено

чувство, нещо, което Тори не успя да анализира дори по-късно, пречупено през призмата на времето. Отначало беше убедена, че отговорност за неоправдано агресивното им поведение носи Грег — пилот на НАСА и бъдещ астронавт... После изведнъж осъзна, че самата тя излъчва агресивността, а Грег просто я следва. И нещата се промениха.

Цял живот беше следвала Грег. В спорта и математиката, в учението и специалните упражнения. Такава беше волята на баща им. Елис Нън искаше да бъде сигурен, че Тори ще получи добра подготовка за изпитанията на живота. „Ако бъдеш достоен съперник на брат си, ти ще се справиш и с всички останали, казваше й той. За това не се оплаквай, не се опитвай да се измъкнеш. Правя ти услуга, каквато моя баща никога не ми е правил...“

Естествено, това съперничество й носеше непрекъснати провали. Грег беше „златното момче“, отличник не само в математиката и спорта, но и във всичко останало. Това обаче не й пречеше да се бори до край, да надминава себе си. Просто не й достигаше ниво. Грег посрещаше изпитанията на Елис Нън с горда насмешка и ги преодоляваше като на шега, докато Тори откровено ги ненавиждаше...

В крайна сметка избяга отвъд Пасифика, чак в Япония. Сякаш имаше нужда да бъде максимално далеч от живота, който я принуждава да води. Но пътуването през океана беше нещо повече от бягство. Привличаше я загадъчният живот на тази страна, чувстваше се като Одисей пред Острова на сирените, в душата й бушуваше океан от чувства, сред които доминираше любопитството. Казано с две думи, Тори беше родена за Япония, както и Япония за нея...

Железният аскетизъм, който властваше в школата за бойни изкуства, й предложи така желаното облекчение. Той беше толкова далеч от светския блясък и парите, от непрекъснатия стремеж за притежание, който демонстрираха родителите й, че през първата седмица от пребиваването си там Тори почти хълцаше от възторг. Отпусната върху твърдия футон след труден, запълнен с физически и психически упражнения ден, тя гледаше луната и звездите, а душата й се изпълваше с непознат покой.

Съществен принос за това състояние имаше и дребничкият, но изключително пъргав сенсей, чиито движения бяха толкова трудни за

отгатване, колкото и намеренията му.

— За човек от Запада това състояние е най-трудното — обясни й той, когато Тори успешно се справи с четвъртата степен на обучението. — В забележката ми няма дори капчица расизъм, тя просто отговаря на истината. Знаеш ли, ние, японците, се стремим към неочакваното и разнообразието напълно естествено, то е част от нашата същност. Ние се плашим от солидната неподвижност на природата, вероятно по тази причина сме обожествили предмети и животни... Като например Богинята лисица... Тя е измислена именно за да поддържа страха ни вечно жив...

— Но защо тогава ви е всичко това? — беше попитала Тори, махнала с ръка към безупречно поддържаната градина. — Вие винаги се намирате в обкръжението на природата... Не разбирам, сенсей...

— Погледни още веднъж тази градина, моля те — отвърна с усмивка сенсей. — Нима тя олицетворява природата? Горите на Йошино, сред които бродим — това е природата... Върховете на планините, които покоряваме — това е природата... Но тази градина? Не! Тя е продукт на моето въображение. Всичко в нея е изкуствено, поддържано в желаното състояние от човешка ръка. Тази градина е такава, каквато желая да я виждам, нищо повече. Съвсем различна от природата...

Перфектно създадената градина се слива с природата, Тори-сан. Но перфектна градина няма и не може да има. Цял живот се стремим към нея, но ако я създадем, резултатът ще бъде страшен — ще се окаже, че сме изгубили контрол над нея...

Външна фасада и чувство за контрол — ето ги принципите, върху които се градят японските градини. Един микрокосмос на самата японска култура. За него си мислеше Тори в онази бурна нощ, когато двамата с Грег се впуснаха в живота на Токио. Един микрокосмос, от който й беше дошло до гуша...

Сакето се оказа добър лек срещу казармената дисциплина. Послушникът изпитва нужда от нещо силно, за да забрави строгите правила на живота, който води... А Тори и Грег бяха именно това — послушници. Тя беше избрала самурайската религия на миналото; той — научната религия на бъдещето. И се срещнаха тук в точно определен момент, сред неоновите пожари на токийската нощ, в

примитивната джунгла на най-цивилизования град на света, омагьосани от мига, който сами си създаваха...

Така си мислеше Тори, докато влизаха в едно заведение, носещо името „Изстискан лимон“. Намираше се в центъра на Шинжуку и представляваше нещо като „акачочин“, но не съвсем. Работеше цяла нощ, претъпкано до отказ, въпреки безбожните цени.

До момента бяха погълнали около два литра саке. Тори имаше чувството, че през жилите ѝ тече електрически ток. Очите на Грег бяха мътни, русата му коса — овлажняла от пот.

— Страхотно! — извика той, докато просторният, ярко осветен асансьор ги свалише към главния салон на „Изстискания лимон“. — Няма да мръдна от тук! — винаги беше склонен да прави прекалено емоционални изявления — вероятно това беше наследство от театралниченето на майка им.

Дадоха им маса на горното ниво, което се извиваше като балкон в театър над дансинга долу. Осветлението се състоеше от сини и жълти неоновии тръби, които покриваха всичко: пода и масите, парпетите и стъпалата... Таванът беше превърнат в гигантски екран, върху който се прожектираха фантастични „оригами“ — разноцветните японски цветосъчетания, разтварящи се като вълшебни цветя. Още една изява на вечното японско желание да се постави природата под контрол...

Изпиха по едно саке, поръчаха отново. „Хевън 17“ пееха „Пристъп на фашистка радост“, тътенът на мощната уредба ги удряше направо в стомаха. В един момент Тори усети, че вниманието на Грег е насочено другаде, вдигна глава и проследи погледа му. Очите му бяха заковани върху гъвкавото тяло на висока млада жена, която изглеждаше екзотично на фона на разноцветните „оригами“.

— Я виж, я виж! — промърмори той и се плъзна от стола още преди Тори да го спре. „Господи, това тук е Япония“, тревожно потръпна тя. Но брат ѝ очевидно нямаше представа къде се намира, особено след количеството погълнат алкохол.

— По дяволите, Грег!

Той изобщо не я чу и продължи да си пробива път към стройната млада жена, която извиваше снага на претъпкания дансинг. А Тори направи опит за оценка на обстановката. Намираха се в заведение, в което търговците на наркотици и сутеньорите са най-благоприятната

публика. От няколко места беше чувала, че в „Изстискания лимон“ се събират различни по калибър гангстери якудза.

До този момент Тори не беше виждала жив якудза. Въпреки помътеното си от алкохола съзнание, беше сигурна, че това едва ли ще стане точно тази нощ. Проявата на невъздържаност е едно, а склонността към самоубийство — съвсем друго. Грег обаче едва ли е в състояние да разбере това. Бяха заедно от броени часове, тя не получи възможност да му обясни механизмите, по които се съди за поведението на якудза.

Видя как Грег заговаря момичето, видя и усмивката ѝ. Беше прекалено хубав, за да има проблеми със запознанствата — на практика беше точно обратното. Още в гимназията го преследваше тълпа обожателки и той беше принуден да се крие от болшинството от тях. На един етап свободното му време се запълваше изцяло със затръшнати врати, светкавично събличане и обличане и непрекъснато бягство. Тори вземаше активно участие в този процес, задължението ѝ беше да не позволи гаф — най-вече под формата на засичане на две обожателки на едно и също място, по едно и също време...

Тори си спомни всичко това, докато го наблюдаваше как бърби и се смее с красивата японка. После изведнъж си даде сметка, че се ядосва и изпитва нещо като ревност. Двамата с Грег се виждаха прекалено рядко, флиртовете му ѝ се сториха връх на несправедливостта. Потънала в сигурната дистанция на бъдещето, тя разбра истината; беше се надявала да прекара цялата нощ в компанията на брат си, да бъде на висота, да му докаже, че тук, на своя територия, тя не му отстъпва по нищо... Да го докаже не само на него, но и на Елис Нън...

„Нима наистина може да го ревнува от това създание, запита се тя. О, да! И още как!“ Скочи на крака и започна да си пробива път към тях.

На няколко метра от двойката забеляза как едър млад мъж с широки рамене върви като танк през тълпата, целта му очевидно беше Грег. Беше японец, облечен в модерен костюм. Косата му беше къса, подстригана по военному, също като на Грег. Още преди да усети излъчването на могъщото му „ва“, сърцето на Тори се сви от втрещения поглед на изцъклените му очи, фиксиран върху двойката. Вече имаше достатъчно опит, за да усети опасния противник.

Младежът вървеше право към Грег, погледът му нито за миг не се отклони от лицето му. Тори го наблюдаваше с нарастващ ужас, имаше чувството, че гледа как остър нож пронизва буца с масло. Младежът не правеше никакви усилия да си пробива път, не се блъскаше. Просто се плъзгаше сред тълпата като риба във вода.

Ръката му рязко се повдигна, върху китката блесна „иризуми“, изобразяващо дракон, който блъва огън. „Господи, простена Тори. Грег се опитва да сваля приятелката на якудза!“

Стигнаха до двойката почти едновременно. Ръката на якудза се стовари върху рамото на Грег в мига, в който Тори казваше: „Хайде да се махаме от тук“...

Грег се извъртя и отблъсна ръката. Механично приклепна и зае стойката за борба с невъоръжен противник, на която го бяха учили в армията. Естествено за якудза тя не представляваше нищо. Такъв човек може да бъде победен само ако бъде застрелян, при това веднага — преди още да е демонстрирал уменията си...

Грег очевидно се осъзна, тялото му се изправи, на лицето му изгря приятелска усмивка.

— Хей, не искам да създавам, проблеми — рече той и вдигна ръцете си с длани напред. — Но нима има закон, който да забранява приятелски разговор с една красива дама?

— Дамата е моя! — отсече якудза. Стоеше напълно неподвижно. Едната му ръка беше леко свита в лакътя, другата остана плътно до ревера на модното сако.

— Нещо бъркаш, приятел — усмихна се Грег. — Робството е отменено още преди сто години...

— Светът не принадлежи на Америка — процеди якудза.

— Така ли? Но едва ли принадлежи и на Япония!

— Засега — ухили се якудза.

— Хайде, Грег — дръпна го Тори. — Не сме дошли тук, за да обсъждаме културните различия...

— Стой настрана, жено! — изръмжа якудза и веждите му заплашително се свиха. — Това не те засяга!

— Засяга ме и още как! — пламна Тори, моментално забравила всичко, на което са я учили. — След като заплашваш брат ми, значи заплашваш и мен!

Якудза бавно се извъртя към нея.

— Каква си ми умница! — тихо и почти нежно промърмори той, после в ръката му изведнъж се появи револвер с късо дуло. — За съжаление обаче това няма да ти помогне...

Тори се стрелна напред и без колебание заби пръстите си в слънчевия му сплит. Очите на японеца се разтвориха широко, тялото му политна назад.

Грег посегна да му отнеме оръжието, но лявата ръка на якудза нанесе светкавичен саблен удар по китката му. После, като на забавен кадър, Тори видя как револверът се насочва в гърдите на Грег. Реакцията ѝ беше мигновена. Пръстите ѝ стиснаха нервните възли, разположени във вътрешната страна на лакътя, лявата ѝ ръка се подложи зад него, натискът беше кратък, но силен. Разнесе се остро изпукване.

Ритникът му я улучи в горната част на таза, от устата ѝ излетя вик на изненада и болка. В следващия миг връхлетя върху него с цялата сила на тялото си, ушите ѝ някак приглушено регистрираха трясъка на изстрела.

Лицето на якудза пребледня, от устата му излетяха някакви несвързани звуци, бързо потънали в грохота на музиката. Тялото му омекна и започна да се свлича към пода. Върху мрамора плисна кръв, тъмна като листенцата на отровно цвете...

Тори се наведе и сложи пръст върху вената на шията му. В следващия миг вече си пробиваше път сред тълпата, влачейки Грег след себе си. Над главите им продължаваха да се разгъват фантастичните „оригами“, сенките в ъглите излъчваха странно синкаво-жълто сияние. Пред очите ѝ се мяркаха и изчезваха напрегнати лица, никой не направи опит да ги спре.

Изскочиха навън.

— Хайде, да изчезваме! — напрегнато подвикна Тори.

Грег се поколеба.

— Но онзи тип е ранен, може и да умре — промълви той. — Мисля, че трябва да изчакаме...

— Той е мъртъв, Грег — извика Тори. — Нямаше пулс... Останем ли тук, със сигурност ще бъдем убити! Онзи беше якудза, един крайно опасен бандит!

— Но нали можем да обясним какво се е случило? — озадачено я изгледа Грег. — Те ще разберат, че...

— Местните фамилии разбират единствено от „гири“ — дръпна го тя. — А „гири“ означава дълг. Ще се чувстват длъжни да ни убият, разбираш ли? Хайде, не се бави повече, в името на бога! — Успя да го раздвижи, входът на „Изстискания лимон“ остана назад. — Трябва да тичаме!

Кой уби бандита с демона на китката? Тори или Грег? Или пък сам е произвел фаталния изстрел? Това си остана загадка. Но смъртта му без съмнение настъпи от огнестрелна рана.

— Фантастично! — възкликна Грег, когато най-сетне се настаниха в някакво малко заведение на Китасенжу. — За пръв път те виждам в действие, Тори! Никога досега не си ме защитавала, винаги е било обратното...

— Глупав инцидент и нищо повече! — раздразнено отвърна тя. — Би трябвало да го избегнем!

— Но не го избегнахме, нали? — изгледа я той. — Това е животът — пълен с неочаквани номера! Част от тях е присъствието ми тук — в непозната страна с още по-непозната култура... Съдба... Карма... Нали така казват местните?

— Ако не беше тръгнал да сваляш онази мадама, това едва ли щеше да...

— Не, не — махна с ръка Грег. — Щеше да стане, така е било писано... Съдбата пожела да ми покаже нещо, което е трябвало да видя...

— Какви ги дрънкаш, дявол да го вземе! — ядоса се Тори, все още под влиянието на шока. Никога не беше обичала револверите, а сега направо не можеше да ги понася. Погледна брат си над мръсната покривка и веднага забеляза нова, но едновременно с това странно позната светлина в ангелските му очи. Така светеха те в онзи далечен следобед, когато лицето му бавно изплува от водните дълбини... Когато тя го беше натискала надолу със собствените си ръце...

Имаше чувството, че стрелбата го беше галванизирала. Не, това не е точната дума... По-подходяща може би е друга... Да, точно така... Брат ѝ беше в състояние на радостна възбуда. „Нима е възможно, смаяно се запита Тори. Нима подобни низки и аморални страсти могат да виреят в душата на златното момче, избраника на нацията, астронавта на НАСА?“ Не, за Грег това е изключено! Но доказателството за противното беше пред очите ѝ...

— Нима не разбираш? — погледна я той. — Не може да бъде, Тори. Ти си мистикът в семейството... Нали затова реши да учиш тук? Аз съм прагматик. Математик и пилот, който скоро ще кацне на Луната... Но преди всичко това да се случи, аз дойдох тук, при теб! — очите му се втренчиха в нея. — Не разбираш, така ли?

— Не.

— Добре тогава — въздъхна Грег. — Ще ти призная нещо. Имаш право на това, особено след като ме защити... Освен това сме толкова пияни, че нищо вече няма значение — напълни гърдите си с въздух и бавно започна: — Предполагам, че никога не си се съмнявала в обичта, която изпитвам към басейна, към гмуркането...

— Естествено — кимна Тори. — Там ти беше в стихията си.

— Невинаги — поклати глава Грег. — Знаеш ли, аз никога не съм обичал скоковете във вода... Никога! Татко ме принуди да скачам, накара ме да се чувствам засрамен... Изпитвах панически страх от трамплина... Една вечер татко ме качи на колата и ме закара на олимпийски басейн в Лос Анджелис. Съвсем наскоро беше завършил осветлението на комплекса и имаше достъп навсякъде...

Хвана ме за врата и ме качи на най-горната площадка на кулата. Разбрал какво се иска от мен, аз се разревах от уплаха. Много вода изтече оттогава, но все още ме е срам, като си спомням... Бях толкова уплашен, че почти се подмокрих...

Татко ме изтика до ръба на площадката и насила ми наведе главата. Височината ми се стори огромна, особено с тези светлини по дъното на басейна. Зъбите ми затракаха, той се принуди да ме придържа...

— Гледай! — крещеше. — Единственият начин да се научиш да скачаш, е наистина да скачаш!

— Не искам! — дърпах се аз.

— Още си прекалено малък, за да знаеш какво искаш! — продължаваше да крещи той. — Прави каквото ти казвам!

После ме блъсна...

Раменете на Грег се разтърсиха при спомена, главата му клюмна:

— Господи, колко беше високо! Вятърът свиреше в ушите ми, светът се въртеше, въртеше... Стори ми се, че го зърнах за частица от секундата. Изправен на ръба на кулата, татко се усмихваше... Може би всичко беше плод на въображението ми, не зная... Линиите, изписани

по дъното, летяха стремително насреща ми... Водата беше чиста и прозрачна, изведнъж ми се стори, че басейнът е празен... После се плъснах по корем и въздухът напусна дробовете ми с болезнено свистене...

Татко ме извади. Бях се отпуснал като сварен макарон. Той ме удари няколко пъти по гърба, за да изплюя погълнатата вода... После отново се закатерихме нагоре... Стиснах зъби и скочих сам... След четвъртия опит изпитвах такива болки по цялото тяло, че изобщо не чувах инструкциите му...

Грег вдигна глава, очите му бяха потъмнели.

— Ето как се научих да скачам, Тори...

— Ужас! — потръпна тя. — Но как е възможно да заобичаш този спорт след подобно преживяване?

— И аз това се питам — унило отвърна той...

— Тори?

Гласът на Ръсел Слейд я върна във футуристичната обстановка на модерния Ропонги. Върху фасадата на отсрещната банка тичаха натрапчиви реклами, периодично заменяни от последните борсови новини.

— Къде беше през последните няколко минути?

— Аз... — все още замаяна от силата на спомените, Тори тръсна глава и направи опит да се върне в настоящето. — Мислех за хафния онова, което ни разказа Деке...

„Защо го лъжа, Господи“, безмълвно се укори тя, но въпреки това продължи:

— За всичките ужасни опасности, които чакат света, ако този материал попадне в ръцете на неподходящи хора...

— Няма смисъл да затъваме в кошмари — поклати глава Ръсел. — Далеч по-добре е да им попречим да станат действителност... Кой е крайният получател на хафния — това е въпросът... Дали Хитасура ще ни помогне?

— Да вървим да го питаме! — тръсна глава Тори.

Да получиш аудиенция от Хитасура беше толкова трудно, колкото и да откриеш съкровищата на Хеопсовата пирамида. Той беше изключително предпазлив човек, според някои мнения — дори параноик. Но това бяха мненията на враговете и завистниците му. Срещу Хитасура не беше извършен нито един атентат и това беше най-доброто доказателство за правилността на стратегията му.

Което обаче съвсем не означаваше, че този мъж бездейства. Тъкмо обратното — Хитасура се славеше като един от най-активните оябунни в Токио. Може би младостта го подтикваше да върши всичко сам, да не разчита прекалено много на помощниците си. Но тактиката му се оказва правилна. За трите години като шеф на фамилията беше екзекутирал двама от своите заместници. Просто защото бяха по-верни на пачките с йени, отколкото на шефа си...

Тори се запозна с него преди десет години, веднага след инцидента в „Изстискания лимон“. Двамата с Грег бяха принудени да минат в нелегалност, тъй като бандата на онзи с демона на китката ги търсеше, за да отмъсти за смъртта му. Оказа се, че тази банда принадлежи към фамилията клан на Якудза, който е основен съперник на клана на Хитасура. По онова време младежът все още не беше оябун, но въпреки това уреди нещата и взе американците под своя закрила.

Няколко години по-късно сестрата на Хитасура беше отвлечена от същия клан, но без връзка със споменатото „гири“: скриха я в публичен дом с европейки, вероятно преценили, че това е последното място на света, в което младши оябун би се досетил да я търси. Но тук се намеси Тори. Успяла да проникне в самото свърталище на вражеския клан, тя не само освободи момичето, но и уби четирима от най-опитните бойци. Получи тежка рана в лявото рамо и се оттегли на лечение. Хитасура я посети и тържествено се закле да ѝ бъде приятел и закрилник до края на живота си. Беше ѝ дълбоко задължен, изпитваше към нея силно и властно „гири“, което никога не би могъл да изплати...

Тори направи половин дузина телефонни обаждания, всяко от различен уличен апарат. Едва при последното от тях получи отговора, който ѝ трябваше.

Двадесет минути по-късно червено БМВ 750 ги взе от Гинза. Натикаха ги на предната седалка, сложиха превръзки на очите им и

запушиха ушите им с восъчни топчета. След известно време колата спря и двамата бяха прехвърлени на по-удобната задна седалка. После отново потеглиха.

Никой не говореше. Тори беше предупредила Ръсел да си държи езика зад зъбите и да не прави никакви жестове. „Стоиш и чакаш — каза му тя. — Каквото има да става, то ще стане.“ Ръсел не възрази. Още едно доказателство, че след Меделин е започнал да става нов човек. Сега седеше и мълчеше, колата стремително ги отнасяше към сърцето на Токио.

Нямаха никаква представа за посоката на движението, усещаха единствено ускоряването на мощния двигател и хода на времето. Тори познаваше града като петте си пръста, но пътуването им в момента приличаше на плъзгане по планински склон по време на снежна виелица. Безсмислено беше да търси познати знаци, всичко се сливаше в непрогледна бяла пелена.

„Къде бих се установила, ако бях на мястото на Хитасура, запита се тя.

Някъде из лабиринта от тесни улички, разбира се.“ Използвайки това заключение като отправна точка на своите догадки, тя се зае да разрешава изключително сложния ребус. Част от съзнанието ѝ регистрираше времето, завоите и скоростта на движение, друга механично прехвърляше вероятностите. Знаеше поне три от убежищата на Хитасура, но си даваше сметка и за фактора време. Оябунът беше толкова хитър и предпазлив, че вероятно отдавна е сменил скривалищата си. Същевременно разбираше, че ако успее да разбере къде ги водят, може да им бъде безкрайно полезно в бъдеще. Особено ако Хитасура не подозира за разкритията...

Всичко това беше съществена част от занаята: да знаеш къде се намиращ, дали си в компанията на приятел или враг... Особено сега, след предателството на Естильо. Тори беше разколебана, не вярваше на нищо и на никого. Предпазливостта е едно, но парализиращата параноя — съвсем друго. Човек трябва да знае в коя посока да скача, ако това се наложи... Или поне да вярва, че знае... Изчезне ли тази вяра, остава единствено голямата черна дупка, зинала да го погълне...

Лимузината рязко спря, Тори и Ръсел бяха изтикани навън. През цялото време на пътуването Тори не успя да се освободи от чувството,

че са се движили в кръг. Но Гинза не беше територия на Хитасура, в това беше абсолютно сигурна. Значи са някъде другаде...

Насочиха се към стръмно стълбище, после ги принудиха да се наведат, вероятно минаваха през нещо като тунел. Позволиха им да се изправят и настоятелно ги побутнаха назад. Двамата започнаха да отстъпват, докато краката им опряха в нещо меко. Седнаха.

Превръзките над очите им най-сетне бяха свалени, възъчните тапи също. В същия момент прогърмя дизелов мотор, покритата каросерия се разклати и потегли.

Разбира се, въздъхна Тори. Наистина ги бяха разхождали в кръг, а сега се намираха в закрит микробус, който вероятно ги е чакал зад съседния, ъгъл. Хората на Хитасура са проверили дали не ги следят и едва след това са ги прехвърлили тук.

Тори примигна на слабата светлина и бавно се огледа. Намираха се в нещо, което наподобяваше миниатюрен хол. Седяха на ориенталски диван с шарена дамаска, пред тях имаше масичка за кафе от излъскани месингови тръби. В ъглите бяха монтирани махагонови поставки с китайски лампи от оризова хартия, пред тях бяха поставени удобни на вид плюшени кресла. На стената бяха окачени два доста сносни пейзажа. От цялата обстановка лъхаше на топлина и уют, въпреки липсата на прозорци...

— Къде сме, по дяволите? — промърмори Ръсел.

— В един микробус, който се движи — отговори звучен мъжки глас и двамата едновременно вдигнаха глави. В кабината се беше появил самият Хитасура — висок и строен японец с мургава кожа. — Разполагам с доста такива — добави той, а на лицето му изгря топла усмивка. — Използвам ги главно за преместване... Настанявам се тук на спокойствие, а под мен и над мен са вещите ми — надеждно опаковани в контейнери...

Хитасура влезе навътре и се отпусна в едно от плюшените кресла.

— Радвам се да те видя отново, Тори...

Би могъл да се нарече красив мъж, ако не бяха прекалено острите черти на лицето му. Очите му гледаха малко мрачно, носът му беше изострен, устата — строга. Отляво на шията му имаше виолетов белег, който пресичаше част от скулата му и завършваше при устата. Беше от тези, които някои хора получават по рождение.

— Хитасура-сан — поклони се официално Тори. — Позволи ми да ти представя Ръсел Слейд, мой приятел...

— Господин Слейд — склони глава Хитасура. — Надявам се да ми простите за стриктните мерки за сигурност, но те са неразделна част от живота ми, особено напоследък...

— Какво се е случило? — погледна го разтревожено Тори.

Хитасура се облегна назад и сплете ръце на корема си.

— Не зная откъде да започна, Тори-сан — въздъхна той. — Имам чувството, че се подготвя нова война... Дано да се лъжа, но... — очите му бавно се заковаха в лицето ѝ. — Брат ми е мъртъв...

— Как стана това?

— Убиха го — въздъхна Хитасура. — Не зная нищо повече. Станало е малко след полунощ. Нахлули са в апартамента му... Някои вещи липсват, но грабежът като мотив е изключен. Не са докоснали нито парите, нито скъпоценностите му.

— Имаш ли някаква идея за извършителите? — попита Тори.

— Нищо окончателно — поклати глава оябунът. Болка прозираше в погледа на тъмните му очи, в напрегнатото изражение на лицето му. — Вчера сутринта пък някаква жена хвърлила преподавателя на брат ми от моста Нихонбаши... Той беше професор в университета, на име Гийн... Учеше брат ми на специални кодове за дешифровка...

— Кой стои зад убийството на Гийн? — попита Тори. — Може би Фукуда?

— Може би — кимна Хитасура. — Фукуда работи за Големия Езо, основния ми враг... Същевременно обаче имаме сигурни доказателства, че по време на убийството Фукуда е била на другия край на града...

— Втора жена убиец? — изгледа го продължително Тори. — Коя може да е тя?

— Идваш точно навреме, Тори-сан — промълви с блеснали очи оябунът. — Вече съм вдигнал на крак всичките си хора и скоро ще открием неизвестната жена!

— Имаме резултат! — подхвърли Хитасура, притиснал мобифона до ухото си.

— Как? — изгледа го Тори. — Нали не разполагаш с описание на жената, която е ликвидирала Гийн? И нищо не доказва, че тя е свързана с убийството на брат ти?

— Засякохме Фукуда — отвърна оябунът. — Тя знае всичко, остава да я принудим да говори...

— Каква е тази Фукуда, която постоянно споменавате? — намеси се Ръсел. — Нима наистина е жена убиец, която действа за Якудза?

— Точно така — отвърна Тори.

Микробусът продължаваше пътя си из улиците на Токио. Хитасура не изпускаше мобифона, по който информацията за претърсването на града пристигаше като пълноводен поток.

— Не съм знаел, че Якудза прибегва до помощта на жени — поклати глава Ръсел.

— Така е — съгласи се Тори. — Но Фукуда е изключение.

— Това до голяма степен е вярно — обади се Хитасура, временно прекратил телефонните разговори. — Фукуда е жена, която... хм... е успяла да си извоюва мястото сред Якудза.

— При това насилствено — намръщено добави Тори. — С кръв и жестокост е обърнала вниманието на оябуните върху себе си...

— Само на някои — поправи я Хитасура. — Много оябуни не биха я приели за нищо на света.

— Въпреки че върши работата си далеч по-добре от мъж...

Хитасура се намръщи при забележката ѝ, после изведнъж избухна в смях.

— Тори-сан също е изключение — уточни той. — Никога не бих си позволил да я подценя заради пола ѝ... — каза го така, сякаш очакваше поздравления за откритието си.

— Ако разбирам правилно мисълта на Хитасура-сан, той е убеден, че всяка жена убиец в този град би трябвало да е обучена от Фукуда — поясни Тори. — Следователно ключът на загадката е именно в нея...

— Чакайте малко — рече Ръсел и огледа лицата на събеседниците си с нарастващо внимание. — Какво ви кара да сте уверени, че тази висококвалифицирана професионалистка ще сподели тайните си с вас, дори и да я заловите?

Хитасура хвърли бърз поглед към Тори.

— Какво пропускам? — настоя Ръсел. Хитасура мълчливо му обърна гръб и той рязко се завъртя. — Тори?

Тя мълчливо взе ръката му и я положи върху лявото си бедро. Необичаен жест, натезжал от спомена за срещата им в библиотеката на бащиния дом, когато беше дошъл да я повика на работа... Тогава той сам я беше докоснал по бедрото: „Как се чувстваш?“ Във въпроса му имаше и намек за неясното бъдеще; примитивен, но многозначителен, натезжал от вълнение...

— Фукуда ти е счупила крака, така ли?

Въпросът беше зададен почти шепнешком, но Тори се намръщи и затвори очи, сякаш ослепена от режещата синкаво-бяла светлина на експлозията в тунела на метрото. Експлозия, която прогори веждите и косъмчетата по ръцете ѝ; която отново я накара да изпита неприятното чувство, че не пада, а се носи във въздуха... Там долу, в мрачната дупка, прокопана далеч под токийските улици... За миг не усети нищо, после взривната вълна я поде като перце, шокът изчезна и на негово място дойде болката — остра, пареща, нетърпима... Тялото ѝ натезжа като олово и се стовари върху релсите — две сребърни нишки, намазани с нещо мазно и гадно; нещо, което изсмукваше силите ѝ... После над нея се появи тържествуващото лице на Фукуда, ехото на тунела усили гласа ѝ, придаде особена тежест на думите ѝ: „Казах ти да не ми се пречкаш, но нямаше кой да ме чуе. Отне ми нещо, което беше твърде скъпо за мен. Сега ще платиш с живота си... — гласът прекъсна, задавен от гняв. — Заложила си на погрешния кон, драга! Рано или късно ще премахнем Хитасура — точно както премахнахме и теб! Няма да ни е много трудно, повярвай ми!“

После Фукуда изчезна, на нейно място се появи грохотът на приближаващия се влак. Локомотивът изскочи иззад завоя, релсите блеснаха под светлината на прожекторите му. А Тори лежеше върху релсите, без да може да се помръдне...

— Тори, Тори! — разтърси я Ръсел. — Добре ли си?

Тори бавно извърна бледото си лице към него.

— Не — дрезгаво прошепна тя и очите ѝ се заковаха в неговите. — Описах пълен кръг, Ръсел... Отново съм там, откъдето тръгнах. Веднъж победих смъртта, сега ще трябва да опитам отново...

ОСМА ГЛАВА

Архангелское, Звездното градче, Москва, Токио

— Чухте ли последните новини, другарю? — попита младежът с дългите коси. — Направили са нов удар!

— Кой е направил нов удар? — попита Валери.

— „Бялата звезда“. Вече са въоръжени и организирани, имат истинска армия. Нападнали са индустриалния център Кицим и са го разрушили до основи!

Валери Бондасенко седеше на пейката под самотната бреза и гледаше към горичката, зад която се гушеше Архангелское. От едната му страна се беше настанил дългокосият, от другата — дъщеря му. Мълчалива и затворена, като далечна звезда. На склона зад тях се издигаше мрачната сграда на лудницата.

— Така ли? — проточи Валери. — Аз пък чух, че в центъра станала малка авария, но всичко е под контрол... — Кицим беше центърът на съветската военна промишленост, в който вече петдесет години действаша няколко мощни ядрени реактора. Преди около три години там започна масово подновяване на съоръженията, но това стана едва след няколко последователни инцидента в старите реактори, довели до смъртта на една трета от работещите в комплекса и техните семейства, настанени в секретно градче, което дори нямаше име...

— Откъде черпите сведенията си, другарю? — засмя се младежът. — Вероятно от ТАСС... — Главата му тъжно се поклати, погледът му изобщо не се насочи към Валери. — Господи, колко лесно се манипулират хората!

А Валери неволно си помисли за начина, по който президентът беше започнал да подменя членовете на ЦК със свои хора. Това според него беше огромна грешка. Защото култът е нещо опасно — историята на Русия неведнъж го беше доказала.

Президентът искаше да стабилизира централната власт, това му беше необходимо за оформянето на новия култ. За тази цел се беше обърнал към военните — един доста неразумен ход. Срещу помощта на генералите той отпуснаше все по-голяма финансова помощ на и без

това раздутия военен бюджет, това неизбежно доведе до криза останалите сектори на икономиката.

Сега трябваше да плаща за укрепването на властта си. Страната беше залята от стачки и бунтове, икономиката се разпадаше. В тази обстановка на остра поляризация беше неизбежно възникването на националистически и терористични организации като „Бялата звезда“...

Валери потръпна и направи опит да се отърси от мрачните мисли. Стисна безжизнената ръка на дъщеря си, сякаш се опитваше да ѝ припомни, че все още е тук, близо до нея... Страшно много му се искаше да усети някаква реакция, да види някакъв блясък в очите ѝ, да чуе произнесените ѝ слова: „Зная, че си с мен, татко... И това ме кара да се чувствам по-добре...“

От това състояние го извади младежът, който изведнъж се обърна и заби поглед в лицето му.

— Заблуждавате се, другарю — убедено рече той. — Всичко е дело на „Бялата звезда“. Те са взривили бетонните охладители, построени от затворници. Те са отворили пропуканите корпуси на старите реактори с дефектни пръти гориво, те са изровили небрежно захвърлените капсули с отработен плутоний, които са в състояние да заразят цял Сибир. Чух, че целият район е евакуиран. Властите вече не могат да накарат глупаците от някакво градче без име да разчистват руините, както е станало през петдесет и седма. За две години от лъчева болест са умрели над хиляда души. За десет години са ги последвали други две хиляди и седемстотин, развили различни форми на рак. — Младежът отново се засмя, но този път в усмивката му имаше нещо мрачно. — Всички те са получили обещаните отпуски... Дори по-продължителни, отколкото са очаквали...

Валери стискаше бялата ръка на дъщеря си и мълчеше. Синкавите венички под полупрозрачната кожа му напомняха за голи брезови клонки, безнадеждно поклащащи се под зимното небе на Украйна, покрити със замръзнал сняг.

— Звездите — беше казал баща му през една от последните нощи в живота си. — Спасението ни е в звездите... Те изглеждат хладни и жестоки, Валери Денисович, но аз зная, че това не е така. Жестокостта царува тук, в Киев, столицата на победена Украйна...

Валери остана до баща си докрай. Нощите му се превръщаха в часове, часовете — в минути. После очите му се склопиха. Миг по-късно над заснежените покриви се издигна кървавочервеният диск на слънцето.

Седнал до равнодушната фигурка на единственото си дете, Валери не можеше да мисли за баща си без в главата му да се появят ужасяващите картини на Соловки.

В края на двадесетте и началото на тридесетте години остров Соловки в Бяло море беше превърнат в един от най-ужасните концлагери на Съветския съюз. Там изпращаха тъй наречените антисъветски елементи, голяма част от които бяха украински селяни, на които беше лепнат етикетът „кулаци“.

Чичото на Валери беше такъв кулак. След като го застреляха на улицата, защото говори на родния си език, баща му реши да промени нещата и постъпи в армията. Не къде да е, а в Първи сибирски кавалерийски корпус, получил по-късно славата на едно от най-силните и независими армейски подразделения.

Замисълът на баща му беше прост — постъпвайки доброволец в Сибирския корпус, той се надяваше да намери път към своето отмъщение, да си го върне на руснаците. Но стана друго. Шест месеца по-късно, през есента на 1931 година, в Корпуса бяха изпратени руски политкомисари, които имаха задачата да ликвидират всеки, който се занимава с антисъветска пропаганда. Времената бяха такива. Корпусът беше станал прекалено силен и Москва предприе съответните мерки.

Бащата на Валери попадна за кратко време в затвора, после го изпратиха на Соловки. Без съд и присъда, без шанс да се защити и отхвърли обвиненията. Достатъчно беше, че е украинец. Всички украинци бяха третирани като потенциални престъпници.

— Точно в това ме превърнаха руснаците — сподели с Валери той години по-късно. — В опасен престъпник.

Храната в Соловки (доколкото я имало) се изчерпвала със самун черен хляб и някаква хладка помия, в която плували парчета премръзнала ряпа. За дрехи дори не ставало въпрос, всеки се оправял както може. Да не говорим за отопление...

Една седмица след като баща му пристигнал в лагера, положението станало нетърпимо. Там имало толкова много затворници, че управата решила да премести част от тях другаде.

Бащата на Валери мрачно наблюдавал как хората се бият и блъскат, за да попаднат в конвоя. Всички били убедени, че където и да ги отведат, условията ще бъдат по-добри от тези на мрачния остров.

Той също попаднал в числото на „избраниците“, но в суматохата успял да се измъкне и се проснал по очи между посинелите трупове на майка и дете, мъртви от предишния ден. Няма нито какво желание да бъде транспортиран в неизвестна посока. По-добре познат дявол, отколкото непознат ангел, казал си той.

Два месеца по-късно невидимата, но вечно жива информационна система на затворниците донесла информация за хората от конвоя. Откарали ги в Сибир, подгонили ги към устието на замръзналата река Васюган и просто ги зарязали там. Без дрехи, без храна... Всички загинали.

Бащата на Валери изкарал в Соловки малко повече от три години. Оцелял, въпреки че изгубил два пръста на ръката си и четири на краката от премръзване, въпреки че отслабнал с близо тридесет килограма. Крадял храната на умрелите, не отказвал и жилавото месо на стражевите кучета, допуснали небрежността да се въртят около затворническите бараки, научил се да лови риба под леда.

Избягал през една безкрайна нощ, изпълнена с лепкав сняг, истеричен кучешки лай и яростна стрелба. Ранили го, но успял да се измъкне. Шест седмици по-късно стигнал родния Киев, но краката му окончателно премръзнали. Трябвало да ги ампутират, за да спасят живота му.

— Хайде, какво чакате? — крещял на лекарите той. — Режете! Какво толкова ще стане? И без това имам само шест пръста!

Но Соловки отнел не само краката, а и душата му. Непрекъснатата борба за оцеляване сред замръзналите трупове, вонящото кучешко месо и масовите разстрели, ставащи пред очите му, постепенно го лишили от всичко човешко. Вече не можел да мисли за родината си както преди. Соловки оставил печата си в душата му завинаги, също както и убийството на брат му. Кипял от гняв, но този гняв бил насочен навътре, вместо навън...

Валери му попречил да опре дулото на пистолета в слепоочието си. Сторил го по единствения възможен начин, без дори да съзнава това.

— Искам да придобия опит, татко — казал му той. — Искам да разбера какво означава да си украинец... Кой, освен теб може да ме научи на това?

„А сега бащата съм аз, въздъхна Валери Бондасенко, седнал до безчувствената си дъщеря в двора на лудницата. Искам да ѝ предам това, което научих от теб, татко... Но тя не ме чува и не ме разбира...

Това означава ли, че те спечелиха, татко? Нима руснаците ни победиха със своя терор, лишавайки ни от историческо минало и културно наследство? Не, не е така! Аз не съм забравил наученото от теб, зная как да крия омразата си толкова дълбоко, че никой нищо да не разбере...

Не, руснаците не са спечелили... Но не са и загубили. Все още...”

Поредното посещение при човека, който трябва да е Бог, въздъхна Марс Волков, настанил се удобно в чайката, която го отнасяше към Звездното градче.

Не бързаше да напусне затопленото купе, вместо това отново пушна запис на последния си разговор с Героя.

„Не зная какво стана с мен... Преди старта не се отличавах с особено чувство за хумор. Може би съм се променил, докато бях там, горе — между рая и ада...”

Макар и театрален, жестът с изключването на системата за наблюдение беше много добро хрумване, доволно си помисли Марс. Освен това беше съвсем истински — системата наистина беше изключена. Постъпи мъдро, като не уведоми предварително обслужващия персонал на долния етаж. Техните протести и предупреждения бяха кремът върху тортата — реални като самия живот. Защото Героя и противният му партньор Арбат нямаше да бъдат заблудени дори от най-опитните актьори на света. Марс отдавна си беше признал, че допусна сериозна грешка с докарването на проклетия делфин. Но стореното — сторено, вече нямаше как да го отстрани...

„Много хора са убедени, че лъжеш или просто нямаш ясни спомени...”

„Ти от тях ли си?”

В крайна сметка последният разпит протече добре, въздъхна Марс. Беше достатъчно благоразумен, за да не се опитва да заблуждава Героя, особено на този етап. Най-сетне получи така желаното надмощие в продължителния интелектуален двубой, но това съвсем не означаваше, че ще подцени възможностите на Героя. Дори забележката, че му е дошло до гуша от този продължителен сблъсък, беше съвсем искрена. Въпреки това той съвсем не беше такъв, какъвто се представяше пред Героя — бунтар и отцепник от общоприетите порядки. Манипулираше фактите майсторски, като истински професионалист. Предпочиташе редактираната за целта му истина, вместо откровената лъжа. Затова при последния разпит беше скрил микрофон в дрехите си, същото щеше да стори и сега.

„Трупът отвори уста и...

Не, не! Това не е сцена от филм на ужасите... Той не възкръсна, не оживя като някакво зомби... беше нещо съвсем друго...“

Марс протегна ръка и изключи магнетофона. Какво се беше случило там, горе, между звездите? Загадката го вълнуваше все по-силно, превръщаше се в неразделна част от живота му...

Остана на мястото си няколко секунди по-дълго от обикновено, главата му напрегнато работеше. После затръшна вратичката на чайката и се подложи на сложните процедури за сигурност.

Героя беше в компанията на Татяна — ниска руса жена с яко телосложение и широко разположени сиви очи, твърда като гранит. Широките рамене и тесният таз издаваха бивша атлетка. Беше различна от Лара, но по свой начин привлекателна.

— Добро утро — поздрави го тя от края на басейна. Банският ѝ костюм беше много оскъден, особено около горните краища на бедрата. Марс го намери прекалено екстравагантен. Трябва да им напомня да носят по-скромни атрибути, рече си той.

Кимна с глава и вместо поздрав попита:

— Къде е Одисей?

Арбат изскочи на повърхността на водата, стрелна се към него и го обля с обилна струя. Ръцете на Татяна се вдигнаха пред устата ѝ, но не успяха да прикрият усмивката.

— Под душа — отвърна тя, бързо възстановила предишния си строг вид. Пристъпи към Марс и му подаде голяма хавлия.

— За какво, по дяволите, му е необходим душ? — намръщено попита Марс. — И без това по цял ден кисне в проклетия басейн...

— Никога не влиза във водата, преди да си е взел душ — отвърна Татяна.

Разнесе се рязък звън, жената се насочи към вратата от матирано стъкло в ъгъла. Плисъкът на вода затихна, миг по-късно Татяна се появи отново, вдигнала Героя на ръце.

Одисей не каза нищо, преди да бъде пуснат в басейна. Усетил гальовното докосване на водата, той се освободи от прегръдката на Татяна и се плъзна в дълбокото с пъргавината на змиорка. Гладкото му, напълно лишено от окосмение тяло блестеше като намазано с олио. Арбат го посрещна със серия щракащи звуци, на които получи забързан отговор.

Едва тогава Героя вдигна глава към посетителя си:

— Днес си подранил...

— Добро утро и на теб — мрачно го поздрави Марс.

— В локва ли си паднал? — огледа го любопитно онзи. — Доколкото зная, навън не вали дъжд...

— Делфинът... — с крайчеца на окоето си Марс забеляза скритата усмивка на Татяна. — Проклетият ти делфин реши, че това е най-добрият начин да се пошегува!

— О, тя изобщо не е искала да се шегува — поклати глава Героя, след като изслуша продължителното кудкудякане на млекопитаещото. — Просто те е поздравила с „добро утро“...

— Не ставай глупак! Престани да изпробваш търпението ми!

— Ти също — усмихна се Одисей. — Така сме квит, макар че едва ли го разбираш... Бас държа, че непрекъснато се питаш какво, по дяволите, правя по цял ден в този басейн... Така е, нали? — не му даде време за отговор и продължи: — В това се крие шансът ти, другарю Волков... Сваляй дрехите и скачай при нас във водата. Само така можеш да разбереш за какво става въпрос...

Забелязал колебанието на Марс, Героя широко се усмихна:

— Още ли не си решил? Сега ще ти помогнем. Арбат? — Делфинът направи прекрасен скок, плътна струя вода изскочи от устата му и обля лицето на Волков. Едрото тяло се върна обратно с оглушителен плясък, пръските измокриха посетителя до кости.

— Е, вече нямаш кой знае какъв избор, другарю! — провикна се с доволна усмивка Одисей.

Стиснал зъби, Марс реши да не показва с нищо, че е изгубил първия рунд. Но достойнството му го принуди да възрази:

— Нямам бански костюм...

— Това са глупости — отвърна Героя. — Аз нямам нужда от бански, следователно и ти не трябва да се притесняваш...

Марс не намери подходящ отговор на това, обърна се и отиде в кабинката на душа да се съблече. Върна се гол, с пешкир около слабините.

— Хей, Волков — провикна се Одисей. — Добре дошъл на острова на Полифем Циклопа!

Марс пристъпи към стълбичката с намръщено лице и бавно влезе във водата, като умишлено избягваше да гледа Татяна, вече успяла да цопне редом с Героя.

Арбат издаде серия от пронизителни звуци, гмурна се под повърхността и започна да кръжи около групата. С чувство на внезапна тревога Марс установи, че се намира във владенията на животното, безпомощен като пеленаче. Какво може да му направи проклетият делфин? Изглежда нищо, само дето кръжеше около него и щракаше като шантав... Нито за миг Арбат не показва желание да го доближи.

— Във водата е по-лесно — обади се Героя, след като делфинът най-сетне престана да вдига шум.

— Кое по-точно? — попита Марс.

— Животът — отвърна Одисей, отправил поглед към тавана, върху който играеха отблясъци. — Мисля, че и сам можеш да усетиш това — очите му бавно се сведоха и Марс видя, че днес имат металносив цвят, твърди и загадъчни. — Но може би те надценявам...

— Надявам се да не е така — отвърна Марс.

— Ще видим.

Марс помълча известно време, после вдигна глава и започна:

— Искам да се върнем към нещо, което спомена при последния ни разговор... Към онези неописуеми багри, които си видял в... в очите на Менелай след смъртта му... — Почти беше забравил името, което Героя държеше да използват. Менелай — един от гръцките военачалници, взел участие в обсадата на Троя — човекът, който

според Омир е бил духовен брат на Одисей, а едновременно с това и негова пълна противоположност... — Божествените багри, както ги окачества ти... Любопитно ми е да разбере защо използваш именно този термин... Без съмнение би могъл да използваш и други, нали?

— Други? — изгледа го продължително Одисей. — Какви си те, познаваш ли ги? Не, едва ли... Тук ти тънеш в мрак като всички останали... Аз съм единственият ви фар...

— Така е — призна Марс. — Но защо именно Бог?

— Страхувам се, че в крайна сметка отново опираме до него — поклати глава Одисей. — А ти каза, че не желаш да говорим за Бога...

— Промених решението си...

— Наистина? Много съм впечатлен... — Героя затвори очи, после въздъхна: — Е, добре, тогава ще говорим за Бога... Знаеш ли, че делфините вярват в Него? Арбат притежава съвсем ясна концепция за Бога, при това далеч по-съвършена от тромавите човешки представи... — Отново прозвуча така, сякаш той самият отдавна се беше изключил от обществото на хората. — Избрах термина „божествени багри“ просто защото е най-подходящ... Но нека се върнем на Арбат и на делфините изобщо... Техният ум действа по съвсем различен начин от човешкия, Волков... Умът на Арбат чертае едни особени спирали... Тя не познава логиката на линейното мислене... Интересно, нали? — очите му рязко се отвориха. — За нея Бог е Времето. Не денят и нощта — делфините не различават подобни понятия... Времето под формата на движение. Великото и вечно движение, което е съществувало преди живота, съществува по време на живота и ще продължи да съществува след него...

Марс направи усилие да следи мисълта на събеседника си.

— Добре — кимна той. — Но какво общо има всичко това с цвета в мъртвите очи на Менелай?

— Те не бяха мъртви — поклати глава Одисей. — Мъртво беше тялото му, превърнато в куха черупка от космическите ветрове. Но очите му бяха нещо различно. Като проводник, по който продължаваше да тече ток...

— Какво точно видя в тях?

— Ето, именно тук се крие фундаменталната ви грешка — въздъхна Героя. — Не видях нищо вътре в тях. По-скоро гледах през

тях — сякаш изведнъж се бяха превърнали във фантастичен телескоп, през който зърнах другото място и другото време...

Марс затвори очи и разтърка с пръсти клепачите си. Получи остро главоболие, вероятно защото не знаеше как да окачестви този разговор... Задълбочен или просто смешен?

С луд ли разговаряше, или с... С какво? Какво по дяволите, се беше случило с членовете на екипажа на „Один-Галактика II“ докато всички уреди за наблюдение бяха блокирани? Ето на този въпрос трябваше да получи отговор, такива бяха и заповедите...

Дали Героя е бил трансформиран по неизвестен за науката начин, или просто си прави майтап на държавна сметка? Дали по този начин не си отмъщава за осакатяването?

Марс обаче си даваше ясна сметка, че вероятността за наличието на тайнствена трансформация е съвсем реална и никой няма право да я изключва от своите предположения. Но в какво се е превърнал този човек?!

— Ще те помоля нещо — тихо промълви той след проточилата се пауза. — Можеш ли да дадеш някакво, макар и съвсем бегло, описание за това друго място и друго време?

Одисей протегна ръка.

— Татяна, ела тук.

Жената покорно доплува до него. Двамата се хванаха за ръце и приближиха Марс. Тялото на Татяна се притисна плътно в неговото, той ясно усети натиска на твърдите гърди и плоския корем, грапавината на венериния хълм.

— Какво, за бога...

— Слушай ме много внимателно, Волков — изгледа го продължително Одисей. — Не се дърпай, това е чисто научен експеримент... Искам да си представиш следното: ти си все същият индивид, когото всички познават... Но едновременно с това усещаш гърдите и сексуалните атрибути на Татяна като свои, проникваш в кръвта и душата ѝ, възприемаш мислите ѝ... Можеш ли да постигнеш това? Предполагам, че не — отблъсна Татяна и добави: — Ето това имам предвид с другото място...

Марс се замисли, после внимателно попита:

— Означават ли това, че си открил присъствието на друго съществуване в мъртвите очи на Менелай?

— Да.

— И си се слял с това съществуване, макар и за определен отрязък от време?

— Не се слях — поклати глава Героя. — По-скоро ми беше позволено да надникна в него...

— Искам да помислиш внимателно, преди да отговориш на следващия ми въпрос — погледна го в очите Марс. — Искам да знаеш дали под „съществуване“ разбираш присъствието на някаква извънземна форма на живот?

— Не виждам какво друго може да бъде.

„Господи, ще полудея, помисли си с пламнала глава Марс. Толкова е сигурен, че май започвам да вярвам в лудостта му! Може би прекалено често то посещавам, може би лудостта е нещо, което наподобява заразителен вирус! Не, това просто е изключено!“ После изведнъж му хрумна, че ако Одисей действително е луд, тази лудост е от съвсем нов тип — нещо, което научните екипи не само не разбират, но дори не са в състояние да определят...

— Добре — кимна Марс. — Да оставим настрана дефиницията на другото място и да опитаме да изясним термина другото време...

— Може би ще се изненадаш, но този термин е по-лесен за обяснение — отвърна Героя. — Вероятно защото е пряко свързан с цвета между звездите, с цвета на Бога... Бог е Време, а аз видях именно Времето... Което няма нищо общо с миналото, настоящето и бъдещето.

— Сега вече нищо не разбирам — поклати глава Марс. — Нали още от Айнщайн знаем, че...

— Теорията на Айнщайн е погрешна — прекъсна го с категоричен тон Героя. — Макар и гениален, умът му е бил човешки, което означава наличие на определени граници...

— Но когато говорим за време, ние винаги се натъкваме на миналото, настоящето и бъдещето!

— Не е така, Волков — поклати глава Героя. — Аз видях как трите споменати форми на времето се обединяват, как се превръщат в един общ, могъщ поток... Изпитах чувството на човек, който броди из вековна гора и изведнъж се озовава на брега на безбрежен океан, непознат за никого...

Марс усети хладни тръпки по гърба си. Втренчен в Героя, той беше сигурен, че вижда как чертите на лицето му започват да се променят, да се превръщат в нещо друго...

— Бродейки във Времето, аз неизбежно се натъкнах на Съществуването — продължи след кратка пауза Героя. — Видях се едновременно в миналото, настоящето и бъдещето. Те бяха еднакви, а не различни... Нямаше младост, нямаше старост, нямаше смърт. Възрастта и смъртта са мит, Волков. Мит като всичко останало... — ръката му докосна бялата и гладка кожа на гърдите. — Тялото също е мит. То ни е необходимо за подкрепа на останалите митове, най-важни сред които са възрастта и смъртта. Без тяло ние ще бъдем в състояние да плуваме в океана на Времето.

Марс отново почувства как му се завива свят, докосвайки се до лудостта. Но все още не знаеше кой от потопените в басейна наистина е луд.

— По изражението на лицето ти отгатвам, че не ми вярваш — въздъхна Героя и сви рамене. — Но поиска да чуеш истината, нали? Не аз съм виновен, че не успяваш да я възприемеш... — в очите му се появи нещо като състрадание.

— Не мога да те виня за това, Волков. Ти не беше там, как да ми повярваш?

Марс дълго мълча, умът му внимателно обработваше чутото.

— Едно нещо ме безпокои... — промълви най-сетне той.

— Само едно? — иронично подхвърли Одисей.

— От това, което твърдиш, че си видял в Космоса, би трябвало да се завърнеш на Земята спокоен, изпълнен с мир... Но, доколкото си спомням, ти сам призна, че се чувстваш зле, че висиш между ада и рая... Очевидно душата ти е пълна с гняв, който понасяш трудно... Как ще обясниш това несъответствие?

Одисей се извърна към Татяна и кратко нареди:

— Искам да изляза!

Жената бързо го изнесе от водата, после се отдалечи.

— Нима ще...

— Бъди търпелив, Волков.

Главата на Арбат изскочи над водата, очичките ѝ изпитателно пробягаха по лицата на двамата мъже.

Татяна се върна със специалния инвалиден стол на Героя. Наведе се и с лекота прехвърли тялото му на седалката. Арбат започна да издава тревожни писъци, главата ѝ ту изскачаше над водата, ту се скриваше под нея.

Татяна хвърли една кърпа върху слабините на Героя, а той се усмихна и вдигна глава:

— Почакай ме тук, Волков... Поговори си с Татяна, сигурен съм, че това ще ти се отрази добре...

Моторчето на инвалидния стол зажука и Героя започна да се отдалечава.

Марс праметна ръце върху металния парапет в края на басейна. Дълго гледа спокойното лице на Татяна, после тръсна глава и промълви:

— Какво според теб става тук?

— Искате да знаете дали е луд, или не — уточни жената бодигард.

— До известна степен — призна Марс. — Трябва да знам дали говори истината. Дали действително се е изправил срещу извънземни, или мозъкът му е безвъзвратно увреден от космическата радиация...

— Но той може да разказва за това, което е видял в действителност, като едновременно с това пак си е луд, нали? — изтъкна Татяна.

Тонът ѝ беше съвсем като на Героя, Марс моментално го усети. Докато се чудеше какво да отговори, Героя отново се появи. Количката опря в парапета, очите му се сведоха към Марс, който продължаваше да стои във водата.

— Гняв и чувството, че се намирам в ада... — промърмори той, в ръката му се появи снопче фотокопирна хартия. — Това би трябвало да даде отговор на въпроса ти...

Ръцете на Марс бяха сухи и той веднага разлисти фотокопията. Ледената топка в стомаха му бързо започна да нараства. В ръцете му се намираше секретен доклад, който не само не би трябвало да бъде сниман, но дори не можеше да се види от всеки зад стените на Кремъл. В него се съдържаеше такова количество поверителна информация, че дори две трети от членовете на Политбюро не подозираха за съществуването му.

Забеляза, че ръцете му треперят и направи опит да се овладее. „Как е възможно някой да се добере до този доклад, смаяно се запита той. И този някой да се окаже в пряка връзка с Героя?“ Спомни си, че космонавтът знае за тайните рапорти на Татяна и Лара, има представа за начините, по които го наблюдават, и бяга от тях сред водите на басейна... Вдигна глава и заби очи в лицето на Героя. Гледаше го така, сякаш за пръв път го виждаше. „Света Богородице, що за същество сме допуснали сред нас?!“

Устата му изведнъж пресъхна, наложи се да преглътне няколко пъти, преди да си възвърне дар слово.

— Това не би трябвало да попада пред очите ти — промълви той. Нямахме смисъл да пита Героя откъде се е сдобил с фотокопието. Знаеше, че никога няма да получи отговор, нито пък беше в състояние да изтръгне този отговор насила. Единствената му надежда беше Героя доброволно да му разкаже за това.

— Не би трябвало, но все пак попадна — отвърна Героя. — Вътре с подробности се описва един от експериментите, които е трябвало да бъдат проведени по време на полета на „Один-Галактика II“. Странното е, че нито аз, нито Менелай бяхме информирани за него...

— Това важи и за всички останали — вметна Марс.

— И аз трябва да се почувствам по-добре, така ли? Да ми стане радостно и спокойно на душичката, че не само ние сме били държани в неведение? — Одисей сведе глава, сякаш се вслушваше в някакъв таен глас. — Но ние бяхме *опитните свинчета*, да ви вземат мътните! — изрева той с такава сила, че Татяна изненадано подскочи.

Марс се раздвижи. Изведнъж си даде сметка колко е беззащитен в момента, отпуснат във водата точно под Героя.

— Подложили сте ни на въздействието на космически лъчи! — продължи с безпощаден тон Героя. — В скафандрите ни са били монтирани специални филтри, които са ограничавали това въздействие до поносими граници!

— Не е вярно — прочисти гърлото си Марс. — Подобни планове наистина бяха обсъждани, но в крайна сметка ги отхвърлихме.

— Лъжеш! — цъкна с език Одисей.

— Помисли малко — умолително го погледна Марс. — Нима американците биха се съгласили на нещо, което би застрашило

внимателно планираната им програма? Бяхте облъчени случайно, по трагично стечение на обстоятелствата! Нещо се обърка...

— Ще ти кажа точно какво се обърка! — прогърмя Одисей. — „Один-Галактика II“ изобщо не беше изстрелян, за да достигне до Марс! Единствената причина за полета са били именно вашите експерименти с космическото облъчване!

— Не, не! — изкрещя Марс, окончателно изгубил самообладание. — Ние не сме чудовища! Защо искаш на всяка цена да ни изкараш такива? Какво е станало с теб?

— Прекрасно знаеш какво! Облъчен съм до мозъка на костите, точно според вашите тайни замисли! — лицето на Героя беше разкривено от гняв, напълно прогонило задръжките. — Превърнахте ме в шибана лабораторна мишка, да ви вземат мътните! При това само защото част от тъпаците, които кой знае защо наричате учени, са били обзети от натрапчивата идея, че ограниченото облъчване с космически лъчи може да компенсира щетите, които нанася продължителната безтегловност!

Ръцете на Героя се свиха в юмруци.

— Имаш ли представа какво ми сторихте? — попита вече тихо той и отчаяно поклати глава. — Всъщност това няма никакво значение. Дори и да имаш, едва ли ще ти пука кой знае колко, нали? И ти си безсърдечно копеле като всички останали... Така казва й делфинът, знаеш ли? „Няма сърце, няма душа“... Това е приблизителен превод на звуците, които издава... — После десният му юмрук бавно се разтвори: — Ето ти един малък подарък... — нещо блестящо цопна във водата до Марс. — Късче чист плутоний!

— Господи Исусе! — изкрещя Марс и дори не разбра кога изскочи от басейна. — Ти си луд! Ти си убиец!

Тялото му се разтърсваше от могъщи спазми, напълно парализирано от страх. Никой не му подаде кърпа да се избърше. Сърцето му лудо препускаше, вътрешностите му се преобръщаха. Беше сигурен, че се напика в момента, в който направи опит да изскочи от водата. Всичко това стана, тъй като Марс беше от хората, които отлично познават последиците от радиационната зараза.

— Спокойно — усмихна се Одисей и хвърли доволен поглед към бялото като вар лице на Марс. — Това беше обикновено камъче, което покрих с безвредна боя от радий... — Възбудата внезапно го беше

напуснала. Арбат го засипа с щракащи звуци, усмивката на лицето му се разшири. — Арбат казва, че си пикал във водата... Бая те хвана страх, а? Така може би ще разбереш по-добре какво сте ми сторили...

— Но ние не...

— Стига! — мрачно го прекъсна Одисей. — Някой друг ден ще ми обясниш...

Разпитът приключи.

Увиснала между сън и действителност, Хоно още веднъж преживя всичко, което беше сторила. Гневът ѝ по отношение на Гийн и физическото му ликвидиране бяха само малка част от блестящата пътека, по която щеше да се завърне към действителността...

Една нощ, беше на не повече от осем години, тя неволно подслуша разговора на родителите си. Беше болна, имаше температура и не можеше да спи.

Отначало просто гледаше през прозореца. Имаше пълнолуние, планините, по които толкова много обичаше да се катери, синееха в нощта. Веднъж успя да зърне някакви мъждукащи светлини — високо горе. Беше убедена, че те са запалени от боговете, които живеят там. И започна да им се моли да я освободят от проклятието.

Беше лято, фузумата на родителската спалня беше дръпната. Хоно виждаше силуетите им през тънката оризова хартия, ясно очертани от хладната лунна светлина. Приличаха на герои от пантомима, смътно осветени от фенерите на сцената.

— Сънувах дъщеря ни — промълви майката на Хоно.

— Не искам дори да чувам името ѝ! — сопнато отвърна Нобору, нейният баща.

— Налага се! — ръката на единия силует се вдигна и дръпна ръкава на другия. — Сънят беше истинско прозрение. Беше посред зима, всичко тънеше в дълбок сняг. Само дърветата стърчаха голи и сякаш опожарени...

Живеехме на уединено място, не зная точно къде. Хоно се събуди. Беше болна, както сега... Искаше да се облекчи. Изнесох я навън, сред дълбокия сняг. Не ме питай защо. Тя клекна, а аз се изправих над нея...

После, с крайчеца на окото си, забелязах някакво движение. Обърнах се и видях една белка, която ме наблюдаваше със зачервени очи. Беше черна като овъглените дървета, страхотно мършава. Бялата ѝ зимна козина така и не беше пораснала, зърната ѝ висяха ниско под корема... Уплаши ме лицето ѝ — продължи майката на Хоно. — От муцуната ѝ капеше кръв и аз изведнъж разбрах, че е убила мъжкия, за да нахрани децата си. А сега гледаше Хоно и кръвожадно се облизваше...

Преместих поглед към Хоно и с ужас видях, че от тялото ѝ излиза кръв, а не екскременти. Аленото петно на снега под нея ставаше все по-широко...

— Хиноеума, убийцата на съпрузи! — изръмжа Нобору. — Глупава жена, така и не успя да вземеш необходимите мерки!

— Трябва да направим нещо — проплака майката на Хоно. — Сънят ми е поличба, ще се случи нещо ужасно!

— Какво можем да направим?

— Заведи я при „Човека с едното дърво“!

Човекът с едното дърво беше отшелник, който живееше на самотно островче, намиращо се край южните брегове на Япония.

Прозвището му идваше именно от това голо късче екала, на което през лятото непрекъснато валеше дъжд, а през зимата го затрупваше суграшица, подгонена от ураганните ветрове. На практика островчето изглеждаше така, сякаш не беше от камък, а се крепеше единствено на могъщите корени на огромен бор, заемащи девет десети от цялата му площ.

Нобору се съгласи. Двамата с Хоно дълго пътуваха на юг. Найсетне пристигнаха и той нае малка лодка, с която се прехвърлиха при Човека с едното дърво.

Отшелникът се оказа гърбаво джудже с несъразмерно голяма глава и майmunско тяло. Хоно се изплаши и потърси укрытие зад гърба на баща си.

— Дъщеря ми е „хиноеума“, имала нещастieto да се роди на шестдесетия ден от Годината на коня — обясни причината за посещението си Нобору. — Ние с майка ѝ се опасяваме, че един ден ще убие съпруга си...

Човекът с едното дърво втренчи в Хоно страшните си, матирано черни зеници. Мълвата твърдеше, че е индонезиец, емигрирал от

тайнствения архипелаг преди много години. В ръцете му се появиха пет обгорели черупки от костенурка.

Три пъти подред ги хвърляше на земята и ги вдигаше, като междуременно приклякаше, присвиваше рунтавите си вежди и внимателно четеше тайнствените йероглифи, изписани от вътрешната им страна.

Най-накрая вдигна глава и се втренчи в Нобору. Беше отпуснал ръце на коленете си, в позата му наистина имаше нещо маймунско.

— Можеш да я убиеш — каза той с неочаквано писклив глас.

Хоно потръпна, а Нобору успокоително я притисна до себе си.

— Да не си полудял? — извика той. — Това е моята плът и кръв! Каквото и да става, тя е мое дете! Няма да позволя и косъм да падне от главата ѝ!

Човекът с дървото кимна, сякаш беше очаквал този отговор.

— Другата възможност е да я оставиш при мен.

— За колко време? — попита Нобору.

— Ще се върне при вас, когато трябва — изправи се отшелникът.

— Но аз трябва да зная — настоя Нобору. — Какво ще кажа на жена си?

— Ще ѝ кажеш да забрави, че е имала дъщеря — рече Човекът с дървото. — Да мисли за други неща, иначе няма да преживее раздялата...

Нобору си тръгна, а Хоно горчиво се разплака. Изтича до брега, без да обръща внимание на острите камъни, които режеха подметките и нараняваха краката ѝ.

— Татко, татко! — викаше тя.

Но Нобору гребеше, без да се обръща, лодката скоро изчезна сред оловните вълни.

Хоно се строполи на брега и безутешно заплака. След известно време усети, че нещо я вдига във въздуха. Отвори очи и с изненада установи, че Човекът с дървото я носи на ръце с лекотата, с която се носи чувалче ориз.

— Защо плачеш, мъничка моя? — попита той. — Това е ново начало за теб, шанс да живееш, вместо да умреш...

— Искам да си ида у дома! — извика Хоно.

— Разбирам те — кимна отшелникът. — Именно там те водя, у дома...

За по-малко от година островчето наистина се превърна в дом за Хоно, но това беше напълно в реда на нещата. Децата са далеч по-приспособими от възрастните. Нобору например никога не би успял да свикне с промяната...

Оказа се, че Човекът с едното дърво е безкрайно интересен. Хоно жадно попиваше всичко, което излизаше от устата му. Онова, което не разбираше, просто оставяше настрана и разсъждаваше над него нощем, вперила поглед в звездите, които блещукаха между клоните на Единственото дърво. С изненада откри, че ѝ харесва да бъде сама, да слуша тътена на прибоя и крясъците на чайките, да гледа величественото дърво и да се вслушва в шепота на звездите.

— Мисленето е нещо, което изисква време — каза Човекът с дървото още в началото на престоя ѝ. — Изисква и усилия, тъй като сама трябва да решиш кои мисли са полезни за теб и кои ти вредят... Трябва да гледаш на ума си като на градина, която изисква неотклонно внимание... Трябва внимателно да изучаваш начините, по които можеш да я поддържаш, да търсиш тишината и уединението, които единствени могат да ти помогнат в това отношение...

Хоно използваше звездите като фокус. Те бяха толкова далеч, че не можеше да ги докосне дори със своето „ва“, за чието могъщество двамата с отшелника упорито работеха всеки ден. Но стремежът ѝ да се докосне до звездите беше изключително полезен, от непосилната задача духът ѝ укрепна, волята ѝ се закали.

Нощем Хоно прехвърляше в главата си наученото през деня. Сякаш мъдростта на отшелника беше шепя скъпоценни камъни, които трябва да бъдат огледани от всички страни.

По този начин запомняше всичко, превърна се в превъзходен ученик. Паметта ѝ беше изключителна. Никога не проявяваше признаци на умора и отегчение, всичко ѝ беше интересно...

Човекът с едното дърво я запозна с основите на дзен-будизма и шинтоизма, правилно преценил, че религията е най-добрият фундамент за образованието. После предпазливо я поведе към тайните на Тао и философията на Лао-тцъ. Дойде време да я запознае с идеите на майстора — стратег Сун Тцу и изключителния воин Миямото Мусаши. Физическите упражнения вървяха редом с гимнастиката на ума. Хоно бързо усвои основните принципи на редица бойни изкуства: тай-чи, жиу-жицу, айкидо, карате и кенжуцу.

Тази система на обучение беше съвсем традиционна, но само ако се прилага при млади момчета. За момичета тя беше напълно немислима. На всичкото отгоре Човекът с едното дърво запозна Хоно с онези особени философски теории и физически дисциплини, които беше усвоил през дългите години на скитничеството си из Индонезийския архипелаг.

— Ти никога няма да бъдеш като обикновените жени — каза ѝ една вечер той. От заселването ѝ на острова бяха изминали шест години. Наченките на бюст вече ѝ личаха, между бедрата ѝ се появиха фини черни косъмчета. Часове преди този разговор получи първото си кръвотечение, изправена на брега на бурния океан, отправила поглед към червения диск на залязващото слънце...

Знаеше какво означава това кръвотечение и го прие с пълно спокойствие. Но част от съзнанието ѝ беше съхранило спомен за майчиния сън, картината пред очите ѝ беше жива и ясна, сякаш всичко беше действителност. Детето хиноеума отново видя червеното петно върху снега, гладните очи на мършава белка...

— Но аз си оставам „хиноеума“ — горчиво промълви тя и сведе поглед към загрубелите си длани, зачервени от търкане. — И съм все така нечиста...

— Ти никога няма да бъдеш като обикновените жени — повтори Човекът с едното дърво, хвана я за ръка и я поведе към средата на островчето, където се издигаше стволът на могъщия бор, огромен като къща. Накара я да седне с гръб към грубата кора и сам се отпусна до нея. — Но така е по-добре... Направих всичко възможно за прочистване на духа ти. Тялото е без значение — то винаги може да ти изневери...

— Никога няма да ми изневери! — поклати глава Хоно.

Ръцете на отшелника се разпериха:

— Когато се върнеш на Голямата земя, всичко това ще се стопи и изчезне.

— Не, няма!

— Ще ти се стори като сън — държеше на своето той. — И това ще бъде естествено, такъв е животът... Ще продължаваш да съзряваш и ще се превърнеш в жена... Точно тогава тялото ще те предаде... Ще поискаш това, което искат всички жени: съпруг, семейство, дом...

Но твоят път е друг. Ти си „хиноеума“ и всеки опит да водиш нормален живот ще завърши с катастрофа. Затова те съветвам да бъдеш твърда по отношение на слабостите си. В мига, в който почувстваш, че имаш нужда от любов и брак, веднага трябва да потърсиш онези сили, които вкорених в душата ти завинаги... Само така ще избегнеш съдбата на „хиноеума“ — жената, която се превръща в убиец на мъжа си.

Клепачите ѝ потрепнаха и се разтвориха, съзнанието ѝ бавно се завърна в настоящето. Очите ѝ се насочиха към бледите лъчи на слънцето, но видяха неподвижното тяло на младия мъж, на когото беше смазала ларинкса със собствените си ръце. Нима това беше станало само преди часове? Имаше чувството, че са изминали години...

Да, наистина бяха само часове. В съзнанието ѝ изплуваха ръцете ѝ, оплискани с неговата кръв. А в ушите ѝ прозвучаха тихите, почти нежни думи на Големия Езо: „Върнахме си дневниците на Саката, госпожо Канзей... Получихме и шифъра. Време е да тръгваме...“

Ирина и Наташа Маякова започнаха да се срещат всяка вечер, независимо дали това става след курса по актьорско майсторство или след поредното участие на Наташа в „Три сестри“.

Невинаги посещаваха заведения, често им беше по-приятно просто да се разхождат из улиците и парковете и да си приказват. Понякога се отбиваха в някоя квартална кръчма, хапваха по чиния зелева супа и отново излизаха навън, сред познатото обкръжение на родния град. Отделяха се от него бавно и почти незабележимо, създавайки един свой собствен свят...

Ирина продължаваше да изгаря от любопитство по отношение на връзката между Наташа и Валери Бондасенко. Не биха могли да се срещат късно през нощта, тъй като работещият актьор не може да си позволи нито пиянски нощи, нито безсъние — Ирина вече беше сигурна в това.

В същото време изпитваше все по-силни угризения от факта, че беше излъгала Наташа за името си. Вече не ѝ беше забавно да я наричат Катя Бороская, предпочиташе да чуе истинското си име от устата на Наташа. Но все още не знаеше как да ѝ обясни, че се казва

Ирина Пономарьова, че другото име е било фалш... Едновременно с това приятелските чувства не бяха в състояние да изтрият от паметта ѝ причината да потърси близост с тази жена — тя все още държеше да разбере същността на връзката ѝ с Валери.

Оказа се, че да шпионираш близък човек съвсем не е лесна работа. По време на продължителните разходки Ирина често забравяше първопричината да бъде в компанията на Наташа и се улавяше, че се радва на близостта помежду им. Това, разбира се, продължаваше само миг, после в душата ѝ трайно се настаняваше депресията.

Нощем, когато беше сама, тя неизменно мислеше за това ново приятелство. Струваше и се безкрайно несправедливо да открие сродна душа точно у човека, когото шпионира и оплита в мрежата на лъжите си.

Нощите ѝ с Валери станаха някак трескави, бурни, изпълнени с вътрешното ѝ безпокойство. Сексът помежду им се превърна в дива и изтощителна игра. След него Ирина заспиваше като камък, сутрин Валери дълго я будеше...

Но веднъж събудена, тя моментално се нахвърляше отгоре му, без с нещо да показва, че чува протестите му. Възсядаше голото му тяло, разтваряше бедра и започваше онази серия от необуздани движения, която неизменно водеше до пълната му ерекция. После се спускаше надолу, поемаше члена му в уста и не го изпускаше до мига на експлозията, разтърсваща тялото му като електрически ток.

Потънала дълбоко в оргията на саморазрухата, Ирина вече не беше в състояние да прави разлика между любов и страст. Възбудените стенания на Валери отекваха непрекъснато в съзнанието ѝ и ставаха особено силни, когато тайно наблюдаваше интимните му разговори с Наташа Маякова, а очите ѝ се пълнеха със сълзи на омраза и самосъжаление...

Ирина, Ирина, Ирина... Повтаряше името си беззвучно, като молитва, която напомня за истинската ѝ същност... Но бедата беше там, че тя вече не знаеше каква е истинската същност на Ирина Пономарьова. Връзката беше прекъсната неизвестно къде... Идентичността ѝ, собственото ѝ „Аз“ беше скрито толкова дълбоко, че тя вече не знаеше къде да го търси.

В апартамента на Марс лежеше будна до късно, нервна и незадоволена от несръчните му ласки. Гледаше в тавана и чакаше съня, през цялото време си повтаряше, че утре непременно ще признае на Наташа всичко, двете заедно ще получат шанс да започнат на чисто...

Но утрото настъпваше и тя мрачно поклащаше глава. Даваше си сметка, че е пропуснала времето за признание, че бедата вече е сторена. Не би могла да се върне назад, не би могла да понесе емоциите, които несъмнено ще придружават разкриването на истината. Дали Наташа ще ѝ прости, или категорично ще откаже да се вижда с нея? Ирина имаше мрачното предчувствие, че никога няма да посмее да узнае отговора на този въпрос... Просто защото отношенията ѝ с Наташа бяха прекалено ценни, за да ги загуби.

Същевременно си даваше сметка, че с всяка среща ги поставя под заплаха. Би могла да се изпусне с нещо, би могла да се натъкне на някой познат, който да я назове с истинското ѝ име... Но най-лошото беше, че мрази Наташа точно толкова, колкото я обича и държи на нея. Мрази я заради тайнствената ѝ връзка с Валери, същността на която Ирина все още не можеше да разбере и това я вбесяваше...

Започна да изпитва странното чувство, че животът ѝ се разпада на отделни фрагменти — сякаш е яйце, строшено с камък. В него липсваше нещо съществено, нещо от особена важност. Ирина бавно осъзна, че това е така отдавна, далеч, преди да подозира за съществуването на Валери...

В Америка за пръв път зърна частица от това, което ѝ липсва.

В Бостън се смесваше с младежите, напускащи университета на шумни тълпи, в Кеймбридж се разхождаше заедно с тях по широките булеварди. Ядеше пица и пиеше кока-кола като тях, купуваше дрехите си от техните магазини, слушаше тяхната музика: откъслечна от колите им, ясна в пицариите, оглушителна в дискотеките и нощните клубове.

Една вечер я поканиха на парти в местната пицария, заедно с всички останали. Отначало отказа, но после изведнъж си рече: защо пък не?

Никога в живота си не беше присъствала на по-шумен купон. Музиката дънеше със страхотна сила, чак зъбите ѝ тракаха от вибрациите. Но иначе беше фантастично. Душата ѝ се изпълни с чувство за свобода — подобно на това, което я беше обзело в тъмния театрален салон, затаила дъх пред играта на Елизабет Тейлър в „Кой се

страхува от Вирджиния Улф?“. Но едновременно с това и безкрайно различно...

Тук всичко ставаше спонтанно, без никаква формалност. Хора идваха и си отиваха, отвсякъде бликаше смях, темите за разговори варираха от Киркегор и смисъла на смъртта, през Уди Алън и смисъла на живота, за да стигнат до Том Круз и смисъла на секса... Атмосферата беше главозамайваща, страхотно привлекателна. Ирина беше сигурна, че може да се потапя в нея в продължение на дни...

Забеляза един младеж с кестенява коса, който постоянно я отмяташе от лицето си. Това се дължеше на особената му прическа — късо подстригана отстрани, но дълга отгоре и назад. Той я гледаше непрекъснато, вървеше подире ѝ през залата с толкова момчешка свенливост, че сърцето ѝ се сви от умиление.

В един момент младежът започна да танцува със слабо русокосо момиче, а Ирина се изправи на ръба на дансинга. При едно от движенията си той неволно се блъсна в нея, съдържанието на чашата ѝ се разсипа върху блузката ѝ.

— О, извинете — промърмори смутено кестенявият. — Много съжалявам.

— Няма за какво — отвърна Ирина. — Това е обикновена сода. — Младежът не сваляше очи от лицето ѝ и тя се принуди да добави: — Няма ли да се върнете на дансинга? Партньорката ви чака...

За втори път се сблъскаха в кухнята. Беше късно, тълпата започна да оредява. Ирина се готвеше да сложи късче студена пица в микровълновата печка, но младежът я спря.

— Не бива да използвате фолио — рече той. — Защото пицата ви ще се разлети из цялата кухня. — Прехвърли парчето в картонена чинийка и едва след това включи уреда.

Разделиха си затоплената храна.

— Вие сте руския, нали? — попита младежът.

— Да.

— Английският ви е чудесен — похвали я той. — Много бих желал и моят руски да е такъв...

— Говорите руски? — премина на родния си език Ирина.

— Страхувам се, че доста зле — отвърна той.

— Трябва ви практика, нищо повече — върна се към английския Ирина. Изведнъж откри, че не изпитва носталгия към нищо руско,

дори към езика си.

Младежът се приведе неочаквано и я целуна по устните.

— Цяла вечер си мечтая да го сторя — смутено поясни той.

— Но се опасявахте, че ще се обидя, така ли?

— Нямаше начин да зная това...

В това изречение се съдържаше цялото безпокойство, което свиваше душата ѝ. Защо се чувства толкова свободна в Бостън? Защо не ѝ е мъчно за Москва? „Нямаше начин да зная това...“ Там, в Русия, тя нямаше начин да знае какво представлява Америка, да не говорим за Бостън и този прекрасен квартал, наречен Кеймбридж... Изпълнен със солидни и малко старомодни сгради, но едновременно с това толкова авангарден, толкова жив... Един отделен свят, който правителството на нейната страна старателно криеше от своите поданици...

Озовала се най-сетне в леглото след прекрасното преживяване, тя дълго плака. Усещаше, че никога вече няма да харесва родния си дом, в съзнанието ѝ се появиха дълбоки съмнения относно целия ѝ досегашен живот... Съмнения, които завинаги щяха да останат там.

Най-лошото беше, че в момента, в който се върна в Москва, всичко ѝ се стори сън: прекрасното копrienено боди, което беше изпробвала в онзи магазин; величественият образ на Марта, пресъздаден от Елизабет Тейлър; безкрайният низ от пица и кока-кола; неизчерпаемостта на любопитството на младите хора към всичко и всички; шокиращата музика и още по-шокиращото облекло; младежът на онова парти, който я целуна в изблик на нежност и който каза онова обобщаващо чувство: „Нямаше начин да зная това...“ Всичко това изчезна, на негово място се появи сивото и грозно ежедневиe...

Превърна се в сън, в сладостен блян. Започна да сънува Кеймбридж постоянно, в мига, в който полагаше глава на възглавницата... Събуждаше се обляна в сълзи. Сякаш Кеймбридж беше нереален като Камелот, митичен като Авалон...

Чувството за загуба беше толкова болезнено, че дори близостта с Марс не беше в състояние да ѝ помогне. Сексът с Валери беше слаб опият, тя постепенно усети, че е доволна само когато коленичи пред олтара на църквата „Архангел Гавраил“. Молеше се за цел в живота, за онзи покой, който едва ли щеше да я споходи както преди...

А после, в една противна вечер, когато проливният дъжд ги прогони от московските улици, чудото стана.

— Знаеш ли, че най-прекрасните си мигове като актриса съм преживяла не тук, в Москва, а в Съединените щати? — внезапно попита Наташа. — Бях поканена да играя в Линкълн сентър, Ню Йорк... Чувала ли си за него?

— Никога не съм била в Ню Йорк — смотолеви Ирина. Усецаше, че сега е моментът да спомене за Бостън, но нещо я възпираше.

Намираха се в „Прага“, един ресторант на площад „Арбат“. Храната беше добра, тъй като тук се отбиваха чуждестранни туристи. Обслужването също — защото управителят познаваше Наташа. Извърнала очи към прозореца, Ирина гледаше как хората тичат под дъжда, вдигнали яките на дрехите си. За свое голямо смайване откри, че между нея и тези хора не съществува никаква връзка — сякаш дебелото стъкло ги разделяше безвъзвратно. Тя винаги щеше да е тук, на сухо и топло. А те са обречени на обратното — на студа и влагата.

„Добре, но те са в Москва, каза си тя. Къде тогава съм аз?“ Стана й тъжно, имаше чувството, че е затворник с доживотна присъда...

— Какво ти е, Катя? — попита Наташа и покри ръката й с длан. — Бледа си като вар.

Депресията на Ирина беше толкова дълбока, че изобщо не можа да си спомни коя, по дяволите, е тази Катя. Очите й с недоумение се спряха на загриженото лице на Наташа.

— Катя?

— Да, да — забързано кимна Ирина, успяла да се върне в действителността. Пое си дълбоко дъх, всичко изглеждаше нормално. И не съвсем... — Добре съм... Не зная какво ми стана, но за миг ми прилоша... Вече съм добре...

— Въпреки това настоявам да изпиеш чаша „старка“, момичето ми! — твърдо рече Наташа. — И хапни нещо, за бога! Нищо не си докоснала!

Наташа се върна на темата си едва когато отнесоха празните чинии и пред тях се появиха високи чаши със силен чай.

— Америка е толкова необичайна за нас — въздъхна тя. — Много бих искала да я видиш... Прекрасни гледки, великолепни звуци и вкусове... Свят да ти се завие! — засмя се и закачливо подхвърли: —

Една вечер се бях натикала в страхотно декадентски френски корсет, на тексаския финансист чак очите му щяха да изхвъркнат — замълча, после махна с ръка. — Не, стига! Мисля, че достатъчно те шокирах за тази вечер...

— Не се шокирам лесно — отвърна Ирина.

— Шокираш се и още как — засмя се актрисата. — Толкова си наивна, Катя! Но за това не си виновна ти, а примитивното образование в тази страна... Отдавна подозирам, че сме по-зле дори от страните на Третия свят, които уж подпомагаме... Струва ми се, че ние сме тези, които се нуждаят от помощ.

Наташа отпи глътка чай и продължи:

— Сега ще ти кажа нещо интересно, скъпа... По време на гастролола си в Ню Йорк се запознах с Едуард Олби. Беше дошъл да види играта ми, представяш ли си? Шанс, който каца на рамото само веднъж в живота! И аз се възползвах от него, можеш да бъдеш сигурна в това... Нямах никакво намерение да разговарям с най-великия драматург на нашия век в компанията на бавачките от КГБ, които постоянно се навъртаха наоколо.

И знаеш ли какво направих? Хванах Олби за ръчичката и изчезнахме! Да, точно така! А това, което научих от него, не бих научила от своя руски преподавател дори и след тридесет години следване! Защото той говореше истини. Езикът му беше образен и чист, истинска музика, която попивах с всички пори на кожата си. Имах чувството, че до този миг съм била мъртва, че всичко, което показвам на сцената, е било пропито от фалш. Той ми показва не само как да произнасям неговите реплики, а как да говоря въобще...

Наташа допълни чашата си, пусна вътре бучка захар и хвана лъжичката. Очите ѝ развълнувано блестяха.

— Говорихме цяла нощ... Огромен риск, но какво друго можех да сторя? Бях готова да платя за него, прекрасно знаех какво ме очаква в хотела... Оказа се обаче, че си имам ангел пазител, който бди над мен...

Вероятно този ангел пазител е Валери, помисли си със свито сърце Ирина.

— Разказвам ти всичко това заради гнева — продължи Наташа. — Гневът, който блика в твоята душа. Моят преподавател по актьорско майсторство твърдеше, че гневът е потисната дълбоко в душата

парализа... Колкото повече остарявам, толкова по-склонна съм да приема това негово мнение... — хвана ръката на Ирина и я погледна в очите. — Твоят гняв рано или късно ще си пробие път, скъпа... Няма да си в състояние да го контролираш и един Господ знае какви ще бъдат последиците...

През онази нощ в Ню Йорк Едуард Олби ми показва каква трябва да бъда. Станах нов човек. Защото той ми разкри не само своя свят, но и ми показва моя — нов, в съвсем различна светлина... Разбираш ли какво искам да ти кажа, мила? — очите ѝ гледаха топло, състрадателно. — Един ден и ти ще срещнеш своя Олби и той ще промени живота ти. Но трябва да действаш решително и да сграбчиш мига, също като мен... Ще си кажеш „нека всички вървят по дяволите“ и смело ще се гмурнеш... Повярвай ми, има моменти, в които човек мисли за последиците, но има и други — когато те престават да са от значение. Разбираш ли, Катя?

— Нямах представа колко влудяващо е да знаеш, че някъде, може би съвсем близо до теб, лидерите на „Бялата звезда“ действат спокойно, а ти не можеш да се добереш до тях! — въздъхна Марс.

Намираха се в апартамента му на площад „Востанная“, два дни след срещата между Ирина и Наташа.

— Успя ли да научиш нещо?

— Още не — отвърна Ирина и бавно пристъпи към прозореца.

Беше късна нощ, улиците пустееха. От време на време минаваше по някой военен камион и бученето му разтърсваше квартала. „Липсва ми дори уличното движение на Кеймбридж, въздъхна в себе си тя. Липсва ми оглушителната рок музика, момчетата и момичетата, които се смеят и танцуват или просто държат своите кутийки с кока-кола...“ Напоследък непрекъснато си спомняше за Америка, картините от живота там надничаха в съзнанието ѝ като риба през дупка в леда, реалният свят се стопяваше и изчезваше... В корема ѝ се появи някаква особена тежест — сякаш някой беше тикнал вътре навит на кълбо метален кабел, все по-трудно понасяше компанията на околните. Веднъж дори ѝ прилоша, не можеше да диша. Имаше чувството, че пропада в някаква черна дупка.

Чувстваше се виновна, но беше безсилна да промени хода на събитията. Съзнаваше, че все по-страстно търси дружбата на Наташа, а намеренията да се възползва от нея минават на заден план... Ами отношенията ѝ с Марс и Валери? Вече беше изгубила представа какво изпитва към всеки от тях. Имаше чувството, че би могла да живее без тях, напълно самостоятелно. Същевременно ги обичаше и мразеше, без да си дава сметка, че тези противоречиви чувства се дължат на бурята, която терзае душата ѝ. Сякаш беше попаднала в капан зад някакво странно огледало и не можеше да се ориентира накъде да върви, какви емоции да си позволи...

Положението ставаше все по-сложно, все по-трудно за контрол. Затънала безнадеждно в него, Ирина усещаше как се дави и става напълно безпомощна.

— Може би няма да оправдаеш доверието ми — кисело промърмори Марс.

— Не говори така!

— Защо? Дадох ти всичко — фалшиви документи, кола, възможност да отсъстваш от работа когато пожелаеш и да ходиш един бог знае къде... А какво получавам в замяна? Имаш ли с какво да се похвалиш?

„Всички тези неща ги получавам и от Валери, помисли си Ирина. Но Марс не трябва да подозира нищо, нито пък Валери. Само по този начин мога да ги държа в ръцете си. Едновременно с това трябва да предложи нещо на Марс — той толкова много разчита на мен, не бива да го разочаровам... Трябва да прекратя колебанието и да му дам Валери — в крайна сметка това е истинското му желание. Валери заедно с цялата му дейност срещу националистите от «Бялата звезда»...“ Въпреки това Ирина продължаваше да се колебае. Не искаше да се завръща обратно в скучната канцелария, към безинтересната си работа — това би я съсипало окончателно. Следеше Валери и Наташа вече седмици наред, но все още не беше готова да се гмурне с главата надолу в новия живот — интересен, вълнуващ, спиращ дъха...

Марс внимателно я изгледа, после поклати глава и, сякаш прочел мислите ѝ, каза:

— Мисля, че е време да се върнеш към работата си в Министерството на образованието — повдигна рамене, на лицето му

се изписа разочарование. — Жалко! При създалите се обстоятелства наистина разчитах да откриеш нещо интересно... Началото беше отлично, успях да идентифицирам голяма част от лидерите на „Бялата звезда“... Но сега трябва да се действа бързо, тъй като приближаваме до един фатален срок...

— Какво искаш да кажеш?

Лицето на Марс беше частично скрито в сянката на настолната лампа.

— Научих, че КГБ подготвя решителен удар срещу националистите.

— По-точно?

— Не зная — въздъхна той. — Дори аз нямам достъп до подобен вид информация. А не искам да задавам въпроси и да търся връзки, тъй като ще привлече вниманието... Ако Валери Бондасенко само чуе за...

— Какво общо има Бондасенко с акцията на КГБ? — прекъсна го Ирина.

— Валери Денисович *сам* е КГБ! — натъртено отвърна Марс.

— Ти си луд! — прошепна Ирина и изведнъж почувства как и се повдига. „Не! Това не може да е вярно!“ — Всички знаят с какво се занимава Валери Денисович! Кариерата му е известна, при това съвсем умишлено...

— Именно — кимна Марс. — Съвсем умишлено. Но задавала ли си си въпроса защо? Ще ти обясня. Преди две години председателят на Комитета за държавна сигурност внесе едно свое предложение в Конгреса на народните депутати. Според него КГБ трябва да възприеме модела на американското ЦРУ и да бъде подчинен пряко на Конгреса. Това обаче налага и промяна в начина на действие. Днес КГБ действително работи по модела на ЦРУ — публично се придържа към законите, но подмолно си действа както преди...

КГБ никога няма да се промени, Ирина. За такова нещо не са достатъчни разни перестройки. Единствената разлика е, че днес неговите шефове работят зад димна завеса. А един от тях е Валери Денисович Бондасенко...

Ирина потръпна. Най-ужасните ѝ кошмари се превръщаха в действителност. Пред очите ѝ отново изплуваха ледените полета на

Сибир, окованата в решетки луна, родината ѝ като един огромен затвор...

Марс прелисти някакъв рапорт върху бюрото си, намери нужната страница и ѝ направи знак да се приближи.

— Не е нужно да приемаш на доверие това, което ти казах — меко промълви той.

Всичко беше върху белия лист, напечатано на машина, заверено с червения печат на Политбюро. В ръцете на Ирина се озова оригинален документ.

„С настоящата заповед се възлага на полковник Валери Денисович Бондасенко от Второ Главно управление на Комитета за Държавна Сигурност да създаде специален отдел под свое лично разпореждане.

От тук нататък този отдел ще се обозначава с абревиатура «Н» (с бюджет според приложение «Б» — специално финансиране) и ще има личен състав от 1600 души, включително административния персонал.

Началникът на отдел «Н» ще бъде на пряко подчинение на председателя на КГБ и получава правомощия да подбира кадрите си от всички отдели на Второ Главно управление.

Същият получава достъп до всички секретни архиви на Комитета, включително онези, които носят обозначението «СТРОГО СЕКРЕТНО», има право да изисква подкрепа в жива сила, техника и информация от всички останали управления на Комитета, включително и от специалните фондове на КГБ...“

Ирина прекъсна четенето. Буквите заплуваха пред очите ѝ, в съзнанието ѝ отново отекна кратката, ледена заповед от кошмарите ѝ: „КГБ, никой да не мърда!“

— Това е заповедта, чрез която Валери трябва да създаде своя специален отдел за борба срещу „Бялата звезда“ — уточни Марс и

внимателно прибра хартията в папката. — За щастие появата му трябва да се утвърди от Конгреса на народните депутати — по-точно от Бюджетната комисия, където е внесен под името „Разходи за преговори с Балтийските републики“. Аз пък извадих голям късмет, че успях да се докопам до оригиналния документ...

„КГБ, никой да не мърда!“

Ирина се изправи и пристъпи към прозореца с омекнали крака. Не ѝ достигаше кислород, ръцете ѝ механично отвориха двойната дървена рамка. В стаята нахлу влажният нощен въздух, раменете ѝ неволно потръпнаха. После изведнъж усети тялото на Марс зад себе си — силно, топло, излъчващо спокойствие.

— Разбираш ли сега какво е състоянието на нещата, котенце? — тихо попита той. — КГБ е заложил бомба с часовников механизъм за лидерите на „Бялата звезда“. А аз не мога да ги предупредя, просто защото не мога да ги открия. За съжаление Валери вече ги е открил. Наличието на тази заповед го доказва по съвсем категоричен начин...

Обърна я към себе си, ръцете му се увиха около раменете ѝ.

— Какво ти е, мила? — попита. — Трепериш!

— Едва ли ще разбереш какво ми е... — горчиво поклати глава Ирина. В ушите ѝ отекна тропот на ботуши, последван от грубо блъскане по вратата...

— Спомням си, че луната беше скрита зад облаците — продължи на пресекулки тя. — Какъв тъп спомен, Господи!... Чувам как мама пици... Надничам от стаята си и виждам един едър мъж в кожена пелерина, който казва: „КГБ, никой да не мърда!“ Лицето му е скрито под широката периферия на шапката... Мама продължава да пици, а няколко униформени измъкват татко от леглото. „Какво искате от него? — пита мама. — Той не е сторил нищо лошо!“

„КГБ, никой да не мърда...“

Татко се съпротивлява и униформените започват да го бият...

„Това е грешка! — стене мама. — Това е ужасна грешка!“

„КГБ, никой да не мърда...“

Гумените палки се вдигат и падат, вдигат и падат... Никога няма да забравя ужасните звуци, които издаваха при съприкосновението си с раменете, гърба и главата на татко... Той не обелва нито дума, само пъшка под тежките удари...

После униформените го повличат към вратата, а мама скача и им прегражда пътя. В очите ѝ има примитивен ужас... Подобно изражение бях виждала в очите на едно зайче, което открих в градината и успях да парализирам с лъча на фенерчето си...

„Не давам! — плаче мама. — Няма да го отведете!“

Мъжът с пелерината вдига ръка и някак лениво я удря с опакото на дланта си. Тя отлита назад, блъска се в масата и пада. Настолната лампа с трясък се чупи, мама крещи от болка и гняв... От очите ѝ текат сълзи.

„КГБ, никой да не мърда...“

Мъжът с пелерината я избутва встрани, а униформените влачат татко навън. Мама не оказва повече съпротива, очите ѝ се изпразват от съдържание. Дори не извърща глава към стълбището на блока, по което униформените влачат татко.

Мъжът с пелерината се готви да ги последва, после изведнъж усеща нещо и се обръща. Усеща мен. Тръгва обратно, чувам как тежките му стъпки приближават вратата на стаята ми...

Свивам се в леглото и сграбчвам възглавницата. Той прекосява стаята на две крачки, надвесва се над леглото и дърпа завивките.

„Ирина — рече. — Малката Ирина...“

Нямам представа откъде знае името ми. Тръпна от ужас, напълно безпомощна. Полите на черната пелерина са надвесени над мен като крилете на гигантски прилеп. Усещам сърцето си в гърлото...

Бялата му ръка ме хваща за глезена и рязко дърпа, озовавам се по гръб.

„На колко години си, малка Ирина?“ — шепне той. Лицето му не се вижда под широката периферия на шапката — сякаш е част от сенките в стаята ми. Но една жива и жестока сянка, която ме държи здраво...

„На осем“ — отвръщам, без сама да зная как успявам да произнеса това.

Ръката му се плъзга нагоре и докосва мястото между краката ми.

„Грижи се за майка си, Ирина — казва той. — Тя има нужда от помощта ти...“

„Какво направихте с татко?“, осмелявам се да попитам аз.

„Можеш да забравиш за своя татко — отвръща човекът от КГБ и се изправя. — Той е мъртъв.“

Ирина разказа цялата тъжна история с равен, някак равно душен глас. Но след последните думи избухна в плач и се хвърли в обятията на Марс.

Той я прегърна и леко започна да я люлее. Като майка, опитваща се да успокои детето си от сънуваните кошмари. Риданията ѝ бавно затихнаха.

— Искам да те попитам нещо, Ирина — меко промълви той. — Насили ли те човекът от КГБ?

— Имаш предвид сексуално насилие? — вдигна глава тя.

— Точно така.

Тя поклати глава в знак на отрицание, помълча малко, после каза:

— Но това, което направи, беше дори по-лошо... Кожата ми настръхна от неговото докосване, така и не успях да го забравя... Години по-късно, когато първият мъж в живота ми плъзна ръката си там, аз изкрещях от ужас. Имах чувството, че някой ме пробожда с нож...

— Какъв кошмар, Господи! — поклати глава Марс.

„Прав си, мълчаливо се съгласи Ирина. Но едва ли можеш да допуснеш, че този кошмар продължава и днес, макар и да се проявява по друг начин...“ Първата ѝ мисъл беше да скъса окончателно с Валери. После, почти веднага, си даде сметка защо не трябва да къса с него. Първо, защото Валери в никакъв случай не трябва да разбере, че тя го шпионира, а още по-малко — че знае с кого си има работа. Ако го зарече внезапно, без основателни причини, той несъмнено ще стане подозрителен... Всички в КГБ са параноици...

„Има и второ, въздъхна в себе си тя. Валери е зъл. Точно както беше зъл онзи с кожената пелерина. Те са еднакви като близнаци. Избягам ли, това ще означава нова победа за тях. Не бива да допускам това. Напротив — трябва да направя така, че да изпитат поне част от болката, която причиниха на мама и татко... А аз едва тогава ще успея да се освободя от ужасния кошмар.“

Взе решението си внезапно, но без никакво колебание: ще го предам на Марс! Това ще означава да замеся и Наташа Маякова, но какво от това? Марс не я познава, едва ли ще ѝ обърне внимание. Той се интересува единствено от Валери...

— Може би има начин да открия хората от „Бялата звезда“ — каза на глас тя. — И този начин е свързан с Валери Бондасенко...

— Какво?! — в погледа на Марс се четеше изненада и неодобрение. — Така ли си прекарваш времето, котенце? — чертите на лицето му се разкривиха. — Казах ти, че Валери Денисович също търси „Бялата звезда“, но той е опасен. Прекалено опасен за...

— Валери Бондасенко се среща редовно с една жена — прекъсна го Ирина.

— Така ли? — веднага прояви интерес Марс. — Значи бронята му все пак може да се пропука...

— По всичко личи, че държи на тази жена — продължи Ирина. — А това е слабост, от която бих могла да се възползвам... Разбира се, ако открия същността на връзката между тях. Тогава вече ще бъда в състояние да измъкна от него информацията, която те интересува... Ще я изтъргувам срещу мълчанието си.

Марс не изглеждаше убеден.

— Зная какво върша — настоя Ирина. — И го върша добре.

— Не, котенце — поклати глава той. — Не мога да ти позволя подобно нещо. Особено сега, след като научих за кошмарното ти минало...

— Мислиш, че нямам достатъчно сили, нали? — изгледа го продължително тя. — Но грешиш. Давам си съвсем ясна сметка, че трябва да го направя. Иначе никога няма да се освободя от страха, който изпитвам по отношение на КГБ. Нима мислиш, че съм слаба, Марс?

— Не — усмихна се той. — Ако мислех така, никога нямаше да ти възложа задачата да откриеш „Бялата звезда“... — Помълча за миг, после решително тръсна глава. — Така да бъде! — възхищението в очите му беше толкова неподправено, че Ирина усети как я облива топла вълна. — Моето малко „гълъбче“! — Така в Русия наричаха жените шпионки... Взе я в прегръдката си и топло я разцелува по бузите. Съвсем като генералите, които се поздравяват помежду си на трибуната пред кремълската стена...

— Надявам се, че не започваш да се влюбваш в Марс — рече Валери.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Ами например от факта, че те е запознал с родителите си — изгледа я продължително той.

— Наредил си да ме следят? — стреснато попита Ирина.

— Само когато си с Марс — отвърна той. — Просто за да съм сигурен, че няма да ти се случи нищо лошо...

— Какво лошо може да ми се случи?

Валери изключи газовата горелка на печката. Приведен над нея, той изглеждаше като мечок, истински исполин. На Ирина ѝ се струваше, че раменете и ръцете му са станали някак по-силни, подкрепени от тайното могъщество на КГБ.

— Когато става въпрос за жени, Марс може да бъде опасен — промърмори той.

МАРС да е опасен?! Света Майко, как само умее да извърта истината, въздъхна в себе си Ирина. Седеше в кухнята и го гледаше как се занимава със закуската.

— Вчера дори аз не успях да се сдобия с пиперки на пазара, знаеш ли? — промърмори той. — Трябваше да се задоволя с някакви увехнали краставици... — прехвърли съдържанието на тигана в чиниите. Екранът на персоналния компютър „Тошиба“ светеше, той редовно се консултираше с него.

— Как намираш време да вкарваш в паметта всички тези рецепти? — попита Ирина, предпочела да измести Марс като тема на разговор.

— Имам си помощник — засмя се Валери. — Вътре в компютъра живее един малък дух...

Ирина разбираше от компютри, това беше една от причините да я изпратят в Бостън. В момента оглавяваше отдела за компютърна информация в Министерството на образованието. В сравнение с американските стандарти този отдел беше доста примитивен, но въпреки това улесняваше значително работата.

— Надявам се, че ще се нахраниш по-добре, отколкото се наспа — подхвърли Валери.

Това беше истина. За пръв път спа зле в жилището му. През нощта той се намести до нея и я прегърна през рамото. Тя застина, уплашена, че ще трябва да се люби в подобно състояние на духа. Но когато усети топлината на тялото му и твърдината на възбудата му в корема си, нещата рязко се промениха. Сякаш у нея съжителстваха две

различни жени: едната изпитваше ужас от Валери, докато другата усещаше нещо възбуждащо у него, нещо, което беше в състояние да изкупи всичките му грехове...

Беше великолепен тази нощ. Устните му докосваха тялото ѝ с невероятна нежност, придвижвайки се от трапчинката на шията ѝ към щръкналите зърна, а после надолу — по плоския корем... Когато най-сетне стигнаха бедрата ѝ, тя вече тръпнеше в очакване. Главата ѝ пламтеше, но този огън беше някак различен, не засягаше съзнанието ѝ. Всичко рационално беше изключено, остана само вопълът на сърцето, което потрепна и запя в мига, в който езикът му докосна пламналата ѝ женственост.

От устата ѝ се откъсна протяжен стон, ръцете ѝ се вкопчиха в месинговите топки на леглото, главата ѝ започна да се мята. Миг преди да експлодира, пръстите ѝ докоснаха гъстата му коса и го принудиха да се вдигне нагоре.

Отново простена, ръцете ѝ трескаво му помагаха да проникне в нея. Тялото ѝ се изви като дъга и се притисна в слабините му, поемайки го до последния милиметър. Възбудата ѝ беше дива и необузdana. Не знаеше нито колко дълго продължи актът, нито какво е излизало от устата ѝ... Мигът продължи цяла вечност, двамата сякаш бяха напуснали времето и пространството, екстазът караше телата им да се гърчат в неконтролируеми спазми.

Най-сетне устните на Валери се впиха в нейните, тя издаде дълбок гърлен стон и телата им се разтърсиха от могъщата приливна вълна на оргазма — богат, красив, напълно синхронизиран...

После дълго мълчаха. Валери остана вътре в нея, устните ѝ несъзнателно ближеха потта от влажното му рамо. Бог знае защо си помисли за Марс — за красивия и изящен Марс, с когото сексът никога не можеше да бъде толкова пълноценен...

Заспа върху Валери, огромното му тяло ѝ служеше за удобна постеля. А сутринта, когато рационалните мисли най-сетне напуснаха тясната си килия, тя отново се разплака с горчивите и беззвучни сълзи на безсилието...

Валери подреждаше закуската на масата, а Ирина изведнъж откри, че няма никакъв апетит. Той забеляза как си играе с приборите, поклати тава и мрачно промълви:

— Искам да прекъснеш отношенията си с Марс.

Сърцето ѝ пропусна един такт.

— Не мога! — прошепна тя.

— Не само можеш, но и ще го направиш! — изръмжа Валери и отчупи крайчето на самун черен хляб. — Това е заповед!

— Защо? — вдигна глава Ирина.

— Допуснах грешка и искам да я поправа — кратко обясни той.

— Не е нужно да ме лъжеш!

Той сложи една кисела краставичка на филията и я потопи в жълтеникаво кисело мляко.

— Не зная какви са причините за решението да прекъсна контактите си с Марс Волков, но съм убедена, че съвсем не са толкова прости... — Ирина помълча, после с въздишка добави: — Никога не зная какви мисли ти минават през главата...

— Не искам да те забърквам повече в тези неща — отвърна Валери. — Нима това е толкова сложно за възприемане?

— Но не се поколеба да ме забъркаш, когато ме изпрати при Марс...

— Нищо подобно не съм сторил! — повиши глас той, после моментално се овладя. — Нима не разбираш? Искях той да се увлече по теб, а не обратното! Допуснах фатална грешка, като те изпратих в бърлогата на лъва, Ирина... И сега той може да те лапне когато си поиска...

— Оценката ти не е много ласкателна! — остро отвърна тя. — Нима ме мислиш за толкова слаба и безпомощна, за играчка в ръцете на всеки...

— Марс Петрович съвсем не е всеки! — прогърмя Валери.

Ирина нямаше смелост да го погледне в очите, разговорът я извади от равновесие. Валери в ролята на закрилник? Не, не! Той е от КГБ, той винаги лъже! Твърдостта ѝ започна да се възвръща.

— Аз мога да се погрижа за себе си — твърдо каза тя.

— От твоя гледна точка, но не и от моя! — изгледа я намръщено Валери.

— Но и моята гледна точка трябва да означава нещо, нали? — извика тя. — Не можеш да ме разглеждаш само като оръдие, с чиято помощ ще се добереш до тайните на Марс!

— Разбира се, че не мога — кимна той, лапна последния залък и избърса пръстите си. — Точно затова искам да те предпазя от

влиянieto му. Вече разбрах, че нямаш достатъчно воля да устоиш на артистичния му чар...

— Типично мъжко заключение! — кипна Ирина. — Жените не се влюбват само защото мъжете са красиви!

— Чарът е нещо повече от външната красота — отвърна Валери и леко въздъхна. — Повярвай ми, аз имам опит в тези неща...

— Можеш да мислиш каквото щещ, но аз изобщо не съм влюбена в Марс Волков!

— Тогава какво правиш с него? Чукаш го, докато му изскочат очите, и това е всичко?

— Ти, ти... — Ирина скочи на крака. Беше бясна, обзе я безсилие. Не можеше да открие точните думи, с които да го уязви.

— Седни, ако обичаш — моментално промени тон Валери. — Не съм имал намерение да те изкарам курва...

— Предполагам, че скоро ще стигнеш и до това!

Валери внимателно я наблюдаваше.

— Струва ми се, че изпитваш истинска наслада, когато се любим — подхвърли той.

— И наистина е така — кимна тя и бавно се отпусна на мястото си. Тази проста истина накара душата ѝ да се свие.

— Не искам да водя война с теб, Ирина...

— Какво тогава искаш?

— Нима не виждаш, че се опитвам да те предпазя?

— Да ме предпазиш? — само страхът ѝ попречи да се изсмее право в лицето му. — От какво?

— Марс Волков е мой враг. Той иска да ме унищожи. Нима си забравила това?

— Нищо не съм забравила! — кипна отново тя.

— Ирина, какво става с теб?

— Нищо, аз просто... — ледени пръсти стиснаха гърлото ѝ. Изведнъж си даде сметка какъв човек има насреща си, колко опасно е да продължава този разговор. — Уморена съм и това е всичко... Нервите ми са опънати от постоянното напрежение, от лъжите, които не само казвам, но и съм длъжна да помня... Понякога не съм сигурна дори как се казвам...

— Ето, виждаш ли? — кимна Валери. — Умът ти сам стига до заключението, че не ставаш за шпионин. Затова трябва да скъсаш с

него, при това веднага. Още сега. Разбираш ли ме, Ирина? Виждам, че те натоварих прекомерно и искрено съжалявам за това. Сега искам просто да забравиш Марс Волков и толкоз! Ще измисля друг начин да го пипна. Нищо на този свят не може да ме накара да те жертвам... Дори Волков!

Ирина нямаше избор, очите ѝ потърсиха неговите. В главата ѝ се блъскаха разпокъсани мисли.

— Какво говориш? — попита с несигурен глас тя.

Валери отмести чинията си и решително я погледна:

— Най-сетне трябва да разбереш какво изпитвам към теб! Нима не го усещаш, докато се любим?

— Валери, аз...

— Аз те обичам, Ирина — промълви той и дланите му покриха ръцете ѝ. — Допуснах огромна грешка, като те пратих да шпионираш Марс Петрович. Бях заслепен в желанието си да го унищожа и те изложих на огромна опасност. Срамувам се, че го сторих... Затова искам да те измъкна веднага, още сега. Преди да е станало късно!

Гласът му беше толкова нежен, че объркването отново се появи в душата ѝ. С нова сила усети магнетичното му привличане, решителността ѝ бързо започна да се топи. С усилие на волята си напомни какво съществува се крие зад тази нежна и безкрайно убедителна маска насреца ѝ. Пред очите ѝ отново се появи секретният документ, който ѝ показва Марс. Документът, който доказваше истинската същност на този човек. Ирина потръпна, решителността ѝ започна да се връща. Изключи всички емоции и насочи мислите си в една-единствена посока: как да помогне на Марс да се справи с това чудовище.

„Не казах, на Марс името на Наташа, значи не съм я предала“, повтаряше си час по час Ирина.

Стоеше скрита в сянката на масивен портал срещу Стария московски театър и наблюдаваше Наташа и Валери, които разговаряха във фойето. Странно, но в душата ѝ липсваше парещата ревност, която неизменно се беше появявала преди. Вероятно защото чувствата ѝ към Валери Бондасенко бяха претърпели промяна. Сега вече той я отвращаваше.

„Дали е така, запита се тя. Защо тогава го обожаваш, когато те люби?“

Цяла сутрин търсеше отговор на този въпрос. Но при контактите си с него ставаше глуха и сляпа, това беше истински парадокс. Не можеше да се отърве от чувството, че мислите ѝ се въртят в кръг, че вече не може да отличава доброто от злото. Съзнаваше, че не бива да спи повече с Валери, особено след всичко, което научи за него. Непрекъснато си обещаваше, че повече няма да ходи у тях, но въпреки това отиваше. В момента, в който ръцете му я докосваха, всичко се стопяваше, оставаше единствено сексуалният глад. Дали това я правеше лоша? Вече не можеше да намери покой дори в тишината на църквата „Архангел Гавраил“...

Душата ѝ се сви от остро чувство на вина, Валери изведнъж се появи във въображението ѝ, облечен в дълга черна пелерина. „Браво, момичето ми, мрачно си рече тя. Правиш всичко възможно да се поддадеш на ужаса...“

Едновременно с това умираше от страх за Наташа. Дали знае какъв човек е Валери? Дали знае, че при редовните си срещи с него тя целува един полковник от КГБ?

След последната им среща Ирина пое риска да го проследи. Но Валери не направи нищо особено. Просто се върна в службата си, която напусна само веднъж — за да отскочи до Конгреса на народните депутати.

Сега стоеше в сянката и го гледаше как се разделя с Наташа. „Обичам те, Ирина. Направих ужасна грешка, като те пратих при Марс Петрович...“ Лъжи, лъжи и нищо повече!

Ако искаше да бъде откровена пред себе си, Ирина трябваше да признае, че изобщо не е в състояние да разчита мислите на този мъж. Какви са истинските му чувства към нея? Защо я беше прелъстил? Какво иска от нея? Нима наистина я обича? Не, това последното е напълно изключено!

Направи опит да се концентрира докрай. Искеше да разсъждава като шпионин, да проникне в мислите му и да докаже, че я бива и за тази работа. Той изглежда е изтъкан от противоречия. Ако я беше привлякъл, за да я използва срещу Марс, защо ѝ заповядва да го напусне? Променило ли се е нещо? Липсва ли ѝ част от уравнението?

Не можеше да каже... Знаеше само едно: *Трябва* да отмъсти на КГБ за всичко, което се беше случило на семейството ѝ!

Никога не беше си представяла, че някога ще получи възможност за подобно отмъщение. До връзката си с Марс. Сега вече беше наясно, че чрез него може да унищожи Валери... Същевременно в душата ѝ помръдваше някакво силно животно — примитивно и зло, което я караше да си спомня всеки миг от сексуалната наслада и тихо шепнеше: „Как ще унищожиш всичко това? Луда ли си?“

Ирина примигна. Нямаше представа от колко време е тук, в сянката на входа. Понечи да си тръгне, после бързо се върна назад. От входа на театъра изскочи Наташа.

Ирина хвърли бърз поглед на часовника си и поклати глава. Ставаше интересно. Къде ли отива? Репетицията още не е завършила...

Тръгна след Наташа, пробивайки си път сред тълпата по улица „Горки“. Навреме забеляза, че приятелката ѝ се отбива във входа на книжарница „Дружба“. Изчака няколко секунди, после я последва.

Помещението беше пълно с посетители, повечето чужденци. От Наташа нямаше следа. Ирина огледа залата и побърза да изскочи навън. Точно навреме, за да зърне фигурата на Наташа, която завиваше зад близкия ъгъл. Забърза след нея и скоро отново се оказа пред Стария московски театър. Наташа тъкмо се качваше в черна лимузина зил, която веднага потегли.

Ирина се обърна с лице към витрината, изчака колата да се плъзне край нея, после изтича към обикновената синя волга, която Марс ѝ беше осигурил от Бог знае кой държавен гараж. Някой вече беше успял да ѝ свали чистачките — една стока, която не се намираше никъде и съответно беше обект на голямо търсене сред московските шофьори. Тя изруга, хвана я яд, че беше забравила да ги прибере.

Това не ѝ попречи да проследи лимузината, която пресече Москва и излезе на околоръстното шосе. Няколко минути по-късно стана ясно, че Наташа пътува към Звездното градче.

Марс навреме забеляза синята волга, паркирана срещу сградата на Героя. Докосна рамото на шофьора и го накара да спре чайката петдесетина метра по-нататък. Остана в купето и втренчи поглед в

другата кола. Така човек гледа разбитата ключалка на собствения си апартамент...

На двадесетина метра от волгата, точно срещу входа на сградата, беше паркиран лъскав черен зил. От вратата изскочи Наташа Маякова, мушна се на задната седалка и зилът безшумно потегли.

Марс го изчака да се отдалечи, слезе от своята кола и се насочи към волгата. Отвори шофьорската врата и се наведе към пребледнялото лице на Ирина:

— Какво търсиш тук, по дяволите?

— Марс! — извика Ирина и уплашено вдигна ръка към устата си. — Уплаши ме до смърт!

— Съжалявам, котенце — усмихна се той. — Но и аз бях много изненадан, като те видях тук. Откога се интересуваш от космонавтите?

Ирина бавно слезе от колата и вдигна глава:

— Защо винаги става така, че в Москва няма дори чушки и зеле, а пари за космонавти и полети до Луната се намират в изобилие?

— До Марс — поправи я той и сви рамене. — Луната вече не ни интересува... Такава е системата, котенце... Вече е седемдесетгодишна, но все още не е свършена.

— Значи въпросът опира до ракети или храна — изгледа го иронично тя. Изчака малко, не получи отговор на хапливата си забележка и побърза да смени темата. — Всъщност аз работя...

— Как така работиш? — намръщи се Марс.

— Проследих този зил от центъра на Москва до тук.

— Колата на Наташа Маякова? Защо, за бога?

— Познаваш ли я?

— Разбира се — отвърна Марс. — Познавам всички, които имат достъп до тази сграда.

— Тук ли живее Героя? — любопитно го изгледа Ирина, изчака кимването му и добави: — Откъде го познава Наташа?

— По-важен е въпросът защо преследваш Наташа Маякова из цяла Русия! — натъртено рече той, после изведнъж щракна с пръсти и лицето му просветна: — Аха, значи тя е жената, с която се среща Валери!

Ирина кимна с глава.

— Чудесно — рече Марс. — Има над какво да разсъждавам тази нощ!

— Ще се срещаш ли с Героя? — попита Ирина. — Много бих искала да се запозная с него...

— Страхувам се, че това е... — започна Марс, после изведнъж млъкна. Защо пък не? Нима има по-добър начин да тушира пламтящата омраза на Героя? Ирина е достатъчно интелигентна, за да пробуди и задържи любопитството му.

Успее ли, това ще означава значително ограничение на щетите от тайния доклад за експеримента с космическите лъчи... А доверието между двамата, изградено с толкова труд и усилия, ще може да се възстанови...

Реши, че присъствието на Ирина на това място е точно онзи благоприятен шанс, който дълго време очакваше от съдбата. Не вярваше в поличби, но този път сърцето му се изпълни с надежда.

— Добре — рече той и я подхвана за лакътя. — Мисля, че може да се уреди...

Ирина долови пляска на водата в басейна, веднага след това зърна и делфина, който надаваше призивни писъци.

— Господи, какво красиво създание! — възкликна тя.

Изтича до ръба на басейна, отпусна се на колене и протегна ръка да докосне заоблената като бутилка муцуна на животното.

— Как се каваш, красавецо? — попита тя, после главата на Героя изскочи на повърхността и тя с вик на уплаха отскочи назад.

— Името ѝ е Арбат — ухили се на уплахата ѝ Одисей, после добави: — А как е твоето?

Забравила за делфина, Ирина се втренчи в Героя. Очите ѝ смаяно пробягаха по разкривените черти на лицето му, бледата полупрозрачна кожа и раздалечените очи.

Но какви очи, Господи! Бяха изпълнени със странно сияние, същевременно изглеждаха напълно безцветни. Затаила дъх, тя обаче беше убедена, че дълбоко в дъното им прозират невероятни цветове — такива, каквито никъде другаде не беше срещала... На пръв поглед очите му изглеждаха странно прозрачни — като ефирните платна, които понякога опъват зад завесите на театралните сцени... И които имат целта колкото да показват, толкова и да прикриват декора.

Беше абсолютно запленена, не можеше да откъсне поглед от лицето му. Сякаш искаше да го погълне, да се слее с него, да попие особеното му, необяснимо с думи излъчване...

Дългите мигли бяха единственото окосмение на лицето му. По бузите му нямаше дори следа от брада, но вместо да му придава женствен вид, този факт сякаш още повече подчертаваше чувствеността, която се излъчваше от него. „Сякаш съм очи в очи с някакво митично същество, рече си Ирина. Получовек, полуделфин...“

В поведението му се долавяше част от палавостта на Арбат, но Ирина моментално усети и наличието на нещо друго — тъмно и заплашително, което липсваше у млекопитаещото. Именно този мрак по пладне, тази ненормална за човешките възприятия черна дупка я привлече с огромна сила, прогонвайки от съзнанието ѝ всички останали чувства...

В главата ѝ отекнаха думите на Наташа: „Един ден и ти ще срещнеш своя Олби, животът ти ще претърпи коренна промяна. Но трябва да уловиш мига и да не го изпускат никога. Ще си кажеш, *по дяволите риска* и ще се гмурнеш с главата надолу...“

— Ирина — промълви тя. — Името ми е Ирина — имаше чувството, че някой друг прошепна тези думи сред пляска на водата.

— Добре дошла, Ирина — отвърна Героя и я дръпна при себе си. Ирина изпита чувството, че потъва в необятния Космос, сред слънцето, луната и звездите... В ушите ѝ прозвуча неземна музика, тялото ѝ се разтърси от непознати, натежали от желание вибрации.

— Наричай ме Одисей — добави Героя.

Отправила поглед към хаотичната панорама на Токио, Хоно неволно я сравни с борд за игра на пачинко. Слънцето се плъзгаше по острите върхове на небостъргачите. Горните етажи отразяваха светлината като ослепителни огледала, средните поемаха част от сиянието, а най-ниските тънеха в мрак.

Достатъчно е да разтворя длан и да изстрелям топчето на своето „ва“ в този сложен лабиринт — топчето на могъщата духовна енергия... Съвсем като при пачинко.

Колко далеч беше отишла, Господи! Предишният живот ѝ се струваше като тесте избелели и зле направени снимки, които трябва да

бъдат прибрани някъде и забравени. Снимки от живота на съвсем друг човек...

— Госпожо Канзей?

Коя е госпожа Канзей, запитва се Хоно, докато очите ѝ следяха снижаването на огромен Боинг-747 към летище Нарита. Туловището му величествено проблясваше, обляно от ярките слънчеви лъчи.

— Искам ново име — рече Хоно и рязко обърна гръб на токийската панорама. — Нали Якудза имат този обичай?

— Понякога — кимна Големия Езо. Наблюдаваше я внимателно, опитвайки се да долови чувствата, които прегаряха душата ѝ. Имаше чувството, че тази жена се променя всеки миг — сякаш дълбоко в нея се включваха мощни прожектори, пронизващи непрогледния мрак.

— Кои — промълви Хоно. — Харесвам това име... — Освен прякото значение на тази дума, което обобщава цяло семейство сладководни риби от типа на шараните, тя означаваше още куп неща: тъмнина, сила, императорски трон, а като глагол беше нещо съвсем различно — „преобличам се“... Но всички тези значения изглеждаха особено подходящи за новата Хоно.

— Кои... — повтори като ехо Големия Езо, настанил се удобно зад масивното бюро от розово дърво, което в очите на много американци би имало висока антикварна стойност.

— Твоят приятел самурай Какуюей Саката е имал основателни причини да посегне на живота си — промърмори след известно време той, а ръката му легна върху документите, които бяха прибрани от апартамента на Асаку Хитасура — протежето на Гийн. — Това тук е пълната дешифровка на дневниците му... Очевидно е бил стриктен човек. Водил си е записки за всичко: подкупи, изнудвания, раздаване на постове срещу услуги, шеметни кариери на корумпирани личности... Истински каталог на порока. Вътре има всичко — алчност и страст, завист и гордост, злорадство и злоба... Кълбото се разплита от вашия шеф — Кунио Мишита, и стига чак до Министерството на международната търговия и индустрия... И знаеш ли какво се получава? Посредникът, брънката на веригата не е бил твоят приятел Саката, който е изпълнявал ролята на обикновена фасада... Бил е моят стар враг Хитасура.

— Хитасура... — замислено повтори Кои, а пръстите ѝ пробягаха по дневниците. — Това не беше ли фамилията на човека,

когого убих снощи?

Големия Езо замълча, смаян от равнодушието в гласа ѝ. Нима наистина не е изпитала нищо, когато смазваше гръкляна на Асаку Хитасура? Добре. Значи Фукуда си е свършила работата. Но финото „ва“ на Големия Езо долови сигналите на далечна и все още неясна опасност...

„Тази жена е като наркоманка, помисли си той. Поема силата на властта така, както останалите приемат храна и вода. Не може да бъде друга, самото ѝ съществуване се определя от това... За такива като нея не съществуват понятия като чест и «гири». Тя е обречена на слабостта си към властта като еретик на кладата си... Тежко на онзи, който ѝ се изпречи на пътя.“

— Асаку е по-малкият брат на оябуна Хитасура — поясни на глас Големия Езо. — Хората от клана му вече преобръщат града наопаки, за да открият убиеца.

— Нека го преобръщат колкото си щат — тръсна глава Хоно. — Никой не знае какво се е случило. Бяхме само ти, Фукуда и аз.

— Ще добавя, че Асаку беше истински гений на шифрованите кодове — рече Големия Езо.

— Беше нахален — поклати глава Кои. — Изгони ме само защото съм жена, изсмя ми се в лицето...

— Направи го, защото беше бесен от лекотата, с която успя да проникнеш в апартамента му — подхвърли Езо. — А на практика беше уплашен до смърт...

— Малко му беше — отвърна Кои.

Големия Езо неволно си спомни мига, в който Хоно (или Кои — както предпочиташе да я наричат) смаза адамовата ябълка на Асаку Хитасура. На лицето ѝ се беше появила безизразна маска — сякаш гледаше кукла от представление на „Бунраку“... Маската на бог, чието име Езо не можеше да си спомни. Чертите на лицето ѝ представляваха странна смесица от екстаз и отчаяние. По време на представлението сърцето на Големия Езо беше потръпнало от възхита, прииска му се да зърне майстора, създал тази великолепна маска... Не го стори, разбира се. Не искаше да разрушава илюзията, не искаше да се сблъска с обикновено човешко същество...

А после, миналата нощ той изведнъж откри, че великолепната театрална маска се е отпечатала върху лицето на живо същество. Беше

страхотно, великолепно, истинско чудо! Големия Езо обичаше необикновените неща в природата, а тази Кои беше дори нещо повече — беше истинска находка! И той твърдо реши да я подчини, да я превърне в продължение на собствената си психика. Също като Фукуда...

И Фукуда се беше появила при него доброволно, точно като Хоно. Обхваната от дълбок емоционален стрес. Големия Езо откри, че хората са твърде уязвими, когато ръцете им са изцапани с кръв. Особено жените... Кръвта означава отворени рани, а отворените рани са най-краткият път към покоряване на психиката.

До снощи, преда да види божествената маска върху лицето на Кои в момента на смъртта, той беше дълбоко убеден, че Фукуда е върховното му постижение. Но после си даде сметка, че това не е така. Кои имаше всички предпоставки да остави Фукуда далеч зад себе си.

По-късно, вече в апартамента, който ѝ беше предоставил, Големия Езо ѝ помогна да свали от себе си мръсотията на убийството. Навил ръкави, той влезе в банята и я разтри с насапунисана гъба. После започна да я облива с хладка вода, очите му механично следяха мръсотията, оттичаща се в канала. Когато погледна отново към нея, в очите му се появи завист. Тялото ѝ беше съвършено, а кожата — чиста, без нито едно петънце.

Кои изми ваната и я напълни с гореща вода. Изпъна се в нея и едва тогава проговори — за пръв път след второто си убийство.

— Учили са ме, че жените идват на този свят с вродено чувство на вина... Учили са ме, че всички ние сме нечисти. От телата ни редовно тече кръв — доказателство за злите сили, които не можем да контролираме — очите ѝ се заковаха върху лицето на Големия Езо. — Това важи с още по-голяма сила за мен, защото съм „хиноеума“ — убийца на съпрузи...

Големия Езо не отговори. Беше доволен да гледа и слуша — както по време на представлението „Бунраку“, сякаш беше само един от зрителите в препълнения салон.

Кои вдигна ръце над водата. От кожата ѝ излиташе пара, от пръстите ѝ капеше вода. Едва сега Големия Езо забеляза, че ноктите ѝ са лакирани в кървавочервен цвят.

— Сега вече зная, че мога да контролирам напълно своите зли помисли — продължи Кои. — Мога да ги използвам в пълна мяра, като

тази вечер... Но мога да ги накарам да дремят в мен, подобно на сънлив любовник... — Отметна глава и затвори очи, тялото ѝ се плъзна във водата и Големия Езо изпита чувството, че се разтваря в нея. — Изборът е само мой...

А днес си избра ново име; Кои; Сякаш беше захвърлила старите си дрехи и обличаше нови. Мрак. Бездънна пропаст. Сила...

— Никой не знае — повтори последните, си думи тя.

Големия Езо стана от мястото си и пристъпи към прозореца. Небето потъмня от сиво-черни облаци, смогът превърна ясното утро в жълтеникава мъгла. Отровните ѝ талази скриха напълно величествения връх Фудзияма — символа на Япония...

— Хитасура несъмнено ще ме заподозре — промърмори Големия Езо. Изправен до Кои, той ясно усети огромната сила на нейното „ва“, душата му се изпълни със задоволство. Чувстваше се като художник, застанал пред току-що завършения шедевър на живота си. — Няма начин да не се стигне до сблъсък... А когато дойде тук, той едва ли ще бъде сам.

— Какво от това? — попита Кои и на лицето ѝ отново започна да се изписва онова необикновено изражение. Но този път към екстаза и отчаянието се прибави и нещо като нетърпеливо очакване. Въздухът около нея затрептя, сякаш наелектризиран от приближаващ се ураган. — Ще посрещна Хитасура с отворени обятия!

Големия Езо потръпва от чувство на дълбоко удовлетворение. Беше успял да постигне целта си, беше превърнал Кои в безмилостен боец, който от тук нататък, за разлика от Фукуда, никога няма да изпитва присъщите за всяка жена чувства на жалост, симпатия и състрадание...

Раменете му неволно потръпнаха. „Ела, мръснико, обърна се мислено към Хитасура той. Подготвил съм ти една малка изненада! Надявам се да се запознаеш отблизо с най-новото ми творение. С моята ТВЪРДА МАШИНА!“

ДЕВЕТА ГЛАВА

Токио

Тори отново се зае да изследва снимката на Ариел Соларес, изправен усмихнат пред обектива в малкия парк край къщата си в Сан Франциско.

Вниманието ѝ беше насочено към фона, на който бяха запечатани един мъж и някаква двойка зад него. Продължаваше да подозира, че именно те са ключът към загадката. Не беше в състояние да ги идентифицира и това я тревожеше. Обърна снимката и огледа датата, отпечатана по електронен път отгоре — 21 март на текущата година. Дали Ариел не я насочва към нея? Но тази дата не беше свързана с нищо от онова, което се съдържа в секретната папка на „Алеята“, която пазеше архивите за производството и разпространението на японския супер кокаин...

Ръсел и Бърнард Годуин я привлякоха обратно към оперативна работа именно защото Ариел беше открил това ново и страшно оръжие, което японците бяха създали и вече разпространяваха по света. Бърнард очакваше от нея да открие причините, но Тори си даваше сметка, че това е само част от поставената ѝ задача. Защото новият кокаин беше в тясна връзка с нелегалния канал за контрабанда на хафний. Наркотикът напускаше нелегалния цех в Iiano negro в комбинация с пратка хафний и заминаваше за Япония. Но каква е съдбата на „меката клетка“ от там нататък?

Кой е производителят? Лабораторните изследвания на Деке, направени върху сачмата на Ръсел, недвусмислено сочат, че хафният излиза от Колумбия, опакован в обикновен, „чист“ кокаин. Ако Естильо е прав в твърдението си, че купувач на „меката клетка“ е Хитасура, това означава, че и разкритията на Ариел са точни: кокаинът убиец се произвежда тук, в Япония. Единственият човек, който знае къде и защо, без съмнение е Хитасура.

Тори затвори очи и потъна в „прана“. Дишането ѝ стана дълбоко и равно, пулсът видимо се забави. Трябваше да признае пред себе си, че след като доверието ѝ в Естильо беше разклатено по толкова рязък

начин, опасенията ѝ, че Хитасура ще се окаже замесен в производството на „сладоледа“ (така в „Алеята“ нарекоха кокаина убиец), рязко нараснаха. А това означаваше само едно: скъсана е още една брънка на мрежата, която беше градила с цената на огромни усилия и търпение.

Знаеше, че Ръсел очаква от нея да се докопа до Хитасура и да го подложи на разпит. Веднага, още сега. Оправдание за забавянето и беше избухналата война между клановете на Хитасура и Големия Езо, а също и появата на Фукуда...

Част от съзнанието ѝ копнееше да стори именно това: да намери удобния момент, да дръпне настрана Хитасура и да разкрие истината. Но това беше невъзможно не само поради вътрешните ѝ страхове, а и защото железните правила на поведение в Япония напълно изключваха подобен пряк, характерен за европейците подход. Тори си даваше сметка, че ще трябва да се въоръжи с търпение и да изчака подходящия миг за разговор с Хитасура.

Ръсел се присъедини към нея малко преди Хитасура да приключи с поредната връзка по мобифона.

— Не е ли време да ми разкажеш нещо повече за смъртната ти вражда с жената убиец Фукуда? — попита той.

— Веднъж се опита да ме убие — отвърна Тори, но той очевидно не остана доволен от краткото обяснение. Ще бъде по-добре да му разкажа всичко, въздъхна в себе си тя. И по-честно... — Помниш ли с какво се занимавах, когато ме раниха?

— Разбира се — кимна Ръсел. — Опитваше се да разкриеш същността на някаква тайна японско-съветска програма, за която липсваше информация дори във висшите ешелони на местната бюрокрация. Честно казано, аз бях убеден, че си губиш времето и напразно харчиш средства на „Алеята“. Но Бърнард беше на друго мнение. Знаеш, че когато става въпрос за руснаците, той се превръща в истински маниак — пронизителните му сини очи опариха лицето ѝ. — Сега съжалявам, че проявих отстъпчивост... Ако бях държал на своето, днес ти щеше да си имаш две здрави бедра...

Тори го гледаше така, сякаш за пръв път го виждаше.

— Много мило от твоя страна — бавно каза тя. — Но на практика с новата протеза (проектирана и изработена именно в Япония) аз мога да правя такива неща, каквито едва ли щяха да са

достъпни за мен, ако си бях останала с две здрави бедра, както казваш... Можеш да считаеш, че в това отношение дори си ми направил услуга... — на лицето ѝ се появи колеблива усмивка, сякаш не искаше да му позволи да надникне в душата ѝ.

Помълча малко, после добави:

— Между другото, слуховете за съвместен съветско-японски проект наистина се оказаха верни. За съжаление обаче не можах да стигна докрай в проучванията си, тъй като се сблъсках с Фукуда...

— Как се стигна до този сблъсък?

— Появи се един мъж — въздъхна Тори. — Всъщност почти дете... На не повече от двадесет години. Изключителен мъж. Както в професионален, така и в личен аспект... Научих за него от Деке, който го окачестви като „тцукуру-хито“ — „творец“... На уличен жаргон това означава силен и влиятелен човек, когото всички обожават поради наличието на изключителна „хара“ — вътрешна духовна сила.

— Беше ли този младеж якудза?

— Най-странното е, че не беше — въздъхна Тори. — Но поради факта, че е „тцукуру-хито“, съветите му бяха търсени от Якудза, особено по отношение на сложни външнотърговски сделки. По образование този човек беше юрист, специализирал в международното право. Наричаше се Йен Ясувара, но аз останах с впечатлението, че това е просто шеговит псевдоним. Той беше от хората, които иронизират всеки и всичко, открито се подиграват на света, в който си пробиват път с невероятно умение и ловкост...

Искрено ненавиждаше договорите и всички други форми на официално споразумение — една доста странна черта за японец. Още по-силно ненавиждаше начина, по който партньорите му крият истинската си същност под дебелите пластове на притворството — нещо, което е задължително условие за оцеляване в японското общество.

Но целта на Йен не беше оцеляването, а успехът. Той искаше да бъде ярка звезда на небосклона на деловите среди. Това може да ти се стори прекалено поетично, но именно такива бяха собствените му думи. Цитирам ги дословно, за да получиш по-пълна представа за същността му...

Веднъж сподели с мен, че мечтае да направи такава сделка, която ще принуди японските делови среди да зяпнат от изненада и

възхищение...

— Като японско-съветското съглашение, така ли?

— Точно така — кимна Тори. — Именно по тази причина се срещнах с него. И знаеш ли какво ми каза по-късно, когато вече започнахме да се опознаваме? „Тази страна се нуждае от един здрав ритник в задника!“ Каза го сериозно, с дълбоко вътрешно убеждение.

— До какъв етап стигна вашето опознаване? — попита Ръсел.

— Не бързай, ще стигнем и до това — отвърна Тори. — Йен работеше в „Будоко асошиейтс“ — една неголяма, но изключително престижна адвокатска кантора. Присъствието му там несъмнено се дължеше на факта, че баща му и основните съдружници в „Будоко“ са били земляци. Всички са родени в едно малко селце на остров Хоншу. Самият Йен получава отлично образование, дипломира се сред отличниците на курса си. Казано с две думи, до постъпването си в „Будоко“ той е образец на преуспяващ младеж в съвременна Япония...

А после, както сам сподели, започнало „подстрекателството“...

— Подстрекателство? — озадачено я изгледа Ръсел. — Това пък какво означава, по дяволите?

— Не съм много сигурна — поклати глава Тори. — Но Йен беше от хората, които искат да минират основите на съвременното японско общество... Както писателят Микио Мишима, който прибегнал до ритуално самоубийство в знак на протест срещу сриването на древните самурайски традиции... Йен ясно виждаше проблемите, скрити зад смайващите икономически постижения на модерна Япония. За него страната тънеше в самодоволство, ненавиждаше богатите си сънародници, които обикалят света и купуват скъпите стоки на компании като „Тифани“, „Картие“ и „Унгаро“, грабят всички недвижими имоти, до които могат да се докопат, строят нови курорти в стил „мини Токио“ на Хаваите, вадят дебели пачки за всичко, което може да се купи с пари. „Японците се превръщат едновременно в тъпите, но технологически богати американци на 50-те и вмирисаните на петрол арабски шейхове на 70-те, каза ми веднъж той. Днес ние с нищо не се отличаваме от дебеловратите бакали на всяка световна култура. Прогресът ни превърна в боклук...“

— Исусе, каква е философията на този международен юрист? — учуди се Ръсел.

— Започва да ти става интересно, нали? — погледна го Тори. — Но това е само част от същността на Йен. Другата не можеш да усетиш... Във физическо отношение той беше буквално царствена натура. До първата ми среща с него аз няхах никаква представа за това...

Организирах я по правилата — уж случайно, по време на един уикенд в Киото. Научих урока си добре и се сблъсках с него във влака — стрела...

Поведението му беше очарователно. Умееше да разговаря. Стремеше се към диалог, а не към обичайния монолог на човек, с когото току-що си се запознал...

Сподели, че пътува за Кокедера, където се намира прочутият храм „Мъх“, получил името си от 40-те различни вида мъхове, които виреят в просторната му градина. Човек трябва да види това място с очите си, за да усети величественото му спокойствие: фината мъгла над езерото, слънчевите лъчи, процеждащи се между клоните на вековни кедри и черни ели, хвърлящи странно разсеяна светлина над изумрудените мъхове. Това място е не само величествено, но и свято... В Кокедера човек не усеща хода на времето, заплепен от величието на храма...

Не претендирам, че давам точно описание на картината, но подозирам, че именно величието на това необикновено място ме накара да приема света на Йен без никакво колебание. У него нямаше нищо момчешко, освен външният вид, разбираш ли? Дори липсата на бръчки по лицето му се превръщаше в странно потвърждение на философските му възгледи.

На това място и в онзи миг Йен изглеждаше съвършен — съвсем като градината с мъхове, духът му се сливаше с величието на храма. Нищо не можеше да му устои...

— Тори...

— Не ми казвай, че никога не си изпитвал подобно нещо, Ръс — въздъхна Тори. — Нима не си срещал жена, която ти се е струвала безкрайно съблазнителна?

— Никога по време на работа.

Тори механично си помисли за Ариел и наследството, което й беше поверил той.

— Искаш да кажеш, докато местиш бумагите по бюрото си, нали? Е, това не може да ме учуди...

— Много благодаря!

— Извинявай — рече тя. — Не заслужаваш подобно отношение. Но старият Ръсел Слейд — онзи, когото познавах, беше доста самодоволен тип, нали? Който винаги бе прав и се мислеше за съвършен...

— Господи, чак пък съвършен...

— Това обаче беше маска, нали?

— Маска? — погледна я учудено той. — Имам чувството, че говориш за някой друг Ръсел Слейд.

— В известна степен си прав — замислено промълви тя.

— Имам и друго чувство — продължи Ръсел. — Че този, за когото говориш, умря в Картечния град. Там, сред червеникавата прах на арената...

— Да — кимна Тори и го погледна в очите. — Нямах представа колко бях изненадана при онзи инцидент в апартамента на Круз... Дори за миг не допусках, че ще рискуваш да влезеш в играта и да го заблудиш, че си някакъв гений в разкриването на шпиони... — Ръсел се разсмя, а тя се присъедини към него. За пръв път си даде сметка колко ѝ е приятно в компанията му. — После дойде ред на джунглата и битката на арената. Бях убедена, че ще се скапеш — нали затова принудих Бърнард да те включи в екипа? Искях да те унижа...

Сините му очи потъмняха.

— Точно както те унижих аз, когато те изхвърлих от „Алеята“ — промълви той. — По съвсем егоистични причини...

— Не мога да се отърва от чувството, че Бърнард нарочно ни противопоставя — промълви Тори, спомнила си разказа на Естильо за братята близнаци. Не, тук нещата са различни. Бърнард едва ли желае някой да пострада, но приликата е доста силна...

Ръсел остана замислен. Понечи да каже нещо, после се отказа и леко поклати глава:

— Колко странни са житейските ситуации... Никога не си готов за изненадите, които те чакат зад ъгъла. Независимо колко си стриктен и организиран...

— Точно това се случи с мен, след като се запознах с Йен — кимна Тори. Изчака някаква забележка от негова страна, не я получи и

продължи: — Прекарахме един фантастичен следобед, после се поделихме... Но аз не бях забравила защо ми трябваше контакт с него и го проследих...

Мръкваше се, приближаваше време за вечеря. Последвах го до един ресторант в Киото. Там го очакваше...

— Нека отгатна — вдигна глава Ръсел. — Очаквала го е Фукуда!

— Точно така — кимна Тори. — Те бяха любовници.

— Исусе!

— Да. Аз се оттеглих, тъй като вече разбрах причините за посещението му в Киото... Той просто беше дошъл на среща с приятелката си...

Събрах известно количество информация за Фукуда и започна да ме обзема тревога. Колкото повече неща научавах за нея, толкова по-лоша ми се струваше ситуацията. Познавах Йен достатъчно, за да не искам да го изпусна. Бях сигурна, че ако някакъв съветско-японски договор действително съществува, неговите клаузи са изработени от Йен. Но как да се отърва от Фукуда?

Върнах се в Токио и измислих нов номер — да се появя пред него в ролята на клиент... Нали помниш, че ти поисках фалшива фирмена регистрация?

— Как да не помня! — въздъхна Ръсел. — Заради тези документи отделът работи дори на Четвърти юли!

— Опитах се да поддържам с него чисто делови отношения, но той беше на друго мнение — продължи Тори. — Призна си за Фукуда, но твърдеше, че тази връзка е без значение. Искаше мен и нищо не можеше да го спре...

— Чувствителен тип!

— Най-странното е, че наистина беше чувствителен — кимна Тори. — По особен, бих казала селективен начин... Приличаше на прожектор. Всичко под лъчите му трябваше да бъде безупречно. Докато тези лъчи не се насочат в друга посока, разбира се... Тогава обектът затъва в непрогледен мрак...

— Като Фукуда...

Тори кимна с тава.

— Йен твърдеше, че отношенията им вървят към своя край. Поне за него. Призна, че му е интересно да си играе с огъня, бяга едва когато

стане прекалено напечено... Може би по този начин искаше да намекне какво ме очаква в бъдеще...

— Или по-точно — че бъдеще не може да има — вметна Ръсел.

— Почти — призна тя. — Според мен искаше да каже, че бъдеще може да има само ако той пожелае това...

— Прекрасно!

— Типично мъжко поведение, нали?

— Не започвай пак, Тори — изгледа я продължително той. — Повечето жени също имат някакъв мозък в главата си...

— Безпокоят ме мислите в този мозък — въздъхна тя, после сви рамене. — Както и да е... Беше ми ясно, че Йен иска да започнем от там, докъдето бяхме стигнали онзи следобед в Кокедера. Аз, от своя страна, направих всичко възможно да го разубедя.

— Как иначе!

— Добре... Признавам, че част от мен искаше да бъде с него. Никога не съм твърдяла, че съм светица. Какво бих спечелила от подобно поведение? Аз съм обикновен човек...

— От тази изповед трябва да разбирам, че си позволила на нещата да се задълбочат, така ли?

Тори се замисли, после леко кимна с глава:

— Донякъде...

— Би трябвало да проявиш повече разум...

В забележката му нямаше гняв и Тори изпита чувство на благодарност.

— Нещата наистина се задълбочиха — продължи тя. — Но изцяло под моя диктовка. Аз държах да не ни виждат заедно на обществени места, при никакви обстоятелства да не посещавам дома му. Получи се, поне за известно време... Продължавах да се придържам към ролята на делова жена. Надявах се, че на даден етап той ще забележи интереса ми към неконвенционалните сделки в големи, международни мащаби...

Не се получи. Избухна войната за преразпределение на териториите между Хитасура и Големия Езо, Фукуда прекъсна преговорите за голяма оръжейна доставка, които водеше в Киото, и се върна в Токио.

Само двадесет и четири часа по-късно тя вече знаеше, че Йен се среща с друга жена. След още четиридесет и осем бях разкрита...

— Доста ефективно е действала — отбеляза Ръсел.

— Това е нищо — поклати глава Тори. — Започна да ме следи. Имаше повече контакти от мен, беше упорита до маниакалност... Когато получих предупреждението на Деке, вече беше късно. Фукуда се беше лепнала за мен и нямаше начин да се измъкна...

— Какво стана после? — от изражението на лицето му личеше, че е напълно погълнат от историята, която наподобяваше смъртоносен танц.

Тори му описа сблъсъка в тунелите на метрото.

— Когато видях, че експлозивът раздробява бедрото ми, Фукуда вече беше сигурна в победата. Дочула грохота на приближаващия се влак, тя ме остави на релсите...

— Глупаво от нейна страна.

— Да, така излезе. Защото Хитасура изпревари влака.

— Допуснала е сериозна грешка — поклати глава Ръсел.

Тори се усмихна на изражението на лицето му, макар че когато става въпрос за Фукуда, нещата никога не изглеждат смешни.

— По дяволите! — въздъхна той. — Защо не ми разказа всичко това в рапорта си?

— Нямаше да му обърнеш внимание — отвърна Тори. — На онзи етап ти не се интересувахте от моите възгледи и умозаключения...

— Защо не остави друг да прецени от какво се интересувам и от какво не?

— Защото това е истината.

— Трябваше да изпълняваш заповеди и нищо повече! — отсече Ръсел. — Тук истината няма нищо общо!

„Прав е, разбира се, въздъхна в себе си Тори. Но проклета да бъда, ако му доставя удоволствието да чуе някакво извинение от устата ми!“

— Хитасура идва! — прошепна Големия Езо в ухото на Фукуда.

— Виждам автомобила — потвърди тя в иглата микрофон, която беше скрита в забрадката ѝ.

— Къде си?

— В „Кинжито“ — отвърна тя, вътрешно смаяна от качествата на новата фиброоптична връзка. Гласът на Големия Езо звучеше така,

сякаш беше на сантиметри от ухото ѝ, а не на разстояние от няколко километра.

— Добре — прошепна гласът. — Всичко е готово, чакаме сигнала ти...

— Разбрано — отвърна Фукуда и пристъпи зад остъклената врата на сградата, тъй като микробусът се насочи право към нея.

— Хитасура си има съюзник — предупреди я Езо.

— От гласа ти разбирам, че го познавам — отвърна Фукуда.

— Да, казва се Тори Нън.

От устата на Фукуда излетя едва доловима въздишка, изпълнена с мрачна заплаха.

— В такъв случай не бързай да пускаш Кои — процеди тя. — Искам своя шанс!

— Последният ти шанс... — подхвърли Големия Езо.

— Не моят, а на Тори!

— Пристигнахме — каза Хитасура.

— Къде? — попита Ръсел.

Микробусът спря до тротоара и Хитасура им направи знак да напуснат мебелираната кабина. Ръката му неопределено се вдигна нагоре. Оказа се, че са паркирали пред модерна сграда във формата на пирамида. Предната ѝ част беше покрита изцяло със зеленикави стъкла в никелирани рамки. По това време на денонощието вътре беше тъмно и сградата се беше превърнала в огромно огледало, отразяващо панорамата на градския център с високите кули на небостъргачите и ярките реклами...

— Това е музеят „Камбата“ — поясни Хитасура. — Но по очевидни причини всички го наричат „Кинжито“ — „пирамидата“... — тръгна към сградата и подхвърли: — Построиха го, докато те нямаше, Тори... Вътре има страхотна колекция на стари оръжия... — очите му се спряха върху табелката на вратата. — Понеделник, значи е затворено за посетители...

— Тук Фукуда е била засечена за последен път, така ли? — попита Ръсел.

— Тя все още е тук — отвърна Хитасура.

— Което означава, че има основателни причини — подхвърли Тори.

Хитасура кимна с глава:

— Ти си експерт по нейните действия.

— Възможно ли е вече да знае, че сме по следите ѝ? — попита Ръсел.

Тори отправи въпросителен поглед към Хитасура, който сви рамене, от устата ѝ се откъсна лека въздишка:

— Може би, но това вече няма значение — тръсна глава и се насочи към стъпалата от масивен гранит. — Да вървим да я пипнем!

Ръсел протегна ръка и рязко я извърна към себе си:

— Грещиш, Тори! Има значение, при това огромно! Ако тя знае за акцията, положително се е подготвила да ни посрещне! А това означава, че ние трябва да променим тактиката си.

— Добре — съгласи се Тори. — Но в каква посока?

— Първо, бих искал в операцията да участват повече хора...

— Не става — поклати глава Тори. — Не трябва да вдигаме шум. Докараме ли тук хората на Хитасура, с положителност ще докараме и полицията...

Ръсел се замисли, очите му изпитателно пробягаха по лицето на Тори. После се наведе към ухото и ѝ прошепна:

— Не обичам да се забърквам във вендети... От която и гледна точка да ги погледнеш, те си остават нещо нездравословно...

— Разбирам — кимна Тори, после чертите ѝ видимо се смекчиха. — Ръс, някога да си изпитвал чувството, че нещо те сърби, а не можеш да се почешеш? Как би постъпил, ако изведнъж ти се удаде възможност да го сториш, при това до насита?

Ръката му пусна рамото ѝ.

— Добре... Но знай, че съм на крачка зад теб и ще те защитавам с всички възможни средства!

Тори го дари с топла усмивка, после тримата се насочиха към стълбите. Входната врата беше затворена, но незаклучена. Ръсел огледа ключалката, но не видя следи от насилие. Дали Фукуда се е справила с нея с помощта на инструменти, или просто притежава ключ?

Скрито провери арсенала си: колт 32-ри калибър, нож с дръжка от титан в ботуша, метална примка с дървени дръжки. Всичко си беше

на мястото, но безпокойството в душата му нарастваше. Имаше чувството, че тази Фукуда не е човек, а някакъв призрак. Ясно усещаше страха, който се излъчваше от напрегнатите фигури на Хитасура и Тори, тревогата му се увеличи.

Промъквайки се внимателно във вътрешността на „Кинжито“, Тори си спомни за съветите на Сун Тцу. „Когато нямаш възможност да избереш мястото на сражението, опитай се поне да избереш времето“, пишеше той. „Дали ще имам подобна възможност, запита се тя. Едва ли, ако Фукуда наистина е предупредена за акцията...“

Придвижваха се през огромния вестибюл, превърнат в основна галерия на музея. Високо над главите им, на нивото на третия етаж, висяха правоъгълни късове опушено стъкло. Разположени с умение, те създаваха футуристичната илюзия, че са древни бойни знамена, съхранени в средновековен замък...

Покрай стените имаше дълга редица остъклени шкафове, които съхраняваха различни типове бойно облекло. Най-старите брони датираха от X век, най-съвременните — от началото на XIX.

Вървяха мълчаливо сред тези вълнуващи, но и малко мрачни експонати, напомнящи за миналото на Япония. По един особен начин в тях се преплитаха история и митология, които оказваха силно въздействие на посетителя.

Тори, Хитасура и Ръсел напредваха внимателно, напрегнали всичките си сетива. Първа долови звука Тори. Беше нещо, което напомня свиренето на вятъра във върховете на високи борове. Закова се на място и направи знак на останалите. Звукът се усили и постепенно прерасна в гърлено ръмжене. Сякаш в сенките около тях дебнеше раздразнен лъв, усетил плячката...

— Какво е това, в името на бога? — попита шепнешком Ръсел, усетил как косъмчетата на врата му настръхват.

— Тя е наблизо — отвърна едва чуто Хитасура.

— „Йо-ибуки“ — поясни Тори. — Един от двата особени начина на дишане при карате. „Йо-ибуки“ се използва преди нападение...

— Никога не съм чувал за подобно нещо по време на курсовете във Вирджиния — поклати глава Ръсел.

— Естествено, че не си — кимна Тори, без да отделя очи от далечния ъгъл на залата. — Нали затова си тук и изпълняваш истинска бойна задача?

Светлината беше зеленикава, по-светла или по-тъмна — според ъглите на пречупване от зелените стъкла. Ефектът беше някак спектрален, особено ако човек се вгледа в древните доспехи зад витрините. Желязото беше ковано по различен начин и имаше различен състав. Именно до орнаментите върху всяка броня са се различавали самураите, те са били нещо като фирмен знак на отделните кланове.

Тори насочи вниманието си към бронята на императрица Жинго, известна с прозвището „Червената връзка“ заради алените ширити, които свързваха отделните части на бронята.

Главата леко помръдна, маската от потъмняла кожа под високия рогат шлем се завъртя в тяхна посока. Бронята на императрица Жинго с грохот напусна пиедестала си, „йо-ибуки“ се превърна в зловещ рев, отекнал сред тишината на залата.

Ръсел зае приведена стойка, в ръцете му блесна дулото на колта.

— Не! — изкрещя Тори, но той не я чу или не си направи труда да възприеме предупреждението ѝ. Очевидно имаше свои идеи за предпазването и от поредния кървав двубой с Фукуда. Пръстът му натисна спусъка.

Миг преди блясъка на ослепителната светкавица, изпълнила огромното помещение с призрачна светлина, Тори успя да зърне как куршумът откъсва част от императорската броня.

Взривната вълна ги повдигна във въздуха. Тори изпита чувството, че гърдите ѝ се огъват под удара на гигантски юмрук. Грохотът на експлозията изпъна тъпанчетата ѝ до болка, миг по-късно ги изпълни с пронизителен писък.

Фукуда беше всепризнат майстор на портативните експлозиви. Тори със съжаление си помисли, че Ръсел очевидно не е извлякъл поука от това, което му беше разказала.

Борейки се да запази равновесие, тя механично отчете, че Фукуда не би проявила неблагоразумието да ги атакува фронтално. Изборът на древната броня ѝ разкри голяма част от тактиката на противника. Очевидно Фукуда е получила предварителна информация за придвижването им — факт, който недвусмислено говореше за изключителните ѝ връзки в подземния свят на Токио. Дори само защото Тори и Ръсел бяха взели всички предпазни мерки да запазят в тайна пристигането си в този град. Но жената якудза ги беше разкрила

навреме и съответно беше избрала бойното поле — огромната сграда, наречена „Кинжито“... Това беше предупреждение, че всички действия на тримата трябва да бъдат безкрайно внимателни.

Колко ли още изненади им е приготвила Фукуда? Тори я познаваше достатъчно, за да си дава сметка, че им предстои да се сблъскат с още много неприятности. Единствената слабост на Фукуда беше нежеланието ѝ да влиза в пряка конфронтация и винаги предпочиташе капаните. Тори знаеше това и възнамеряваше да го използва.

Претърколи се по корем, до слуха ѝ достигна сподавено стенание.

— Ръс?

Надигна се на колене, ръцете ѝ разтърсиха тялото на партньора ѝ.

— Добре ли си?

Той кимна, но очите му бяха замаяни.

Погледът ѝ пробяга наоколо, но Хитасура не се виждаше никакъв. „Господи, какво стана с него?“

Изправи се на крака, Ръсел бавно стори същото.

— Глупаво... — промърмори той.

— Какво?

— Чувствам се глупаво, когато заемам положение за бой, а не виждам противника...

— Много смешно, няма що!

Предприеха кратко претърсване на своята част от залата, но от Хитасура нямаше следа. Ръсел я стрелна с поглед.

— Недей — примоли се полугласно тя. — Няма да повярвам, че и той ме е предал!

— Дано да си права — въздъхна Ръсел. — Но по всичко личи, че именно той ни вкара в този капан...

Внимателно тръгнаха напред, към вътрешността на полутъмната зала. Скоро стигнаха до широк коридор, който беше значително по-слабо осветен. Ръсел извади джобно фенерче и мълчаливо го тикна в ръката на Тори. Тя натисна копчето, яркият лъч описа полукръг по стените и моментално угасна. Дватамата се заковаха на място.

Пред очите им за миг проблесна тънка метална жица, пресичаща коридора напречно. Тори докосна рамото на Ръсел и протегна ръка.

Всичко беше ясно — жицата беше на височина около метър, остриите ѝ ръбове несъмнено биха се впили в плътта на неканения посетител, колкото и внимателно да напредва той.

Тори се отпусна на колене, после легна по гръб. Ръсел стори същото. Насочила фенерчето нагоре, тя внимателно тръгна напред. Но точно когато беше изминала половината разстояние, нещо започна да притиска раменете ѝ. Главата ѝ се оказа стегната в невидима преграда, по лицето ѝ изби пот.

— Ръс! — просъска тя. — Попаднах в капан! Ела насам!

Той понечи да се изравни с нея, но тя го спря с гърлено ръмжене.

— Върху мен! — прошепна. — Преградата опира в раменете ми.

Ръсел се подчини.

Тори почувства приятната топлина на тялото му, вдигна глава и попита:

— Какво виждаш?

— Още една жица — тихо отвърна той. — Била е предназначена за глезените ни...

— Или да спре всеки, който е успял да види първата...

— Какво да правим? — попита Ръсел. — Няма да е трудно да те издърпам обратно...

— Не! — промълви Тори. — Усещам натиск върху раменете си, а това означава, че тази жица е свързана с някакъв детонатор.

— Добре, тогава продължаваме напред — кимна Ръсел, плъзна се по тялото на Тори и успя да се промъкне под жицата. Обърна се и протегна ръка.

— Не я пипай с пръсти! — предупреди го Тори. — Ще те пореже!

— Ясно.

Ръсел се извъртя по корем, извади ножа си и го пъкна между жицата и раменете на Тори. Внимателно я придърпа към себе си, оказвайки горе-долу същия натиск, който беше оказала тя.

— Хайде, тръгвай...

Тори се отдръпна, натискът на жицата се прехвърли върху острието на ножа. Затаил дъх, той уравни натиска на пръстите си, през това време Тори успя да пропълзи до него.

— Ще мина зад теб — прошепна в ухото му тя. — А ти ще пуснеш жицата само когато ти дам знак...

— Какво?

— Спокойно, имай ми доверие.

Ръсел затвори очи. По лицето му плъзнаха струйки пот, ръцете му затрепериха от напрежение.

След секунда усети ръцете на Тори върху глезените си.

— Ще броя до три — прошепна тя. — Готов ли си?

— Да.

— Едно, две, три... Сега!

Ръсел отпрати безмълвна молитва до Бога и отдръпна ножа от жицата. В същия миг усети как Тори рязко го дърпа.

Нещо свирна пред лицето му, разнесе се тих пукот. Тори насочи фенерчето към стената вдясно и двамата едновременно видяха ръбовете на „шурикен“ — стоманена топка с остри като бръснач краища, от които капеше някаква неизвестна субстанция.

— Тая мадама наистина си я бива! — въздъхна Ръсел и вдигна ръка да избърше потта от лицето си.

— Още нищо не си видял — мрачно промърмори Тори.

— Дяволско изчадие! — изръмжа Ръсел. — Нищо чудно, че Хитасура се спаси. Ще си имаме доста неприятности...

— Карма — сви рамене Тори. — Вероятно съм била голяма грешница в предишния си живот, след като боговете ми изпращат такъв опасен враг...

— Време за покаяние! — саркастично промълви Ръсел.

Тори пропълзя до него, очите ѝ блестяха.

— Мисля, че ти трябва да останеш тук! — решително рече тя. — Нататък ще се оправям сама, всичко ще се реши между мен и Фукуда.

— Да, бе, как не!

— Ръс! Опитай само за момент да се освободиш от мъжкото самолюбие. Няма смисъл да...

— Я стига! — прекъсна я той. — Как, по дяволите, щеше да се справиш с тези жици, ако не бях аз?

— Щях да намеря начин...

— Вече ти казах мнението си за вендетите, Тори! — сграбчи я за раменете той. — Те имат гадното свойство да ядат живи хора! Всички, без изключение!

— Все пак аз познавам Фукуда, а ти — не — тръсна глава Тори. — Страхувам се, че трудностите едва започват...

— Продължавай — въздъхна Ръсел и сложи глава на бедрото ѝ. Сякаш отново се върнаха там, в далечната Градина на Диана... — Разбирам, че изгаряш от желание да си отмъстиш за всичко, което ти е причинила тази жена.

— Благодаря — усмихна се Тори, целуна го по устните и бързо се стопи в мрака.

Останал сам, Ръсел се огледа, после тръсна глава:

— Глупости! Ще ти пазя задника, независимо дали го искаш, или не!

Тори се отдалечи от Ръсел, свали обувките си и ги превърза през кръста. После бързо тръгна по коридора с мраморни плочи. Придвижваше се леко, сякаш летеше над пода. Това се дължеше на начина, по който стъпваше — само върху външната част на ходилото, без да отпуска цялата тежест на тялото си. Така тичат някои четирикраки, притежаващи способността да преразпределят тежестта си равномерно върху всички крака, а в определен момент се намират изцяло във въздуха.

Скоро стигна дъното на коридора и спря пред редицата асансьори. Всички до един бяха изключени, пътят нагоре се осигуряваше единствено от вита мраморна стълба. Тори предпазливо потегли нагоре, опряла гръб в стената. Правеше отчаяни опити да прозреш плановете на Фукуда, за да може да я неутрализира.

Изкачи няколко стъпала и рязко спря. Стъпалата ѝ усетиха някаква грапавина по идеално гладките мраморни плочи. Вдигна очи към стената. Между плочките стърчаха острите ръбове на още един „шурикен“, майсторски прикрепен в извивката на стълбището. Фукуда си беше направила труда да избърше ситните късчета мазилка от стълбите, но босите ходила на Тори все пак усетиха разликата. Протегна ръка и издърпа оръжието, внимавайки да не докосва намазаните с отрова ръбове. После продължи нагоре, но този път вървеше точно в средата на стълбището.

Малко преди главата ѝ да се изравни с нивото на горната галерия, някакво черно кълбо с неясни очертания се стрелна към гърдите ѝ. Ударът беше тежък, тялото ѝ политна назад и падна на междинната площадка.

Остри зъби се забиха в рамото ѝ, горещ зловонен дъх опари лицето ѝ. Положението на Тори беше много неизгодно, тъй като се

озова притисната в ъгъла, без възможност за маневри.

Срещна кървясалите очи на куче от породата „акита“ и веднага разбра, че има работа с един добре обучен пазач. Нападението му беше абсолютно безшумно, но достатъчно внезапно, за да я повали. Тори си даде ясна сметка, че ако не съумее да го парира в близките няколко секунди, остриите зъби неизбежно ще докопат гърлото ѝ.

Преодоляла острата болка, тя тикна рамото си напред, позволявайки на песа да я захапе още по-надълбоко. Това обаче, осигури на ръката ѝ достатъчно свобода на действие. „Шурикент“ с отровните остриета мрачно проблесна и се заби дълбоко в корема на звяра. Лапите бясно задраскаха, но в ноктите им липсваше предишната сила.

Тори отхвърли омекналото тяло от себе си и бавно се изправи. Галерията на втория етаж тънеше в сънна тишина. После изостреният ѝ слух долови лек звън, сякаш някой беше докоснал невидими струни. Главата ѝ се завъртя, очите ѝ пробягаха по редицата асансьорни врати. В една от тях забеляза нещо странно и предпазливо пристъпи напред. Оказа се, че вратата е полуотворена, но кабината я нямаше. Металическият звън идваше от тъмната дупка на шахтата, сред която проблясваше дебело стоманено въже. Тори предпазливо надникна надолу и успя да зърне неясната фигура на Фукуда, която вече подминаваше партера и продължаваше да се свлича надолу. Колебанието ѝ продължи само секунда, после хвана въжето и уви крака около него. Спускането не беше лесно. Въжето беше намазано с дебел пласт грес, за задържане ѝ бяха необходими всички мускули.

Изравнила се с партерния етаж, тя установи движението на спомагателното въже край стената на шахтата. Железните блокчета на контра тежестта се стрелнаха нагоре и нещата станаха безпощадно ясни — Фукуда беше повикала кабината.

Увиснала между приземния етаж и сутерена, Тори вдигна глава. Кабината стремително се носеше надолу, кабелът в ръцете ѝ започна да вибрира.

Нямаше бог знае какъв избор, краката ѝ механично се отделиха от дебелото въже. Използвайки само ръцете си, тя стремително се спусна надолу.

Ако не беше дебелият пласт грес, дланите ѝ положително щяха да се разранят чак до костта. Усетила как топлината в тях рязко се

увеличава, тя вдигна глава да провери разстоянието между себе си и кабината. Мигът обаче се оказа неподходящ. Тялото ѝ подмина вратата на мазето и продължи надолу, към дъното на шахтата. Очите ѝ светкавично опипаха затворената отвсякъде бетонна дупка, косата ѝ се разроши от топлия въздух, който тласкаше пред себе си тежката кабина. Какво ми остава, Господи, отчаяно се запита тя и пусна въжето.

Прелетя около пет метра, свита на кълбо. Падна на изцапания с машинно масло бетон странично и светкавично се претърколи към плитката ниша зад водещите колела на системата. Зад гърба ѝ се разнесе тежък тътен и кабината легна на мястото си. Зад нишата се виждаше тесен бетонен коридор, осветен от голи крушки. Някъде в далечината отекваха стъпки. Тори се плъзна натам и едва сега видя, че под приземието на сградата има още едно ниво, очевидно недовършен подземен гараж. По стените бяха изписани с тебешир инструкции за довършителните работи на водопроводчици и електротехници.

Наведе се, развърза връзките на обувките от кръста си и започна да се обува. Подът на помещението беше задръстен със строителни отпадъци, от дълбоки дупки в бетона стърчаха снопове кабели.

Започна да се придвижва напред, като старателно заобикаляше дупките. Скоро стигна до далечния край на „кинжито“, където имаше жълто-червена бариера. Зад нея се виждаше огромно колело с гаражни клетки, което след пускането на съответната монета автоматически се завърта и предлага достъп до колата на клиента.

Обърна се и тръгна назад. От Фукуда нямаше следа. Огледа внимателно цялата покрита площ, после се върна при металната въртележка и започна да се катери по стоманената конструкция. Отвъд огромните зеленикави стъкла се появи величествената панорама на Токио, сякаш нарисувана от гениален художник и вкарана в кристална топка.

Тори непрекъснато се оглеждаше, но Фукуда не се виждаше никъде. Инстинктивно почувствала, че не бива да се задържа на едно място, тя започна да се мести от клетка на клетка. Не беше трудно, тъй като металната конструкция предлагаше множество удобства за подобен вид упражнения.

„За да победи врага, човек не трябва да разкрива своите позиции“, пишеше Сун Тцу.

„Явно Фукуда добре е усвоила този урок, рече си Тори. Поне засега. Върти ме в кръг, нагоре и надолу... Защо?“ Очите ѝ се насочиха надолу, през сложната метална конструкция на многоетажната въртележка, към подземното на пирамидалната конструкция...

Бум! Главата ѝ рязко се завъртя по посока на звука, очите ѝ за миг уловиха ухиленото лице на Фукуда в централната част на въртележката — там, където се намираше машинното отделение. После вниманието ѝ беше привлечено от някаква черна топка, която се носеше право срещу нея, от задната ѝ част се точеше огнена дия. Светкавично прецени, че това по всяка вероятност е едно от хитроумните изобретения на японката, което с положителност ще експлодира в клетката.

Нямаше време да се изкачва нагоре, затова Тори се приведе напред и скочи в клетката на долното ниво. Но конструкцията се завъртя и тя отново се оказа лице в лице с Фукуда.

Бум! Сферата над главата ѝ избухна в ярки пламъци, но към лицето ѝ вече летеше друга.

Нов скок, едно ниво по-долу.

Бум! Втората сфера се взриви, тялото ѝ полетя още надолу. Изведнъж разбра как се е чувствал Сизиф, когато камъните са се търкаляли обратно от върха на планината...

Тялото ѝ рязко промени движението си и се насочи към един от огромните стъклени панели. Поредната експлозия опърли лицето ѝ, краката ѝ се свиха към корема, после рязко се стрелнаха напред. Стъклото се пръсна, ръцете ѝ механично посегнаха към металната рамка. Остри късове се забиха в дланите ѝ, но тя увисна на рамката, успяла да неутрализира инерцията на скока. Рукна кръв и започна да се стича по китките ѝ. Зъбите ѝ проскърцаха от болка.

Озова се сама в нощта, увиснала в горния край на пирамидата „Кинжито“. Лек ветрец разхлади пламналите ѝ бузи, пред очите ѝ блесна панорамата на Токио, този път жива и реална, запълнена с обичайните шумове на големия град.

Въпреки болката, в душата ѝ се промъкна облекчение. Все пак успя да се отърве от планината на Сизиф, към която я беше тласнала Фукуда.

Не погледна надолу, не искаше да знае колко високо се намира, на какво разстояние е тротоарът под краката ѝ. Едновременно с това

усети нарастващия натиск върху раменните си стави и съзна, че трябва да действа бързо.

Краката ѝ предпазливо потърсиха някаква опора, но откриха само гладката повърхност на стъкления панел. Значи трябва да се набера нагоре, съобрази тя. Да направи упражнението, което в гимнастиката наричат „коремно“, и да прехвърли тялото си над рамката на перваза. Дишаше тежко, слепоочията ѝ пулсираха, пот се стичаше по лицето ѝ.

Наложи си да остане неподвижна още няколко секунди и потъна в „прана“ Усетила как дишането ѝ се успокоява и мускулите отново възвръщат своята гъвкавост, тя залюля долната част на тялото си и с лекота го прехвърли над рамката. С крайчеца на окото си видя, че металната въртележка с клетките за паркиране е неподвижна, плановете ѝ се промениха още във въздуха. Използвайки инерцията, тялото ѝ продължи движението си в обратна посока, към дупката в стъкления панел, пръстите ѝ се разтвориха.

Приземи се успешно в най-горната клетка на въртележката и без да губи нито секунда се насочи към централната част на конструкцията — там, където допреди малко беше Фукуда. Натисна бутона за включване на машината и се прехвърли в една от клетките, които вървяха надолу.

Извади „шурикена“, с който, беше убила кучето пазач, после накъса блузата си на ивици и уви разранените си длани с тях. Очите ѝ попаднаха на малка рана, разцепила безименния пръст на дясната ѝ ръка. Тя беше доста по-различна от другите — подута и е потъмнели краища. Направи опит да размърда пръста и установи, че това почти не ѝ се удава. Натисна раната, но не усети никаква болка.

Очите ѝ се насочиха надолу, към бетонния под на недовършения гараж. Там, изправен в основата на металната въртележка, стоеше Ръсел.

— Тори! — извика дрезгаво той.

— Скачай! — напрегнато отвърна тя, видяла как клетката се изравнява с пода.

— Какво, по дяволите...

— Скачай, мътните да те вземат!

Ръсел се подчини и миг по-късно се озова на решетъчния под на клетката. Движението на въртележката продължи, бетонната плоча

остана над тях. Тори вече знаеше къде ще ги отведе тя — в подземните галерии на токийското метро.

Напуснаха клетката на най-долното ниво, миг преди въртележката да я насочи отново нагоре. „Ето каква изненада ми е приготвила Фукуда, мрачно си помисли Тори. Да ме подмами тук, на мястото, където преди години се разминах със смъртта... И да довърши започнатото...“

— Какво е станало с теб, по дяволите? — разтревожено попита Ръсел и взе бинтованите ѝ длани в ръцете си.

— Опитах се да летя като птичките, ама май не се получи — шеговито отвърна тя. Едновременно с това обаче в съзнанието ѝ с безпощадна яснота се възстанови картината на битката с кучето пазач. Спомни си, че в момента, в който заби „шурикена“ в корема на звяра, ръката ѝ беше обляна в кръв и вероятно се е плъзнала по някое от остриетата на оръжието. Това обясняваше раната на безименния пръст и нарастващата безчувственост...

— Фукуда е тук, долу — каза Ръсел. — Видях я да се вози на тая странна машина...

— Зная накъде се е запътила — кимна Тори и пое по един от тунелите. — Към мястото, на което ме заряза при последния ни контакт...

— Върху релсите на метрото? — огледа се Ръсел. — Но тези тунели тук очевидно не са в експлоатация! — в същия миг до ушите им достигна глух тътен, бетонните стени започнаха да вибрират. — Едно ниво по-долу? — озадачено я погледна Ръсел. — Под нас?

Тори само кимна с глава.

— Но това е лудост!

— Предупредих те да се държиш настрана, нали?

— Но тук нещата стават лични! — изрази протеста си той. — И нямат нищо общо с нашето разследване...

— Имат и още как! — повиши тон Тори. — Фукуда няма да ме остави на мира, докато знае, че съм в Токио. Нима си въобразяваш, че в подобна обстановка ще можем да провеждаме някакво разследване? — очите ѝ станаха почти черни, сякаш бяха попили мрака на изоставените галерии. — Само едно ще ти кажа... — мрачно добави тя. — Едната от нас ще умре тук! Карма!

— Майната ѝ на кармата! — ядно тръсна глава Ръсел. — Тази глупост съществува единствено в твоята глава!

— Така ли мислиш? — погледнато Тори. — Вече ти казах, че тук човек не може да оцелее, ако не разтвори душата си... И се надявах да ме разбереш!

— Мога да те фрасна по главата, да те метна на рамо и да те изнеса от тук! — предупредително изръмжа той.

— Хайде де, защо не го направиш?

— Помисли малко, Тори! — смени тона Ръсел. — Реагираш емоционално, точно според очакванията на Фукуда!

— Не ми пречи, Ръс — въздъхна тя. — Няма да отстъпя.

Ръсел замръзна на място. Душата му кипеше от гняв, но той бавно осъзна, че това всъщност е страх. Вледеняващ страх за съдбата на тази жена, който буквално го парализираше. „Само едно ще ти кажа... Едната от нас ще умре тук!“

— Добре — кимна с тежка въздишка той. — Значи карма!

„След като си решила, че тук ще бъде последният сблъсък между теб и Фукуда, нека бъде, добави мислено той. Но това ще стане само в мое присъствие! Моята карма е здраво преплетена с твоята. Нима някой ще може да ги различи, когато всичко това приключи?“

Продължиха напред и скоро се озоваха до дупка в купчината чакъл на изоставеното трасе. Над нея бяха прехвърлени две широки дъски.

Ръсел се отпусна на колене и надникна в процепа.

— Господи, до долния тунел има доста голямо разстояние — установи с притеснен глас той.

— Тя е там — кратко отвърна Тори.

Той вдигна глава, огледа решителното ѝ лице и бавно кимна:

— Окей, пръв ще се спусна аз...

Раздалечи дъските и тикна помежду им едната дръжка на тънкото стоманено въженце, което извади от джоба си. Пусна го да се развие в дупката и предпазливо се спусна надолу. Когато краката му стъпиха на другата ръкохватка, той се наведе и я хвана, а тялото му увисна надолу.

Тори го последва, уви краката си около тялото му и внимателно се спусна надолу. Когато го подмина и ръцете ѝ стиснаха глезените му,

тя затвори очи и се пусна. Падна на долното ниво, без да се нарани, ушите ѝ доловиха грохота на преминаващ някъде в далечината влак.

Вдигна ръце и тихо подвикна:

— Хайде!

Тялото на Ръсел се стовари до нея, вдигнатите ѝ ръце омекотиха падането.

— В коя посока? — надигна се бързо той.

— Фукуда ще каже — сви рамене Тори. — Колкото повече номера прави, толкова по-лесно разбирам стратегията ѝ.

Все по-малко ми харесва стратегията, която вие двете обобщавате с думата „карма“ — промърмори Ръсел.

— Човек не може да харесва или да не харесва своята карма — усмихна се Тори. — Той просто я приема...

— Това ми се струва пълен парадокс — поклати глава Ръсел. — Само не зная дали подобно отношение е израз на прагматизъм или обикновена заблуда...

— Помниш ли разговора ни за сливането на мит и реалност, Ръс?

— Да, но какво общо има той с това, което става тук?

— Когато отговориш на този въпрос, ще означава, че си разбрал онзи разговор — отвърна Тори.

— Пак загадки от сорта на Дзен?

— Донякъде — засмя се Тори.

Тунелът започна да кънти от грохота на приближаващ се влак.

— По тази линия ли идва? — стегна се той.

— Не, по съседната.

Той се отпусна, но тревогата в очите му остана.

— Скоро и тук ще премине влак, друг начин няма...

— Нека оставим на Фукуда да се тревожи за разписанието — отвърна Тори и пое напред. — В това отношение си я бива...

Ръсел се безпокоеше от подхода на спътницата си. Не можеше да разбере защо Тори отказва да поеме инициативата. Той самият беше обучаван да атакува при всяка удобна възможност. Защо, по дяволите, тя позволява на Фукуда да диктува темпото на двубоя? Всичките тези отвлечени приказки за стратегия и тактика му се струаха безсмислени, затова реши да открие начин за решителна промяна в техните действия.

В дъното на тунела проблесна светлина.

— Влак?

Тори сложи крак върху релсата и поклати глава.

— Фукуда — кратко отвърна тя. Най-сетне се бяха озовали на терена на решителното сражение.

— Сега кротувай — внезапно рече Ръсел и я притисна към влажната стена на тунела. Тори беше толкова изненадана, че не оказа никаква съпротива.

Той извади револвера си и предпазливо затича напред, към светлината.

„Какъв глупак, Господи, рече си Тори и хукна след него. Въобразявах си, че съм успяла да го откажа от ролята на свой закрилник! А той обеща да не се излага на ненужни опасности!“

Слухът ѝ долови остро щракане, последвано от болезненото изпъшкване на Ръсел. Изтича бързо до тялото му, стоварило се ничком върху релсите. И веднага видя умно замаскирания капан. Кракът на Ръсел беше попаднал в малка дупка между две траверси, а точно над нея беше разположен механизмът на стрелката, която раздвоява релсите.

— Не го докосвай! — разнесе се остър вик и Тори замръзна на място. Фукуда стоеше на петдесетина метра от тях, ръцете ѝ стискаха стоманената ръчка на стрелката.

— Това е лост за ръчно преместване — заплашително просъска тя. — Натисна ли го, глезенът му ще стане на пихтия!

— Нека го натисне! — запъхтяно извика Ръсел, а ръцете му френетично опипваха ситния чакъл. Искаше да намери револвера, който беше изпуснал при падането си. „Какъв идиот съм“, прокле се той, изправи горната част на тялото си и направи опит да измъкне крака си от капана. Болката беше жестока.

— Какво искаш? — подвикна в мрака Тори.

— Нима не знаеш? — иронично отвърна Фукуда, стиснала лоста с две ръце. — Искам да умреш! — брадичката ѝ леко кимна: — Натам!

Тори тръгна към нея.

— Достатъчно! — спря я гласът на Фукуда.

„Все още се страхува от мен, помисли си Тори. Не смее да ме допусне прекалено близо до себе си. Това несъмнено е полезна информация.“ Тя разполагаше с известни оръжия, но вече подозираше, че това няма да бъде достатъчно.

Дясната ѝ ръка висеше край тялото. Направи опит да раздвижи пръстите си и установи, че средните три вече отказват дори да помръднат. Палецът все още действаше, докато кутрето само потрепваше.

Мили боже, тя вече спечели, отчаяно си помисли Тори.

— Човек рядко получава втори шанс — изръмжа Фукуца, отметна глава и мрачно огледа Тори. — Не мога да ти опиша колко ми е приятно отново да те видя тук... Очаквах да се справиш с „шурикена“ и кучето, но все още не мога да разбера как се измъкна от асансьорната шахта и онази въртележка на паркинга... — тунелът заехтя от подигравателния ѝ смях. — В крайна сметка това е без значение, тъй като си тук — на своето лобно място. Точно според плановете ми!

„Злорадства“, помисли си Тори. Едно напълно човешко качество. Дишането ѝ се успокои. Вече нямаше смисъл да гради стратегия — тази работа бяха свършили мястото, времето и обстоятелствата. КАРМА. Понесе се към Фукуда, последната мисъл в главата ѝ беше дали Ръсел в крайна сметка ще проумее какво значи да приемеш съдбата си...

Очите на врага ѝ се разшириха от изненада, ръката върху лоста се поколеба. Спечелена беше една безкрайно ценна секунда, после лостът започна да слиза надолу, релсите проскърцаха. По всичко личеше, че Ръсел ще се окаже пленник на непоносимата болка...

Но спечелената секунда изигра ролята си. Тори връхлетя върху Фукуда, пръстите на лявата ѝ ръка — втвърдени като стоманени блокчета, се стовариха върху китката на врага. Фукуда изпусна лоста, вкопчи се в Тори и телата им рухнаха върху релсите.

Тори имаше и друго предимство, освен изненадата. Фукуда нямаше никакво желание да изпусне лоста, което на практика я принуждаваше да действа с една ръка, а принудителната локализация на тялото ѝ я правеше удобна мишена. Освен това се страхуваше от Тори — един факт, който неминуемо забавя реакциите в мига на внезапната атака. А нежеланието ѝ да влиза в директен двубой продължи колебанието ѝ с още един скъпоценен миг. Така Тори, подпомогната от изключителните качества на изкуствената си става, получи достатъчно време да я докопа.

Фукуда я посрещна с хватка от жиу-жицу, китките ѝ стегнаха шията на Тори. Бяха така плътно притиснати една в друга, че чуваха ударите на сърцата си. Тори удари с коляно бедрото на Фукуда, приведе тялото си напред и здраво я притисна.

Фукуда се намръщи от болка, ставите ѝ пропукаха под силата на ново „атеми“. Но хватката ѝ не отслабна, ръцете ѝ продължаваха да притискат трахеята на противника.

Опряла гръб на влажната стена, Тори се бореше за глътка въздух. Дясната ѝ китка вече беше безчувствена, болката бавно пълзеше нагоре към рамото. Събра мускулите си на топка и нанесе нов удар с коляно в бедрото на Фукуца. Разнесе се пропукване — очевидно ябълката беше изскочила.

Фукуца прибягна до „йо-ибуки“ — агресивното дишане, придружено със заплашително ръмжене. По този начин не само се подготвяше за атака, но и парираше болката.

И в този момент Тори разбра, че жената срещу нея ще разхлаби хватката си само ако умре. Пред очите ѝ се появиха разноцветни кръгове, които бързо отстъпиха място на непрогледен мрак, придружен с остро чувство за дезориентация. „Дръж се, заповяда си тя с болезнено усилие на волята. Дръж се!“ В ушите ѝ засвири мрачен вихър, после изведнъж усети вибрацията на релсите под себе си. Идваше влак!

Ръсел изкрещя от болка, металните клещи на релсите заплашваха да смажат костите му. Дишаше тежко, по лицето му се търкаляха едри капки пот. Тялото му се изви като струна, опитвайки се да излезе от капана. С крайчеца на окоото си зърна револвера, мрачно проблясващ между траверсите. Беше на около три метра от него, но толкова недостижим, колкото би бил и на три километра.

„Добре, рече си той. Забрави шибания револвер, мисли как да помогнеш на Тори!“ Не знаеше как... Измъкна ножа, тикна го между релсата и глезена си, но острието само се огъна... Прекрати натиска, не виждаше смисъл да се лишава и от това оръжие.

Ясно виждаше Тори и Фукуда, вкопчени в смъртоносна прегръдка. Движения почти липсваха, сякаш и двете разчитаха да получат предимство посредством своята „хара“ и силата на волята си.

После нещо го накара да вдигне поглед над вкопчените тела. Дъното на тунела просветля, миг по-късно иззад завоя изскочиха огнените очи на приближаващия се влак.

„Света Майко, изпъшка Ръсел. Всички ще умрем!“

Мит и действителност започнаха да се сливат. В жадния за кислород мозък на Тори се мяркаха объркани мисли, блясваха като светкавици в нощното небе, после бързо се стопяваха. Белите петна в паметта ѝ ставаха все по-чести, вече трудно си спомняше къде се намира и с какво се занимава. Тялото ѝ продължаваше да изпълнява командите на вегетативната нервна система и поддържаше жизнените си функции. Но това ставаше все по-трудно, душата ѝ жадуваше за покой, за дълбоките води на безкрайността, сред които времето няма власт, секундите и минутите губят своя смисъл...

Събуди се!

Сълзите на тишината се плъзгаха в душата ѝ, изпълнени с топлина и уют. Пред очите ѝ се спусна мрак.

Мракът означава смърт...

И какво от това?

— Тори!!!

Отвори очи и видя разкривеното от болка лице на Фукуда. Очевадно на края на силите си, тя правеше всичко възможно да я ликвидира, преди да припадне от болката, която пронизваше извадената ябълка на бедрото ѝ.

Отново започна да се унася...

— Тори!!!

Пробуди се за миг, колкото да установи, че това е гласът на Ръсел, който искаше да я спаси... В изражението на Фукуда се появи нещо особено. Но какво? Беше ѝ трудно да мисли, сякаш съзнанието ѝ затъваше в лепкаво блато.

Подхлъзна се и отново потъна в дълбоките води на безкрайността...

— Тори!!!

Фукуда. Нещо става с нея... Лицето ѝ беше прекалено близо. Виж това лице! Върху него е изписано отчаяние! Фукуда също вижда края си!

Също? Или почти?

„Това зависи от мен“, каза си Тори. Коляното ѝ отново се насочи към бедрото на Фукуда. Едва сега видя, че костта беше счупена и грозно стърчеше през дрехата. Нанесе удара с всичките сили, които ѝ бяха останали.

Фукуда нададе болезнен писък, хватката ѝ се разхлаби само за миг. Но в трахеята на Тори се промъкна глътка въздух, силите ѝ се утроиха. Ръцете ѝ се стрелнаха напред и нагоре, пръстите на лявата ръка блокираха натиска, а дясната — макар и безчувствена, все пак успя да стисне китката на Фукуда.

Веднага разбра, че няма сили да я задържи и трябва да търси друг метод за затвърждаване на успеха си. Лявата ѝ ръка се сви в стоманен юмрук, ударът беше насочен напред и нагоре. Лакътят на Фукуда изпука и се строши, от прехапаните ѝ устни бликна кръв, сълзи на болка замъглиха погледа ѝ. Направи опит да контраатакува със здравата ръка, но Тори я блокира със серия от болезнени ветрилообразни удари в гръдния кош.

Самата Тори беше на прага на припадъка, устата ѝ конвулсивно поемаше кислород, дясната ръка безсилно увисна край тялото. Събрала волята си на топка, тя вдигна крак и нанесе страхотно „атеми“ в слабините на противника. Фукуда отлетя метър назад, главата ѝ клюмна.

Тори безсилно отпусна глава над нея, после очите ѝ бяха заслепени от прожекторите на влака, който изскочи иззад завоя на тунела и се понесе към тях.

Скочи на крака и изтича към лоста на стрелките. Но той дори не помръдна, очевидно машинистът вече беше задействал автоматичното превключване. Веднага забеляза, че никелираната стомана е в първоначалното си положение — значи кракът на Ръсел трябва да е свободен.

Хвърли се към него, лицето ѝ се разкриви от болка. Обзе я силен световъртеж, едва успя да се задържи на крака. Вкопчи се в тялото на Ръсел и двамата с олюляване се насочиха към една от работните ниши, изкопани в стената на тунела.

Миг по-късно влакът профуча покрай тях с оглушителен писък на свирката си. Тори напусна нишата и бавно се насочи към мястото, на което беше оставила безжизнената Фукуда. Но върху релсите

нямаше нищо. Тръсна глава и започна да се оглежда, после от устата ѝ се откъсна дрезгав вик. Железни пръсти се впиха в глезена ѝ, очите ѝ се сведоха надолу ѝ видяха призрачното лице на Фукуда между релсите. Разкривено от болка, с бяла като вар кожа и искрящи от ярост очи. Устата бавно се разтвори и Тори видя смъртта си. Между ситните зъби тъмнеше малка метална стрела, която всеки миг щеше да полети към гърдите ѝ.

Отчаяно се вкопчи в пръстите, които стягаха глезена ѝ, но те бяха твърди като стомана и я притегляха към релсите с огромна, нечовешка сила. Устата на Фукуда се разтвори до отказ, бузите ѝ се издуха. Само след миг смъртоносното ѝ дихание щеше да се насочи към Тори...

После се разнесе оглушителен изстрел, усилен многократно от ехото на тунела. Тори подскочи, очите ѝ заплашваха да изскочат от орбитите си. Устата на Фукуда звучно се затвори, тялото ѝ се разтърси от предсмъртни конвулсии. Лявата част на гърдите ѝ бързо потъмняваше от кръв...

Останала без сили, Тори се свлече върху релсите.

Ръсел доуцука до нея, револверът му беше насочен в главата на Фукуда, сякаш все още не беше сигурен в смъртта ѝ.

— Хайде! — изкрещя в следващия миг той. — Не усещаш ли вибрациите? Идва още един влак!

Тори не беше в състояние да помръдне. Втренчена в лицето на Фукуда, тя имаше чувството, че вижда там собственото си бъдеще — мрачно, самотно, неутешимо... Краят на пътя, към който подсъзнателно се стремеше от години, въпреки постоянните сблъсъци със смъртта...

— По дяволите, Тори, ставай! — изкрещя Ръсел. — Вече получи проклетата си вендата!

Коленичи до нея с болезнено изпъшкване, подхвана тялото ѝ и бавно го понесе към работната ниша в стената на тунела. Положи го вътре, после пропъзля до нея с цената на огромни усилия. Мракът се изпълваше с наелектризиращи вибрации.

— Тя е мъртва! — дрезгаво рече Ръсел и се наведе над Тори. — Сега дано се успокоиш!

Направи опит да прегледа раните ѝ, но се отказа. Тъмнината беше непрогледна.

— Къде си ранена?

— Ако не беше викал името ми, сега щях да съм на релсите — унесено прошепна тя. Отпусна глава на рамото му и усети прегръдката на топлите му длани. Затвори очи, но това само усили световъртежа ѝ. Стана ѝ много лошо. — Ръсел, кракът ти...

В тунела се появи ослепителна светлина, миг по-късно влакът профуча край тях с оглушителен грохот. Ръсел изчака малко, после успокоително я стисна за рамото:

— Всичко е наред, сега ще се измъкнем от тук!

Помогна на Тори да стане на крака, но тя безсилно се отпусна в ръцете му, а лицето ѝ се разкриви от болка.

— Тори, какво ти е?!

— Грещиш, Ръс — тихо прошепна тя. — Нищо не е наред... — Отново си спомни как заби „шурикена“ в корема на страховития пес „акита“ и ръката ѝ се обля в кръв... — Не мога да ходя — дрезгаво добави тя и мълчаливо му показа подутата и почерняла рана на пръста си. — Това е от проклетата отрова на Фукуда...

КНИГА ТРЕТА ДЗЕН-ПОЛИЦАЯТ

*„И най-нескопосано свършената работа се
предшества от добри намерения.“*

Оскар Уайлд

ДЕСЕТА ГЛАВА

Токио, Звездното градче, Москва, Архангелское

— Ах това мръсно копеле Хитасура! — изръмжа Големия Езо.

Намираше се във влажния тунел под сградата „Кинжито“ и гледаше с мрачен поглед обезобразеното тяло на Фукуда. Зъбите ѝ все още стискаха тръбичката за духане, стоманеният „шурикен“ вътре така и не беше излетял. Испита чувство на гордост от решителния израз на лицето ѝ — приличаше на тигрица, която всеки миг ще се нахвърли на жертвата си. Тази жена беше постигната от самурайска смърт, на бойното поле...

— Мръсното копеле Хитасура! — повтори заплашително той, но в поведението му липсваше мъката, която обикновено се ражда при загубата на близък роднина или ценен помощник като Фукуда.

В съседния тунел профуча влак, грохотът дълго отекваше в бетонната тръба.

— Това е работа на онова копеле Хитасура, което е довело бойците си тук!

Кои — „твърдата машина“, която някога носеше името Хоно Канзей, бавно коленичи до него. Пръстите ѝ леко докоснаха хладната буза на Фукуда.

— Това не е работа на Хитасура — тихо промълви тя. Гласът ѝ беше хладен и далечен. — Преди да бъде застреляна, е водила ръкопашен бой... С противник, който е бил по-силен от нея...

— Тори Нън! — изръмжа Големия Езо. — Ето защо Хитасура е побягнал още при първия капан и е тръгнал да събира армията си! После ги е довел горе, в музея... Заради тази жена е рискувал да попадне в лапите на полицията. Двамата пак са в екип и това е лоша новина за мен.

— По-скоро за нея — процеди Кои и бавно се изправи.

Небето на изток поруменя, първите лъчи на слънцето — оранжеви като току-що изстискан портокалов сок, неуверено надникнаха през тесните процепи в сивите облаци. Когато върховете им докоснаха водите на река Сумида, която извиваше току под блока, в

който се намираше апартаментът на Големия Езо, те блеснаха като разтопено олово.

Изправена до прозореца, Кои безмълвно наблюдаваше как оловото потрепва и оживява, развълнувано от малка рибарска лодка, насочила се към крайбрежното рибно тържище Тцуки. Водата, а и бреговете на реката съдържаха в себе си толкова нюанси на сивото, че Кои неволно се зае да ги брое. Сякаш се готвеше да изнася сказка за величието на безкрайността...

— Предстоят ни няколко неотложни задачи — каза Големия Езо. — Първо: трябва да открием начин да се вмъкнем в сделката между Хитасура и Кунио Мишита. Проклетникът положително смуче огромни суми от Мишита за своето посредничество. Дневниците на Саката разкриват огромните мащаби на политическата корупция, а точното описание на дадените подкупи е нещо наистина безценно. Защо неговите, а не моите пръсти да са в кацата с меда?

Това обаче няма да стане лесно. Както знаеш, в дневниците на Саката има бели полета. Никъде не се споменава за физическата връзка между Хитасура и Мишита. Дали това е случайно?

Второ: Хитасура трябва да бъде наказан за враждебните си действия срещу членове на моя клан. Трето: Тори Нън трябва да си получи заслуженото по същите причини. Тя е ликвидирала Фукуда със собствените си ръце.

Над реката се появи чайка, в перата ѝ се съдържаха всички нюанси на сивото, които се преливаха от движението ѝ над огряната от утринното слънце вода и все още тъмните брегове. „Аз съм като тази чайка, помисли Кои. У мен се съдържат всички нюанси на сивото, то е естествената ми среда.“

— Надявах се да прекарам повече време с Фукуда — промълви тя.

Големия Езо внимателно я изглежда. Фигурата ѝ ясно се очертаваше в рамката на прозореца, обляна от слънчевите лъчи. Но чертите на лицето ѝ, забулени в мрак, бяха някак нереални — като божествена маска от пиеса „бунраку“...

После тя се размърда, оранжевата светлина се плъзна по скулата и съживи плътта ѝ, попаднала за миг в тъмната зеница на окото. Големия Езо неволно потръпна от налудничавия блясък в това око —

черна сила, родена в мрака на нощта... Дълбоко се съмняваше, че ще бъде в състояние да укроти тази сила и да я подчини на своите цели.

Тръсна глава да прогони мрачните си мисли и каза:

— От теб ще искам да използваш по най-добрия начин позицията си в офиса на Мишита... Как мислиш, дали ще можеш да ми изготвиш списък на хората, с които босът ти се среща по-често от три пъти в месеца?

Кои започна веднага, сякаш в главата ѝ се включи портативен компютър. Изреди около дузина имена, после добави:

— Тук не включвам хората от „Кага“, които направиха джойнт венчър с Мишита...

— Какъв по-точно?

— Някаква научно-техническа лаборатория, която едва ли представлява интерес за нас — отвърна Кои.

Големия Езо хвърли поглед на часовника си и хвана телефона. Подхвърли няколко думи в слушалката, после затвори и вдигна глава:

— Време е за закуска.

— Първо ще ме изкъпеш — поклати глава Кои и очите ѝ гладно проблеснаха. — После ще отидем да свършим необходимото...

Големия Езо не беше свикнал да получава заповеди от когото и да било. Отвори уста да протестира, после отново я затвори — преценил, че за момента е по-добре да се шегува с Кои, вместо да влиза в конфронтация с нея. Загубата на Фукуда превръщаше тази жена в жизнена необходимост за него — нещо, което едва ли би ѝ признал на глас. А убийството на Фукуда — хладнокръвно и жестоко, изискваше бърз и не по-малко жесток отговор. В противен случай авторитетът на Езо сред подчинените му рязко щеше да намалее, а това той не можеше да си позволи. По тази причина замълча и кимна покорно е глава. Сякаш беше жена...

Банята беше примитивна, но построена със свръхмодерни материали. Извити във формата на S стъклени блокчета изграждаха стена от воднистозелена светлина, която хвърляше ослепителни отблясъци върху разпенената вода. Футуристичната панорама на Токио отвъд тази стена се превръщаше в сивкав лабиринт — в нещо, което Кои сякаш трябваше да усъвършенства със силата на волята си.

Украсата на противоположната стена се изчерпваше с няколко древни маски. Острите черти на мрачни богове навяхаха спомен за

отдавна погребани митове. Но Кои ги приемаше като ярко доказателство за силата и безсмъртието на японската култура, виждаше в тях всичко онова, което крепи народа, населяващ древната земя Нипон. За нея те бяха ключ към великата империя, към истинската Япония, търпеливо очакваща своите нови самураи...

Голото ѝ тяло бавно се потопи в горещата вода. Отпусна се на дъното на ваната и зае позиция лотос, сребрилата водна струя заплююща върху косата ѝ.

— Сега вече виждам дълбоко погребаната истина — тихо, но отчетливо промълви тя. — Вече не могат да ми попречат дебелите пластове лъжи, които я прикриват... — очите ѝ не бяха насочени към Големия Езо, не гледаха нищо конкретно в помещението. — Фактът, че съм се родила „хиноеума“, не е проклятие, а небесна благословия. Бях отведена при Човека с единственото дърво именно защото съм „хиноеума“ и така получих възможност да стана воин. Върнах се в света на обикновените хора само за да попадна отново в догмите на семейство ѝ приятели, по принуда потисках голяма част от наученото на самотния остров. Наложих се да се приспособявам, да бъда покорна дъщеря и още по-покорна бъдеща съпруга. Вече не се страхувах от проклятието на „хиноеума“, защото от Човека с единственото дърво научих как да се боря с него. На раздяла той ме увери, че съм достатъчно силна и сама мога да реша дали да бъда „хиноеума“, или не...

Оказа се обаче, че греши... Или пък просто ме излъга, като всеки мъж... Защото истината е друга: „Аз съм «хиноеума» и именно поради това обладавам божествена сила. Моите зли помисли и кръвожадност са истински небесен дар!“

Стройното ѝ тяло се изправи, сребристи капчици се плъзнаха по гладката кожа, под която играеха мускулите. Един тъмнокос Левиатан с искрящи очи и несъкрушим дух бавно се надигаше от тайнствените дълбини...

Над Сумида се стелеше синкава мъгла. Утринното изкупуване на улова вече беше приключило, сега пред сергиите на рибния пазар Тцуки се трупаха главно закупчици на ресторанти и закусвални, които осигуряваха продукти за обяда и вечерята.

Големия Езо и Кои затръшнаха вратичките на сребристия блиндиран мерцедес и тръгнаха по мокрия бетон, който все още беше хлъзгав от наскоро изкормени вътрешности. Шмугнаха се между сергиите с номера 5 и 9 и влязоха в малкия ресторант, сгушен зад тях.

Това беше по-скоро кафене с кухня в дъното, в помещението за клиенти имаше само три-четири масички.

Единственият посетител се беше изправил пред тезгяха. Чиновник на средна възраст с гънки мустачки и задължителния за деловите среди раиран костюм с жилетка. Кои изненадано установи, че това е вицепрезидентът по административните въпроси на корпорацията „Кага“ — същият, който губеше купища пари в едно от комарджийските свърталища на Големия Езо. Същият, когото беше видяла да иска огромни заеми...

Двамата мъже само си кимнаха и това беше всичко. Липсваха обичайните любезности, Големия Езо изобщо не си направи труда да обясни по някакъв начин присъствието на Кои. А самата тя изпита странното чувство, че отново е попаднала в офиса на Кунио Мишита и никой не забелязва съществуването ѝ.

Големия Езо си поръча „асари“ — ястие от съвсем пресни мидички, наподобяващо гъста супа. Кои предпочете „оякони“ — бъркани яйца с червен лук, върху които се слагаха три дълги ивици рибно филе.

— Висят много пари — промърмори Големия Езо.

— В момента не съм в състояние да ги върна — вдигна глава вицепрезидентът на „Кага“, но погледът му беше насочен в стената.

— Разбирам — кимна Големия Езо. — Временно ще се задоволя само с лихвите...

Кои изпита чувството, че присъства на разговор между духове. Главата на вицепрезидента кимна и едва забележимо потъна между раменете. Кои не виждаше лицето му.

— Вашата компания е подписала договор за съвместен проект с Кунио Мишита — отбеляза с равен глас Езо. — За какво по-точно става въпрос?

Мустакатият пред тезгяха потъна в размисъл. Изминаха няколко дълги секунди, преди да въздъхне и да отговори:

— Преди около две години нашите учени откриха една нова технология... Работиха върху нея дълго и упорито, но така и не успяха

да намерят практическото ѝ приложение... После се появи Кунио Мишита и прояви интерес.

— Откъде е научил Мишита за новите технологии на „Кага“? — попита Големия Езо.

Тънките мустачки язвително се присвиха:

— Добър въпрос. На който все още се опитваме да намерим отговора... Лично аз нямам никаква представа... Може би той също си има шпионин в „Кага“, като вашата приятелка тук...

— Все някой трябва да му е предал необходимата информация, нали? — обади се Кой.

— Сигурно — сви рамене вицепрезидентът и равнодушно добави: — Във всеки случай Мишита имаше съвсем конкретни идеи за използването на нашата технология... Въпреки че тя е свързана с ядрени материали... Ние нямахме никакво желание да му отстъпим правата, но за нас тази технология беше напълно безполезна... Стигна се до логичното решение да създадем съвместно предприятие — така наречения джойнт венчър...

— Разбирам — кимна Големия Езо и старателно осмука една малка мидена черупка. — Значи този джойнт венчър няма нищо общо с научноизследователската дейност, така ли?

— Да — кимна вицепрезидентът на „Кага“. — Става въпрос за производствено предприятие.

— И какво ще произвежда то?

— Не зная — поклати глава мустакатият. — Известно ми е само, че за производството са необходими големи количества хафний, които внасяме нелегално...

— Какво, по дяволите, е това хафний? — вдигна вежди Големия Езо.

Вицепрезидентът на „Кага“ търпеливо обясни, че хафний се използва при производството на контролни пръти за ядрените реактори, тъй като има свойството да поглъща свободни неутрони, дори когато горивото е изчерпано и трябва да бъде подменено.

— По всичко личи, че новото производство е свързано по някакъв начин с ядреното гориво — заключи той.

— Ядреното гориво? — повтори с недоверие Големия Езо и поклати глава. Не беше очаквал подобен ход на събитията. — Бизнесът на Кунио Мишита няма нищо общо с атомната енергия!

— Предполагам, че вече има — отвърна онзи.

— От кого Мишита купува този хафний?

— От една западногерманска фирма, която е собственост на аржентинец на име Естильо.

— Тя ли го произвежда? — попита Кои.

— Откъде да знам? — сви рамене вицепрезидентът.

Големия Езо хвърли озадачен поглед на спътницата си и тя поясни:

— Познавам добре тази германска компания, Кунио Мишита има няколко сделки с нея. Аржентинецът Естильо е посредник, нещо като брокер, който доставя редки суровини и материали. Хафният е един от тях... — замълча за момент, после се извърна към бизнесмена пред бара: — Знаете ли откъде доставя Естильо този хафний?

— Нямам никаква представа — отвърна онзи. — Мисля, че дори Тен-сан е в пълно неведение... — имаше предвид Фумида Тен, президента на корпорацията „Кага“. — Аз самият не познавам дори тази германска компания, зная само, че в Япония тя се представлява от „Будоко асошиейтс“...

— Юридическа кантора с изключително разнообразна дейност — отбеляза Големия Езо. — Имате ли представа точно кой от „Будоко“ се занимава с преките трансакции?

— Не — отвърна вицепрезидентът. — Не би трябвало дори да зная за съществуването на „Будоко“... Стана случайно... По принцип аз подписвам всички сметки на компанията, които едва след това отиват за осчетоводяване. Но плащанията на „Будоко“ не минаваха през мен...

Големия Езо довърши своето „асари“ и доволно млясна с уста.

— Нещо друго, което би представлявало интерес за мен? — попита той.

— В момента не мога да се сетя — отвърна вицепрезидентът на „Кага“. Закуската в чинията му беше недокосната, очите му пробягаха по нея с видимо съжаление. Сякаш вече не можеше да си спомни кога за последен път е имал апетит... — Впрочем, мисля че трябва да добавя още нещо... Според мен идеята за джойнт венчър не принадлежи на Мишита. По време на преговорите с него имаше и един друг човек, американец...

— Бизнесмен?

— Не, изобщо не приличаше на такъв. Представиха ни го като мистър Смит и това беше всичко...

Големия Езо кимна, хвърли няколко банкноти на масата и тръгна към изхода. Кой го последва. В продължение на няколко минути се разхождаха между оределите клиенти на пазара, просто защото мястото беше подходящо за разговор.

— В играта влизат нови и доста интересни участници — промърмори Големия Езо. — Това означава, че нашето любопитство се разширява, нали? Вече не преследваме само Мишита и Хитасура, а „Кага“ и една от най-солидните юридически кантори на страната... Къде е мястото на Хитасура в тази картина? Все още не можем да разкрием същността на отношенията му с Мишита, да не говорим за появата на тайнствения американец... Ти забелязала ли си около Мишита някой, който да отговаря на описанието на този „мистър Смит“?

— Не.

— Добре, засега ще оставим въпроса висящ — въздъхна Големия Езо. — Я ми кажи защо прояви интерес към доставчика на хафния?

— Не съм много сигурна — отвърна с въздишка Кой. — Но имам чувството, че нещо не се връзва...

— Допускаш, че нашият човек лъже?

— Не. Прекалено е уплашен от теб за подобна дързост. Според мен той не е в течение на нещата. Ние също. Пред очите ни се очертава безформена маса, лишена от отличителни белези. Все още не сме в състояние да я идентифицираме.

Големия Езо потъна в размисъл, разходката им продължи в мълчание.

Измина доста време, преди той да вдигне глава:

— Нещо друго да ти минава през главата?

— Да — кимна Кой. — Мисля, че е време да включим в играта дешифрираните дневници на Какуей Саката. С тяхна помощ ще открием какви са намеренията на Хитасура...

Големия Езо започна да клати глава още преди да я изслуша:

— Според мен той вероятно вече е запознат със съдържанието им... Нали брат му ги дешифрираше? Не мога да рискувам, това би означавало голямо унижение за мен.

— Тогава използвай дневниците срещу Кунио Мишита.

— Може. Но това няма да стане сега. Дневниците са всичко, с което разполагаме. Не искам да изстрелям единствения патрон в цевта на пистолета си, преди да съм напълно убеден, че и размахването му няма да свърши същата работа...

Кои се замисли, после бавно кимна с глава.

— Има и още нещо — подхвърли тя. — При споменаването на „Будоко асошиейтс“ в главата ми звънна предупредително звънче... Спомних си за него едва когато ме попита за редовните посетители на Мишита... Мисля, че сега е време да обсъдим по-подробно този въпрос. Един от съдружниците в „Будоко“ се нарича Йен Ясувара, млад и изключително талантлив юрист. Чувал ли си за него?

— Да — отвърна Големия Езо. — Интересното обаче е, че и ти си чувала за него. — Умът му бясно препускаше. Йен Ясувара беше главната причина за смъртната вражда между Фукуда и Тори Нън. Фукуда се сближи с него по настояване на Големия Езо, който проявяваше особен интерес към част от сделките на младия юрист. Задачата ѝ беше да открие всичко, което би могло да влезе в употреба. Фактът, че е решила да вдигне крака пред Ясувара, изобщо не го вълнуваше, но това, че не откри нищо за сделките му, го накара да се замисли. После на сцената се появи Тори Нън и операцията се провали. Просто защото се оказа, че Фукуда все пак не е била напълно лишена от чувства...

А сега събитията се развиваха по съвсем друг начин. Оказа се, че Йен Ясувара поддържа връзка с Кунио Мишита. Възможно ли е именно тази връзка да е пропусната в дневниците на Саката?

— Какъв беше бизнесът на Ясувара и Мишита? — попита на глас Езо.

— Не знам — замислено поклати глава Кои. — Мишита нито веднъж не го прие в офиса си, аз самата не съм получавала нареждане за организиране на някаква среща... На практика едва ли бих научила нещо за Ясувара или „Будоко асошиейтс“, ако преговорите с „Кага“ за бъдещия джойнт венчър не бяха се затегнали... Именно заради тези преговори Мишита ми оставяше телефон, на който мога да го открива при евентуалното му отсъствие. Номерът винаги беше един и същ...

Спомням си, че настояваше всеки ден между два и три следобед да бъде свободен. Разбира се, аз не го попитах защо. Но няколко пъти

го търсих на този телефон, особено когато преговорите с „Кага“ бяха в най-важната си фаза...

— А номерът се оказа на „Будоко асошиейтс“, така ли?

— Тъкмо това е интересното — въздъхна Кои. — Насреща неизменно вдигаше жена. Не беше секретарка, това ясно личеше от говора ѝ... Освен това прехвърлянето на разговора не ставаше по обикновените вътрешни линии. Отначало помислих, че става въпрос за частен дом, но се оказа, че греша. Един ден, точно когато Мишита отсъстваше, от „Кага“ ни изпратиха папка с документи по специален куриер. Очевидно ставаше въпрос за важни документи, иначе биха ги пуснали по факса. Пликът беше запечатан с восъчния печат на „Кага“...

Позвъних на Мишита на специалния номер и му съобщих за пратката. Той ми каза да ида при него с плика, но да използвам метрото, а не служебен автомобил.

Кои замълча и потъна в размисъл.

— Отначало помислих, че се притеснява от уличните задръствания. По това време на деня метрото е най-бързият начин за придвижване в Токио. Сега обаче съм убедена, че е имал предвид сигурността. Двамата с Йен Ясувара се намираха в един частен клуб в Шинжуку. Достъпът до стаята им се охраняваше от жената, която отговаряше на телефона. Оказа се, че е Мама-сан, която притежава свой собствен „акачочин“. Бизнесът ѝ бил да осигурява „абсолютна сигурност и уединение за важните си клиенти“ — това бяха собствените ѝ думи...

— Разказът ти става все по-вълнуващ — отбеляза Големия Езо. — Мишита и Ясувара са работили върху толкова секретен проект, че никой от двамата не се е възползвал от удобствата на собствения си офис... — замисли се за миг, после попита: — А защо Мишита е решил да ти се довери?

— Честно казано, изобщо не съм си задавала този въпрос — отвърна Кои. — Бях свършена в работата си, притежавах най-ценното качество за всяка секретарка: да бъда тиха и незабележима, почти невидима... Той ме приемаше като жив компютър със сръчни ръце, нищо повече. Изобщо не е подозирал, че човек като мен може да разсъждава самостоятелно...

— Толкова по-зле за него — изръмжа Големия Езо.

Йен Ясувара живееше в модерна къща на „Хироо“ в Минатоку и изглежда не се тревожеше от факта, че наоколо е пълно с новобогаташи и чужденци, които държат да демонстрират статута си. За хората, които отскоро разполагат със средства, изглежда е важно да се перчат пред останалите, помисли си Големия Езо, докато мерцедесът плавно се плъзгаше по широката улица. Това е проява на глупост и небрежност. Големия Езо беше доволен. Той живееше от небрежността на хората.

Отби до тротоара и спря, но двигателят продължаваше да работи.

— Ще го познаеш ли?

— Да.

Той ѝ повярва. Вярваше на всичко, което казва. Поведението ѝ показваше, че Кои никога не изпитва нужда да прибегва до дребни лъжи. На практика изобщо не я беше грижа как хората реагират на думите и постъпките ѝ. Това, общо взето, беше едно огромно предимство, но Големия Езо продължаваше да се безпокои от дълбоката ѝ апатия по отношение на човешките контакти. Кои приличаше на водна струя с голям дебит, бликаща от планински извор: докато човек има нужда от силата на тази струя, всичко е наред. Но какво щеше да стане, когато тази нужда отпадне и водата трябва да бъде спряна?

Беше малко след осем часа вечерта. Отразило милиардите разноцветни светлини на града, небето имаше цвят на бронз. Сякаш нощта не съществуваше... През целия ден се бяха опитвали да засекат местоположението на Хитасура ѝ Тори Нън, но не ги откриха, въпреки широката мрежа информатори на Големия Езо. Започнал обещаващо, денят постепенно се превърна в сиво и дразнещо безплодно очакване. Въпреки уверенията на лейтенантите от клана на Езо, че противникът ще бъде засечен най-късно до полунощ. Така или иначе, трябваше да чакат, като през това време можеха да свършат някоя друга работа...

Кои отвори вратичката и се плъзна навън. Стъпи на тротоара и решително се насочи към млад мъж в безупречно скроен костюм, който тъкмо излизаше от входа на Ясувара. Не каза „това е той“, не каза абсолютно нищо. Просто стана и тръгна. Големия Езо отново си помисли за неудържимата водна струя...

Кои се изправи пред младежа, който очевидно не изглеждаше очарован от подхода ѝ. Каза нещо, лицето му видимо пребледня. Големия Езо се усмихна. Миг по-късно Ясувара се озова на задната седалка на мерцедеса в компанията на Кои.

— Кои сте вие, бе хора? — напрегнато попита младият мъж. — Какво искате от мен?

Големия Езо отбеляза, че очите му бяха заковани върху лицето на Кои. „Още по-добре, рече си той. Искам да остана максимално незабележим. Ако нещо се обърка, цялата тежест ще поеме Кои.“

— Според мен красотата е дар Божии, господин Ясувара — каза той. — Тя не се полага на всеки...

— Какви глупости дрънкате? — Ясувара направи опит да изглежда ядосан, но от това страхът му пролича още по-ясно.

Кои спокойно вдигна ръка и заби кървавочервения си нокът в бузата му. Ясувара подскочи от изненада и болка, но лявата ръка на Кои вече стискаше рамото му. Нокътят се завъртя и потъна още по-дълбоко в плътта му.

— Хей, какво правите? — извика той.

— Пикник, господин Ясувара — закачливо Отвърна Големия Езо. — Излезли сме на пикник и искаме да се забавляваме...

Кои измъкна нокътя си, от раната потече кръв и започна да кваси снежнобялата яка на юриста. Няколко ситни капчици кацнаха на скъпата копринена вратовръзка на сини и кремави райета.

— О, Господи! — простена младият мъж.

— Мисля, че е време да преминем върху същността на нашия разговор — хладно отбеляза Големия Езо.

— Разговор? Защо тогава беше нужно всичко това?

— Просто искахме да демонстрираме сериозността на намеренията си, господин Ясувара. Аз си вадя хляба от информация и имам чувството, че днес вие ще ме направите богат...

— Аз пък мисля, че грешите! — тръсна глава Ясувара. — Понякога човек се обърква, нали?

Големия Езо не му обърна внимание и продължи с равен глас:

— Вие имате съвместен бизнес с двама мъже, които ни интересуват: Кунио Мишита и Фумида Тен, президента на „Кага“... Ще отречете ли това?

— Вие сте Якудза! — изпъшка Ясувара и втренчи уплашен поглед в кървавочервения нокът на Кои, поклащащ се заплашително пред лицето му, извит като нокътя на ястреб.

— Няма значение какви сме, особено пък за вас — отсече Големия Езо. — Зададох ви въпрос и чакам отговор!

— Пуснете ме! — повиши глас Йен Ясувара. — Не познавам тези хора!

Кои повтори операцията, но този път нокътят и не остана на място, а се плъзна надолу по бузата, оставяйки след себе си кървава следа. Купето се разтърси от болезнения стон на пленника.

— Мишита и Тен — повтори Езо. — Те са ваши клиенти?

— Да — побърза да отговори Йен Ясувара, а очите му станаха почти разногледни в усилието си да държат на фокус опасните нокти.

— Какво знаете за една западногерманска компания, която е притежание на човек с аржентински паспорт? Името му е Естильо.

— Вижте — проплака умолително Ясувара. — Ще си имам сериозни неприятности, ако отговоря на този въпрос!

Големия Езо се засмя:

— Вие вече си имате сериозни неприятности, господин Ясувара. Бих казал — Най-сериозните възможни...

— Трябва да разберете, че... — започна младият мъж, но не успя да довърши изречението. Нокътят на Кои се заби на милиметри под окото му, от устата му излетя див вик. Направи опит да се отдръпне, но хватката на жената беше желязна.

— Да, да!... — изкрещя той. Дясното му око се зачерви, сълзи бликнаха изпод клепачите му. — Компанията на Естильо ме използва като посредник, задачата ми е да транспортирам известни количества специална стока...

— Под „специална“ имате предвид забранена, нали? — пожела да уточни Големия Езо. — А под „транспортиране“ — прехвърлянето на тази стока през границите без знанието на съответните митнически власти... Така ли е, господин Ясувара?

Младежът се поколеба, а Кои потопи показалеца си в кръвта и го опря в пресъхналите му устни.

— Да — дрезгаво отвърна Ясувара и тялото му се разтърси от страх.

— Откъде идат хафният на Естильо? — обади се за пръв път Кои и Ясувара подскочи от изненада. Явно не беше очаквал участието ѝ в разпита.

— Моля ви! — простена той. — Моля ви!

Кои заплашително се наведе към него и тялото му се сгърчи.

— Естильо купува хафний от една френска компания — побърза да каже той. — Името ѝ е „Лумиер д’Ор“... Регистрирана е във Франция, но собственикът ѝ е американец.

— Същият, който присъства на преговорите между Мишита и президента на „Кага“? — попита Кои.

— Не зная.

— Би трябвало да е той!

— Не мисля така — поклати глава Ясувара. — Американецът контролираше преговорите, макар че двамата президенти правеха всичко възможно да скрият този факт... А аз имам доста голям опит, за да бъда заблуден... Затова съм сигурен, че „Лумиер д’Ор“ е обикновен доставчик, чрез който се осигурява хафният... Този човек не беше бизнесмен, знаете...

„Ето, вече втори път чувам едно и също твърдение, помисли си Кои. Вицепрезидентът на «Кага» също отбеляза, че тайнственият американец не прилича на бизнесмен...“ Помълча малко, после попита:

— „Кага“ купува хафний директно от Естильо, така ли?

— Не. Именно това е една от причините да наемат мен. Мишита купува хафния от западногерманската компания, като плащанията стават от името на анонимна финансова къща със седалище в Монсерат — един от Карибските острови. Тази операция беше организирана от мен и по този начин Мишита няма никаква връзка с прехвърлянето на сумите.

— Как така няма? — попита Големия Езо. — Нали той трябва да осигурява капитала на тази финансова къща?

— Да, но без директни трансфери — отвърна Йен Ясувара. По лицето му се стичаха едри капки пот, смесваха се с кръвта, и се стичаха надолу към шията му на мръснорозови вадички. — За тази работа отговаря третият участник в операцията...

— Кой е той?

Йен Ясувара се поколеба, но Кой вдигна ръка и извитият нокът застрашително тръгна към очите му.

— Хитасура — преглътна младежът, а гласът му прозвуча така, сякаш някой беше пробил дупка в гърдите му.

„Ето каква била работата, въздъхна Големия Езо. Ето я връзката, която никой не смее да признае. Връзката, която дори Какуей Саката беше пропуснал в своите дневници...“

Очите му се насочиха към лицето на Йен Ясувара в огледалцето за обратно виждане. Ужасът на юриста беше осезаем, изпълваше купето на мерцедеса като странен парфюм.

— Можеш ли да повярваш на всичко това? — подхвърли на Кой той. — Хитасура, Мишита и „Кага“ са се обвързали в една сладка сделчица, нали?

Погледът му се върна върху лицето на Ясувара.

— Ще ви попитам още нещо — внимателно подхвърли той. — Защо Мишита и Хитасура използват тайни фондове в чужбина за финансиране производството на ядрени реактори?

— Защото местните закони забраняват подобна дейност — отвърна Ясувара. — Освен това реакторите се произвеждат за износ...

— Купува ги онзи, който предложи най-добра цена, така ли?

— Не. Цялото производство отива за един-единствен клиент... — в гласа на юриста се появи отчаяние. Сякаш за миг беше надникнал в бъдещето и беше разбрал, че там няма нищо добро за него. — Аз лично изготвих договора... Всички компоненти се изпращат в Русия. Получател е една нелегална антиправителствена организация, известна с името „Бялата звезда“.

Осветлението рязко намаля, но Ирина съвсем ясно виждаше лицето на Одисей. Сякаш кожата му беше попила светлината по време на изкуствено поддържания „ден“ и сега фосфоресцираше. Беше й приятно в морската вода на басейна, не изпитваше никакво притеснение от компанията на Героя и синия делфин. Поддържаше тялото си на повърхността с лениви движения на краката.

— Предупреждавам те, че съм радиоактивен — обади се Одисей. — По време на полета ми сред звездите бях подложен на огромни дози космическа радиация...

— Искаш да кажеш, че дори раят си има отрицателните страни?
Иронична усмивка се плъзна по устните на Героя.

— Не те ли е страх?

— От какво? — попита Ирина. — Лара и Татяна страх ли ги е?

— Те си вършат работата и са готови да понесат последиците —
вече сериозно рече Одисей.

— Извинявай — леко го докосна Ирина. — Не исках да бъда
груба...

— Няма нужда да се извиняваш — усмивката се върна върху
лицето му, а тя изпита чувството, че слънцето изгрява над вълните. —
Тук хуморът сериозно ми липсва...

— Страхувам се, че това е по вина на Марс — отвърна тя и
нададе уплашен писък, тъй като делфинът се беше шмугнал между
краката ѝ.

— Арбат те харесва — отбеляза Одисей. — Странно, очаквах, че
ще ревнува...

Делфинът изскочи на повърхността между двамата, от устата му
излетяха забързани писъци. Ирина сложи длан върху мократа, мека
като кадифе муцуна:

— Тя знае, че няма опасност да ви разделя...

— Така е — кимна Одисей. — Наистина знае...

Вълните се плискаха около тях, във въздуха се носеше аромат на
сол и фосфор. Замаян от близостта на това необикновено човешко
създание, духът на Ирина бавно се освобождаваше от оковите на
условността, пропълзяваше навън като термит от дупката си.

— Какво друго знае Арбат?

Очите на Одисей бяха по-бледи дори от кожата му.

— Волков ли те накара да ми зададеш този въпрос?

— Не. От къде на къде?

Над водата се спусна мълчание, дори Арбат се укроти.

— Наистина няма причини... — промърмори най-сетне Одисей.

— Май не го обичаш много, а?

— Хайде да не говорим за другаря Волков — предложи той. —
Темата е доста отегчителна.

Ирина направи опит да възприеме чутото, после поклати глава и
смени темата:

— Откъде се познаваш с Наташа Маякова?

— В първите дни след завръщането ми от Космоса нямаше басейн, нямаше Арбат... Беше ми скучно, налагаше се да ме водят в Москва, ходех на театър. Гледах Наташа в „Чайката“. Играта ѝ ме развълнува и попитах дали мога да се запозная с нея. Придружиха ме до кулоарите, останах запленил от нея...

— Разбирам — промълви Ирина. — В началото мислех, че няма да я харесам, но отдалеч някои хора създават погрешно впечатление у другите...

— А има и такива, които създават погрешно впечатление у самите себе си — отбеляза Героя.

Ирина бавно доплува до него:

— Има ли някой друг тук?

— Волков си тръгна. Лара и Татяна спят. Сами сме, ако не броим мониторите, естествено... Но те не са в състояние да уловят нищо от това, което става в басейна... Само писъците на Арбат, от които дежурните едва ли могат да си направят някакви заключения...

— Според мен е ужасно да те следят по този начин!

— Според мен също.

— Ще попитам Марс дали може да се направи нещо.

Одисей отметна глава и се разсмя:

— Много бих искал да чуя отговора му!

— Защо се смееш? — учудено го изгледа Ирина. — Марс разполага с широки правомощия.

— Аха... Но ако наистина успееш да го убедиш, че няма смисъл от кучета пазачи, аз ще ти бъда дълбоко благодарен...

— Не ти ли писва от този басейн?

— А на теб не ти ли писва от Русия? — имитира гласа ѝ той.

— Шегуваш ли се?

— Съвсем не. Свободата не може да бъде обект на шеги.

— Да... — поклати глава Ирина. — От време на време наистина ми писва от живота...

— Браво, ето една стъпка във върнатата посока...

Изведнъж ѝ се прииска да му разкаже за Кеймбридж, за студентските празници с пица и кока-кола, за искреността... Но думите така и отказаха да излетят от свитото ѝ гърло.

Одисей лежеше отпуснат по гръб върху водата, очите му бяха насочени нагоре. Сякаш бяха мощни прожектори или някакви радари

от нов тип, които пронизват бетонната плоча на покрива, пробиват облаците на Звездното градче и се устремяват към звездите...

Ирина започна да свиква с мълчанието му. То не означаваше, че не я слуша, а обратното — беше признак на неотклонното му внимание. Скоро усети, че това мълчание няма нищо общо с обикновените паузи в разговора между двама души, а по-скоро е един особен вид комуникация, интимен начин на общуване с онзи, който умее да го оцени...

— Какво остави там, горе, сред звездите? — тихо попита тя.

Одисей замръзна на място, само очите му проблясваха сред разлюляната вода.

— От къде знаеш, че съм оставил нещо? — смаяно прошепна той.

— Ами... — Ирина напразно се бореше да намери точния отговор. — Просто зная... Чух нещо в тишината, стори ми се, че виждам някакъв образ...

— Аз мислех за онази част от моята същност, която не се завърна на Земята — тихо поясни той.

— Коя е тя?

— Не мога да ѝ дам точна дефиниция като на крак или ръка... — Одисей се замисли, очевидно сега беше негов ред да търси точните думи. — Със сигурност зная само едно: по време на инцидента частица от мен изгоря... Същевременно към същността ми се добави нещо ново. После част от новото също изчезна и животът ми стана много труден... Дори ужасен. Разбираш ли изобщо нещо от това, което ти казвам?

— Да, в него се съдържа толкова логика, колкото и във всичко останало на този свят отвърна Ирина.

— Това, за което говоря, няма нищо общо с този свят — внимателно я погледна Одисей.

Ирина не отговори. Чувството, че се носи в необятния, изпълнен с фосфоресциращо сияние Космос, ставаше все по-силно, изпита странното усещане, че няма нищо общо с хората на планетата, наречена Земя. Сякаш зад остъклената стена се беше появил дълбок ров, който я разделяше от хората, тълпящи се по улиците на Москва; сякаш изведнъж се беше оказала в съвсем различна среда...

— Ще се опитам да ти обясня — продължи с лека въздишка Одисей. — Много искам да го направя, копнея да споделя чувствата си с друго живо същество, освен Арбат... Не говоря за другаря Волков, защото той просто няма способност да вниква в същността на нещата... — облиза устни, тавата му леко се поклати. — Ако ти кажа: „Ето един пламък, сложи ръка над него“, ти несъмнено ще очакваш да се изгориш, нали? Но какво ще стане, ако не се изгориш? Ако те кача на покрива и ти кажа „скачай“, ти ще очакваш да паднеш на земята... Ами ако не паднеш? Ами ако излезеш навън в шест сутринта да посрещнеш утрото, а слънцето откаже да изгрее? Отговори на тези въпроси аз получих горе, сред звездите... Но те са частични и непълни... — Тялото му се раздвижи, малки вълни плиснаха гърдите на Ирина. — Вселената е безкрайна, но още по-безкрайни са нашите представи за нея. И най-вече представата за това, което наричаме „реалност“. Защото реалността включва в себе си и времето. Тя е толкова огромна и необятна, че дори железните му закони са безсилни пред нея...

Ирина се замисли.

— Ти си един вид бежанец, нали? — попита след известно време тя. — Нещо ти се е случило там, горе... Сякаш си отворил вратата към една нова реалност и мястото ти вече не е тук, между нас...

— Точно така! — възкликна Одисей. Чертите му изведнъж се смекчиха и придобиха нов, далеч по-човешки израз. Сякаш дефиницията на Ирина успя да стопи отчуждението и той престана да прилича на многократно увеличено телевизионно изображение.

„Не би трябвало да разбирам всичко това, но го разбирам, помисли си Ирина. Нима в дъното на недоволството ми от живота лежи чувството за променена реалност? Нима съм бежанец като Одисей? Живея в една реалност, но същността ми се намира в друга? Всичко това е напълно логично, макар че едва ли бих мота да го обясня с прости думи. О, Господи, потръпна тя. Дано наистина сме сами тук! До какви заключения би стигнал онзи, който подслушва подобен разговор? Вероятно ще реши, че и двамата сме луди.“

В очите на Одисей проблеснаха сълзи.

— Нямах представа колко бях отчаян, че никой не ме разбира! — прошепна той, приближи се до нея и започна да я целува. По очите, по челото, по устните. После на лицето му се появи бледа усмивка. —

Все още не мога да повярвам, че спасението си дължа именно на Волков!

Потръпнала от докосването му, Ирина усети как цялото ѝ тяло пламва. Не само то, а и съзнанието ѝ... Сякаш се сливаше с душата му, сякаш се превръщаха в едно неделимо цяло...

— Космосът е жестока любовница — промълви той. Ирина по-скоро усети думите му в главата си, сякаш слухът ѝ беше престанал да функционира. — Привлича те като магнит, като морска сирена... Нямах друг избор и разтваряш душата си. А после — главата му легна на рамото ѝ, — после стъпваш в черна, непрогледна вода и откриваш, че дъно няма... Това е звездната тишина... Потъваш в нея и изведнъж откриваш, че плуваш не в тишина, а в огромен океан от комуникативни сигнали, които до този момент са били извън обхвата на примитивното ти съзнание...

Усети как зъбите му потъват в плътта ѝ, по абсолютно същия начин думите му потъваха в душата и.

— Гръмотевичната сила на тези сигнали прогонва хуманността, тя се свива, превръща се в едва забележима точка на сияйния хоризонт. Значение има единствено новото чувство — могъщо и опияняващо. Чувството, че разбираш и си разбран, че можеш да се равняваш с ангелите... Край на изолацията, край на душевната самота!

Ирина усети как главата ѝ се замайва. Чувствеността на тялото му влизаше в комбинация с особеното му, комуникативно мълчание. Резултатът беше един огромен водовъртеж от емоции и физическа възбуда, който я засмукваше с — неотразима сила. Концентричните кръгове на реалността (времето) я заобикаляха отвсякъде, пулсираха в тъмнината на басейна, затопляха водата, в която плуваше въздухът, който дишаше... Невидим мех нагнетяваше чист кислород в гърдите ѝ, кръвта ѝ запя...

Светът се стопи и изчезна.

На негово място се появи черната пустош на Космоса, сред който висеше тя — Ирина... Превърнала се в ярка звезда. Одисей беше редом с нея, вътре в нея, неразделна част от същността ѝ...

Плъзна се в нея леко, сякаш цял живот го беше правил. Изпълни душата ѝ докрай, ровът зад стъклата се стопи, изчезнаха и самите стъкла. „Край на изолацията, вече можеш да се сравняваш с ангелите...“ Собствената ѝ изолация се стопи ѝ изчезна. Да се люби с

Героя беше нещо повече от обикновен физически акт — беше символ, натежал от емоции. Най-сетне получи възможност да се слее с някого напълно, до последната фибра на тялото си. Решително и без резерви, приемайки доброто и лошото, светлината и мрака... Защото вече не се страхуваше от мрака в собствената си душа, защото прегръщайки Одисей, тя прегръщаше и самата себе си — включително онази част, която мразеше и винаги се беше опитвала да прогони...

Гърдите ѝ се притиснаха в неговите, щръкналите зърна се плъзнаха по гладката му кожа, ръцете ѝ се увиха около тялото му, напипвайки странните вдлъбнатини по гърба му. Не изпита страх — те просто бяха част от него...

Очите ѝ с обич се плъзнаха по лицето му, душата ѝ потръпна от погледа на смайващите му очи — бездънни като самия Космос. Изведнъж видя това, което вижда той, почувства това, което чувства той... Беше сигурна, че сърцата им бият в съвършен синхрон — сякаш бяха могъщ космически часовник, отмерващ хода на времето, енергията и реалността...

Мускулите ѝ се стегнаха, бедрата ѝ се залюляха в омайващ ритъм, въздухът излиташе на пресекулки от устата ѝ. Имаше чувството, че плътта и костите ѝ се топят, тялото ѝ губи човешката си форма и се превръща в създание от нов тип, запълнено с непозната течност, която носи живот единствено благодарение на синхронизирания ритъм между сърцата им...

В краткия, изпълнен с шокиращо прозрение миг, в който натежалите ѝ от страст бедра се стрелнаха напред и нагоре, Ирина изведнъж видя (усети?) това, с което Одисей се беше сблъскал сред звездите. Онова странно същество, което му се беше показало за един безкрайно кратък миг: пулсиращото като мощна машина сърце с двойно захранване „течни“, но едновременно с това твърди като раковина кости под мускулната тъкан, изключително чувствителните сензори (органи?) в онова, което би трябвало да се нарече глава; тяло, чиито форми не могат да се определят, тъй като постоянно преминават от двуизмерно в триизмерно състояние и обратно...

Одисей не е луд.

Или е луд, а заедно с него е полудяла и тя...

Но чувството беше толкова приятно, че Ирина изпита дълбока благодарност към тази форма на лудост...

Мисълта блесна като мълния в съзнанието ѝ, придружена от опияняващите спазми на тялото, откликнали на могъщата експлозия на Героя дълбоко в утробата ѝ... Никой мъж в живота ѝ не беше прониквал толкова навътре в нея, чак до сърцевината на пламтящата ѝ женственост. Талазите на оргазма следваха един след друг, тялото ѝ се гърчеше около твърдата му като скала мъжественост, стенанията ѝ отекваха сякаш направо в душата ѝ...

Плясъкът на вълните — черни в непрогледния мрак, надеждно ги защитаваше от всичко и всички, охлаждаше могъщата двойна машина на слетите им тела, изпълваше водата с ново, непознато съдържание.

Арбат лежеше спокойно в другия край на басейна, вълничките галеха гладката ѝ кожа. Беше щастлива, защото Героя е щастлив; беше доволна, защото Героя е доволен...

Измина дълго време, преди Одисей да се изплъзне от топлината на тялото ѝ. Ирина с изненада установи, че в душата ѝ този път липсва обичайното чувство на изоставеност и тъга... Защото на негово място вече имаше друго — ново, но едновременно с това странно познато. Чувството, че се е превърнала в това, което отдавна желае... Протегна ръка да го докосне, сякаш искаше да провери дали костите му са от калций, или са „течни“ — като на онова странно видение...

— Още не — засмя се Одисей, отгатнал мислите ѝ. — Някой ден може би...

Ирина продължаваше да трепери, емоциите я обливаха на горещи вълни. Дълбоко в душата си усещаше как потрепва нещо мрачно. Нещо, което оставя горчив вкус в устата ѝ. „Излъгах Валери, въздъхна тя. Излъгах Марс, дори и Наташа... Но него не мога да лъжа!“ Наведе тава, примирена пред това, което предстоеше, после тихо промълви:

— Марс ме доведе тук, за да открия нещо...

Героя не отговори. Арбат се плъзна редом с него, очичките ѝ разтревожено опипаха лицето на Ирина.

Тя въздъхна и с мъка преглътна. Изведнъж изпадна в паника, прииска ѝ се да върне времето назад. После се овладя и продължи:

— Искаше да разбере откъде си получил някакви документи, които си му показал при предишната среща... Били свръх секретни... — очите ѝ пробягаха по лицето на Одисей, дъхът ѝ почти спря. — Сърдиш ли ми се?

— Напротив — отвърна той. — Благодарен съм ти за признанието.

— Бях гадна, че не ти го признах веднага — прегърна го тя.

— Така ли?

— Не искам да те лъжа. Никога и за нищо!

— Чудесно намерение — усмихна се той, но го каза така, сякаш прилагателното би трябвало да бъде „невъзможно“.

— Искам да... — Мислите се блъскаха в главата ѝ като подгонено стадо, имаше нужда да спре и да се концентрира. — Трябва ми човек, на когото да се доверявам изцяло... На когото да се изповядвам!

— Другарят Волков не е този човек, така ли?

„Ето, сега е моментът, въздъхна Ирина. Искам да му разкажа... Трябва да му разкажа всичко. Той ще ме разбере!“

Напълни дробовете си с кислород и скочи от ръба на познатия свят.

— Прекарах известно време в Америка, в Бостън — започна тя. — Там има един квартал, по-скоро сателитно градче... Казва се Кеймбридж, има няколко университета... Прекарвах цялото си време сред студентите, опивах се от тяхната искреност и свободно изказвани мнения... Или поне така си мислех. Когато се върнах у дома и изтрезнях, изведнъж разбрах, че част от душата ми е останала там, в Кеймбридж... Бях безнадеждно влюбена. Нима е възможно човек да се влюби в град, квартал или просто в някаква местност? Вероятно може... Но оттогава насам тази любов тежи върху сърцето ми като камък... — Тих плясък на вода, Арбат се приближи и сякаш също се заслуша в разказа ѝ. — Сега вече разбирам как се е чувствала шекспировата Жулиета... Любовта и болката са неразделни.

— Вярно — кимна Одисей. — Спомените са способни да нараняват. Спомени за пропуснати шансове, за това, което може би ни е очаквало...

Ирина гледаше как по лицето му играят отблясъци. Не разбра дали видя тъгата върху него, или просто я почувства.

Помълча малко, после попита:

— По собствена воля ли си тук?

— Въпросът ти е метафизически — въздъхна той. — Не зная дали съм достатъчно подготвен, за да отговоря...

Тя леко склони глава, започнала да свиква с паузите и да се възползва от тях.

— Въпросът за свободната изява на волята е много важен — внимателно подхвана той. — Макар повечето хора да вярват, че категорията „свободна изява на волята“ съществува, аз съм на по-друго мнение. Ние неволно се превръщаме в това, което е имплантирано у нас още при раждането... Реагираме на хора и ситуации точно според тайнствената информация, кодирана в нашите гени... Информация, за която нямаме дори най-бегла представа...

Ирина изведнъж почувства хлад, прииска ѝ се да се сгуши в прегръдката му. Сякаш близостта му щеше да прогони неприятната истина, до която неизбежно се приближаваха. Когато членът му беше дълбоко в нея, тя имаше чувството, че свободата е близо и може да я докосне с ръка. Но сега на повърхността отново се появи старата Ирина, тъжна и отчаяна. „Не мисли за нея“, заповяда си тя.

— Питам се дали по този начин прегръщаш всички мъже в живота си — тихо промълви Одисей.

— Нима вече ревнуваш от Марс? — отвърна с въпрос тя. Искаше ѝ се да го каже шеговито, да промени мрачното настроение. Не успя.

— Тук ревността няма нищо общо — поклати глава Одисей.

— Естествено — кимна Ирина. — Единият от мъжете в живота ми е от КГБ.

— Да.

— Ти знаеш? — стреснато го погледна тя.

— КГБ знае много неща, но аз ги превъзхождам — отвърна Одисей. В светлите му зеници затанцуваха странни точки. — Зная какво ни свърза, зная, че в твоята откритост не може да има измама... Не, Ирина, съвсем не се чувствам застрашен. Но ме тревожи друго — твоята силна зависимост от мъжете!

— Какво говориш? — попита тя, но от свиването на сърцето си вече знаеше какво ще последва.

— Нищо — въздъхна той с такава тъга, че в очите ѝ бликнаха сълзи.

— Не искаш ли да го споделиш с мен?

— Не — отвърна Одисей. — С теб ще говоря за Космоса, за неговата безкрайност... — разсмя се, но Ирина ясно усети

притеснението му. Арбат вероятно също го усети, тъй като опашката ѝ започна неспокойно да блъска по водата.

— С какво те обидих?

— С нищо.

— Тогава защо почувствах, че нещо ме раздели от теб?

— Разделена си от самата себе си.

— Значи можеш да ми помогнеш...

— Сторя ли го, ще потънеш още по-дълбоко в непроходимото тресавище...

— Не те разбирам — поклати глава Ирина и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Арбат се гмурна, главата ѝ се появи редом с Ирина, хладната муцуна побутна ръката ѝ.

— Какво да сторя, Арбат? — прошепна Ирина, но очите ѝ останаха заковани в потъмнелите зеници на Одисей.

Арбат нададе поредица от пронизителни крясъци, а Ирина тъжно въздъхна:

— Ех, ако можех да разбера какво казваш...

— Ще ти превода — обади се Одисей. — Казва, че животът е кратък, а уроците се усвояват бавно.

— Дали това се отнася и за делфините?

— Делфините нямат уроци за усвояване — погледна я Одисей.

— Единствените им проблеми идват при контактите с хората.

— Мисля, че приключихме с вас, господин Ясувара — рече Големия Езо.

— Просто ей така?

— Просто ей така.

— И ще ме пуснете да си вървя?

— О, не — въздъхна Големия Езо. — Не мога да сторя това, защото ме засипахте с купища лъжи.

— Но аз...

— Опитайте се да ми пробутате една доста невероятна история: Хитасура, Кунио Мишита и Фумида Тен зарязват сигурните си доходи и създават завод за производство на ядрени реактори, предназначени за руснаците! За държава, която е толкова бедна, че проси американска

пшеница да изхрани населението си... За какъв ме вземате? С какво ще им плати Москва? Не, вашата история страда от липса на всякаква логика!

— Това е истината, кълна се! — извика Йен Ясувара. Ръцете му трепереха, очите заплашваха да изскочат от орбитите.

— Защо му е на Хитасура да влага капитали в подобно неразумно начинание?

— Питайте него или Мишита. Аз не зная...

— Разбира се, че не знаете — въздъхна Големия Езо, извърна се към Кои и кратко нареди: — Убий го!

— Почакайте, моля ви! — лицето на Ясувара стана пепеляво, клепачите му се спуснаха. Устните му несъзнателно повтаряха нещо, което приличаше на „мили боже, мили боже“...

После очите му рязко се отвориха, езикът пробяга по напуканите устни.

— Мога да ви докажа, че всичко е истина!

— О, стига вече, господин Ясувара! — раздразнено повиши тон Големия Езо. — Нима очаквате да повярвам на новите ви лъжи? — очите му не пропуснаха да отбележат заплашителната стойка на Кои, готова за действие.

— Моля ви!

Това не беше вик, беше стенание. Дивият блясък в очите на Йен Ясувара беше по-сигурен дори от детектор на лъжата.

Големия Езо не пропусна да се възползва от драматичния ефект на мълчанието. Най-сетне главата му бавно кимна, гласът му прозвуча хладно и клинично:

— Добре, господин Ясувара. Давам ви един последен шанс, надявам се, че ще го използвате по най-добрия начин...

Прогнилите капаци на прозорците бяха затворени, стаята вонеше на йод и болести. Ирина се забави за миг на прага на едностайното жилище в масивната сграда на „Садово-Черногрязкая“, която беше устояла дори на бомбардировките по време на Втората световна война. Умът ѝ изведнъж се изпразни от съдържание, не помнеше дори колко е часът и защо се е озовала тук.

После тръсна глава и влезе. Очите ѝ постепенно свикнаха с полумрака и видяха очертанятията на съсухрената фигура върху стария люлеещ се стол с кожена тапицерия, който някога беше принадлежал на „бабушка“. Ивици неясна светлина падаха върху кокалестото рамо и ревматично свитите пръсти, легнали в скута. Напълни дробовете си с въздух и каза:

— Здравей, мамо.

— Евгений, ти ли си?

— Аз съм, Ирина — отвърна тя, пристъпи напред и коленичи до стола.

— Отдавна не си се прибирал, Евгений — строго рече старицата. — Къде се губиш толкова време, лошо момче?

— Мамо! Аз съм Ирина, твоята дъщеря!

— Моята дъщеря? — съсухрената глава леко помръдна, разкривайки мрежа от дълбоки, болезнено очертани бръчки. — Аз имам ли дъщеря? — главата бавно се поклати. — Не си спомням...

Ирина протегна ръка и взе кутията с талк от прозоречния перваз. Натопи пръсти в нея и бавно разтърка сухата като пергамент кожа на майка си.

— Това мирише добре, Евгений — усмихна се старицата. — И ми напомня за моята майка... Тя винаги миришеше на варени картофи и зеле... Дори след баня пак си миришеше на варени картофи и зеле... намразих тази миризма, не исках никога да мириша така... — клепачите ѝ потрепнаха и се затвориха. — М-м-м... Хубаво...

После очите ѝ изведнъж се разтвориха, ченето ѝ рязко изщрака:

— Господи, Света Богородице! Какво са ти сторили, Евгений?! Върху снега има кръв! — гласът ѝ премина в протяжен вопъл: — О, не! Не ме оставяй, Евгений! Моля те, не ме оставяй!

— Тук съм, мамо — промълви Ирина и успокоително погали косите ѝ. — Нищо не може да ме откъсне от теб!

— Да, да — бързо се успокои старицата. — Така и трябва да бъде... Момчето има нужда от майка си. Тя го закриля, пази го от лошите неща, които могат да му сторят хората... Моят Евгений! — Клепачите ѝ отново се спуснаха, миг по-късно вече спеше. Главата ѝ се притискаше към топлата длан на Ирина.

Дълго време останаха така. Лицето на майка ѝ придоби ведър и спокоен вид като на безгрижно дете. „Какъв кръговрат е животът,

Господи, въздъхна Ирина. В края на дните си старците се отърсват от всичко научено и отново се превръщат в деца...“

За миг си позволи да се върне обратно през огледалото, да напусне непрогледния мрак на новата си същност, за да хвърли поглед върху болезнено познатия ужас на досегашното си съществуване. Загледа втрещено извивката на майчините устни, очертанията на носа и брадичката. И изведнъж откри, че именно тях беше харесвала и на собственото си лице... Но в тях не виждаше бъдещето си, не съзираше пръста на съдбата. Не, това няма да бъде нейният край, тъй като вече беше поела по друг, свършено непознат път... Всички сме от плът и кръв, помисли си Ирина. Всички си приличаме. Но желанията на душата ни правят безкрайно различни...

В паметта ѝ бавно изплуваха думите на Наташа: „От къде съм се появила? Кои са родителите ми, имам ли баба и дядо?“ Повечето хора знаят това почти от деня на раждането си... „И аз го знам, но какво от това, въздъхна Ирина. Сега съм сираче, също като Наташа. Майка ми не ме познава. За нея съм мъртва... Не, дори по-лошо — никога не съм съществувала...“

Помнеше баба си по един и същ начин: зачервена и възбудена, свещенодейства под жълтеникава крушка в кухнята, във въздуха се носят приятни миризми. На върха на пръста ѝ винаги имаше нещо вкусно за Ирина. Детето опитваше и молеше за още, а баба се смееше. Никога не ѝ отказваше, топваше пръст в тенджерата, духваше храната и я подаваше на внучката си...

Баба беше здрава селска жена: с железни ръце, яки крака и блестящи от жизненост очи. Ирина не помнеше да е излъчвала миризма на картофи и зеле, дори когато се гушеше в прегръдките ѝ, с издут корем от сладкишите ѝ, сънливо притворила очи под приспивната ѝ песничка...

През лятото откри голям и лъскав зелен скакалец, който се беше заселил в печката. Бащата на Ирина се опитваше да го убие, но баба го пазеше.

— Скакалците носят щастие, особено когато попаднат в кухнята — твърдеше тя. — Те умеят да разговарят. Да, малката ми, точно така... Скакалците казват кога е време за сеитба, кога трябва да започне жътвата... Много полезни насекоми!

Баба умря и всичко се промени. Бащата на Ирина получи назначение в нова, по-модерна ядрена централа, семейството се премести в Москва. Отдавна успяла да превърне скакалеца в жива играчка, Ирина го взе със себе си. Но животинката умря по време на пътуването. Вероятно защото в Москва нито се сее, нито се жъне...

През процепите на капациите се промъкваше червеникава слънчева светлина. В малкото апартаментче се появи студентката, която Ирина беше наела да се грижи за майка ѝ.

— Опашките са толкова огромни, че човек трябва да спи на улицата — оплака се момичето и сложи мизерните покупки до умивалника. — Освен това в магазина никога няма това, което ти трябва! Чудя се има ли смисъл човек да излиза на пазар...

— Тя е по-зле — подхвърли Ирина.

— Не съм виновна — сви рамене студентката и започна да разпределя покупки по лавиците на бюфета и в малкия хладилник. — Лекарството ѝ е дефицитно — сложи вода за чай и добави: — Но, честно казано, тези хапчета изобщо не ѝ помагат... Няма никаква представа къде се намира и какво става около нея. Ако питаш мен, по-добре е да умре...

— Но аз не те питам! — сопнато отвърна Ирина.

— Искях да кажа, че това не е живот, а наказание — забързано се оправда момичето, вдигна чайника и попари едро нарязаните листенца на черния руски чай.

— Яла ли си някога пица? — изведнъж попита Ирина.

— Какво?

Ирина се вгледа в равнодушното лице на момичето, опитвайки се да открие в очите му онези одухотворени искрици, които виждаше на всяка крачка в Кеймбридж.

— Нищо, нищо — побърза да отвърне тя. — Пий си чая... Не те обвинявам за нищо. Състоянието ѝ се влошава и това е всичко...

— Всичко се влошава — промърмори навъсено студентката и ѝ обърна гръб.

Очите на Ирина се местеха от момичето към спящата старица, в съзнанието ѝ отново изплува споменът за зеления скакалец. „Болна съм, въздъхна тя. Болна съм от неизвестна болест, която бавно изсмуква живота от тялото ми. Трябва да предприема нещо, докато все още имам пред себе си сезони за сеитба и жътва...“

Прозрението отекна в главата ѝ със силата на пушечен изстрел. Изведнъж разбра защо е толкова важно да осъществи контакт с „Бялата звезда“. Не за да помогне на Марс, не за да задържи Валери (макар че тези мотиви имаха своята валидност и сега). Трябваше да се свърже с „Бялата звезда“ заради себе си.

Вече знаеше как да реагира на мрачното чувство, че живее в затворническа клетка. Чрез свободата. Не трябва да търси онази свобода, която получава самотникът, прекъснал всякакви връзки със себеподобните си. Нужна ѝ беше друга свобода. Тази, която се разпростира над всички, която ще прогони потисничеството в родината ѝ.

Пътят към нея минаваше през „Бялата звезда“. Само с помощта на нелегалната организация тя ще може да открие своя път към Америка. Към Кеймбридж, към свободните теории и философии, към свободата на личния избор...

Да, „Бялата звезда“, въздъхна тя. Единственият път към рая...

— Ето я — каза Марс Волков от вътрешността на черната чайка.
— Приберете я.

Заповедта беше дадена по мобифон, изпълнителите се оказаха трима цивилни, изскочили от сянката на близкия вход.

Двама от тях застанаха от двете страни на Наташа Маякова и стиснаха китките ѝ, а третият мина зад нея.

— Какво става? — стреснато попита Наташа. — Какво искате?

— КГБ — обяви онзи зад нея. — Запазете спокойствие.

Марс видя как при тихо прошепнатите думи очите на Наташа се разшириха от страх. Сърцето му потръпна от удоволствие. Понякога чуждият страх е по-приятен и от най-пикантните деликатеси...

Цивилните доведоха Наташа при чайката. Единият отвори вратичката, натисна тавата ѝ надолу и я бутна вътре, после се настани до нея, принуждавайки я да се притисне в Марс. Онзи, който ѝ прошепна страшните думи, седна отпреди чайката рязко потегли.

— Марс! — зяпна Наташа, опитвайки се да възстанови равновесието си. — Не беше необходимо да си толкова мелодраматичен! Къде ме водиш?

— На „Любянка“.

„Интересно е да се наблюдава как смелостта напуска душата им, помисли си той. Всички реагират горе-долу еднакво, разлика има единствено в степента на самообладанието им.“

— Напоследък правиш доста пакости, Наташа — подхвърли той.
— Много съм ядосан.

— Кое ти дава право на този бащински тон?

— Ето това — отвърна Марс и рязко я зашлеви с опакото на дланта си. Главата ѝ отскочи назад и се удари в облегалката.

— Господи! — смаяно изохка тя. — Как е възможно да си такова животно?!

— Всички сме животни, Наташа — отвърна той. — Включително и ние с теб... — Очите му с интерес наблюдаваха как от сцепената кожа под окото ѝ започва да се процежда кръвта. — Ти ръфаш корема на държавата и забравяш, че има правила... А държавата изисква подчинение от всички, включително и от теб. Ако някой ден аз се окажа в твоето положение, мен също ще ме откарат на „Любянка“...

— Какви гадости, Господи! — гневно отвърна тя. — Ние с теб сме като деня и нощта! Защото, за разлика от мен, ти си от КГБ! Питаш се откъде зная това, нали? Героя ми каза, макар че нямам представа откъде черпи информация в онзи воден затвор, подложен на експерименти като опитно свинче. Ти с положителност не си му признал подобно нещо, нали? Прекалено коварен си, за да допуснеш подобна грешка. Надяваше се да играеш ролята на добрия вуйчо, не е ли така? „Отпусни глава на рамото ми, синко, а после ми разкажи всичко...“ Това е твоят стил. Но Героя не се хвана на въдицата ти, аз също... От теб се излъчва противната воня на КГБ, независимо че се опитваш да я скриеш под фалшива сърдечност... Като всички останали от твоята порода и ти изпитваш перверзно удоволствие, когато се разпореждаш със съдбите на хората. Браво, другарю Волков! Дерзай!

— Ясно — кимна сякаш на себе си Марс. — Със сигурност си въобразяваш, че онзи ангел пазител, който те отърва след глупостите в Ню Йорк, продължава да те закриля и сега. Избий тази глупост от главата си, Наташа. В момента съм зает именно с твоя ангел пазител и скоро ще го лиша от всякаква власт. Той все още не знае това, но вече е готов да изпадне в немилост. А когато това стане, изведнъж ще разбере колко дълъг и болезнен може да бъде пътят към ада...

Черната чайка зави зад ъгъла и плавно се плъзна по площад „Дзержински“. Последният поглед на Наташа към външния свят попадна върху ъгъла на улица „Киров“ — там, където някога се издигаше Храмът на Богородицата от Гребньов, отдавна разрушен от комунистите...

После тежките врати на „Любянка“ се затръшнаха зад гърба ѝ, мрачният затвор я погълна като хиляди преди нея. Насреща, от другата страна на площада весело блещукаха светлините на „Детский мир“ — най-големия магазин за играчки в Москва.

Наташа Маякова беше съблечена гола, лишена от лични вещи и запратена в килия два на два, облечена в груб раиран халат. Тук прозорец липсваше, светлината идваше от силна крушка, скрита в метална решетка на тавана. Включи се почти едновременно с влизането ѝ в килията, веднага след като тялото ѝ се отпусна на грубия нар, скован от голи дъски. Тя се извърна към стената и прикри очите си с длан, но светлината я настигна и там — силна, режеща, безкомпромисна...

В килията беше ужасно студено и Наташа започна да трепери. Би трябвало да е гладна, но не беше. Студът доведе умората, но режещата светлина ѝ пречеше да затвори очи. Умът ѝ решително отказа да заспи, тялото ѝ рязко се надигна до седнало положение, зави ѝ се свят.

Облегна гръб на стената и затвори очи. Чуваше тревожните удари на сърцето си, тласъците на кръвта във вените си. Тикна крака под себе си в опит да се стопли, в същия момент светлината угасна. Унесе се в дрямка, но лампата отново се включи. Очевидно това беше част от обработката ѝ. Скоро главата ѝ се замая, а тя самата изпадна в онова особено и малко безразлично състояние, което в обикновени условия би могло да се нарече сънливост.

След известно време (минути, часове?) вратата се отвори и я измъкнаха от килията. Стана в периода на изключено осветление и тя така и не разбра дали беше заспала, или просто дремеше в очакване на режещата светлина. Качиха я три етажа по-горе и я бутнаха в стая за разпити. Зад грубата дървена маса седеше Марс Волков, пред него лежеше разтворена папка. Столовете бяха само два, единият беше зает от Марс. Наташа се отпусна на другия.

— Стани! — заповяда с равен глас Марс.

— Какво?

— Казах стани! — внезапно изрева той и Наташа уплашено скочи на крака. — Ще седнеш само когато ти бъде заповядано това!

— Мръсник! — изгледа го презрително Наташа, започнала да възвръща самочувствието си. После се тръшна на стола. Почти веднага обаче отскочи от седалката, от устата ѝ се откъсна див вик. Тялото ѝ се разтърси от електрически ток. Сведе очи към пода и едва сега забеляза голите кабели, които бяха прикрепени към краката на стола.

— Нещо си объркал мебелировката! — процеди тя.

— Сега вече можеш да седнеш — отвърна Марс.

Тя остана на крака.

— Ето, виждаш ли? — злорадо се ухили той. — Няма проблеми да те накарам да вършиш това, което искам... Дори без да прибегвам до електрошокове, гумени палки или пък заплахи...

Наташа седна.

— Цяло чудо е, че можеш да се понасяш — въздъхна тя, после го огледа и поклати глава: — Не, всъщност бъркам... Не е чудо, а мерзост!

— Гладна ли си? — небрежно попита Марс, насочил вниманието си към отвореното досие. Нежеланието му да се конфронтира с нея имаше опустошителен ефект, Наташа усети как решителността ѝ започва да се топи.

— Къде ти е униформата, полковник? — попита тя, преценила, че мълчанието в този миг ще бъде равно на поражение.

— Ако не отговориш на въпроса ми, ще приема, че нямаш нужда от храна — равнодушно рече той.

— Не мислиш ли, че с пагоните на КГБ върху раменете си ще бъдеш по-красив?

— Значи не си гладна — рече той и отмести някаква кутия, която лежеше върху папката. Прелисти една страница и попита: — Какви са отношенията ти с Валери Денисович Бондасенко?

— Той ми е брат.

Марс изненадано вдигна глава:

— Какво?

— Брат ли казах? — изви вежди Наташа. — Сбъркала съм, имах предвид любовник...

— Кое от двете? — намръщи се Марс. — Брат или любовник?

— И двете.

Марс остави писалката и преплете пръсти в скута си.

А Наташа, с изострени от опасността сетива, изведнъж откри, че ушичките му са противно малки и всъщност прилича на плъх, а не на кинозвезда...

— Наташа — тихо промълви той. — Уверявам те, че е по-добре да разговаряш с мен, отколкото да минеш по общоприетата процедура...

— Общоприетата процедура означава само едно: или ще живея, или ще умра!

Устните на Марс се разтегнаха в усмивка.

— Навън, на улицата, с положителност бих се съгласил с теб... Но сега си тук, в тази сграда. Затова те моля да ми повярваш, като ти казвам, че има и други начини за установяване на истината. Всички без изключение крайно неприятни...

— Предполагам, че под „неприятни“ трябва да разбирам „болезнени“, нали?

— Защо утежняваш положението си?

— Върша това, което трябва — тръсна глава Наташа. — Нищо повече.

— Но в очите ти има страх...

— О, да — кимна тя. — Наистина съм уплашена до смърт. Но това не променя нещата.

Марс помълча известно време, после повтори въпроса си с равен глас:

— Какви са отношенията ти с Валери Денисович Бондасенко?

— Валери ми е брат, любовник... А вероятно и двете...

Марс прелисти една страница.

— А какви са отношенията ти с Героя?

— О, тук вече няма място за съмнение. Чукам го така, че чак очите му ще се пръснат!

— Вулгарният речник не ти отива, Наташа.

— Хайде, стига, Марс! Не се прави на толкова скромнен!

— Ти ли осигуряваш на Героя достъп до секретни документи, които са държавна тайна?

— Аз съм актриса, а не шпионка, Марс.

— Наташа, имаш ли представа какво е наказанието за шпионаж?

— Не, но ако цял живот трябва да гния в онази дупка, бих предпочела да умра...

— Е, добре — кимна Марс. — Направих каквото можах...

— Разбира се, много ти благодаря...

Марс натисна скрития под бюрото бутон и някак разсеяно подхвърли:

— Дойде времето на грубияните...

Наташа беше толкова уплашена, че ѝ прилоша и ѝ се прииска да повърне. През цялото време си беше давала сметка за последиците от това, което върши. И твърдо вярваше, че е готова да ги посрещне. Но сега установи, че никой никога не е готов за подобен кошмар, който идва внезапно като смъртта на близък човек...

Колко бързо се губи ориентация, въздъхна в себе си тя. Отнемат ти часовника, тикат те в килия без прозорци и вече не знаеш дали е ден или нощ, да не говорим за часа. Мигащата светлина в килията твърде бързо прокарва дълбока бразда между затворника и реалния свят. Наташа се потопи в друга реалност — там, където времето не съществува. Кога я прибраха? Преди час, преди ден? Опита се да определи това, но не успя. Страхът притисна сърцето ѝ с нова сила. Не бива да го показвам пред Марс, стегна се тя. Усети ли го, жива ще ме изяде!

— Ето го и нашият грубиян — тихо подхвърли Марс.

Главата на Наташа рязко отскочи нагоре, очите ѝ с ужас се спряха на грозен мъж с тъмни коси, който пристъпваше към нея със спринцовка в ръка.

— Не! — изкрещя неистово тя.

Но иглата вече проникваше под кожата на ръката ѝ, буталцето започна да слиза надолу. Миг по-късно тялото ѝ започна да се вледенява, душата ѝ потръпна от ужас. Сякаш инквизициите вече бяха започнали...

— Кунио Мишита го няма!

Гласът на Йен Ясувара натежа от отчаяние, ръката му върху телефона в колата видимо започна да трепери.

— Може би на това разчитате — подхвърли Големия Езо.

— Не, не! — тръсна глава Ясувара и хвърли уплашен поглед към мълчаливата Кои до себе си. — Ще го намеря! Дали да не опитаме в „Кайжин“?

Големия Езо и Кои разбраха какво има предвид — една от най-престижните чайни в Токио, пълното ѝ име беше „Кайжин-ни-Кисуру“. Тя също работеше до късно през нощта, но за разлика от обикновените „акочочин“ там държаха на приличието и старомодните традиции. В свободен превод името означаваше „нещо, което се превръща в пепел“ и едва ли можеше да бъде свързано с консумацията на чай...

Големия Езо мълчаливо завъртя ключа и мерцедесът плавно потегли към Шимбаши. Именно там се намираше „Кайжин“.

Външността на сградата беше съвсем банална — така е при всички скъпи клубове в Япония. На практика се виждаше само една врата, изработена от дебели дъски в метални рамки. Дървото очевидно беше „кьоки“ — рядък и труден за отглеждане вид, чиято дървесина е по-здрава от стомана. Също така очевидно беше, че изработката е стара, може би на няколкостотин години. Но повърхността ѝ блестеше без нито едно петънце, покрита от тънък слой лак. Според едно от местните предания тази врата е била изработена за замъка на Йеасу Токугава — първия велик шогун в историята на Япония. Но подобно на повечето легенди в тази страна, легендата се предаваше устно, от баща на син, това лишаваше историците от възможността да проверят нейната достоверност...

От двете страни на каменната стълба се издигаха гротескно извити стволоче на кипариси „хиноки“, подстригани така, че да наподобяват митични създания. Звънецът отекваше дълбоко във вътрешността на сградата, изминават цяла вечност, преди вратата да се отвори. Тук достъп имаха единствено членовете на клуба и техните гости. А те се набираха предимно сред елита на японското общество.

Притиснал кърпичка до скулата си, Йен Ясувара нетърпеливо натисна бутона. Вратата се отвори едва след като изтекоха няколко минути, от тъмнината на преддверието се разнесе почтителен глас:

— Добре дошъл, господин Ясувара. Двама ли са гостите ви тази вечер?

Йен промърмори нещо, кимна с глава и побърза да прекрачи прага.

Тишината в сградата беше необичайно дълбока, човек оставаше с впечатлението, че са намира в храм. Осветлението беше дискретно, под изящните аплици на каменните стени се виждаха ръкописи на пергаментова хартия. Бяха толкова стари, че съдържанието им се отнасяше до Китай, а не до Япония...

Скромната, почти спартанска атмосфера на преддверието влизаше в ярък контраст със залите, които бяха обзаведени с истински разкош. Там имаше дълги и ниски кожени дивани с извити и обсипани с фина дърворезба облегалки, плюшени кресла, в които свободно можеха да се поберат двама едри мъже, върху дебелите поне пет сантиметра килими бяха разхвърляни кожи на редки хищници.

— Господин Мишита ни очаква — каза Ясувара на едрият мъж с грозен белег на мястото на ухото, който мълчаливо изникна пред тях.

Мъжът внимателно огледа младия юрист, после стори същото и с придружителите му.

— Насам — най-накрая рече той и тръгна пред тях. — Чаят на господин Мишита е поднесен в Зелената зала...

Всяко помещение в „Кайжин“ носеше името на определен цвят — в съответствие с обзавеждането. „Зелената зала“ се оказа типична японска чайна, в средата на която се издигаше миниатюрна, но богата вътрешна градина. Макар и оградена отвсякъде, градината беше оформена по такъв начин, че създаваше илюзията за провинциален „ръокан“, зад който се издига панорамата на високи планини.

Вървяха по коридор, чиято настилка беше изработена от безупречно полирани дървени плочки. Стените бяха боядисани в жълтеникав цвят, очевидно за да имитират древна римска вила. Поредната илюзия за окото...

Кои преброи седем врати „фузума“, покрити с оризова хартия. Всички бяха затворени. Спираше пред всяка от тях и докосваше хартията с върха на пръстите си. Искаше да усети вибрациите от разговорите на евентуалните посетители. Но не долови нищо.

Въпреки това забави крачка и започна да изостава от групата. Веднъж дори спря на място и се обърна да се огледа.

Какво не е в ред? Може би едноухият, който не направи никакъв коментар за външния вид на Ясувара... А може би фактът, че не прояви интерес към личността на гостите му.

(Разбира се, той може би беше познал Големия Езо, но тя не искаше да разчита на подобно предположение.) Но най-вече я тревожеше Йен Ясувара... Инстинктът я предупреждаваше, че не бива да му вярва...

Тримата мъже спряха пред плъзгащата се фузума, водеща към „Зелената зала“. Кой забърза към тях. Мъжът с обезобразеното ухо протегна ръка към дръжката, но тя го спря.

— Аз ще отворя!

Думите ѝ се сляха с действието, така онзи нямаше време да реагира. Лявата ѝ ръка рязко дръпна фузумата, а дясната нанесе силен удар в тила на Ясувара и младият юрист почти се просна на килима.

Нищо.

Мъжът с обезобразеното ухо мълчаливо я изгледа, Ясувара успя да се задържи на крака и се обърна да стори същото. Големия Езо обаче не им обърна внимание. Очите му бяха заковани върху фигурата на Кунио Мишита, който седеше с подвити крака на татамито.

— Какво, означава това? — извърна се Мишита.

— Ще ти обясня — изръмжа Големия Езо и пристъпи прага.

До слуха на Кой долетя тих пукот, тялото на Големия Езо политна обратно към коридора. Краката му се подвиха, очите му се извъртяха с бялото нагоре. На гърдите му се появи голямо червено петно, сърцето му отчаяно тласкаше кръвта през дупката на куршума, изстрелян с помощта на заглушител.

Кой не влезе във внимателно подготвения капан. Светкавично преценила, че вече не може да помогне на Големия Езо, тя сграбчи мъжа с обезобразеното ухо и го блъсна в „Зелената зала“. После се обърна и хукна по коридора с фалшивите антични стени.

Стиснал беретата си в ръка, Хитасура бавно се изправи над Големия Езо и надникна в безжизнените му очи.

— Един изстрел — усмихна се той. — Един изстрел е достатъчен, за да се затвори устата на всеки от нас...

Зад него се появи фигурата на Ръсел Слейд.

— Трябва да се върна при Тори! — напрегнато каза той.

Хитасура само кимна с глава и се отмести.

В коридора се появиха трима от хората му, напуснали позициите си в „Зелената зала“.

— Всичко е наред — каза им Хитасура, без да отделя поглед от трупа на врага си. — Проследете тази жена и я ликвидирайте!

Но от начина, по който даде заповедта, стана ясно, че жената изобщо не го интересува. Душата му ликуваше, сладката радост на отмъщението не допускаше други мисли в главата му.

„Другарят Волков просто няма способността да вниква в същността на нещата...“ Какво искаше да каже Одисей? Ирина изведнъж откри, че на всяка цена трябва да разбере това. Испита чувството, че е Метусала^[1], пробуждащ се от вековен сън. Мозъкът ѝ все още не работеше на пълни обороти и отказваше да приеме този чужд и непознат свят...

Извади ключа, който ѝ беше дал Валери, тикна го в ключалката и отвори вратата на апартамента му на улица „Киров“. Посрещна я тишина. Побърза да затръшне вратата зад гърба си, тъй като въздухът на стълбището беше пропит от миризмата на варено зеле.

Обиколи всички стаи, надникна дори в килера и стенните гардероби. Съзнаваше, че постъпва глупаво, но искаше да се увери, че жилището е празно.

Спря пред прозореца в спалнята, от който се виждаше куполът на църквата „Архангел Гавраил“. Отпусна се на колене, сведе глава и бавно се прекръсти. Устните ѝ зашепнаха тиха молитва.

„Тревожи ме твоята зависимост от мъжете...“

Виждаше бъдещето толкова ясно, колкото и миналото. В душата ѝ изплува споменът за нещастията, сполетяло семейството ѝ, след като баща ѝ беше арестуван от КГБ. „Как ще живеем сега?! — беше проплакала майка ѝ. — Света Богородице, помогни ни!“

Оказа се обаче, че майка ѝ съвсем не разчита на помощта на света Богородица. Само седмица след ареста на мъжа ѝ тя започна да излиза всеки ден, облечена в най-хубавите си дрехи. Ирина мислеше, че ходи да моли властите за освобождението на баща ѝ. А после, когато той така и не се появи, тя реши, че майка ѝ си е намерила работа...

Оказа се обаче, че майка ѝ е прагматична жена. Един ден се върна у дома с някакъв мъж и го представи на децата си. Павел беше

нисък и навъсен здравеняк от Литва. Беше зидар, Ирина изпита истински ужас от яките му ръце и широки рамене.

Майка ѝ каза, че наскоро е овдовял и по тази причина е много тъжен. Беше твърдо решена да му предложи ново семейно гнездо. Не го каза открито, но от поведението ѝ Ирина разбра, че трябва да ухажват Павел, да му осигуряват всички удобства.

По-голям от нея с четири години, Евгений реагира зле на чуждия мъж в дома им. Беше на дванадесет — възрастта на първите бунтове. Но при него възрастта едва ли играеше особена роля, тъй като си беше бунтар по душа. Присъствието на Павел у дома го отчужди. Започна да закъснява, после дойде ред на бягствата.

Майката на Ирина беше толкова съкрушена, че Павел се принуди да вземе мерки. Веднъж или два пъти отиде да търси Евгений, връщайки го насила у дома. Отказа се едва когато момчето запали обувките му и пожарът за малко не изпепели целия апартамент.

— Не е мой син — заяви веднъж той и сви рамене. — Затова и не желае да ме слуша...

— Но така ще пропадне! — чупеше ръце майката на Ирина.

— Вече е пропаднал — изглежда я мрачно Павел. — Нима не виждаш, че не се прибира със седмици?

— Господи, ако баща му беше тук!

Павел стана и излезе от стаята.

Няколко седмици по-късно майка ѝ и Павел се ожениха. Евгений изобщо не се появи на празненството. През следващите месеци майка ѝ все по-често се отбиваше в църквата да се моли за душата на сина си.

Ирина намираще Павел за приятен, но доста скучен. Беше човек без амбиции и въображение, не проявяваше никакъв интерес към света извън Москва. Вечер се прибираше побелял от вар и дълго се търкаше на кухненския умивалник. Въпреки това под ноктите му винаги оставаше червеникава прах от тухлите.

Ръцете му бяха груби като шкурка, докосвайки ги, Ирина имаше чувството, че пипа дъски. Макар че говореше малко, Павел беше добър с нея. Тя му поднасяше вечерята и оставаше да му прави компания. Жадуваше да чуе някоя дума от устата му, радваше се дори когато я погледне. Но той го правеше рядко, напълно погълнат от храненето. Ядеше бързо и ненаситно, чинията му винаги беше излизана докрай.

Една вечер двамата бяха сами. Ирина пресече коридора и хвърли поглед през отворената врата на спалнята. Павел беше с гръб към нея и тъкмо се събличаше. Ризата се свлече от раменете му и тя неволно ахна, видяла многобройните белези по гръба му. Бяха стари, но толкова дълбоки, че приличаха на тъмни процепи.

Павел я чу, обърна се и заби тежък поглед в лицето ѝ. Ирина изтръпна от ужас, но той само седна на леглото и протегна ръка.

Тя колебливо пристъпи към него. В ъгъла мътно проблясваше иконата на майка ѝ, по стените висяха евтини репродукции на полски пейзажи, на които много държеше баща ѝ. До леглото стоеше люлеещият се стол на баба, оцелял след преселението на фамилията в Москва.

Павел стисна ръката ѝ в мечешките си лапи и попита:

— Уплаших ли те, миличка? Съжалявам. Аз не съм красив, просто имах късмет да се запозная с майка ти... Повечето жени изобщо не ме поглеждат... Първата ми жена вечно ми се присмиваше, но мисля, че все пак ме обичаше — веждите му леко се присвиха. — Разбираш ли всичко това? — Раменете му се повдигнаха. — Вероятно не... Това обаче няма нищо общо с белезите по гръба ми... Едно време баща ми здравата ме налагаше... Удряше с колана и ръмжеше: „Ах, ти, звяр! Ах, ти, чудовище! Ти не си мой син, откъде се пръкна?“

— Ужасно! — проплака Ирина.

— Донякъде — кимна Павел. — Но само донякъде... Защото аз желяех да поема гнева на баща си върху себе си... Така се спасяваше мама... Вечер, когато се връщаше пиян и не можеше да ме открие, той си го изкарваше на мама. Още чувам писъците ѝ... Братята ми се гушеха под постелята, но аз ставах и отивах в другата стая... Някой трябваше да ѝ помогне, нали? — очите му изгубиха блясъка си, замъглени от силата на спомените. — Една вечер не издържах, изтичах в кухнята и сграбчих един нож...

— Уби ли го? — попита с широко отворени очи Ирина.

Очите на Павел бавно се фокусираха и се върнаха върху лицето ѝ.

— Не, миличка... Баща ми издърпа ножа и започна да ме налага с него... Страшно болеше, но мама се спаси... Нямах представа колко ми беше приятно.

— Какво стана с тях?

— С родителите ми? Баща ми умря от черен дроб, съсипа го пиенето. Три години след като почина мама.

— Сигурно ти е било тежко...

— Тежко? Да, наистина ми беше тежко... — Павел я погледна, после изведнъж я привлече в прегръдката си. — Но ти не трябва да мислиш за тези неща, миличка... Аз съм тук, няма нищо страшно! Винаги ще ви закрилям.

Павел удържа на думата си. Закриляше Ирина и майка ѝ до последния си миг. Но и той, подобно на баща ѝ, имаше опасна професия. Тоновете прах по строежите казаха тежката си дума. Разви остра форма на емфизем и си отиде... По това време Евгений вече беше мъртъв и семейството окончателно се разпадна. Майка ѝ не умееше да се грижи за него, на практика тя не умееше да се грижи дори за собствените си деца...

Стоеше неподвижно и гледаше църквата „Архангел Гавраил“, в която някога редовно ходеше заедно с майка си. Изведнъж и тя ѝ се стори чужда, част от непознат и враждебен свят. Убежище за една друга Ирина, съвсем различна от жената, която мълчаливо се опитва да забрави миналото, безпомощността на момиченцето, попаднало в света на мъжете... Сега вече беше сигурна, че се е освободила от този емоционален баласт и може да гледа напред...

Към „Бялата звезда“...

Обърна се и отново огледа вътрешността на апартамента. Тук някъде трябва да има нещо, което ще я насочи към нелегалната националистическа организация. Тръсна глава и се залови за работа. Провери всяка педя от гардероба и шкафа, прерови джобовете на дрехите му, отвори кутии със стари снимки и документи. Особено внимание обърна на бюрото, отрупано със служебни книжа.

Използва наученото от филмите за Джеймс Бонд, които беше гледала в Америка. Прегледа рамките на картините, надникна в шкафчето за лекарства в банята. Върна се в хола и свали калъфките на възглавниците, после се отпусна на четири крака и прокара длан по долната част на мебелите.

Завърши претърсването си в кухнята. Но не откри нищо нито в бурканите със захар и брашно, нито в кутийките за чай.

Отпусна се на диванчето и отправи мрачен поглед към масата, върху която почиваше портативният компютър на Валери. Час и

половина претърсване и нищо! Абсолютно нищо!

На това място седеше всяка сутрин след бурните нощи с Валери и го гледаше как свещенодейства със закуската. През зимата тук винаги беше топло и миришеше приятно — също като в кухнята на баба... Все още ѝ беше трудно да свърже този човек — нежен, любящ, загрижен — с представата за полковник от КГБ... Спомни си как я уверяваше, че нищо не се е променило в тази институция, след като я поставиха на пряко подчинение на Конгреса. Агентите на КГБ са започнали да действат още по-прикрито и толкоз... Раменете ѝ неволно потръпнаха.

Празният екран на компютъра — свидетел на тяхната близост, хранител на толкова много истини — безмълвно се хилеше насреща ѝ.

Спомни си един криминален филм, който беше гледала в малкия киносалон на Кеймбридж, очите ѝ трескаво започнаха да търсят очевидното — онова, на което никой не обръща внимание...

После тялото ѝ се стегна, очите ѝ блеснаха.

— Господи, боже мой! Наистина ще ми извади очите!

Протегна ръка и включи тошибата. Отлично познаваше програмата, с която работи Валери. Бързо извика на екрана списъка с директориите, съхранени от твърдия диск. На пръв поглед нищо особено — само рецепти. Потърси „макро“ — скритата система за достъп до твърдия диск, осъществявана с два и повече клавиша едновременно. Но такава липсваше и ентузиазмът започна да я напуска. „Това да не ти е кино“, мрачно помисли тя. Разбира се, Валери би могъл да съхранява информацията за „Бялата звезда“ върху дискета, но в апартамента дискети с положителност нямаше...

После в главата ѝ изплуваха фрагменти от последния им разговор. „Как намираш време да се ровиш из всички тези файлове с рецепти?“, беше попитала тя. „Имам си помощник, усмихна се в отговор Валери. Един добър дух, скрит в тази машинка...“

Натисна клавиша за кодиране. Нищо. На лицето ѝ се изписа отчаяние. Беше толкова сигурна, че ще открие някоя кодова дума, скрита в текста!

Текстът?

„Господи, колко съм загубена!“ Изчисти екрана и извика първия файл в директорията. Рецепти за пържено пиле „по южняшки“. Отново натисна клавиша за кодиране и веднага ги видя: три линейки за

подчертаване в горната част на екрана — там, където съвсем не им беше мястото.

Върна се към текста, затаи дъх и натисна три пъти подред клавиша за подчертаване. Нищо. По дяволите! Ами сега? Тези чертички трябва да означават нещо!

Изчисти екрана и отново натисна кодиращия клавиш. Долу вляво изведнъж замигаха две кратки думички: „Моля, изчакайте.“ Това означаваше, че компютърът започва да вади от паметта си файл с особено голям обем. Сърцето на Ирина пропусна един такт.

Броени секунди по-късно върху екрана затичаха огромно количество рецепти. Ирина бързо чукна клавиша за блокиране, редовете спряха.

Изследва менюто с безкрайно внимание, но не откри нищо. Просто меню за някакъв замразен сладкиш... Намръщи се с отвращение и натисна за втори път блокиращия клавиш. Но вместо очакваната река от зеленикави редове, екранът се изчисти, долу вляво отново светна надписът „Моля, изчакайте.“

Дати, часове, адреси, имена... Буквите и цифрите светваха на екрана с методична последователност, душата на Ирина потръпна от страх и възторг. Пред очите ѝ най-сетне се появи ревниво пазената тайна на „Бялата звезда“...

— Хората на Хитасура ни търсят из целия град, затова не бива да рискуваме — каза сутринта Големия Езо. — Имам достатъчно информатори, за да следим хода на събитията от разстояние...

Кои се намираще в Шибуя. Минаваше единадесет вечерта, но навалищата беше такава, че дори уличната настилка не се виждаше. Небето беше сиво-жълто, а въздухът приличаше на бульон. Електронното табло на кулата на НХК (такива в Токио имаше общо петнадесет) предупреждаваше, че концентрацията на въглероден двуокис, водород и сяра във въздуха значително превишава нормите, съветваше децата, възрастните хора и болните да си останат у дома.

— Не искам да стоя в офиса или колата и да чакам наказателните отряди на Хитасура — беше добавил Големия Езо. — Той не е чак толкова старомоден, че да иска лично да ме пониже с катаната си. Това са отживелици, годни единствено за киното...

„Не те прониза, а те застреля“, помисли си Кой. Какво става с този свят, Господи? Какъв е смисълът на живота, след като вече няма понятия като чест и благородство?

За трети път спря пред Центъра за обществена информация, който се намираше в партера на небостъргача „Сийд“. Озова се тук след сложни обходни маневри за заблуда на евентуалните преследвачи. Беше използвала различни линии на метрото, вървя пеш през подлези и надлези, смесвайки се с тълпата.

В залата имаше шест големи монитора, свързани с мощен компютърен терминал. Кой взе електронната писалка и докосна един от тях. На екрана се изписа думата „Прочит“, после се появи списък с четири различни функции. Тя докосна номер 2, екранът се изчисти и в горния му ъгъл затрептя нов символ: „Послание до приятели с помощта на секретен код.“ Изписа думичката „ками“ — това беше паролата, която ѝ беше съобщил Големия Езо. Екранът се изчисти за пореден път, после в средата му блеснаха няколко думи, изписали на ръка: „Татуировчикът Деке, Шинжуку“...

Кой натисна клавиша за изтриване и посланието се стопи в електронното сърце на машината. Миг по-късно и Кой се стопи в електронното сърце на огромния град...

— Първо ми кажи дали Волков е с теб — промърмори Героя, направил знак на Ирина да се насочи към средата на басейна. Електронните уши улавяха гласовете им и тук, но не можеха да ги дешифрират.

— Този път дойдох сама — внимателно го изгледа Ирина.

— А знаеш ли къде е Волков?

— Не. Той не ме осведомява за действията си.

Героя любопитно я изгледа.

— Какво има? — попита Ирина, почувствала се неудобно под втренчения му, сякаш извънземен поглед.

— Чудя се какво намираш в него...

— В Марс ли?

— Да.

Ирина забеляза, че Арбат неспокойно плува напред-назад в другия край на басейна, без да изявява желание да се приближи.

— Казах, че няма да те лъжа и държа на думата си — тръсна тава Ирина. — Аз нямам семейство, а той има... Превърна ме в част от него и това ми хареса. Така се чувствам по-сигурна...

— Не разбирам...

— Нима не бях достатъчно ясна?

— Не разбирам как КГБ може да ти носи сигурност — поклати глава Героя.

— О, вероятно имаш предвид Валери...

— Кой Валери?

Ирина се разсмя.

— Валери Денисович Бондасенко, полковник от КГБ, началник на отдел „Н“ във Второ главно управление, създаден с единствената задача да се бори с нелегалната националистическа организация „Бялата звезда“...

В продължение на един безкраен миг нищо не помръдваше. Героя застина във водата, дори Арбат прекрати неспокойните си кръгове. Ирина изпита чувството, че пропада в бездънна пропаст, внезапно зейнала под краката ѝ.

— Какво казах?

Ударите на сърцето ѝ сякаш бяха единственият признак на живот в цялата Вселена.

Мълчанието стана агонизиращо тежко, Ирина всеки момент щеше да изкрещи. Спря я тихият глас на Героя:

— Откъде знаеш за отдел „Н“?

— От Марс.

— Той ти каза, че негов началник е другарят Бондасенко, така ли?

— Не. Марс ми показва един документ. Заповед за създаването на отдел „Н“, в нея Бондасенко беше посочен като началник...

— Света Майко! — затвори очи Героя. — Ти нищо не знаеш!

Вероятно усетила душевното му вълнение, Арбат изскочи до него, но мъдро запази мълчание. Очите ѝ се спряха върху лицето на Ирина с непонятно учудване.

— Какво не зная? — попита със задавен глас тя.

Героя отвори очи и я погледна, Ирина не успя да определи дали в погледа му има съжаление или гняв. Може би и двете, може би нито една от тези емоции, а някаква друга — усвоена там, сред звездите...

— Не съм сигурен как да ти го кажа — промърмори унесено той, сякаш продължаваше някакъв вътрешен диалог. — Вероятно няма друг начин, освен директния... — Арбат издаде кратък пронизителен звук, главата на Героя леко кимна: — Ирина, мен тук ме наблюдават учени, но под прекия контрол на КГБ. Лара и Татяна са щатни офицери от КГБ. Изпълняват ролята на компаньонки, но и на тъмничари. Два пъти седмично тук идва полковник от КГБ и ме подлага на разпит...

— Може би ще мога да прекратя това — започна Ирина. — Ще говоря с Марс и...

— Марс също е от КГБ, Ирина...

За момент ѝ се стори, че не е чула добре. После си помисли, че той си прави шеги. Но на мрачното му лице нямаше дори следа от усмивка, Арбат безмълвно я наблюдаваше от противоположния край на басейна.

— Ти се шегуваш — промърмори тя, чувствайки се все по-глупаво. — Това е невъзможно. Документите, които ми показа Марс...

— Фалшиви! — прекъсна я с категоричен тон Героя. — Или, по-скоро фалшифицирани... Без съмнение това, което си видяла, някога е било официална заповед на КГБ за създаването на отдел „Н“. Но името на началника е било сменено. В оригинала е записано друго име: МАРС ПЕТРОВИЧ ВОЛКОВ, ПОЛКОВНИК ОТ ВТОРО ГЛАВНО УПРАВЛЕНИЕ НА КГБ...

— Не! Това е невъзможно!

— Ще извикам Татяна и Лара, те ще потвърдят, че...

— Не! — видя истината в очите му, видя и дълбоката му загриженост. — Недей! Не прави нищо!

Спомни си вечерта, в която Марс я заведе на театър и гледаха „Три сестри“. „Как се казваше тази актриса? — попита я той. — Наташа коя?...“ После, при срещата и с Марс тук, в Звездното градче, тя го беше попитала дали познава Наташа.

„Разбира се, отвърна той. Аз познавам всички, които влизат в тази сграда...“

Тялото ѝ замря във водата. Бездънната пропаст под нея сякаш я засмукваше в черната си утроба.

Господи! Тръпка проряза стомаха ѝ, изведнъж ѝ се пригади. Героя внимателно я подхвана, оттласна се с крака и положи главата ѝ на металните перила. Почти веднага започна да повръща.

От устата му излетя пронизително свирене, в следващия миг край басейна се изправи Лара.

— Поредната жертва на вашия другар Волков — мрачно я осведоми Героя.

Лара се наведе и издърпа Ирина от водата. Сложи я да легне на хълбок и отиде да вземе кофата ѝ парцала.

— Добре ли си? — тихо подвижна откъм водата Героя.

Арбат изскочи наполовина от басейна, мократа ѝ муцунка леко докосна рамото на Ирина.

— Не — задавено отвърна тя. — Никак не съм добре...

Надигна се до седнало положение, Лара коленичи до нея. Понечи да отвори уста, но Героя сложи пръст на устните си, напомняйки ѝ за подслушвателната апаратура.

Лара отвори компактен пакет за първа помощ, острият звук се разнесе из цялата зала.

— Откога работиш за КГБ? — попита Ирина.

— Цял живот — отвърна младата жена. — Татяна също. Ние сме сирачета, отгледала ни е държавата. Още от първо отделение сме били в школата на КГБ...

— От колко време работите за Марс?

— Двете с Татяна сме част от екипа на другаря Волков, създаден да разследва инцидента в Космоса — хванала марлята, младата жена методично почистваше лицето на Ирина. — Немного отдавна Одисей успя да изрови досиетата ни. Благодарение на него научихме кои сме, кои са били родителите ни. Татяна е естонка, родителите ѝ загинали по време на тайнствен ядрен експеримент. В досието на КГБ е отбелязано, че инцидентът се дължи на небрежност и нищо повече. Подробностите са държавна тайна... — В ръката ѝ се появи гъба, която прокара по месинговите перила. — А аз съм украинка... Моите родители са били интернирани в Урал, в пермския лагер за политически затворници...

— Какво престъпление са извършили?

— Не зная — въздъхна Лара. — В досието пише, че са били арестувани от КГБ по обвинение в шпионаж. Били засечени по време на среща с дипломат от американското посолство, но това е част от механизмите, по които се обвиняват хиляди хора... Вероятно родителите ми изобщо не са знаели в какво ги обвиняват. Баща ми е бил професор, преподавател по политикономия, възгледите му доста се

различавали от официалната доктрина. Не мога да кажа какво точно е станало, тези неща обикновено никога не излизат наяве...

— Живи ли са, мъртви ли са? — изглежда я състрадателно Ирина.
— Това поне не знаеш ли?

— Не — поклати глава момичето. — Никой не знае...

— Все някой трябва да знае! — тръсна глава Ирина.

— Този някой е другарят Волков — обади се Героя. — Но никога няма да каже...

Ирина помълча, после подозрително погледна момичето:

— Говориш прекалено открито за тези неща...

— Не го върша пред всеки — отвърна Лара. Парапетът отдавна светеше, но ръката ѝ продължаваше ритмичните си движения.

— Мисля, че Лара и Татяна доста се промениха от близостта си с мен — обади се отново Героя.

Лара кимна с глава:

— Решихме, че няма смисъл да докладваме за всичко, което чуваме тук...

Ирина вдигна глава към лицето на Героя.

— Виждам, че си започнал да създаваш свой екип — подхвърли тя.

— До известна степен е така — призна Героя. — Волков реши, че ще спечели доверието ми, като изключи подслушвателните устройства. Но през цялото време криеше микрофон под дрехите си... При поредното му посещение успях да го придърпам в басейна, а през това време Лара направи запис на касетата му... Искаш ли да я чуеш? Там има изобилие от...

В този миг Ирина усети как леден нож пронизва сърцето ѝ. Обзе я страхотна паника, лицето ѝ стана бяло като вар.

— Ирина, какво ти е?

Тя се втренчи в светлите му, изпълнени със загриженост очи.

— Господи, Одисей! — проплака. — Ти нямаш представа какво съм вършила до този момент! Шпионирах Наташа Маякова и донасях на Марс абсолютна всичко! За тайните ѝ срещи с Валери, за начина, по който я проследих до тук... Какво сторих, Господи?!

Настъпи дълбока тишина, нарушавана единствено от тихото поскърцване на гъбата върху блестящия парапет. После Героя се извърна към Лара и тихо нареди:

— Иди да позвъниш!

Младата жена видимо се стресна, очите ѝ станаха кръгли:

— Сигурен ли си?

— Да. Ида да позвъниш, веднага!

Лара мълчаливо се подчини.

Когато Наташа не се появи и на следващата уговорена среща, Валери скочи в колата и потегли за Архангелское. Караше бързо, но така, че да не привлича вниманието. Избра нов маршрут, през цялото време проверяваше дали не го следят.

Появило се във фойето на Стария московски театър, мрачното предчувствие в душата му отказваше да се стопи. Дори напротив — пред входа на психиатричната болница то стана още по-силно и още по-мрачно...

Наташа беше изключително точна. Един-единствен път не се появи на среща, но преди това успя да пусне предупреждението си в кутията на Международната поща на площад „Комсомолски“, която ѝ беше посочил Валери. Той проверяваше кутията преди всяка среща, едва след това тръгваше за уговореното място. Сега обаче кутията беше празна, а Наташа не се яви и на резервната явка. Не посмя да я потърси в театъра, тъй като любопитството му положително щеше да бъде запомнено. Тръгна си с натежала от мрачни предчувствия душа. Набра номера ѝ от една улична кабина, кръвта буквално изстина в жилите му, когато насреща се обади сух мъжки глас. Пусна слушалката, сякаш беше отровна змия, после побърза да се смеси с тълпата.

По пътя към Архангелское си наложи да разсъждава като шахматист — три, четири, дори пет хода напред... С цената на доста усилия успя да изхвърли Наташа от мислите си — тъй и тъй вече не можеше да ѝ помогне... Но под заплаха бяха поставени далеч по-важни неща. Наташа знаеше на каква опасност се излага, но прие да му сътрудничи без никакво колебание. Разбиранията ѝ бяха толкова близки до неговите, че тя с лекота се превърна в отличен професионалист. Но Валери си даваше ясна сметка, че дори професионалистите имат слаби места...

Сега всичко е въпрос на време.

По всичко личи, че Наташа е арестувана от КГБ. А това означава, че ще бъде пречупена. Въпросът е кога. Тук не става въпрос нито за обвинения, нито за напразни надежди. Валери съзнаваше, че на нейно място вероятно и той самият ще бъде пречупен. И ще им разкаже всичко, което искат да знаят. В това няма нищо срамно. Въпросът е да се издържи максимално дълго, тъй като за много хора това ще означава спасение.

Пристигна в Архангелское без опашка подире си, но въпреки това не насочи колата към паркинга пред входа на болницата. Избра един изровен път, който пресичаше гората под диагонал, изключи двигателя едва когато се увери, че колата е надеждно скрита между дърветата.

Остана на мястото си, заслушан в тихото пукане на изстиващия мотор. Сред клоните на дърветата пееха косове, ниско над тревата жужаха насекоми. Тук животът си течеше както преди. Спокоен, величествен, вечен... Което обаче едва ли можеше да се каже за живота на Валери Бондасенко...

Отвори жабката и извади пистолета си. Беше сигурно оръжие, западногерманско производство. Тикна го под колана си и тръгна по изровения път. Мрачната викторианска фасада на лудницата бавно изплува пред погледа му. Душата му потръпна от това, което предстоеше.

Извади от джоба си съваем нож с дълго острие, провери действието на пружината, после го прикрепил към вътрешната страна на китката си.

Опасенията му, че ще се сблъска с оперативна група на КГБ, бяха на път да се окажат безпочвени. На няколко метра от главния вход на болницата почти успя да се убеди, че Наташа все още се държи и не е изпяла всичко, което искат да научат от нея... Отправи една кратка молитва към небето, после свърна в двора и се насочи към служебния вход на сградата.

В ноздрите го блъсна познатата отвратителна миризма, но той беше твърде напрегнат, за да ѝ обърне внимание. Насочи се към южното стълбище и бързо се изкачи до третия етаж. Открехна вратата, която водеше към коридора, и предпазливо надникна. Зад отрупаната със стъкленици масичка на колелца се появи фигурата на мъж в цивилни дрехи. Валери бързо затвори вратата, изчака отминаването на

мъжа и отново надникна. Сърцето му се сви. Онзи влезе точно в стаята на дъщеря му.

Бедната Наташа, все едно, че е мъртва! Беше им казала всичко...

Единствената добра новина беше, че Наташа очевидно е била пречупена съвсем наскоро. В противен случай тук щеше да гъмжи от агенти на КГБ и цялата околност щеше да е блокирана. Но времето неумолимо течеше. Валери осъзна, че оперативната група вече е на път...

Разшири процепа на вратата и предпазливо надникна. Коридорът вляво беше свободен, но пред вратата на дъщеря му стоеше още един агент на КГБ. Очите им се срещнаха, Валери бутна вратата и тръгна напред с разтуптяно сърце.

— Да сте виждали доктор Калинин? — попита той.

Онзи отвори уста да отговори, но в същия миг Валери се хвърли напред, натисна копчето на сгъваемия нож и острието потъна дълбоко между третото и четвъртото ребро. Рязък натиск напред и нагоре и всичко свърши. Ножът прониза сърцето...

Челюстите на агента се затвориха с рязко щракане, тялото му политна в обятията на Валери. Без да губи нито секунда, той го завлече до стаята в дъното на коридора и бутна вратата. Тук лежеше осемдесетгодишна старица, която от дълго време беше в дълбока кома. Прерови джобовете на агента, откъдето взе само оръжието и служебната карта.

После отново излезе в коридора и с решителна крачка се отправи към стаята на дъщеря си.

Агентът на КГБ вдигна глава и предупредително изръмжа:

— Не се приближавай!

После с изненада погледна дръжката на ножа, забит в гърдите му. Отпусна се на колене, но успя да извади пистолета си. Валери го изби от ръката му със силен ритник, но онзи не изгуби присъствие на духа. Стрелна се напред и надолу, сграбчи глезена на противника си и рязко го завъртя.

Валери се просна по гръб, агентът се хвърли отгоре му. От гърдите му течеше кръв, но ножът очевидно не беше успял да пробие костта.

Ръцете на агента се ключиха около гърлото му. Коляното на Валери потъна в слабините му с огромна сила, от устата му излетяха

розови пръски, очите му се изцъклиха. Изръмжа като ранен звяр, но въпреки това мазолестите му палци продължаваха да притискат гръкляна на Валери.

Три силни ветрилообразни удара в гръдния кош свършиха работа. Мъжът омекна, пръстите му се разтвориха. Валери се изправи на крака, пристъпи към леглото и спря поглед върху спокойното лице на дъщеря си. Душата му запя, никога не беше се чувствал толкова щастлив. Взе я на ръце, прекрачи неподвижното тяло на агента и предпазливо надникна в коридора.

Беше чисто, нямаше жива душа. Изтича към стълбите и се понесе надолу, към служебния изход...

Седем минути по-късно беше при колата си, надеждно скрита под дърветата.

После забърза обратно, имаше още работа...

Заобиколи сградата на болницата и пое по откритата, леко наклонена поляна. Внимателно огледа главния вход, но не забеляза нищо особено. Сестри с бели престилки щъкаха насам-натам, някои тикаха инвалидни колички, други подкрепяха сгърчени фигури в сиви болнични халати. Групичка доктори бяха заобиколили носилка на колела, паркирана встрани от входа. Сред тях Валери видя доктор Калинин, който вдигна глава и също го забеляза.

Лицето на психиатъра рязко преbledня, тялото му се отдели от групата.

Валери хукна към самотната бреза в средата на поляната — там, където обикновено водеше дъщеря си. Пейката беше пуста. Извърна глава по посока на горичката и с ужас видя, че дългокосият младеж, с когото се срещаше тук, бяга от двама мъже в цивилни дрехи. Беше се насочил към горичката, но явно нямаше да успее.

Валери измъкна пистолета си, отпусна се на коляно и стисна ръкохватката с две ръце. Прицели се внимателно и натисна спусъка. Два изстрела в бърза последователност, и двата изключително точни. Цивилните агенти на КГБ се строполиха в тревата.

— Хей, другарю!

Рязко се завъртя и видя доктор Калинин, който тичаше към него и махаше с ръка към колегите си. Прицели се и натисна спусъка. Докторът падна, а Валери се понесе към брезовата горичка.

Прегази хрусталаците като танк, в носа го удари миризмата на влажна пръст.

— Стой!

Валери се закова на място.

— Ръцете горе!

Валери се подчини.

— Не мърдай, иначе ще получиш куршум в главата!

Миг по-късно иззад близкото дърво изскочи младежът с дългите коси и радостно извика:

— Валери!

— Сергей, здравата ме стресна! — в гласа на Валери Прозвуча нескрито облекчение. — Защо дебнеш тук?

— Искях да съм сигурен, че ще се измъкнеш — отвърна Сергей и на лицето му изгря широка усмивка. — Ама те бива в стрелбата, да знаеш!

Избухнаха в смях, започнаха да се тупат по раменете. Пръв отрезня младежът.

— Какво се е случило? — попита той и на лицето му се изписа тревога.

— Ела — промърмори Валери и тръгна през гората. — КГБ залови Наташа...

— Но как? — тревогата на Сергей се увеличи. — Откъде са научили за нея? Това, поставя под заплаха цялата организация!

Валери откри черния път и се насочи към колата си.

— Нека не избързваме — промърмори той, но и на неговото лице се изписа дълбоко безпокойство.

— Това е работа на Волков! — изръмжа Сергей. — От километър надушвам двуличници като него! — раменете му неволно потръпнаха. — Колко хора е почернил с гадния си чар!

А Валери изведнъж си помисли за Ирина.

Деке не представляваше проблем. Той беше учен, а не герой. Кой го остави да виси с главата надолу в задната част на дюкянчето за татуировки. Лицето му беше пурпурночервено, обезобразено до неузнаваемост. Но в сравнение с тялото му изглеждаше почти непокътнато.

Двадесет и две минути, помисли си Кои, докато излизаше на оживената уличка. Точно толкова време ѝ беше необходимо за цялата операция. В лабораторията миришеше на формалдехид, сярна киселина и ацетон. Приятна миризма, навяваща мисли за смърт и разруха... С удоволствие използва част от тези химикали за обработката на Деке, втриваше ги в кожата му с такова внимание, сякаш искаше да го маринова...

Спусна се в метрото и насочи вниманието си към рекламите, които висяха навсякъде — дори върху кожените дръжки на вагоните. Четеше ги от начало до край, но смисълът не достигаше до съзнанието ѝ. Вероятно защото беше извън времето и пространството, защото пътуваше в собствения си мрачен тунел, коренно различен от дупките на метрото, прокопани под огромния град.

Главата ѝ беше празна, изражението на лицето ѝ се доближаваше до онази божествена маска, от която Големия Езо беше изпитал боязън, примесен с възторг... Неповторимата комбинация от екстаз и отчаяние...

Излезе на повърхността при станцията Хамашо. Бойното поле, мястото на решителното сражение.

В главата ѝ ечна гръмотевичният глас на Големия Езо: „Хитасура трябва да бъде наказан за враждебните си действия срещу моя клан. Тори Нън трябва да си получи заслуженото по същите причини. Тя е ликвидирала Фукуда със собствените си ръце...“

Деке ѝ разказа как Тори Нън и мъж на име Ръсел Слейд са го помолили да изследва късче метал, което се оказало хафний. После се появили още веднъж заедно с Хитасура. Двамата мъже носели Тори Нън на ръце. Деке установил, че тя е поела една органична отрова, наречена „доку“, чието действие обикновено е фатално. Основна съставка в нея била отровата на „фугу“ — особен вид риба-меч, която се среща във водите на Японско море...

Тори Нън извадила късмет. В кръвта ѝ попаднало нищожно количество „доку“, организмът ѝ бил достатъчно силен, за да забави смъртта. Останалото свършил Деке. Според него в момента Тори Нън се възстановява в една от тайните квартири на Хитасура, намираща се в близост със станцията Хамашо. Деке никак не искаше да изплюе адреса, но Кои все пак успя да го измъкне от устата му. След което той приличаше на телешки бут, готов за разфасоване...

Откри сградата без особени трудности. Беше една от свръхмодерните железобетонни конструкции — висока и тясна, с прозорчета като на средновековен замък. Тежка метална врата водеше към миниатюрен вътрешен двор, в който се издигаше самотен японски кедър. Стройното му стебло влизаше в ярък контраст с наредени в кръг миниатюрни дръвчета бонзай, контрапунктът се съдържаше в малък алпинеум от привидно безпорядъчно разхвърляни камъни. Всичко това създаваше илюзията, че дворчето е далеч по-обширно от действителните си размери.

В продължение на четиридесет и пет минути Кои наблюдаваше сградата, обикаляйки я от всички страни. Отбелязваше кой минава край нея, обръщаше внимание на всяка кола по улицата. Наоколо нямаше паркинг, минувачите бяха редки. Но тя знаеше, че хората на Хитасура трябва да са някъде наблизо. И трябва да бъдат неутрализирани, преди да се заеме с главната задача — да проникне в сградата и да убие Тори Нън.

Засече първия от бойците на Хитасура малко преди да изтече час от появата ѝ в квартала. Той се появи пред входа за втори път, паузата беше достатъчно продължителна, за да е ясно, че има и други пазачи.

Кои направи бързи изчисления и стигна до заключението, че би могла да го избегне, стига късметът да е на нейна страна. В мига, в който зърна сградата, тя инстинктивно усети, че единственият път за проникване е през покрива. Сега, един час по-късно, това все още ѝ се струваше най-добрата идея. Главният вход автоматически отпаднаше, а още при първата си обиколка разбра, че същото се отнася и за задния. Там беше паркирана кола с двама от бойците на Хитасура. Самата Тори Нън положително е на последния етаж — най-сигурното място във всеки жилищен блок.

На покрива я очакваха още двама от хората на Хитасура. Усетиха я, когато беше на сантиметри от тях. Още с първия си удар счупи шийните прешлени на единия от тях, но вторият май щеше да ѝ създаде проблем... Беше як мъжага с гола глава и тъмни, заплашителни очи. Изобщо не се впечатли от смъртта на партньора си, на лицето му грейна зловеща усмивка. Отстъпи крачка назад и направи знак на Кои да го нападне.

Тя обаче му обърна гръб и бързо се стопи в сянката на покрива. Плешивият се огледа и извади „къотетцу-шьоге“ едно изключително

опасно оръжие в ръцете на физически здрав човек. На практика то представлява стоманена верига, на единия край на която има тежък топуз, а на другия — метален таралеж с остри шипове. Плешивият завъртя веригата над главата си и бавно тръгна към мястото, на което беше изчезнала Кои.

Но докато стигне сянката, Кои получи предостатъчно време да го заобиколи и да се изправи зад гърба му. Изчака веригата да изсвисти над главата ѝ, полетя напред и заби лакът в ребрата му. После ръцете ѝ светкавично се стегнаха около шията му.

Това се оказа погрешен ход.

Плешивият се извъртя и зъбите му успяха да докопат едната ѝ длан. Забиха се в нея с яростна сила, чак до костта.

Кои потисна писъка на болка в гърлото си, пусна шията му и отскочи встрани. Шиповете на таралежа вдигнаха искри от мястото на падането, тъй като тялото ѝ светкавично се претърколи назад и надолу. Но атаката се повтори с удвоена сила, бодливото кълбо се стрелна право към главата ѝ. Кои рязко се завъртя, тялото ѝ се вдигна във въздуха, а петите ѝ се забиха в коленете на плешивия с огромна сила. Капачките изпукаха, едното тяло се олюля. Ръцете на мъжа инстинктивно охлабиха веригата, търсейки опора. Това се оказа фатално за него. Кои се стрелна напред, грабна таралежа и преряза гърлото му с едно-единствено хоризонтално движение.

Сега покривът беше свободен. Светлините на Токио изглеждаха далечни и неясни, потънали в дебелия пласт промишлен смог. Небето над главата ѝ имаше цвят на седеф.

От тук се разкриваше отлична гледка към станцията Хамашо, оживена по всяко време на денонощието. Релсите проблеснаха под фаровете на пристигащ влак, тълпа от пътници започна щурм към вагоните.

Кои разкъса ризата на плешивия и превърза кървящата си длан. После се зае с огледа. В средата на покрива се издигаше малка бетонна будка с желязна врата. Оттам очевидно се излизаше на стълбището. Тя обаче не искаше да я използва. Съзнаваше, че ако бъде засечена на тясното стълбище, единственият ѝ път за отстъпление ще бъде нагоре. Обратно на покрива, който щеше да се превърне в смъртоносен капан. Но проникването през прозорците на последния етаж също бе много рисковано. Те са добре осветени откъм улицата, а и отвътре... По

време на наблюдението си беше открила нещо, което вероятно щеше да свърши работа — малко прозорче с непрозрачно стъкло в задната част, вероятно на баня или тоалетна. То беше изцяло в сянката на високата сграда в съседство. Размерите му бяха прекалено малки за мъж, но тя се надяваше да успее да се промъкне...

Взе „кьотетцу-шьоге“ и пристъпи към парапета. От джоба си извади кълбо тънко, но здраво найлоново въже и внимателно го завърза в средата на веригата. После уви въжето около кръста си, а веригата завърза около металния парапет.

Спусна се по стената и скоро се изравни с нивото на прозорчето. Оказа се, че то е само притворено, но от това полза нямаше. Металната му рамка беше прекалено широка, свободното пространство се оказа тясно дори за нейното слабо тяло.

В продължение на две минути се занимава с пантите. Рамката натежа в ръцете ѝ, тя се приведе напред и внимателно я спусна във вътрешността на помещението. После започна да се промушва.

Не беше лесно, но все пак успя. Освободи се от найлоновото въже, застина на място и остана абсолютно неподвижна в продължение на десет минути. Очите ѝ се нагодиха към мрака, слухът ѝ започна да отличава обичайните за жилището шумове: тихото поскърцване на паркета, отваряне и затваряне на врати, приглушени гласове. Не беше включено нито радио, нито телевизор, домакините очевидно се стараеха да не смущават спокойствието на болната гостенка.

Когато се увери, че е запаметила всички шумове, дори и най-незначителните, Кой предпазливо натисна бравата.

Вратата се откряна само милиметър, но това ѝ беше достатъчно. Изтекоха нови десет минути, преди да усвои миризмите на дома и да се увери, че шумовете са ѝ вече познати...

Етажът беше четвърти и последен. Логично беше да се очаква, че Хитасура ще скрие Тори Нън именно тук, където е максимално безопасно. Също така логично беше да я настани в стая, която е близо до тоалетната и банята.

Бутна вратата и бавно излезе в тесния коридор. Вдясно проблясваха перилата на желязна стълба, която водеше надолу, към третия етаж. Отвъд нея зееха вратите на две помещения, тъмни и очевидно празни. Кой се обърна на другата страна. В лявата част на

коридора имаше само една врата, добре затворена. Под нея се процеждаше тънък лъч светлина.

Все още не помръдваше. С периферното си зрение улови леко движение в сянката. Някой се качваше по стълбите.

Тя разгърна своето „ва“, дишането ѝ сякаш спря. Пред очите ѝ бавно изплува мъжка глава. Главата се обърна, до слуха ѝ достигнаха приглушени гласове. Протегна врат, но тялото ѝ запази пълната си неподвижност. Успя да зърне главата на втори мъж — очевидно охраняващ стълбището. Беше твърде нисък и това обясняваше факта, че не го забеляза веднага...

Замръзна в търпеливо очакване. Скоро разговорът приключи, главата се спусна обратно. Ниският остана на поста си, вниманието му беше насочено към онзи, чиято глава беше зърнала Кои.

Тя се възползва от това и безшумно се плъзна наляво, извън обхвата на погледа му.

Дълго време остана пред затворената врата, изострила сетивата си докрай. Пръстите ѝ най-сетне се раздвижиха, меки и безшумни като пипалата на паяк.

Бутна вратата и влезе. Спалнята беше обзаведена по западен маниер: легло от масивен махагон, вградени гардероби в мъжки стил, черно-червен килим на пода. На отсрещната стена беше окачено огледало, около него имаше няколко абстрактни платна. На нощното шкафче до леглото светеше малък лампион.

Върху лицето на Кои се появи онова особено, почти неземно изражение, което беше впечатлило Големия Езо. Екстаз, примесен с отчаяние...

В леглото спеше жена. Кои жадно се втренчи в лицето ѝ, красиво, въпреки неестествената бледост. Гърдите ѝ равномерно се повдигаха и отпускаха под тънката завивка. Дългата руса коса се беше разпиляла върху възглавницата. Много екзотична, много американска...

Тори Нън.

[1] Патриарх на човечеството, живял според преданията 969 години (библ.) — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Токио

Безжизнено отпусната в спалнята на Хитасура, Тори Нън сънуваше един отрязък от времето, в който я наричаха Дивото дете.

Това беше преди девет години, малко след като Хитасура я отърва от неприятностите след смъртта на онзи якудза в дискотеката, точно три месеца след привличането ѝ в „Алеята“ от страна на Бърнард Годуин...

По онова време изпълнителен директор в „Алеята“ беше Том Ройс — близък сътрудник на Годуин. Висок и здрав тексасец с едър кокал, който по-скоро се търкаляше, отколкото ходеше, а устата му неизменно преживяше късите черни пури, които останалите хора използват за пушене. Човек неволно си го представяше сред прерията с широкопола шапка на глава, размахал ласо над стадо диви коне. Бърнард го беше изпратил в Япония със задачата да запознае Тори с правилника на „Алеята“.

Тя пък беше дълбоко убедена, че Ройс е последният човек на този свят, който би трябвало да бъде командирован в Япония. След първата седмица в негова компания тя изпрати своето убеждение под формата на телеграма до Бърнард. Получи кратък и хладен отговор: „Продължавай, това е заповед!“

В крайна сметка стана така, както очакваше Тори — Япония се оказа голям залък за Том Ройс.

Той се мислеше за истински каубой. Джон Уейн... Може би по тази причина Тори не беше изненадана, когато го откри на уличката зад къщата, прострелян със собствения му колт. Не беше изненадана, но изпита гняв. Защото тук, в нейното Токио, тя носеше отговорност за живота на Ройс. Освен това убийците го бяха ликвидирали буквално в собствения ѝ двор.

Приклекна до трупа и внимателно измъкна дулото на револвера от гърлото му. Каква гадна смърт! Беше готова да се обзаложи, че това е работа на Якудза. По тази причина отиде да се срещне с Хитасура.

Оябунът обаче не прояви особен ентузиазъм.

— Не зная кой е убил този американец — рече той, след като изпиха по две чашки зелен чай и обмениха мнения за куп незначителни неща — според изискванията на протокола. — Няма да плача за него, съветвам те да сториш същото...

— Личните ми чувства към Ройс сега нямат значение — отвърна Тори. — Но аз отговарях за неговата сигурност. Този, който го е убил, на практика хвърля ръкавицата си в моето лице...

— Американецът беше невъзпитан — продължи Хитасура, сякаш изобщо не беше чул думите ѝ. — Шумен и агресивен, той подкачаше жените ни и обиждаше мъжете ни... Много хора са имали причини да искат смъртта му...

— Но го е убил само един човек — надигна се Тори. — И този човек трябва да отговаря за постъпката си.

Хитасура с нищо не показва, че е забелязал желанието ѝ да прекрати разговора. Напълни чашките с чай и поклати глава:

— Тори-сан, според мен този път трябва да обърнеш гръб на инцидента...

— Засегната е честта ми! — гневно отвърна тя. — Не мога да му обърна гръб, това би означавало дълбоко унижение. Ще се почувствам посрамена не само пред своите работодатели, но и пред собствената си съвест!

Хитасура не отговори, ръцете му продължаваха да стискат малката каничка. Тори се обърна и тръгна към вратата, оставяйки го да пълни чашата на гост, който вече си беше отишъл...

През следващите няколко седмици Тори потъна в токийските вертепи. Контактите си осъществяваше според случая — къде със заплахи и подкупи, къде на чаша питие. Никой не знаеше кой е убиецът на Том Ройс, мълчанието започна да ѝ прилича на заговор. Това беше напълно възможно. Независимо от славата и уважението, което си беше спечелила в подземния свят на Токио, Тори си оставаше „гайжин“ — тоест външен човек, чужденец... Търсейки убиеца на Том Ройс, тя изведнъж осъзна, че въпреки горещото ѝ желание Япония не я приема, не е втората ѝ родина... Тя беше представител на бялата раса — факт, който беше напълно достатъчен за издигането на висока стена пред желанието ѝ да се интегрира с местното общество.

Отлетя обратно за Щатите с неподозирано силно чувство на облекчение, Бърнард Годуин я разпитва лично в продължение на десет дни, после я пусна да се прибере у дома. В Лос Анджелис, в „Градината на Диана“...

Елис Нън не каза „какво, по дяволите, търсиш тук“, изобщо не каза нищо. По простата причина, че го нямаше, беше заминал на делово посещение в Европа. Грег също отсъстваше, изпратен на секретна мисия от командването на НАСА. Тори по принуда се оказа насаме с майка си.

Издържа едва седмица. После чувството за неудовлетворение в душата ѝ стана толкова силно, че си събра багажа и отлетя обратно за Токио.

Веднага се почувства по-добре. Градът ѝ се видя по-чист, изпълнен с неизтощима енергия. Без значение беше фактът, че по време на отсъствието ѝ бяха съборени сгради и на тяхното място се издигаха нови; че някои квартали бяха променени до неузнаваемост. Всичко това беше част от уникалността на Токио и тя с готовност я прие...

Потъна в изпълнението на непосредствените си задачи, но убийството на Том Ройс не ѝ даваше покой. Постоянно се връщаше на разговора, който беше провела с Хитасура. Ами ако убийството на Ройс е дело на някой от неговите лейтенанти, или — не дай, боже, на самия Хитасура?

Неволно се питаше как би постъпила, ако истината излезе именно такава. Дали да направи опит да отстрани Хитасура, или просто ще забрави за инцидента — както я съветваше той?

Същият въпрос я измъчваше и в нощта, в която се озова в „Неоновата златна рибка“ — един клуб със съмнителна репутация в покрайнините на Гинза, ярко осветен от разноцветни прожектори. Подът на дансинга беше прозрачен, отдолу беше монтиран огромен аквариум, в който лениво помръдваха разкошно оцветени тропически рибки...

Вниманието ѝ беше привлечено от двама японски бизнесмени, които яко се наливаха със sake. Приличаха си като кориците на книга, макар че единият беше доста по-висок.

Отдавна бяха прехвърлили фазата на приличието, саката им висяха на облегалките на столовете, ръкавите на ризите им бяха навити

нагоре. Искаха жени, но вероятно бяха прекалено пияни, за да се доберат до кварталния „акачочин“ на съседната улица. Там срещу една месечна заплата с положителност щяха да имат избор сред куп поувехнали жрици на любовта.

Те обаче сториха по-лесното: започнаха да се оплакват един на друг от личния си живот, надпреварвайки се да дават, меко казано, смущаващи с интимността си примери. На Тори ѝ дойде до гуша са слуша как смучат циците на жените си, търсейки отдавна изгубената майчина закрила, приготви се да става...

Но пияниците смениха темата и започнаха да се хвалят с реални или въображаеми успехи в службата. Очевидно и двамата се считаха за съвременни самураи, историите им бяха пълни с примери за проявена съобразителност и хладнокръвие. Това също беше отегчително и Тори се огледа, решила да смени масата. Точно тогава вниманието ѝ беше привлечено от думите на по-ниския:

— Това е нищо — поклати глава той. — Моят шеф уби един човек... Наистина, можеш да ми вярваш... Кълна се! Миналата седмица се напихме заедно и той си призна. „Убих един американец“, рече. Много драстична мярка, отвърнах аз. Но ти знаеш колко старомоден е шефът... Семейството му произхожда от древната фамилия Мурашито, дедите му са били самураи при първия шогун на тази страна — Йеасу Токугава... Каза, че убил американеца, защото онзи изнасилвил дъщеря му. Попитах го защо не се е обадил в полицията... „За какво? — ядоса се той. — За да подложа дъщеря си на допълнителни унижения? Нима ме виждаш как я развеждам по болници и съдилища? Не, това е невъзможно за човек като мен! Предпочетох да уредя нещата на лична основа, бързо и решително!“ Съгласих се с него, наистина е постъпил правилно...

Тори незабележимо се премести по-близо до съседите си. Изчака малко, после се направи, че търси нещо в чантичката си и ловко измъкна портфейла на ниския от вътрешния джоб на сакото, небрежно преметнато на стола. От него взе само една визитна картичка, пет минути по-късно го върна на мястото му.

На следващата сутрин се появи в офиса на „Тандом поликарбон“. Компанията заемаше една дузина етажи в огромен небостъргач на Шинжуку, а кабинетът на президента се намираше на последния. Поиска среща с Ток Мурашито, но ѝ отговориха, че в момента

президентът е на заседание на Управителния съвет, а после го чакат редица важни ангажименти. Секретарката изобщо не отвори дневника върху плота на махагоновото бюро пред себе си. Очевидно не виждаше смисъл да записва час на незначителна личност като Тори.

Тори сладко ѝ се усмихна.

— Моля ви, предайте на господин Мурашито, че сестрата на Том Ройс има желание да го види...

— Страхувам се, че това е невъзможно — отвърна секретарката.

— Мурашито-сан не иска да го безпокоят, изрично ме помоли за това...

Тори се наведе през бюрото, доближи глава до лицето на момичето и го обля с лъчите на могъщото си „ва“.

— Свържете се с него, аз ще почакам.

Секретарката подскочи като ужилена и започна да набира номера с трепереща ръка. Каза няколко думи в мембраната, почака, после кимна с глава и затвори. На лицето ѝ се изписа удивление и страх.

— Мурашито-сан ще ви приеме в кабинета си — промълви с пресекващ глас тя. — Елате, ще ви заведе.

Зад вратата от масивно дърво се точеше дълъг, покрит с дебел мокет коридор. По стените бяха окачени метални рамки, в които бяха подредени мостри от тъканите, произвеждани от „Гандом поликарбон“. Въпреки номера на патента в долния край, те приличаха на произведения на изкуството.

Кабинетът на Ток Мурашито имаше огромни прозорци на запад и юг, панорамата зад тях беше наистина внушителна. В избора на този кабинет също имаше нещо артистично... По вътрешните стени висяха картини от Брак, Шиел и Мане, без съмнение оригинали. Тори беше впечатлена. Както от богатството на Ток Мурашито, така и от добрия му вкус.

Майната му на добрия вкус, тръсна глава тя, едва изчакала оттеглянето на секретарката.

Домакинът ѝ остави достатъчно време да се наслади на обстановката, после безшумно се появи от една странична врата, умело замаскирана с минибар и бронзова глава на олмек, за която мексиканският национален музей без съмнение би платил цяло състояние. Останалата част от стената беше заета от лавици с книги,

които бяха прекалено много дори за президент на процъфтяваща компания.

Оказа се, че е по-нисък дори от своя подчинен, който се беше раздрънкал в „Златната рибка“. В замяна на това обаче беше як като бик, с рамене и ръце на тежкоатлет. Мускулите изпъваха до отказ ръкавите на официалното сако, това го правеше да прилича повече на гимнастик, отколкото на бизнесмен. С тази фигура всичките му дрехи трябва да са правени по поръчка, помисли си Тори.

— Е, какво искате? — прямо попита Ток Мурашито, очевидно решил да си спести любезностите.

„Добре, след като предпочиташ така“, помисли си Тори.

— Убийте един американец на име Том Ройс — рече тя.

Онзи дори не мигна:

— Имах основателни причини.

— Дали и полицията мисли така?

— Полицията няма работа тук.

— Защо сте толкова сигурен?

Ток Мурашито заобиколи бюрото и се изправи пред прозореца. Гледката беше внушителна, но и разстоянието до земята също...

Ниският японец сложи ръце зад гърба си и попита:

— Защо трябва да викаме полицията?

— При убийство това е обичайната практика.

— Вярно — кимна той. — Всъщност те вече работят по случая — на лицето му се появи усмивка: — Изненадана ли сте, госпожице? Полицията вече влезе в контакт с мен. Познавах се с Ройс, имахме няколко общи сделки.

Тори си спомни, че Ройс действаше под прикритието на бизнесмен в областта на текстила. Да, въздъхна в себе си тя. Прикритие винаги трябва да има, особено за такива като нас.

— Значи, познавахте се — каза на глас тя. — А полицията знае ли, че сте имал мотив?

Ток Мурашито замръзна на място:

— Коя сте вие?

— Не направихте оплакване за изнасилването на дъщеря ви, нали? — не обърна внимание на въпроса му тя.

Стана нещо странно. Изражението на Мурашито се промени. Ако нямаше достатъчно опит в тези неща, Тори положително би се

заблудила, че върху лицето на японца се изписа облекчение. В следващия миг той се извърна встрани, сякаш засрамен. Отговорът му прозвуча глухо и някак монотонно:

— Тя и без това понесе достатъчно болка и страдание...

— Аз не съм сестра на Том Ройс — промълви Тори, безшумно пристъпила зад гърба му. — Името ми е Тори Нън, случайно да сте го чували?

Ток Мурашито поклати глава в знак на отрицание.

— Казват ми „Дивото дете“ — добави Тори. — Мога да ви убия за секунди, още тук... И никой няма да разбере. Ясно ли ви е това?

Ток Мурашито помълча, после поклати глава и тихо промълви:

— Вие сте едно глупаво младо момиче. В душата ви пламти прекалено буен огън. Вървете си у дома — усетил, че тя не помръдва, той рязко се завъртя: — Някой ден ще откриете, че не всичко може да се оправи с насилие.

— Странни думи, особено когато ги чувам от вашата уста.

— „Гири“ — въздъхна японецът. — Сторих това, което бях длъжен да сторя.

— И аз държа на същите принципи — заби поглед в очите му Тори.

Ток Мурашито не отмести поглед, мълчанието се проточи. После тъжно поклати глава:

— Ходът на времето рано или късно ни превръща в глупаци, госпожице Нън. Опитвам се да не забравям това, но невинаги успявам... — тя не отговори, в очите му се появи интерес: — Сега ще ме убие ли?

— Бих го сторила, но страданието на дъщеря ви ще легне завинаги на съвестта ми — отвърна Тори.

— Значи на света все пак има справедливост — промълви Мурашито, без да сваля очи от лицето ѝ. — Защо дойдохте тук, госпожице Нън?

— Да разберете, че ме има, а и да видя реакцията ви...

— С други думи, да ме подложите на изпитание?

— И така може да се каже...

Той вдигна ръка, сякаш да прогони невидимо насекомо от лицето си.

— За пръв път съм подложен на изпитание от жена...

— Е, как е?

— Честно казано, чувствам се малко неудобно...

— Традиционните роли са разменени — кимна Тори.

— Нямах предвид това — внимателно я изгледа Мурашито. — Неудобството ми е свързано с лесния начин, по който приемате насилието.

— Мислите, че трябва да мразя насилието само защото съм жена, така ли?

— Поне от досегашния ми опит е така — сви рамене той. — Все някой трябва да се бори с насилието, не мислите ли? Какво ще стане, ако и жените се откажат от традиционната си роля на помирители?

— Вие сте доста странен човек, господин Мурашито — отбеляза Тори.

— В устата на млада дама като вас това май звучи като комплимент.

— Никой досега не ме е наричал млада дама! — намръщи се Тори.

— Значи е дошло времето и за това — леко се усмихна японецът.

Споменът от миналото започна да се разсейва и избледнява — като лунната пътека над вълните, шибана от дъжда... Нещо тъмно и твърдо се заби в съзнанието ѝ, принуждавайки я да изплува от дълбоките води на съня...

Клепачите ѝ потрепнаха и се отвориха, очите ѝ се заковаха върху безмълвната фигура край леглото, смътно осветена от нощната лампа. Не знаеше нито къде се намира, нито как се е озовала тук. После паметта ѝ започна да се пробужда, бавно си спомни за кошмарното преследване в „Кинжито“ и решителния сблъсък с Фукуда.

Но стоманените обръчи на настоящето я принудиха да прогони спомените. Най-сетне разбра, че тези обръчи се излъчват от безмълвната фигура до леглото, изковани от могъщото ѝ „ва“... Едно опасно оръжие, което щеше да бъде използвано срещу нея.

— Коя си ти?

— Аз съм духовната сестра на Фукуда — пристъпи към светлината Кои. — Дойдох да отмъстя за убийството ѝ.

Тори отново си спомни за срещата с Ток Мурашито. Как се променят нещата, въздъхна в себе си тя. Сега аз съм в ролята на Ток, а тази жена представлява точно това, което преди години бях аз...

Очите ѝ пробягаха по фигурата на Кои. Сравнително дребна, но стегната, с широки рамене и тесни бедра. Косата над лицето с правилни черти беше блестящочерна. Очите ѝ изглеждаха някак мътни, или може би обратното — напълно прозрачни. От тях се излъчваше хладна заплаха.

Позволи си да докосне нейното „ва“ и веднага разбра, че в душата на тази жена боботи мощен мотор, който няма да спре дори ако самата тя изпитва нужда от покой. Почувства онова, което Големия Езо беше оприличил на могъщ планински поток...

— Как се казваш?

— Избрах си името Кои.

— Ти си едно глупаво младо момиче. В душата ти пламти прекалено буен огън. Върви си у дома.

— Ще си тръгна, след като те видя мъртва — отвърна Кои.

— У теб пламти прекалено силна жажда за мъст, жива ще те изяде. Нима не усещаш това?

— Досега не се е случвало...

— Естествено. Преди години и аз бях като теб. Дори и днес не съм много сигурна...

— Не те разбирам.

Тори закова очи върху лицето ѝ:

— Сторих това, което трябваше да сторя — промълви тя. — Гири... Фукуда ме предизвика, подмами ме в капана си. Беше твърдо убедена, че една от нас ще остане в онзи тунел...

— Това не ме интересува — поклати глава Кои. — Аз също трябва да сторя това, което е необходимо.

Едва сега Тори разбра какво е имал предвид Ток Мурашито.

— Слушай, Кои — въздъхна тя. — Между това, което трябва да сториш, и това, което ти е заповядано да сториш, има известна разлика...

— Няма никаква разлика!

— Ако това е вярно, значи нямаш и душа. Значи изобщо не съществуваш, а си нечие чуждо творение... Вероятно на Големия Езо, нали? Да, точно така... Кои не съществува, има само един робот, създаден от Големия Езо! — очите, ѝ настойчиво задълбаха лицето на другата жена: — Каж ми коя си, Кои!

— Аз съм „твърдата машина“.

— Попитах те *коя* си, а не *какво* си...

Мълчание.

— Не можеш да ми отговориш просто защото не знаеш — подхвърли Тори. — Обзалагам се, че никога досега не си усетила истинската си същност, собственото си „Аз“. Винаги е имало някой друг, който ти е казвал *коя* си и *какво* си...

Кои дълго време мълча. Очите ѝ придобиха онова особено изражение, с което човек се обръща навътре към собствената си душа.

— Получих подготовката си при един сенсей, когото наричаха „Човека с единственото дърво“ — промълви най-сетне тя. — Той ме осинови, тъй като родителите ми не знаеха какво да правят с мен. Аз съм прокълнатата, наричат ме „хиноеума“. Такива са всички момичета, родени в Годината на мъжеубийците...

Главата ѝ се раздвижи, но очите ѝ не промениха изражението си.

— Човекът с единственото дърво ме научи как да се боря с проклятието. Той каза, че кармата е нещо, което може да се промени, ако човек има достатъчно силна воля. Повярвах му, може би защото няхах в какво друго да вярвам...

Останах на острова му дълги, дълги години. Постепенно започнах да се мисля за негова дъщеря, а и той влезе в ролята на баща. Това ми хареса. Истинският ми баща се страхуваше от мен, бащинските си чувства (ако е имал такива) насочваше към братята и сестрите ми...

Един ден Човекът с единственото дърво каза, че трябва да напуснем островчето за няколко дни. Отведе ме на Голямата земя, дъщеря му се омъжваше... Наблюдавайки как чертите му се топят и очите му искрят от радост и бащина гордост, аз разбрах колко дълбоко съм се заблуждавала през всичките тези години. Не му бях никаква. Нито дъщеря, нито дори роднина... Скрих дълбоко гнева и разочарованието си, изпитвах единствено срам. Естествено, че не можеше да мисли за мен като за собствено дете. Нима една „хиноеума“ може да е достойна за обичта му?

Не му казах нищо. Нуждаех се от него, дори повече от преди. Разбрала, че той съвсем не ме е осиновил, аз си дадох сметка, че нямам нищо. Може би затова ревниво търсех вниманието му, радвах се дори на най-дребния жест... Иначе просто бих умряла...

Кои стоеше абсолютно неподвижна, парализирана от силата на спомените.

Тори усещаше могъщите вълни на нейното „ва“, но не направи нищо, за да им се противопостави.

— Искам да те попитам нещо, Кои... — тихо промълви тя. — Защо си убедена, че насилието е твоята единствена алтернатива?

— По рождение съм затънала в кръв и насилие. Нечиста съм...

— Но кървиш всеки месец, също като мен, нали? — отбеляза Тори.

— Ти пък прегръщаш насилието като скъп любовник — отвърна Кои.

— Това не е вярно!

— Вярно е — поклати глава Кои. — Усещам пламъците на гнева в душата ти. Идентифицирам ги с лекота, тъй като са ми безкрайно познати...

— Ние сме жени — промълви Тори. — И трябва да се борим с насилието...

— Защо?

— Защото е лудост да разпалваме пожари там, където няма вода за тяхното ограничаване...

Тори усети как душата ѝ прави опит да разкрие загадката. Не Ток Мурашито беше загадка в онзи далечен ден... Загадката беше самата тя.

— Природата не търпи рязкото нарушаване на баланса... Лишена от мрак, светлината също загива...

— Значи аз ще бъда ярка звезда — тръсна глава Кои. — Поне до момента на гибелта.

— Това ли искаш? — погледна я внимателно Тори. — Смъртта?

— В този безчестен свят тя е единственият достоен изход.

— Грещиш. По-добрата алтернатива е да се плисне кофа вода върху огъня...

— Невъзможно. Аз никога не мога да угася пожара в душата си.

— За хора като нас няма невъзможни неща — меко отвърна Тори.

— Ти самата не можеш да угасиш своя пожар — протегна ръка Кои и за пръв път я докосна. — Как тогава съветваш другите да го сторят?

— Такъв е животът — въздъхна Тори. — Човек се учи от грешките си. Провалите в миналото не означават, че трябва да се откажем...

— И продължаваме да повтаряме грешките си...

— Не — поклати глава Тори и направи опит да седне в леглото. Но желязната ръка на Кои я прикова към възглавницата. — Омагьосаният кръг на грешките трябва да се разкъса. Нямах представа колко е приятно, когато успееш... Огледай се около себе си, несъмнено ще откриеш такива хора.

— Аз никога няма да успея — поклати глава Кои. — Аз съм обречена, защото съм „хиноеума“.

— Глупави предразсъдъци. Ти не си по-различна от мен, просто си се отчуждила от хората. Имаш прекалено много наставници, но не можеш да се довериш на никого. Отчуждението е най-ужасното чувство на света. Животът е горчив, вегетираш сред черно отчаяние, душата ти се руши — очите им се срещнаха и Тори тихо добави: — Бих могла да ти помогна, ако ми се довериш... А вероятно бих помогнала и на себе си...

— Изключено! — тръсна глава Кои и хватката ѝ се затегна. — Аз трябва да отмъстя за смъртта на Големия Езо. Гири. Трябва да те убия!

— Тогава наистина ще бъдеш обречена — прошепна Тори, а очите и останаха заковани в лицето на Кои.

Настъпи дълбока тишина. Секундите течаха бавно, превръщаха се в минути. Кои не помръдваше.

Безмълвният дуел сякаш щеше да продължи вечно. После и двете едновременно чуха стъпките.

— Убийцата на Големия Езо! — разнесе се стреснатият глас на Хитасура. — Веднага я ликвидирай!

В кръга на светлината се появи напрегнатата фигура на Ръсел Слейд, револверът му се насочи в главата на Кои.

— Хайде, стреляй — спокойно промълви японката. — Но и Тори Нън ще ме придружи в ада.

Тишината сякаш крещеше от напрежение.

— Назад! — извика Тори и рискува да отмести очи от лицето на Кои. — Веднага, Ръс! Вземи и Хитасура със себе си!

— Тя е машина за убиване, Тори! — напрегнато отвърна Ръсел. — Промъкнала се е тук, за да те ликвидира! Трябва да я спрем, за бога!

— Лошо ми става от тъпия ви мъжки подход! — изстена Тори и пусна една дълга японска ругатня. — Махайте се, по дяволите, още сега!

Револверът на Ръсел бавно се сведе надолу.

— Тори...

Тя не му обърна внимание. Двамата с Хитасура се спогледаха и колебливо започнаха да се оттеглят.

— Защо го направи? — попита Кои, когато вратата се затвори.

— Защото не е тяхна работа! — гневно тръсна глава Тори.

— Това е между теб и мен!

— Ще ти призная нещо — промълви Кои. — Мисля, че спокойно биха могли да ме убият, преди да ти сторя каквото и да било...

— Може би.

— Но ти въпреки това ги прогони. Защо?

— Вече ти казах. Тук става въпрос за доверие.

— Но сега аз мога да те убия...

— Знам.

— Точно това искаше Големия Езо.

— Какъв ти е Големия Езо, по дяволите? — ядосано я изгледа Тори.

Кои не отговори. Мълча дълго време, после изведнъж избухна в смях. Истеричен смях, изпълнен с неясно за Тори, но могъщо облекчение. Просна се на леглото до нея, сълзи бликнаха от очите ѝ.

Смехът се стопи, но сълзите продължаваха да текат. Сега вече бяха сълзи на гняв и отчаяние, на мъка и самосъжаление. Сълзи, които бяха сдържани с години...

Главата ѝ се притисна в рамото на Тори, тялото ѝ се разтърси от ридания.

— Няма нищо, всичко ще бъде наред — успокоително прошепна Тори и погали блестящата ѝ коса.

— Никога! — хълцаше Кои. — Аз съм прокълнатата! Не мога да се доверя на никого!...

— Но вече се опитваш, нали?

Японката мълчаливо кимна.

— Е, това вече е друго — въздъхна Тори. — Дори не всичко да е наред, пак ще се почувстваш далеч по-добре...

— Чувствам се добре.

— Аха... Сякаш току-що си се разделила с онази с косата...

— Браво, много си любезен!

Седяха един срещу друг в същата стая, в която се срещнаха Тори и Кои. Оттогава бяха изтекли тридесет и шест часа, леглото беше празно. Напълно облечена, Тори вече за втори път приемаше нормална храна.

— Опитвах се да бъда обективен — рече Ръсел.

— Което ще рече?

— Което ще рече, че не си от друга планета, а обикновен човек!
— троснато отвърна той.

— О, стига вече! — простена Тори. — Не мога да летя, нямам желание да върша чудеса. Но работата си е работа. Къде е Кои? Направи ли необходимото да я държиш по-далеч от Хитасура, както те помолих?

— Да, макар че не беше много лесно. Все пак сме на негова територия... Бих казал, че това твое отравяне доста го изнерви...

— Така ли? Ще видим...

— За какво си говорихте с Кои? Тя остана при теб няколко часа...

— Първо трябва да свърша две неща, а после ще ти разкажа всичко — отвърна Тори. — Трябва ми връзка с централния компютър на „Алеята“. Ще уредиш ли този въпрос?

— Няма проблеми, веднага ще се обадя. Вече цяла година плащаме наем за онзи офис в Сумитомо билдинг...

— Добре — кимна Тори. — Значи ми остава да разпитам Хитасура. Тази работа доста се позабави...

— И още как — въздъхна Ръсел. — Аз също имам няколко въпроса към него.

— Няма да стане, Ръсел. Трябва да се примириш, че този разговор ще го проведе сама...

Той вече клатеше глава.

— Изключено! Дори само защото току-що се надигаш от леглото...

— Искаш ли една канадска борба?

— Ситуацията е с напълно непредвидими последици, Тори! — продължи Ръсел. — Няма да рискувам живота ти!

— Не се безпокой — отвърна тя. — Каквото и да се случи, Хитасура няма да ме убие.

— В това не съм сигурен — отсече Ръсел. — Ти също, макар да твърдиш обратното. По тази причина ще разговаряш с Хитасура само в мое присъствие!

— Слез на земята, Ръс — примоли се Тори. — Знаеш, че в мое присъствие Хитасура няма да говори!

— Няма значение дали ще говори, или не. И в двата случая ще ти трябва помощ.

— Ако наистина е замесен в контрабандата на кокаина, той положително няма да разговаря с мен — промълви Тори.

— Нали ти е задължен? — попита Ръсел.

— Де да беше толкова просто — бледо се усмихна тя и поклати глава: — Хитасура има „гири“ по отношение на мен, но аз все пак съм „гайжин“, външен човек... Този факт е по-тежък от всичко, включително „гири“. Японците приемат, че един „гайжин“ има понятие какво е „гири“, но никога няма да повярват, че „гайжинът“ може да се придържа към него... Което означава, че и те могат да отвърнат със същото: да говорят за „гири“, но да не се чувстват обвързани с него...

— Господи! Но ако той не ти се чувства задължен, как ще го накараш да признае за контрабандата? Да не говорим за подробностите, които ни интересуват!

— В момента нямам никаква представа — призна Тори.

Ръсел се отпусна на леглото и я взе в прегръдките си.

— Знаеш ли, че ме уплаши до смърт?

— Ръс, имам чувството, че започваш да губиш директорския си мироглед...

— Майната му на директорския мироглед. Сега съм оперативен агент.

— Значи сам се понижаваш, а? — усмихна се тя.

— Така ли изглежда отстрани? — изненада се той. — Аз пък имам чувството, че виждам „Алеята“ в съвсем нова светлина. Изглежда колкото по-нагоре се изкачва човек по стълбицата, толкова по-малко вижда от винтчетата и болтчетата, които движат машината... Отдавна усещам, че ми липсват време и сили за практическа работа, основното ми занимание беше да държа на почетно разстояние

чакалите от Капитолийския хълм, чиито политически машинации никога няма да спрат...

— Опасна и неприятна работа — отбеляза Тори.

Ръсел кимна с глава.

— Допреди месец обаче нещата продължаваха в този дух. Чак като се озовах тук, на бойното поле, започнах да разбирам опасността, на която сме изложени двамата с Бърнард. Тя се дължи преди всичко на изолацията. Затворени в кабинетите си, ние градяхме политически теории и машинации, след което ти заповядахме да ги обагриш със собствената си кръв. Липсваше ни перспектива и чувство за реалност. Политиката и реалният живот са две различни неща. Това установих едва тук, на жестокото бойно поле...

Тори леко го целуна:

— Всички живеем с предварителни очаквания, независимо за какво: хора, събития, ситуации... Но действителността често се оказва съвсем различна. Знаеш ли, спомням си за една история, която ми беше разказвал Бърнард...

— Отишъл в Чикаго да търси изчезналия си баща и открил, че си има работа с един изпечен мръсник... За тази история ли става въпрос?

— Да — изненадано го погледна тя. — Значи и на теб е разказал това...

Ето го шанса, помисли си Ръсел. Друг едва ли ще имам...

— Бърнард много обича тази история, Тори — меко промълви той. — Но това не ѝ пречи да бъде пълен боклук. Когато се опита да ми я пробута, аз вече си бях написал домашното. Родът му е от Вирджиния, стари богаташи със синя кръв. Баща му е бил опитен юрист, създател на една от най-солидните адвокатски кантори в щата. До смъртта си преди няколко години е имал дълъг и щастлив брак с майка му... Над петдесет години.

— Но тази история...

Усети хладината ѝ, но въпреки това продължи. Това момиче най-сетне трябва да знае истината.

— Бърнард е убеден, че тя го прави по-хуманен. Разказва я на хора, които иска да привърже към себе си... Като теб.

— О, стига! — поклати глава Тори. — Бърнард не е чак такъв циник!

— Не се мисли за такъв — кимна Ръсел. — Но едновременно с това се придържа към убеждението, че когато става въпрос за работа, всички средства са добри...

— Не ти вярвам — поклати глава Тори.

— Значи няма да повярваш и на инструкциите, които получих от него в навечерието на настоящата операция — въздъхна Ръсел, помълча за миг, после вдигна глава. — Каза ми да те ликвидирам в момента, в който се отклониш от изпълнението на предварителните указания.

Когато Тори се върна от офиса на „Алеята“ в Сумитомо билдинг, навън вече се мръкваше. Заваля дъжд, тънките сребристи струи превърнаха смога в лепкава каша, запращайки го срещу стъклата на сградите и бавно пълзящите коли. От капчуците протекоха сиви вади, тротоарите се превърнаха в море от разноцветни чадъри. Дневната светлина бързо отстъпи място на неона.

Ръсел остана в офиса да разчисти купищата бумажки, събрали се по време на отсъствието им.

Информацията от централния компютър на „Алеята“ беше разтърсваща. Подозренията ѝ придобиха плът и кръв. Разказът на Кои се потвърди до последните детайли. Съюзът между едрите индустриалци Кунио Мишита, Фумида Тен и приятеля ѝ Хитасура беше факт, посредник при тайните доставки действително се оказа Естильо — още един от приятелите ѝ...

Кои на няколко пъти спомена за тайнствения американец, който не приличал на бизнесмен, в главата на Тори звъннаха предупредителни камбанки. Спомни си как двамата с Ръсел недоумяваха от странното желание на Естильо да им подхвърли доброволно късчета важна информация. Разкривайки своето участие в тайния съюз Мишита-Тен-Хитасура, той не само рискуваше да изгуби значителни печалби, но и нещо далеч по-важно — живота си. Въпреки това ги насочи към единствения човек в Япония, който би могъл да помогне на тяхното разследване: Хитасура. Защо?

Сега ѝ се струваше, че получи отговор на този въпрос: Естильо я предупреждаваше. Това беше цената на дългогодишната близост помежду им. Тори изпита чувство на дълбоко разкаяние. За Естильо би

било далеч по-лесно да ѝ разкаже направо за какво става въпрос, но той правилно беше преценил, че на онзи етап тя нямаше да му повярва. Затова беше сторил единственото възможно нещо: да я остави сама да си направи заключенията, стъпка по стъпка.

Главният компютър на „Алеята“ потвърди един твърде любопитен факт: Бърнард Годуин е бил извън границите на САЩ точно в дните, в които са се водели преговорите между Мишита и Фумида Тен — президента на „Кага“. Същевременно тези дати ѝ се струваха познати и по други причини, но тя така и не успя да ги изрови от съзнанието си.

Временно се отказа да ги търси, концентрирайки се върху един по-належащ въпрос: къде е пътувал Бърнард Годуин. В компютъра липсваха данни по този въпрос, старецът очевидно не беше използвал услугите на компанията за резервация на своите полети.

Включването в мрежата на „Америкън еърлайнс“ се оказа далеч по-плодотворно. Седмица преди най-важната фаза на преговорите между Мишита и „Кага“ Бърнард Годуин е закупил билет първа класа за полет до Сан Франциско. Пристигнал там малко след полунощ, а рано сутринта излетял за Токио. Завръщането му в Щатите станало три седмици по-късно...

Тори не беше от хората, които вярват на съвпаденията. Без съмнение Бърнард Годуин е бил тайнственият американец, пробудил интереса на Мишита към откритието на „Кага“ и подхвърлил идеята за джойнт венчър.

Бърнард Годуин!

Но това все още ѝ се струваше невъзможно. Преди всичко защото не можеше да си представи, че човек като Бърнард ще се забърка в контрабанда на кокаин. Но дори това да беше факт, нещата пак не се връзваха. Нали именно Бърнард беше заповядал на Ръсел да я привлече отново в „Алеята“ и да ѝ възложи задачата по разкриване на мрежата за производство и разпространение на новия смъртоносен супер наркотик? Тори си спомни гнева, изписал се върху лицето на Бърнард, когато Ръсел описваше ефекта от супер кокаина. Не, този човек няма нищо общо с контрабандата!

Но фактите бяха твърде обезпокоителни. Хитасура беше важен участник в тайната коалиция, създадена по идея на Бърнард. Именно с негова помощ трябваше да се осъществи доставката на тайнствените

ядрени оръжия (каквито и да са те) до нелегалната националистическа организация в Съветския съюз, за която Бърнард даваше мило и драго... А Естильо беше категоричен, че именно Хитасура е купувачът на суровия кокаин...

Пълна бъркотия, въздъхна Тори. Нещо ми се изплъзва и това нещо лишава от логика цялата сложна операция...

Какво е то?

Отговор на този въпрос можеше да даде единствено Хитасура.

Белегът по рождение на Хитасура имаше цвят на силен чай, започваше от лявата челюст и свършваше в средата на скулата. Под слабата светлина изглеждаше почти черен. Залата за пачинко в Гинза беше огромна, с размерите на средновековен замък. И тя, подобно на още много като нея, принадлежеше на клана Хитасура. Тори случайно знаеше астрономическата сума, която оябунът печелеше всяка седмица от този хазарт.

По екраните на подредените до стената машини проблясваха разноцветни светлини, стоманените топчета издаваха басово бучене, насочили се към сложните лабиринти на пачинко. Пред тях се тълпяха играчите — повечето жени. Най-закоравелите бяха заели машините в средата на залата, тъй като цветните телевизори там им даваха възможност да наблюдават и любимите си сапунени опери, които течаха една след друга по повечето от токийските канали.

Хитасура седеше в остъклена канцелария, издигаща се два етажа над игралната зала. Цялата ѝ вътрешна стена беше заета от видеомонитори, обхващащи всяко кътче от залата. Те имаха предназначението да контролират играта и да пазят интересите на собствениците срещу евентуални мошеничества.

Тори сгъна мокрия си чадър и се настани на стола с метални облегалки срещу бюрото.

— Миналия месец се бяхме побъркали — усмихна се Хитасура. — Едно хлапе направо ни разказа играта... Измислило някаква електронна джунджурия, с която контролираше хода на топчето, представяш ли си? Истински гений! Нямахме да го хванем, ако не се беше увлякъл. Започна да печели всяка игра и с това привлече вниманието ни...

Тори не каза нищо. Седеше с гръб към мониторите, оживлението в залата изобщо не я интересуваше. В офиса на „Алеята“ намери достатъчно дрехи за преобличане. Сега носеше прилепнал панталон от фина кожа в шоколадов цвят, под късото яке се виждаше кремава памучна блуза.

— Как си? — попита Хитасура. Скъпият костюм му стоеше зле, раменете му все още бяха мокри от дъждовните капки. — Направо се побърках в онези тунели, особено след като мистър Слейд каза, че си отровена. Обърнах земята, за да те измъкна от лапите на смъртта...

— Деке е мъртъв — каза Тори. — А Йен Ясувара е обезобразен.

Хитасура леко сведе глава и залюля стола си. С този маниер, доста европейски, той искаше да ѝ покаже своята скръб.

— Съжалявам, че от други си научила за смъртта на Деке — промълви той. — Предпочитам аз да ти го съобщя...

— Това би било съвсем естествено, особено при създадите се обстоятелства — кимна тя, мислено отбелязвайки липсата на всякаква реакция при името на Йен.

— Може би трябва да поговориш с новата си приятелка — вдигна глава Хитасура. — Защото именно тя е убила Деке...

— Вече говорих с нея — отвърна Тори.

Хитасура извърна глава, погледът му пробяга по мониторите. После рязко се изправи и обяви:

— Тя е тук!

Тори погледна монитора, който беше задържал вниманието му. Кой бавно си пробиваше път край една от стените, плътно запълнени с игрални автомати.

— Какво търси тук? — попита Хитасура.

— Аз я помолих да дойде.

— Ти?! — главата на оябуна рязко се завъртя.

— Дойде време да си уредим сметките — отвърна тя, забила очи в лицето му. — Да оправим стари дългове...

Лицето на Хитасура се превърна в безчувствена маска, пред очите му сякаш се спусна тъмен воал. Ръката му се плъзна към гърба и миг по-късно се появи отново, стиснала пистолет. Оръжието легна върху коляното му, дулото сочеше право в гърдите на Тори.

— Нужно ли е това?

— Човек е длъжен да вземе всички предпазни мерки — отвърна Хитасура. — Особено когато стари приятели се превръщат във врагове.

— Какво те кара да мислиш, че съм твой враг?

Брадичката на оябуна леко помръдна по посока на залата.

— Водиш ми убиеца на Хитасура — процеди той. — Сближаваш се с едно чудовище, което искаше да те убие в собственото ми легло. Какво друго да мисля?

— Не зная — поклати глава Тори. — Моята съвест е чиста.

Хитасура презрително подсвирна през зъби.

Тори наблюдаваше как Кои се мести от екран на екран и все повече се доближаваше до стълбата, която водеше към остъклената кабина.

— Като говорим за чудовища, ми се иска да те попитам що за чудовище е човек, който създава кокаин убиец, превръщащ всеки потребител в развалина за броени месеци?

Хитасура замръзна на място, ледена кама прониза сърцето на Тори. Всичко е ясно. Естильо беше казал истината. Зад производството на супер кокаина действително стоеше Хитасура.

— Ако тръгне по стълбата нагоре, ще заповядам да я застрелят! — дрезгаво предупреди Хитасура. — Това ти го обещавам!

— После ти ще застреляш мен и край на проблемите ти — добави Тори, сетне поклати глава: — Не, ще трябва да се погрижиш и за Ръс... Как ще постъпиш с него, Хитасура? Ще го убиеш ли? Това не би ти донесло полза, тъй като тук ще се появят други агенти на „Алеята“ и ще ти потърсят сметка... Не, по този начин не можеш да спечелиш...

— Така ли виждаш ситуацията? — позволи си нещо като усмивка Хитасура. — Е, още по-добре... Значи няма от какво да се страхувам... — после неочаквано се разсмя; тръсна глава и подхвърли: — Извинявай, не исках да ти се подигравам... Но си толкова далеч от истината, че неволно ми се прииска да прибавя капчица удоволствие към една безспорно трудна дискусия...

— Какво ти е толкова смешно? — попита тя.

— Предполагам, че не си забравила Том Ройс, нали? — небрежно попита той. — Да, виждам това в изражението на лицето ти... Без съмнение помниш и Ток Мурашито. Нали лично се появи в

кабинета му, решила да играеш ролята на ангел отмъстител? И защо? Защото Мурашито беше убил един глупак!

— Откъде знаеш за тази среща? — изненадано го погледна Тори.

— И сама можеш да се сетиш, след като не е от теб — отвърна Хитасура. — Трудно ли ти е? Добре, продължавам... Мурашито наистина уби Ройс, но с напълно основателни причини — онзи тип изнасилвил дъщеря му. Странното тук не е Ройс, който без съмнение е бил способен на подобен акт... — Странното е, че Мурашито е прекалено умен, за да допусне дъщеря си до такъв човек...

Следователно Мурашито е убил Ройс по заповед. Ще попиташ от кого... И аз ще ти отговоря — от Бърнард Годуин. Ройс имал неблагоприятното да започне свое разследване на дейността на Годуин в Япония. Колкото по-дълбоко се заравял, толкова по-малко харесвал разкритията си. По тази причина приел предложението да дойде в Япония за разговор с теб. Годуин го пуснал, тъй като все още не бил сигурен, че именно Ройс се рови в тайните му. Но скоро получил необходимите доказателства и съдбата на Ройс била решена. Сега вече може би ще разбереш колко несъстоятелни са заплахите ти. Никой от „Алеята“ няма да тръгне да отмъщава за твоята смърт, нито пък за смъртта на мистър Слейд. Разследване положително ще има, но Годуин ще се погрижи да го извърши сам. Такива са обстоятелствата, за които спомена преди малко, драга... — Хитасура отново се разсмя, а Тори неволно потръпна.

— Нима си шокирана? — подигравателно я изгледа японецът. — Може би говоря прекалено бързо и трябва да намаля темпото...

Тя не го чу, мислите ѝ бяха насочени към Бърнард Годуин. Как беше манипулирал всички, Господи! Включително и самата нея... Беше я използвал най-безскрупулно за своите цели, а тя, глупачката, през цялото това време го боготвореше като роден баща! В главата ѝ отново прозвуча гласът на Ръсел: „Бърнард каза да те ликвидирам в момента, в който се отклониш от предварителните указания...“

— Продължавай — тръсна глава тя, върнала се в настоящето с усилие на волята. — От всичко това трябва да заключа, че работиш за „Алеята“ от години... Нали така?

— Не за „Алеята“, а лично за Бърнард Годуин — отвърна Хитасура и отново си позволи лека усмивка. Сякаш беше на диета, но не можеше да издържи пред съблазънта на вкусни сладкиши. —

Отдавна съм открил, че е много по-изгодно да работя с отделни индивиди, отколкото с цели организации.

Мисля, че това можеш да го разбереш, Тори-сан — главата му леко се поклати. — Аз обаче така и не разбрах защо се съгласи пак да работиш за тях... Защо, Тори-сан?

— Защото не умея нищо друго и не притежавам нищо друго — отвърна тя.

— Бедно дете — въздъхна Хитасура и облиза пресъхналите си устни. — Ако знаех това, сигурно...

— Забрави го. Не бих проявила интерес — главата ѝ безсилно легна в дланите. — Господи, как е възможно да бъда толкова сляпа? Очевидно именно Бърнард е трафикантът на супер кокаина...

— Ти чуваш ли се какво говориш? — изненадано я погледна Хитасура. — Ако Бърнард знаеше какво съм намислил, жив щеше да ме одере!

Тори вдигна ръка, сякаш да се предпази, изведнъж чу болезнено бавните удари на сърцето си.

— Какво искаш да кажеш?

— Бърнард е старомоден, особено в някои отношения... Предполагам, че това се дължи на алтруистичната му натура. Винаги ми е било странно, че човек с неговата прагматична професия може да проявява алтруизъм... Но ти си пред мен — живо доказателство за странностите в душите на хората...

— Ти злоупотребяваш със средствата, които ти отпуска Бърнард, нали? — попита Тори.

— В общи линии, да — кимна Хитасура. — В някои отношения Бърнард е отличен делови партньор, но в други е пълен наивник. Толкова е заслепен от манията си да освободи народите на СССР от руската хегемония, че не обръща внимание на много неща, сред които и начините, по които доставям хафния в Япония... Нито веднъж не ме попита за тях, а и аз не му казах... Мислеше само за изграждането на реактора от нов тип, което е възможно единствено с помощта на хафний.

— Господи! — простена Тори. Кошмарите се превръщаха в действителност.

Хитасура очевидно не се интересуваше от душевните ѝ терзания.

— Реших, че нямам нищо против алтруизма на Бърнард, след като той ме прави богат — засмя се японецът. — После ти се появи и започна да душиш наоколо... Много съм разочарован, Тори-сан, много! Не очаквах подобно отношение, мислехте за свой приятел и съюзник...

Тори беше на ръба на нервната криза. Слепоочията ѝ пулсираха, коремът ѝ болезнено се сви, сякаш от тежък удар. Но знаеше, че трябва да стигне докрай, в противен случай шансовете за оздравяване щяха да изчезнат напълно...

— А как стоят нещата около Ариел Соларес? — попита с пресъхнала уста тя.

— О, онзи тип... — Интересът в очите на Хитасура изведнъж се стопи, разговорът очевидно започна да му досажда. — И той беше като Ройс, все си пъхаше носа, където не му е работа... Превърна се в заплаха както за Бърнард, така и за мен. Затова трябваше да бъде отстранен...

Сърцето на Тори се качи в гърлото.

— Бърнард ли даде заповед за убийството му?

— Господи, не — засмя се Хитасура. — Бърнард няма гащи за подобно нещо. Обсъждахме въпроса, разбира се... Той умираше от страх, тъй като знаеше за близкото приятелство между Соларес и Естильо... Но не знаеше това, което знаех аз... Че разследването на Соларес е в далеч по-напреднала фаза, отколкото допуска... Затова просто сторих необходимото, в името на общата ни сигурност...

Тори отчаяно се отпусна на стола си. В душата и се настани черно отчаяние, сякаш току-що беше отнела човешки живот. В такива мигове се чувстваше дребна ѝ безпомощна, безнадеждно затънала в лепкаво тресавище.

Едва сега откри другата причина за предупреждението, което ѝ беше отправил Естильо. Тук вече не ставаше дума само за приятелски чувства. Беше проявил загриженост за съдбата ѝ, едновременно с това ѝ беше отмъстил. Тори си спомни странната му история за братята близнаци в Буенос Айрес, които го тероризирали като дете. Спомни си как ѝ описваше търпеливостта, с чиято помощ ги настроил един срещу друг, превръщайки ги в смъртни врагове. Естильо имаше по-особени разбирания за справедливостта. За него куршум в тила не решаваше проблема, беше прекалено бърз начин за разчистване на сметките.

Предпочиташе бавното отмъщение, винаги свързано с глагола „страдам“...

Беше ясно, че Ариел е споделил с него подозренията си относно Бърнард. А убийството му доказваше, че именно Бърнард е решил да го премахне от пътя си. И ето го отмъщението на Естильо: насочва Тори по следите на Бърнард, оставя я сама да се убеди във вината му, след което тя му поднася Бърнард като на тепсия...

С усилие се върна в настоящето, очите ѝ се насочиха върху лицето на Хитасура.

— Ти си бил ухото на Бърнард в „Кага“, нали?

— Имам хора навсякъде — кимна японецът. — Контролирам цели клонове на промишлеността. Или поне мога да принудя ключови фигури там да изпълняват заповедите ми.

— Ами аз? Защо ме повика Бърнард след толкова много години? Каква полза има от мен, след като ти и Мурашито вече сте действали за него?

— Нямам категоричен отговор на този въпрос — призна Хитасура. — Но доколкото познавам Бърнард, той вероятно е искал някой да ме държи под око...

— Мисля, че никога не съм вършила това...

— Не знам, важното е, че си в течение на дейността ми, а Бърнард не е...

— Искам да те питам нещо — промълви замислено Тори. — Какво щеше да стане с мен, ако не бях повярвала на историята за изнасилването и бях убила Мурашито?

— Нищо — сви рамене Хитасура. — Разкривайки истинската му същност, ти на практика го уби... Бърнард вече не можеше да го използва.

— И вие с Бърнард решихте да му търсите заместник — подхвърли Тори. — Кунио Мишита...

— Точно така. На практика ти ни направи услуга. Кунио Мишита е далеч по-могъщ от Мурашито...

— Господи, колко съм била глупава!

— Историята на Америка доказва, че вие обичате да превръщате глупаците в герои... — Ръката му се плъзна към коляното и стисна ръкохватката на пистолета. Дулото му се насочи в гърдите на Тори. — Жалко, че никога вече няма да видиш Америка...

Тори се изпъна, тялото ѝ затрептя от напрежение.

— Недей! — предупреди я той и дулото последва движенията ѝ.

— Защо да не правя това, което искам? — изгледа го Тори. — И тъй, и тъй ще ме застреляш...

— Не искам да те убивам — промърмори Хитасура.

— Късно е за разкаяние — отвърна тя.

— Не е разкаяние, а съжаление. Ти беше добър приятел...

— Само докато ти бях удобна, нали?

— Слаб съм в семантиката — сви рамене Хитасура.

— Логично, от нея не можеш да правиш пари...

Японецът я огледа, в очите му се появи нещо като възхищение:

— Странно, но в много отношения ти изобщо не приличаш на „гайжин“... — сви рамене и добави: — Предполагам, че някои неща от живота винаги ще си останат загадка за мен...

— И още нещо — изгледа го продължително Тори. — На кого изпращате ядрените компоненти? Кой е сътрудникът на Бърнард в Русия?

— Последно желание, а? — промърмори Хитасура и сви рамене. — Защо пък не? На кого ще можеш да прехвърлиш тази информация? — На устните му се появи подигравателна усмивка: — Е, добре... Бърнард контактува с един украинец на име Валери Денисович Бондасенко... Интересен тип. Официално е един от най-яроствните привърженици на политиката на Кремъл, но едновременно с това работи за обединението на малцинствата. Изпитвам известни симпатии към него, без дори да го познавам... Бърнард твърди, че мрази руснаците и в червата, но това не би му попречило да бъде човек на КГБ... Доколкото разбрах, подобни неща са ставали и преди... Ако питаш мен, аз изобщо нямам доверие на тези руснаци. Прекалено загадъчни са за мен. Какво искат в крайна сметка? Да унищожат Запада или да правят пари на негов гръб? Трудно е да се доверяваш на шизофреници, макар че Бърнард прави именно това.

Господ да му е на помощ... Току-що получихме спешно кодирано съобщение. В Москва нещо се е случило, положението е извън контрол. В „Бялата звезда“ — тайната организация на Бондасенко, е станал провал. Първата ми работа беше да скъсам с Бърнард... В Москва ползвахме една „пощенска кутия“ — оставяхме съобщенията си в хотел „Русия“ за някоя си Кубишева... Сега и

петдесет милиона йени да ми даваш, пак не бих припарил до нея... Не ми трябват усложнения, писна ми някой да се прави на светец... Днес понятието „светец“ се покрива напълно с едно друго понятие — „глупак“. Това ли беше последното ти желание? — погледна я Хитасура. — Можем ли да приключваме?

— Да — отвърна Тори.

Хитасура натисна спусъка. В остъклената канцелария трясъкът беше оглушителен, но никой в игралната зала не вдигна глава. Там беше достатъчно шумно от дрънченето и бученето на машините. Освен това стъклата на канцеларията се оказаха не само шумоизолиращи, но и блиндирани.

Тори отлетя назад, гърбът ѝ се блъсна в стъкления панел. После тялото ѝ се свлече на пода. В якето ѝ, точно над сърцето, зейна дълбока дупка. Хитасура стана и се надвеси над нея, точно както го беше направил в чайната „Кайжин“ с трупа на Големия Езо.

Побутна бедрото ѝ с върха на обувката си, но тя не помръдна. Въпреки това приклепна и опря пистолета в слепоочието ѝ. Вторият изстрел винаги беше в главата, просто за абсолютна сигурност...

В същия миг Кой отвори вратата на остъклената кабинка.

Хитасура я усети и светкавично извъртя пистолета си към нея.

Това беше достатъчно. Дясната ръка на Тори се стрелна напред и нагоре, разперените ѝ пръсти бяха втвърдени като късчета стомана. Ударът попадна в основата на носа му. Беше нанесен с такава сила, че костите и хрущялите се превърнаха в бодлива топка, която прониза мозъка му.

Върху лицето на Хитасура се появи смаяно изражение. То не се промени дори когато горната част на тялото му политна назад. Главата му се блъсна в крака на стола, но той вече не усещаше нищо.

Кой пристъпи навътре и се наведе над Тори. Преди това очите ѝ изпитателно пробягаха по лицето на мъртвия оябун.

— Добре ли си?

— Мъртъв е, нали? — попита някак унесено Тори.

— Да.

— Умря още една частица от душата ми...

Клепачите ѝ се спуснаха, сърцето лудо блъскаше в гърдите ѝ. В момента никаква „прана“ не беше в състояние да укроти ритъма му.

— Така и не успях да го намразя... — очите ѝ се отвориха и се спряха върху лицето на Кои. — На тези убийства трябва да се сложи край!

Кои кимна и ѝ помогна да се изправи. Ръката ѝ се плъзна по коженото яке на гърдите ѝ.

— Тази кевларова жилетка беше огромен риск — поклати глава тя. — Ами ако беше се прицелил в главата ти?

— Тогава на негово място щях да съм аз — отвърна Тори, прекрачвайки трупа. — И всичко щеше да свърши... — коленете ѝ изведнъж се подгънаха и Кои протегна ръце да я подкрепи.

— Сега ще трябва да ми върнеш услугата — промърмори японката. — Трябва да свърша една работа, но не мога да се справя сама...

Сенгакуши. Гробището светиня, лобно място на четиридесет и седемте ронини, превърнали се в светци за цялата нация. Тук Какуей Саката беше постигнал пречистването на своя дух, тук беше възстановил изгубената си чест, прибъгвайки до ритуала „сепуку“.

Кои изостави „ин-ибики“ — коремното дишане, и премина към „йо-ибики“ — дълбоко и агресивно дишане, предшестващо решителната битка. Тикна разшифрованите дневници на Саката в ръцете на Тори и безмълвно коленичи на тревата.

Бялата роба влизаше в ярък контраст със зеления килим, изпъстрен с прекрасни цветя. Кои се надяваше, че тази красива и пречистваща картина ще остане дълбоко запечатана в паметта на Тори — така, както самата тя помнеше обстановката, в която Саката-сан беше отнел живота си... Пред очите ѝ отново се появиха развелите от вятъра ръкави на бялата му риза, слънчевите зайчета върху острието на късата сабя, появили се миг преди оръжието да потъне дълбоко в корема му...

Тори се наведе и покри с длан ръката на Кои, стиснала дръжката на сабята.

— Не прави това! — настойчиво прошепна тя. — Моля те да премислиш... Има и други решения.

— За теб може би — поклати глава Кои. — Но не и за мен. Едва сега разбирам, че прекалено дълго съм вървяла по един труден път...

— Но сега имаш приятел! — настоя Тори. — Животът ти започва да се променя!

— Илюзия — поклати глава Кои. — Без съмнение приятна, но и твърде опасна... Зная, че насилието ще вземе връх в моята душа, независимо от усилията ми... Ако не днес, това ще стане утре, вдругиден... Душата ми е безнадеждно омърсена, нищо не може да я пречисти...

Вдигна глава и Тори видя сълзите в очите ѝ.

— Скъпа моя! — отчаяно прошепна Тори.

Сълзите започнаха да се стичат по лицето на Кои.

— В момента не мисля за себе си — тихо въздъхна тя. — Мисля за един човек, когото не бих искала да нараня... За теб!

Рязко движение и острието на ножа потъна дълбоко в корема ѝ.

— Кои!

Устата на Кои се сви в безмълвно „О“, устните ѝ побеляха. Тялото ѝ започна да трепери, но ръката ѝ извърши необходимото — сабята се придвижи отляво надясно, разтваряйки огромна рана в корема ѝ.

Вонята беше ужасна, от превитото тяло на самоубийцата се издигна облак пара. По бедрата ѝ се плъзнаха вадички алена кръв, който бързо попиваха в тревата.

— Мръква се — глухо простена Кои. — Не си отивай...

— Тук съм — промълви Тори. В душата ѝ се бореха безпомощност и отчаяние, в устата ѝ се появи вкус на кръв.

— Става все по-тъмно... Но планината... Планината е жива, обляна в светлина...

Смъртта се спусна и забули лицето на Кои като тъмен воал. Широко отворените ѝ очи сякаш продължаваха да гледат сиянието на тайнствената планина. Сияние, което виждаше единствено тя...

Беше ѝ необходимо доста време, за да разкаже на Ръсел всичко, което се случи. След инцидента в игралния дом Тори разбра, че час по-скоро трябва да напусне Токио, без да губят време, двамата с Ръсел се затвориха в кабината за пътници на своя 727, пилотът получи разрешение за излитане, моторите засвистяха. Разказът ѝ започна в мига, в който колелата се отделиха от пистата.

Предаде му всички подробности за тайния съюз, сключен между Мишита, Тен и Хитасура по нареждане на Бърнард. Разказа му как Хитасура е ликвидирал Ариел Соларес, който, подобно на Том Ройс преди него, започнал тайно разследване на скритите машинации в „Алеята“. Не спести и собственото си, макар и несъзнателно съучастие в плановете на Бърнард, който я беше използвал за куче-пазач на Хитасура, а през това време е оплитал в мрежата си Кунио Мишита — един далеч по-силен и влиятелен партньор от Ток Мурашито...

Разказът ѝ носеше нескрито облекчение, беше доволна, че има човек, пред когото да излее душата си. За кратко време беше понесла серия от силни удари, имаше нужда да разсъждава на глас за тях, да открие смисъла им... Всичко това обаче не ѝ попречи да отбележи, че Ръсел приема разкритията ѝ с необичайно спокойствие.

— Подозренията ти към Бърнард се оказаха основателни — призна тя. — Лошо ми става, като си помисля как се е възползвал от нас! Мразя го!

Ръсел помълча, после вдигна глава:

— Много бих искал да се научиш да реагираш с главата, а не със сърцето си... Сега няма място за емоции, трябва ни обективна преценка на ситуацията — приведи се към нея и продължи: — Използвай главата си, Тори. Бърнард неслучайно е създал тайния съюз Мишита-Тен-Хитасура. Прозрял е това, което е убягнало на всички нас: уникалният шанс за освобождение на малцинствата в СССР и разпадането на империята гигант...

— Дори за миг не съм подозирала подобно нещо — отвърна Тори с пребледняло лице. — Господи, едва сега разбирам защо Бърнард не се оттегли окончателно от дейността си в „Алеята“. Назначил те е на мястото си с единствената цел да прикриваш тайните му операции...

— Тук си абсолютно права — кимна Ръсел. — Силата му винаги е била в тайните операции...

— Ти си знаел?! — втренчи се в него Тори. — От кога?

— Отскоро — отвърна с лека усмивка Ръсел.

— Нямам търпение да го видя мъртъв и погребан!

— Тори, не бива да мразиш Бърнард, просто няма смисъл... Той е такъв, какъвто е... Маниакално предан на идеята за освобождение на всички поробени...

— Аз също бих искала да помогна на националистическото движение в Русия — въздъхна тя. — В това отношение подкрепям идеите на Бърнард, но не мога да приема методите му.

— Обикновена история — притисна я към себе си Ръсел. — Която доказва, че Бърнард е човек като всеки друг... И допуска грешки като всеки друг. Най-сериозната между които е тази, че е позволил на Хитасура да търгува с новия супер кокаин под крилото на „Алеята“...

Тори извърна глава и се загледа в облаците, които бягаха под крилете на самолета.

— Ръс, как е възможно да го защитаваш след всичко това, което ни е сторил? — тихо попита тя. — Обичахме го, вярвахме му, а той през цялото време ни е манипулирал!

— Слушай ме внимателно — въздъхна Ръсел. — Бърнард е от хората, които великолепно умеят да се възползват от ресурсите под свое разпореждане... Отначало бях убеден, че именно това върши и тук. Сега вече не съм толкова сигурен. Беше бесен, когато научи за убийството на Ариел Соларес. Не само поради загубата на ценен агент, а и защото самото убийство се разчу по целия континент, чак до Вирджиния... Каза, че това е нарочно, с цел да бъдем притеснени. И че убийците трябва да бъдат наказани — погледна я, за да бъде сигурен, че го слуша с внимание, после продължи: — Същевременно е знаел кой точно е поръчал убийството на Ариел: Хитасура. „Иди и го стисни за гърлото!“ — това бяха точните му думи. И съвсем не се шегуваше. Направи всичко възможно да изглежда така, че инициативата да те върнем на служба произтича от мен. Направи го майсторски, но аз все пак усетих манипулациите му. Тогава не бях наясно защо го прави, но сега вече зная: бил е убеден, че само ти можеш да се погрижиш както трябва за стария си приятел Хитасура...

— Продължавай.

— Но Бърнард без съмнение си е давал сметка и за друго: за да стигнеш достатъчно близо до Хитасура и да го ликвидираш, ти волюневолю ще разбереш много неща и за дейността на самия Бърнард... Така се превръщаш в двуостра кама, Тори. От една страна, ти си единственият агент, който може да ликвидира човек с възможностите на Хитасура. Но в хода на този процес неизбежно ще научиш такива неща, които биха отстранили Бърнард за години напред.

— И затова той ти заповядва да ме ликвидираш!

— Все още не разсъждаваш както трябва — поклати глава Ръсел. — Той ми каза да те ликвидирам, но само при определени обстоятелства. Не ми е заповядал да го сторя, вероятно си е давал сметка, че едва ли ще мога да ти причиня зло... Защото Бърнард е човек, който напипва слабите места на всеки... Знаел е, че те обичам, още преди сам да разбере това...

Тори скри лице в дланите си и дълго мълча.

— Не мога да мисля! — оплака се след известно време тя. — Това е прекалено много за...

— Твой ред е да си на арената, Тори — прошепна той, изчака да срещне погледа ѝ и добави: — Бикът е толкова близо до теб, че дъхът му пари лицето ти...

— Да — промълви тя. — О, да...

— Дойде време да мислиш самостоятелно — рече Ръсел и взе ръцете ѝ в своите. — Не както иска Бърнард, а както искаш ти...

Тя съзнаваше правотата на думите му. Въпреки това нещо в душата ѝ отказваше да се подчини, стремеше се да залее Бърнард с кипящите вълни на омразата.

— Няма значение дали ти е казал, помолил или заповядал да ме ликвидираш — въздъхна тя. — Има значение единствено фактът, че той желае смъртта ми, в името на собствената си сигурност!

— Не е така, Тори — погледна я внимателно Ръсел. — Ако Бърнард действително желае смъртта ти, той едва ли би се обърнал към мен... Аз съм един обикновен книжен плъх, забрави ли? Освен това той знае за чувствата ми към теб. Всичко това ще рече, че аз съм последният човек на този свят, когото Бърнард би използвал за твоето отстраняване.

— Логично — призна Тори. — Но защо тогава ти е казал да ме ликвидираш, по дяволите?

— Дълго размишлявах над този въпрос — въздъхна Ръсел. — Желанието му беше толкова нетипично — сякаш искаше да ми внуши нещо друго... Признавам, че измина доста време, преди да разгадая главоблъсканицата... Но все пак успях. Сякаш Бърнард ми казваше: „Ето ти картинката, сега открий какво не е наред в нея“.

Вече е знаел, че Хитасура се обръща срещу него. Убийството на Соларес е доказателство за това. Може би не си е давал сметка за нелегалната търговия със супер кокаин зад гърба му, но веднага е

усетил, че има работа с агент, който е излязъл от контрол. При това личен агент, който се отчита единствено пред него... Решението му да ликвидира Хитасура по най-бързия начин е било съвсем логично...

В същото време си е давал сметка, че не може да ти каже открито всичко това — ти просто би отказала да му повярваш. Не може да го каже и на мен, защото се страхува, че ще ти предам всичко. Тогава ти несъмнено ще ни обърнеш гръб и никога повече няма да те видим... Бърнард е знаел, че ти сама трябва да разкриеш истината за Хитасура. Същевременно ми намеква, че нещата съвсем не са такива, каквито изглеждат. Това го прави с надеждата, че аз ще вървя крачка пред теб. Просто защото се е тревожил от твоята независимост. Затова ме превръща в куче-пазач за теб — точно както пък теб превръща в куче-пазач за Хитасура...

От устата на Тори излетя кратък, презрителен смях.

— И какво получава в крайна сметка? Дава ми предостатъчно поводи да му отмъстя за всичките години, през които ме е манипулирал!

Ръсел кимна с глава.

— Сега вече разбираш, че точно това е била целта му и когато ме принуди да те привлека обратно в „Алеята“...

Тори се замисли, после бавно промълви:

— Май все още не мога да повярвам, че съм сбъркала по отношение на Хитасура... Той се е възползвал от Бърнард по начина, по който Бърнард се е възползвал от нас и всички останали... Самият Хитасура потвърди, че Бърнард не е искал убийството на Ариел. Същевременно Бърнард не е знаел за нелегалната търговия със супер кокаина под крилото на „Алеята“. Сигурно ще получи удар, когато разбере в какво се е замесил...

Ръсел не каза нищо.

Тори напълни дробовете си с въздух и бавно го изпусна.

— Има една аржентинска поговорка... „Дяволът вижда и в тъмното, но отмъщението е сляпо дори по пладне...“

Ръсел разбра какво има предвид. Тори се опитваше да обърне гръб на девойката с лабилна психика, от която толкова успешно се беше възползвал Бърнард Годуин. С всяка изминала секунда тя ставаше по-зряла, по-самоуверена, по-силна. Беше посрещнала своя бик с открити гърди и го беше победила. Вече гледаше право в себе си,

вече не искаше да обърне гръб на собствената си същност, за да надникне в очите на смъртта...

— С всичко това не се опитваме да оправдаем Бърнард, нали? — промълви най-сетне тя.

— Мисля, че сама трябва да решиш — отвърна Ръсел. — Искам да ти напомня това, което каза преди няколко минути — че би желала да помогнеш по някакъв начин на националистическите движения в Русия... А Бърнард ти показва пътя...

— Според теб трябва да му помогнем, така ли? Но Бърнард продава ядрени заряди от нов и неизпробван тип на някаква нелегална организация, която има всички шансове да е под контрола на КГБ!

— Това е още една причина да му помогнем! Тези портативни заряди с хафний могат да предизвикат гражданска война в Русия, а от там до световната катастрофа има само една малка крачка!

— „Бялата звезда“ се превръща в главна цел на цялата ни операция. Трябва да проникнем в нея и едва тогава ще разберем дали Бърнард е светец, или обикновен глупак!

— Страхотна идея, няма що!

— Добре дошла в ада, Тори — промълви тържествено Ръсел и махна с ръка по посока на илюминатора. — Току-що навлязохме във въздушното пространство на СССР.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Москва, Звездното градче

— Изпуснахме го.

— Какво? — стисна зъби Марс Волков. — Този предател уби четирима от хората ми! Отвлече едно безпомощно момиче от държавна болница, а вие ми казвате, че сте го изпуснали!

Анатоли Николев, капитан от 11-та гранична дивизия на КГБ, преминал под временното разпореждане на Отдел „Н“, смутено се размърда върху твърдата дървена скамейка.

Двамата с Марс се намираха на безлюдната трибуна на бейзболното игрище на Московския държавен университет и наблюдаваха тренировката на националния отбор. Отвъд бетонната чаша на стадиона зеленееха Ленинските хълмове, където, редом с големите постройки на студията „Мосфилм“, се намираха стари, но изключително запазени вили. Марс притежаваше една от тях.

В противоположна посока сивееше грозната фасада на студентско общежитие — една от многобройните мрачни сгради, които напомняха на московчани за железния Сталински режим.

Капитан Николев изглеждаше добре в сивата си униформа с червени еполети. На гърдите му имаше широк ред лентички за ордени, но той знаеше, че подобни атрибути изобщо не впечатляват Марс Волков.

Капитанът обичаше това място, особено каменната балюстрада на стотина метра от тях. Според преданията на 14 септември 1812 година именно там се изправил Наполеон и хвърлил поглед към Москва, легнала в краката му...

— Попадна ли тук, винаги си спомням за Николай Иванович Лобачевски — прекъсна мислите му Марс. — Велика личност! Изпитвам чувство на гордост, че съм руснак, когато зърна бюста му пред входа на университета!

„Нормално, помисли си с известна доза цинизъм капитан Николев. На Ленинските хълмове човек като мен се замисля за

историята на страната, докато другарят Волков се впечатлява от съвсем други неща — от скучния живот на някакъв математик!“

— Съобщиха ми, че танковите подразделения са готови — смени темата Волков. — Което означава, че вече можем да прекосим въображаемата граница с Литва и Латвия, нали?

— Точно така — кимна капитан Николев. — Стратегията е дръзка, но проверена от историята. Преди няколко десетилетия същата стратегия ни помогна да нахлуем в Полша, нищо не пречи да я повторим...

— Някакви резерви, капитане?

— Не ме бива много във военната тактика — отвърна предпазливо капитанът. — Мнението ми едва ли има някаква стойност.

— Но нали сте военен? — изгледа го с изненада Волков. — Кръвта ви би трябвало да кипи в навечерието на подобна операция!

— Мисля, че времената на военната слава отдавна са отминали — въздъхна Николев.

— Тъй, тъй — изгледа го закачливо Марс. — Значи ще се чувствате по-удобно в разни комисии, зает с безкрайни заседания...

Капитан Николев наблюдаваше упражненията на играчите, в главата му се мерна мисълта, че и войниците би трябвало да възприемат част от тях, може би под формата на утринна гимнастика...

Когато мълчанието се проточи прекалено дълго, той въздъхна и с нежелание се върна на неизбежната тема:

— Изпуснахме и човека, който осъществява връзката между Бондасенко и „Бялата звезда“. Лош късмет... Бондасенко се появи точно когато свивахме обръча около него в Архангелское. По всичко личи, че двамата са използвали психиатричната болница като място за тайните си срещи...

— Умно — поклати глава Марс. — Дано не забравя да го похваля за изобретателността, преди да му вкарам един куршум в главата...

— Мисля, че Бондасенко е ръководител на цялата организация — подхвърли капитан Николев. — Вече имаме неопровержими доказателства за това...

— Така е — с нежелание призна Марс. — Хубаво, изпуснахме го и той мина в нелегалност... Но това няма да продължи вечно, все някога ще изплува на повърхността... И тогава, капитане, аз ще очаквам от вас да го стиснете за гушата! Ясно ли е?

— Тъй вярно.

Мълчанието се проточи. Двама университетски преподаватели с цигари в уста се мотаеха между играчите по бейзбол. Не бяха членове на треньорския екип. С чувство на унижение и срам Марс беше принуден да признае пред себе си, че най-добрите треньори по бейзбол в страната все още са кубинците — хора с дългогодишен опит в този спорт. А тези двамата на терена бяха учени, които изследваха мускулните реакции и координацията им с визуалните възприятия. Част от научния екип, пред който строеше задачата да подготви новото поколение съветски бейзболисти за участие в Световната купа през 1990 година. В него влизаха сравнително млади хора, които вече бяха стигнали до едно принципно ново откритие — при игрите с топка е важна не толкова физическата подготовка, колкото светкавичните реакции.

Марс не беше убеден, че тези учени ще успеят да създадат бейзболен отбор от световна класа за сравнително краткото време, което ги делеше от финалите за Световната купа. Просто материалът не беше подходящ — многобройните спортни школи в страната бълваха изобилие от здрави младежи с отлични показатели по издръжливост, но истински таланти липсваха. Въпреки това професор Кутателадзе — автор на задълбочен научен труд, озаглавен „Технология за изграждане на комплексни играчи по бейзбол“, беше дал тържествено обещание, че неговите възпитаници ще бъдат превъзходен отбор. Марс искрено се надяваше да е така. Професорът обикновено удържаше обещанията си.

— Открихте ли Пономарьова? — попита на глас той.

— Не.

„Къде изчезна тази Ирина“, озадачено се запитва Марс. Не беше у дома си, не ходеше и на работа. В апартамента на Валери не беше открита, не се беше появявала и при Героя. Капитан Николев лично провери, всички тези места. „Тя все още може да е полезна за мен, особено сега“, помисли си Марс. Резултатите от наблюдението над нея сочат, че през последните няколко месеца именно тя е била най-близка с Валери Денисович. Сигурно ще знае нещо и за тайните му скривалища...

Марс въздъхна и се изправи. „Може би е време лично да се заема с търсенето ѝ“, рече си той.

В крепостта на Героя цареше тежка тишина. Татяна сгъваше току-що изпраните му ризи, във въздуха се носеше приятната миризма на чисто бельо.

— Добър ден, другарю полковник — поздрави го тя, без да прекъсва работата си. Раздалечените ѝ очи гледаха равнодушно.

— Сам ли е? — попита Марс.

— С Лара е — отвърна жената. — Нали заповядахте една от нас да бъде непрекъснато около него?

— Да, разбира се...

Отпусна се на стола с метална рамка и насочи поглед в пъргавите ѝ ръце.

Татяна вдигна глава и отбеляза:

— Изглеждате уморен, едно питие сигурно ще ви се отрази добре...

— Имаш ли лютива водка?

— Ще проверя — отвърна жената, остави купчината ризи и излезе от стаята. Миг по-късно се появи обратно с бутилка и две водни чаши. — Взех цялата бутилка, тъй като прецених, че едно питие няма да бъде достатъчно...

Марс пресуши чашата си на екс, усети как гърлото му пламва, а вътрешностите му приятно се затоплят. Направи ѝ знак да му налее още, после уморено поклати тава:

— Знаеш ли, Татяна... Според мен Героя спечели...

— Какво е спечелил, другарю полковник?

— Нашата малка битка в надхитрянето... — отпи нова глътка от чашата и добави: — Признавам, че той все още е пълна загадка за мен... Луд ли е, или не? Наистина ли е влязъл в контакт с извънземна форма на живот, или просто си прави майтап с нас, за да ни отмъсти?

— Ако искате да чуете моето мнение...

— Да, разбира се.

— Добре — въздъхна Татяна и опразни на един дъх чашата си, сякаш имаше нужда от здрава подкрепа. — Според мен Героя е луд. Побъркал се е от това, което е преживял в Космоса. Но лудостта му е странна, ние не сме в състояние да я разберем. Не е нито психопат,

нито шизофреник, не влиза в нито една от категориите, с които боравят медиците... Не. Той просто е различен от вас и мен...

— Разбира се. Той е...

— Не, не е това, което мислите — прекъсна го Татяна и сведе поглед към чашата в ръката си. — Разбирате ме погрешно...

— Какво? — втренчи се в нея Марс. — Нима искаш да кажеш, че той е престанал да бъде човек? Не ставай глупава, Татяна! Май вие с Лара се задържахте прекалено дълго тук...

— Точно по тази причина го познаваме по-добре от всеки друг — поклати глава тя. — Затова смея да твърдя, че дори психиката му да е същата като вашата или моята, умът му е друг. Коренно променен...

Марс замълча, без да отделя поглед от лицето ѝ. „Защо имам чувството, че тук се намирам в ново, различно измерение, запита се той. Нима Героя е побъркал всички край себе си или Татяна наистина ще се окаже права?“

Рязко стана на крака и остави чашата. Алкохолът беше свършил своето.

— По-добре да ида да го видя... — промърмори той.

Остави Татяна така, както я завари — заета с подреждането на ризите.

Около басейна беше тихо. Дори водата не се плискаше. В помещението цареше здрач я Марс протегна ръка към електрическия ключ.

— Недейте, другарю полковник — обади се гласът на Лара. — Очите на Героя станаха много чувствителни към светлината.

Марс свали ръката си и се запрепъва към басейна.

— Осведомихте ли лекарите за това?

Солената вода леко фосфоресцираше.

— Да, подложиха го на пълни изследвания — отвърна Лара. — Но не откриха нищо...

— Кога ли пък ще открият нещо? — раздразнено отвърна Марс и размаха ръце. — Не виждам никаква полза от тъпите им изследвания.

Приклекна до парапета и Лара бавно заплува към него. Тъмните ѝ очи блестяха, мократа коса беше прилепнала плътно към черепа. Лицето ѝ представляваше съвършен овал. „Защо никога не съм забелязал това“, запита се Марс.

— Нещо става...

Каза го тихо, гласните струни затрептяха дълбоко в гърлото ѝ. Марс усети как косъмчетата на врата му настръхват.

— Какво? — прегракнало попита той.

— Според мен непоносимостта към светлината е част от един общ процес...

— Глупости! — отсече Марс, после се втренчи в мрачното ѝ лице, в очите му се появи безпокойство. — Космическата радиация?

— Докторите твърдят, че не е това...

— Зарежи ги докторите! Те нищо не знаят!

В стомаха му се появи неприятно чувство за празнота. Спомни си твърдението на Татяна, според което Героя вече не е човек. „Бил е променен...“ Страхът в душата му заприлича на бледите езичета фосфоресцираща светлина, които пробягваха по вълните.

— Лара, какво става тук?

— Не съм много сигурна, но според мен сме свидетели на началната фаза на някаква промяна...

— Искаш да кажеш, че...

— Той преживява метаморфоза...

Челюстта на Марс увисна, трябваше му известно време, преди да я затвори.

— В какво се превръща?

Въпросът му беше зададен с тих, но напрегнат шепот.

Отвърна му мълчание.

— Къде е? — попита след известно време Марс.

— Ей там, в другия край на басейна — отвърна Лара. — И Арбат е при него...

— Стой тук! — заповяда Марс, изправи се и тръгна да заобикаля водния квадрат.

— Одисей?

Гласът му пробуди ехото под високия свод. Тъмнината пулсираше, сякаш изпълнена с тайнствен живот. Но какъв? Марс неволно потръпна, присви рамене и отново извика.

— Тук съм, другарю.

Водата се раздвижи, няколко пръски попаднаха върху металния парапет.

Марс сведе поглед в краката си и видя бледото лице и част от раменете на Героя. Испита чувството, че кожата му е станала още по-

безцветна, сякаш метализирана. В същия миг пръстите на Героя се стегнаха около глезена му.

— Много си далеч...

Хватката беше желязна.

— Какво правиш? — нервно преглътна Марс.

— Защо да стоиш чак там?

Дърпането беше колкото рязко, толкова силно. Марс изгуби равновесие, гърбът му болезнено се тресна в металния парапет, тялото му политна във водата. Направи опит да се бори, но някаква непонятна слабост парализира мускулите му.

Солената вода се склочи над главата му, дрехите му бързо натезаха. Размаха ръце и ритна с крака, но обувките му сякаш бяха пълни с олово и го теглеха към дъното.

После здрава ръка сграбчи предната част на ризата му, главата му изскочи на повърхността като тапа. Солена вода се стичаше по лицето му. Очите му бавно се фокусираха върху лицето на Героя, изскочило на повърхността на сантиметри от неговото.

— Светът е странен — промърмори Героя. — Нали така, другарю?

— Много странен — кимна Марс, борейки се със страха си. Веднъж вече беше сърбал попарата на този непонятен тип — все още изтръпваше при спомена за фалшивата капсула радий, която беше подхвърлил във водата... А сега беше вътре заедно с него. В какво се превръща той?

Одисей внимателно го насочи към средата на басейна.

— Благодаря ти, че не запали осветлението...

— Моля — механично отвърна Марс и изведнъж си даде сметка, че това е най-цивилизованият му разговор с Героя, независимо от краткостта на разменените реплики. Край него водата се разпени.

— Напоследък зрението ми се нуждае от доста по-малко светлина... — гласът без съмнение принадлежеше на Героя, но какви ги дрънка, запита се Марс. — В мрака виждам далеч по-ясно от преди, освен това виждам неща, които дори не съм сънувал...

Марс отвори уста и понечи да попита „какви?“, но изведнъж установи, че е останал без глас. Дълбока тръпка ниско в корема го принуди да признае, че няма никакво желание да научи това. Обзе го паника, изведнъж му се прииска да изскочи от проклетия басейн и да

избяга някъде надалеч. Потисна я с цената на огромни усилия, натика я дълбоко в душата си.

— Виждам под водата и без да отварям очи — продължи Героя, а Марс с тръпка на ужас разбра, че онзи тъй и тъй е решил да му разкаже всичко. — Арбат твърди, че започвам да оформям нещо като сонар, същият, който притежава тя...

— Това звучи прекалено фантастично, Одисей — насили се да отвърне Марс. Но в гласа му липсваше убедителност. — Не ти ли минава през ума, че всичко е плод на въображението?

— Както съм си въобразил и онзи цвят между звездите, а? — лицето на Героя беше съвсем близо, във въздуха се разнесе острият аромат на карамфил и нещо друго... — Цветът на Бога? — очите му блестяха като стоманени сачми, твърди и безкомпромисни. — Може би всичко е сън, другарю? Подготовката ми, полетът на „Один-Галактика II“, облъчването, смъртта на Менелай... — ръцете му бавно се разпериха. — И всичко това... Сградата, басейнът, Арбат, ти...

Ако бях привърженик на крайния субективизъм, без съмнение щях да ти кажа, че е именно така, Волков... Но опитът ме принуждава да се държа далеч от всякакъв субективизъм... Аз не съм сам. Човекът не е сам...

Тих и странно омекотен, гласът му сякаш се превърна в могъща камбана. Тътенът ѝ изпълваше пространството над водата с блестящи искри дълго след като той беше замлъкнал.

Марс не можеше да издържа повече. Изпита необходимост от установяване на контрол над този разговор, да го превърне в разпит. Само по този начин щеше да се успокои.

— Трябва да ти съобщя нещо неприятно, Одисей — тръсна глава той. — Дойде време да сложим край на достъпа ти до секретна информация от всякакъв вид! — наблюдаваше лицето на Героя за евентуална реакция, в паметта му обаче се появи едно друго лице — лицето на Наташа Маякова в момента, в който ѝ съобщи, че пътува за „Любянка“. „Жалко, че не мога да откарам там и тоя тип“, въздъхна в себе си. Но подобно нещо беше напълно немислимо — то би означавало бунт на всички космонавти, които се обучават в Звездното градче. Прибавен към всички останали прояви на неподчинение, разтърсващи Съветския съюз — стачки, саботажи, националистически

вълнения, — подобен бунт би заплашил самата Москва, най-здравата крепост на руската хегемония.

Следователно към Героя трябва да се подхожда меко — най-подходящата роля на Марс Волков.

— Признавам, че през цялото време проявяваш страхотна съобразителност — рече той. — Но и моята си я биваше... В крайна сметка успях да открия източника на твоята незаконна информация.

— И възнамеряваш да ме изолираш, така ли?

„Дяволите да го вземат тоя тип, въздъхна Волков. Нищо не мога да прочета в проклетите му очи!“

— Само временно — каза на глас той. — Мисля, че това е минимално наказание за незаконната ти дейност. Мога да те уверя, че ако строго се придържам към текстовете на закона, би трябвало да ти предявя обвинение в шпионаж! — главата му мрачно се поклати: — Достъп до информацията на КГБ могат да имат само оторизирани личности вътре в самата организация!

— Да разбирам ли, че това изключва членовете на правителството? — попита Героя.

— Няма да обсъждаме тънкостите на съветската вътрешна политика! — повиши тон Марс, после срещна очите на Героя и веднага съжали за гневното си избухване. Беше позволил да го подведат.

— Очевидно съветската вътрешна политика се разминава изцяло с политиката на КГБ — установи с равен глас Героя.

— Само когато това е за доброто на държавата — отвърна Марс. Нова грешка.

— Концлагерите също съществуват за доброто на държавата, нали?

Марс втренчи гневен поглед в безизразното металносиво непроницаемо лице. „Добре, едно въздъхна той. След като го искаш, ще си го получиш!“

— Държим Наташа Маякова, твоята куриерка! — обяви той.

— „Държим“ вероятно означава, че вече сте я подложили на интензивен разпит...

— Знаем и кой е източникът ѝ на информация — мрачно продължи Марс. — Казва се Валери Денисович Бондасенко. За твое съжаление този източник също ще пресъхне...

— Значи такава била работата, а?

— Да.

— Край на постановките, вече не си добрият чичко, който иска да ме разтовари от преживяните кошмари и да изсмуче всичко, което може...

— Ситуацията се промени поради предателството на Бондасенко — отсече Марс. — Ясно е, че вече...

Изведнъж замълча, смаян и объркан от изражението на Героя. Очите му се бяха извърнали с бялото нагоре, а главата клюмна на рамото му.

Същевременно нещо лепкаво се докосна до глезена му. Изпаднал в паника, Марс рязко ритна, водата наоколо закипя. Помисли, че е Арбат, но в същия момент видя делфина в другия край на басейна.

Извърна се с ужас обратно и срещна погледа на Героя, който очевидно беше започнал да възвръща нормалното си състояние.

— Какво ти стана? — дрезгаво попита Марс.

Героя отвори уста да отговори, но от нея излетяха странни, неразбираеми звуци.

„Наистина се превръща в нещо друго, помисли Марс и косъмчетата на врата му отново настръхнаха. Но в какво?!“

— Одисей, разбираш ли ме? — попита той.

Героя не отговори и Марс повика Лара. Тя доплува до него и очаквателно го погледна.

— Преди малко му зададох въпрос, а той ми отговори на някакъв непознат език — поясни Марс. — Правил ли е това с теб или Татяна?

— Не — отвърна Лара и спря любопитен поглед върху лицето на Героя. — Наистина ми изглежда по-различен...

— Различен? — прошепна Марс и ледена ръка сграбчи гърлото му. — В какъв смисъл различен?

— Очите му — отвърна Лара и понечи да се приближи до Героя, но Марс я придърпа обратно.

— Какво му е на очите?

Страхът го правеше груб и малко нетърпелив.

— Мога да виждам през тях...

— Невъзможно! — отсече Марс. — Само преди секунда бяха непрозрачни като сачмени лагери! — въпреки това втренчи поглед в очите на Героя. Нима наистина се бяха променили? Не можеше да

определи това, слабата светлина му пречеше. Трябваше да го доближи още малко, но това му се струваше изключено.

Обърна се и заплува към парапета. Измъкна се навън. От дрехите му струеше вода, обувките му жвакаха, вратовръзката му беше окончателно съсипана. Наведе се и опипа глезена си — там, където преди малко беше усетил нещо лепкаво.

— Лара — вдигна глава той. — Къде е Ирина Пономарьова?

— Не зная, другарю полковник — отвърна Лара, без да отделя поглед от лицето на Героя. — Беше тук, но си тръгна...

— С какво дойде?

— Май каза, че има кола...

Марс кимна с глава. Колата ѝ беше отпуснал той, вече знаеше как да я открие. Под капака на мотора беше прикрепен електронен датчик, който излъчваше определени сигнали. Открие ли колата, вероятно ще открие и самата Ирина. Изправи се, решителността му започна да се възвръща. Сега най-важното е да открие Ирина. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Имам нужда от сухи дрехи — подвикна към басейна той.

— Веднага, другарю Волков.

Лара прекрати наблюдението си, изскочи от басейна и изчезна в съседното помещение.

Марс отправи поглед към неподвижната фигура на Героя във водата. Спомни си за лепкавото докосване върху глезена си и неволно, потръпна. „Какво става с теб, попита безгласно той. В какво се превръщаш?“ Подозираше, че и Героя няма отговор на този въпрос...

Далечният край на Червения площад завършва с моста Москворецки, който пресича реката и се разделя на две, създавайки илюзията за различни посоки. Но на практика и двете улици водеха на едно и също място — площад Добринински.

Всичко това беше част от голямото Садовое колцо, което обикаля центъра на Москва. Този район е известен с името Замоскворечие.

Преди години тук са намирали подслон не само хората от царския двор, но и придворните занаятчии. Днес от това не е останало нищо. И тук, както в повечето московски квартали, всичко беше подчинено на индустриализацията. Разликата се състоеше предимно в

запазените тук-там храмове, най-красив сред които безспорно е „Свети Григорий“. До него се стигаше по Каменния мост, който започваше от средата на улица „Болшая полянка“.

Църквата е заобиколена от модерни едноетажни сгради с хладни вътрешни дворчета, от петте високи купола в готически стил и стройната камбанария се вижда плетеницата от тесни улички, по които се стигаше до Географския институт и Комитета по атомна енергетика.

Валери Бондасенко не би могъл да открие по-добро скривалище от храма „Свети Григорий“. Въпреки че вътрешността на храма беше лишена от блясъка на средновековните фрески (свалени и конфискувани в полза на държавата), тук се отбиваха всички групи с чуждестранни туристи. На площада отпред винаги имаше няколко автобуса на „Интурист“, под високите сводове кънтяха гласовете на отегчени екскурзоводи с тъжни лица, повтарящи на различни езици забележителната история на вековния храм.

Валери и Сергей се намираха дълбоко под тълпите в храма, сред отдавна забравените каменни помещения на криптата. Дъщерята на Валери спеше върху нар, скован от груби дъски. Лицето ѝ беше спокойно, лишено от всякакво изражение.

— Господ ни подлага на изпитание, а? — напрегнато се усмихна Сергей. — Иначе не мога да си обясня защо се чувствам като Йов...

— По всичко личи, че изпитанието скоро ще свърши — отвърна сериозно Валери. — Само дето още не знаем как...

Сергей бързо прогони усмивката от лицето си.

— Това означава ли, че „Бялата звезда“ е обречена?

— Не зная — въздъхна Валери. — Другарят Волков...

— Дано гори в пъкъла твоят другар Волков! — избухна Сергей.

— Другарят Волков положително е изцедил докрай Наташа Маякова, но едва ли ще научи нещо повече — довърши мисълта си Валери. — Действително допуснахме пробойна в кораба, но това не означава, че потъваме... Ще бъдем в безопасност, докато някой не се добере до кодираната информация за „Бялата звезда“ в компютъра ми...

— Не ми харесва изражението на лицето ти, другарю — поклати глава Сергей. — Какво те тревожи?

— Тревожи ме мисълта, че компютърът остана у дома. Трябва да го приберем.

— Вътре е цялата информация, така ли?

— Да — кимна Валери. — Надеждно скрита от любопитни очи, но все пак...

— Разбирам — кимна Сергей. — Все пак тя е там... Но ние не можем да рискуваме, тъй като хората на другаря Волков положително ще ни засекат. Москва вече е забранена зона за нас...

— Можем да рискуваме само с човек, който не е свързан с „Бялата звезда“...

— Това е ясно — въздъхна Сергей. — Но има ли такъв човек?

— Мисля, че има...

— Кой?

— Една жена.

— О, не! — простена Сергей. — Стига вече с тези жени, другарю! Видя какво се случи с Наташа Маякова. Нима това не означава нищо за теб?

— Означава и още как — въздъхна Валери. — Наташа ми беше близка...

— Това ти е проблемът, другарю... Извинявай, че ти го казвам в очите, но емоциите са...

— ... Пряка и непосредствена опасност — довърши вместо него Валери. — Зная това, Сергей. Но въпреки това аз държа на човешките отношения, не искам да разглеждам хората само като пионки върху шахматна дъска...

— Тази обаче ще я жертваш в името на всички нас, нали?

— Ще ѝ обясня какво трябва да бъде сторено, но не и защо — тръсна глава Валери. — След това ще ѝ предложи да реши сама...

— Илюзията на свободния избор — изръмжа Сергей. — Ще я погалиш и нацелуваш, а когато свършиш, тя ще е готова да скочи от моста Москворецки заради теб!

— Не е от тези, които бих подложил на манипулация — поклати глава Валери.

— Вероятно и Наташа Маякова не беше от тях, но ти въпреки това я манипулира, нали? — засече го Сергей. — В името на общото благо!

— Сбърках — въздъхна Валери. — Това беше една сериозна грешка.

— Не бъди толкова самокритичен — смекчи глас Сергей и леко докосна ръката му. — Стори това, което беше длъжен да сториш. Работата без съмнение беше мръсна, но не бива да се срамуваш, приятелю. Друг избор просто нямаше...

— Не съм много сигурен в това, Сергей...

— Мисли за Волков, човече, без твоите мъдри ходове това чудовище отдавна да ни е видяло сметката!

— Може би си прав.

— Революцията е акт на отчаяние — погледна го в очите Сергей. — И изисква отчаяни действия.

— Мисля, че отдавна трябваше да обърнем гръб на революциите — поклати глава Валери. — Нали виждаш докъде ни доведе онази, „Великата“... Трябва ли да повтаряме нейните ужасни грешки? — лицето му стана мрачно. — Не, приятелю. Положението ни може и да е отчаяно, но до отчаяни действия не бива да прибягваме. Крайно време е да се измъкнем от омагьосания кръг на насието и алчността. Не искам да смъкнем една форма на тирания, за да я заменим с друга. Разбираш ли това? Можеш ли да го приемеш?

— Да, Валери — кимна Сергей. — В това отношение винаги можеш да разчиташ на мен.

Валери го потупа по гърба, но очите му останаха тъжни и замислени.

— Ех, Наташа! — въздъхна той и гласът му глухо отекна във влажния здрач на криптата. — Ако знаеш колко важни са твоите страдания за оцеляването на „Бялата звезда“! Волков те пречупи, но вече е убеден, че си носила на Героя тайните досиета на КГБ и нищо повече. Нашата истина все още е недосегаема... — извърна се към Сергей и подхвърли: — Нали така, приятелю?

— Отиде ли си?

— Да.

Ирина се измъкна от кабинката с душовете. Татяна я скри там веднага след като получи сигнала на Лара, че Волков пристига в сградата.

— Не се плаши от това, което може би си дочула...

Тя се плъзна във водата.

— Не се плаша от нищо, свързано с теб.
Героя я побутна към средата на басейна.
— Марс те търси — съобщи й той.
— Не бива да те открие — добави Татяна.
— Защо ме търси?
— Мисли, че знаеш къде се крие Валери — рече Героя.
— Докопа ли се до него, веднага ще го убие — каза с разтревожен глас Лара.
— Сега вече ме е страх! — потръпна Ирина.
— Нормално — рече Героя и отново я докосна с ръка. По тялото й пробяга приятна топлина. — Не се безпокой, над теб бди ангел пазител...
— Така казваше и Наташа — затвори очи Ирина. — Господи! Защо трябва да живеем сред толкова насилие, болка и страдания?
Водата леко фосфоресцираше, живите същества в нея сякаш бяха свързани с невидима пъпна връв...
— Всичко това е част от човешката природа — промълви Героя.
— Грещиш! — погледна го с отчаяние Ирина. — Или поне би трябвало да грещиш!...
— Хората искат разни неща — продължи той. — Обикновено неща, които не им трябва... Прекалено много пари, прекалено много власт, господство над себеподобните си, над цели народи... Това никога няма край. Човешкото съществуване се върти около тези неща...
— Говориш като Бог, съзерцаващ деянията на смъртните — погледна го Ирина.
— Марс също ме обвини, че искам да бъда Бог, но това е далеч от истината — отвърна Героя. — И няма нищо общо с моята цел...
Ирина надникна в странните му, лишени от блясък очи:
— А каква е твоята цел?
— Свободата — отвърна Героя. — Просто и ясно, нали? Или поне така трябва да бъде. Но човешката природа е такава, че превръща концепцията за свобода в нещо странно и непонятно... Като рак, попаднал в рибарска мрежа... Пълзи, пълзи и все не може да се измъкне...

Ирина понечи да отговори, но я спря появата на Татяна, която безшумно се плъзна в басейна. Тя беше на пост. Героя и Лара

очаквателно я погледнаха.

— Тя трябва да си върви — рече Татяна и махна с ръка към Ирина.

— Сега? — попита Героя.

— Веднага. Важно е.

— Не искам да си отивам — каза Ирина. — Къде да ида?

Героя не ѝ обърна внимание и се извърна към Лара:

— Направи така, че да се измъкне от тук незабелязано, както и дойде...

Лара кимна и излезе от водата. Татяна стори същото. Краката им зашляпаха по плочките.

— Трябва ли да си отида? — попита Ирина.

— Трябва — отвърна Героя. — Наистина се налага, иначе Татяна не би те безпокоила.

— Няма да ходя никъде! — тръсна глава Ирина. — Отказвам да изпълнявам заповеди! Омръзна ми да ме разиграват като марионетка, да бъда кукла на конци!

— Но нали искаш свобода?

— Да.

— Аз също — кимна Героя. — И всички останали, включително Арбат — очите му се заковаха върху лицето ѝ: — Ако приемеш тази заповед, ще помогнеш на всички ни да се доберем до свободата.

— Как мога да не приема? — въздъхна Ирина. Но в душата ѝ помръднаха ледените пипала на страха.

— Браво! — усмихна се Героя.

— Но къде отивам?

— Не зная и по-добре да не зная — рече той.

Ирина се втренчи в него, в широко отворените ѝ очи се появиха сълзи.

Героя доплува до нея, взе я в прегръдката си и впи устни в нейните.

— Върни се при мен, Ирина — тихо прошепна той. — Не зная как ще живея без теб... — Сърцето ѝ блъскаше с такава сила, че тя почти не чуваше думите му. Потърси Вселената в очите му, после му проговори с онзи език без думи, на който вече бяха започнали да привикват.

Лара и Татяна безмълвно се изправиха на ръба на басейна.

— Време е — прошепна Героя.
Двете жени се наведоха и издърпаха Ирина на плочките.

— Каква е най-важната задача в живота ви? — попита Марс, обръщайки се към капитан Николев.

— Сигурността и суверенитета на Съветския съюз.

— Казвате го без колебание...

— Да.

Марс кимна с глава. Намираха се в командния пункт на Отдел „Н“. Седнал зад малко бюро, Марс преглеждаше сводката за движението на заподозрените сътрудници на „Бялата звезда“ през последните дванадесет часа. Капитан Николев работеше със сложната електронна апаратура.

— Хубаво е да бъдеш сигурен в себе си — промълви Марс.

— За съжаление това чувство намалява с течение на годините, също като физическата сила на младостта — очите му се насочиха към капитана. — На колко години сте? Тридесет и пет?

— Тридесет и две, другарю полковник.

— Ето, значи все още сте в пълната си сила — проточи малко завистливо Марс, после на лицето му изплува загадъчна усмивка. — Също като перестройката... — устата му се разкриви, сякаш беше опитал лоша на вкус храна. — А какво ви е мнението за американизацията на Русия, капитане?

— Моля?

— Недейте! — излая Марс. — Не влизайте в ролята на тъп и лоялен боец! Не на мен! Този номер сигурно минава пред командирите ви в армията, но те са само военни... Мен не можете да заблудите. Зная точно параметрите на вашата интелигентност, зная какво сте изучавали, зная за страстта ви към историята — онази, истинската, а не тази, която властта предлага за широка консумация, обвита в идеологическо було...

— Другарю полковник...

— Няма от какво да се тревожите, капитане. Няма да споделя вашата тайна с никого. Само не ми казвайте, че не усещате американизацията на родината. Днес военните трябва да се молят за всичко на специалната комисия към Конгреса на народните депутати,

дори ако става въпрос за подмяна на тоалетните в казармите. По-голям бюджет? О, не. Той трябва да бъде одобрен от финансовата комисия, която няма понятие от задълженията и отговорностите на армията, от националната сигурност!

Същата комисия отговаря и за кредитирането на частните стопани, на които плаща в чужда валута, за да конкурират колхозите!

Раменете на Марс се свиха в знак на отвращение.

— Ами КГБ? Разпъват ни на кръст за всяка отпусната копейка, едновременно с това ни унижават пред всички, принуждавайки ни не само да пуснем най-заклетите противници на властта, но и да ги направим народни представители! Те, разбира се, не пропускат възможността да ни клеймят от трибуната на Конгреса за всички възможни грехове, истински или въображаеми... Това не е перестройка! — въздъхна с огорчение той. — Това си е чиста Америка!

— Доколкото съм осведомен, перестройката е само един експеримент — предпазливо подхвърли капитан Николев.

— Експеримент, който обаче стигна твърде далеч! — отсече Марс, изчака реакцията на Николев и продължи: — Първоначалният замисъл на този експеримент беше създаването на нова, по-висша форма на държавно управление. Но той бързо се изроди в корупция. Казано на разбираем за вас исторически език, капитане, всичко това прилича на опитите на британците да преустроят своята култура върху основите на Римската империя от времето на Калигула. Нещо непонятно и чуждо за тях... Какво става с нас, капитане? Нима губим чувство за национално самоопределение — онова, което прави руснаците уникални в този свят? Нашата култура се подменя от хората, които ни управляват. ЦРУ вече няма нужда от радио „Свободна Европа“, просто защото неговите подстрекателски функции е поел лично президентът на тази страна!

— Предполагам, че всичко е въпрос на гледна точка — отвърна Николев. — Нагледен урок как интерпретацията проваля добрите намерения...

— Говорите като опитен дипломат — усмихна се Марс. — Напразно си губите времето в Гранични войски, капитане!

— Вероятно отдавна сте разбрали, че службата ми осигурява предостатъчно време за размисъл — отвърна Николев.

— Това е така — кимна Марс. — Но не мога да разбера как съхранявате страстта си към историята, след като толкова много псевдоучени се опитват да я напишат отново!

— Аз пък не мога да разбера как точно вие, Другарю полковник, проявявате интерес към ревизионизма...

— Интригувате ме, капитане — въздъхна Волков. — Вероятно защото и вие като мен разбирате колко коварен звяр е истината...

— Другарю полковник — вдигна глава Николев. — Аз не съм сигурен дори дали разбирам дефиницията на думата „истина“...

Марс се разсмя.

— У вас наистина има нещо повече от това, което е видимо на пръв поглед... — Главата му леко кимна по посока на електронния пулт: — Някакви новини?

— Нищо особено — отвърна Николев. — Колата на Ирина Пономарьова си е на мястото, паркирана на шест пресечки от вашия апартамент. Никой не се е доближавал до нея... Наблюдават я четирима от моите хора.

— Така ли? — вдигна вежди Марс. — Кой ви е разрешил това?

— Никой, другарю полковник — отвърна Николев. — Но аз си помислих, че ще бъде разумно да...

— Грешно сте си помислили! — сопнато го прекъсна Марс. — Веднага разкарайте хората си оттам! Достатъчно е само един от тях да бъде засечен! Ирина не подозира, че работя в КГБ. Но ако зърне някой ОТ вашите хора, тя никога няма да припари до колата! А бъдете убеден, че има качества да открие опашката подире си!

— Разбирам, другарю полковник.

Капитанът забързано се зае да изпълни заповедта, а Марс се замисли за Ирина. Стана му смешно, тъй като по отношение на нея винаги се беше проявявал като параноик. Често се беше питал дали по време на командировките си в Америка Ирина не е установила тайни контакти със симпатизанти на „Бялата звезда“. За тези свои пътувания тя беше преминала нормалната проверка, агентите на КГБ не я бяха държали под непрекъснат контрол, както например Наташа Маякова по време на нюйоркското турне.

Той обаче имаше причини да бъде подозрителен. Основната сред тях беше мнението ѝ за съдбата на етническите малцинства в СССР...

Нали именно това мнение беше използвал той, убеждавайки я да шпионира Валери Денисович?

Ирина оправда доверието му напълно. Макар неволно и по напълно аматьорски начин, именно тя разкри Наташа Маякова — връзката между Валери Денисович и Героя...

Проклет да е този Валери Денисович!

Юмрукът на Марс се стовари върху бюрото, капитан Николев изненадано подскочи.

— Другарю полковник?

Но вниманието на Марс вече беше насочено към сводката за „Бялата звезда“.

— Изглежда са изпратили на Запад някакъв сигнал за тревога — разтърка лицето си той. — Все още не сме разшифровали изцяло техните кодове, но знаем достатъчно, за да схванем смисъла на посланията им... — очите му се заковаха върху лицето на капитан Николев. — Как мислите, дали са толкова отчаяни, че да поискат директна помощ от Запада?

— Не зная — сви рамене младият офицер. — Но кой е луд да им изпрати такава помощ?

— Хм... — Марс отправи замислен поглед към разпечатките, сякаш бяха чаени листенца, от които ще научи бъдещето. След известно време отдели едно листче от купчината и вдигна глава: — Това е планът за полета на група американски дипломати към Москва... Надлежно депозиран в законния срок...

— Какво от това? Тук непрекъснато кацат американски дипломати...

Марс бавно му подаде листчето.

— Хвърлете едно око... Прави ли ви впечатление отправната точка на този полет?

— Токио.

— Точно така, Токио — въздъхна Марс. — Там, където нашите агенти засякоха шифрованото послание на „Бялата звезда“ с молба за помощ...

— Може би е съвпадение — сви рамене капитан Николев.

Марс мълчаливо протегна ръка, прибра листчето и го прикрепи към купчината.

— Подвижните екипи са на място, нали? — попита след известно време той.

— Тъй вярно, другарю полковник.

— Искам да бъда уведомен в момента, в който се раздвижи колата на Пономарьова. Ако спя, събудете ме. Ако се храня, издърпайте вилицата от ръката ми. Ясно ли е?

— Напълно, другарю полковник.

Построена в онзи особен, с нищо незабележителен стил, който в Съветския съюз минава за модерен, 20-етажната грамада на хотел „Русия“ заемаше цял квартал в южния край на улица „Разин“. Улицата носеше името на известен казашки атаман, вгорчил живота на руските царе. Това я правеше някак по-удобна за най-големия хотелски комплекс на територията на Москва.

Ирина влезе през централния вход и се насочи право към гишето на рецепцията, точно според инструкциите на Татяна. Там попита дали има някакви послания за госпожа Кубишева.

Имаше.

Ирина пое белия плик, прекоси фойайето и изкачи стълбите към един от няколкото ресторанта на мецанина. Не влезе в салона, а се насочи към тоалетната до входа. Заклучи се в една от кабинките и разкъса плика.

Прочете съдържанието му два пъти. Сърцето лудо блъскаше в гърдите ѝ, имаше чувството, че ударите му ще привлекат вниманието на всяка жена, решила да се отбие тук.

Запечатата съдържанието на плика в главата си, после накъса хартията на дребни парченца и ги хвърли в тоалетната чиния. Пусна водата два пъти, искаше да бъде сигурна, че нито едно късче хартия не е останало вътре. Излезе от кабинката, изми ръцете си на умивалника, но нито веднъж не погледна в огледалото с позлатена рамка пред себе си.

Напусна фойайето през един от страничните изходи. Насреща и се издигаха величествените, овални като лукчета куполи на храма „Свети Василий“. Намираще се съвсем близо до стените на Кремъл. Тази мисъл я накара да потръпне, сякаш беше излязла без коженото си палто в разгара на зимата...

Според инструкциите трябваше да се придвижва пеш или с автобус. Тя неотклонно ги спазваше, едновременно с това не се огледа нито веднъж. Опитваше се да разбере дали я следят, като хвърляше бегли погледи в стъклата на витрините, край които минаваше.

Прекачи се на няколко тролея, маршрутът на които описваше широка окръжност около центъра на Москва. В крайна сметка слезе там, откъдето беше тръгнала. Пое пеш, скоро излезе в далечния край на Червения площад. Водите на Москва река бяха мътни, в тях се отразяваха единствено черните облаци, надвиснали над града. Прекосявайки моста Москворецки, Ирина изпита странно облекчение от факта, че сянката ѝ не се отразява във водата. Това някак ѝ помагаше да се наблюдава отстрани, да съхрани илюзията, че тази опасна шпионска мисия върши не тя, а някаква друга Ирина Пономарьова — далечна и непозната...

Прекося площад Добринински и най-сетне потъна в тесните улички на Замоскворечие. В дъното на „Большая полянка“ се издигаше стройната фасада на храма „Свети Григорий“, пред него няколко автобуса на „Интурист“ изхвърляха синкав дим зад издължените си туловища.

Ирина влезе в храма и коленичи пред олтара. Молитвата ѝ беше кратка, но пламенна. Молеше се за Валери, за себе си, но най-вече за Одисей. Лъжливите разяснения на екскурзоводите пареха слуха ѝ като разяждаща киселина. Туристите покорно се тълпяха зад тях, като стадо добитък на заклание...

В душата ѝ се блъскаха страх и отчаяние. Страхуваше се за себе си, вече не беше в състояние да разсъждава трезво, да преценява действията на околните. С всяка стъпка по тази пътека се приближавам към смъртта, към границите на разума, мислеше си тя. Няма ли най-сетне да дойде краят на всичко това?

Приключи с молитвите, стана и бавно се насочи към стълбището, което водеше към криптата. Тук беше тихо, дразнещите гласове на екскурзоводите почти заглъхнаха. Осветлението беше слабо, сивкавият мрак се изпълваше с неясни сенки.

Свещеник в дълга роба докосна ръката и, тя уплашено подскочи. Човекът сложи пръст на устните си, после ѝ направи знак да го последва. Лицето му беше скрито под тежка качулка. Тя мълчаливо се подчини. Прекосиха пространството пред олтара и поеха по дълъг,

мрачен коридор, който завършване с тясна дървена портичка. Зад нея се разкриха стръмни каменни стъпала, въздухът стана значително по-хладен. Миришеше на ферментиращо вино и мухъл. Ирина стисна клепачи и кихна.

Спуснаха се по стълбите. Свещеникът махна качулката от главата си, на челото му блесна морав белег, очевидно получен при раждането му.

— Насам — кратко каза Сергей и тя мълчаливо го последва. Не ѝ се представи, а и тя не прояви любопитство.

Прекосиха множество помещения, запълващи криптата със сложна, на места объркваща плетеница. Най-сетне стигнаха до скривалището. Очите на Ирина попаднаха върху неподвижното тяло на импровизирания нар.

— Дъщеря, ми — поясни Валери Бондасенко и напусна сянката край стената. — Ти не знаеш нищо за нея, излъгах те, че нямам деца... Но за нея не знае и никой друг, тъй като... тъй като болестта ѝ можеше да бъде използвана срещу мен.

— Но защо е тук?

— КГБ научи не само за съществуването ѝ, но и за мястото, където беше лекувана...

— Наташа е проговорила — погледна го Ирина.

Валери мълчаливо кимна с глава.

— Господи, дали все още е жива?

— Не мога да ти кажа...

— О, Валери! Аз я убих! Господи, каква глупачка съм била...

— Не си била глупачка, котенце... — поклати глава той. — Просто толкова много са те лъгали, че си изгубила способността да различаваш лъжата от истината — на устните му се появи тъжна усмивка. — Недей да се самообвиняваш... Беше изправена пред могъщ противник, никой от нас не може да излезе непокътнат от подобен двубой...

— Двубоят между теб и Марс, нали?

Той пристъпи крачка напред и въздъхна:

— Да.

— Но защо беше нужно да ме лъжеш? — попита тя.

— Убеждавах се, че по този начин те предпазвам — въздъхна отново той. — Успях да се добера до досието ти, от него научих за

репресиите на КГБ срещу семейството ти... Реших да ти спестя истината за Марс, въпреки че имах намерението да те използвам срещу него... Така поведението ти щеше да е по-естествено...

Валери помълча, после поклати глава и продължи:

— Знаеш ли, котенце... Станал съм толкова изпечен лъжец, че с лекота заблуждавах дори себе си. По тази причина отказвах да разбера, че се влюбвам в теб, а едновременно с това те излагам на смъртна опасност... Това, което се случи с Наташа, рано или късно щеше да се случи и с теб... Арест, изтезания и всичко останало. Достатъчно беше да се събудят подозренията на Марс... В началото не обръщах внимание на тази опасност, единственото ми желание беше да го унищожа... — Той направи нова крачка към нея. — Но най-накрая се осъзнах и видях какво правя... На теб, а и на себе си...

— Недей! — предупреди го Ирина. — Вече не съм сигурна, че искам близостта ти. Раната, която ми нанесе, е прекалено жестока...

— Не съм искал, мила. Трябва да ми повярваш...

Ирина замълча.

— Все пак си ми простила — отбеляза след известна пауза той. — Иначе не би дошла...

— Дойдох по молба на Одисей — поясни тя. — Той каза, че задачата е важна, че чрез нейното изпълнение ще дам своя принос за свободата...

— Бил е напълно прав.

— Сега обаче Одисей е на втори план — изгледа го продължително тя.

— Как така? Нали работим за общата цел?

— Проблемът е в твоите методи — твърдо рече Ирина. — Аз решително отказвам да ги приема, тъй като твърде много си приличат с методите на Марс.

— Марс Волков подлага на систематически разпити Одисей от момента, в който се е върнал в съзнание. Марс Волков арестува Наташа Маякова и я подложи на интензивна обработка. Какво включва тя? Дори аз не мога да зная това, но положително става въпрос за побоища, глад, безсъние, електрошокове и дро...

— Стига! — изкрещя Ирина и запуши ушите си с длани.

— Опитвам се да нарисувам вярна картина, нищо повече.

— Похвално — отвърна Ирина, а раменете ѝ видимо потръпнаха.

— Благодаря — поклони се официално той.

После дойде ред на продължителното, почти враждебно мълчание. Валери го наруши малко преди да стане фатално късно.

— Как стигнахме чак до тук, котенце? — меко попита той.

— Ти ще кажеш — мрачно въздъхна тя.

— Искаш да призная, че грешката е моя? Добре. Моя е. Не биваше да те лъжа. Но откъде да зная каква си? Как бих могъл да ти се доверя?

— Не виждаш как, нали? — горчиво попита тя. — Сам се обричаш, Валери... Нима не виждаш в какво си се превърнал? Подозираш всички, не позволяваш близост на никого, защото се страхуваш от врагове...

— Грещиш, скъпа. Бях близък с Наташа Маякова, сърцето ми се къса от мъка по нея... Близък съм и с теб, защото те обичам...

— Не, Валери. Ти не познаваш смисъла на думата любов. Не те обвинявам, защото за теб работата винаги е била най-важното. Разбирам това, повярвай ми... В момента не зная какво изпитвам към теб и нямам никакво желание да обсъждаме чувствата ми. Нито сега, нито по-късно... А вероятно и никога.

— Никога е тежка дума, мила...

— По-добре да се заемем с непосредствените неща — тръсна глава Ирина.

— Това означава, че си съгласна да ни помогнеш, така ли?

— Как само светна лицето ти! — усмихна се Ирина. — В някои отношения си истинско дете... Бях забравила колко е красиво лицето ти, когато си щастлив...

Валери сграбчи китките ѝ:

— Задачата е сериозна, Ирина. Няма да крия, че е и твърде опасна. Марс иска да ми изпие кръвта, цяло подразделение на Гранични войски е ангажирано в издирването ми...

— Ако си решил да ме плашиш, трябва да призная, че го вършиш успешно — отвърна тя.

— Така ще бъдеш по-внимателна — тръсна глава той, помълча за момент, после я погледна в очите. — Трябва да проникнеш в апартамента ми и да изнесеш портативната „Тошиба“...

Ирина за малко не призна, че вече е открила добрия дух в машинката и знае всичко за „Бялата звезда“, включително името на

нейния лидер. Успя да прехапе устни навреме, тъй като си даде сметка, че той не би й позволил дори да припари до жилището му с цялата тази информация в главата си.

— Добре, измъквам компютъра — кимна тя. — А после какво? Не е много удобно да се разхождам по улиците с незаконно внесен компютър, нали?

— Разбира се — кимна Валери. — Разполагаш ли с кола?

— Да.

— Отлично — въздъхна с облекчение Валери. — Ето едно обстоятелство, което е благоприятно за нас...

— Мразите ли американците? — попита Марс.

— Познавам само един, срещнах го извън службата — отвърна капитан Николев. — Държавата не обича да демонстрира специалните си части пред чужденците... Срещнах този американец при вратите на Кремъл. Изглеждаше съвсем нормален. Изгаряше от любопитство да научи нещо повече за страната ни...

— Ето, точно в това е проблемът! — разгорещено извика Марс. — Американците нямат никаква представа за нас — нито за политиката, нито за икономиката, нито за обществения порядък. ОСОБЕНО за обществения порядък! Прекалено много са пристрастени към лукса, очите им са отправени към скъпите уникати, които предлагат модни бутици като „Блумингдейл“ или „Тифани“.

— Май и вие искате да ги погребете като Хрущов — отбеляза капитан Николев.

— Не, капитане — поклати глава Волков. — Не искам да ги погребя, а да ги изкореня!

— Задачата ви е неизпълнима...

— Наистина ли мислите така? — изгледа го Марс. — Интересна мисъл, особено когато принадлежи на добре ерудиран историк. Но историята учи, че Римската империя се е сгромолясала, същата съдба е имала и Византия... Защо тогава да не се сгромоляса и Америка?

— Рискувам това да ви прозвучи брутално, другарю полковник — погледна го в очите Николев. — Но въпреки всичко ще ви отговаря; защото комунизмът, а не демокрацията се оказа фалшива форма на управление! Марксистката теория е просто неадекватна — един тъжен,

но неоспорим факт. И ние сме принудени да охладим примката около народите на Полша, Унгария, Румъния, Чехословакия, ГДР... Да върнем свободата на своите колонии — точно както го стори Западът в началото на века...

Нямаме друг избор, другарю полковник. Отчаяното положение изисква и отчаяни мерки. Нашата икономика е в окаяно състояние, не можем да изхранваме дори собствения си народ. Корупцията и алкохолизмът рушат устоите на обществения ред, бюрокрацията парализира всичко. Трябва да гледаме истината в очите. Пътят, по който сме тръгнали, няма да ни отведе доникъде...

— Къде тогава да идем, по дяволите? — просъска Марс. — В какво трябва да се превърнем? Да отворим бутици на „Блумингдейл“ и „Тифани“ на улица „Горки“? Да облечем жените си в тесни джинси и предизвикателно разголени блузки? — лицето му почервения от възбуда. — Не, това не е разрешение, капитане. Така просто ще потънем в американската безвкусица и ще изчезнем като нация. Аз лично никога няма да се примиря с подобно развитие на нещата!

— Древните британци са изпитвали силно влечение към Рим — отбеляза. Николев. — За тях това е било най-вълшебното място на света...

— Подвижни пясъци, нищо повече! — тръсна глава Марс. — Това е истината!

— Ех, ако можехме да я проумеем — иронично подхвърли Николев, после усмивката му изведнъж се стопи, а очите му се заковаха върху монитора.

— Какво има, капитане?

— Колата на Ирина Пономарьова! — промълви възбудено Николев. — Започна да се движи!

Ирина пристигна в квартала без произшествия, направи три бавни кръга около блока на Валери. Гледаше внимателно, надяваше се да открие евентуалната засада.

— Ако изобщо си направят труда да оставят някого там, това ще бъде най-много един човек — каза й на тръгване Валери. — Защото знаят, че не бих проявил глупостта да се появя у дома...

Но, въпреки всичко, тя беше решила да бъде крайно предпазлива. Паркира на задната уличка и влезе във входа на съседния блок. От Валери знаеше, че двете сгради имат общо мазе. Десет минути по-късно вече беше в неговия блок.

Изправи се до стената край аварийната стълба и затаи дъх. Чуваше единствено ударите на собственото си сърце. Очите ѝ бяха широко разтворени, зениците — потъмнели от напрежение.

Някъде се затръшна врата и тя се шмугна зад стълбата. Въздухът тежеше от миризмата на варено зеле и застоял тютюнев дим. Изцрака ключалка, тежки стъпки прозвучаха по коридора. Асансьорът забръмча, отвори се врата. После звукът на електромотора заглъхна надолу, към изхода.

По стените играеха сенки, лъчите на следобедното слънце не достигаха дотук.

Слава богу, тук вече нямаше „горничная“. Това бяха жени портиерки, които в продължение на години висяха из фойетата на жилищните сгради и следяха кой влиза и излиза от тях. Доброволни сътрудници на КГБ. В крайна сметка поне в това отношение Москва беше претърпяла промяна...

От мястото си ясно виждаше входната врата на Валери. Беше затворена, изглеждаше съвсем нормално. Но всичко това би могло да бъде само една илюзия. Хората на Марс несъмнено са били тук и отдавна са приключили с щателния обиск.

Ирина потръпна, решителността ѝ започна да се топи. Прииска ѝ се да слезе обратно в мазето, да изскочи от задния вход на съседния блок и да се смеси с тълпата. Просто и лесно. Никой не би разбрал, че изобщо се е появявала тук...

Не, никак не е просто... Стремешът към свобода е нещо сложно и комплексно, нещо, което я беше привличало всеки миг след завръщането ѝ от Кеймбридж. Нима точно сега ще ѝ обърне гръб?

И къде би могла да иде? Обратно у дома, където ще се появи Марс Волков и ще започне да я разпитва за разговорите с Героя? А какво ще стане, когато разпитът приключи? Ще се върне към омразната работа в Министерството на образованието? Не, това не бива да става! Там би се задавила от собственото си отчаяние, би залиняла като прекършено цвете. Поела по нов път, тя беше убедена, че трябва да го извърви докрай. Иначе не би могла да намери покой.

Обратната страна на огледалото беше твърде привлекателна, запълнена с прекалено много чудеса, за да ѝ обърне гръб...

Трепереше от възбуда и страх, обонянието ѝ попиваше миризмите на сградата. Асансьорът отново забуча. Затръшна се врата, проплака бебе, военен марш екна от невидимо радио, после рязко замлъкна...

Придърпала върху раменете си последните остатъци кураж, Ирина тръгна по коридора. Спря пред вратата на Валери, пъкна ключа в ключалката и бързо бутна вратата.

Веднага разбра, че тук е било претърсвано. Апартаментчето беше тихо и спокойно както преди, но във въздуха имаше нови, непознати миризми: на мъжка пот в хола, на цигарен дим в спарения въздух на спалнята. Фасове нямаше, всичко изглеждаше както преди. Онези, които са осъществили обиска, несъмнено са били майстори в работата си.

Затаила дъх, Ирина се насочи към кухнята. Контрабандно внесеният портативен компютър си беше на мястото — в ъгъла на масата, върху дъската за рязане.

Ирина се втурна напред, затвори капака и изтръгна кабела на захранващото устройство от щекера на стената. Забързано натика всичко в специалното куфарче на тошибата и дръпна ципа.

В мига, в който хвана меката дръжка, откъм входната врата се разнесе някакъв шум. Кръвта замръзна в жилите ѝ, съдържанието на стомаха ѝ стремително тръгна нагоре, към устата.

„Не мърдай! КГБ.“

Господи, света Богородице!

Очите ѝ пробягаха наоколо. „В капан съм, пропищя парализираното ѝ от ужас съзнание. Не, ето го прозореца!“

Светкавично завъртя ръчката на стъклото, наведе се и излезе на противопожарната стълбичка. Извърна се, затвори прозореца и прилепи гръб към мръсната фасада. Под нея се простираше улица „Телеграфная“. Затвори очи и си представи, че е на колене пред олтара на свети Гавраил. В ноздрите я удари ароматът на тамян, слухът ѝ долови неразбираемите слова на дълга молитва. Ех, ако можеше да се върне обратно във времето...

Очите ѝ се разтвориха широко, ушите ѝ доловиха ясен мъжки глас:

— Има ли доказателства, че действително е била тук?

— Входната врата беше незаключена, капитане.

— Претърсете апартамента!

Ирина протегна врат и предпазливо надникна през прашния прозорец. Отначало не видя нищо, после в полезрението ѝ попадна млад мъж с приятно лице и сива униформа с червени нашивки на якичката. В съзнанието ѝ изплува неясната фигура на Валери в здрача на криптата, гласът му ечна в ушите ѝ: „Марс иска да ми изпие кръвта... Търси ме цяло подразделение от Гранични войски...“

„Как ме засякоха, запита се с недоумение Ирина. Следена ли съм била, или апартаментът е бил под наблюдение? Нима напразно бях толкова внимателна? Господи, каква съм глупачка!“

— Вече си е тръгнала, капитане.

— Защо е била тук?

Мълчание.

— Липсва ли нещо?

— Само компютърът, капитане.

— Аха, компютърът значи — поклати глава младият мъж и се обърна с гръб към прозореца. — Открийте я! Не го ли сторите, другарят Волков ще се погрижи всички ние да се озовем някъде по китайската граница!

„Не мърдай! КГБ.“

„Колко ли са, запита се Ирина, тръпнеща от ужас. Приличат на мравки, плъзнали върху одеяло за пикник. Трябва да се отърва от одеялото, преди да са ме оглозгали жива.“

Уверила се, че зад прозореца на кухнята няма никого, тя предпазливо започна да се спуска по пожарната стълба. Очакваше всеки миг някой да се разкрещи, а на тротоара да се струпат униформени. Нищо подобно не се случи.

Добра се до земята без инциденти. Тошибата тежеше в лявата ѝ ръка. „Всичко ще е наред, само веднъж да се добера до колата“, въздъхна тя.

Тръгна по улица „Телеграфная“. Имаше чувството, че всички я гледат какво носи.

Започна да вали. Вместо да се насочи направо към колата, Ирина се скри в близкия вход. Застина на място, тикнала куфарчето между краката си, невидима за редките минувачи. Оглеждаше улицата с

широко отворени очи. Решетките около луната от кошмарните ѝ сънища сякаш се разтягаха и заплашваха да я обгърнат. Кожата ѝ потръпна от арктическият студ на безкрайната зима, едри парцали сняг падаха от навъсеното небе и покриваха замръзналата тундра на Сибир. Кошмарът оживяваше и се превръщаше в неумолима действителност...

Оглеждаше лицата на минавачите, старееше се да надникне зад стъклата на преминаващите коли. Всеки можеше да бъде потенциалният враг. „Ето какво става, помисли си тя. Страхувам се от всичко и всички... Това ли е цената на свободата? Нямах ли и друг избор?“

Дъждът се превърна в порой. Усещаше близостта на хората от КГБ, даваше си сметка, че колкото по-дълго се задържа в този район, толкова по-големи стават шансовете да я заловят.

Беше толкова объркана, че нито за миг не ѝ мина през ума да пусне тошибата в близката кофа за боклук. Съзнаваше само едно — нямаше почти никакъв начин да им се изплъзне пеша. Колата беше единственият ѝ шанс за спасение. Ако успее да се добере до нея, ще може да потъне из задните улички, да прави обходни маневри, да заличи следите си...

Вдигна куфарчето, сви глава между раменете си и решително се насочи към мястото, на което беше паркирала.

Придвижват се бавно. Канализацията в тази част на града отдавна плачеше за ремонт, в резултат тротоарите и уличните платна се бяха превърнали в дълбоки езера.

Задмина няколко възрастни жени, които мъкнеха тежките си пазарски чанти. Улична продавачка с вестник на главата отчаяно подскачаше от крак на крак, дъждът плющеше върху малката ѝ сергия, запълнена с ряпа и изсушени коренчета.

В един момент Ирина изпита чувството, че преследвачите са по петите ѝ. Шмугна се във входа на стара и ниска постройка, обувките ѝ затракаха по износените плочки на занемарения вестибюл. Посмя да извърне глава едва когато се озова край черния вход в задната част на сградата. Зад нея нямаше никой. Изпита огромно облекчение, очите ѝ се насълзиха.

„Хич ме няма по тая част, помисли си мрачно тя. Едва ли ще мога да се изплъзна.“ После изведнъж осъзна факта, че все още е на

свобода, при това преследвана не от кого да е, а от самото КГБ. „Може пък да не съм чак толкова некадърна“, набра кураж тя и решително блъсна дървената врата.

Озова се на мръсна и тясна задна уличка. Някой беше забравил да прибере прането си, ленените чаршафи тежко плющяха най главата ѝ, подгизнали от дъжда. Спря на място, за миг изгубила чувство за ориентация. После в дъното на уличката зърна задната стена на „Архангел Гавраил“ и решително се насочи натам.

Почти тичаше, тошибата в ръцете ѝ натежаваше с всеки изминал миг. Предпочиташе да не мисли за нея, искаше ѝ се час по-скоро да скочи в колата и да се измъкне от мрежата на КГБ.

Уличката свърши. Ирина се спря на ъгъла и това я спаси. Черен зил изскочи иззад ъгъла и тръгна в нейна посока. Движеше се далеч по-бавно от нормалното, очевидно хората вътре оглеждаха входовете.

Тя отскочи назад и се прилепи до стената. До слуха ѝ долетя тихото мъркане на мощния мотор. Изведнъж ѝ се прииска да е отново на дванадесет, да се снижи и изчезне в сенките.

Черното торпедо на лимузината бавно се появи на пресечката, измина метър-два и спря. Притисната до стената, Ирина беше сигурна, че онези в колата ще чуят ударите на сърцето ѝ. Стъклата бяха покрити с тъмно фолио, вътрешността на купето тънеше в мрак. „Какво става, запита се със свито сърце тя. Нима ме забелязаха и сега си играят на котка с мишка?“

После зилът бавно потегли. От гърдите на Ирина падна тежка канара, дишането ѝ се възобнови. Очите ѝ проследиха колата до далечната пресечка, където тя плавно зави и изчезна.

Изскочи на улицата и хукна в обратна посока. Много ѝ се искаше да се отбие в църквата, да се отпусне на колене и да прошепне една гореща молитва за безопасността на Валери и Героя, на самата себе си... Но нямаше време. Въпреки това, когато изскочи на улицата, където беше паркирала колата си, тя направи опит да влезе в контакт с Бога...

Закова се на място, потръпваща от напрежение. Улицата беше пуста, колата беше на мястото си. Изведнъж изпита чувството, че тази купчина ламарина съвсем не е убежището, на което се беше надявала. Спомни си, че я беше получила от Марс. Ами ако са я проследили, или — не дай боже, вътре е монтирана електронна апаратура?

Огледа се, сърцето блъскаше като чук в гърдите ѝ. Какво да прави? Трябва да занесе компютъра на Валери, но не би могла да се придвижи с трамвай, нито пеша. Агентите на КГБ положително ще я засекат. От друга страна обаче, в случай че колата се окаже оборудвана с устройство за засичане, тя ще заведе ченгетата направо при Валери...

Времето неумолимо течеше. По гърба ѝ се плъзна студена струйка пот, очите ѝ не изпускаха колата. Стори ѝ се, че от нея се излъчва топло подканяне, единственият фар в мрака на нощта... Усети, че вече е започнала да разсъждава като беглец, от тази мисъл ѝ стана още по-страшно...

Зад гърба ѝ се разнесе тихото съскане на автомобилни гуми, тя си помисли за черния зил и уплашено отскочи към близката ограда. „Е, добре, реши тя. Ще използвам колата, но ще я зарежа далеч преди катедралата. Веднъж да стигна оттатък Кремъл, всичко ще е наред. Последните няколко пресечки ще измина пеша, така ще проверя дали ме следят.“

Хукна към колата, в бързината изпусна ключовете. Наведе се да ги вземе, отвори и с облекчение се отпусна на седалката. Хвърли тошибата на мястото вдясно и побърза да натисне бутона за заключване.

Стартерът изръмжа, моторът запали веднага. От гърдите ѝ излетя въздишка. Предното стъкло беше замъглено и тя го изтри с ръкава си. От къде толкова кондензация, след като току-що влизам в колата, учуди се Ирина. Подобна пара се появява само от дишането...

В същия момент усети леко помръдване зад гърба си. Тежка ръка се стовари върху рамото ѝ, от устата ѝ излетя уплашен вик.

— Стреснах ли те, Ирина? Колко безразсъдно от моя страна...

В огледалцето за обратно виждане бавно изплува познатото лице на кинозвезда, за момент тя беше сигурна, че умира. После сърцето ѝ възобнови ритъма си, гърдите ѝ бяха пронизани от остра болка.

— Марс!

Името му излетя от устата ѝ тихо, като неволна въздишка...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Москва, Звездното градче

Тори сънуваше Кои, ярката кръв върху снежнобялата дреха, блестящите на слънцето вътрешности, от които се издигаше пара като от жертвеник на ацтеките... Трепереше в благоговение пред твърдия и безкомпромисен воински дух, смаяно се питаше защо само японците — единствени сред древните народи на света, пречистват душата си чрез проливането на кръв... Точно тогава я събуди Ръсел. Тя замаяно тръсна глава и неволно се запита чия кръв беше сънувала — на Кои или на Христос?

— Току-що кацнахме в Новосибирск — съобщи ѝ Ръсел. — Ще заредим с гориво и продължаваме. Изминали сме половината път до Москва.

Намираха се на гражданско летище с предварително обявен план на полета, но въпреки това в самолета се появиха униформен представител на близката военновъздушна база и някакъв цивилен с подозрително лице, върху което отдалеч личеше печатът на КГБ. Кожата на цивилния беше надупчена от дребна шарка, а зле скроеният костюм правеше смешни гънки подмишниците и на чатала. Потиснала поредната си прозявка, Тори неволно се запита дали след осем часа в стаята за разпити този тип ще говори прегракнало, с писклив фалцет.

Двамата забиха очи във фалшивите дипломатически паспорти, които Тори и Ръсел получиха от токийския офис на „Алеята“. Същото вече бяха сторили съветските „съветници“ на летището в Улан Батор — първата им спирка за дозареждане с гориво. Документите бяха напечатани предварително, в съответната служба на Държавния департамент, за пускането им в циркулация трябваше само да се добавят имената и снимките, скрепени със съответните печати.

Двамата съветски представители разиграха цяло шоу. Преписаха, дословно съдържанието на паспортите, шепнеха си, хвърлиха тежки погледи към Ръсел. Но очите им непрестанно се местеха към краката на Тори. Накрая, очевидно притеснени от любопитството си, те им върнаха паспортите и пристъпиха към проверка на екипажа. Напуснаха

самолета четиридесет минути по-късно, хвърляйки заканителни погледи към Ръсел и доста по-нежни към краката на Тори.

— Гадни копелета — даде мнението си тя.

— И ти ще приличаш на тях, ако в задника ти цял ден е забито дулото на калашник — усмихна се Ръсел. Изчака вратичката да се затвори, после загрижено поклати глава. — Все още се тревожа от начина, по който Бърнард се е забъркал в тази каша... Ако действително няма пръст в контрабандата на Хитасура, за разлика от теб аз не съм много убеден, че е чист в това отношение, възниква логичният въпрос от къде, по дяволите, си е осигурил средствата за закупуване на ядрените оръжия? Бас държа, че онези тримата от комбината не му ги дават даром, същевременно съм сто процента сигурен, че той не използва парите на „Алеята“... Колкото и да е умен, няма начин да отмъкне чак такива суми от бюджета, без това да ми направи впечатление...

— Уместен въпрос — съгласи се Тори. — Не съм се замисляла върху него, но веднага мога да кажа, че парите не идват нито от Кои, нито от Хитасура... Бърнард не е бил в течение на финансовите машинации на Хитасура, двамата с теб го познаваме достатъчно добре, за да сме сигурни и в обратното...

Ръсел я погледна, на лицето му се изписа замислено изражение.

— Знаеш ли, аз едва ли някога ще разбера какво се случи между теб и Кои... Каква връзка би могла да съществува между вас? Честно казано, тръпки ме побиват, като си представя, че имате общи неща...

— О, Ръс! В характера на Кои имаше черти, за които дори не подозираш.

— Кои беше хладнокръвен убиец.

— Аз също.

— Тя е изпитвала наслада да изтезва Деке.

— Тук вече грешиш. Изтезавайки Деке, тя е изтезавала себе си. Мразела, е това, което върши, но се е чувствала прокълната... За нея омразата на околните е била нещо съвсем в реда на нещата. Такъв човек не бива да бъде мразен, той има нужда от състрадание...

— Но някой трябваше да я спре, в противен случай и други щяха да последват съдбата на Деке...

— Аз я спях, Ръс — очите й настойчиво се забиха в неговите. — И се почувствах добре, тъй като успях да го сторя, без да прибягвам до

насилие...

— Това е ясно, но...

— Виж какво, Ръс... В душата на Кои властваха демоните. Може би не точно тези, които властват в душата на Бърнард, но достатъчно близки до тях... Нима мислиш, че Бърнард е по-малко вманиачен от Кои? Единствената разлика е, че Бърнард успява да живее със своите демони, докато Кои предпочете смъртта.

— Но ти не допускаше ли, че с течение на времето тя щеше да се превърне във втора Фукуда?

— А в какво ще се превърне с течение на времето Бърнард Годуин? Можеш ли да дадеш точен отговор на този въпрос? Не? Е, добре, аз ще ти помогна... Бърнард е не по-малко хладнокръвен убиец от Кои!

— Но мотивите му са толкова алтруистични, че...

— Мислиш като чиновник! — прекъсна го Тори. — Като директор на „Алеята“. Тук мотивите нямат никакво значение, тук на преден план излизат моралните качества. Кои поне имаше доблестта да се изправи с лице към това, в което се беше превърнала...

— И сложи край на живота си — поклати Глава Ръсел. — Не разбирам морала на човек, който предпочита смъртта пред живота...

— Тук предпочитанията нямат нищо общо — отвърна Тори и очите ѝ гневно проблеснаха. — Смъртта беше единственото изкупление на греховете ѝ. Прибягвайки до ритуала на „сепуку“, Кои пречисти душата си. Слагайки я на една плоскост с Бърнард, аз без съмнение ще призная, че е постъпила правилно...

Ръсел стана на крака и промърмори:

— Тези приказки за смъртта ми докарват клаустрофобия!

Обърна се и тръгна към кабината на пилотите.

Тори извърна глава към илюминатора, но очите ѝ не виждаха нищо.

— Господи! — отчаяно въздъхна тя. — Как може да е толкова тъп и едновременно с това толкова проникателен?

Поклати глава, стана от мястото си и го последва. Отчаяно ѝ се искаше да му внуши малко разбиране, да му помогне във възприемането на една концепция, която не се базира на математическата логика или лаконичните изразни средства...

— Ръсел...

Гледаха се втренчено в продължение на няколко безкрайно дълги секунди, после той сграбчи блузката ѝ и я притисна в стената на тесния коридор.

— Този път нищо няма да те спаси! — дрезгаво прошепнаха устните му, миг преди да се впият в нейните.

— Аз и не искам да ме спасяват — простена в устата му тя.

Езиците им се преплетоха. Гърбът ѝ се изви, гърдите ѝ се притиснаха в неговите. Зави ѝ се свят, краката ѝ омекнаха, горната част на тялото ѝ беше напълно скована. Бедрата ѝ пламнаха, започна да диша на пресекулки.

Ръсел разкъса блузката ѝ, дланите му легнаха върху голите ѝ гърди. Пръстите му докоснаха зърната, от устата ѝ излетя дрезгав стон.

Тя не беше в състояние да чака нито секунда повече. Ръцете ѝ трескаво разкопчаха колана му и дръпнаха ципа. Панталонът му се свлече, членът му бързо наедря в дланта ѝ. Същевременно другата ѝ ръка разкъса бельото и нетърпеливо го насочи навътре, в пламналата си женственост...

Извикаха едновременно, Ръсел я притисна в металната стена и проникна в нея докрай, с могъщи тласъци на торса. Не им пукаше, че вдигат шум, не ги интересуваше дали някой ще ги завари в тази поза, или не... Бяха погълнати от сливането на горещата си плът, от огъня, който изпепеляваше душите им.

Тори имаше чувството, че ще умре от възбуда. Пръстите ѝ се вкопчиха в черната му коса, от устата ѝ излитаха дрезгави, нечленоразделни звуци.

Устните му бяха на шията ѝ, после се плъзнаха по ушите и надолу към скулата. Твърдите топки на гърдите ѝ чезнеха под конвулсивно свиващите се пръсти на ръцете му, тласъците на таза му бяха влудяващо чувствени. Тори почти припадна от удоволствие...

Затвори очи, тя притискаше лице до грапавите му бузи, електрически светкавици караха слабините и да потръпват.

Усети как дълбоко в тялото му се трупа напрежение. Но то нямаше нищо общо с напрежението на конфликта и смъртната опасност. Беше нежно, изпълнено с трепетно очакване, невъобразимо приятно стягане на кости и мускулна тъкан, предвестник на гръмотевичното освобождаване.

В гърлото му заклокочи стенание. Диво, неудържимо, бликащо направо от сърцето. Тя го усети дълбоко, дълбоко в себе си, дишането ѝ сякаш спря. После той изригна, тялото му се разтърси в конвулсии. Това възпламени и нея, очите ѝ се разтвориха широко, тялото ѝ се усука около неговото в могъщ спазъм...

После, прекалено бързо, той започна да се отделя от нея.

— О, не! — простена тя. — Моля те, още не...

Но той не я чу. Отпусна се на колене, устата му намери влажната ѝ женственост, езикът му потъна дълбоко, дълбоко навътре... Изгубила самообладание, тя нададе дрезгав вик.

Бедрата ѝ полудяха, ръцете ѝ притискаха главата му, горната част на тялото ѝ се приведе над него. Краката ѝ неудържимо трепереха, насладата изпълни душата ѝ с горещи талази...

— О, Господи!

В следващия миг изгуби равновесие и се строполи на пода. Ръцете ѝ напипаха члена му, дланите и нежно го погалиха.

— Искам те отново твърд! — прошепна на пресекулки тя. — Сега, веднага!

— Нима забрави, че само единият от нас е извънземен? — засмя се Ръсел. — Дай ми две минути за възстановяване...

Ръцете ѝ продължаваха ритмичните си движения и скоро се оказа, че са му необходими далеч по-малко от две минути.

Когато най-сетне се изтощиха до край, Тори бавно отпусна глава на гърдите му. Чуваше ударите на сърцето му, беше ѝ приятно да установи, че то работи със свой собствен ритъм — силен и равен, като мощен мотор. Имаше чувството, че слуша тайнствена музика, позволяваща ѝ да надникне чак до дъното на душата му. Вече знаеше какво харесва и какво не; какво го прави весел и тъжен; какво го успокоява и какво го плаши... Даваше си сметка, че това е илюзия, че хората едва ли разкриват душите си по този начин, но въпреки това ѝ беше приятно...

После се върнаха на местата си в салона.

— Почти стигнахме в Москва, а мислим единствено за секс — подхвърли шеговито тя.

— Инстинкт за оцеляване — отвърна Ръсел. — Знаем къде отиваме, знаем какво ни чака... Но въпреки това отиваме. Тласка ни

непонятна сила, вероятно онази, която иска да ни напомни, че все още сме живи...

— Така ли възприемаш любенето? Като първичен инстинкт?

— Май пак не се изразих както трябва — поклати глава той.

— Напротив, изразът ти беше точен! — отсече Тори и се отдръпна от него.

— Успокой се — рече Ръсел.

— Не ми казвай какво да правя! — отблъсна ръцете му тя.

— За бога, и през ум не ми минава подобно нещо!

— Как очакваш да реагирам, когато току-що сме се любили по един прекрасен начин, а след това чувам подобни думи? Нима за теб този контакт не е нищо повече от някакъв антропологичен танц на съвкуплението?

— Разбира се, че е нещо повече! — извика Ръсел. — Нима не ти казах, че те обичам? А в отговор не получих нито думичка!

Настъпи тишина, очите им гневно блестяха.

— Понякога ми се иска изобщо да нямам чувства към теб — тихо промълви Ръсел. — Ние сме безкрайно различни, ти продължаваш да си пълна загадка за мен... На моменти дори ме плашиш... Напомням си на какво си способна и просто не зная защо си позволявам да се влюбвам в теб...

— Неизвестността винаги е част от вълнението на любовта — меко отвърна Тори. — Нима не е вълнуващо заедно да търсим отговорите?

— Обичаш ли ме, Тори?

— О, Ръс! — въздъхна тя и впи устни в неговите. После се отдръпна, устните ѝ едва чуто се раздвижиха: — Аз също се страхувам...

— От какво?

— От това, че си губя ума по теб.

— Аз не съм баща ти!

— Какво искаш да кажеш? — втренчено го погледна тя.

— Нали това ти е проблемът? — попита той. — Цял живот си искала да бъдеш като него, а след като не си успяла, започваш да търсиш помощта на Бърнард Годуин...

— Как можеш да говориш така?

— Зная, че звучи ужасно, но това е истината поклати глава Ръсел. — И Бърнард не пропусна да я забележи... Тори, „Дивото дете“ на Токио... Нима мислиш, че случайно се е натъкнал на теб, че не те е проучвал в течение на месеци? Проникнал е докрай в специфичната ти психика и именно по този начин те е привлякъл към себе си, напълно сигурен в твоята лоялност... Това е специалитетът на Бърнард, Тори...

Тя се замисли, очите ѝ механично следяха дъждовните капки по стъклото на илюминатора. Имаше чувството, че хоризонталните струи ѝ разкриват някакъв нов и странен свят.

— Аз все още съм „Дивото дете“, Ръс — промълви най-сетне тя. — И все още не искам да обръщам гръб на това дете...

— Трудно е, зная — промълви той и погали косата ѝ. — Но рано или късно ще трябва да му обърнеш гръб...

— Затова ли все не успявам да се оттегля? — потръпна тя и затвори очи.

— Отчасти. Страхът, че трябва да разчиташ само на това, което си, също играе своята роля...

— Не, това не е истина! — проплака тя, разтвори широко очи и прошепна: — Обичам те, Ръс!

Утихнаха за известно време, вкопчени в здрава прегръдка. Първ се размърда Ръсел.

— Знаеш ли — промълви той. — Според изискванията на устава ние би трябвало моментално да обърнем и да се върнем на някое безопасно летище. Любовта и оперативната работа са смъртоносни съдружници...

— Късно е — поклати глава Тори.

— Така ли?

— Господи! — въздъхна тя. — Винаги сериозен, винаги делови, винаги работата преди всичко! Ето това си ти, Ръс!

— Невинаги — промълви той и я стисна в прегръдките си.

— А от тук нататък вероятно и никога вече...

Боингът продължаваше своя стремителен полет към Москва.

Капитан Николев се намираше в помещенията на Отдел „Н“, затрупан с бумагите по случая Бондасенко — Пономарьова. Така го завари съобщението за пристигналите от Токио американски

дипломати, задържани на летище Шереметиево поради бюрократични неуредици.

Веднага забрави за писмената работа, в главата му изплуваха думите на Марс Волков, който беше твърдо убеден, че тази „дипломатическа мисия“ е свързана по-скоро с „Бялата звезда“, отколкото с международните отношения.

Позвъни в гаража, грабна фуражката си от закачалката и затича надолу по стълбите.

Навън валеше като из ведро, черният зил бързо потъна в безнадеждните улични задръствания. Николев заповяда на шофьора да кара по платното за правителствени автомобили в средата на булеварда — иначе нямаше начин да стигне до Шереметиево преди представителите на американското посолство, които без съмнение бързо щяха да уредят освобождаването на „дипломатите“.

Но стана така, че въпреки крайния цинизъм на полицейското предубеждение, той се оказа напълно неподготвен за двамата американци, затънали безнадеждно сред блатото на съветската бюрократична неефективност. Не беше впечатлен толкова от едрия и безспорно привлекателен мъж с остър език (доста далеч от езика на професионалния дипломат), колкото от смайващо красивата блондинка с безупречна фигура и такива очи, че Николев моментално предпочете да гледа някъде встрани.

Нейният език беше дори по-остър от този на придружителя ѝ, ако това изобщо беше възможно. Беше облечена в къса пола и блузка без ръкави, капитан Николев гледаше като омагьосан безупречно очертаните ѝ мускули. Но те бяха нищо в сравнение с краката ѝ. Капитанът не беше виждал такива крака никога през тридесет и две годишния си живот. Умът му напрегнато работеше, прехвърляйки всички възможности. Коя е тази изключителна жена?

Американците бяха заобиколени от тълпа тъпи чиновници с подозрителни физиономии. Капитан Николев успя да се отърси от смайването и започна да си пробива път сред тях с онази особена самоувереност и сърдечен апломб, които са присъщи на членовете на елитен клуб, достъпен единствено за богоизбрани.

Хвърли съвсем бегъл поглед на дипломатическите паспорти и официалната нота. Беше убеден, че са фалшиви, въпреки липсата на видими доказателства за това. Знаеше, че заключението му ще бъде

потвърдено и от лабораторията на КГБ, но не виждаше смисъл от подобни проверки. В тази лаборатория можеха да изготвят не по-лоши документи от техните, да не говорим за документите на разни британци, французи, японци и какви ли още не... Какъв тогава е смисълът на проверките? В тези неща човек трябва да се ръководи единствено от инстинкта си, а не от веществените доказателства. Капитан Николев знаеше това от опит. Безспорно веществените доказателства не трябва да се пренебрегват, но професионалистите рядко ти ги предоставят, ето защо не бива да си губиш времето с тях...

— Господин Слейд, госпожице Нън — леко се поклони той и се представи. — Някой от вас говори ли руски?

— Аз мога да се оправям — отвърна Тори. — Макар че отдавна не съм практикувала...

Капитан Николев се усмихна и склони глава:

— Акцентът ви е съвсем приличен, госпожице Нън. Остава да видим как сте със запаса от думи.

— Ще видим.

„Точно така, помисли Николев. Ще видим.“ Затвори паспортите и им ги подаде:

— Всичко е наред.

— Така ли? — учуди се Тори. — Защо тогава ни задържат тук повече от час?

Николев сви рамене:

— Навсякъде по света бюрокрацията е една и съща, нали? — на лицето му се появи лека усмивка. — Някой може би се е разтревожил, че сте прелетели над военната база в Новосибирск...

— От плана на полета ясно личи, че сме я заобиколили достатъчно далеч — отвърна Тори.

— Разбира се — кимна Николев. — Извън Москва мерките за сигурност са доста добри, но все пак... — на лицето му отново изплува усмивка. — Надявам се, че няма да имате нищо против, ако хората ми извършат една бегла проверка на вашия самолет...

— Страхувам се, че това е невъзможно — поклати глава Тори. — Ние се ползваме от дипломатически статут, а самолетът ни е собственост на правителството на Съединените щати. Следователно и ние, и машината, притежаваме дипломатически имунитет...

— Обещавам, че нищо от личните ви притежания няма да бъде обект на проверка. Но част от моите началници изпитват основателна тревога, че на самолета може би има монтирани специални камери или друга снимачна техника...

— Уверявам ви, че на борда няма такава техника — отсече Тори.

— Не се съмнявам в думите ви, госпожице Нън, но някои политически правила налагат...

— Или ще оставите самолета на мира, или рискувате да предизвикате дипломатически скандал, господин капитан! — изгледа го предизвикателно Тори. — Уверявам ви, че нашето правителство е особено чувствително по отношение на дипломатическия имунитет.

Капитан Николев се поколеба точно колкото трябва, после на лицето му изгря широка усмивка:

— Права сте, разбира се. Просто не бях помислил за евентуалните усложнения... — махна с ръка по посока на изхода: — Последвайте ме, моля. Ще ви откарам до улица „Чайковски“ като малка компенсация за неудобството, което ви е било причинено...

Тори забеляза очаквателния блясък в очите му и веднага разбра, че е подложена на прикрито изпитание. Вече имаше неприятното чувство, че този капитан от Граничните войски на КГБ нито за миг не повярва в дипломатическото им прикритие. Но как е възможно това?

За момент изпита още по-неприятното чувство, че той е очаквал тяхното приземяване. Не, невъзможно... Местните власти бяха получили плана за полета им и нищо повече. Това едва ли е достатъчно, за да се алармира КГБ. Споменаването на базата в Новосибирск беше пълна глупост и тя нито за момент не позволи да бъде подведена. Ако параноичните руснаци действително изпитваха тревога от полет на чужд самолет в близост с базата, те изобщо нямаше да приемат плана им. Какво ли става зад фасадата, запита се неспокойно Тори.

Тръгнаха да прекосяват терминала.

— Какво става, по дяволите? — попита на английски Ръсел.

Тори му отвърна с идиотска усмивка:

— Господин капитанът от КГБ беше любезен да ни предложи превоз до града.

— Много мило от негова страна — моментално поде играта Ръсел. От изражението на Тори разбра, че трябва да внимава. Всеки

наоколо би могъл да разбира английски.

— И аз така мисля.

Шофьорът отвори задната врата и всички се настаниха в лимузината. Николев го беше предупредил да не се ползва от правителствената лента, която би ги отвела прекалено бързо до улица „Чайковски“.

— Предлагам да минем по заобиколен път, така ще получите възможност да се запознаете с града — подхвърли Николев.

— Много любезно от ваша страна — отвърна Тори, след като старателно преведе предложението му на Ръсел. — И двамата сме за пръв път в Москва...

— Първа дипломатическа мисия! — ентусиазира се Николев. — Е, тогава ще направя така, че наистина да запомните пристигането си в Москва!

„Защо постоянно усещам двусмислие, запита се Тори. Нима е възможно то да присъства във всяка дума на този руски капитан?“

Николев ги преведе покрай Ленинските хълмове и сградата на Държавния университет. Едва вчера двамата с Марс Волков бяха тук, потънали в обсъждане на важни проблеми. Поеха покрай Москва река, колата безшумно се плъзгаше край буйната зеленина на парка „Горки“, от който се излъчваше прохлада.

Показал глава през прозорчето капитан Николев почти усещаше вкуса на сладоледа, който ближеха децата около количката на продавача.

— Имате късмет — извърна се към Тори той. — Лятото е най-хубавият сезон в Москва...

— За съжаление тук късметът няма нищо общо — отвърна Тори. — Пристигнахме по нареждане на Държавния департамент...

— Разбирам — кимна Николев и вдигна прозорчето. Беше му странно да води словесен дуел с тази жена. Далеч по-лесно би било да контактува с мъжа, Ръсел Слейд. Но той очевидно не говореше руски и Николев трябваше да се задоволи с жената. — Тази обиколка ми отвори апетит — промърмори той. — Вероятно и вие сте гладни след дванадесетчасовия полет. Позволете ми да ви поканя на обяд.

— Много сте любезен — отвърна Тори. — Но няма да имаме време, скоро трябва да бъдем на първата от назначените тук срещи...

— Сигурен съм, че сте се объркали от часовата разлика — възнагради я с най-широката си усмивка Николев. — Първата си среща вече пропуснахте още на летището... Смяя да твърдя, че ако не бях се намесил, все още щяхте да сте там... Както и да е... Време е за обяд, а аз зная най-добрите ресторанти в Москва...

На практика Тори и Ръсел умираха от глад. Но когато колата свърна по улица „Краснокурсантская“, и двамата разбраха, че са обект на не особено сполучлива шега. Тори беше чувала за Лефортово — полицейския затвор, дори беше разглеждала снимки на мрачната сграда. Ръсел също беше в течение.

— Какво означава това, по дяволите? — приведе се напрегнато той.

Капитан Николев се разсмя.

— Да не би да мислите, че ви карам *там*? — попита той и поклати глава. — Не, тази част на Лефортово е предназначена единствено за шпиони и престъпници... — Черният зил безшумно се долепи до тротоара. — Но вие ще бъдете мои гости в *ресторанта* на Лефортово!

— Очарователно! — промърмори Тори и стъпи на мокрия от дъжда тротоар.

— Не съвсем — отвърна Николев, който очевидно не долови саркастичната ѝ интонация. — Признавам, че това място не е от най-приятните, но в замяна на това храната е добра, а обслужването — нещо много важно за Москва, наистина безупречно. Освен това не е скъпо — отвори вратата и им направи път да влязат. — Ние, с тези военни заплати, вечно броим копейките... Предполагам, че това важи и за вас с господин Слейд...

— Какво, ви кара да мислите така? — изгледа го продължително Тори.

Капитан Николев свали фуражката си, тикна я подмишница и размени няколко думи с управителя, който ги посрещна до вратата. Насочиха ги към най-добрата маса, разположена в ъгъла.

Седнаха, очите на Николев замислено се спряха върху лицето на Тори.

— Доколкото съм информиран, държавните служители са нископлатени навсякъде по света — отговори на въпроса ѝ той. — Нима не е така?

Тори не си направи труда да влиза в подобна дискусия. Вместо това тръсна глава и директно попита:

— Ще ни обясните ли защо ни доведохте именно тук? Без съмнение знаете, че самото име на този ресторант ще ни се стори отблъскващо...

— Да, така е — призна Николев, поръча водка за тримата на приближилия се келнер, после продължи: — Но ние трябва да обсъдим някои важни въпроси, а в Москва човек просто е длъжен да подбира мястото на преговорите с изключително внимание...

— Преговори?

— Какво казва? — попита Ръсел, разтревожен от изражението на лицето ѝ. Изчака превода, после лицето му почервения. — Какво, по дяволите, иска тоя гонзо?

— Тоя гонзо иска да ви направи едно предложение — отвърна на почти безупречен английски Николев.

Над масата се възцари тежко мълчание. Ако можеше да убива, погледът на Тори положително би отрязал главата на Ръсел.

Николев прочисти гърлото си, смущението му изглеждаше не помалко от тяхното. Донесоха водката ѝ това, поне временно, ги избави от неудобството. Той вдигна чашата си и попита:

— За какво ще прием?

— За закриването на затвора Лефортово — отвърна Тори.

— И официално разследване на извращенията там — добави капитан Николев.

Отпиха по глътка, Тори изпита неясно неудовлетворение, сякаш беше направила компромис с нещо нечисто... в крайна сметка човекът насреща ѝ беше офицер от Граничните войски на КГБ — един от тях... Каква игра е замислил? Успокои дишането си и пусна в действие своето „ва“. Искаше да прозре стратегията на руснака, чувстваше се неудобно в неведение...

Двамата с Ръсел още не бяха стъпили в опасната зона и вече се оказаха в плен на врага... Но дали врагът действително е капитан Николев?

„Ето я главната опасност на занаята, помисли си тя. Най-важното във всяка шпионска мисия е да идентифицираш евентуалните си врагове и съюзници...“

Именно този стремеж поддържа жива най-древната професия в историята на човечеството, въпреки електронната техника и компютризацията.

И я прави решаваща в много отношения, тъй като изпадаш в беда именно когато си предаден от онзи, когото си считал за съюзник... Това важи както за отделния индивид, така и за цели институции и държави...

Не усети нищо особено да се излъчва от този човек. Нито враждебност, нито приятелски чувства. От него лъхаше само дълбоко скрито напрежение. Доста по-различно от напрежението, което тя и Ръсел изпитваха по време на акция — някак по-силно, по-мрачно и по-прикрито, разделено на многобройни пластове. „Интересно защо е под влиянието на толкова силен стрес, запита се тя. От какво се страхува?“

— Ще направя опит да ви обясня — наруши мислите ѝ капитан Николев. — Огледайте се, ще видите предимно военни. Повечето работят отсреща... Познавам доста от тях, макар и неособено добре. Не сме си гостували, децата ни не играят заедно... Но те също ме познават и благодарение на този факт това място е най-сигурното на света за мен... Мога да доведа тук когото пожелае и това няма да направи впечатление. Всички ще бъдат убедени, че става въпрос за мои приятели или гости — изви глава и попита: — Сега разбирате ли?

— Започвам — кимна Тори. — Но няма да е зле да обясните това малко по-подробно на господин Слейд. Той включва по-бавно от мен...

— Наистина ли? — попита Николев и хвърли любопитен поглед към Ръсел. — Опасявам се, че познанията ми по английски ще се окажат недостатъчни...

— Акцентът ви не е лош — насърчи го Тори. — А господин Слейд ще установи как сте с речниковия запас...

Николев се засмя.

— Обичам духовитостта — призна той. — Особено у жените. Много е удобна, не мислите ли?

— Искате да кажете успокояваща — поправи го Тори^[1]. — Зависи от духовитостта.

— Ако получа възможност да ви опозная по-добре, сигурно ще си направя цял каталог с вашите духовитости — доволно се усмихна Николев. — Много се надявам това да стане...

Търпеливо изчака размяната на погледи между Тори и Ръсел, после внимателно подхвърли:

— Зная, зная... Пак се питате: „Какво, по дяволите, иска тоя гонзо?“... Между другото, какво означава „гонзо“?

— Нещо като клоун — хладно отвърна Ръсел.

— Ясно — понамръщи се Николев. После поднесоха първото ястие и лицето му отново се разведри. — Тук се работи с фиксирано меню. Надявам се, че това няма да ви направи лошо впечатление...

— Започваме да свикваме — сви рамене Тори.

По време на храненето почти не разговаряха. Когато прибраха чиниите и от последното ястие, Николев вдигна глава и попита:

— Много зле ли беше?

— Е, не е като в „Лютек“ — въздъхна Ръсел и сипа захар в чашата силен чай, която му поднесоха.

— Вероятно имате предвид един известен ресторант в Париж...

— Познахте.

Капитан Николев доволно кимна с глава.

— Във всеки случай всички се чувстваме по-добре, нали?

— Може би само някои от нас — не се сдържа Ръсел.

— Господин Слейд иска да каже, че продължаваме да сме озадачени — побърза да поеме инициативата Тори. — Вие очевидно искате нещо от нас, но ние нямаме представа какво е то...

— Така е по-добре — отвърна Николев. — На този етап е достатъчно... Поне се уверихме, че можем да разговаряме, нали?

— Зависи за какво — поклати глава Ръсел.

Капитан Николев го изгледа така, сякаш се питаше дали има смисъл да преминава на теми от по-важно значение.

— Въпрос на доверие, нали? — попита той и избърса челото си с книжна салфетка. — Нямам представа дали мога да ви се доверя...

Ръсел беше толкова изненадан, че почти се задави с първата глътка чай. Закашля се, очите му се напълниха със сълзи. А Тори просто седеше и гледаше този руснак с чувството, че превърта пред очите й.

— Нещо странно ли казах?

— И още как — поклати глава Тори.

— Хей, капитане! — възвърна дар слово Ръсел. — Ти си най-проклетото руско копеле, което съм виждал!

— Така ли? Трябва да се гордея с това...

— Споменахте някакво предложение — пресече зараждащия се дуел Тори.

— Значи имам уверението ви, че ще ме изслушате?

— Аз съм по-голям параноик от нея! — отсече Ръсел. — Да чуем предложението!

— Предлагам обмен на информация...

— Ти си пръв, Иване!

— Ръсел! — предупредително се обади Тори.

— Какво „Ръсел“? — избухна партньорът ѝ. — Нима забрави къде сме? В страна, в която сме виновни, докато се докаже, че сме виновни! От този миг нататък всичко, което кажем, ще бъде използвано срещу нас... Както в онази сграда отгатък улицата. Да разговаряме с този тип, означава да навлезем в подвижни пясъци! Нима не виждаш, че е шантав като Дафи Дък^[2]?

— Извинете — обади се капитан Николев. — Дафи Дък също ли е гонзо?

Тори скри лице в дланите си.

— Нещо такова — отвърна Ръсел и се извърна да я погледне. — Това не може да става в действителност, нали?

— Така ли? — объркано го изгледа Николев.

— Къде са типовете с торбести гащи, които ще ни напръскат със сода?

— Тук има сода — каза Николев и махна с ръка на келнера. Желанието му да помогне изглеждаше съвсем искрено.

— Няма нищо — каза на руски Тори, обръщайки се към келнера. Онзи се поклони и се оттегли. Тори се приведе над масата: — Капитане, ние нямаме какво да крием! Искам това да ви е максимално ясно, преди да сте започнали!

Николев кимна с глава.

— От друга страна, аз и господин Слейд нямаме никакви основания да ви вярваме!

— Тори, за бога...

— Разбирам — каза Николев и на лицето му се изписа нещо като облекчение. — Всичко това прилича на мексиканска престрелка, нали?

— На мексиканска безизходица — поправи го Ръсел.

— Благодаря — кимна руснакът. — Ще се опитам да го запомня. Но вашите идиомы са толкова объркващи.

— Хайде, изплюйте камъчето!

— Моля? Нали току-що го сторих?

— Да не започваме пак! — тръсна глава Тори и положи ръце на масата с дланите нагоре. — Как предлагате да процедираме, капитане?

— Бих искал да ви направя своето предложение... но не тук.

— Къде? — попита Ръсел.

— В една вила. На Ленинските хълмове.

— Капитане — усмихна се Тори. — Опитайте се да погледнете на нещата от наша страна. Ние нямаме никакви гаранции, че...

— Аз говоря английски — прекъсна я Николев. — Агентите на КГБ нямат право да се издават, че знаят езика на врага. Те трябва да мълчат и да се учат.

— Това не е никаква гаранция — тръсна глава Ръсел. — Поне за мен...

— Нека бъдем справедливи — въздъхна Тори. — Ние също не му предлагаме бог знае какво... — извърна се към Николев и добави: — Ще изслушаме предложението ви, капитане. Но това е всичко, на което сме съгласни.

Капитан Николев кимна с глава.

— Прекрасно! — изстена Ръсел. — Имам чувството, че каквото и да се случи, все ние ще сме прецаканите!

Часът, който Тори и Ръсел прекараха в разпавии с граничните служби на СССР, Марс Волков използва за друго. Ръцете му бавно се откъснаха от раменете на Ирина, очите му пробягаха по лицето ѝ.

— Започнах да се тревожа за теб — промълви той. — Нямам нищо против аматьорския ти подход, на практика съм ти много задължен... Но когато нещата опират до Валери и неговите подставени лица от КГБ, няма как да не се тревожа. На даден етап дори си помислих най-лошото... Добре, че се появи, иначе се готвех да алармирам милицията... Късмет!

— Разбира се, че е късмет — кимна Ирина. Внимаваше да не покаже ужаса, който сковаваше душата ѝ.

„Все още не се разкрива, значи иска нещо от мен, съобрази светкавично тя. Но какво?“

— Изглежда КГБ държи под наблюдение апартамента на Валери — добави на глас тя. — За малко не ме хванаха...

— Значи съм се появил съвсем навреме — отбеляза Марс.

Дъждът трополеше по покрива на колата. Светът се смали и изчезна, на негово място се появи сива и мрачна затворническа килия. Ирина изпита непреодолимото желание да хвърли поглед към компютъра „Тошиба“, да се увери, че малкото куфарче все още е тук. Но очите ѝ останаха вперени в дъждовните струи, шибаци предното стъкло. Тук е, разбира се. Къде може да отиде?

— Нямах чистачки — отбеляза Марс.

— Откраднаха ги — въздъхна тя. — Но вината е моя, защото забравих да ги сваля...

— В багажника има други — отвърна той. — Ще ида да ги извадя.

Ирина го проследи как отваря вратата и отива към задната част на колата. Лявата ѝ ръка стисна волана, дясната механично посегна към лоста на скоростите. Видя как Марс отваря багажника и се навежда.

Сега всичко може да стане съвсем просто. Освобождава ръчната спирачка, отпуска съединителя и изчезва. По-далеч от затвора, който ѝ готвеше Марс. Просто и лесно. Усети как мускулите ѝ се стягат, готови да изпълнят командата на мозъка. Но дали действително е просто? Къде са униформените от Гранични войски, които претърсваха апартамента на Валери? Едва ли са си тръгнали, оставяйки Марс да се оправя сам...

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва ли бяха в състояние да държат волана. Не би могла да шофира в този порой, на всичкото отгоре и без чистачки...

Капакът на багажника се затръшна, от устата ѝ излетя неволен вик на уплаха. Марс мина отпред и постави чистачките. Действаше с една ръка. После седна на мястото до нея, небрежно тикайки компютъра на Валери между краката си. Ирина сведе поглед към дясната му ръка и видя пистолета в нея.

— Стори ми се, че зърнах един от хората на Валери — обясни той и бавно прибра оръжието. — Войната между нас вече започна.

Страхувах се, че първата жертва можеше да бъдеш ти...

— Сторих това, което искаше от мен — отвърна тя, надявайки се гласът ѝ да звучи спокойно и делово като неговия. — Нали аз открих връзката между Наташа и Валери?

— Ти я откри — кимна той. — И вече ти казах колко много съм ти благодарен за това. Двамата с Валери бяхме в нещо като безизходица... Никой не беше в състояние да наблюдава действията на другия... Просто познаваме лично сътрудниците ѝ и знаем кой на кого служи... — на лицето му се появи бледа усмивка. — Но после се появи ти, истински ангел небесен... Ето защо изпитвам огромна благодарност към теб.

Стъклата започнаха да се замъгляват и той смъкна своето леко надолу. Дъждовните капки зачукаха по ръба, рамото му бързо започна да овлажнява. Но той не му обърна внимание.

— В същото време съм доста озадачен, Ирина... Какво търсеше в апартамента на Валери?

— Търсех отговор на една загадка — въздъхна тя: — Загадката на „Бялата звезда“... — извърна се с лице към него, в душата ѝ се блъскаха объркани въпроси. „Ти ли изтезва бедната Наташа, докато изтръгнеш мрачната тайна за болната дъщеря на Валери? Ти ли я уби, когато вече не ти вършеше работа? Копеле!“ Тръсна глава да се концентрира и тихо добави: — Нали това искаше от мен?

— И какво откри?

Усещаше пистолета в джоба му така, сякаш беше опрян в слепоочието ѝ.

— Прерових целия апартамент, но не открих нищо.

— Освен това — каза той и сведе поглед към куфарчето в краката си. — Какво е?

— Компютърът на Валери.

— Внесен нелегално, разбира се — намръщи се той. — Точно в стила на Валери Денисович... — очите му се спряха върху лицето ѝ. — Защо го взе?

„Не мърдай! КГБ.“

Ирина направи опит да се бори с парализиращия ужас, който се надигаше в душата ѝ. Искеше отговорът ѝ да прозвучи смислено, като в същото време не събужда подозренията му.

— Аз ще ти кажа — изпревари я той. — Подозирала си, че в компютъра се съхраняват тайните на „Бялата звезда“...

Съзнанието ѝ се превърна в бучка лед.

— Да — прошепнаха устните ѝ. Какво друго би могла да каже?

Марс замълча. Главата му бавно се отпусна на възглавничката над седалката, на устните му бавно изплува усмивка.

— Защо пък да не проверим това?

Едва сега Ирина разбра каква грешка е допуснала. Трябваше да изхвърли компютъра в боклука. Такава възможност се появи пред нея, но тя глупаво я пропусна. Далеч по-добре беше Валери да изгуби своята информация, но тя да не попада в ръцете на КГБ. Душата и проплака с кървави сълзи. За „Бялата звезда“, за Валери и Наташа, за самата нея... Това чудовище спечели. Сега Ирина прекрасно знаеше какво ще последва.

Включи чистачките, челното стъкло се прочисти. Разбира се, доколкото му позволяваше примитивната вентилационна система.

— Къде отиваме? — задавено попита тя. — В твой апартамент?

— Не — поклати глава Марс. — Отиваме в Звездното градче.

Арбат неспокойно кръжеше във водата.

— Какво ѝ става? — попита Лара.

— Не знам — отвърна Героя. Използваше странните пискливи звуци, които напоследък все по-често заместваха членоразделната реч, но Лара вече беше започнала да ги разбира. Арбат се закова на място, вдигна муцуна над водата и се намеси в разговора.

— Нещо не е наред — каза Героя.

— Какво?

— Не знам. И Арбат не знае. Но се е случило нещо ужасно...

— Волков?

— Може би — Героя доплува до делфина и обвини ръце около тавата му. — Не се безпокой — прошепна той, после го повтори на странния, писклив език.

Едва тогава Лара си даде сметка за огромното безпокойство, което се криеше в душата му.

— Може би вече не трябва да се страхуваме толкова от другаря Волков — доплува до него тя. — Мисля, че успяхме да го убедим в

това, което искахме... Той наистина вярва, че ти започваш да се превръщаш в нещо друго...

— Номерът не беше лош — усмихна се Героя. — Здравата го стресна с твоето гмуркане... Той така и не разбра какво се оплита в краката му, тъй като беше прекалено зает да наблюдава моята промяна...

— Или изигра ролята си, по безупречен начин — отбеляза Лара.

— Другарят Волков се погрижи да ми предостави достатъчно време за репетиции — продължаваше да се усмихва Героя.

Но Лара остана сериозна, ръката ѝ леко докосна рамото му.

— Театърът би е театър, но аз наистина се безпокоя от облъчването, на което си бил изложен... Какво ще стане, когато се появят последиците от него?

— Какво става, когато умираме? — отвърна с въпрос Героя. — Темата е интересна, но едва ли някога ще получим задоволителен отговор — усмихна се окуражаващо и добави: — Ще поживеем, ще видим...

— Мислиш ли, че Ирина ще има достатъчно кураж да бъде докрай с теб?

— Не зная — поклати глава Героя. — Направих всичко възможно да ѝ обясня срещу какво съм изправен... Но ти най-добре знаеш, че няма начин да обясниш необяснимото...

— Обичаш я, нали?

Героя дълго мълча, увиснал в соленото си убежище.

— Обичам онзи невероятен колорит между звездите — прошепна най-сетне той. — Натам са насочени всичките ми мисли, към безвремието и вечността... Показаха ми ги само за миг, колкото да се уверя, че съм безкрайно далеч от тях... Но въпреки това копнежът остана... Искам да се слея с тях, нищо друго не може да ме задоволи...

— Не се страхувай, от проявата на ревност — погледна го топло Лара. — Ние с Татяна никога няма да те предадем, особено след всичко, което стори за нас... Благодарение на теб усетихме силата на миналото и безличието на настоящето. Ти си част от нашето семейство...

Героя протегна ръка и преплете пръсти с нейните.

— Ако действително обичам Ирина, то е по начин, който вие никога няма да разберете — промълви той. — Не мога да обясня какво

чувствам...

— Общувах с нея без помощта на говора...

— Така е.

— Както общувах и с онази непонятна за нас същност, която си открил сред звездите...

— Да.

— На какво прилича това общуване?

— Колко пъти вече съм ти разказвал — усмихна се Героя.

— Това е нещо като приспивна песничка за мен — настоя Лара.

— Никога няма да ми омръзне да я слушам...

— Добре — въздъхна Героя и лицето му се сбърчи от усилието да се концентрира. — Изпитвах усещането, че лежа върху пирони, че тичам бос по натрошени стъкла... Сякаш бях преял с шоколад и главата ми пламтеше от възбуда; сякаш бях затворен в барокамера и усещах единствено процесите, който протичат в мозъка ми, напълно лишен от телесни реакции... — Затвори очи, светът сякаш се стопи и изчезна. — Изпитвах всичко това едновременно, но това беше само *прилика*. Реалността беше съвсем друга...

— После?

— После се появи нова картина. Намирах се дълбоко в Космоса — там, където не беше се появявало друго човешко същество. В момента, в който се осъществи контактът, аз отведнъж разбрах, че съм попаднал в центъра на едро напълно ново съществуване...

— В центъра на *какво*? Можеш ли да бъдеш по-конкретен?

— Не зная — въздъхна Героя. — Вероятно на времето...

— Колко много ми се иска да те разбере — притисна се в него Лара.

— Аз също...

— Но Арбат те разбира.

— Арбат е специална!

— Ирина също те разбира нали?

Очите на Героя светеха като звезди в нощно небе. От тях се излъчваше не само светлина, но и странна топлина.

— Ирина знае по какъв начин общувам с онази същност...

— Господи, колко много ѝ завиждам!

Арбат настойчиво побутваше с муцуна ръката на Героя. Миг по-късно в басейна се плъзна Татяна.

— Волков е тук — съобщи с равен глас тя. — Води със себе си и Ирина. Носят портативния компютър на Валери.

— Господи!

В гласа на Героя прозвуча такова отчаяние, че двете жени замръзнаха от ужас.

— Това място е собственост на човека, от когото получавам заповеди — обърна се на прага капитан Николев.

— Имате предвид командира си в Гранични войски? — изгледа го Ръсел.

— Не. Моето подразделение е прехвърлено в разпореждане на отдел „Н“ в КГБ. Началникът на този отдел се казва Марс Волков.

— Човек с доста широки пълномощия — отбеляза Тори.

— Казвам ви това като част от гаранциите, които търсите — уточни Николев, огледа ги и тихо добави: — Поемам огромен риск...

Отключи входната врата, прекоси покритото с теракота антре и им направи знак да го последват. Отвори малък бар от светло дърво, издърпа дъното и им показа скрития зад него професионален магнетофон. Извади ролката и я сложи на масата.

— Това не гарантира нищо — поклати глава Ръсел. — Възможността за прикрепени към тялото микрофони си остава... Може би всички трябва да се съблечем...

Николев се засмя и огледа стройната фигура на Тори:

— Бомба! Лично аз нямам нищо против! — срещнал озадачените им погледи, той поклати глава: — Май пак обърках идиомите...

— На ваше място бих престанал да се правя на американец — отбеляза Ръсел. — Поне на първо време...

— Просто изоставате от съвременния език — добави Тори.

Уверили се взаимно, че никой не е скрил микрофон под дрехите си, те се насочиха към грозния диван от скандинавско дърво, покрит с тъмна дамаска. Николев се зае да приготвя питиетата. Очевидно нервен, той искаше да прави нещо с ръцете си, но нито Тори, нито Ръсел се докоснаха до водката. Капитанът обаче пресуши своята чаша и побърза да я напълни отново.

После започна да крачи напред-назад, напрежението му видимо нарастваше.

— Как да отличим истината в този лъжовен свят? — промърмори той.

— Истината върви ръка за ръка с доверието — подхвърли Тори.

— Кое то тук е дефицитна стока — добави Ръсел.

Мълчанието се проточи.

После Николев въздъхна и каза:

— Отдел „Н“ на КГБ е ръководител Марс Волков има задачата да открие и неутрализира всички елементи, свързани с „Бялата звезда“.

— Добре казано — поклати глава Ръсел.

— Опитвам се да създам атмосфера на доверие между нас — отчаяно го изгледа Николев, после напълни дробовете си с въздух. — Искам да уточня нещо, преди да продължим... Появата ви тук свързана ли е със зова за помощ, изпратен от „Бялата звезда“?

— В това ли се състои вашето предложение? — контрира Ръсел.

— Това е само едно начало... Началото на обмена на информация между нас... — лицето му болезнено се разкриви.

— Изправен съм пред дулото на пистолет, господин Слейд. Бих искал да оцените това...

— Всички сме пред подобно дуло — отбеляза Тори.

— Стойте тук и не мърдайте! — тихо процеди Ръсел, изправи се и тръгна да обикаля вилата.

Николев и Тори го изчакаха да се скрие зад вратата и си размениха напрегнати погледи. Приличаха на гладиатори преди началото на смъртен двубой, които не знаеха дали да скочат един срещу друг, иди да обединят силите си и да се нахвърлят срещу императора...

— Твърд човек — отбеляза Николев. — И много подозрителен.

— За това му плащат.

— А на вас за какво плащат, госпожице Нън?

Тори се изправи и направи кратка инспекция на помещението. После застана пред Николев и заби тежък поглед в очите му.

— Плащат ми, за да зная кои са нашите приятели — думите й прозвучаха тихо, но заплашително.

Николев преглътна, очите му пробягаха по ръцете ѝ.

— А какво става с тези, които се оказват ваши врагове?

— Убивам ги — спокойно отвърна Тори.

— Но аз съм ваш приятел, госпожице Нън. Можете ли да ми повярвате?

Тори не отговори.

След малко Ръсел се върна в стаята.

— Какво търсихте? — попита Николев.

— Подозрителни типове от КГБ — отвърна Ръсел и мрачно го огледа. — Предполагам, че пред мен седи един от тях...

— Все още не сте отвърнали на въпроса ми — въздъхна капитанът. — Преди да продължа нататък, аз трябва да зная дали имате връзка с „Бялата звезда“.

— Имаме — кратко отвърна Тори.

— Всемогъщи боже! — изрази възмущението си Ръсел. — Сега вече трябва да очакваме наказателния взвод!

— Защо? — попита Тори, без да изпуска от погледа си Николев. — Нашият капитан не може да бъде сигурен дали не работим за Марс Волков... Може би аз лъжа, за да го накарам да се разкрие като враг на родината... — Лицето на Николев се разкриви от напрежение, тя се усмихна: — Не е ли така, капитане?

Онзи облиза пресъхналите си устни и кимна с глава:

— Да. Може и тъй да излезе...

— Заровете вече са хвърлени. Сега трябва да проверим дали и двете страни могат да прибегнат до това, което се нарича доверие...

Николев сведе поглед към чашата си, помълча, после тихо въздъхна:

— Дойдох тук да погребя Цезар, а не да го възхвалявам...

— Какво? — втренчи се в него Ръсел.

— Чувствам се като Брут, господин Слейд — вдигна глава Николев. — Моля да бъда извинен...

Изправена близо до него, Тори усети възбуденото повдигане и отпускане на гърдите му, задавени от емоции. „Ако се преструва, значи имаме работа с голям артист“, помисли си тя.

Руснакът очевидно не можеше да стои повече на едно място. Скочи на крака и пристъпи към прозореца, от който се разкриваше гледка към стръмно спускащите се Ленински хълмове и покрайнините на Москва. Раменете Му неволно се присвиха. Сякаш очаква удар в гърба, помисли си Тори.

— Одобрен е планът за нахлуване в Литва и Латвия — глухо промълви капитан Николев. — Както от КГБ, така и от върховното командване на армията... Изправени сме пред една безумна военна авантюра... Ще си възвърнем балтийските републики, на които президентът, вероятно обхванат от еуфорията на перестройката, лекомислено позволи да излязат от Съветския съюз...

Ръсел се заклати на пети и пръсти, после тихо подсвири. Тори запази мълчание.

Николев се извърна с лице към тях. Чертите му бяха някак омекотени, сякаш осветени от онова особено сияние, което се появява в небето след отминаваща буря. Изглеждаше невероятно млад, почти хлапак с мъх по бузите...

— Това, разбира се, е предателство — продължи след известно време той. — Няма значение. Операцията започва след тринадесет часа. Утре на разсъмване... Ще се лее кръв. Официалната версия ще бъде достатъчно проста: нови и все още неопитни, правителствата на балтийските републики са допуснали инфилтрацията на опасни елементи от Запада, които заплашват сигурността на СССР...

Настъпи тежка тишина.

— А президентът? — обади се най-сетне Тори.

— Върховното командване на армията и КГБ ще поддържат становището, че президентът е жертва на култа към личността, също като Юрий Андропов преди него... В момента, в който армията получи заповед за нахлуване в Балтийските републики, той ще бъде ликвидиран от собствената си охрана. Историята се повтаря... Рим от времето на Клавдий...

— Това е лудост! — възкликна Ръсел. — Нима очаквате да повярваме на подобни...

Тори стисна ръката му и го принуди да млъкне.

— Какво общо има всичко това с нас, капитане? — попита тя. — В момента ние сме по-безпомощни дори от вас...

— Не сте! — възбудено тръсна глава Николев. — Особено ако мога да ви се доверя! А и вие на мен... От известно време разполагаме с информация, според която „Бялата звезда“ получава материална помощ от Запада... Ако вие сте тук във връзка с „Бялата звезда“, значи бог ви праща... В момента Марс Волков е зает с широкомащабно преследване на Валери Бондасенко — лидера на „Бялата звезда“. Все

още не сме го открили, но ако вие действително сте тук заради нелегалната организация, вероятно имате и начин да установите контакт с него...

Ако разсъжденията ми са правилни, шанс все още има... Разкажете му всичко, обяснете му ситуацията. „Бялата звезда“ е последният шанс да се спре тази лудост и именно затова Марс Волков е получил абсолютни пълномощия да я разбие. Тя се радва на широка народна подкрепа, има свои структури из целия Съветски съюз. Единственото, което ѝ липсваше до този момент, беше оръжието... Но сега и този проблем е преодолян...

— Искате да кажете, че „Бялата звезда“ вече разполага с оръжие? — изгледа го внимателно Тори.

— Да — кимна Николев. — Нямаме представа какво точно е то, но имаме сведения, че са готови да го използват в подходящия момент — ръцете му нервно се свиха в юмруци. — Сега е подходящият момент! А вие трябва да убедите Валери Бондасенко, че страната е изправена на ръба на пропастта! Той трябва да използва своето оръжие и да завземе властта в Кремъл!

— А какво ще правите вие, докато ние търсим за вас лидера на „Бялата звезда“? — попита Ръсел.

— Няма да го търсите за мен, нито пък за КГБ — отвърна Николев и в гласа му за пръв път се долови открито нетърпение. — Ще го сторите в името на целия Съветски съюз!

Ръсел се извърна към Тори:

— Нашият приятел май се опитва да ни използва — подхвърли той. — Бондасенко е в нелегалност и никой не е в състояние да го открие... По тази причина господин капитанът решава да ни използва вместо хрътки... В момента, в който му съобщим местонахождението на Бондасенко, ще дойдат убийците...

— Не, не! — възбудено го прекъсна Николев. — Нищо подобно! Всичко, което ви казах, е чиста истина!

— Склонна съм да му повярвам — рече Тори, но Ръсел категорично размаха ръце и се извърна към капитана:

— Докажете го!

— Но как бих могъл да... — Николев млъкна, после кимна с глава. — Ще ви направя едно предложение. Марс Волков успя да прибере персоналния компютър на Бондасенко. В паметта му по всяка

вероятност е записана цялата информация за „Бялата звезда“ — участници, инфраструктура, явки... Волков в никакъв случай не бива да получи достъп до нея. В противен случай „Бялата звезда“ ще престане да съществува в рамките на тридесет и шест часа!

Мислех да измъкна компютъра от ръцете на Волков, докато вие търсите контакт с Бондасенко. Но сега имам по-добра идея. Ще дойдете с мен и така ще се уверите, че говоря истината. Защото, изправяйки се срещу Волков, аз рискувам не само собствения си живот, но и живота на хората, които съм подбирал в продължение на години... Вие сте външни хора, не можете да разберете що за риск е това... Провалим ли се, ще бъдем екзекутирани незабавно, без съд и присъда, без компенсация за близките ни... Просто ще престанем да съществуваме и никой никога няма да разбере къде сме погребани...

— Но ако дойдем с вас, това ще означава загуба на ценно време — изтъкна Тори. — Нали трябва да открием Бондасенко преди разсъмване?

— Така е — въздъхна Николев. — Рискът е огромен, има опасност да не открием навреме този човек... Затова не исках да ви вземам със себе си. Поставяме на карта съдбата на един цял народ... Но не виждам друг начин да удовлетвори искането на господин Слейд.

— Ръсел?

— Нямам желание да се забъркваме! — мрачно поклати глава Ръсел.

— Трябва да ми помогнете! — извика отчаяно Николев. — Трябва, разбирате ли? Историята няма да ни прости, ако допуснем инвазията и покушението срещу държавния глава! Това ще означава завръщане към авторитарен режим, към терора на Сталин! И всички ние ще бъдем загубени!

— Загубени сме! — промълви Героя, зърнал фигурите на Марс и Ирина на вратата.

Татяна вече беше извън басейна. Голяма хавлия покриваше тялото ѝ, открита беше единствено кожата над гърдите, все още мокра от солената вода.

— Здравейте, другарю полковник — поздрави тя. — Добър ден, Ирина.

— Добър ден, Татяна — отвърна Марс. — Виж какво си имам...
— ръката му с куфарчето се повдигна. — Ще помогнеш ли на Ирина да го включите? Ей там, на масата, близо до контакта...

Татяна мълчаливо кимна с глава, после хвърли кратък поглед към Ирина. Тя мълчеше, вероятно се опасяваше да не каже нещо излишно. Дълбоко в душата ѝ потрепваше надеждата, че Марс все още вярва в нейната лоялност. Твърдо реши да се възползва докрай от този шанс и да не му дава прибързани поводи за подозрение.

Дръпна ципа на куфарчето и извади тошибата. Вдигна адаптора и мълчаливо го подаде на Татяна. После включи компютъра. През това време Марс се приближи до металния парапет и насочи поглед към леко фосфоресциращата вода.

— По-добре ли си, Одисей? — тихо подвижна той.

— Нямах представа, че съм бил зле — долетя отговорът.

— Имаше пристъп — отпусна се на колене Марс — Не помниш ли?

— Не.

— И по време на този пристъп говореше безсмислици...

— Оцветяването на пространството сред звездите — промълви Героя. — Помня, че говорех на този език...

— Чий е този език, Одисей? — развълнувано преглътна Марс.

— Не е твоят, другарю...

Марс рязко се изправи, сякаш отвратен. Обърна гръб на басейна и тръгна към масата с компютъра.

Пътят му препречи Лара, каза нещо и той се насочи към телефона на стената. С крайчеца на окото си Ирина гледаше как вдига слушалката, слуша в продължение на известно време, а лицето му видимо потъмнява. Каза нещо кратко и прекрати разговора.

Очите на Ирина се върнаха върху клавиатурата. Екранът се изпълни с дълъг списък рецепти.

— Какво е това? — попита Марс, изправил се безшумно зад гърба ѝ.

— Торта с ананас — отвърна механично Ирина. Какъв беше този разговор, запита се тя. Нямахше как да разбере, но настроението на Марс видимо се промени. Това може би означава, че новините не са лоши за самата нея...

— Глупости! — изръмжа зад нея Марс. — Къде в този град може да се намери ананас?

— Валери вероятно си ги изписва от Куба — подхвърли Ирина.

— В Куба няма ананаси — обади се Татяна.

— Пълна идиотщина! — отсече Марс. — Какво друго има в тази машинка?

— Засега само рецепти.

— Да бе, как не! — поклати глава Марс. — Валери Денисович ще си внесе нелегален компютър, за да го пълни с рецепти! Не е чак толкова пристрастен към готварството... Като жена...

— Може би точно той е жената, която все не можеш да откриеш...

Всички замръзнаха при тихите, но отчетливи думи на Героя, долетели откъм водата.

Марс се обърна и вдървено се насочи към басейна.

— Кой ти каза това? — мрачно попита той.

Героя не отговори, тялото му лежеше във водата напълно отпуснато.

— Питам кой ти каза това?

Арбат нададе пронизителен писък, напрежението се спусна над залата като тежко покривало.

Марс измъкна пистолета си и го насочи в главата на Героя.

— Или ще ми отговориш, или ще ти пръсна черепа! — изръмжа той.

Ирина стана, пристъпи към басейна, ръката ѝ легна върху рамото на Марс.

— Недей, моля те! — тихо, но настойчиво каза тя.

— Никой не ми е казал, другарю — прозвуча гласът на Героя. — Забрави ли, че ме лиши от всякаква информация? Но аз нямам нужда от външни източници, тъй като чета мислите в главата ти...

— Какви ги дрънкаш?

— Финалната сцена приближава, нали, Волков? Предстои разправата със смъртния ти враг... Не, няма смисъл да отричаш... Зная го със сигурност. Личи си от омразата, която обезобразява чертите на лицето ти. Но Бондасенко все още е на свобода и шансовете ти да го пипнеш намаляват...

— Млък! — неистово изкрещя Марс. Ирина инстинктивно усети нежеланието му да продължава този диалог. Той вероятно се опасяваше, че Одисей ще ѝ разкрие принадлежността му към КГБ, без да знае, че тя отдавна е в течение.

Приклекна на ръба на басейна и впи очи в бледото лице на Героя. Размениха си мълчаливи послания, после тя бавно поклати глава:

— Достатъчно, Одисей. Няма смисъл да го провокираш повече...

Героя потъна под повърхността, Арбат го последва.

Марс остана до парапета, очите му бяха втренчени във водата.

— Как го прави? — смаяно попита той. — Изглежда може да стои под водата колкото пожелае...

— Може би се е превърнал в полуделфин — шеговито подхвърли Ирина. Но от изражението на лицето му разбра, че Марс не възприема думите ѝ като шега. „Интересно“, помисли си тя. После си спомни за последния разговор между Героя и Марс, бавно започна да проумява стратегията на сложната битка, която водеше космонавтът.

— Отдръпни се — прошепна тя, пръстите ѝ се увиха около ръката с пистолета. — Това е излишно, Марс. Няма смисъл...

Бавно го поведе към компютъра на масичката. Там, където лежаха всички тайни...

— Най-много мразя да чакам! — промърмори Ръсел.

— И си мислиш за Николев, нали? — погледна го Тори. — Вероятно продължаваш да считаш, че ни използват за ловджийски хрътки...

— Много бих искал да изпитвам твоето доверие към него!

— Дано да не стане като с Естильо и Хитасура — поклати глава тя.

Седяха на маса до прозореца в един от ресторантите на хотел „Русия“, разположен на последния, 21-ви етаж. Гледката към Кремъл и златните кубета на храма „Свети Василий“ беше наистина възхитителна. Направиха поръчката си преди 45 минути, но все още не бяха получили напитките си. Това не им правеше особено впечатление, тъй като не бързаха за никъде.

Преда това Тори остави на рецепцията послание в запечатан плик според инструкциите на Хитасура. Надписа го за госпожа

Кубишева и го подаде на младия човек зад гишето.

— Препоръчвам ви вечеря в ресторанта на последния етаж, мис — каза младокът на развален английски, внимателно оглеждайки плика. — Гледката от там е чудесна...

Тори и Ръсел се възползваха от препоръката. Качиха се горе, Ръсел тръгна да търси свободна маса, а Тори отскочи до тоалетната. Когато се върна, той вече седеше край прозореца. Как бе успял да осигури една от най-добрите маси в претъпкания ресторант, си остана загадка за Тори. Но вече го познаваше достатъчно добре, за да не се учудва на неочакваните му способности.

— Хитасура надхитри всички — Промърмори Ръсел, зареял поглед през стъклото. — А по отношение на Естильо не си сбъркала кой знае с какво... В крайна сметка без неговата помощ едва ли щяхме да стигнем толкова далеч...

— Мъчно ми е за Ариел...

— Разбирам — кимна Ръсел. — На мен също... Умря, защото искаше да открие истината...

Тори бръкна в джоба си, извади къс гланциран картон и го постави на масата.

— Не го споделих с теб — промърмори тя и приглади ръбчетата на фотографията. — Но преди да умре, Ариел пожела да ми предаде ето това... Очевидно снимката съдържа някаква тайна.

— Това е самият той — вдигна снимката Ръсел. — А зад него е Сан Франциско, нали?

— Да. Този парк се намира съвсем близо до къщата му.

Той обърна снимката и прочете датата, отпечатана на гърба: 21 март.

В същия миг Тори се пресегна и я издърпа от ръцете му.

— Господи Исусе!

Едва сега разбра защо датите, на които беше пътувал Бърнард Годуин, бяха раздвижили предупредителните камбанки в главата ѝ. Една от тях съвпаднаше с датата върху тази снимка. Приблужи я към очите си и отново се зае да разглежда хората, които бях част от фона. Вече не ѝ беше трудно да идентифицира мъжа, който се виждаше в лявата част, току зад възрастната двойка. Това беше Бърнард Годуин.

Ръсел също беше сигурен, че това е той. Човек трябва да очаква да види Бърнард, останалото вече е лесно...

— Ариел е успял да го засече — въздъхна Тори.

— Очевидно — кимна Ръсел.

— И по тази причина е бил убит?

— Не съм много убеден. Но в тази снимка може би се крие и още нещо... Какво ли? Искам да кажа, че появата на Бърнард в Сан Франциско може да бъде обяснена по хиляди начини: ваканция, среща с приятел или приятелка... — очите му отново се заковаха в снимката.

— Двойката нищо ли не ти говори?

Тори поклати глава:

— Намират се на доста голямо разстояние от Бърнард, макар че очевидно вървят в негова посока...

— Бихме могли да използваме фотолаборатория — предложи Ръсел. — Известно увеличение вероятно ще ни позволи да идентифицираме тази двойка, преди кадърът да стане прекалено неясен...

— Можем да се обърнем към КГБ. Убедена съм, че разполагат с достатъчно добре оборудвани лаборатории.

— Много смешно! — изгледа я ледено Ръсел. — Съжалявам, но в тази връзка искам да те предупредя, че Николев продължава да ми изглежда подозрителен!

— Според мен грешиш — поклати глава тя. — Но това вече няма значение, главите ни са в торбата... Според мен Николев ни се разкри достатъчно, за да заслужи известен процент доверие...

— От което излиза, че аз съм параноик, така ли?

— Не, просто си предпазлив.

Към масата най-сетне се приближи някаква келнерка и взе поръчката им.

— Не бъди прекален оптимист — предупредително се обади Ръсел. — Храната едва ли скоро ще се появи...

— Мръква се — промълви Тори, насочила поглед към запаленото осветление на Червения площад и златните кубета на „Свети Василий“, които все още пламтяха под лъчите на залеза. — Колко студен е този град... Дори в началото на лятото...

— Температурата едва ли има нещо общо с това — отвърна Ръсел, въздъхна и се облегна назад. — Господи, как мразя да чакам!

— За съжаление няма какво друго да правим, докато получим отговор от госпожа Кубишева...

— Ако изобщо го получим! Бондасенко е в нелегалност, организацията едва ли ще е склонна да рискува.

— Аз пък мисля, че именно опасната ситуация ще ги принуди да рискуват — поклати глава Тори. — Поискали са помощ от Наташа, но сега ще се срещнат с нас...

— Да, но според Николев не само ние сме в течение на този начин за връзка... В КГБ вероятно вече са разшифروвали кодовете на организацията. И аз се питам какво още знаят там...

— Мисля, че Николев ни каза толкова, колкото му стигна куражът — отвърна Тори. — Което не е малко, особено от негова гледна точка...

— Но той е един от тях, Тори! — гневно я погледна Ръсел. — Един от проклетото КГБ!

— В същото време е и човек. Явно е недоволен от това, което върши, изглежда искрено загрижен за съдбата на родината си. Той прилича на нас, Ръс. Оплетен в лепкавата мрежа на лъжи и коварство, той търси начин да се измъкне навън...

— Господи, дано да си права...

Очите на Тори отново се върнаха върху кубетата на „Свети Василий“. Колко чужд е този град! В главата ѝ изплуваха отдавна забравени спомени. Приказките, които беше чувала от баща си, а той от своя баща... Легенди за вълците сред величествените планини на Урал, за смелите селяни, зарязали дом и семейство и тръгнали на бой сред ледените пустини на Сибир... Картините, които беше рисувало детското ѝ въображение, нямаха нищо общо с този чужд и неприятен град.

Не обичаше да слуша баща си, когато той разказваше приказките си на руски. Съзнаваше, че по този начин той ѝ помага в овладяването на езика, но в душата ѝ вече се беше натрупала дълбока омраза към всичко руско, включително и към езика... Искаше баща ѝ да говори на английски като родителите на всички деца в училище. Но сега с изненада откри, че ѝ се иска точно обратното — баща ѝ да е тук, да разговарят на руски, да ползва помощта му в лабиринтите на този враждебен град...

Дали всичко това би му харесало, запита се тя. Подозираше, че ще изпита дълбоко разочарование от съвременна Русия, ще сподели депресията, която мачкаше собствената ѝ душа. Със или без

перестройка, всичко наоколо носеше белега на изостаналост и запустатост като в най-бедните страни на Третия свят.

Приключиха с вечерята едва в десет. Навън вече властваше нощта.

— Нищо няма да стане — въздъхна Ръсел. — А и Николев изчезна в това негово Звездно градче...

— Там живеят и работят съветските космонавти — поясни Тори.

— Не трябваше, да го пускаме сам! — продължаваше да се ядосва Ръсел.

— Вече е късно да поправим грешката си.

Сметката пристигна на малък поднос. Тори я взе, отдолу се показва малко късче хартия. Тя бързо го разтвори, очите ѝ пробягаха по написаното.

— В играта сме — уведоми партньора си тя, в гласа ѝ прозвуча неподправено вълнение.

— Ирина, ела за момент.

Ирина с готовност изостави компютъра, с който се занимаваше от известно време, и пристъпи към Марс. Той беше близо до ъгъла на помещението, лицето му тънеше в сянка.

— Тук — прозвуча гласът му.

Стаичката беше малка, служеше за съхранение на материали за поддръжка.

— Искам да си поговорим, докато Героя спи...

Събрала на топка волята си, Ирина кимна с глава. Много ѝ се искаше да може да контролира ударите на сърцето си — като тибетските ламии...

— Какво ти каза той за своите източници? — започна директно Марс.

— Източници? — примигна Ирина. — Мисля, че единственият му източник беше Наташа Маякова...

— Тя беше негов куриер — поклати глава Марс. — Но не вярвам да му е предоставяла и информацията. При нашите срещи той беше винаги добре информиран. Наташа идваше тук не повече от веднъж седмично, а аз — много по-често...

— Нищо не ми е казал по този въпрос — поклати глава Ирина.
— А и аз не смеех да любопитствам.

— Не ти е споменава Лара или Татяна, така ли?

Сърцето на Ирина пропусна един такт.

— Не.

— А беше ли подозрителен, когато си го питала за неговите източници?

— Не — отвърна Ирина. — А и не съм го питала директно. Умът му изглеждаше зает с други неща...

— Какви неща?

Тя смутено отмести поглед:

— Ами... Беше прекалено активен в сексуално отношение.

— Аха...

— Сърдиш ли се?

— Задай ми този въпрос след половин час — отвърна Марс.

Главата на Ирина рязко се завъртя:

— Какво ще стане след половин час?

— Ще зная със сигурност дали си ме предала на Валери Денисович.

Ушите ѝ писнаха, имаше чувството, че ще припадне.

— Какво говориш? Валери е от КГБ! Отлично знаеш, че аз ненавиждам всичко, свързано с КГБ...

— Не бих могъл да кажа, че зная за теб толкова, колкото би ми се искало — процеди Марс.

— Тук се държиш странно — въздъхна Ирина, опитвайки се да прекрати инквизицията. Надяваше се, че гласът ѝ прозвуча искрено.

— Не тук, а сега — сви рамене Марс. — Валери ми обяви война, времената са трудни... — движенията му бяха точни и пъргави както винаги, но Ирина забеляза, че гледа непрекъснато да е между нея и вратата. — Това трябва да го приемеш като предупреждение...

— Как е възможно да ме подозираш? — въздъхна тя. — Нима забрави, че аз ти поднесох на тепсия Наташа Маякова?

— Вярно е — кимна Марс. — Но това би могло да бъде и грешка.

— Грешка? Аз прекрасно знаех какво върша.

— Наистина ли? — погледът му пронизваше душата ѝ, пласт след пласт. — Работата, която вършиш, е прекалено напрегната дори за

професионалист. А ти не си професионалист. Въпреки това обаче успяваш да се сближиш с определени хора, които впоследствие предаваш... За подобно поведение се иска желязна воля и самообладание.

През по-голямата част от времето се преструваш, че си друга, вършиш го толкова усърдно, че в крайна сметка наистина ставаш друга. Не е ли така, Ирина? Признай си, че е така... Случва се и при най-добрите професионалисти. Илюзията се превръща в реалност и обратно. В известно отношение това е една форма на камуфлаж. След като ТИ вярваш, че фалшивата ти самоличност е истинска, в това ще повярват и околните. Без съмнение виждаш логиката в подобен капан. От специалисти зная, че това е един основен психологически принцип на поведение...

— Не ме интересуват твоите специалисти — тръсна глава Ирина.
— Просто защото нищо подобно не е станало с мен.

— Не е ли? — пристъпи към нея Марс. Беше толкова близо, че сигурно чуваше уплашените удари на сърцето ѝ. — Коя си ти в действителност? Сладката Ирина Пономарьова, която познава моето семейство? Или твърдата Ирина Пономарьова, която шпионира Валери Денисович? — главата му леко се изви. — Знаеш ли, дори за мен е трудно да се ориентирам в тази заплетена ситуация... Разбираемо е и ти да си объркана...

— Не разбирам какво целиш — отвърна тя. — Защо се опитваш да ми внушиш нещо, което не съм казвала и не съм мислила?

— Просто се опитвам да отделя илюзията от действителността — разпери ръце Марс. — Фактите от измислиците, лъжата от истината... Приличам на археолог, попаднал на важна находка. Много хора разчитат на опита ми...

— Не разбирам накъде биеш.

— Знаеш ли, аз съм виновен за всичко... Аз бях този, който те насърчи към този двойствен, дори тройствен начин на живот. Едва сега виждам колко неразумно съм постъпил. Но признавам, че действах импулсивно, притиснат от Валери Денисович. Заради него ти тръгна по тънкото въже, заради него и падна... Ти изгуби своята самоличност, забрави коя си в действителност, къде лежат основните ти задължения...

Всичко това е напълно разбираемо, вече ти го споменах. Естествено, не си извършила никакво престъпление, никой в нищо не би могъл да те обвини... Независимо от евентуалните ти признания. Лично ще се погрижа за това... — ръката му приятелски я докосна. — Можеш да разчиташ на мен, Ирина. Аз съм твоят ангел пазител...

Най-странното, а и най-страшното беше, че Ирина почти му повярва. В думите му имаше толкова неподкупна искреност, че в душата ѝ неволно се промъкна желанието да му признае всичко, да се остави в негови ръце. Сигурна, че той ще я спаси, ще я избави от официални обвинения и действително ще бди над нея като ангел пазител. Няма да има безкрайна сибирска зима, няма да се втрещва в луната, препречена с решетки... Изкушението беше твърде силно.

Думите му изкусно прикриваха лъжата, спотаена дълбоко под истината, която ѝ се внушаваше. Ирина успя да я зърне само защото си представи как е измъчвал Наташа, сърцето ѝ потръпна от ужас. „Как, за бога, ще се боря с това могъщо и дяволски умно създание“, запита се тя.

Усещаше, че времето ѝ изтича. Марс очевидно я тласкаше към крайното решение, независимо какво ще бъде то. Тя трябва да се бори с него, но как? Помисли си за Одисей — човека, който беше затворник на Марс в продължение на година и половина. Той се бореше с Марс, при това със забележителен успех. Как го постига? Преди всичко на психологическа основа. Възприемаше тактиката на Марс и я връщаше обратно като бумеранг. На пръв поглед Марс изглеждаше абсолютно недосегаем за подобен акт, но Одисей по недвусмислен начин показва, че това е само една илюзия...

Сега Марс изпитваше ужас от Одисей. Защо? Защото Одисей успя да му внуши, че преживява метаморфоза, че се превръща в нещо друго... Но нима това е пълна илюзия? Ирина нямаше отговор на този въпрос. Подозираше, че и Одисей го няма, въпреки смелостта и самообладанието си. Защото в крайна сметка той беше едно опитно зайче, изстреляно в Космоса е цел да се проучи влиянието на радиацията върху човешкия организъм...

Но там той беше осъществил своя контакт. Беше видял прекрасното сияние между звездите, сиянието на Бога... Може ли някой да каже дали действително се е променил, дали все още не е под

влиянието на неизвестни сили? Едва ли. Ако има такъв човек, той положително не е Марс...

Значи е време за бой.

Пръстите му се стегнаха около китката ѝ, тя рухна в ръцете му.

— Не зная какво още искаш от мен — прошепнаха едва чуто устните ѝ. — Дадох ти всичко, което пожела...

— Искам истината, Ирина. Само истината...

Главата ѝ се отпусна на рамото му, тялото ѝ се уви около неговото. Не като сирена, а като объркана и безпомощна жена, която се нуждае от помощта му. Такава, каквато той би желал да я види...

— Разкажи ми всичко, Ирина — прошепна в ухото ѝ той. — Обещавам, че последствия няма да има...

— О, Марс! — разплака се тя. Стори го лесно, само като си спомни за начина, по който беше предала Наташа Маякова. — Одисей ме облада в басейна изненадващо, бях напълно безпомощна! Трябва да ми повярваш!

— Вярвам ти, скъпа. Познавам силата на физическото му въздействие върху Лара и Татяна...

— Беше по това време на месеца... Най-удобното за оплождане...

Усети как тялото му се вцепенява от изненада и още по-здро се притисна към него.

— Не съм стопроцентова сигурна, разбира се — прошепна напрегнато тя. — Но жената усеща някои неща далеч по-рано от всякакви доктори. Страх ме е, Марс! Не зная в какво се е превърнал Одисей! И той не знае, въпреки че се държи храбро. Един бог знае какво се оформя в утробата ми... Ами, ако... Не, не мога дори да го кажа на глас! По-добре да се самоубия! И наистина ще...

Марс конвулсивно я отблъсна от себе си и тя млъкна. Очите му се забиха в нейните.

— Как можа? — просъска той след секунди на агонизиращо мълчание. — Как можа да бъдеш с него точно когато не трябва?

— Вече ти казах. Облада ме изненадващо... — раменете ѝ се разтърсиха, в главата ѝ звънна тъничък глас: „Коя съм аз?“

Овладея се с усилие на волята и добави:

— Не ми даде възможност да се съпротивлявам... Бях безпомощна...

— Аз...

Прекъсна ги остро почукване по вратата.

— Какво има? — изкрещя Марс. Първи признак, че изпуска нервите си.

— Капитан Николев е тук — съобщи Татяна.

— Кажу му да почака, ще го видя по-късно!

— Настоява веднага да говори с вас. Въпросът е спешен.

— По дяволите! — изруга Марс, очите му пробягаха по лицето на Ирина. — Връщай се на компютъра! Искам да откриеш информацията за „Бялата звезда“. Веднага!

Обърна се и влезе в помещението с басейна.

— Какво има, капитане?

Николев го дръпна настрана, по-далеч от любопитните погледи на Лара и Татяна.

— Открихме Валери Бондасенко.

— Отлично! — възкликна Марс, моментално забравил за ужаса, който беше изпитал при разговора с Ирина. — Доведете го тук!

— Страхувам се, че това е невъзможно, другарю полковник.

— Няма невъзможни неща, капитане. Това е заповед, изпълнявайте! Трябва да получи тайните на „Бялата звезда“, които се крият в компютъра на Валери Денисович!

— Налага се ние да отидем при него — рече Николев.

— Не мърдам от тук! — отсече Марс. — Не мога да оставя Героя сам в компанията на Лара и Татяна.

— Докарайте тук хората си.

— Не — поклати глава Марс. — Това би бил твърде агресивен акт, ще разруши всичко, което съм постигнал с толкова усилия... Героя е най-важната фигура за нас, чрез него ще се докоснем до революционно нови технологии.

— Тогава вземете компютъра и елате с мен.

— Изпълнявайте заповедта, капитане!

— Не ме разбирате, другарю полковник — въздъхна Николев. — Имаше само един начин да се добера до Бондасенко и аз се възползвах от него. Помните ли американската дипломатическа делегация от Токио? Отидох на Шереметиево да ги посрещна. Оказа се, че това наистина са хората, към които „Бялата звезда“ е отправила своя зов за помощ... — Николев понижи глас и се наведе към ухото на Марс: —

Успях да ги убедя в своята искреност, те вече вярват, че съм на тяхна страна... Признаха, че имат начин за контакт с Бондасенко. В момента го осъществяват от ресторанта на хотел „Русия“...

— Там ли се крие Валери Денисович?

— Не. По всяка вероятност хотелът се използва само като пощенска кутия — Николев наблюдаваше как се сменят емоциите върху лицето на Марс. — Трябва да се появим там като приятели. Или поне аз... С помощта на компютъра ще убедим американците да влязат в контакт с Бондасенко. Зная, че вие не искате да го губите от погледа си, затова предлагам да отидем, заедно...

— Валери Денисович и хората му никога няма да ме допуснат близо до себе си!

— Вярно — кимна Николев. — Но вие ще се смесите с моите хора. Аз ще придружа американците и компютъра. Когато те накарат Бондасенко да извади данните от него, аз ще ви изпратя електронен сигнал. Вие ще поведете хората ми и всички ще паднат в капана.

Марс се замисли, после бавно кимна с глава:

— Планът ви изглежда добър... Само едно не ми е ясно: как американците ще накарат Валери Денисович да извади секретната информация от компютъра?

— Казах им за преврата...

— Какво?!

За момент Николев изпита чувството, че Марс ще получи удар.

— Това беше единственият начин да ги ангажирам — поясни той. — Нали вие сам твърдите, че истината е най-добрият начин да се залови плячката? Повярвайте ми, тези американци нямат нищо общо с обикновените хора. Никаква лъжа не може да ги заблуди. Победата се постига най-лесно с вариации върху истината... Това са ваши думи, другарю полковник.

Марс отново се замисли, после кимна с глава.

— Добре. Вземете тошибата и да вървим.

Спуснаха се по стълбите и се насочиха към черния зил на Николев. Капитанът се настани зад волана, Марс седна до него с компютъра в скута си.

— Къде е шофьорът ви?

— Реших, че е по-добре да карам сам.

Николев завъртя контактния ключ и посегна към лоста на скоростите. Спря го ръката на Марс.

— Момент, капитане. Правилникът изисква...

— Всичките ми хора са ангажирани с американците — поясни Николев и насочи колата към изхода на Звездното градче. — Бях принуден да използвам и последния си човек, иначе американците с положителност щяха да забележат, че са под наблюдение. На практика съм блокирал целия квартал около хотел „Русия“... Както казват американците, „дори мравка не може да си промъкне задника“.

— Добра работа, капитане — усмихна се Марс. — Заслужавате повишение.

Магистралата беше почти пуста, мощната кола зафуча с пълна скорост. На няколко километра от Звездното градче Николев отби вдясно и изключи двигателя.

— Какво става, капитане? — вдигна глава Марс.

Пред очите му блесна дулото на пистолет, насочено право в гърдите му.

— Подайте ми този компютър, другарю полковник! — изръмжа заплашително Николев.

Марс дори не трепна.

— Разочаровате ме, капитане.

— Много важно! — повиши глас Николев. — Искам този компютър!

— Предполагам, че вътре има цяло съкровище — отбеляза Марс. — Иначе едва ли бихте рискували живота си.

— Не се знае.

— Нима сте допуснали глупавата грешка да сключите сделка с американците, капитане? — попита Марс. — Всъщност това можеше да се очаква... Запален почитател на историята като вас не може да бъде истински марксист...

— Изоставате от времето, полковник. Такова понятие като истински марксист отдавна не съществува... Нима не виждате, че сте представител на изчезващ вид? Истински динозавър!

— Щом съм динозавър, значи и зъбите ми са огромни — поклати глава Марс. — Захапя ли ви, с вас е свършено!

Дулото на пистолета нетърпеливо помръдна.

— Дайте компютъра!

— А какво ще ми се случи след това? — попита Марс, после кимна, разгадал изражението на Николев. — Ясно... Малка закуска за дивите зверове...

— Вие сте опасен човек, другарю полковник — рече Николев.

— Правилно — кимна Марс и натисна спусъка на малкия пистолет, който стискаше под куфарчето с тошибата.

Изстрелът прозвуча оглушително в тясното пространство на купето, пружините на лимузината леко се разклатиха. Върху лицето на капитан Николев се изписа изненада, очите му с ужас се спряха на кръвта, бликнала от тялото му. Компютърът обаче попречи на Марс да се прицели добре. Вместо в сърцето, куршумът попадна в корема на врага. Ръката му се стрелна напред и изби пистолета от ръката на Николев. Оръжието изгърмя, куршумът проби покрива на колата. В следващия миг Николев се хвърли напред, дланта му се стовари върху гърлото на Марс. Малкият пистолет отлетя встрани, компютърът се стовари на пода. Марс успя да се съвземе, юмрукът му потъна в корема на Николев, точно върху раната. Капитанът изкрещя, сълзи на болка бликнаха от очите му.

Марс светкавично се наведе да вдигне пистолета, но Николев се съвзе и изви ръката му. Стиснал зъби, Марс заби лакът в лицето му и усети как хрущялите пропукват. „Пипнах го“, рече си той.

Оказа се, че греши. Макар и ослепял от болка, Николев му нанесе два къси, но силни удара в слънчевия сплит. Пред очите му затанцуваха разноцветни кръгове, дробовете му отчаяно се бореха за глътка въздух. Ръката му посегна към носа на Николев, но ударът беше лишен от необходимата сила.

Същевременно капитанът се бореше като лъв, втвърдените му като стомана пръсти сякаш всеки момент щяха да счупят ребрата на противника. Марс почувства как дясната страна на тялото му започва да изтръпва, в душата му нахлу паника. В невъзможност да стори нещо друго, той заби глава в носа на Николев. Разхвърчаха се хрущяли и кръв, но болката в гърдите му не отслабна.

На ръба на силите си, Марс отчаяно повтори удара с глава. Този път вратът на Николев пропука, темето му отлетя назад и разби челното стъкло на зила. Очите му замаяно примигнаха.

Напълнил дробовете си с кислород, Марс побърза да се възползва от предимството. Юмруците му се стовариха в бърза

последователност върху гърдния кош на противника, разкрил се безпомощно пред него.

Тялото на Николев се отпусна и започна да се свлича между седалката и арматурното табло. Лицето му беше покрито с кръв, остри късчета стъкло стърчаха от темето му. Очите му бавно започнаха да се изцъклят.

Хълцащ от огромното напрежение, Марс изруга и нанесе силен ритник в слепоочието му. После се наведе, главата му почти докосна коленете. Беше на ръба на припадъка.

Измина доста време, преди да се възстанови. Миризмата на топла кръв, остра като аромата на увехнали цветя, носеше в себе си полъха на смъртта.

— Мръсно копеле! — изръмжа той. — Мислеше се за голям хитрец, нали? Но не можеше да предполагаш, че имам свой човек сред хората ти, при това далеч, преди да те командировам към Отдел „Н“...

Изплю се в лицето на Николев. Това му донесе облекчение, въпреки че капитанът отдавна не усещаше нищо.

После отвори вратата, наведе се и изтика трупа на асфалта.

— Закуска за дивите зверове, капитане — изръмжа той. — В това отношение излезе прав...

Вдигна тошибата от пода. Куфарчето беше изцапано с кръв, но това не му направи никакво впечатление. Дръпна ципа и изруга, видял, че куршумът е нанесъл поражения на самата машина. При това точно на мястото, където беше монтиран твърдият диск.

„Господи Исусе, въздъхна отчаяно той. Край на информацията! Тайната на «Бялата звезда» ще остане заключена завинаги вътре! О, сега вече трябва да пипна Валери Денисович на всяка цена!“

Захвърли компютъра на задната седалка и включи радиостанцията на зила. Представи се и поиска да го свържат с лейтенант Поков. Пръстите му нетърпеливо забарабаниха по окървавеното арматурно табло. „Хайде, рече си той. По-бързо!“

Радиостанцията пропука, в репродуктора ечна жизнерадостен мъжки глас:

— Поков слуша.

— Говори Волков — представи се кратко Марс. — От този момент нататък вие сте командир на Единадесето подразделение. Ясно ли е, лейтенант?

— Тъй вярно, другарю полковник.

— Държите ли американците под око?

— Тъй вярно. Всичко е под контрол.

— Отлично. Те ще ви отведат при Бондасенко. Вземете толкова хора, колкото са ви необходими. Давам ви пълна свобода на действие. Внимавайте, Поков! Искам Бондасенко жив! Американците също. Но ако ви създават проблеми, спокойно можете да ги очистите. Колкото по-малко свидетели, толкова по-добре... Следват ли мисълта ми, лейтенант?

— Тъй вярно, другарю полковник.

— Край.

Марс изключи радиостанцията и се настани зад волана. Завъртя стартерния ключ и моторът равномерно забоботи. Зилът направи широк кръг и се понесе обратно към Звездното градче. Скоро обаче му се наложи да спре, тъй като напуканите части от предното стъкло пречеа на зрението му. Извади пистолета и започна да ги отстранява.

Закова пред крепостта на Героя, хората от охраната смаяно зяпнаха. Но Марс нямаше време да се занимава с тях. Все още мислеше за онзи нещастник Анатолий Николев, който си беше въобразил, че може да го надхитри. Вероятно и Ирина живее с подобни илюзии, заканително поклати глава той. Въобразява си, че е успяла да го убеди в своята искреност... Но Марс беше готов да се обзаложи, че някой отдавна я беше осветлил по въпроса кой от двамата ѝ любовници работи за КГБ. Виждаше страха в очите ѝ, усещаше напрежението в тялото ѝ...

Дали действително е забременяла от Героя? Тук нямаше категоричен отговор, просто не знаеше дали Ирина е способна на една толкова чудовищна лъжа... Всъщност защо да не е способна, запита се той, докато тичаше нагоре по стълбите, намръщен от болката в ребрата. Тя вече доказа, че е способна на опасни действия. В душата му се промъкна неволно възхищение, въпреки че в момента мразеше Ирина не по-малко от онзи предател Валери Денисович Бондасенко. Възхищението на кобрата от броненосеца, нейния смъртен враг... Мимолетно, почти ефимерно чувство, което бързо угасна, задушено от черен гняв...

„Сега ще видим как ще се справи, изръмжа в себе си Марс, отваряйки вратата на залата с басейна. Дали и пред прага на смъртта

ще продължава да се придържа към ловко скроените си лъжи?“

Тори и Ръсел прекосиха Москва река и тесния канал в края на Червения площад, после бавно се насочиха към дъното на площад „Добринински“. Вече се намираха в квартала, известен с името Замоскворечие.

Зад тях неотклонно вървяха четирима от най-доверените хора на капитан Николев.

— Марс Волков използва цяла дивизия да търси скривалището на Бондасенко — беше им казал капитанът. — Без моите хора няма смисъл изобщо да се показвате по московските улици.

От безлично жигули изскочи фигурата на лейтенант Поков и бързо се насочи към тях. Жигули е най-разпространената в СССР кола — грозна, неугледна, неудобна... Още едно доказателство за близостта на страната с Третия свят.

— Намираме се в опасна близост с патрулите на Волков — съобщи лейтенантът. — Скоро ли ще пристигнем?

— Изчезвай! — кратко заповяда Ръсел.

Върху лицето на Поков се появи обидено изражение. Беше висок младеж с тъмна коса и здраво тяло на професионален борец. Движеше се пъргаво и уверено.

— Ще заключа колата и ще я оставя тук — предложи той. — Привлича прекалено много внимание.

Ръсел му хвърли един изпълнен с неприязън поглед и дръпна Тори настрана.

— Ситуацията все по-малко ми харесва — прошепна в ухото й той. — Затъваме в непознати води, не можем да различим добрите от лошите. Всичко това ме кара да си мисля, че много лесно ще ни видят сметката...

— Продължаваш да мислиш, че Николев върти някакви номера, нали? — попита Тори.

— Много искам да му вярвам, но не мога — въздъхна Ръсел. — Нещата просто не се връзват, Тори. Огледай се, виж каква е постановката... По всичко личи, че основанията му да ни лъже са далеч по-големи... А ако случайно ни е казал истината, причините за това вероятно са съвсем различни...

— Не е ли все едно?

— Нима не виждаш какво става? — втречено я изгледа Ръсел.
— Толкова ревностно търсим истината, че не разбираме как затъваме в блатото от лъжи. Москва не е град, в който човек може да се изгуби, Тори. Допуснем ли това, с нас ще бъде свършено!

— И в двата случая трябва да се доберем до Валери Бондасенко — отвърна с равен глас тя. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. Вече минава един след полунощ, до началото на агресията срещу Балтийските републики остават по-малко от четири часа...

— Ако Николев ни е казал истината...

Лейтенант Поков тръгна към тях и те се принудиха да замълчат.

— Извинете, но трябва да побързаме — каза младежът. — Късно е, минувачите оредяват. Колкото повече се бавите тук, толкова по-подозрителни изглеждате... Ако някой от патрулите на Волков ви засече, с нищо няма да мога да ви помогна. Задачата на моя екип е само да ви държи далеч от останалите патрули...

— Прав е — кимна Тори. — По-добре да тръгваме.

— По дяволите! — изруга Ръсел, но не ѝ попречи да тръгне по улица „Большая полянка“.

Скоро стигнаха до катедралата „Свети Григорий“.

— Оставаш тук и не мърдаш, ясно ли е? — изръмжа Ръсел към младия лейтенант.

— Тук ли се крие Бондасенко? — учуди се Поков. — В църквата?

В гласа му прозвуча особена нотка. Ръсел я долови ясно, сграбчи ръката на Тори и я притегли зад ъгъла. Изтичаха към един от страничните портали, в ръката на Ръсел проблесна малък инструмент. Ключалката щракна, високото поне три метра крило на портала проскърца и се отвори.

Вмъкнаха се вътре, вратата легна на мястото си. Спотаиха се в мрака с напрегнат слух, очаквайки викове и тропот на крака.

Навън обаче цареше тишина.

— Какво стана? — попита шепнешком Тори.

— Може би най-сетне сме в безопасност — отвърна Ръсел.

В същия миг очите му уловиха черната сянка, промъкваща се през главния портал. Това беше един от хората на Николев. Вдигна ръка да го посочи, в същия миг сянката се стопи в мрака на храма. Тори също.

В продължение на няколко секунди тя остана напълно неподвижна. Не виждаше фигурата на граничаря, но в замяна на това го чуваше. Придвижването му беше предпазливо, издаваше немалък опит. Но тя все пак го чуваше.

Свали обувките си, завърза връзките им и ги преметна около шията си. Остана неподвижна още няколко секунди, определи посоката на движение на врага и безшумно тръгна след него.

Униформеният беше достатъчно предпазлив, за това говореше пътят, който беше избрал. Ниско долу, пълзящ между дългите редове на скамейките. Тори безшумно се качи на последния стол, кракът ѝ опипа облегалката. В следващия миг вече беше горе и тръгна по ръба като въжеиграч. Преди да поемат тежестта на тялото, босите ѝ стъпала внимателно опипваха извитото, гладко полирано дърво.

Не след дълго се озова точно над клекналия между редовете разузнавач. Скочи отгоре му, безшумна като прилеп. Онзи вече беше измъкнал ножа си, готов да пронизе всеки, който се изпречи пред очите му. Тялото му светкавично се извъртя, ножът описа къса дъга и се насочи към корема на връхлитащата Тори.

Прибгвайки до блокиращата техника на айкидо, тя отклони удара, ръцете ѝ светкавично се стрелнаха към челюстта на врага. Онзи успя да издаде кратък вик, после вратът му се строши със злоещо пропукване, а тялото му се разтърси от предсмъртни спазми.

Останал сам, Ръсел предпазливо се промъкна към главния портал. Очакваше появата на втори преследвач, очите му напрегнато сезираха в мрака.

Изведнъж усети хладно дуло в тила си, един глас шепнешком заповяда:

— Не мърдай!

Не се подчини, просто защото не успя да разбере какво става. Главата му се извърна по посока на гласа.

— Нима московските свещеници носят пистолети? — учуди се той, видял неясната фигура с качулка и расо.

— Само когато се крият — отвърна с тежък акцент фигурата.

— Валери Бондасенко?

— Да.

Ръсел направи опит да различи чертите на лицето под качулката, но тъмнината беше непрогледна.

— Аз съм представител на Бърнард Годуин, също и колежката ми... — започна той.

— Защо тогава сте в компанията на КГБ? — заплашително изръмжа онзи.

— Дълга история — въздъхна Ръсел. — Нито я разбирам изцяло, нито имам време да я споделя с вас. Вероятно ще ни трябва помощта ви...

— Колко са?

— Трима редници и един офицер. Лейтенант Поков.

— Само толкова? — учуди се фигурата. — Обикновено те използват далеч по-внушителни сили.

Но Ръсел вече не го чуваше. Цялото му внимание беше ангажирано от дулото на автомат „Калашников“, опряно в гърдите му.

Тори измъкна ножа от ръката на мъртвия граничар. Понечи да вземе и пистолета, но се отказа. Не обичаше огнестрелните оръжия, още повече че тук, в храма, един изстрел беше достатъчен да привлече вниманието на властите. Прибра само патроните, просто за да лиши друг от евентуалната употреба на оръжието.

После безшумно се стопи в мрака.

В църквата цареше мъртва тишина. Изпита чувството, че отново се намира в горите на Хокайдо, подложена на тежък изпит от своя сенсей. Десет дни се лута из тях, докато открие скривалището му, а той каза, че е подобрила най-доброто досегашно постижение на учениците му с цели осемнадесет часа... Като повечето от тях изобщо не са успявали да го открият.

Навън проблесна безмълвна светкавица, светлината се отрази в нещо метално. Застинала на място, Тори проследи движението на сгъваемата стоманена палка, появила се в ръката на един от граничарите.

Миг по-късно зърна и лицето. От съсредоточеното му изражение разбра, че човекът е засякъл Ръсел. Изтича по облегалките на редицата дървени столове и се приготви за атака, но в същия миг усети още едно чуждо присъствие, този път зад гърба си.

Завъртя се като вихрушка и потъна между редовете. Секунда по-късно над главата ѝ свирна сгъваема палка — като тази, която беше зърнала пред себе си. Ударът беше насочен към мястото, където допреди миг бяха глезените ѝ. Все още въртейки се във въздуха, тя насочи крак напред и нагоре. Ударът попадна в тялото на врага, до слуха ѝ достигна болезнено изпъшкване. Без да губи нито секунда, тя премина в контраатака, протегнала ръце в смъртоносно атеми. По-скоро почувства, отколкото видя как противникът насочва пистолета си в гърдите ѝ. Беше толкова близо, че усети как въздухът около него трепти от напрежение. Само след миг той щеше да стреля и трясъкът да издаде всички. Ако не на КГБ, то на полицията... Изстрел през нощта несъмнено щеше да накара куп съзнателни граждани да позвънят там.

Тори измъкна своята стоманена палка и я стовари върху лявата китка на нападателя. Пръстът му върху спусъка се парализира, но в замяна на това ритникът му беше точен. Тори изпъшка, улучена в свивката на бедрото, дулото на пистолета безпощадно се завъртя към главата ѝ. Граничарят очевидно нямаше намерение да рискува.

Тори понечи да отскочи назад, но гърбът ѝ опря в дървената облегалка. Противникът ѝ моментално се възползва, ръката му докопа блузата ѝ и рязко я притегли към себе си.

Това му струваше скъпо. Дланта на Тори строши китката му като кибритена клечка, но той се оказа упорит тип и не я изпусна.

Преценила, че е твърде близо, за да използва палката, Тори я пусна на земята. В същия миг плоската част на пистолета му я улучи в ребрата. Въздухът напусна дробовете ѝ с болезнено просвирване, коленете ѝ омекнаха. Граничарят се надвеси над нея и притисна дулото в слепоочието ѝ.

— До свиданя, сука^[3] — ухили се той, въпреки болката.

Юмруците на Тори се стовариха странично върху ушите му, после едната ѝ ръка изви дясната му китка, докато другата отклоняваше дулото на оръжието. Въпреки безполезната си лява ръка, униформеният ожесточено се съпротивляваше, жилите на шията му се издуха като корабни въжета.

Тори възседна краката му, вниманието ѝ беше насочено към пистолета. Позицията ѝ беше по-изгодна, но на страната на граничаря беше грубата сила. Бореха се мълчаливо, със смъртоносно

ожесточение. В продължение на няколко дълги секунди никой не можеше да вземе превес, после Тори смени тактиката и прибегна до основните позиции на айкидо. Тялото на противника ѝ изгуби равновесие и се люшна напред, главата му профуча на милиметри от лицето ѝ. Довърши го с ветрилообразен удар в шията, прекъснал сънната артерия. Онзи падна по гръб, очите му се извъртяха с бялото нагоре. Тори вдигна глава, но третият граничар не се виждаше никъде.

— Хвърли оръжието! — изръмжа граничарят към превитата фигура.

— Изритай го насам!

Ръсел търпеливо изчака очите на униформения да се прехвърлят върху пистолета, после премина в светкавична атака. Точно както го бяха обучавали. Нанесе отвесен удар с ръба на дланта си. Не мислеше за ръката, която искаше да пречупи, а за пространството отвъд нея...

Граничарят се строполи със смазана ключица, ръката му отчаяно се опитваше да насочи калашника в гърдите на Ръсел. Той пристъпи напред, ритникът му улучи нервните възли от вътрешната страна на лакътя. Ръката падна като отсечена. Ръсел улови калашника във въздуха, прикладът му потъна в слепоочието на противника.

Смръщила лице от острата болка, Тори продължаваше да пълзи. Напусна редиците дървени столове и се насочи към мястото, на което за последен път беше зърнала Ръсел.

Отново го видя. Стоеше надвесен над тялото на третия войник от патрула, до него имаше някакъв свещеник с дълго расо и качулка. „Дали не е Бондасенко?“, запита се Тори и в гърдите ѝ помръдна надеждата.

— Ръсел, аз съм — предупреди го тя, пристъпи напред и попита: — Виждал ли си Поков?

— Не. Нито пък другите двама от патрула...

— Те са неутрализирани — съобщи Тори и сведе очи към сгърчената фигура на пода. — Също като този тук...

Ръсел забеляза как тялото ѝ се олюлява, и разтревожено вдигна глава:

— Добре ли си? — изчака кимването ѝ, после добави: — От теб наистина тръпки ме побиват...

— Господин Слейд...

— Да, да — кимна Ръсел. — Тори, това е Валери Бондасенко... Валери, това е партньорката ми Тори Нън...

— Имаме за какво да си поговорим, нали? — подхвърли Тори.

Забулената фигура кимна с глава и прошепна:

— Насам, време е да тръгваме...

— Ще се наложи да почакате малко, другарю — обади се глас зад тях. Всички се обърнаха едновременно, очите им се втренчиха във фигурата на лейтенант Поков, повила се зад една от колоните. Беше се скрил така добре, че дори Тори не го усети. „Проклятие, рече си тя. Сенсеят би се срамувал от мен!“

— Приятно ми е да се запознаем, другарю Бондасенко — подигравателно се поклони Поков. — Или, по-скоро, предателю Бондасенко...

Ръсел побесня.

— Нали ти казах да не се доверяваме на онзи мръсник Николев! — извика той, полуизвърнат към Тори.

— Бедният Николев — засмя се Поков, почувствал се господар на положението. — Много беше заблуден... Прояви глупостта да ви каже истината... Тя, разбира се, няма да ви помогне. От тук заминавате право за „Любянка“, където ви очаква другарят Марс Волков. Вероятно трябва да добавя, че въпросният другар е широко известен в това заведение с успешните си методи на разпит... Не ви завиждам! — дулото на автомата му рязко помръдна. — Насам, дами и господа. Изходът е в тази посока...

Тръгнаха един по един покрай редицата столове, Поков вървеше най-отзад с насочен автомат. Скоро се натъкнаха на сгърченото тяло. Лейтенантът забави крачка и хвърли заплашителен поглед към Тори.

— За това ще отговаряте по-късно — изръмжа той. — След като другарят Волков свърши с вас...

Няколко крачки по-нататък лежеше първият противник на Тори. Тя забеляза пистолета му, захвърлен край една от колоните, ръцете ѝ потънаха дълбоко в джобовете.

— Значи смени отбора, Поков... — промърмори Ръсел.

— Никога не съм имал подобно намерение — изсмя се онзи. — Просто Николев прояви глупостта да се изпречи на пътя на Марс Волков. А който се осмели на подобно нещо, обикновено живее кратко... Аз обичам живота и затова избрах Волков...

Тори се възползва от този диалог. Изравнила се с трупа, тя напълни дробовете си с кислород и потъна в „прана“. Въздухът около нея сякаш потрепна от могъщите сили на природата, тялото ѝ бавно започна да се навежда.

— Какво правиш там? — извика Поков. — Веднага ела насам!

Тори се обърна, в ръката ѝ блесна пистолетът на мъртвия граничар.

Поков отметна глава и избухна в смях.

— Толкова труд за нищо! — подигравателно изхълца той. — Празен е, момичето ми... Иначе щях ли да го оставя да се търкаля наоколо? — смехът секна, устните му се разкривиха в презрителна гримаса: — Глупави американци! Поверява ли се подобна мисия на жена? Всеки мъж би се справил по-добре...

— Така ли? — попита Тори и натисна спусъка.

Поков отлетя назад, тялото му се блъсна в редицата столове и бавно започна да се свлича към пода. Презрението, което допреди миг изкривяваше чертите на лицето му, бавно започна да се вкаменява.

— Празен беше! — прошепна с последни сили той. — Сигурен съм в това!

Тори пристъпи крачка напред и му показва шепа патрони.

Очите на Поков се замъглиха, главата му клюмна.

— До свиданя, Поков — промърмори Тори и хвърли пистолета върху безжизнените му гърди.

Сергей дръпна качулката, на скулата му мътно проблесна белегът.

— Добра работа! — изрази възхищението си той. — Мисля, че вече е крайно време да...

— Още не — обади се един глас, тъмна фигура излезе иззад олтара и се насочи към тях. — Аз съм Валери Денисович Бондасенко — представи се човекът, ръката му обви раменете на Сергей. — Благодаря, приятелю. Отлично се справи с ролята на ангел пазител...

Преодолели изненадата си, Тори и Ръсел му се представиха. Валери кимна в отговор.

— Страхувам се, че напразно рискувахме да ви повикаме тук — мрачно рече той. — И аз не стоях със скръстени ръце, докато вие ме защитавахте... — главата му леко кимна по посока на труповите. — Искрено се възхищавам на смелостта ви, но тези четиримата положително не са сами... Те са само една малка част от подразделението на Гранични войски, което вече е блокирало района...

— Този мръсник Поков вероятно е поддържал връзка с Волков — изръмжа Ръсел.

— Положително — кимна Валери. — И сега Марс Петрович затяга примката около нас.

— Нека я затяга — обади се Сергей. — Ние пък ще се възползваме от тунелите, които са прокопани под църквата...

— Няма да стигнем далеч — въздъхна Валери. — По това време на денонощието едва ли ще избягаме от патрулите, особено пеша...

— В момента не това е най-важното — намеси се Ръсел и сбито предаде чутото от Николев. За агресията срещу балтийските републики рано сутринта и за планирания атентат срещу президента.

Валери въздъхна с отчаяние, очите му се притвориха.

— Отдавна подозирах, че нещата вървят натам — рече той. — Но не очаквах това да стане толкова скоро...

— Според Николев само „Бялата звезда“ е в състояние да предотврати нещастията — подхвърли Ръсел. — Каза, че ако успеем да предупредим лидера на организацията — тоест вас, вие ще направите необходимото... — очите му се забиха в лицето на Валери. — Ние знаем всичко за ядрените оръжия, които купувате от Бърнард Годуин. Дойде време да ги вкарате в употреба...

— Не ги купуваме, господин Слейд — поклати глава Валери. — Получаваме ги даром от господин Годуин, когото всички тук считат за пламенен патриот. Той е един от най-изявените духовни водачи на „Бялата звезда“...

— Пресвети боже! — възкликна Ръсел.

— Страхувам се, че всичко е било напразно — поклати глава Валери. — Тук сме напълно откъснати от света. Нямаме възможност за трансконтинентална връзка. Едва успях да получа посланието ви, въпреки че го изпратихте от хотел на няколко крачки от този храм... Сами видяхте колко време трябваше да чакате за отговор. Всичко това означава, че на всяка цена трябва да се измъкнем от тук!

— Да не забравяме Звездното градче — обади се Тори. — Там е една жена на име Ирина, вашият компютър също... Вярно ли е, че в него е скрита цялата информация за „Бялата звезда“?

— Ирина — прошепна Валери. — Значи е попаднала в лапите на Марс, докато е била в апартамента ми... И той вече я подозира...

— Компютърът ще ви провали, така ли? — попита Тори.

— Да — въздъхна Валери. — Вътре е цялата структура на организацията, майсторски кодирана... Един добър дух я пази — млъкна изведнъж, лицето му преbledня. — Господи! Добрият дух! Веднъж споменах за това пред Ирина, а тя е достатъчно опитна програмистка... О, не! Ако Марс започне да я изтезава, тя без съмнение ще рухне и ще му разкрие кодовете... Господи! — хвърли поглед на часовника си, после се взря в Тори. — Наближава три часът сутринта. Да, вие сте права. Първо трябва да се доберем до Звездното градче!

— Но как? — обади се Сергей. — Тунелите ще ни помогнат да се измъкнем от тук, но после накъде?

— Имаме кола! — извика Ръсел и на лицето му изплува усмивка на облекчение. — Колата на Поков!

Приклепна до трупа и измъкна връзката ключове от джоба му.

В същия момент главният портал на храма отхвъркна на пантите си, под свода се разнесе остър, заповеднически вик:

— Никой да не мърда! КГБ!

— Насам, бързо! — прошепна Валери.

Затичаха се към дъното на храма и изчезнаха зад олтара. Мушнаха се през тясна дървена портичка, която Валери залости. Сергей ги поведе надолу, Валери се позабави. Настигна ги в средата на стръмното стълбище.

— Строших стъклото зад олтара — поясни той. — Така ще ги накараме да мислят, че сме се измъкнали от там и за момента ще отвлечем вниманието им от криптата...

Не след дълго се озоваха в самото подземие.

— Сергей — спря се Валери. — Искам да останеш при дъщеря ми. Няма как да я вземем, в колата е тясно...

— Разбирам.

— Грижи се за нея.

— Все едно, че е моя дъщеря — отвърна младежът.

Двамата се прегърнаха.

— Бог да те пази, Валери.

— Ще се върна да ви взема — прошепна едрият мъж. — Някъде на разсъмване...

После Валери Денисович Бондасенко направи знак на двамата американци и потъна в мрачния тунел. Устремен към светлината, към решителната битка за спасението на родината си...

В очите на Марс се появи мрачен блясък.

— Стойте настрана от мен! — изръмжа на Лара и Татяна той. — По-късно ще се разправям с вас!

Закрачи през залата, двете жени зяпнаха от изумление при вида на окървавеното му лице и дрехи. Също като охраната на входа. По това време на денонощието сградата беше пуста.

Изправи се до парапета. Героя се беше пробудил, тялото му леко се поклащаше върху водата. А може би някой го е събудил, уплашен от бързия ход на събитията.

— Нося ти подарък — изръмжа Марс.

Куфарчето с тошибата описа полукръг и тежко цопна във водата. Солени пръски обляха обувките на Марс.

— Вече не ми трябва, Одисей — добави той. — Искаш ли да знаеш защо? Всъщност вероятно знаеш. Нали умееш да четеш мислите ми? — очите му убийствено проблеснаха. — Нямам нужда от компютъра, защото разполагам със собственика му — устните му се разтегнаха в зловеща усмивка. — Моите хора успяха да открият смъртния ми враг — според твоето напълно сполучливо определение... В момента са на път, скоро ще получа възможност да го разпитам в твое присъствие. Какво ще кажеш?

— Съжалявам те — отвърна Героя.

Челюстите на Марс се стегнаха, ръцете му се свиха в юмруци.

— Точно така, другарю — изгледа го предизвикателно Одисей. — Хайде, скачай във водата и да се разберем като мъже! Нали това искаш? Но може би ще се окаже, че няма да водим двубой като мъже... Защото ти не знаеш какво всъщност съм аз, нито пък какво мога да ти сторя тук, във водата... Нали така, Волков? Вероятно ще предпочетеш да останеш на твърда земя и да продължиш мръсното си дело...

— Мислиш, че знаеш всичко! — процеди Марс и се наведе над парапета. — Сега ще проверим дали е така!

С един скок се озова до Ирина, която стоеше до масата и безмълвно наблюдаваше развоя на събитията. Сграбчи я за косата и изви главата ѝ назад. Тя нададе вик на болка и уплаха, коленете ѝ се подгънаха.

— Волков!

Марс вдигна глава и предупредително изръмжа към Лара и Татяна:

— Мръднете ли, ще ви застрелям!

Вдигна ръка и я стовари върху лицето на Ирина.

— Волков!

— За теб съм *другарят* Волков, Одисей!

— Другарю Волков, прекрати това! — умолително каза Одисей.

— О, не! — изръмжа Марс. — Нещата отидоха твърде далеч! — отново дръпна косата на Ирина, тялото ѝ болезнено се изви назад. — Ще ѝ причиня болка, Одисей! Искам да знаеш това предварително, просто защото ще бъдеш главният свидетел...

— Тя е само жена — каза Одисей. — Пусни я...

— Няма начин — поклати глава Марс. — Тя прие условията на играта, но след това реши да импровизира... Стори ѝ се вълнуващо, започна да си въобразява, че тя дърпа конците...

— Едва ли е била в състояние да го стори...

— Стори го, Одисей. Прелъсти ме, след това прие да шпионира Валери Денисович... Сприятели се с Наташа Маякова, след това я предаде... Това известно ли ти е? Предаде я, без да ѝ мигне окото! А накрая предаде и мен! Тя е по-хладнокръвна от всеки мъж, когото познавам, Одисей... Прие насилието, следователно, трябва да получи урок. Основният урок на живота — насилието винаги поражда насилие! Така ще бъде честно, Одисей. Който живее на ръба на бръснача, умира от същия този бръснач!

— Това е отмъщение, другарю. Отмъщение в най-чиста форма!

— Не! — извика Марс. — Тук не става въпрос за отмъщение, а за правосъдие!

— Правосъдие според твоите разбирания, Волков — отвърна Героя и отвратено цъкна с език. — Винаги според твоите разбирания! Но такава ми била съдбата... Да живея в твоя свят, в Рим, управляван

от Цезар като теб... Тук място за правосъдие няма. Всичко е подчинено на твоите капризи. Нима не виждаш иронията, Волков? Не аз, а ти искаш да бъдеш жив Бог!

— Върви по дяволите с твоите усукани приказки! — излая Марс.
— Кой те е учил да използваш словото като оръжие?

— Действам в самозащита, приятелю. Словото е единственото оръжие, което си ми позволил...

— Напротив — поклати глава Марс. — Позволявах ти твърде много неща. Едва сега разбирам, че съм се държал с теб неоправдано меко. Нарушавах правилника заради теб, затварях си очите за много неща. Държах се като любящ баща, който трепери над единственото си дете. И резултатите са налице. Ти се превърна в своеволно и капризно чудовище. На това трябва да се сложи край! — главата му рязко се завъртя. — Татяна, ела тук!

Жената мълчаливо се подчини. Арбат изскочи на повърхността, от устата ѝ се разнесоха напрегнати писъци.

— Какво си намислил, Волков? — разтревожено попита Одисей.

— Край на глезотиите, Одисей! — отсече Марс. — От сега нататък ще се научиш да се държиш както трябва, да проявяваш нужното уважение и да отговаряш искрено на въпросите, които ти се задават!

— Волков...

— Млък! — изкрещя Марс, вдигна пистолета си и натисна спусъка. Татяна се олюля и падна във водата, Ирина изкрещя от ужас. Трясъкът на изстрела се поде от ехото в просторната зала.

Замръзнала на място, Лара гледаше с ококорени очи безжизнения труп на приятелката си, полюшващ се върху солената вода.

Арбат прекрати писъците си и бавно доплува до тялото на Татяна. Побутна го с муцуна, после се гмурна и изчезна.

— Копеле гадно! — изкрещя Одисей.

— Сега вече ме мразиш, нали? — попита Марс. — Защо тогава не излезеш да ме спреш, като истински мъж?

— Ти си глупак, Волков — отвърна Одисей. — Като всички, които се мислят за богове... Но рано или късно ще разбереш, че неограничената власт има и своите лоши страни...

— Не си в положение да ми даваш съвета! — размаха пистолета Марс. Очите му доловиха някакво движение, главата му светкавично

се обърна към Лара, която бавно прекосяваше залата.

Одисей също я видя, от устата му се откъсна предупредителен вик:

— Не, Лара! Не върши това!

Върху лицето на Марс се появи зловеща усмивка.

— Виждам, че за теб действително няма тайни, приятелю. Подозренията ми към тези жени се оказаха напълно основателни!

Лара стигна далечната стена, извади връзка ключове от джоба си и отвори вградения шкаф.

— Успял си по някакъв начин да ги омагьосаш, нали? — продължи Марс. — Много съм впечатлен. Преди да попаднат под влиянието ти, Лара и Татяна бяха безупречни агенти на КГБ...

— Волков, не! — изкрещя Одисей, разбрал прекалено ясно значението на миналото време, което употреби врагът му. — Нима не проля достатъчно кръв?

— И ти трябва да получиш урок, синко — поклати глава Марс. — Ще ти бъде трудно, но сам си виновен за това...

Изчака Лара да отвори вратичката докрай, после я застреля с два куршума в гърба.

Тялото на момичето отлетя към стената, сякаш улучено от гигантски юмрук. Пръстите ѝ конвулсивно дръпнаха вратичката на шкафа, разкривайки пирамида с няколко автомата „Калашников“, заредени и готови за употреба. Покрити със смазка, дулата проблеснаха със синкава светлина.

— Господи!

Марс сведе поглед към съкрушения космонавт във водата, устните му се разтегнаха в жестока усмивка.

— Добре... Вече започваш да разбираш докъде се простират параметрите на властта, нали? — протегна ръка над водата, сякаш беше епископ, благославящ смирен богомолец. — Но нещата не свършват до тук! — другата му ръка жестоко дръпна косата на Ирина, главата ѝ се изви назад.

Ирина извика от болка, главата на Одисей отново се подаде над водата.

— Какво още искаш, Волков?

— След като питаш, значи нищо не си разбрал! — изръмжа Марс. Наведе се и тикна дулото на пистолета в устата на Ирина. —

Скоро ще получа отговор на всичките си въпроси, нали, Одисей?

— Ще ги получиш още сега — отвърна Одисей. — Само не я убивай!

— О, нямам такива намерения, приятелю. Тя е прекалено ценна, за да я ликвидирам... Вече видя, че мога да бъда жестокият Цезар... Сега обаче ще ти покажа, че мога да бъда и коварният Цезар. Ще ѝ причинявам болка, Одисей. Бавна и мъчителна... Едновременно с това ще ти задавам въпроси. При всеки лъжлив или непълен отговор Ирина ще получава нова порция болка... Имаш ли представа колко дълго може да се проточи подобна операция?

— Не прави това!

— Молиш ли се, Одисей? Нима толкова беше мъжката ти твърдост? Господи, ти си по-противен дори от Валери Денисович!

— Нима? — прозвуча един глас зад гърба на Волков. Дватамата с Одисей се извърнаха едновременно.

— Исусе! — простена Марс. — Ти ли си?!

— Съжалявам, че се забавих, Марс Петрович — отвърна Валери и излезе от сянката край вратата. — Но трябваше да преодолее доста препятствия...

Марс объркано се огледа.

— Къде е Поков? — попита. — Къде са хората ми?

— Страхувам се, че няма да дойдат...

Марс пусна Ирина и се изправи срещу врага си. Върху лицето му се изписа объркване.

— Ти си сам?! Но как се промъкна през охраната?

— Имам си начини — отвърна Валери, а очите му пробягаха по окървавените плочки. — Господи, какво си сторил с Лара и Татяна?!

— Откъде знаеш имената им?

— Зная още много неща, Волков — мрачно го изгледа Валери. — Но не виждам смисъл да те просветлявам, тъй и тъй няма да ме разбереш...

Очите на Марс се местеха от Валери на Героя и обратно, главата му започна да се тресе.

— Господа, какъв идиот съм бил! — въздъхна отчаяно той. — Наташа не е била куриер единствено на секретна информация от КГБ! Тя е била и връзката между вас! Вие сте съучастници! Одисей ти е помагал да създадеш „Бялата звезда“!

— Близо си до истината — отвърна Валери. — Опасявам се обаче, че това е таванът на твоите възможности. Няма смисъл да се напругаш, тъй пак като теб едва ли може да проумее всичко!

Възползвайки се от разговора между смъртните врагове, Ирина незабележимо започна да се отдалечава. Омразата между двамата беше толкова силна и плътна, сякаш можеше да се докосне с ръка... В залата играеха синкави отражения, въздухът беше наситен със сладникавата миризма на кръв.

От очите ѝ се стичаха сълзи, с тяхна помощ сякаш се оттичаше и смъртният ужас, загнезден дълбоко в душата ѝ. Сълзи, които прогаряха кожата ѝ като киселина и караха тялото ѝ да се разтърсва от конвулсии.

Главата ѝ пламтеше, все още не беше в състояние да обхване жестокостта на Марс. За малко не повърна при мисълта, че немного отдавна беше изпитвала доволство от близостта със семейството му...

Но това съвсем не беше всичко. С изненадващо равнодушие наблюдаваше конфронтацията между мъжете, които доскоро бяха част от живота ѝ, изведнъж разбра, че мъжкият манталитет ѝ е безкрайно чужд... Какво ги тласка към жестокост и насилие? Усети злобата в душите им като отвратителна миазма, запълваща въздуха на помещението, с ужас установи, че и самата тя е била заразена от неутолимата им жажда за власт, за контрол над живота на другите...

Най-сетне разбра, че и Марс, и Валери се бяха възползвали от нея, че всеки по свой начин я беше въртял в ръцете си, сякаш точи нож, с който да пониже другия... Но тя не беше от стомана, независимо от опитите на тези мъже да я превърнат именно в това...

В крайна сметка няма разлика между Валери и Марс, проплака душата ѝ. Техните желания и стремежи нямат никакво значение, просто защото и двамата са готови на всичко, за да ги постигнат. Включително и на убийство...

„Остави ги да се оправят сами, прошепна някакъв нов глас в душата ѝ. Не предприемай нищо. Нека насилието вземе връх. Ще се унищожат взаимно и това ще бъде краят.“

После видя как Марс насочва пистолета си и стреля. Валери отлетя към стената, от рамото му бликна кръв. Това вече бе прекалено!

— Не! — изкрещя тя.

Разтърсваше се от ридания, не разбираше какво става в душата ѝ. Искрено желаеше да остане пасивна, да стои и да гледа как двамата

мъже се унищожават. Но не можеше...

С ужас установи, че е само на крачка от пирамидата с оръжията. Ръката ѝ сякаш сама се протегна, свали един автомат, пръстът ѝ легна върху спусъка. Обърна се и бавно тръгна към двамата мъже.

Марс отново беше насочил пистолета си към Валери. Край вратата се размърдаха неясни сенки, вероятно хората от Гранични войски вече бяха тук...

„Никой да не мърда! КГБ.“

— Стига, Марс! — дрезгаво извика тя, продължавайки да върви напред.

— Млък! — озъби се онзи.

— Стой настрана, Ирина! — извика Валери.

Марс се приготви да натисне спусъка за втори път, но Ирина го изпревари.

Трясъкът беше страхотен. Писъкът на Ирина се сля с отчаяния вик на Марс. Надупчено като решето от куршумите, тялото му рухна в краката на Валери.

По лицето на Ирина се стичаха сълзи. Ръцете ѝ изпуснаха автомата, дланите ѝ механично започнаха да се трият в бедрата. Видя кръвта, която струеше от тялото на Марс, падна на колене и започна да повръща.

— Одисей! — едва чуто проплака тя. — Спаси ме!

Героя протегна ръка, прихвана я през кръста и внимателно я издърпа във водата. Арбат изскочи на повърхността, тъпият ѝ, подобен на бутилка нос нежно побутна рамото на Ирина.

— О, Арбат! — засмя се през сълзи тя и прегърна плъзгавото тяло на делфина.

— Добре ли сте? — попита Тори и се наведе над проснатото тяло на Валери.

Той държеше рамото си, очите му не се отделяха от мъртвия Марс.

— Става нещо странно... От години чакам този миг, мислех, че ще се радвам. Но не е така... Безразлично ми е, чувствам се някак празен... — дланта му докосна темето на Марс. — Сякаш умря и частица от мен...

— Идването ви тук беше голяма глупост — обади се от другата му страна Ръсел. — Този мръсник би могъл да ви убие още с първия изстрел!

— Нямаше друг начин — въздъхна Валери и изтри потта от челото си. — Ако Марс ви беше зърнал, веднага щеше да ви направи на решето. А може би щеше да ви вземе за заложници, за да диктува условията...

— Глупости! — тръсна глава Ръсел. — Щяхме да имаме достатъчно време, за да...

— Не го познавате — прекъсна го Валери, въздъхна и поклати глава. — И все пак не ме уби с първия изстрел... — очите му за пръв път се откъснаха от мъртвеца и спряха върху лицето на Ръсел. — Странно, тъй като беше превъзходен стрелец...

— Говори ми — тихо промълви Героя.

— Чувствам се омърсена — отвърна Ирина и отпусна глава на рамото му. — Прегърни ме... — Ръцете му я стиснаха в здрава прегръдка. — Марс беше прав... Насилието винаги поражда насилие... Думите му бяха истина. Аз прелъстявах и лъжех, това ми доставяше удоволствие... Затънах толкова дълбоко, че предадох Наташа, а след това и Валери. Не знаех какво върша. Когато споделих всичко с Марс, все още не знаех кой е той... Но това вече е без значение, само празни думи. Не би трябвало да злоупотребявам с доверието на Наташа. Тя ме считаше за своя приятелка, а аз я пратих на изтезания... А сега затънах окончателно. Убих човек. Вече наистина съм част от света на Марс...

— Ако наистина се чувстваш така, аз не мога да ти помогна — промълви Одисей.

Ирина отлепи глава от рамото му, очите ѝ потънаха в неговите:

— Какво искаш да кажеш? Трябва да ми помогнеш! Разчитам само на теб!

— Не, Ирина. Време е да разчиташ на себе си. Вярно е, че съм в състояние да направя нещо. Но само ти можеш да се измъкнеш от света на насилието, в който си затънала. При положение, че го искаш...

Тялото ѝ се скова от напрежение, в душата ѝ отново нахлу познатият мрак. Под него помръдваше вледеняващият ужас от сибирската зима, от решетките върху луната, от огромния затвор, в

който се беше превърнала родината ѝ... „Сега вече нямаш абсолютно нищо, обади се един глас в главата ѝ. Изгубена си! Изгубена завинаги!“

Усети как очите ѝ се пълнят с горещи сълзи. Този път обаче направи усилие да ги спре, същото стори и с мрачния глас в душата си. Не може да е изгубена, съдбата ѝ трябва да бъде различна!

Имаше и други алтернативи, изведнъж страшно много ѝ се прииска да се възползва от тях.

Няма да бъдат свързани с Америка, разбира се. Но Америка беше просто една мечта... Мечтата на незряла девойка, която иска да обърне гръб на отговорността. Но ако все пак беше научила нещо от Героя, то беше именно чувството за отговорност.

Втренчила поглед в бездънните му очи, Ирина прибягна до странния начин на безмълвно общуване. И той разбра, че е готова...

Ръсел се зае с раната на Валери, а Тори пристъпи до тялото на Лара и опипа китката ѝ за пулс. Но пулс нямаше.

Стана и се насочи към басейна. Издърпа тялото на Татяна от водата, обърна го по гръб. Тя също беше мъртва.

Каква касапница, тъжно поклати глава Тори. Нима никога няма да има край? От мига, в който Кои прибягна до ритуалното самоубийство в последен опит да прочисти окървавената си душа, тя непрекъснато си задаваше този въпрос.

Този миг остана запечатан в съзнанието ѝ завинаги, времето не беше в състояние да го заличи. Все още виждаше синьото небе, ослепително бялата дреха на Кои, бавно подгизваща от кръвта... Ясно си представяше тайнствената планина, за която Кои промълви в последните секунди от живота си... Въздъхна и отправи една безгласна молитва за душата на тази жена, а и за самата себе си.

Изправи се и колебливо пристъпи към ръба на басейна. Краката ѝ изведнъж омекнаха. Тук беше убежището на Героя — руския космонавт, който беше живял и тренирал с Грег, родния ѝ брат... Човека, който последен го беше видял жив. Колко странни са пътищата на съдбата, въздъхна в себе си тя. Никога не си беше представяла, че може да се озове тук.

Но сега откри, че се страхува да установи контакт с този човек. Водата се плискаше в стените на басейна, над разлюляната повърхност тичаха теменужени сенки. До слуха ѝ долетяха странните щракащи звуци, които излитаха от устата на делфина. От всичко това изведнъж изпита неземното чувство, че се намира на непозната планета, в друго време и друго пространство... Забрави, че това е просто басейн, построен в една строго охранявана сграда, дълбоко в сърцето на Съветския съюз.

Първо видя Арбат. Беше толкова изненадана, че не знаеше какво да каже. Синият делфин също я видя, обърна гръб на Героя и Ирина, вкопчени един в друг в средата на басейна, и бързо се насочи към нея.

На метър от парапета огромното тяло изскочи от водата. Тъпата муцуна докосна бузата на Тори, тялото се завъртя и потъна в дълбините сред милиарди сребърни капчици.

Тори дори не помръдна. Краката ѝ продължаваха да треперят, очите ѝ не се откъсваха от двамата във водата. Ирина я видя, откъсна се от прегръдката на Героя и доплува да ѝ се представи.

— Името ми е Тори Нън — отвърна гостенката, наведе се и протегна ръка. — Дойдохме да помогнем на Валери и „Бялата звезда“...

Ирина пое ръката ѝ, погледите им се срещнаха. И тогава нещо се случи. Сякаш невидима искра пробяга между тях, в един невероятно кратък миг си размениха съкровени мисли и интимни чувства, станаха по-близки от сестри... Какво беше това? Нима може да се даде наименование на подобно нещо? Споделяха по-скоро чувствата, отколкото съдбата си...

— Извинявам се — наруши мълчанието Тори. — Но просто бях смаяна от това, което направи делфинът...

Ирина се усмихна.

— Арбат е много особена... Или харесва някого, или изобщо не му обръща внимание. С този жест показва, че изпитва към вас особено топли чувства... — извърна се към центъра на басейна и тихо подвижна: — Одисей! Ела да се запознаеш с Тори. Тя е американката, която... — млъкна, смаяна от изражението на лицето му. — Но какво ти става, за бога?

Героя се раздвижи, тялото му се насочи към светлината, играеща в ъгъла. Арбат изскочи до него, ръката му се уви около едрото тяло.

Напрегнала взор, Тори гледаше приближаващата се фигура. Сърцето ѝ се качи в гърлото, дробовете ѝ изведнъж престанаха да поемат кислород. Първо видя блестящата сребриста кожа, гладка като на делфина. После очите ѝ започнаха да различават очертанията на лицето, лишено от всякакво окосмение, накрая потънаха в неговите.

Отвори уста, сякаш се готвеше да каже нещо. Затвори я, усилията ѝ да се освободи от вцепенението бяха страхотни.

Гледаше очите му като омагьосана. Ангелските очи...

— Грег?

— Тори! — задавено промълви Героя. — Велики боже!

Тя се хвърли във водата, направо с дрехите. Заплува към Одисей и Арбат, от очите ѝ рукнаха сълзи.

— Недей — тихо промълви той и погали косата ѝ. — Господи, недей!

Тори се хвърли напред и покри лицето му с целувки. Притискаше се в тялото му със силата на удавница, не искаше да го пусне... Дълго време останаха така.

Най-накрая главата ѝ се отдели от гърдите му, очите ѝ потърсиха неговите:

— Мислех, че си мъртъв... Всички мислеха същото. Как стана така, че...

— Руснаците — въздъхна Грегъри Нън. — Двамата с Виктор Шевченко се оказахме опитни зайчета... Тези мръсници ни подложиха на ограничено облъчване, искали да разберат дали космическата радиация може да разреши проблемите, свързани с продължителната безтегловност... После стана катастрофата и Виктор загина. Аз успях да се върна на Земята, но няколко месеца бях в кома. Когато съзнанието ми се възвърна, всичко вече беше решено. Руснаците преценили, че съм твърде ценен, за да ме върнат обратно на нашите...

Не зная как са убедили хората от НАСА, че не Виктор, а аз съм загинал в Космоса, но са успели... Започнаха да ме наричат Виктор, вероятно за да ми внушат, че ще прекарам остатъка от дните си в техния затвор... Наистина това е затвор, изграден според личните ми нужди, но все пак си остава затвор...

— Тори — подвикна откъм парапета Ръсел. — Времето тече!

Тя се извърна към него.

— Това е брат ми Грег, Ръсел! Оказа се, че е загинал руският космонавт, а не той! А руснаците го заключили тук...

— Господа, Исусе Христе! — извика възбудено Ръсел, пристъпи към парапета и приклепна. — Какво са направили с теб?

— Дълга история...

— Бас държа, че е така — кимна Ръсел, после в очите му се появи загриженост. — Добре ли си?

— Трудно е да определя...

— Добре, зле — няма значение! Важното е да те измъкнем от тук! Готов съм да се обзаложа, че куп хора у дома ще дадат мило и драго, за да разменят някоя дума с теб!

— Също като руснаците...

Доловил хладния цинизъм в гласа му, Ръсел изви глава:

— Хей, какво пропускам?

— Време е — напомни му Тори, но той не отделяше очи от лицето на брат й.

— Окей — въздъхна най-сетне Ръсел. — Грег, повярвай ми, че умирам от нетърпение да чуя цялата история, но точно в този момент...

— Одисей — обади се зад гърба му Валери. — Армията и КГБ са се обединили, точно според нашите предвиждания! — Дясното му рамо беше покрито с дебел пласт хирургически лепенки. — Днес на разсъмване съветската армия ще нахлуе в Литва и Латвия! По същото време президентът ще бъде убит от собствената си охрана!

— Толкова скоро! — възкликна Грег. — Все още не сме готови!

— Принудени сме да действваме — поклати глава Валери, а лицето му се разкриви от болка. — Ще трябва да активизираме ТЯМУ.

— ТЯМУ? — озадачено попита Ръсел.

— Термоядрени мобилни установки — поясни Грег. — Онези, които ни достави Бърнард Годуин... — извърна се към Валери и кимна с глава: — Съгласен съм. Няма друг начин да предотвратим катастрофата... — доплува до ръба на басейна и протегна ръка. — Помогнете ми да изляза.

Валери и Ръсел го изтеглиха. Макар да използваше само лявата си ръка, едрият украинец отново изпъшка от болка.

Грег разтревожено го погледна.

— Няма страшно — криво се усмихна Валери. — Дупка в плътта и нищо повече. Костите са здрави...

— Куршумът го е, пронизал — поясни Ръсел. — За щастие е разкъсана само мускулната тъкан. Аз спрях кръвотечението, намазах раната с антибиотик и я превързах. Тук имате отлична аптечка, но все пак трябва да го види и хирург...

— Не сега — поклати глава Валери.

Ирина също излезе от водата. Отиде в ъгъла и подкара инвалидната количка на Героя пред себе си. Настани го в нея, после покри голото му тяло с голяма хавлиена кърпа, също както го правеха Татяна и Лара. Тори изскочи от водата, под краката ѝ веднага се образува локвичка. Ирина я покри с друга кърпа и започна да я разтърква.

Валери насочи количката на Грег към бюрото с телефоните в ъгъла.

— Марс почти ни разкри — рече той. — Но умът му просто отказа да обхване мащабите на истината... Години наред изграждаме концепцията на „Бялата звезда“. Първо се борехме с репресиите на властите, после — със страха на хората от тези репресии... Накрая, сравнително неотдавна, започнахме да създаваме националистически групи в различни краища на Съветския съюз. Грузия, Литва, Украйна... Главната ни задача беше да променим същността на техния национализъм. Защото всички теглеха чергата към себе си — украинци, грузинци и така нататък...

Замълча. Тишината се нарушаваше единствено от тежкото му дишане, предизвикано от силната болка в рамото. Шокът вече преминаваше, болката тепърва щеше да се усилва. Но Валери отказа да вземе успокоително.

— Преди година и половина при нас изведнъж се появи Грег — продължи той. — Направо от небето, като фантастична звезда... Героя от мисията на „Один-Галактика II“... С руски произход, обект на ежедневни разпити от агентите на КГБ. Той се превърна в обединяващата фигура за всички националисти, истински символ на борбата ни. Нашият вълшебен камък, нашият шогун, успял да въдвори ред сред хаоса... Съвсем естествено беше да стане лидер на „Бялата звезда“...

Разказът на Валери беше предназначен предимно за Тори и Ръсел. Самият Грег се беше привел над радиостанцията и работеше с късовълновия обхват.

— Можем да активираме ТЯМУ направо от тук — поясни Валери. — Бързо и ефикасно.

— Но вече приближава пет — поклати глава Ръсел. — Инвазията ще започне всеки миг.

— Ако има кой да даде съответната заповед — отвърна Валери. — Нашите ТЯМУ са скрити тук, в Москва... — на лицето му се появи усмивка. — На практика едно от тях е току зад ъгъла на църквата, в която се срещнахме... В мазето на Института по атомна енергетика, който се намира на улица „Старомонетная“... — главата му кимна по посока на радиостанцията: — Одисей... извинете, Грег ще даде заповед на бойните ни групи... Въръжени с ТЯМУ те ще се насочат към генералските вили на Ленинските хълмове, към „Любянка“ и Лефортово... На наша страна са доста високопоставени офицери, повечето от тях имат достъп до тези места...

Наведе се и вдигна автомата, който Ирина беше изпуснала на пода.

— Разбира се, нещата едва ли ще протекат толкова лесно, колкото звучат. Ще има усложнения, някои от нас вероятно ще намерят смъртта си. Затова трябва да тръгвам. Никой от генералите не бива да се изплъзне. После ще ида при президента и ще го информирам за заговора...

— Ние с какво да помогнем? — попита Ръсел.

— Вие и госпожица Нън изпълнихте ролята си — усмихна се Валери. — Сега трябва да се оттеглите, защото идва нашият ред... На този етап е по-добре да се държите настрана. Представете си какво ще стане, ако се разчуе, че американски агенти действат на наша страна...

— Какво ще стане тук? — попита Тори.

— Никой не може да каже — въздъхна Валери. — Но без съмнение ще трябва да се стигне до компромис между руснаците и представителите на малцинствата. Всички се борим за автономия в определени граници, но това не означава, че искаме да унищожим тази страна... Искаме край на репресиите и униженията, нищо повече!

Грег приключи с предавателя, мястото му зае Ръсел. Трябваше да изпрати кодирано съобщение до централата на „Алеята“, което поради

голямото разстояние щеше да мине през Берлин. Ирина заведе Тори в съблекалнята и ѝ показа къде са комплектите с чисти дрехи на Лара и Татяна.

Грег вкара количката си тъкмо когато Ирина беше под душа, а Тори приключваше със смяната на облеклото си.

— Хубаво е, че си тук, Тори — промълви той. — Нямах представа колко е хубаво!

— Какво е станало с теб, Грег? — попита Тори и коленичи до инвалидния стол. — Мама и татко сигурно ще се уплашат, като те видят...

— Не мисля така — погледна я в очите той.

— Как така?

Той я прегърна през рамото и тихо промълви:

— Те знаят, Тори...

— Мама и татко знаят, че си жив?! — лицето ѝ се превърна в маска на удивление. — Но как? От къде?

После в главата ѝ нещо прещрака, в съзнанието ѝ отекнаха думите на Ръсел: „Откъде този дявол Бърнард е намерил средства за закупуване на ядрени оръжия?“ Полусковани, пръстите ѝ трескаво измъкнаха снимката на Ариел... „В тази снимка трябва да се крие още нещо... Какво е то? Бърнард би могъл да отскочи до Сан Франциско по хиляди причини...“

Очите ѝ пробягаха по лицето на Ариел, по бронзовата скулптура и момиченцето, което си играеше зад него. В долния ляв ъгъл на фотографията се виждаше фигурата на Бърнард, към него крачеше възрастната двойка... *към него!*

Очите ѝ започнаха да сълзят от напрежение. Нима е възможно?! Нима на тази снимка беше запечатана срещата между Бърнард Годуин и собствените ѝ майка и баща, насрочена в един от парковете на Сан Франциско?! Може би са обсъждали именно финансирането... Елис и Лаура Нън са финансирали „Бялата звезда“? С техните пари Бърнард е купувал ТЯМУ от японската тройка.

Всичко започна да идва на мястото си.

— Валери е влязъл в контакт с Бърнард и му е съобщил за теб — промълви тя. — Нали така, Грег? А после Бърнард е отишъл при татко... Казал му е, че си жив, помолил го е да помогне на

националистическите движения в Съветския съюз. Да помогне на теб...

Прочете истината в очите на Грег.

— Господи Исусе! Нима аз не му бях достатъчна, та е обвързал в машинациите си мама и татко?

— Не мисля, че нещата са се развили толкова просто — меко рече Грег. — Според мен мама и татко са взели решението си сами...

— Не, не! — разгорещено го прекъсна Тори. — Изобщо не познаваш този човек! Той ги е подвел, подмамил ги е! Вероятно не му е било много лесно, тъй като татко не се поддава току-така... Но и той си има слабото място... Това си ти. Твърдо съм убедена, че ти си бил главният коз на Бърнард при тази операция...

— Според мен го надценяваш, като в същото време подценяваш мама и татко — промълви Грег.

— Този път Бърнард отиде твърде далеч! — мрачно промълви тя.

— Нима не виждаш какво е постигнал? — изглежда я продължително Грег. — Благодарение на него се отвори една отдавна заключена врата, през която прониква светлина.

— Но на каква цена? — вдигна глава Тори. — Нямах представа колко кръв беше пролята заради него, Грег!

— Но в замяна на това имам представа колко кръв беше пролята тук през последните осемнадесет месеца! И колко още щеше да се пролее, ако не беше той, а и вие с Ръсел...

Тори съзнаваше, че е прав, но в същото време беше твърдо убедена, че Бърнард трябва да бъде наказан. Най-сетне трябва да се сложи край на свободата, с която нарушава законите!

— Тори — изглежда я продължително Грег. — Моля те, поговори с татко, преди да вземеш някакво решение...

— Двамата ще го сторим — отвърна тя. — Защото имам намерение да те прибера у дома!

Тишината в стаята беше наситена с напрежение.

— Не — промълви най-накрая Грег. — Аз няма да се върна в Америка. Не мога да си тръгна от тук, особено сега. Имам да върша куп неща. Сближих се с много хора, имам задължения към тях...

— Грег!

— Така е — въздъхна той, забеляза нараненото й изражение и побърза да добави: — Как да ти обясня всичко това? — отново

замълча, после тихо попита: — Татко разказвал, ли ти е някога приказката за дзен-полицая?

— Да.

Отговорът ѝ беше толкова тих, че той се наведе напред, за да я чуе.

— Е, добре. Това съм аз, Тори... Дзен-полицаят, останал на пост в една странна сграда, наред чужда и непозната земя... Но съм го сторил съзнателно, след продължителен размисъл... По причини, които далеч надхвърлят личното, отделния индивид...

— Но какво ще стане със семейството ни? С дома?

— Семейството ще дойде да ме посети, ако е рекъл Бог... А домът ми отдавна не е там, в Сан Франциско... Не е никъде по света. Моят дом е душата ми...

— О, Грег! — разплака се Тори. — Не искам да те губя отново!

— За кого плачеш, Тори? — тихо попита той. — За мен или за себе си? — протегна ръка и нежно повдигна брадичката ѝ.

— Нима не виждаш, че е крайно време да промениш живота си? Че трябва да престанеш да живееш в сянката ми?

— А кой ще ми помогне да се справя с мама и татко? — усмихна се през сълзи тя. — Знаеш, че без теб съм загубена!

— Това е заблуда, Тори — поклати глава Грег. — Никога не си имала нужда от мен, за да се оправяш с тях. Просто ти беше по-удобно да мислиш така. Използваше ме като щит, но битките си с тях водеше самостоятелно... — целуна я леко и добави: — Това е твоят живот, Тори. Събери кураж и го живеи!

В същия миг през вратата надникна Ръсел.

— Защо се бавиш? — нетърпеливо попита той. — Получих отговор от Бърнард... Искан веднага да тръгнем за Щатите.

Ирина излезе от кабинката с душовете, увила хавлия около тялото си. Очите ѝ пробягаха по мокрото от сълзи лице на Тори, после се прехвърлиха върху Грег.

— Наред ли е всичко? — попита тя.

— Да — кимна Тори и избърса лицето си. — Мразя дългите сбогувания...

Хвана ръката на Ръсел и насочи последен поглед в ангелските очи на брат си.

— Поздрави Градината на Диана от мен — промълви Грег и стисна ръката на Ирина, плъзнала се по рамото му. — Обещай, че ще поговориш с татко!

— Ще му предам твоите поздрави — кимна Тори. — На мама също...

Миг преди да се насочи към вратата, Грег вдигна глава и загадъчно промълви:

— Не забравяй дзен-полицая...

На лицето му се появи лека усмивка. През цялото време на дългия полет към дома Тори се питаше какво ли се крие зад нея...

[1] Игра на думи — в буквален превод *comfortable* означава удобен, а *comforting* — успокояващ. — Б.пр. ↑

[2] Герой от комиксите на Уолт Дисни. — Б.пр. ↑

[3] Сбогом, кучко (рус.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ У ДОМА

Лос Анджелис, Звездното градче

Тори се завърна в Лос Анджелис точно когато цялото крайбрежие беше потънало под дебел пласт смог, а температурата на въздуха беше толкова висока, че го правеше труден за дишане. По радиото предупреждаваха децата да си стоят у дома, същото се отнасяше за хората над шестдесет и пет и всички болни с дихателни проблеми. Положението не се отличаваше кой знае колко от това в Токио...

Ръсел й каза, че остава на летището да чака самолета на Бърнард, който пристигаше от Източното крайбрежие. Тори реши да си тръгне. Седяха един срещу друг в полуосветения салон на своя Боинг-727, гледаха се и мълчаха. Сякаш най-сетне ги бяха напуснали всички душевни и физически сили. Спаха почти през цялото време на презокеанския полет, но въпреки това чувстваха цялата огромна тежест на изтощението от последните няколко дни.

— Малко преди да кацнем, Бърнард ни изпрати поздравителен факс — промълви най-сетне Ръсел.

— Не зная дали да се смея, или да плача — отвърна Тори.

— Аз също...

— Едно нещо не мога да разбера — вдигна глава Тори. — Как е възможно да останеш да го посрещнеш след всичко, което се случи? Сякаш бизнесът си върви и всичко е наред...

— Имам да довършвам някои неща — отвърна Ръсел, допълни чашата си с кафе и се зае да разбърква захарта. — След Москва не всичко е приключено, нали? — отпи една глътка, на лицето му се появи замислено изражение: — Виновен ли е Бърнард? И ако е виновен, в какво? Не е ли нещо, за което и ние трябва да понесем последиците? Подозирам, че нито ти, нито аз можем да направим безпристрастна преценка на ситуацията. Истината е скрита дълбоко, под дебели пластове алтруизъм и маниакални идеи. Чувствам се

длъжен да изясня някои неща по време на предстоящия разговор с Бърнард. И да стигна до някакъв компромис. В противен случай просто ще напусна „Алеята“...

— Къде остана човекът на кариерата, когото познавах? — усмихна се Тори.

— Онзи Ръсел Слейд е мъртъв и погребан! — отсече той и вдигна глава. — Според мен и ти трябва да се срещнеш с Бърнард. Самолетът му ще кацне всеки миг...

— Рапортът може да почака — отвърна тя, наведе се и го целуна през масичката. — Сега за мен е по-важно да се видя с близките си. Освен това не се чувствам подготвена за среща с него. Имам нужда от време, трябва да преосмисля всичко, което се случи... Ако не съм наясно какво изпитвам към него, Господ да му е на помощ!

— Разбирам — кимна Ръсел, но нещо в погледа му я накара да остане на мястото си.

— Какво има, Ръс?

Ръката му легна върху нейната, от устата му се откърти тежка въздишка.

— Хей, нали няма да прибегнеш до коронния си номер с изчезването? — попита смутено той.

— Не — остана сериозна тя. — Вече нямам причини да го правя. Ръката му остана вкопчена в нейната.

— Имаме да си кажем толкова много неща...

— Нима мислиш, че няма да ни стигне времето? — погали го по бузата тя.

Ръсел се облегна назад и отново си сипа кафе.

— В гимназията често сънувах един кошмар... — тихо промълви той. — Вървя през огромна равнина, истинска пустиня... Вървя години наред... Изведнъж пред мен се разкрива стръмен склон, дъното му чезне в непрогледен мрак... На това място неизменно се събуждах, обзет от ужас. Не исках да направя последната, решителна крачка... — очите му се заковаха в нейните. — Но сега имам чувството, че вече е време за тази крачка... Предпочитам мрака пред голата, безнадеждна пустиня...

— Заедно ще я направим — прошепна Тори, прегърна го и го целуна за сбогом. — Ще имаме достатъчно време за това, обещавам ти...

Напусна самолета. Червеникавият въздух вонеше така, сякаш пожар беше обхванал целия огромен град. Дипломатическият паспорт ѝ позволи да мине през митницата и граничния контрол за броени секунди. Отби се в канцеларията, която беше на разположение на „Алеята“. Вечно на път, Ръсел се беше погрижил да разполага със средства за свързка по най-оживените летища на Съединените щати — Вашингтон, Ню Йорк, Лос Анджелис и Сан Франциско.

Именно тук се сблъска с Бърнард Годуин. Изправиха се един срещу друг и дълго мълчаха.

— О, детето — чудо най-сетне се завърна — пръв се обади Бърнард. Изглежда по-дребен, отколкото го помня, помисли си с изненада Тори. Но патрицианското му излъчване си беше все същото. — Искаш ли да те черпя едно кафе?

— Не.

— Бих желал да поговорим...

— Ръсел те очаква.

Тори се подписа в книгата на дежурния и прибра един голям плик. Разписката беше на името на Ръсел.

— Вие двамата свършихте страхотна работа — подхвърли Бърнард.

— За теб — изгледа го продължително Тори. — Лично за теб, Бърнард...

— Това са глупости и ти прекрасно го знаеш...

Тори не каза нищо.

— Но какво има? Дадох ти всичко, което искаше: възстановяване на статута, Ръсел изцяло под твое командване. Дори ти върнах родния брат...

„Мръсник“, въздъхна в себе си Тори. Заслужава да му строша коленете! После тръсна глава и реши да му разкаже за начина, по който Хитасура го беше използвал за производството и разпространението на супер кокаина. Видя как кръвта се оттегля от лицето му, а ръката му търси опора.

Не стори нищо, за да му помогне.

Свърши, помълча няколко секунди, после впи поглед в очите му:

— Всичко си има цена, Бърнард, никога не забравяй това! Дори свободата...

Обърна му гръб и си тръгна. Той остана безмълвен и блед, разтърсен до основи. А Тори с недоумение поклати глава. Очакваното облекчение не дойде.

Когато пристигна в Градината на Диана, Тори установи, че Лаура Нън е в студията „Юнивърсъл“, заета със снимките на шпионски филм, наречен „Досието на Черната лисица“... Играеше майката на шпионина — една доста близка до живота роля...

С изненада установи и нещо друго — Елис Нън си беше у дома, изведнъж решил, че днес няма смисъл да ходи в градския си офис. Разбира се, това не му попречи да проведе десетина международни разговора от кабинета си в просторната къща. Това, както винаги, беше станало рано сутринта — между пет и шест, горе-долу по същото време беше излязла и майка ѝ.

Къщата тънеше в сънна тишина. Тори остави багажа в огромния вестибюл и тръгна към стаята си. Не беше се обадила предварително, родителите ѝ нямаха представа, че се прибира. Но стаята ѝ беше безупречно подредена и я очакваше, както винаги. Просна се на леглото, от устата ѝ излетя въздишка на облекчение.

Събуди се няколко часа по-късно, стана и лениво пристъпи към прозореца. Баща ѝ крачеше край басейна, палещите лъчи на слънцето галеха широките му рамене. В един момент спря и вдигна глава към прозореца на Тори. А тя получи възможност да го огледа на спокойствие.

Моментално установи един доста изненадващ факт: въпреки дългогодишните усилия да изглежда американец, Елис Нън притежаваше класическо руско лице. Добре оформено, малко недодялано, но без да бъде грубо. Очите му излъчваха нежност и топлина, също като очите на децата му. Тори не изпита никаква трудност да си го представи как се разхожда по улица „Горки“...

Половин час по-късно се срещнаха пред отрупаната със студени закуски маса в трапезарията. Той стана на крака и я разцелува по бузите според древния руски обичай.

— Добре дошла у дома — поздрави я на руски Елис Нън, от очите му струеше топлина. — Радвам се, че си цяла... — ръката му махна по посока на масата. — Сигурно умираш от глад... Поне майка ти мислеше така... С положителност е вдигнала Мария посред нощ, за да приготви всичко това...

— Разбрах, че е на снимки — усмихна се Тори. — Мария вече успя да ме информира...

— Значи инициативата е на самата Мария — кимна Елис Нън. — Видяла е багажа ти в антрето и се е хванала на работа. Ти винаги си била нейната любимка...

Тогава Тори извади снимката, която хората на „Алеята“ бяха увеличили на летището.

Елис Нън я пое с нещо като благоговение.

— Представяш ли си? — проточи той. — Уловили са Бърнард и мен в момент на действие! — приведе се и напрегна взор към централния сектор на увеличението. — Да, това сме ние с майка ти... Отиваме на среща с Бърнард. Странно е да се види човек в такъв момент...

— Имате късмет, че снимката е направена от човек на Бърнард — подхвърли Тори.

— Да — кимна Елис Нън. — Предполагам, че е така.

Оказа се, че никой от двамата не е гладен. Излязоха навън и започнаха да се разхождат. Любимият маршрут на Елис Нън — първо покрай басейна, а после в градината. Въздухът тежеше от аромата на цветя.

— Защо никога не ми каза за „Люмиер Д’Ор“? — изви глава Тори. Имаше предвид френската фирма с американски собственик, за която ѝ беше разказала Кои. От известно време насам знаеше, че собственик на тази фирма е баща ѝ, а дейността ѝ е била да изкупува хафний за нуждите на ТЯМУ.

— Какво толкова има за казване? — отвърна Елис Нън. — Аз имам много фирми по света: в Италия, Испания, Хонконг... Също и във Франция. Не съм ти ги споменавал просто защото не очаквах, че ще проявиш интерес...

— Положително бих проявила интерес към страничната дейност на „Люмиер Д’Ор“! — натъртено отвърна Тори.

— Това не е твоя работа — отсеке баща ѝ. Видял изражението на лицето ѝ, той намали крачка и добави: — О, не ме гледай така! Същият отговор би получила и майка ти. Но тя никога не ми е задавала подобни въпроси...

— В замяна на това е взела участие в операцията, организирана от теб и Бърнард, нали?

— Разговаряла е с Бърнард насаме. Майка ти притежава значителни средства и винаги сама е решавала къде и как да ги изразходва. Има достатъчно опит в това отношение, освен това независимостта ѝ ни е спестявала доста нерви...

— Как точно ви подмами Бърнард, за да вложите средства в ТЯМУ? — попита Тори. — Вероятно ви е казал за Грег, нали?

— Първо, Бърнард изобщо не ни е подмамил — отвърна Елис Нън. — И двамата с майка ти влязохме в този бизнес с широко отворени очи. Той беше достатъчно коректен да ни посочи всички рискове...

В главата на Тори отново прозвуча високомерният глас на Бърнард Годуин: „В каквото и да се забъркаме, ние никога няма да бъдем изправени пред съда.“

— Всички или само някои? — попита на глас тя.

Елис Нън спря и се обърна към нея:

— Имах предвид рисковете за Грег и теб, а не за мен и майката...

— О — промълви объркано Тори.

Продължиха разходката и скоро стигнаха до навеса на беседката, отрупана с цветя. Тори си спомни за приказките на баща си за грузинските селяни.

— Как беше там?

Елис Нън очевидно имаше предвид Русия.

— Не е като у дома, лельо Емилия — стара шега, която баща ѝ никога не беше обичал, осъзна се със закъснение Тори. — Москва е странна... — побърза да добави тя. — Не това, което очаквах...

— Хареса ли ти?

Тори усети, че отговорът ѝ ще бъде важен за него и се замисли.

— Не я намразих — предпазливо отвърна тя. — Чувствах се неудобно там, но това вероятно се дължеше на обстоятелствата. В този град се долавя нещо... как да кажа... заплашително...

— Така е — кимна Елис Нън. Тори почувства, че пред очите му се връща миналото, ясно и непосредствено като горещия калифорнийски ден.

— Не отговори изцяло на въпроса ми как ви подмами Бърнард... — подхвърли тя.

— Зная.

Замълчаха, Елис Нън бавно се изправи в средата на беседката. От зеления гъсталак над главите им полъхна хлад.

— Как ти се стори Грег?

— Променен — отвърна Тори и видя как баща ѝ се намръщи. — Но след всичко, което е преживял, това можеше да се очаква...

— Какво е това всичко? Дори Бърнард няма представа какво са му сторили руснаците по време на дългото затворничество.

— По всичко личи, че той и руският му колега са били подложени на секретен експеримент, включващ облъчване с космическа радиация...

— Велики боже! — изпъшка Елис Нън и лицето му се сгърчи. Миг по-късно вече се овладя. — Искам да сключим един договор... Никога и при никакви обстоятелства да не споменаваш това пред майка си!

— Но Грег твърди, че вие знаете как изглежда...

— Или греша, или е бил информиран погрешно.

— Значи тя никога не трябва да го вижда. Кожата му е сребриста, гладка и плъзгава като на делфин... Няма никакво окосмение. Докато дойде време да го видиш, вероятно ще има и други промени...

Елис Нън се отпусна на каменната пейка в римски стил, вкопана в дъното на беседката. Очите му помътнях.

— Господи, в какъв свят живеем! — с мъка промълви той. Устните му бяха побелели.

Останаха неподвижни и дълго мълчаха. Баща и дъщеря, кръвни роднини. И едновременно с това безкрайно чужди един на друг...

Тори съзнаваше, че трябва да отвори сърцето си за него, но той продължаваше да ѝ бъде чужд и непристъпен както винаги. „Какво ли се върти в главата му, запита се тя. Единственото му човешко чувство е обичта към Грег. Всичко друго е загадка за мен...“

Отново си спомни за Кои. Слънчевият следобед на самоубийството се появи пред очите ѝ в съвсем ясно, до последните подробности. Ярките цветя по поляната, блясъкът на ножа, първите струи алена кръв... Над далечните планини е надвиснало странно сияние... Някаква врата се отваря, светлината прониква дълбоко, дълбоко, чак до дъното на душата... Нали и Грег спомена нещо подобно? Тори потръпна в недоумение. Не можеше да разбере как нечия смърт ще отваря врати, ще пропуска светлина...

Но беше точно така. Последните мигове на Кои се запечатаха дълбоко в душата ѝ, промениха я завинаги. „Аз също бях облечена в бяло през онзи следобед, спомни си тя. Нейната кръв ме обля, проникна в мен... Тя беше обзета от същото отчаяние, което измъчваше и мен. Но аз успях да се огледам в черното огледало на душата ѝ, наложих си да обърна взор към това, което дълго отказвах да видя... Бях се пристрастила към насилието, към властта, която ми даваше то в един мъжки свят... Едва когато надникнах в душата на Кои, разбрах, че насилието е нещо дълбоко порочно. Кои също го разбра. За съжаление тя избра смъртта, безсилна да се промени. Както съм решена да се променя аз...“

Елис Нън се размърда, очите му бавно се фокусираха върху лицето на Тори. Отвори уста да каже нещо, после се отказа.

Тишината стана още по-дълбока. Сякаш се увиваше над главите им като зелените клонки на лозата с току-що оформени гроздове...

Лаура Нън се прибра малко преди полунощ. Отново прояви странния си нюх да усеща къде точно в огромната къща се намира Тори, отвори вратата на библиотеката и се втурна вътре.

— Миличка! Колко се радвам, че отново си у дома!

Свита на дивана, Тори четеше „История на Виетнам“ от Станли Карноу.

— Здравей, мамо.

Лаура Нън се намръщи, после седна на пода до дивана и кръстоса крака.

— Позицията на йога поддържа тялото младо и свежо! — издекламира тя с глас на инструктор, после се засмя.

Тори усети нервността ѝ и изненадано изправи гръб. Не помнеше майка ѝ да е била нервна.

— Разбрах, че си видяла Грег... — подхвърли Лаура Нън.

— Защо не ми каза, че е жив? Защо ме остави да скърбя за него?

— О, скъпа! Нима мислиш, че ние с баща ти не скърбахме, когато научихме за изтезанията, на които е бил подложен?

— Не отговаряш на въпроса ми!

— Никога не съм се справяла успешно с инквизициите...

— Един въпрос не е никаква инквизиция, мамо! — простена Тори.

— Имам предвид не броя на въпросите, а тона, с който се задават...

— Добре — предаде се Тори, осъзнала, че не отстъпи ли, нищо няма да се получи. — Извинявай...

Лаура Нън кимна и едва тогава благоволи да даде отговор:

— Забраниха ми...

— Кой?

— Баща ти, разбира се.

Тори замълча, очите ѝ не слизаха от лицето на Лаура Нън.

— Май идеята не е била негова — подхвърли накрая тя.

— Може би — сви рамене майка ѝ. — Беше на Бърнард Годуин, доколкото си спомням...

— Знаеш ли защо? — с Лаура Нън човек трябва да бъде търпелив като с шестгодишно дете.

— Разбира се, че зная — гневно отвърна майка ѝ. — Искаше да те пощади... — главата ѝ убедено кимна: — Да, помня точните му думи... „Искам да спестя на Тори излишни тревоги...“

— Мисля, че това обяснение не ме задоволява.

— Тогава питай баща си.

— Теб питам! — приведе се към нея Тори.

— Недей, Тори! Това не е моя работа...

— Твоя е! — тръсна глава Тори. — Ти си ми майка!

Лаура Нън скри лице в дланите си и се разплака. Тори я гледаше озадачено, тъй като не беше сигурна дали сцената е истинска, предварително репетирана, или просто едно от поредните „упражнения по актьорско майсторство“ на майка ѝ, които най-често биваха импровизирани...

— Сигурно ме мислиш за глупачка — промълви Лаура Нън, след като се наслади на бавното затихване на хлипанията си. — Глупачка, която тича от един моден бутик в друг и мисли как да организира поредното блестящо парти... Не, няма смисъл да отричаш, просто няма смисъл! — избърса очите си, въздишката ѝ беше точно толкова тъжна, колкото трябва. — Но истината е друга. Аз мразя всичко това! Дълбоко в себе си продължавам да бъда простото момиче от провинцията, което се страхува да покаже истинския си лик...

— Взела си нещо от моята професия — промълви Тори, изведнъж разбрала, че това наистина е така.

Лаура Нън замислено наведе глава.

— Май си права, но не съвсем... — ръката ѝ се протегна и някак срамежливо докосна коляното на дъщеря ѝ. — Но ти си нещо далеч повече, Тори. Ти си дзен-полицай, нали?

Сърцето на Тори пропусна един такт, в ушите ѝ прозвучаха прощалните думи на Грег: „Не забравяй дзен-полицая...“ Отново видя загадъчната му усмивка.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би не трябва да говоря така, но... Баща ти мисли за теб като за дзен-полицай... — пръстите ѝ се стегнаха около китката на Тори. — О, знаей какво ти е мнението за него — че е груб и твърд, че обича единствено Грег... Но това е толкова далеч от истината, чак ми става смешно...

Вярното е, че Грег беше трудното дете в семейството. Баща ти полудяваше от него. Беше слабо дете, страхуваше се от всичко: от тъмното, от самотата, но най-вече от водата... Аз направих опит да го закрилям, но това разгневи баща ти още повече. „Момчето трябва да взема пример от баща си, а не от майка си!“, сопна ми се веднъж той.

Както и да е... Когато ти се роди, Елис лудо се влюби в теб... Ти беше толкова сладко бебе, винаги спокойно, винаги усмихнато. Освен това беше силна и безстрашна, приемаше всичките игри на баща си. Елис беше на седмото небе! В теб видях реализацията на мечтите си...

После ти порасна и го напусна. Избяга чак в Япония, на другия край на света... Това му дойде като гръм от ясно небе, беше съкрушен...

В главата на Тори отново звънна гласът на Бърнард Годуин: „Ако съм научил нещо от живота, то е, че истината е сложно животно... В мига, в който решиш, че най-сетне си го пипнал за опашката, то се обръща и те захваща за задника...“

— Но моето заминаване не беше необяснимо — каза на глас тя.

— Знаей това, скъпа. Но баща ти не успя или не пожела да го разбере... За него ти беше Вселената, целият му живот. Без теб не му остана нищо, заприлича на спукан балон.

— Затова ли реши, че трябва да ме наказва? — попита Тори. — Затова ли не спря да го прави нито за миг?

— О, не! — разшириха се очите на Лаура Нън. — Как можеш да си помислиш подобно нещо! Кой според теб вдигна Мария посред нощ да ти направи любимите лакомства? Не съм аз, можеш да си сигурна в това. Той, естествено, никога няма да го признае...

Истината е друга, момичето ми. Елис Нън наказваше себе си. Убеден е, че те е предал... Макар и да не знае как и с какво. Защо иначе ще заминаваш толкова внезапно и толкова надалеч? Така си мисли баща ти...

Лаура Нън стана, наведе се над Тори и топло я целуна по устните.

— Ние страшно много се гордеем с теб! — на лицето ѝ се появи лека усмивка. — Сега разбираш ли защо се присъединихме към Бърнард? Далеч не само заради Грег, нито пък заради руския произход на баща ти...

Бърнард откровено ни предупреди, че нашите действия могат и да не помогнат на Грег... Но баща ти възприе предложението му като шанс отново да стане част от живота ти. Може би мъничка и периферна, но все пак част... Никога не го призна пред мен, но аз мога да те уверя, че само поради тази причина прие офертата на Бърнард...

Лаура Нън поглади косите на дъщеря си, избърса сълзите ѝ и се усмихна:

— В един момент Бърнард каза, че не дава гаранции за закрилата на Грег. Каза, че няма агенти, на които може да се довери изцяло... А знаеш ли какво отвърна баща ти? „Грешиш, Бърнард, ти разполагаш с дзен-полицая!“

В късния следобед на другия ден Тори откри баща си в басейна. Беше се прибрал изненадващо рано, но не я потърси. Слънчевите лъчи пронизваха косо листата на палмите и норфолкските борове, по водата играеха разноцветни отблясъци. Мускулестите рамене на Елис Нън работеха ритмично, тялото му пореше водата със завидна лекота.

Облечена в цял бански, Тори безшумно влезе в басейна. Спомни си за Грег, в душата ѝ нахлу болка, примесена с радост.

Известно време плуваше редом с баща си. Той очевидно усети присъствието ѝ, но не намали темпото.

След като измина няколко дължини, ръцете му хванаха каменния парапет, главата му се вдигна над повърхността.

— Радвам се, че отново си тук с мен...

Телата им бяха неподвижни едно срещу друго, калифорнийското слънце жареше лицата им. Полъхна ветреца, листата на палмите прошумоляха.

— Татко... — промълви Тори. — Съжалявам, че те изоставих...

Елис Нън се извърна, но Тори се гмурна и изскочи пред него.

— Рано или късно трябваше да замина, знаеш това... — очите й изпитателно пробягаха по лицето му. — Ти нямаш никаква вина, татко...

— Майка ти се е разприказвала! — стисна устни той.

— Не й се сърди. Вече беше време да разбере някои неща. Мисля, че и тя го е усетила...

— Не би трябвало — поклати глава Елис Нън.

— Защо? — приближи се до него тя.

— Защото ще решиш, че съм слаб — въздъхна той и вдигна глава. — Но аз не съм слаб, Тори!

— Зная, татко — отвърна тя. — Но не мислиш ли, че е по-добре да те познавам отблизо, като истински баща?

Очите му най-сетне срещнаха нейните:

— Защо го направи? Защо избяга?

Тори помълча, после замислено промълви:

— Задушавах се тук... Всичко ми се струваше фалшиво. Празненствата, парите, хората... Имах чувството, че съм се изгубила в безкрайна гора, гъста и непристъпна... Искях да откроя местенце само за себе си, татко... Местенце, в което няма да се блъскам в околните...

— Мразеше този дом, нали?

— Не — поклати глава Тори. — Не бива да мислиш по този начин. Просто бях безкрайно объркана, едва ли разбирах чувствата си... Опитай се да приемеш думите ми, татко. Само времето беше в състояние да ми помогне...

Елис Нън се взря в ангелските очи на дъщеря си.

— Какво прекрасно бебе беше... — промълви той. — Никога няма да забравя как пълзеше отгоре ми, блъскаше с юмручета гърдите ми и се смееше... Господи, как само се смееше!

Едва сега Тори разбра, че в душата на баща ѝ са се запазили и други топли спомени, не само спомените за детството му в Русия...

Елис Нън подсмръкна и разтърка нос:

— Защо стана така, че никой от нас не допусна другия до себе си?

— Може би защото твърде много си приличаме — въздъхна Тори. — Всеки е живеел със своите тайни надежди, но те са били твърде нереалистични, за да се сбъднат...

Елис Нън се замисли, после кимна с глава:

— Винаги си била умно момиче...

— Това го дължа на теб, татко — отвърна Тори.

Той протегна ръце и я стисна в прегръдката си.

— Добро пожаловать, папа — прошепна Тори. (Добре дошъл у дома...)

Грегъри Нън спеше върху гърба на Арбат. Ирина лежеше във водата край тях. Най-лошото вече беше зад гърба им. Валери и московските бойни групи на „Бялата звезда“ успяха да неутрализират заговорниците.

Един от хората на Валери загина, разстрелян от някакъв полковник от КГБ в Лефортово. Друг беше ранен при ареста на армейски генерал. Но заплахата за употреба на ТЯМУ свърши своята работа и ситуацията беше овладяна. В момента Валери се намираше при министър-председателя и двамата работеха върху взаимно приемлив компромис.

Ирина гледаше как светлинните отблясъци играят по лицето на Героя. Много ѝ се искаше да се сгуши в него, но разбираше колко е изтощен и не искаше да го буди. Вероятно мислите ѝ докоснаха съзнанието му, очите му се отвориха. Ирина изпита усещането, че слънцето изгрява.

— И ти ли спа? — попита той.

— Малко... През останалото време те гледах... — усещаше присъствието му направо със сърцето си, душата ѝ болезнено се сви. — Липсва ли ти сестра ти?

— Да — кимна той. — Но повече ми липсват други неща...

— Разбирам — кимна Ирина.

— Знам, че разбираш.

— Дали ще ме пуснат да дойда с теб? — попита тя.

— Как ще ми откажат?

— Но аз нямам необходимата подготовка...

— Ще я получиш от мен — отвърна той, на лицето му изплува усмивка. — Дано не страдаш от клаустрофобия!

— От къде си толкова сигурен, че ще отделят време и средства отново да те изпратят там? — остана сериозна Ирина.

Грегъри Нън сви рамене.

— Такава е човешката природа. Няма начин да се промени. В момента, в който асимилират информацията ми и получат представа за това, на което се натъкнах сред звездите, те просто няма да имат друг избор... Човешкото любопитство няма граници. Историята отдавна е доказала това...

Арбат се размърда до него, едно черно като въглен око се отвори и изпитателно ги огледа. От устата ѝ излетя кратък писък, Героя отвърна. Делфинът доволно се претърколи.

— Какво ще открием там, горе? — попита Ирина.

— Наистина ли искаш предварително да знаеш това?

— Да.

Над водата се възцари тишина. Ирина вече умееше да прави разлика между различните видове тишина, на които често се наслаждаваха. Сегашната ѝ се стори тежка и многозначителна, като златно кюлче върху прецизна везна... От лицето на Грег струеше светлина, сякаш слънцето се издигаше над пустинята... Ясна, лъчиста светлина, от която нищо не можеше да се скрие. Обичта към този човек потрепна като жива в душата ѝ. После изпита усещането, че над тях се спуска ефирният облак на тайнственото му откритие — там, в безбрежния Космос... Обзе я радостно опиянение, сърцето ѝ запя в унисон с неговото... Знаеше какво ще чуе още преди той да беше отворил уста...

— Ще открием времето — промълви Грег и на лицето му отново изплува загадъчната усмивка. — Океан от време, достатъчно голям за търпението на ангелите...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.